Cincizeci de umbre descătușate

EROSCOP

TREI

E L James

Volumul III din trilogia *Fifty Shades*

Cincizeci de umbre descătuşate

E.L. James

Volumul III din trilogia *Fifty Shades*

Cuprins

Prolog
Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16
Capitolul 17
Capitolul 18
Capitolul 19
Capitolul 20
Capitolul 21

Capitolul 22
Capitolul 23
Capitolul 24
Capitolul 25
Epilog
Nota autoarei
Materiale suplimentare
Faceţi cunoştinţă cu Cincizeci de Umbre

Mulţumirile mele se îndreaptă către:

Niall, sprijinul meu solid;
Kathleen, pentru că îmi este prietenă, confidentă şi consilier pe probleme tehnice – o adevărată cutie de rezonanţă a sufletului meu;
Bee, pentru sprijin sufletesc;
Taylor (şi el e consilier pe probleme tehnice), Susi, Pam şi Nora, pentru că m-au ajutat să mă distrez de minune.

Pentru sfaturile şi tactul lor, ţin să le mulţumesc:

Doctoriţei Raina Sluder, pentru ajutorul acordat în toate chestiunile medicale;
Annei Forlines, pentru consilierea cu privire la problemele financiare;
Lui Elizabeth de Vos, pentru informaţiile cu privire la sistemul american de adopţii.

Îi mulţumesc lui Maddie Blandino, pentru

arta ei rafinată – o adevărată sursă de inspiraţie.

Le mulţumesc lui Pam şi Gillian pentru cafeaua de sâmbătă dimineaţa şi pentru că m-au readus cu picioarele pe pământ.

De asemenea, mulţumirile mele se îndreaptă spre echipa mea de redactori, Andrea, Shay şi Janine: au fost mereu încântătoare, mi-au tolerat enervările cu răbdare, tărie sufletească şi un puternic simţ al umorului.

Şi, nu în ultimul rând, Amandei şi Editurii The Writer's Coffee Shop – mulţumesc!

Para mi Mamá con todo mi amor y gratitud[1]
Şi pentru iubitul meu tată
Tati, îmi e dor de tine în fiecare zi.

1 În spaniolă, în original: „Pentru mama, cu toată dragostea şi recunoştinţa”. (N.t.)

Prolog

Mami! Mami! Mami doarme pe podea. Doarme de mult timp. O pieptăn, întrucât ştiu că-i place. Dar nu se trezeşte. O scutur. Mami! Mă doare burtica. Mi-e foame. El nu e aici. Mi-e sete. În bucătărie, trag un scaun lângă chiuvetă şi beau direct de la robinet. Apa îmi împroaşcă puloverul albastru. Mami încă doarme. Mami, trezeşte-te! Stă nemişcată. E rece. Îmi aduc pătura şi o învelesc pe mami, apoi mă întind pe covorul verde şi lipicios de lângă ea. Mami încă doarme. Am două maşinuţe de jucărie. Sunt pe podea, alături de mami. Cred că mami e bolnavă. Caut ceva de mâncare. Găsesc nişte mazăre în frigider. Mănânc boabele pe îndelete. Îmi dau dureri de stomac. Dorm lângă mami. Mazărea s-a terminat. Mai e ceva în frigider. Miroase ciudat. O ling şi mi se lipeşte limba de ea. O mănânc încet. Are un gust neplăcut. Beau nişte apă. Mă joc cu maşinuţele, apoi mă culc lângă mami. Mami

e atât de rece şi nu se mai trezeşte. Uşa se trânteşte de perete. O acopăr pe mami cu pătura. A venit. *Căcat!* strigă el. *Ce pula mea s-a întâmplat? Ah, curvă nenorocită. Căcat! Pizda mă-sii! Piei din ochii mei, căcat cu ochi.* Îmi dă un picior, şi mă lovesc cu capul de podea. Mă doare capul. A venit o doamnă poliţistă. Nu, nu, nu. Nu mă atinge. Nu mă atinge. Nu mă atinge. Stau lângă mami. Nu. Nu te apropia de mine. Doamna poliţistă dă pătura la o parte. Apoi mă ridică de jos. Ţip. Mami! Mami! Vreau la mami! Cuvintele au dispărut. Nu mai pot pronunţa cuvintele. Mami nu mă poate auzi. Nu mai am cuvinte.

— Christian! Christian! îl smulge vocea ei speriată din adâncul coşmarului, din adâncul disperării. Sunt aici. Sunt aici.

Christian se trezeşte, iar ea se apleacă deasupra lui, apucându-l de umeri şi scuturându-l, cu chipul chinuit de nelinişte, cu ochii albaştri măriţi şi plini de lacrimi.

— Ana – vocea lui e o şoaptă, iar gura desfigurată de panică –, eşti aici.

— Bineînţeles că sunt aici.

— Am avut un vis…

— Ştiu. Sunt aici. Sunt aici.

— Ana, îi murmură el numele – un talisman împotriva spaimei negre şi sufocante care îi străbate trupul.

— Şşş… sunt aici, îl linişteşte ea, apoi se ghemuieşte în jurul lui, cuprinzându-l cu mâinile şi picioarele ca într-un cocon, căldura ei pătrunzându-i trupul, alungând umbrele, alungând frica.

Ea e soarele, ea e lumina… ea e a lui.

— Te rog, să nu ne certăm, îi cere el cu glas răguşit, luând-o în braţe.

— Bine.

— Jurămintele. Fără supunere. Pot să fac asta. O să găsim o cale.

Vorbele i se desprind în grabă de pe buze, într-un amestec de ardoare, confuzie şi nelinişte.

— Da, o să găsim. Întotdeauna vom găsi o cale, şopteşte ea, iar buzele i se lipesc de ale lui, aducându-l înapoi în prezent.

Capitolul 1

Mă uit prin găurile umbrelei din iarbă-de-mare la cel mai albastru cer – un albastru de vară, un albastru mediteranean – şi scot un oftat de mulţumire. Soţul meu – soţul meu frumos şi sexy, cu bustul gol şi pantaloni scurţi făcuţi dintr-o pereche de blugi – citeşte o carte care prezice prăbuşirea sistemului bancar occidental. Din câte îmi pot da seama, se citeşte pe nerăsuflate. Nu l-am văzut niciodată stând atât de liniştit. Seamănă mai mult cu un student decât cu un CEO al uneia dintre cele mai mari companii private din Statele Unite.

Suntem în ultima parte a lunii de miere şi lenevim sub soarele de după-amiază pe plaja Beach Piaza Monte Carlo din Monaco, deşi nu stăm în acest hotel. Deschid ochii şi mă uit la iahtul *Fair Lady*, care e ancorat în port. Bineînţeles că suntem cazaţi la bordul unui iaht de lux. Construit în 1928, pluteşte maiestuos pe mare, regina tuturor iahturilor

din port. Seamănă cu o jucărie cu motor. Christian îl adoră – cred că e tentat să-l cumpere. Băieţii şi jucăriile lor…

Stau întinsă pe spate şi ascult pe ipod mix-ul pe care mi l-a pregătit Christian şi moţăi în soarele după-amiezii târzii, amintindu-mi de cererea lui în căsătorie. Cererea de vis din adăpostul pentru bărci… Aproape că simt în nări mirosul florilor de câmp…

*

— Putem să ne căsătorim mâine? îmi murmură Christian la ureche.

Sunt întinsă pe pieptul lui, sub baldachinul de flori din adăpostul pentru bărci, copleşită de plăcere – tocmai am făcut dragoste.

— Hm.

— Asta e un da? întreabă el surprins, plin de speranţă.

— Hm.

— Un nu?

— Hm.

Îi simt zâmbetul.

— Domnişoară Steele, eşti incoerentă.

Zâmbesc şi eu.

— Hm.

Izbucneşte în râs şi mă strânge în braţe cu putere, sărutându-mă pe creştet.

— Atunci mâine, în Las Vegas.

Ridic capul cu un aer somnoros.

— Nu cred că părinţii mei or să fie foarte încântaţi.

Îşi plimbă degetele pe spatele meu gol, mângâindu-mă tandru.

— Ce vrei, Anastasia? Las Vegas? O nuntă mare, cu tot dichisul? Spune-mi.

— Nu mare… Doar familia şi prietenii.

Mă uit la el, emoţionată de rugămintea mută care i se citeşte în ochii cenuşii şi scânteietori. Ce vrea?

— Bine, încuviinţează el din cap. Unde?

Ridic din umeri.

— Am putea s-o facem aici? întreabă el ezitant.

— Acasă la părinţii tăi? Nu i-ar deranja?

Pufneşte.

— Mama ar fi în al nouălea cer.

— Bine, atunci o facem aici. Sunt sigur că mamei şi tatei o să le convină.

Mă mângâie pe păr. Oare aş putea fi mai fericită de-atât?

— Deci am stabilit locul. Acum, data.

— Cred că ar fi bine s-o întrebi pe mama ta mai întâi.

— Hm, zâmbeşte el. Dar n-o să fie mai târziu de o lună. Te vreau prea mult ca să mai aştept.

— Christian, mă ai deja. Mă ai de ceva vreme. Dar bine – o facem peste o lună.

Îl sărut pe piept – un sărut delicat şi cast –, apoi îi zâmbesc.

*

— Ai să te arzi, îmi şopteşte Christian la ureche, trezindu-mă din moţăială.

— Ard doar pentru tine, răspund eu cu cel mai dulce zâmbet de care sunt în stare.

Soarele după-amiezii târzii şi-a schimbat poziţia, iar acum sunt scăldată în razele sale. Surâde şi, cu o singură mişcare rapidă, mă trage sub umbrelă.

— Pleacă din soarele mediteranean, doamnă Grey.

— Mulţumesc pentru altruism, domnule Grey.

— Cu plăcere, doamnă Grey. Şi nu sunt deloc altruist. Dacă te arzi, n-am să te mai pot atinge.

Ridică o sprânceană, cu bucurie în ochi, şi simt că-mi creşte inima.

— Dar presupun că ştii asta şi doar îţi râzi de mine.

— Aş face eu una ca asta? pufnesc, mimând un aer inocent.

— Da, ai face una ca asta şi chiar o faci. Deseori. E unul dintre multele lucruri care îmi plac la tine.

Se apleacă şi mă sărută, muşcându-mi jucăuş buza de jos.

— Speram că o să mă mai ungi cu loţiune de bronzat, îmi ţugui eu buzele.

— Doamnă Grey, e o muncă murdară... dar e o ofertă pe care n-o pot refuza. Ridică-te în capul oaselor, îmi porunceşte el cu glas răguşit.

Fac ce-mi cere, iar el începe să mă ungă cu mişcări lente şi meticuloase ale degetelor sale suple şi puternice.

— Chiar eşti foarte frumoasă. Sunt un bărbat norocos, murmură, în timp ce degetele lui mi se plimbă pe deasupra sânilor, întinzând loţiunea.

— Da, eşti norocos, domnule Grey, îi răspund, uitându-mă la el sfios, pe sub gene.

— Eşti întruchiparea modestiei, doamnă

Grey. Întoarce-te, vreau să te ung pe spate.

Zâmbind, mă întorc cu spatele, iar el îmi desface sutienul de la exorbitantul meu costum de baie.

— Cum te-ai simţi dacă aş face plajă fără sutien, la fel ca alte femei din jurul nostru? îl întreb.

— Aş fi nemulţumit, spune el fără ezitare. Nu-mi place nici că acum eşti îmbrăcată atât de sumar, adaugă, apoi se apleacă şi îmi şopteşte la ureche: Nu-ţi forţa norocul.

— E o provocare, domnule Grey?

— Nu. E o afirmaţie, doamnă Grey.

Oftez şi clatin din cap. *Oh, Christian... iubitul meu posesiv, gelos şi maniac al controlului.*

După ce termină, îmi dă o palmă peste fund.

— Gata, domnişorică.

Blackberry-ul lui omniprezent şi hiperactiv bâzâie. Mă încrunt, iar el zâmbeşte superior.

— Eşti doar pentru ochii mei, doamnă Grey, ridică jucăuş dintr-o sprânceană, în chip de avertisment, apoi îmi dă încă o palmă peste fund şi se întinde pe şezlong să vorbească la telefon.

Zeiţa mea intimă începe să toarcă. Poate că

în seara asta o să facem un număr de striptease doar pentru ochii lui. Zeiţa zâmbeşte cu un aer superior, ridicând o sprânceană. Surâd în sinea mea şi mă cufund iarăşi în moţăiala de după-amiază.

— *Mam'selle? Un Perrier pour moi, un coca-cola light pour ma femme, s'il vous plait. Et quelque chose a manger… laissez-moi voir la carte.*[2]

Hm… Vorbirea fluentă a lui Christian în franceză mă trezeşte. Genele îmi flutură în lumina soarelui şi îl văd pe Christian uitându-se la mine, în timp ce o tânără în uniformă se îndepărtează de noi, cu tava în dreptul umărului şi cu coada ei blondă legănându-se provocator.

— Ţi-e sete? mă întreabă el.

— Da, bâigui eu somnoroasă.

— Aş putea să mă uit la tine o zi întreagă. Obosită?

Mă înroşesc.

— N-am dormit suficient noaptea trecută.

— Nici eu, surâde el.

---

2 În franceză, în original: „Domnişoară! Un Perrier pentru mine şi o coca-cola light pentru soţia mea, vă rog. Şi ceva de mâncare… aduceţi-mi meniul". (N.t.)

Pune Blackberry-ul pe şezlong şi se ridică în picioare. Şortul îi atârnă pe coapse, dându-i la iveală slipul. Îşi dă jos şortul şi şlapii, iar eu îmi pierd şirul gândurilor.

— Hai să înotăm, îmi întinde el mâna, iar eu mă uit la el cu un aer dezorientat. Vrei să înoţi? mă întreabă, înclinând capul într-o parte cu un aer amuzat.

Văzând că nu-i răspund, clatină uşor din cap.

— Cred că ai nevoie de ceva care să te trezească.

Brusc, sare lângă mine şi mă ia în braţe, iar eu scot un ţipăt, fiind mai mult surprinsă decât alarmată.

— Christian, lasă-mă jos! strig.

— Doar în mare, iubito, râde el.

Câţiva turişti de pe plajă ne urmăresc cu acel dezinteres surprins care, acum îmi dau seama, e atât de tipic franţuzesc, în timp ce Christian mă duce râzând în mare.

Mă agăţ de gâtul lui.

— N-ai să faci asta! spun cu sufletul la gură, încercând să-mi înăbuş chicotitul.

Zâmbeşte superior.

— Oh, Ana, iubita mea, n-ai învăţat nimic în scurta perioadă de când ne cunoaştem?

Mă sărută, iar eu profit de ocazie şi îmi înfig mâinile în părul lui, sărutându-l şi invadându-i gura cu limba. Inspiră adânc şi se dă în spate, cu ochi împăienjeniţi, dar precauţi.

— Îţi cunosc jocul, şopteşte, apoi se scufundă uşor în apa rece şi limpede, luându-mă cu el în timp ce buzele i se lipesc încă o dată de ale mele.

Mă înfăşor în jurul soţului meu şi uit imediat de răceala Mediteranei.

— Am crezut că vrei să înoţi, îi şoptesc eu pe buze.

— Ai reuşit să mă distragi, îmi răspunde, muşcându-mi uşor buza de jos. Dar nu cred că vreau ca oamenii decenţi din Monte Carlo să-mi vadă soţia în chinurile pasiunii.

Îmi plimb dinţii pe mandibula lui, simţindu-i pe limbă perii gâdilicioşi, fără să-mi pese nici cât negru sub unghie de oamenii decenţi din Monte Carlo.

— Ana, geme el.

Îşi înfăşoară coada mea în jurul încheieturii mâinii şi trage uşor, dându-mi capul pe spate şi expunându-mi gâtul, apoi îmi presară sărutări de la ureche până la claviculă.

— Să te duc mai departe în mare? şopteşte el.

— Da, murmur eu.

Christian merge mai departe, uitându-se la mine cu ochi calzi, jinduitori şi, în acelaşi timp, amuzaţi.

— Doamnă Grey, eşti nesăţioasă şi atât de neruşinată. Ce fel de monstru am creat?

— Un monstru potrivit pentru tine. Ai vrea să fiu altfel?

— Te vreau oricum, ştii bine. Dar nu acum. Nu în public, adaugă el, făcând semn cu capul spre plajă.

Cum?

Într-adevăr, câţiva oameni de pe plajă şi-au abandonat indiferenţa, iar acum ne urmăresc cu interes. Dintr-odată, Christian mă ia de după mijloc şi mă aruncă în aer, lăsându-mă să cad în apă şi să mă scufund sub valuri, până la nisipul moale. Ies la suprafaţă tuşind, scuipând şi chicotind.

— Christian! îl dojenesc eu cu un aer încruntat. Credeam că o să facem dragoste în mare… şi o să bifam încă o premieră.

Christian îşi muşcă buza de jos, încercând să-şi înăbuşe amuzamentul. Îl stropesc, şi mă stropeşte şi el imediat.

— Avem toată noaptea la dispoziţie, spune el, rânjind prostește. Pe curând, iubito.

Se scufundă şi iese la suprafaţă un metru mai încolo, iar apoi, înotând un craul cursiv şi graţios, se îndepărtează de ţărm şi de mine.

Of! Jucăuşul şi provocatorul Cincizeci de Umbre! Duc mâna streaşină la ochi şi îl urmăresc îndepărtându-se. Ce mult îi place să mă aţâţe… ce-aş putea face să-l aduc înapoi? În timp ce înot spre ţărm, mă gândesc ce soluţii am. Când ajung la şezlonguri, băuturile sunt deja acolo, şi iau o gură de cola. Christian e o mică pată în larg.

Hm… Mă întind pe burtă, duc mâinile la spate, îmi desfac sutienul şi îl arunc nonşalant pe şezlongul lui Christian. Aşa… să vezi cât de neruşinată pot fi, domnule Grey Să vedem ce o să faci. Închid ochii şi las soarele să-mi încălzească pielea… să-mi încălzească oasele, şi simt cum mă moleşesc sub razele sale, în timp ce gândurile îmi zboară la ziua nunţii.

*

— Poţi să săruţi mireasa, spune reverendul

Walsh.

Îi zâmbesc radios soţului meu.

— În sfârşit, eşti a mea, şopteşte el, apoi mă ia în braţe şi mă sărută cast pe gură.

Sunt căsătorită. Sunt doamna Christian Grey. Sunt copleşită de bucurie.

— Arăţi minunat, Ana, murmură el cu un zâmbet, iar în ochii săi licăreşte iubirea… şi ceva mai întunecat, ceva sexy. Să nu laşi pe nimeni să-ţi dea jos rochia, ai înţeles?

Zâmbetul i se încinge cu o sută de grade, iar degetele lui îmi mângâie obrazul, aprinzându-mi sângele.

Dumnezeule mare… Cum reuşeşte să facă asta, chiar şi aici, cu toţi oamenii ăştia uitându-se la noi?

Încuviinţez din cap. Doamne, sper că nu l-a auzit nimeni. Din fericire, reverendul Walsh a făcut discret un pas în spate. Mă uit la musafirii în haine de gală… Mama, Ray, Bob şi familia Grey aplaudă cu toţii – chiar şi Kate, domnişoara de onoare, care arată superb în rochia ei roz pal, alături de cavalerul de onoare al lui Christian, fratele său Elliot. Cine ar fi crezut că până şi Elliot se poate îmbrăca la patru ace? Cu toţii au zâmbete radioase – cu excepţia lui Grace,

care plânge elegant într-o batistă fină, de culoare albă.

— Eşti pregătită pentru petrecere, doamnă Grey? murmură Christian, afişând zâmbetul său sfios.

Simt că mă topesc. Arată divin în smochingul său simplu, de culoare neagră, cu vestă argintie şi cravată. E atât de… chip*eş.*

— Mai pregătită ca oricând, răspund eu cu un zâmbet prostesc.

Mai târziu, petrecerea e în toi… Carrick şi Grace au plecat în oraş. Au pus să se ridice iarăşi cortul, care e decorat frumos în roz pal, argintiu şi culoarea fildeşului, şi are ridicate laturile dinspre golf. Am fost binecuvântaţi cu o vreme frumoasă, iar soarele după-amiezii târzii străluceşte deasupra apei. La unul dintre capetele cortului a fost montat un ring de dans, iar la celălalt, un bufet foarte îmbelşugat.

Ray şi mama dansează şi râd împreună, şi am sentimente amestecate, uitându-mă la ei. Sper ca mariajul meu cu Christian să ţină mai mult. Nu ştiu ce m-aş face dacă m-ar părăsi. *Căsătoreşte-te în pripă, căieşte-te pe îndelete* – zicătoarea asta nu-mi dă pace.

Kate stă lângă mine şi e atât de frumoasă în rochia ei lungă de mătase. Îmi aruncă o privire şi se încruntă.

— Hei, asta ar trebui să fie cea mai fericită zi din viaţa ta, mă dojeneşte ea.

— Este, şoptesc eu.

— Oh, Ana, ce s-a întâmplat? Te uiţi la mama ta şi la Ray?

Încuviinţez din cap cu un aer trist.

— Sunt fericiţi.

— Sunt mai fericiţi despărţiţi.

— Ai îndoieli? mă întreabă ea pe un ton alarmat.

— Nu, nicidecum. Atâta că… îl iubesc atât de mult…

Mă opresc, nefiind capabilă sau nedorind să-mi formulez temerile.

— Ana, e limpede că te adoră. Ştiu că relaţia voastră a avut un început mai puţin obişnuit, dar am văzut cât de fericiţi aţi fost în ultima lună, spune Kate, strângându-mi mâinile. În plus, acum e prea târziu, adaugă ea cu un zâmbet.

Chicotesc. Kate întotdeauna se pricepe să sublinieze lucrurile evidente. Prietena mea îmi oferă o îmbrăţişare Specială Katherine Kavanagh.

— Ana, o să fie bine. Şi dacă o să-ţi facă fie şi cel mai mic rău, mie o să trebuiască să-mi dea socoteală.

Dându-mi drumul, îi zâmbeşte persoanei care se apropie de mine pe la spate.

— Bună, iubito.

Christian mă ia în braţe, făcându-mă să tresar, şi mă sărută pe tâmplă.

— Kate, o salută el pe prietena mea.

Se poartă rece cu ea chiar şi acum, după şase săptămâni.

— Bună încă o dată, Christian. Mă duc să-l caut pe cavalerul tău de onoare, care se întâmplă să fie şi iubitul meu.

Zâmbindu-ne amândurora, Kate porneşte spre Elliot, care bea cu Ethan, fratele ei, şi cu José, prietenul nostru.

— E timpul să mergem, murmură Christian.

— Deja? E prima petrecere la care nu mă deranjează că sunt în centrul atenţiei, îi spun şi mă răsucesc în braţele lui, privindu-l în ochi.

— Meriţi să fii în centrul atenţiei. Arăţi superb, Anastasia.

— Şi tu.

Îmi zâmbeşte, cu o privire plină de

pasiune.

— Ai o rochie minunată. Îţi vine de minune.

— Chestia asta demodată? mă înroşesc eu sfios, trăgând de marginea de dantelă fină a rochiei simple şi mulate pe care mi-a croit-o mama lui Kate.

Îmi place că dantela îmi lasă umerii descoperiţi, dându-mi un aer decent şi, în acelaşi timp, atrăgător – cel puţin, aşa sper.

Christian se apleacă şi mă sărută.

— Să mergem. Nu mai vreau să te împart cu toţi oamenii ăştia.

— Putem pleca de la propria noastră nuntă?

— Iubito, e petrecerea noastră, aşa că putem face tot ce dorim. Deja am tăiat tortul. Iar acum, vreau să te iau de aici şi să te am numai pentru mine.

Chicotesc.

— Mă ai pentru toată viaţa, domnule Grey.

— Sunt foarte bucuros să aud asta, doamnă Grey.

— Ah, aici eraţi, porumbeilor!

Oftez în sinea mea... Ne-a găsit mama lui Grace.

— Christian, dragul meu, mai dansezi o

dată cu bunica ta?

Christian îşi ţuguie buzele.

— Bineînţeles, bunico.

— Iar tu, frumoasă Anastasia, mergi şi fă fericit un bătrân – dansează cu Theo.

— Cu Theo, doamnă Trevelyan?

— Cu bunicul Trevelyan. Şi mie poţi să-mi spui „bunică". Iar acum, va trebui să vă puneţi serios pe treabă şi să-mi faceţi strănepoţi. N-am s-o mai duc mult.

Ne zâmbeşte şăgalnic amândurora, iar Christian clipeşte cu un aer îngrozit.

— Haide, bunico, îi spune el, luând-o în grabă de mână şi conducând-o spre ringul de dans.

Îmi aruncă o privire peste umăr, ţuguindu-şi buzele şi dându-şi ochii peste cap.

— Pe curând, iubito.

Pornesc spre bunicul Trevelyan, dar mă acostează José.

— N-am să-ţi cer încă un dans. Deja ţi-am răpit mult timp pe ring... Mă bucur să te văd fericită, dar vorbesc serios, Ana. Am să-ţi fiu alături... dacă vei avea nevoie de mine.

— Mulţumesc, José. Eşti un prieten de nădejde.

— Vorbesc serios, repetă el, iar în ochii lui

negri licăreşte sinceritatea.

— Ştiu. Mulţumesc, José. Iar acum, te rog să mă scuzi – am întâlnire cu un bătrân.

Se încruntă cu un aer confuz.

— Bunicul lui Christian, îl lămuresc eu.

— Succes, Annie, îmi zâmbeşte el. Succes în toate.

— Mersi, José.

După dansul cu şarmantul bunic al lui Christian, mă apropii de uşile de sticlă, urmărind coborâşul lent al soarelui, ce aruncă deasupra golfului umbre portocalii şi albastru-verzui.

— Să mergem, mă îndeamnă Christian.

— Trebuie să mă schimb.

Îl iau de mână, cu gândul să ieşim pe uşile de sticlă şi să mergem împreună la etaj, dar Christian se încruntă, neînţelegând ce vreau să fac, şi mă trage uşor de mână, oprindu-mă.

— Am crezut că vrei să-mi scoţi tu rochia, îi explic eu.

Ochii i se luminează.

— Exact, zâmbeşte el lasciv. Dar n-am să te dezbrac în casa părinţilor mei. Altminteri, o să plecăm de aici peste… nu ştiu…

Face un semn cu mâna, lăsând fraza

neterminată, dar sensul ei e cât se poate de limpede.

Mă înroşesc şi îi dau drumul la mână.

— Şi nici să nu-ţi desfaci părul, murmură el cu ochi întunecaţi.

— Dar…

— Fără dar, Anastasia. Arăţi minunat. Şi vreau să fiu eu cel care te dezbracă.

Oh. Mă încrunt.

— Ia cu tine nişte haine de drum, îmi porunceşte el. Taylor ţi-a pregătit deja valiza cea mare.

— Bine.

Ce plan şi-o fi făcut? Nu mi-a spus unde mergem. De fapt, cred că nu ştie nimeni unde mergem. Nici Mia, nici Kate nu au reuşit să smulgă de la el informaţia asta. Mă întorc spre locul unde se află mama şi Kate.

— Nu mă schimb.

— Poftim? mă întreabă mama.

— Christian nu vrea să mă schimb, ridic eu din umeri, ca şi cum asta ar explica totul.

Fruntea ei se încruntă.

— N-ai promis să i te supui, îmi aminteşte ea cu tact.

Kate tuşeşte şi încearcă să-şi mascheze pufnetul, iar eu mă uit la ea cu ochii mijiţi.

Nici ea, nici mama nu ştiu ce dispută am avut cu Christian pe tema asta – şi n-am niciun chef s-o reiau. *Of, şi Domnul meu Învechit în Rele se bosumflă... şi are coşmaruri. E o* amintire care mă face să redevin serioasă.

— Ştiu, mamă, dar îi place rochia asta, şi vreau să-i fac pe plac.

Expresia mamei se îndulceşte, iar Kate îşi dă ochii peste cap şi se îndepărtează cu tact, lăsându-ne singure.

— Arăţi superb, draga mea.

Mama îmi dă pe după ureche o şuviţă rebelă şi mă mângâie uşor pe bărbie.

— Sunt atât de mândră de tine, scumpa mea. Ai să-l faci foarte fericit pe Christian, adaugă ea, strângându-mă în braţe.

Oh, mamă!

— Nu-mi vine să cred cât de matură arăţi acum. Începi o nouă viaţă... Numai să nu uiţi că bărbaţii sunt de pe altă planetă – şi totul o să fie bine.

Chicotesc. Christian e din alt univers... de-ar şti ea cum e.

— Mulţumesc, mamă.

Ray se apropie de noi, zâmbindu-ne amândurora.

— Ai făcut o fată frumoasă, Carla, spune el cu mândrie în glas.

Are un aer atât de elegant în smochingul său negru, cu vestă roz pal. Simt că mi se umezesc ochii. Oh, nu… până acum, am reuşit să nu plâng.

— Iar tu ai avut grijă de ea şi ai ajutat-o să se maturizeze, Ray, spune Carla cu un aer nostalgic.

— Şi mi-a plăcut fiecare clipă pe care am petrecut-o cu ea. Eşti o mireasă pe cinste, Annie, adaugă Ray, dându-mi pe după ureche aceeaşi şuviţă rebelă.

— Oh, tată…

Îmi înăbuş lacrimile, iar el mă îmbrăţişează scurt şi stângaci, ca de obicei.

— Şi o să fii o nevastă pe cinste, şopteşte el cu glas răguşit.

Când îmi dă drumul, Christian e lângă mine. Ray îi strânge mâna călduros.

— Să ai grijă de fata mea, Christian.

— Exact asta am de gând, Ray, spune el şi îl salută din cap pe tatăl meu vitreg. Carla, adaugă şi îşi ia la revedere de la mama, sărutând-o pe obraz.

Restul invitaţilor s-au aşezat într-o lungă galerie umană, ce duce spre partea din faţă a

casei.

— Eşti gata? întreabă Christian.

— Da.

Luându-mă de mână, mă conduce pe sub mâinile întinse ale musafirilor, care ne felicită, ne urează noroc şi ne împroaşcă cu orez. La capătul tunelului, ne aşteaptă cu zâmbete şi îmbrăţişări Grace şi Carrick, care ne sărută cu drag pe amândoi. Grace se emoţionează iarăşi când ne luăm rămas-bun în grabă de la ei.

Taylor ne aşteaptă în SUV-ul Audi. Christian îmi deschide portiera, iar eu mă întorc şi arunc buchetul de trandafiri roz şi albi înspre mulţimea de tinere care s-a strâns în spatele meu. Mia îl ridică în aer cu un zâmbet până la urechi.

Mă aşez pe bancheta din spate, râzând de saltul îndrăzneţ al Miei, iar Christian se apleacă să-mi ridice trena rochiei, după care îşi ia rămas-bun de la musafiri.

Taylor îi deschide portiera.

— Felicitări, domnule Grey.

— Mulţumesc, Taylor, îi răspunde Christian, aşezându-se lângă mine.

Taylor demarează, iar invitaţii împroaşcă maşina cu orez. Christian mă ia de mână şi

îmi sărută încheieturile degetelor.

— Până aici, totul e bine, doamnă Grey?

— Până aici, totul e minunat, domnule Grey. Unde mergem?

— La aeroportul Sea-Tac, spune el simplu, cu un zâmbet ca de sfinx.

Hm... Ce o fi având în minte?

Taylor nu se îndreaptă spre terminalul de plecări, aşa cum mă aşteptam, ci se apropie de o poartă securizată, intrând direct pe pistă. Cum? Şi apoi îl văd... avionul lui Christian... Pe fuzelajul său e scris cu litere mari, de culoare albastră: *Grey Enterprises Holdings Inc.*

— Să nu-mi spui că iarăşi abuzezi de proprietăţile companiei!

— Oh, exact asta am de gând să fac, Anastasia, surâde el.

Taylor opreşte lângă rampa de acces şi sare din Audi să-i deschidă portiera lui Christian. Schimbă între ei câteva replici, apoi Christian îmi deschide portiera şi, în loc să facă un pas în spate, să am loc să cobor, se apleacă şi mă ia în braţe.

Uau!

— Ce faci? ţip eu.

— Te trec pragul, spune el.

— Oh.

Dar nu cumva trebuia să facă asta acasă?

Mă poartă fără niciun efort pe trepte, iar Taylor vine în urma noastră cu valiza mea. O lasă lângă uşa avionului, apoi se întoarce la Audi. În cabină, îl recunosc pe Stephan, pilotul lui Christian, care ne întâmpină îmbrăcat în uniformă.

— Bine aţi venit la bord, domnule Grey. Doamnă Grey, mă salută el cu un zâmbet.

Christian mă lasă jos şi dă mâna cu el. Alături de Stephan se află o femeie brunetă, care are vreo treizeci de ani – şi ea poartă uniformă.

— Felicitări amândurora, adaugă Stephan.

— Mulţumesc, Stephan. Anastasia, îl cunoşti pe Stephan. El ne va fi căpitan astăzi, iar ea este pilotul secund Beighley.

Tânăra se înroşeşte şi clipeşte rapid de câteva ori, iar mie îmi vine să-mi dau ochii peste cap – încă o femeie fascinată de soţul meu, care e mult prea chipeş pentru binele său.

— Încântată de cunoştinţă, îngaimă Beighley.

Iar eu îi zâmbesc cordial – la urma urmelor, Christian e al meu.

— Suntem pregătiţi? îi întreabă el pe cei doi piloţi, în timp ce eu mă uit prin cabină.

Interiorul este căptuşit cu lemn de arţar şi piele crem. E foarte elegant. La celălalt capăt al avionului se află o altă tânără în uniformă – o brunetă extrem de frumoasă.

— Avem undă verde. Vremea e bună de aici şi până la Boston.

Boston?

— Turbulenţe?

— Nu înainte de Boston. E un front atmosferic deasupra Shannon-ului care ar putea să ne zgâlţâie un pic.

Shannon? Irlanda?

— Înţeleg. Ei bine, sper să dorm când o să-l traversăm, spune Christian calm.

Să doarmă?

— Iar acum, o să ne pregătim de decolare, spune Stephan. Vă lăsăm în grija priceputei Natalia, stewardesa dumneavoastră.

Christian se întoarce spre ea şi se încruntă, dar când se uită iarăşi la Stephan, afişează un zâmbet.

— Excelent!

Mă ia de mână şi mă conduce la unul dintre fotoliile somptuoase de piele. Cred că sunt douăsprezece în total.

— Ia loc, spune, apoi îşi dă jos smochingul şi vesta din brocart fin, de culoare argintie.

Stăm unul în faţa celuilalt pe câte un fotoliu de o singură persoană, despărţiţi de o măsuţă foarte lustruită.

— Bine aţi venit la bord, domnule şi doamnă Grey. Şi felicitări!

Natalia a venit lângă noi şi ne oferă câte un pahar de şampanie roz.

— Mulţumesc, spune Christian.

Stewardesa ne zâmbeşte politicos şi se retrage în bucătăria avionului.

— Pentru o căsnicie fericită, Anastasia, ridică el paharul spre mine, şi dăm noroc.

Şampania e delicioasă.

— Bollinger? întreb eu.

— Exact.

— Am băut Bollinger pentru prima oară din ceşti de ceai, zâmbesc eu.

— Ţin bine minte ziua aia. Era ziua absolvirii.

— Unde mergem? întreb eu, fără să mai pot să-mi stăpânesc curiozitatea.

— La Shannon, spune Christian cu o privire încântată – are aerul unui băieţel.

— În Irlanda?

Mergem în Irlanda!

— Ca să realimentăm, adaugă el, tachinându-mă.

— Şi apoi?

Zâmbetul i se lărgeşte şi clatină din cap.

— Christian!

— La Londra! spune el, uitându-se ţintă la mine, atent la reacţia mea.

Rămân cu gura căscată. *Sfinte Sisoe!* Am crezut că mergem la New York, la Aspen sau poate în Caraibe. Nu-mi vine să cred. Dorinţa mea de o viaţă a fost să vizitez Anglia. Simt că mă luminez pe dinăuntru – sunt copleşită de o fericire incandescentă.

— Apoi la Paris?

Cum?

— Apoi în sudul Franţei.

Uau!

— Ştiu că întotdeauna ţi-ai dorit să vizitezi Europa, spune el cu tandreţe în glas. Vreau ca visele tale să devină realitate, Anastasia.

— Tu eşti visul meu devenit realitate, Christian.

— Să revenim la tine, doamnă Grey, şopteşte el.

Vai de mine…

— Pune-ţi centura.

Surâd şi fac ce-mi spune.

În timp ce avionul porneşte spre pista de decolare, sorbim din şampanie, zâmbindu-ne ca nişte caraghioşi. Nu-mi vine să cred. La douăzeci şi doi de ani, în sfârşit plec din Statele Unite şi merg în Europa – şi chiar la *Londra*.

După ce decolăm, Natalia ne aduce din nou şampanie şi ne pregăteşte festinul de nuntă. Şi ce festin! Somon afumat, urmat de potârniche friptă cu salată de fasole verde şi cartofi gratinaţi – toate servite de foarte eficienta Natalia.

— Desert, domnule Grey? spune ea.

Christian clatină din cap şi îşi trece un deget peste buza de jos, uitându-se întrebător la mine, cu o mină întunecată şi indescifrabilă.

— Nu, mulţumesc, murmur eu, incapabilă să-mi iau privirea din ochii lui.

Buzele i se curbează într-un zâmbet discret, iar Natalia se retrage.

— Bine, murmură el. Am de gând să te servesc pe tine la desert.

Oh… aici?

— Vino, spune el, ridicându-se de pe fotoliu şi întinzându-mi mâna.

Mă conduce spre partea din spate a

cabinei.

— Aici e o baie.

Îmi face semn cu mâna spre o uşă mică, apoi mă conduce pe un coridor scurt, iar în cele din urmă intrăm pe o uşă aflată la capătul său.

Doamne… un dormitor. Pereţii sunt căptuşiţi cu lemn de arţar, iar micul pat dublu e acoperit cu o cuvertură aurie pe care sunt aşezate perne cenuşii. Pare foarte confortabil.

Christian se întoarce şi mă ia în braţe, privindu-mă în ochi.

— M-am gândit să ne petrecem noaptea nunţii la o mie de metri înălţime. E un lucru pe care nu l-am mai făcut niciodată.

Dumnezeule mare… Încă o premieră. Rămân cu gura căscată, iar inima începe să-mi bată cu putere… Clubul celor care fac dragoste la o mie de metri înălţime – am auzit de asta.

— Dar mai întâi trebuie să-ţi dau jos această rochie fabuloasă.

În ochi îi licăreşte iubirea şi ceva mai întunecat, un lucru pe care îl ador… ceva care îmi trezeşte la viaţă zeiţa intimă. Mi se taie respiraţia.

— Întoarce-te.

Vocea lui e scăzută, autoritară şi al naibii de sexy. Cum încap atâtea promisiuni în doar două cuvinte? Mă supun cu dragă inimă, iar mâinile lui se apropie de părul meu. Cu mişcări blânde, îmi scoate pe rând fiecare agrafă, degetele lui experte achitându-se de sarcină fără niciun efort. Părul îmi cade pe umeri şuviţă cu şuviţă, acoperindu-mi spatele până în dreptul sânilor. Încerc să rămân nemişcată, dar jinduiesc după trupul său. După această zi lungă, obositoare şi, în acelaşi timp, încântătoare, îl doresc din tot sufletul – îl vreau cu totul.

— Ai un păr atât de frumos, Ana.

Gura lui e aproape de urechea mea, şi îi simt respiraţia pe piele, cu toate că nu mă atinge. După ce îmi scoate toate agrafele, îşi trece mâinile prin părul meu, masându-mi uşor pielea capului… Vai *de mine… Închid* ochii şi savurez senzaţia. Degetele sale coboară şi trag, dându-mi capul pe spate şi expunându-mi gâtul.

— Eşti a mea, şopteşte el, muşcându-mi lobul urechii.

Gem.

— Sst, mă dojeneşte el.

Îmi dă părul pe după umăr şi îşi plimbă un deget pe spatele meu, de la un umăr la altul, urmând marginea de dantelă a rochiei. Mă trec fiori de nerăbdare. Îmi aşterne o sărutare tandră pe spate, chiar deasupra primului nasture al rochiei.

— Atât de frumoasă, spune, desfăcând cu îndemânare primul nasture. Astăzi, ai făcut din mine cel mai fericit om din lume.

Cu o lentoare infinită, îmi desface fiecare nasture, până deasupra fundului.

— Te iubesc atât de mult.

Îşi plimbă buzele pe spatele meu, de la ceafă până la umăr, şoptindu-mi între sărutări:

— Te… vreau… atât… de… mult… Vreau… să… fiu… în… tine… Eşti… a… mea…

Fiecare cuvânt e ameţitor. Închid ochii şi înclin capul, astfel încât să-mi poată ajunge mai uşor la gât, şi mă las cuprinsă şi mai mult de fascinaţia lui Christian Grey – soţul meu.

— A mea, şopteşte el încă o dată.

Îmi trage rochia de pe mâini, lăsând-o să-mi cadă la picioare sub urma unui nor de mătase şi dantelă de culoarea fildeşului.

— Întoarce-te, şopteşte el, cu vocea brusc

răguşită.

Mă supun, iar el geme.

Port un corset strâmt din satin roz, cu jartiere, chiloţi fini din antelă de aceeaşi culoare şi ciorapi de mătase albă. Privirea lui Christian mi se plimbă lacom pe trup, dar nu spune nimic. Doar se uită la mine, cu ochii măriţi de dorinţă.

— Îţi plac? şoptesc eu, conştientă de roşeaţa discretă care îmi colorează obrajii.

— Te ador! Arăţi senzaţional. Poftim.

Îmi întinde mâna, iar eu o iau şi fac un pas spre el, ieşind din rochie.

— Stai nemişcată, murmură el şi, fără să-şi ia de la mine ochii din ce în ce mai întunecaţi, îşi plimbă degetul mijlociu pe deasupra sânilor mei, urmărind marginea corsetului.

Respiraţia mi se precipită, iar el repetă călătoria pe deasupra sânilor, degetul său aţâţător trimiţându-mi fiori pe şira spinării. Se opreşte şi răsuceşte degetul în aer, dându-mi de înţeles că vrea să mă întorc.

În clipa asta, aş face orice pentru el.

— Opreşte-te, îmi spune.

Sunt cu faţa spre pat. Braţele sale îmi înconjoară talia, lipindu-mă de el, apoi îmi

mângâie ceafa cu nasul. Cu mişcări tandre, îmi cuprinde sânii în palme, jucându-se cu ei, în timp ce cu degetele mari de la mâini îmi încercuieşte sfârcurile, care se întăresc pe sub materialul corsetului.

— A mea, şopteşte el.

— A ta, murmur eu.

Dându-mi drumul la sâni, îşi coboară mâinile spre pântece, apoi până la coapse, atingându-mi uşor vulva. Îmi înăbuş un geamăt, degetele lui coboară de-a lungul jartierelor şi, cu obişnuita lui dexteritate, Christian le desface simultan pe amândouă, după care mâinile i se îndreaptă spre fundul meu.

— A mea, şopteşte el, iar degetele sale îmi depărtează fesele, atingându-mi vulva.

— Ah!

— Sst!

Mâinile lui îmi coboară pe partea din spate a coapselor, desfăcându-mi jartierele. Apoi se apleacă şi dă cuvertura la o parte.

— Aşează-te.

Fac ce-mi cere, subjugată de vraja lui, iar el îngenunchează la picioarele mele şi, cu mişcări blânde, îmi scoate pantofii albi de nuntă, marca Jimmy Choos. Apucă marginea

ciorapului stâng şi îl trage uşor în jos, plimbându-şi degetele pe piciorul meu... Vai *de mine... Face la* fel şi cu celălalt ciorap.

— E ca şi cum mi-aş desface cadourile de Crăciun, îmi zâmbeşte el pe sub genele lungi şi negre.

— Un cadou pe care îl aveai deja...

Se încruntă cu un aer dojenitor.

— Oh, nu, iubito. De data asta, chiar e al meu.

— Christian, sunt a ta de când am zis da, murmur eu, aplecându-mă în faţă şi luându-i în mâini chipul minunat. Sunt a ta. Iubitul meu soţ, am să fiu întotdeauna a ta... Şi să ştii că ai prea multe haine pe tine.

Mă aplec să-l sărut, iar el se ridică brusc, mă sărută pe gură şi îmi cuprinde capul în mâini, degetele sale adâncindu-mi-se în păr.

— Ana, murmură el. Ana mea.

Buzele lui se năpustesc încă o dată asupra mea, limba sa convingătoare invadându-mi gura.

— Hainele, şoptesc eu, împletindu-mi respiraţia cu a lui.

Îi trag vesta de pe umeri, iar el se smulge din ea, dezlipindu-şi preţ de o clipă gura de buzele mele. Face o pauză, uitându-se ţintă

la mine, cu ochi mari şi plini de dorinţă.

— Lasă-mă pe mine, te rog.

Vocea mea e şoptită şi ispititoare. Vreau să-l dezbrac pe soţul meu, pe Domnul meu Învechit în Rele.

Se sprijină pe călcâie, iar eu mă aplec în faţă şi îl apuc de cravată – preferata mea: cea îngustă şi cenuşie –, i-o desfac şi i-o scot uşor. Ridică bărbia, oferindu-mi acces la nasturele de sus al cămăşii sale albe. După ce i-l desfac, trec direct la mâneci. Poartă butoni de platină, gravaţi cu un „A" şi un „C" împletiţi unul cu celălalt – cadoul meu pentru el. După ce îi scot, mi-i ia din mână şi îi strânge în pumn. Îşi sărută pumnul şi pune butonii în buzunarul pantalonilor.

— Ce romantic eşti, domnule Grey.

— Pentru tine, doamnă Grey – flori şi inimioare. Întotdeauna.

Îl iau de mână şi, uitându-mă la el pe sub gene, îi sărut verigheta simplă de platină. Geme şi închide ochii.

— Ana, şopteşte el, iar numele meu e o rugăciune pe buzele sale.

Întinzând mâna spre al doilea nasture de la cămaşă şi, imitând ce a făcut el mai devreme, îi desfac nasturii, plimbându-mi

buzele pe pieptul său, şi îi şoptesc printre sărutări:

— Mă… faci… atât… de… fericită… Te… iubesc…

Geme şi, cu o mişcare bruscă, mă apucă de talie şi mă ridică pe pat, aşezându-se şi el deasupra mea. Gura lui o găseşte pe a mea, iar limbile ni se delectează una cu cealaltă. Dintr-odată, Christian se ridică în genunchi, lăsându-mă cu respiraţia tăiată şi plină de dorinţă.

— Eşti atât de frumoasă… soţie.

Îşi plimbă mâinile pe picioarele mele, apoi mă apucă de glezna stângă.

— Ai picioare atât de frumoase. Vreau să sărut fiecare centimetru din ele. Începând de aici.

Îşi lipeşte buzele de degetul meu mare, apoi îl strânge uşor între dinţi. Simt că mi se încordează toţi muşchii din pântece. Limba îi alunecă spre partea opusă tălpii, apoi îmi muşcă uşor călcâiul, înaintând spre gleznă. Îmi presară sărutări pe partea interioară a gambei – sărutări tandre şi umede.

Mă zvârcolesc sub el.

— Nu te mişca, doamnă Grey, mă previne el, şi brusc mă răsuceşte pe burtă, apoi

buzele sale îşi continuă călătoria molcomă pe partea din spate a gambelor, până la coapse şi, mai sus, până la fese.

Se opreşte, iar eu gem.

— Te rog…

— Te vreau goală, murmură el.

Îmi desface uşor corsetul, apoi îşi trece limba de-a lungul şirei spinării.

— Christian, te rog.

— Ce vrei, doamnă Grey?

Christian îşi revarsă vorbele tandre chiar lângă urechea mea. Aproape că stă întins pe mine… Îi simt erecţia pe fund.

— Pe tine.

— Şi eu pe tine, iubirea mea… viaţa mea… şopteşte el şi, în clipa următoare, mă întoarce pe spate.

Se ridică brusc şi, cu o singură mişcare, îşi scoate pantalonii şi boxerii, rămânând în splendoarea goliciunii sale, cu mădularul erect deasupra mea. Micul dormitor este eclipsat de frumuseţea lui orbitoare, de nevoia şi dorinţa lui de a mă avea. Se apleacă şi îmi scoate chiloţii, apoi se uită în ochii mei.

— A mea, şopteşte el.

— Te rog, îl implor eu, iar el zâmbeşte – un zâmbet senzual, pervers, aţâţător, tipic

pentru Domnul meu Învechit în Rele.

Urcă iarăşi în pat şi continuă să mă sărute, pe piciorul drept de data asta… până ajunge la încheietura coapsei. Îmi depărtează picioarele.

— Ah… soţia mea, murmură, apoi gura lui coboară pe mine.

Închid ochii şi mă las în voia limbii lui atât de experimentate. Mâinile mi se înfig în părul său, iar şoldurile mi se leagănă şi se răsucesc, înrobite de ritmul său şi, în cele din urmă, se ridică de pe micul pat. Mă apucă de şolduri să mă imobilizeze… dar îşi continuă tortura delicioasă. Sunt aproape, atât de aproape.

— Christian!

— Nu încă, şopteşte el, ridicând capul şi adâncindu-şi limba în buricul meu.

— Nu!

La naiba! Îi simt zâmbetul pe pântece, iar călătoria gurii lui continuă în sus.

— Atât de nerăbdătoare, doamnă Grey. Mai avem mult până la insula de Smarald[3].

Îmi sărută sânii cu veneraţie şi îmi prinde sfârcul stâng între buze. Se uită la mine, iar

3 Numele poetic al Irlandei. (N.t.)

ochii lui aţâţători sunt întunecaţi ca o furtună tropicală.

Doamne... Uitasem. Euro*pa.*

— Soţul meu, te vreau. Te rog.

Se întinde deasupra mea, sprijinindu-şi greutatea în coate. Îşi freacă nasul de al meu, iar eu îmi plimb mâinile pe spatele său suplu şi puternic, până ajung la fundul lui minunat.

— Doamnă Grey... soţia mea. Ţelul nostru e să oferim plăcere, surâde el. Te iubesc.

— Şi eu te iubesc.

— Ochii deschişi. Vreau să te văd.

— Christian... ah... strig eu în timp ce el se adânceşte uşor în mine.

— Ana, oh, Ana, şopteşte el şi începe să se mişte.

*

— Ce naiba îţi închipui că faci? strigă Christian, trezindu-mă din visul meu frumos.

Stă în picioare – frumos şi ud – la capătul şezlongului meu şi se uită la mine cu un aer încruntat.

Ce am făcut? *OK nu... sunt întinsă pe spate...* La naiba! La naiba! La naiba! Şi e

furios. Mama mă-sii! Chiar e furios.

Capitolul 2

Mă trezesc de-a binelea, uitând complet de visul meu erotic.

— Eram întinsă pe burtă. Probabil m-am răsucit în somn, şoptesc eu firav în chip de scuză.

În ochi îi scapără furia. Se apleacă, îmi ia sutienul de pe şezlongul său şi mi-l aruncă.

— Pune-l pe tine! îmi porunceşte el printre dinţi.

— Christian, nu se uită nimeni.

— Crede-mă. Se uită. Sunt sigur că Taylor şi echipa lui se bucură de spectacol! pufneşte el.

Dumnezeule mare! Cum de uit mereu de ei? Brusc panicată, îmi cuprind sânii cu mâinile. De la prăbuşirea lui Charlie Tango ca urmare a unui act de sabotaj, suntem întotdeauna însoţiţi de echipa de securitate.

— Da, adaugă el iritat. Unde mai pui că ar putea să te fotografieze un bădăran de paparazzo. Vrei să apari în Star, pe prima

copertă? Goală, de data asta?

Mama mă-sii! Paparazzii! La dracu'! Cu gesturi stângace şi pripite, îmi pun sutienul, iar sângele mi se scurge din obraji. Mă trec fiorii. Îmi vine în minte ziua neplăcută în care, după ce presa a aflat de logodna noastră, paparazzii au tăbărât pe mine la ieşirea din sediul SIP – una dintre consecinţele traiului alături de Christian Grey.

— *L'addition!*[4] pufneşte Christian, văzând-o pe chelneriţă. Plecăm, îmi spune el.

— Acum?

— Da, acum.

Of, e limpede că n-are rost să mă opun.

Îşi ia şortul pe el, deşi are slipul ud, apoi îşi pune şi tricoul gri. Chelneriţă se întoarce într-o clipă cu chitanţa şi cardul lui de credit.

Fără tragere de inimă, mă îmbrac cu rochia de plajă turcoaz şi îmi încalţ şlapii. După ce chelneriţă pleacă, Christian îşi ia cartea şi Blackberry-ul, mascându-şi furia în spatele unor ochelari de soare cu lentile reflectorizante. Mustreşte de tensiune şi furie. Mi se strânge inima. Toate femeile din jur fac

4 În franceză, în original: „Nota!". (N.t.)

plajă fără sutien – nu e o crimă. Ba chiar arăt ciudat cu sutienul pe mine. Oftez în sinea mea, devenind melancolică. Am crezut că o să vadă partea amuzantă din chestia asta… mă rog… poate dacă aş fi stat pe burtă… Dar aşa, simţul umorului i s-a evaporat.

— Te rog să nu te superi pe mine, şoptesc, luându-i din mână cartea şi Blackberry-ul şi punându-le în rucsacul meu.

— Prea târziu, spune el calm – prea calm. Vino.

Mă ia de mână şi le face un semn lui Taylor şi celor două ajutoare ale sale – agenţii de securitate Philippe şi Gaston, care – ce ciudăţenie – sunt gemeni identici. Tustrei ne-au urmărit cu răbdare pe noi şi pe toţi cei de pe plajă de la înălţimea verandei. De ce uit tot timpul de ei? Cum? Chipul lui Taylor e împietrit în spatele ochelarilor fumurii. La dracu', şi el e supărat pe mine. Încă nu m-am obişnuit să-l văd îmbrăcat atât de neprotocolar, cu şort şi un tricou negru.

Christian mă conduce în hotel, traversăm holul de primire şi ieşim în stradă. Nu spune nimic. E prost dispus şi îngândurat – numai din cauza mea. Taylor şi echipa lui se ţin după noi.

— Unde mergem? întreb eu sfios, uitându-mă la el.

— Înapoi la navă, răspunde el fără să mă privească.

Habar n-am cât e ceasul. Cred că e cinci sau şase după-amiaza. Când ajungem la port, Christian mă conduce la cheiul unde sunt legate barca cu motor şi jet ski-ul iahtului Fair Lady. În timp ce Christian dezleagă jet ski-ul, îi dau rucsacul lui Taylor. Mă uit la el cu un aer neliniştit, dar, la fel ca în cazul lui Christian, expresia lui nu trădează nimic. Mă înroşesc, gândindu-mă la ce a văzut pe plajă.

— Poftim, doamnă Grey.

Taylor îmi întinde o vestă de salvare din barca cu motor, iar eu mi-o pun cu un aer docil. De ce sunt singura care trebuie să poarte vestă? Christian şi Taylor schimbă o privire. Doamne, oare e supărat şi pe Taylor? apoi Christian verifică atent cureluşele vestei, strângând-o cu putere pe cea de la mijloc.

— Gata, bombăne el bosumflat, tot fără să se uite la mine.

La dracu'!

Se urcă graţios pe jet ski şi îmi întinde mâna. Apucând-o cu putere, reuşesc să-mi

petrec piciorul peste banchetă fără să cad în apă, în timp ce Taylor şi gemenii urcă în barca cu motor. Christian îşi sprijină piciorul de platformă şi împinge jet ski-ul, care porneşte uşor spre larg.

— Ţine-te bine, îmi porunceşte el, iar eu îl cuprind de mijloc.

Asta e partea mea preferată din plimbarea cu jet ski-ul. Îl strâng cu putere, frecându-mi nasul de spatele său, minunându-mă că a existat o vreme când n-ar fi suportat să-l ating în acest fel. Miroase frumos… a Christian şi a mare. *Iartă-mă, Christian. Te rog.*

Muşchii i se încordează.

— Ţine-te bine, spune el pe un ton mai blând.

Îl sărut pe spate şi îmi lipesc obrazul de el, uitându-mă la cei câţiva turişti care s-au adunat pe chei să urmărească spectacolul.

Christian întoarce cheia în contact şi motorul porneşte. Cu o răsucire a acceleratorului, jet ski-ul demarează în viteză, ţâşnind peste apa rece şi întunecată spre centrul portului, unde este ancorat *Fair Lady*. Îmi place – e palpitant. Îl strâng mai tare şi simt încordându-se fiecare muşchi al

trupului său zvelt.

Taylor vine alături de el în barca cu motor. Christian îi aruncă o privire, apoi accelerează şi mai mult, iar jet ski-ul ţâşneşte, sărind ca o piatră aruncată de o mână pricepută. Taylor clatină din cap cu o exasperare resemnată şi se îndreaptă direct spre iaht, în timp ce Christian trece pe lângă *Fair Lady*, îndreptându-se spre largul mării.

Valurile ne împroaşcă cu stropi fini, iar vântul cald îmi biciuieşte faţa, răvăşindu-mi părul. E atât de distractiv! Poate că adrenalina plimbării îi va risipi lui Christian proasta dispoziţie. Nu-i văd chipul, dar ştiu că se simte bine – e degajat şi se poartă ca un tânăr de vârsta lui.

Virează într-un semicerc enorm, iar eu mă uit cu atenţie la ţărm: vasele din port, mozaicul de case şi birouri galbene, albe şi crem, iar dincolo de ele, munţii abrupţi. Totul pare foarte dezordonat – nimic din aspectul cartierelor cu care sunt obişnuită –, dar e atât de pitoresc. Christian se uită la mine peste umăr, iar pe buzele sale se distinge umbra unui zâmbet.

— Încă o dată? strigă el, acoperind zgomotul motorului.

Încuviinţez din cap cu entuziasm, iar el îmi răspunde cu un zâmbet orbitor, accelerează şi ocoleşte iahtul în viteză, pornind din nou spre larg… Cred că m-a iertat.

— Te-ai bronzat, îmi spune el blând, desfăcându-mi vesta, iar eu mă străduiesc să-i evaluez starea de spirit.

Suntem pe puntea iahtului, iar unul dintre stewarzi stă tăcut în apropiere, aşteptând să ia vesta de la Christian.

— Mai doriţi ceva, domnule Grey? întreabă tânărul după ce Christian îi întinde vesta.

Îmi place grozav accentul lui franţuzesc. Christian se uită la mine, îşi scoate ochelarii şi îi atârnă de gulerul tricoului.

— Vrei să bei ceva? mă întreabă el.

— Crezi că am nevoie?

Înclină capul într-o parte şi mă întreabă cu glas blând:

— De ce spui asta?

— Ştii de ce.

Se încruntă, ca şi cum ar cumpăni ceva în minte.

Oh, oare la ce se gândeşte?

— Două pahare de gin tonic, te rog. Şi nişte alune şi măsline, îi spune el

stewardului, care încuviinţează din cap şi se retrage imediat.

— Crezi că o să te pedepsesc? întreabă el cu glas mătăsos.

— Vrei?

— Da.

— Cum?

— O să mă gândesc la ceva. Poate după ce-ţi bei ginul.

E o ameninţare senzuală. Înghit în sec, iar zeiţa mea intimă mijeşte ochii în şezlongul ei, unde încearcă să se bronzeze pe faţă cu o folie de aluminiu pliată în jurul gâtului.

Christian se încruntă încă o dată.

— Vrei să fii pedepsită?

Cum şi-a dat seama?

— Depinde, bâigui eu, îmbujorându-mă.

— De ce anume? întreabă el, ascunzându-şi zâmbetul.

— Depinde dacă vrei să-mi faci rău sau nu.

Buzele i se strâng într-o linie aspră, iar pe chip i se aşterne o mină sobră. Se apleacă şi mă sărută pe frunte.

— Anastasia, eşti soţia, nu supusa mea. Nu vreau să-ţi fac rău niciodată. Ar fi trebuit să ştii asta deja. Dar… să nu te mai dezbraci

în public. Nu vreau să apari goală în tabloide. Nici tu nu vrei, şi sunt sigură că mama ta şi Ray sunt de aceeaşi părere.

Oh! Ray. Dumnezeule mare, ar face un atac de cord. *Ce o fi fost în mintea mea?* mă dojenesc eu în gând.

Stewardul se apropie de noi cu băuturile, alunele şi măslinele şi le aşează pe masa din lemn de tec.

— Ia loc, îmi porunceşte Christian.

Mă supun, aşezându-mă pe un scaun de pânză. Christian ia loc lângă mine şi îmi întinde un pahar.

— Noroc, doamnă Grey.

— Noroc, domnule Grey, spun eu, luând o bine-venită gură de gin rece şi delicios.

Ridic privirea şi văd că se uită la mine cu atenţie, dar nu-i pot descifra starea de spirit. E foarte frustrant… Nu ştiu dacă mai e supărat pe mine, aşa că hotărăsc să apelez la o tehnică de distragere a atenţiei.

— Cine e proprietarul iahtului? întreb eu.

— Un cavaler britanic – Sir cutărică. Străbunicul lui a pornit o afacere cu articole de băcănie. Fiica lui e căsătorită cu un prinţ moştenitor din Europa.

Oh.

— Superbogat?

Christian devine brusc precaut.

— Da.

— Ca tine, murmur eu.

— Da.

Oh.

— Şi ca tine, şopteşte Christian, aruncându-şi o măslină în gură.

Clipesc repede… Îmi vine în minte o imagine cu el în smoching şi vestă argintie… ochii lui scăpărători şi sinceri privindu-mă în timpul ceremoniei.

— *Tot ce e al meu e acum al tău*, spune el, recitând din memorie jurământul depus în timpul ceremoniei.

Al meu? Dumnezeule mare!

— Ce ciudat. Am trecut de la a nu avea nimic la a avea totul, spun eu, făcând semn cu mâna spre luxul din jur.

— O să te obişnuieşti.

— Nu cred că o să mă obişnuiesc vreodată.

Taylor îşi face apariţia pe punte.

— Domnule Grey, v-a sunat cineva.

Christian se încruntă, dar ia Blackberry-ul din mâna lui.

— Grey la telefon, spune el rece şi se ridică de pe scaun, apropiindu-se de prora iahtului.

Mă uit la mare, fără să fiu atentă la conversaţia lui – cred că discută cu Ros, adjuncta lui. Sunt bogată… putred de bogată. N-am făcut nimic ca să am atâţia bani… doar m-am căsătorit cu un bărbat bogat. Mă trec fiorii, amintindu-mi discuţia noastră despre contractul prenupţial. Am avut-o în duminica de după ziua lui, şi eram cu toţii aşezaţi la masa din bucătărie, savurând pe îndelete micul dejun – cu toţii. Elliot, Kate, Grace şi cu mine dezbăteam avantajele baconului faţă de cârnaţi, în timp ce Carrick şi Christian citeau ziarul de duminică…

*

— Ia uite, Christian! strigă Mia, aşezându-şi micul laptop pe masă, în faţa noastră. Pe site-ul Seattle Nooz a apărut un articol în care scrie că te-ai logodit.

— Deja? spune Grace cu un aer surprins, ţuguindu-şi buzele din pricina unui gând evident neplăcut care îi trece prin minte.

Christian se încruntă, iar Mia citeşte articolul cu glas tare.

— „Ne-a ajuns la urechi zvonul că cel mai

râvnit burlac din Seattle, nimeni altul decât Christian Grey, tocmai a fost arondat şi că deja se fac pregătiri de nuntă. Dar cine este foarte norocoasa doamnă? Nooz se străduieşte din răsputeri să afle. Suntem siguri că doamna va trebui să citească un contract prenupţial beton."

Mia chicoteşte, dar se opreşte brusc, văzând privirea încruntată a lui Christian. Se lasă tăcerea, iar atmosfera din bucătăria familiei Grey se răceşte dintr-odată.

Oh, nu! Un contract prenupţial? Nu m-am gândit nicio clipă la asta. Înghit în sec, simţind că mi se scurge sângele din obraji.

Pământule, înghite-mă în clipa asta! Christian se răsuceşte stânjenit pe scaun, în timp ce eu mă uit temător la el.

— Nu, îmi şopteşte el.

— Christian, spune Carrick pe un ton blând.

— N-am să discut iarăşi problema asta, îi răspunde tăios lui Carrick, iar acesta se uită nelinişti t la mine şi dă să spună ceva.

— Fără contract prenupţial! aproape că îi strigă Christian, după care se adânceşte în ziarul său cu un aer îngândurat, ignorându-i pe toţi cei de la masă.

Cu toţii se uită pe rând la mine, apoi la el... apoi oriunde, numai la noi nu.

— Christian, murmur eu. Am să semnez tot ce vreţi tu şi domnul Grey.

Doamne, doar n-ar fi prima oară când m-ar pune să semnez ceva.

Christian ridică privirea şi se încruntă la mine.

— Nu! pufneşte el, iar eu mă albesc încă o dată.

— E pentru binele tău.

— Christian, Ana, cred că ar trebui să discutaţi problema asta între patru ochi, ne dojeneşte Grace, apoi se încruntă la Carrick şi Mia.

Vai de mine, se pare că şi ei au dat de naiba.

— Ana, nu e vorba despre tine, murmură Carrick pe un ton liniştitor. Şi te rog, spune-mi Carrick.

Christian îi aruncă o privire glacială tatălui său, mijind ochii, şi simt că mi se strânge inima. *La naiba... E foarte supărat.*

Toată lumea de la masă începe să discute cu însufleţire despre altceva, iar Mia şi Kate se ridică să strângă masa.

— Eu prefer cârnaţii, exclamă Elliot.

Cobor privirea spre degetele mele împreunate. La dracu'! Sper că domnul şi doamna Grey nu-şi închipuie că vânez milionari. Christian se apleacă spre mine şi îmi cuprinde mâinile.

— Încetează.

De unde ştie la ce mă gândesc?

— Nu-l lua în seamă pe tata, îmi spune el, astfel încât să nu aud decât eu. E foarte supărat din cauza Elenei. Discuţia asta mă privea doar pe mine. Mi-aş fi dorit ca mama să-şi ţină gura.

Ştiu că încă suferă din pricina „discuţiei" pe care a avut-o aseară cu Carrick despre Elena.

— Are dreptate, Christian. Eşti foarte bogat, iar eu nu aduc în căsnicia noastră nimic în afară de împrumuturile mele pentru studii.

Christian se uită ţintă la mine cu o privire sumbră.

— Anastasia, dacă mă părăseşti, poţi să-mi iei totul. M-ai părăsit o dată şi ştiu cum e.

Sfinte Sisoe!

— Atunci a fost altceva, şoptesc eu, emoţionată de intensitatea din glasul său. Dar… poate vei vrea tu să mă părăseşti.

E un gând care îmi dă fiori.

Christian pufneşte şi clatină din cap, prefăcându-se dezgustat.

— Christian, ştii foarte bine că aş putea să fac ceva teribil de prostesc… iar tu…

Mă uit la degetele mele împreunate, copleşită de durere, şi nu sunt în stare să-mi termin fraza. Să-l pierd pe Christian… *Dumnezeule mare!*

— Încetează. Acum. E un subiect închis, Ana. N-o să mai discutăm despre asta. Fără contract prenupţial. Nici acum, nici altă dată.

Îmi aruncă o privire pătrunzătoare, prin care îmi dă de înţeles să renunţ, şi mă reduce la tăcere. Apoi se întoarce spre Grace.

— Mamă, spune el. Putem face nunta aici?

*

Şi de atunci n-a mai adus vorba de contractul prenupţial. Ba chiar s-a străduit să mă asigure cu fiecare ocazie că averea lui e şi a mea. Mă trec fiorii când îmi aduc aminte de campania nebunească de cumpărături pe care Christian mi-a cerut s-o întreprind alături de Caroline Acton – cumpărătoarea lui personală de la Niemans

–, înainte să plecăm în luna de miere. Numai costumul meu de baie costă cinci sute cincizeci de dolari. Mă rog, e frumos, dar zău aşa, e o sumă colosală pentru patru bucăţele triunghiulare de material.

— Ai să te obişnuieşti, îmi întrerupe Christian reveria, revenind la masă.

— Cu ce?

— Cu banii, spune el, dându-şi ochii peste cap.

Oh, Cincizeci de Vicii, poate cu timpul. Împing spre el farfurioara cu migdale sărate şi caju.

— Alunele dumneavoastră, Sire, spun eu cu o mină cât se poate de serioasă, încercând să aduc un pic de umor în conversaţia noastră după gândurile negre care mi-au dat târcoale şi după ce am făcut acel *faux pas*[5] cu sutienul.

Zâmbeşte superior.

— Aş da toate alunele din lume pentru tine.

Ia o migdală, cu un licăr amuzat şi lasciv în ochi, savurându-mi glumiţa, apoi îşi linge buzele.

---

5 În franceză, în original: „pas greşit”. (N.t.)

— Bea. O să mergem la culcare.

Cum?

— Bea, îmi şopteşte el, iar ochii i se întunecă.

Dumnezeule mare, felul în care mă priveşte ar putea fi singura cauză a încălzirii globale. Ridic paharul şi îl beau până la fund, fără să-mi iau ochii de la el. Rămâne cu gura căscată, şi îi văd vârful limbii printre dinţi. Îmi zâmbeşte lasciv şi, cu o singură mişcare fluidă, se apleacă deasupra mea, sprijinindu-se de braţele scaunului meu.

— Am să te învăţ minte. Vino. Să nu te pişi, îmi şopteşte el la ureche.

Rămân cu gura căscată. *„Să nu te pişi"? Ce grosolan.* Cu un aer alarmat, vocea mea interioară ridică privirea din cartea pe care o citeşte – *Opere complete de Charles Dickens*, vol. 1.

— Nu e ce crezi, rânjeşte Christian, întinzându-mi mâna. Ai încredere în mine.

Are un aer atât de sexy şi tandru. Cum aş putea să-i rezist?

— Bine.

Îmi pun mâna în a lui cu toată încrederea – pentru că, pur şi simplu, i-am încredinţat viaţa mea. Dar oare ce are în minte?

Cuprinsă de nerăbdare, inima începe să-mi bată cu putere.

Mă conduce în salonul principal al iahtului – o încăpere somptuos decorată –, apoi străbatem un culoar îngust şi sufrageria, iar în cele din urmă coborâm în cabina noastră.

Cabina a fost curăţată, iar patul este proaspăt făcut. E o cameră încântătoare. Are un hublou la tribord şi unul la babord, pereţii sunt vopsiţi în crem, mobila e din lemn negru de nuc, iar draperiile şi pernele sunt colorate în auriu şi roşu.

Christian îmi dă drumul la mână, îşi scoate tricoul şi îl aruncă pe un scaun. Iese din şlapi şi, cu o singură mişcare graţioasă, îşi dă jos şortul şi slipul. *Doamne, oare am să mă satur vreodată să-l privesc gol?* E minunat. Şi e al meu. Pielea îi străluceşte – şi el s-a bronzat –, iar părul, care e un pic mai lung acum, îi atârnă pe frunte. Sunt o fată foarte norocoasă.

Mă apucă de bărbie, trăgând-o uşor, ca să nu-mi mai muşc buza de jos, apoi o mângâie cu degetul mare.

— Aşa e mai bine.

Se întoarce şi se apropie de şifonierul impresionant care îi adăposteşte garderoba.

Scoate din sertarul de jos două perechi de cătuşe metalice şi o mască de somn luată din avion.

Cătuşe! N-am folosit niciodată cătuşe. Arunc o privire neliniştită spre pat. De ce naiba o să le prindă? Se întoarce şi mă fixează cu ochii săi întunecaţi şi scăpărători.

— Astea pot fi foarte dureroase. Îţi pot intra în carne dacă tragi prea tare de ele, îmi explică el, ridicând în aer o pereche. Dar chiar vreau să le folosesc cu tine acum.

Sfinte Sisoe! Simt că mi se usucă gura.

— Poftim, spune el, apoi păşeşte cu graţie spre mine şi îmi întinde o pereche. Vrei să le încerci mai întâi?

Sunt solide, iar metalul e rece. Îmi spun într-o doară că n-aş vrea să port niciodată cătuşe de-adevăratelea.

Christian se uită la mine cu atenţie.

— Unde sunt cheile? întreb eu cu glas tremurător.

Întinde mâna, dând la iveală o cheiţă metalică.

— Cu asta poţi desface ambele perechi. De fapt, cu ea se desfac toate perechile.

Oare câte perechi are? Nu-mi amintesc să fi văzut vreuna în scrinul din Camera Roşie a

Durerii.

Mă mângâie pe obraz cu arătătorul, coborând până la colţul gurii. Se apleacă spre mine, ca şi cum ar vrea să mă sărute.

— Vrei să ne jucăm? întreabă el cu glas scăzut, şi dorinţa îmi cuprinde pântecele.

— Da, şoptesc eu.

Zâmbeşte.

— Bine.

Îmi aşterne pe frunte o sărutare ca un fulg.

— O să avem nevoie de un cuvânt de siguranţă, adaugă el.

Ce?

— „Stop" n-o să fie de ajuns, pentru că probabil o să spui asta, deşi n-o să-ţi doreşti cu adevărat să mă opresc.

Îmi mângâie nasul cu al său – singurul contact dintre noi, iar inima începe să-mi bată cu putere. La dracu… Cum poate să-mi facă asta doar din vorbe?

— N-o să te doară. Dar o să fie intens. Foarte intens, pentru că n-am să te las să te mişti. Ai înţeles?

Vai de mine! Sună atât de sexy. Respir prea zgomotos. *Mama mă-sii, deja gâfâi.* Zeiţa mea intimă şi-a pus deja rochia de paiete şi se pregăteşte să danseze rumba. Slavă

Domnului că sunt căsătorită cu acest bărbat, altminteri m-aş fi simţit stânjenită. Arunc o privire spre mădularul său erect.

— Am înţeles, spun eu.

Glasul îmi e atât de firav, încât abia se aude.

— Alege un cuvânt, Ana.

Oh...

— Un cuvânt de siguranţă, adaugă el blând.

— Îngheţată, spun eu gâfâind.

— Îngheţată? se miră el amuzat.

— Da.

Zâmbeşte şi se apleacă, uitându-se ţintă în ochii mei.

— Interesantă alegere. Ridică mâinile.

Mă supun, iar Christian mă apucă de marginea rochiei de plajă, mi-o trage peste cap şi o aruncă pe podea. Întinde mâna, iar eu îi înapoiez cătuşele. Aşează ambele perechi pe noptieră, alături de ochelarii pentru somn, apoi trage pătura de pe pat, dându-i drumul pe podea.

— Întoarce-te.

Mă întorc, iar el îmi desface sutienul, lăsându-l să-mi cadă la picioare.

— Mâine, am să ţi-l prind cu capse,

bombăne el şi îmi desface părul.

Îl strânge cu o mână şi trage uşor, astfel încât fac un pas în spate, apropiindu-mă de el. De pieptul lui. De erecţia lui. Îmi trage capul într-o parte şi mă sărută pe gât, smulgându-mi un geamăt uşor.

— Ai fost foarte neascultătoare, îmi murmură el la ureche, trimiţându-mi fiori delicioşi în tot trupul.

— Da, şoptesc eu.

— Hm. Şi ce-i de făcut?

— O să învăţăm să trăim cu asta, murmur eu.

Sărutările sale catifelate şi senzuale mă înnebunesc.

— Ah, doamnă Grey, îmi şopteşte el pe pielea gâtului. Eşti foarte optimistă.

Se îndreaptă de spate, apoi îmi împarte părul în trei, îl împleteşte pe îndelete şi îl leagă la capăt cu ariciul. Mă trage uşor de coadă şi se apleacă la urechea mea.

— Am să-ţi dau o lecţie, murmură.

Mişcându-se brusc, mă apucă de mijloc, se aşează pe pat şi mă trage pe genunchii lui, iar mădularul său erect mi se lipeşte de pântece. Îmi trage o palmă peste fund – tare. Scâncesc, iar el mă întinde pe spate pe pat şi

se uită la mine cu ochi incandescenţi. Simt că iau foc.

— Ştii cât de frumoasă eşti?

Îşi plimbă buricele degetelor pe coapsa mea, trimiţându-mi furnicături în tot trupul. Fără să-şi ia ochii de la mine, se ridică din pat şi ia cele două perechi de cătuşe. Îmi înhaţă piciorul stâng şi îmi pune o cătuşă la gleznă.

Oh!

Ridicându-mi piciorul drept, îmi prinde cealaltă pereche de cătuşe de gleznă, astfel încât am câte o pereche la fiecare picior. Nici acum nu-mi dau seama de ce o să le prindă.

— Ridică-te, îmi porunceşte el, iar eu mă supun imediat. Ia-ţi genunchii în braţe.

Clipesc şi îmi ridic genunchii la gură, cuprinzându-mi gambele cu braţele. Se apleacă, îmi ridică bărbia şi îmi aşterne o sărutare tandră şi umedă pe buze, după care îmi acoperă ochii cu ochelarii pentru somn. Nu mai văd nimic, iar tot ce aud e respiraţia mea precipitată şi zgomotul valurilor izbindu-se de carena iahtului ce se leagănă uşor pe mare.

Dumnezeule mare! Sunt atât de excitată… deja.

— Care e cuvântul de siguranţă, Anastasia?

— Îngheţată.

— Bine.

Luându-mă de mâna stângă, îmi prinde o cătuşă de încheietură, şi face la fel cu mâna dreaptă. Mâna dreaptă e legată de glezna dreaptă, iar stânga de glezna stângă. Nu-mi pot întinde picioarele. *Sfinte Sisoe!*

— Iar acum, şopteşte Christian, am să te fut până ai să ţipi.

Cum? Mi se taie respiraţia.

Mă apucă de călcâie şi mă ridică în aşa fel, încât mă sprijin pe spate, fiind nevoită să-mi ţin picioarele îndoite – dacă încerc să le îndrept, mi se strâng cătuşele. Are dreptate… mi se înfig în carne aproape până la durere… Am o senzaţie ciudată: sunt legată neajutorată pe un iaht. Îmi depărtează gleznele, iar eu scot un geamăt.

Mă sărută pe interiorul coapsei, şi aş vrea să mă zvârcolesc, dar nu pot. N-am cum să-mi mişc şoldurile. Picioarele îmi sunt suspendate. Nu pot să mă mişc. *Dumnezeule mare!*

— Va trebui să absorbi toată plăcerea, Anastasia. Fără să te mişti, murmură el,

sărutându-mă pe marginea chilotului minuscul.

Desface şireturile de pe ambele părţi, iar peticele de material cad pe pat. Acum, sunt goală şi la dispoziţia lui. Mă sărută pe pântece, muşcându-mi uşor buricul.

— Ah! gem eu.

O să fie greu… habar n-aveam. Îmi presară sărutări tandre şi muşcături blânde până la sâni.

— Sst… mă linişteşte el. Eşti atât de frumoasă, Ana.

Gem de nemulţumire. În mod normal, în clipa asta mi-aş fi unduit şoldurile, răspunzând atingerilor sale cu propriul meu ritm, dar nu pot face nicio mişcare. Gem iarăşi, trăgând de cătuşe, iar metalul îmi muşcă pielea.

— Au! strig eu, dar chiar că nu-mi pasă.

— Mă înnebuneşti, şopteşte el. Aşa că am să te înnebunesc şi eu.

Acum stă întins pe mine, sprijinindu-şi greutatea în coate, şi îşi îndreaptă atenţia spre sâni. Îi muşcă şi îi suge, strângând sfârcurile între degete. E înnebunitor, dar nu se opreşte. *Oh. Te rog.* Îi simt mădularul erect.

— Christian, îl implor eu, simţindu-i zâmbetul triumfător pe piele.

— Vrei să te fac să-ţi dai drumul în felul ăsta? îmi murmură el pe sfârc, făcându-l să se întărească şi mai mult. Ştii că pot.

Îl suge cu putere, iar eu scot un strigăt, plăcerea săgetându-mă de la piept până în pântece. Trag cu disperare de cătuşe, copleşită de senzaţia delicioasă.

— Da, scâncesc eu.

— Oh, iubito, ar fi prea uşor.

— Oh… te rog.

— Sst…

Îşi apropie buzele de gura mea, zgâriindu-mi uşor bărbia cu dinţii, şi mă sărută apăsat. Limba lui iscusită îmi invadează gura, gustând, explorând, dominând, iar limba mea acceptă provocarea, împletindu-se cu a lui. Are gust de gin şi de Christian Grey, şi miroase a mare. Mă apucă de bărbie, imobilizându-mi capul.

— Stai nemişcată, iubito. Vreau să nu te mişti, îmi şopteşte el pe buze.

— Vreau să te văd.

— Oh, nu, Ana. Legată la ochi, ai să simţi mai mult.

Chinuitor de lent, îşi îndoaie şoldurile şi

intră pe jumătate în mine. În mod normal, mi-aş ridica bazinul să-l întâmpin, dar nu mă pot mişca. Iese din mine.

— Ah! Christian, te rog!

— Iarăşi? mă tachinează el cu glas răguşit.

— Christian!

Intră puţin în mine, apoi se retrage, sărutându-mă şi trăgându-mă de sfârc. Sunt copleşită de plăcere.

— Nu!

— Mă vrei, Anastasia?

— Da! îl implor eu.

— Spune-mi, murmură el cu respiraţia aspră, aţâţându-mă încă o dată – înăuntru… şi afară.

— Te vreau, scâncesc eu. Te rog.

Îi aud geamătul discret lângă ureche.

— Şi o să mă ai, Anastasia.

Se îndreaptă de spate şi se opinteşte în mine, iar eu ţip, dând capul pe spate şi trăgând de cătuşe, în timp ce el îmi atinge punctul fierbinte. Sunt un mănunchi de senzaţii – o agonie dulce –, şi nu mă pot mişca. Rămâne adânc înfipt în mine şi începe să-şi rotească şoldurile, iar mişcarea îmi radiază în pântece.

— De ce mă sfidezi, Ana?

— Christian, opreşte-te…

Se răsuceşte iarăşi în adâncul meu, fără să-mi ia în seamă rugămintea, apoi iese uşor din mine şi se opinteşte încă o dată.

— Spune-mi! De ce? şuieră el, şi îmi dau seama vag că are dinţii strânşi.

Scot un geamăt prelung… e prea mult.

— Spune-mi!

— Christian…

— Ana, trebuie să ştiu.

Se adânceşte iarăşi în mine, intrând foarte adânc, şi simt cum îmi creşte tensiunea din pântece… e o senzaţie atât de puternică… mă copleşeşte, izvorând din adâncul meu şi împrăştiindu-se în membre, până la fiecare cătuşă muşcătoare.

— Nu ştiu! strig eu. Pentru că pot! Pentru că te iubesc! Te rog, Christian.

Geme puternic şi se opinteşte în mine, iar şi iar, iar eu mă simt pierdută şi încerc să absorb toată plăcerea. E înnebunitor… pentru minte şi pentru trup… aş vrea să-mi întind picioarele, să-mi controlez orgasmul iminent, dar nu pot… sunt neputincioasă. Sunt a lui, numai a lui, poate să facă ce vrea cu mine… Ochii mi se umplu de lacrimi… E prea intens. Nu-l pot opri. Nu vreau să-l

opresc… vreau… vreau… oh, nu, oh, nu… e prea…

— Aşa! geme Christian. Simte-mă, iubito!

Explodez în jurul lui, iar şi iar, gemând zgomotos, în timp ce orgasmul mă sfârtecă, pârjolindu-mă ca un incendiu, devastând totul în calea sa. Îmi simt trupul zdrenţuit, lacrimile mi se preling pe obraji, iar trupul îmi pulsează şi tremură din toate încheieturile.

Simt că se sprijină în genunchi, fără să iasă din mine, şi mă ridică în poala lui. Mă apucă de cap cu o mână, iar cu cealaltă, de spate, dându-şi drumul violent în mine, în timp ce măruntaiele mele continuă să tremure după şocul orgasmului. E epuizant, e chinuitor… e divin. Hedonism înnebunitor.

Christian îmi dă jos ochelarii şi mă sărută. Îmi sărută ochii, nasul, obrajii. Îmi şterge lacrimile cu buzele, cuprinzându-mi faţa în mâini.

— Te iubesc, doamnă Grey, şopteşte el. Deşi mă superi atât de tare – mă simt atât de viu cu tine.

Nu mai am energie să deschid nici ochii, nici gura să-i răspund. Foarte lent, mă aşează pe pat şi iese din mine.

Scot un geamăt slab de protest, iar el îmi desface cătuşele, apoi îmi masează uşor încheieturile şi se întinde lângă mine, luându-mă în braţe. Îmi întind picioarele. Vai, ce bine el Mă simt minunat. A fost, fără îndoială, cel mai puternic orgasm pe care l-am îndurat până acum. Hm… un futai de pedeapsă marca Cincizeci de Umbre.

Ar trebui să fiu neascultătoare mai des.

Mă trezeşte apăsarea din vezică. Când deschid ochii, mă simt dezorientată. Afară e întuneric. *Unde sunt?* La Londra? La Paris? Ah… pe iaht – îi simt legănarea pe valuri şi aud zumzetul discret al motoarelor. Am pornit pe mare. *Ce ciudat.* Christian e lângă mine şi lucrează la laptop. E îmbrăcat cu un tricou de bumbac şi pantaloni de în. E în picioarele goale, iar părul încă îi e ud, şi simt parfumul gelului de duş şi mirosul lui Christian… Hm.

— Bună, murmură el, uitându-se la mine cu ochi calzi.

— Bună, zâmbesc eu, devenind brusc sfioasă. Cât am dormit?

— Cam o oră.

— Am pornit la drum?

— M-am gândit că, din moment ce aseară am mâncat în oraş şi am fost la baletul de la cazinou, n-ar fi rău ca azi să luăm cina la bord. O noapte liniştită *à deux*[6].

Zâmbesc.

— Unde mergem?

— La Cannes.

— Bine.

Mă întind, simţindu-mi încheieturile înţepenite. Oricâte antrenamente aş fi făcut cu Claude, tot n-aş fi fost pregătită pentru după-amiaza asta.

Mă ridic uşor, simţindu-mi vezică plină, şi îmi pun repede halatul de mătase. De ce sunt atât de sfioasă? Simt pe trup privirea lui Christian. Când mă uit la el, îşi mută atenţia spre laptop, încruntându-se.

În timp ce mă spăl pe mâini cu un aer absent, gândindu-mă la noaptea pe care am petrecut-o la cazinou, mi se desface halatul. Mă uit în oglindă cu un aer şocat.

Dumnezeule mare! Ce mi-a făcut?

---

6 În franceză în original: „în doi”. (N.t.)

Capitolul 3

Mă uit cu groază la semnele roşii de pe sâni. Muşcături! Sunt plină de urme de muşcături. M-am căsătorit cu unul dintre cei mai respectaţi oameni de afaceri din Statele Unite – şi m-a umplut de muşcături. Cum de n-am simţit nimic? Mă înroşesc. Adevărul e că ştiu foarte bine de ce – pentru că Domnul Orgasmic îşi exersa pe mine extraordinarele abilităţi de amant.

Vocea mea interioară se uită peste ochelarii ei cu lentile în formă de semilună şi îşi ţuguie buzele dezaprobator, în timp ce zeiţa mea intimă doarme dusă pe şezlongul ei. Mă uit în oglindă cu gura căscată. La încheieturile mâinilor am câte o dungă roşie de la cătuşe – sigur or să se învineţească. Mă uit şi la glezne: alte dungi roşii. Dumnezeule mare, arăt de parcă aş fi fost victima unui accident. Mă uit cu atenţie la mine, încercând să mă obişnuiesc cu înfăţişarea mea. Trupul meu arată cu totul altfel acum.

S-a schimbat simţitor de când l-am cunoscut pe Christian... Sunt mai suplă şi mai musculoasă, iar părul e mai strălucitor şi foarte aranjat. Sunt cu manichiura şi pedichiura la zi, iar sprâncenele sunt subţiri şi bine conturate. Pentru prima oară în viaţa mea, am un aer foarte îngrijit – cu excepţia acestor muşcături hidoase.

Dar, în clipa asta, nu vreau să mă îngrijesc. Sunt prea supărată. Cum îndrăzneşte să-mi lase astfel de semne, ca un adolescent? În scurta perioadă de când suntem împreună, nu mi-a lăsat niciodată semne pe piele. Arată ca naiba. Ştiu de ce a făcut asta. E un maniac al controlului! Bine! Vocea mea interioară îşi încrucişează mâinile pe piept, chiar sub sânii ei mici – de data asta, Christian a mers prea departe. Ies din baie şi intru în şifonierul spaţios, fără să-i arunc nicio privire. Îmi dau jos halatul, îmi pun nişte pantaloni de trening şi o bluză. Îmi scot elasticul de păr, iau o perie de pe măsuţa de toaletă şi îmi descâlcesc părul.

— Anastasia, mă strigă Christian, şi îi simt neliniştea în glas. Te simţi bine?

Nu-i răspund. *Dacă mă simt bine?* Nu, nu mă simt bine. După ce mi-a făcut, nu cred că

o să mai pot purta un costum de plajă – darămite costumul meu ridicol de scump – tot restul lunii de miere. E un gând care mă înfurie brusc. *Cum îndrăzneşte?* îi arăt eu cât de bine mă simt. Simt că fierb de mânie. Şi eu mă pot purta ca o adolescentă. Întorcându-mă în dormitor, arunc în el cu peria de păr, mă răsucesc pe călcâie şi plec – dar nu înainte să-i văd expresia şocată şi reacţia promptă a mâinii, care se ridică să-i protejeze capul, astfel încât peria îi ricoşează din antebraţ şi cade pe pat.

Ies valvârtej din cabină, pornesc pe scări şi ajung pe punte, îndreptându-mă spre proră. Am nevoie să fiu singură, să mă pot calma. E întuneric, iar aerul e înmiresmat. Briza caldă e impregnată cu mirosul Mediteranei şi aduce de pe ţărm parfumul de iasomie şi de bougainvillea. *Fair Lady* alunecă fără efort pe marea liniştită, de culoarea cobaltului, iar eu îmi sprijin coatele de balustrada de lemn, privind spre coasta îndepărtată, pe care pâlpâie o salbă de luminiţe. Inspir adânc şi purificator, simţind că încep să mă liniştesc. Îl simt în spatele meu înainte să-l aud.

— Eşti supărată pe mine, şopteşte el.

— Nu zău, Sherlock!

— Cât de supărată?

— Pe o scară de la unu la zece, cred că am ajuns deja la cincizeci. Am făcut o glumă bună?

— Atât de supărată? spune el surprins şi totodată impresionat.

— Da. Supărată până în pragul violenţei, răspund eu printre dinţi.

Nu mai spune nimic. Mă întorc şi mă uit la el cu un aer încruntat, iar el mă priveşte cu ochi mari şi precauţi. După expresia lui şi fiindcă n-a încercat să mă atingă, îmi dau seama că nu se simte în largul său.

— Christian, trebuie să încetezi să încerci în mod unilateral să mă supui. Te-ai făcut înţeles pe plajă. Foarte limpede, din câte îmi amintesc.

Ridică uşor din umeri.

— Atunci să nu-ţi mai dai jos sutienul niciodată, murmură el bosumflat.

Iar asta justifică ce mi-a făcut? Mă încrunt la el.

— Nu-mi place să-mi laşi semne. Mă rog, nu atât de multe. Iar asta e o limită dură! şuier eu cu maxilarele încleştate.

— Nu-mi place să te dezbraci în public. Asta e o limită dură pentru mine, mormăie el.

— Cred că deja am stabilit asta, spun eu printre dinţi. Uită-te la mine!

Trag în jos de bluză, dând la iveală partea de sus a sânilor. Christian nu-şi ia privirea de la faţa mea, iar expresia lui e precaută şi nesigură. Nu e obişnuit să mă vadă atât de furioasă. Nu vede ce mi-a făcut? Nu-şi dă seama cât de caraghios e? Îmi vine să ţip la el, dar mă abţin – nu vreau să sar calul. Cine ştie ce-ar fi în stare să facă? În cele din urmă, oftează şi îşi ridică palmele într-un gest resemnat şi împăciuitor.

— În regulă, spune el pe un ton blând. Am înţeles.

Aleluia!

— Bine.

Îşi trece mâna prin păr.

— Îmi pare rău. Te rog să nu fii supărată pe mine.

În sfârşit, are un aer spăsit – şi a folosit vorbele cu care fac eu să-l liniştesc de obicei.

— Uneori, te porţi exact ca un adolescent, insist eu pe un toc dojenitor, dar supărarea mi-a dispărut din glas, iar el îşi dă seama.

Se apropie de mine şi ridică precaut o mână, trecându-mi pe după ureche.

— Ştiu, recunoaşte el pe un ton blând. Mai

am multe de învăţat.

Îmi vin în minte vorbele doctorului Flynn… *Din punct de vedere emoţional Christian e un adolescent, Ana. E blocat în acea fază a dezvoltării. Şi-a canalizat toată energia înspre succesul în afaceri – şi a avut un succes extraordinar. Dar acum, universul lui emoţional trebuie să se dezvolte.*

Mă îmbunez un pic.

— Amândoi mai avem de învăţat.

Oftez şi ridic mâna cu grijă, aşezând-o pe pieptul său, exact în dreptul inimii. Nu tresare ca pe vremuri, dar simt că se încordează. Îşi aşează mâna pe a mea şi afişează zâmbetul său sfios.

— Tocmai am aflat că ai un braţ puternic şi o ţintă foarte buna, doamnă Grey. N-aş fi crezut asta, dar e drept că te subestimez tot timpul. Întotdeauna reuşeşti să mă surprinzi.

Ridic o sprânceană.

— Am exersat cu Ray. Arunc şi trag cu precizie, domnule Grey, şi ai face bine să ţii minte asta.

— Am să încerc, doamnă Grey, sau o să mă asigur că toate potenţialele proiectile sunt bătute în cuie şi că nu ai acces la o armă, zâmbeşte el cu superioritate.

Îi întorc zâmbetul superior, mijind ochii.

— Sunt foarte inventivă.

— Aşa este, şopteşte el, apoi îmi dă drumul la mână şi mă cuprinde în braţe.

Îşi adânceşte faţa în părul meu, iar eu îl iau în braţe, strângându-l cu putere la piept, şi simt cum i se relaxează trupul.

— M-ai iertat?

— Dar tu?

Îi simt buzele arcuindu-se într-un zâmbet.

— Da, răspunde el.

— *Idem*.

Rămânem îmbrăţişaţi o vreme, iar eu uit complet supărarea de mai înainte. Adolescent sau nu, Christian miroase nemaipomenit Cum aş putea să-i rezist?

— Ţi-e foame? spune el în cele din urmă.

Capul îmi e sprijinit de pieptul său, şi am ochii închişi.

— Da. Hămesită. Toată… ăă… activitatea din după-amiaza asta mi-a făcut poftă de mâncare. Dar nu sunt îmbrăcată pentru cină.

Sunt sigură că pantalonii de trening şi bluza de pe mine n-ar face o bună impresie în sufrageria iahtului.

— Mie mi se pare că arăţi bine, Anastasia.

În plus, săptămâna asta, iahtul e al nostru. Putem să ne îmbrăcăm cum vrem. Închipuieţi că e o zi de marţi neprotocolară pe Coasta de Azur. Oricum, mă gândeam să luăm cina pe punte.

— Da, mi-ar plăcea.

Mă sărută – un sărut sincer, care îmi dă de înţeles că îi pare rău –, apoi pornim ţinându-ne de mână spre puntea de la proră, unde ne aşteaptă o supă *gazpacho*.

Stewardul ne aduce porţiile de *crème brulée* şi se retrage discret.

— De ce îmi legi părul de fiecare dată? îl întreb pe Christian din curiozitate.

Stăm la masă unul lângă altul, iar piciorul meu e petrecut pe după al lui. Se opreşte cu linguriţa în aer şi se încruntă.

— Nu vreau să ţi se agaţe părul, spune el calm şi cade pe gânduri preţ de o clipă. Din obişnuinţă, adaugă.

Brusc, se încruntă iarăşi. Ochii i se măresc, pupilele i se dilată iar pe chip i se aşterne o expresie alarmată.

Dumnezeule mare! Ce şi-o fi amintit? E ceva dureros, o amintire din copilăria timpurie, cred. Nu vreau să-şi aducă aminte astfel de

lucruri. Mă aplec şi îmi aşez arătătorul pe buzele sale.

— Nu contează. Nu ţin să ştiu. Doar eram curioasă, spun şi încerc să-i ofer un zâmbet cald şi liniştitor.

Are un aer precaut, dar, după o clipă, se relaxează în mod vizibil. Mă aplec şi îl sărut la colţul gurii.

— Te iubesc, murmur eu, iar el afişează înduioşătorul său zâmbet sfios, şi simt că mă topesc. Am să te iubesc mereu, Christian.

— Şi eu pe tine, răspunde el în şoaptă.

— Deşi sunt neascultătoare? ridic eu întrebător dintr-o sprânceană.

— Pentru că eşti neascultătoare, Anastasia, surâde el.

Înfig linguriţa în crusta de zahăr ars a desertului şi clatin din cap. Oare am să-l înţeleg vreodată pe acest bărbat? Hm... crema de zahăr ars e delicioasă.

După ce stewardul ia de pe masă farfuriile pentru desert, Christian pune mâna pe sticla de rosé şi îmi umple din nou paharul. Mă asigur că suntem singuri şi îl întreb:

— De ce mi-ai cerut să nu merg la baie?

— Chiar vrei să ştii? zâmbeşte el reţinut,

cu o strălucire lascivă în ochi.

— Vreau, spun şi îl privesc pe sub gene, luând o gură de vin.

— Cu cât e mai plină vezica, cu atât e mai intens orgasmul, Ana.

Mă înroşesc.

— Oh, înţeleg.

Doamne, asta explică multe lucruri.

Surâde cu un aer mult prea sigur pe sine. Oare o să-l ajung vreodată din urmă pe Domnul Sexpertiză?

— Da. Păi… răspund eu, încercând cu disperare să schimb subiectul.

În cele din urmă, se îndură de mine.

— Ce vrei să mai facem în seara asta? mă întreabă, înclinând capul într-o parte şi zâmbind cu jumătate de gură.

Ce vrei tu, Christian. Vrei să-ţi testezi iarăşi teoria? Ridic din umeri.

— Ştiu ce vreau să fac, murmură el.

Luând paharul de vin, se ridică şi îmi întinde mâna.

— Vino.

Îl iau de mână, şi mă conduce în salonul principal. iPod-ul lui e montat în micul sistem stereo de pe scrin. Îl porneşte şi alege o melodie.

— Hai să dansăm, îmi spune şi mă trage în braţele sale.

— Dacă insişti.

— Insist, doamnă Grey.

Din difuzoare se revarsă nişte acorduri sinuoase şi dulcege. E o piesă latino? Christian îmi surâde şi începe să se mişte, ridicându-mă de pe podea şi purtându-mă prin salon.

După câteva clipe, se aude şi o voce de bărbat caldă şi suavă. Recunosc melodia, dar nu-mi dau seama ce e. Christian mă apleacă foarte mult, iar eu scot un strigăt surprins şi chicotesc. Surâde cu o expresie amuzată în ochi, apoi mă ridică şi mă răsuceşte pe sub braţul său.

— Dansezi atât de bine, spun. E ca şi cum aş şti şi eu să dansez.

Pe buze i se aşterne un zâmbet ca de sfinx, dar nu spune nimic, şi mă întreb dacă nu cumva se gândeşte la ea… la doamna Robinson, femeia care l-a învăţat să danseze – şi să şi-o tragă. Nu m-am mai gândit la ea de ceva vreme. De la ziua lui de naştere, n-a mai pomenit-o şi, din câte îmi pot da seama, relaţia lor de afaceri s-a încheiat. Cu inima îndoită, trebuie să recunosc, a fost o

profesoară pe cinste.

Iarăşi mă apleacă spre podea şi îmi aşterne o sărutare scurtă pe buze.

— Mi-ar fi dor de iubirea ta, murmur eu, fredonând versurile.

— Mi-ar fi grozav de dor de iubirea ta, spune el răsucindu-mă încă o dată.

Apoi îmi fredonează versurile la ureche, şi simt că mă topesc în braţele sale.

Melodia se termină, iar Christian se uită la mine cu ochi întunecaţi şi scânteietori, fără pic de umor, şi brusc mi se taie respiraţia.

— Vii în pat cu mine? şopteşte el, şi e o rugăminte plină de pasiune, care îmi merge la suflet.

Christian, sunt doar a ta de când am spus da – acum două săptămâni şi jumătate. Dar ştiu că e felul lui de a-şi cere scuze şi de a se asigura că tensiunea de după ceartă a dispărut cu totul.

Când mă trezesc, soarele se revarsă prin hublouri, iar apa proiectează modele strălucitoare pe tavanul cabinei. Nu-l văd pe Christian nicăieri. Mă întind şi zâmbesc. Hm... Aş vrea un futai de pedeapsă şi unul de împăcare în fiecare zi. Mă minunez de cât

de bine e să faci amor cu doi bărbaţi diferiţi – Christian cel furios şi Christian cel care vrea să se revanşeze cu orice chip. Mi-e greu să-mi dau seama care dintre ei îmi place mai mult.

Mă ridic din pat şi mă apropii de baie. Deschizând uşa, dau cu ochii de Christian, care stă în faţa oglinzii doar cu un prosop în jurul mijlocului şi se bărbiereşte. Am descoperit că nu încuie niciodată camera în care se află, dacă e singur – motivul e unul serios, şi nu vreau să mă gândesc la el.

— Bună dimineaţa, doamnă Grey, spune el cu un aer bine dispus.

— Bună dimineaţa şi ţie, îi răspund eu cu un zâmbet, urmărindu-l cu atenţie.

Îmi place să mă uit la el când se bărbiereşte. Ridică bărbia şi se rade cu mişcări lungi şi atente, iar eu mă trezesc imitându-i inconştient gesturile: împing în jos buza superioară, aşa cum face el ca să se radă sub nas. Se întoarce spre mine şi zâmbeşte jucăuş, cu o jumătate de faţă încă acoperită cu spumă.

— Îţi place spectacolul? mă întreabă el.

Oh, Christian, aş putea să te urmăresc ore în şir.

— E unul dintre preferatele mele, murmur eu, iar el se apleacă şi mă sărută scurt, mânjindu-mă cu spumă pe faţă.

— Vrei să-ţi mai fac asta cândva? şopteşte el lasciv, ridicând aparatul de ras.

Ţugui buzele.

— Nu, bombăn eu, prefăcându-mă bosumflată. Data viitoare, o să mă epilez cu ceară.

Îmi amintesc bucuria lui Christian când a descoperit că, în timpul unei întâlniri pe care a avut-o la Londra, mi-am ras părul pubian din curiozitate. Şi bineînţeles că nu am făcut-o conform standardelor înalte ale Domnului Exigenţă…

*

— Ce naiba ai făcut? exclamă Christian.

Nu-şi poate stăpâni amuzamentul îngrozit. Se ridică în capul oaselor pe patul din camera noastră de la hotelul Browns de lângă Piccadilly, aprinde veioza de pe noptieră şi se uită la mine uluit. Cred că e miezul nopţii. Obrajii mei capătă culoarea cearşafurilor din Camera Roşie a Durerii, şi încerc să trag în jos rochia de noapte din

satin, să nu mă vadă, dar Christian mă împiedică, apucându-mă de mână.

— Ana!

— M-am... ăă... ras.

— Văd. De ce? mă întreabă el cu un zâmbet până la urechi.

Îmi acopăr faţa cu mâinile. De ce sunt aşa de stânjenită?

— Hei, spune el blând, dându-mi mâinile la o parte. Nu te ascunde.

Îşi muşcă buza să nu izbucnească în râs.

— Spune-mi, de ce?

Ochii lui au o expresie amuzată. De ce i se pare atât de amuzant?

— Nu mai râde de mine.

— Nu râd de tine. Scuză-mă. Sunt... Încântat.

— Oh...

— Spune-mi. De ce?

Inspir adânc.

— Azi-dimineaţă, după ce ai plecat la întâlnire, am intrat să fac duş şi mi-am amintit toate regulile tale.

Clipeşte. Expresia amuzată i-a dispărut de pe chip, şi se uită la mine cu un aer curios.

— M-am gândit la fiecare în parte, întrebându-mă ce părere am despre ele, apoi

mi-am amintit de salonul de înfrumuseţare… şi mi-am zis că ţi-ar plăcea. N-am fost suficient de curajoasă să mă epilez cu ceară, adaug eu, iar vocea mi se transformă în şoaptă.

Se uită la mine cu ochi scânteietori – de data asta, nu amuzat de nebunia mea, ci cu dragoste.

— Oh, Ana, murmură el, apoi se apleacă şi mă sărută tandru. Mă fascinezi, îmi şopteşte şi mă sărută încă o dată, cuprinzându-mi faţa în palme.

După câteva clipe, se retrage, lăsându-mă cu respiraţia tăiată, şi se sprijină într-un cot, iar pe chip i se aşterne din nou mina amuzată.

— Cred că ar trebui să fac o inspecţie amănunţită a rezultatului, doamnă Grey.

— Ce? Nu!

Glumeşte! Mă acopăr, protejându-mi zona recent defrişată.

— Ba nu, Anastasia.

Mă înşfacă de mâini şi se aşează sprinten între picioarele mele, imobilizându-mi mâinile de o parte şi de alta a coapselor. Îmi aruncă o privire fierbinte, care ar putea aprinde o mână de iască, dar înainte să iau foc, se

apleacă şi îşi coboară buzele pe pântecele meu gol, oprindu-se direct la vulvă. Mă zvârcolesc sub el resemnându-mă cu soarta mea.

— Ei bine, ce avem noi aici?

Christian aşterne o sărutare acolo unde, până azi-dimineaţă, aveam păr pubian, apoi îşi trece bărbia ţepoasă peste mine.

— Ah! strig eu.

Uau… ce sensibilă e zona acum.

— Oh… La naiba, bombăn eu, sperând că astfel voi pune capăt acestei examinări intruzive.

— Am o idee, spune el, sărind gol din pat şi ducându-se în baie.

Ce face? Se întoarce după câteva clipe cu un pahar de apă, o cana, aparatul meu de ras, pămătuful lui, săpun şi un prosop. Le pune pe toate pe noptieră, mai puţin prosopul.

Oh, nu! Vocea mea interioară trânteşte volumul Charles Dickens – Opere complete şi duce mâinile la gură.

— Nu, nu, nu, ţip eu.

— Doamnă Grey, dacă faci o treabă, trebuie s-o faci bine. Ridică şoldurile.

Ochii lui cenuşii amintesc de cerul unei

furtuni de vară.

— Christian! N-o să mă razi!

Înclină capul într-o parte.

— De ce, mă rog?

Mă înroşesc… nu e evident?

— Pentru că… e prea…

— Intim? şopteşte el. Ana, doar ştii că mă dau în vânt după clipele de intimitate cu tine. În plus, după anumite lucruri pe care le-am făcut împreună, să nu faci mofturi tocmai acum. Şi îţi cunosc partea asta a trupului mai bine decât tine.

Rămân cu gura căscată. Câtă aroganţă… Mă rog, e adevărat, şi totuşi…

— Pur şi simplu nu e bine! spun eu pe un ton sentenţios şi, în acelaşi timp, plângăcios.

— Nu e bine? Ba e sexy!

Sexy? Zău?

— Te excită? îl întreb eu, fără să-mi pot ascunde uimirea din glas.

Pufneşte.

— Nu se vede? spune el, uitându-se la mădularul său erect. Vreau să te rad, şopteşte.

Of, de ce naiba mă opun? Mă întind pe spate, acoperindu-mi ochii cu braţul, să nu văd ce face.

— Dacă îţi face plăcere, Christian, dă-i drumul. Eşti aşa de pervers… bombăn eu, ridicându-mi şoldurile, iar el vâră prosopul sub mine şi mă sărută pe interiorul coapsei.

— Oh, iubito, ce frumoasă eşti.

Aud plescăitul apei în timp ce înmoaie pămătuful în pahar, apoi cum îl răsuceşte în cană. Mă apucă de glezna stângă şi îmi depărtează picioarele, apoi mi se aşează între picioare, iar salteaua se lasă uşor.

— Aş vrea să te leg în clipa asta, murmură el.

— Promit să nu mă mişc.

— Bine.

Icnesc uşor când îmi trece pămătuful plin de spumă peste osul pubian. Mă învăluie o senzaţie de căldură. Probabil că apa din pahar e fierbinte. Tresar uşor. Mă gâdilă… dar e plăcut.

— Nu te mişca, mă dojeneşte Christian, ungându-mă iarăşi cu pămătuful. Altminteri chiar o să te leg, adaugă el sumbru, trimiţându-mi un fior delicios pe şira spinării.

— Ai mai făcut asta? întreb eu ezitant când întinde mâna după aparatul de ras.

— Nu.

— Oh. Bine, surâd eu.

— Încă o premieră, doamnă Grey.

— Hm, îmi plac premierele.

— Şi mie. Începem.

Şi, cu o delicateţe care mă surprinde, îmi trece aparatul peste pielea sensibilă.

— Să nu te mişti, repetă el cu un aer distrat, şi Îmi dau seama că e foarte concentrat.

După doar câteva minute, ia prosopul şi şterge surplusul de spumă.

— Gata – aşa e mult mai bine, gândeşte el cu glas tare.

În cele din urmă, ridic braţul de pe ochi şi îl privesc, iar el se dă în spate să-şi admire opera.

— Mulţumit? întreb cu glas răguşit.

— Foarte, zâmbeşte el lasciv, vârându-şi uşor un deget în mine.

*

— Dar a fost distractiv, spune Christian cu o expresie ironică în ochi.

— Poate pentru tine, încerc eu să par bosumflată – însă are dreptate… a fost… excitant.

— Din câte îmi amintesc, urmarea a fost foarte satisfăcătoare.

Christian se întoarce şi continuă să se bărbierească, iar eu îmi plec privirea. Da, aşa e. Habar n-aveam că absenţa părului pubian îmi poate da o senzaţie atât de diferită.

— Hei, doar te tachinam. Nu asta fac soţii care sunt iremediabil îndrăgostiţi de soţiile lor?

Christian îmi ridică bărbia şi se uită la mine, iar ochii i se umplu de nelinişte, încercând să-mi descifreze expresia.

Hm… a venit momentul să plăteşti.

— Aşează-te, îi poruncesc.

Se uită ţintă la mine, fără să înţeleagă. Îl împing uşor spre un taburet alb. Cu un aer perplex, se aşează pe el, iar eu îi iau aparatul de ras din mână.

— Ana… mă previne el, dându-şi seama ce intenţii am.

Mă aplec şi îl sărut.

— Capul pe spate, şoptesc eu.

Ezită.

— Trebuie să fim chit, domnule Grey.

Se uită la mine cu o neîncredere precaută şi, în acelaşi timp, amuzată.

— Ştii ce faci? mă întreabă el cu glas

scăzut.

Clatin toarte lent din cap, încercând să par cât mai serioasă. Christian închide ochii, apoi clatină şi el din cap, iar în cele din urmă îl lasă pe spate, cu un aer dezarmat.

Dumnezeule mare, îmi dă voie să-l bărbieresc. Zeiţa mea intimă îşi face încălzirea: îndoaie braţele, apoi le întinde în faţă, cu degetele împletite şi palmele spre exterior.

Cu un gest ezitant, îmi înfig mâna în părul lui ud de pe frunte şi îl strâng cu putere, ca să-l imobilizez. Strânge pleoapele cu putere şi inspiră printre buzele întredeschise. Foarte lent, îi plimb aparatul dinspre gât spre bărbie, dând la iveală o fâşie de piele de sub spumă. Christian răsuflă uşurat.

— Ai crezut că am de gând să-ţi fac rău?

— Nu ştiu niciodată ce ai de gând să faci, Ana… Dar nu, n-am crezut că vrei să-mi faci rău – nu intenţionat.

Îi plimb iarăşi aparatul de ras în susul gâtului, curăţând o fâşie mai lată de spumă.

— Nu ţi-aş face niciodată rău intenţionat, Christian.

Deschide ochii şi mă cuprinde în braţe, în timp ce eu îl rad pe obraz, coborând aparatul

dinspre marginea perciunelui.

— Ştiu, spune el, înclinând faţa, în aşa fel încât să-i pot bărbieri restul obrazului.

Încă două mişcări şi termin.

— Gata. Şi n-a curs nicio picătură de sânge, surâd eu cu un aer mândru.

Îşi plimbă mâna pe piciorul meu, ridicându-mi rochia de noapte pe coapsă şi mă aşează călare în poala lui, iar eu mă agăţ de antebraţele lui – e foarte musculos.

— Pot să te duc undeva azi?

— Nu facem plajă? îl întreb pe un ton caustic, ridicând o sprânceană.

Îşi trece limba peste buze cu un aer neliniştit.

— Nu. Fără plajă azi. M-am gândit că ai vrea altceva.

— Păi, dat fiind că m-ai umplut de muşcături şi nici nu se pune problema să mă mai bronzez… sigur, să încercăm altceva, de ce nu?

Hotărăşte în mod înţelept să-mi ignore tonul.

— Trebuie să mergem cu maşina, dar, din câte am auzit, merită. E un loc pe care mi l-a recomandat tata să-l vizitez. E un sat aflat pe vârful unui deal, se numeşte Saint Paul de

Vence. Sunt şi nişte galerii de artă acolo. Mă gândesc că am putea cumpăra nişte tablouri sau sculpturi pentru noua noastră casă, dacă găsim ceva care ne place.

Sfinte Sisoe! Mă las pe spate şi mă uit în ochii lui. Artă… vrea să cumpere opere de artă. Ce ştiu eu despre artă?

— Ce este? mă întreabă.

— Nu ştiu nimic despre artă.

Ridică din umeri şi zâmbeşte cu un aer înţelegător.

— O să cumpărăm doar ce ne place. Nu facem investiţii.

Investiţii? Doamne!

— Ce este? mă întreabă el din nou.

Clatin din cap.

— Mă rog, ştiu că abia am primit schiţele de la arhitectă, dar nu ne costă nimic să aruncăm o privire – şi în plus, e o cetate medievală.

Ah, arhitecta. Trebuia să-mi aducă aminte de ea… de Gia Matteo, o prietenă a lui Elliot care a făcut planurile şi pentru casa pe care o are Christian la Aspen. Când s-au întâlnit, a stat foarte aproape de Christian şi s-a frecat întruna de el.

— Ce mai e acum? exclamă Christian, iar

eu clatin din cap. Spune-mi, insistă el.

Cum să-i spun că nu-mi place Gia? Antipatia mea e iraţională. Nu vreau să par o soţie geloasă.

— Încă mai eşti supărată pe mine după episodul de ieri? oftează el, lipindu-şi faţa de sânii mei.

— Nu, mi-e foame, bâigui, ştiind foarte bine că asta îi va distrage atenţia.

— De ce n-ai zis aşa?

Mă dă jos din poală şi se ridică în picioare.

Saint Paul de Vence este o aşezare medievală fortificată, pe vârful unui deal – unul dintre cele mai pitoreşti locuri din câte am văzut. Ne plimbăm ţinându-ne de mână pe străzile înguste cu caldarâm, iar eu mi-am strecurat o mână în buzunarul de la spate al şortului lui Christian. Taylor şi Gaston sau Philippe – nu-i pot deosebi – vin în urma noastră. Traversăm o piaţetă cu mulţi copaci, în care trei bătrâni – unul dintre ei poartă o beretă tradiţională, în ciuda căldurii – joacă bile. Oraşul e destul de aglomerat, sunt mulţi turişti, dar mă simt în siguranţă la braţul lui Christian. Sunt atât de multe lucruri de văzut: alei şi porţi care duc în curţi interioare

cu fântâni de piatră minuţios sculptate, sculpturi vechi şi moderne, precum şi o mulţime de buticuri şi magazine încântătoare.

În prima galerie în care intrăm, Christian se uită cu un aer distrat la nişte fotografii erotice, sugând uşor un braţ al ochelarilor de soare. Sunt lucrări semnate de Florence Delle – nuduri feminine în diferite poziţii.

— Nu e tocmai ce aveam în minte, mormăi eu dezaprobator.

Mă trimit cu gândul la fotografiile pe care le-am găsit în şifonierul lui – şifonierul nostru. Mă întreb dacă le-o fi distrus.

— Nici mie nu-mi plac, spune Christian cu un zâmbet.

Mă ia de mână şi mergem mai departe. Mă întreb într-o doară dacă ar fi bine să-l las să mă fotografieze, iar zeiţa mea intimă încuviinţează frenetic din cap.

Tablourile la care ne uităm acum sunt ale unei femei specializate în arta figurativă – fructe şi legume în plan foarte apropiat, în culori foarte intense.

— Îmi plac, spun eu, arătând spre trei pânze cu ardei graşi. Îmi amintesc de ziua în care ai tăiat legume la mine în apartament,

chicotesc eu.

Christian strânge din buze, încercând fără succes să-şi ascundă amuzamentul.

— Am crezut că m-am descurcat de minune, bombăne el. Am fost doar un pic lent. Unde mai pui că – şi mă ia în braţe – îmi distrăgeai atenţia. Unde ai vrea să le punem?

— Ce?

Christian îşi freacă nasul de urechea mea.

— Tablourile – unde ai vrea să le punem?

Mă muşcă de lobul urechii, şi simt un fior în pântece.

— În bucătărie, murmur eu.

— Hm. Bună idee, doamnă Grey.

Mă uit la preţ cu ochii mijiţi. Cinci mii de euro fiecare. *Sfinte Sisoe!*

— Sunt foarte scumpe! spun eu cu un aer perplex.

— Şi? şopteşte el, mângâindu-mă iarăşi cu nasul. Obişnuieşte-te cu asta, Ana.

Îmi dă drumul şi se apropie de biroul de primire, unde o femeie îmbrăcată complet în alb se uită la el cu gura căscată. Îmi vine să-mi dau ochii peste cap, dar îmi întorc privirea spre tablouri. Cinci mii de euro… Doamne!

Am luat prânzul şi ne relaxăm cu o cafea

în faţă, la hotelul Le Saint Paul. Priveliştea asupra împrejurimilor este superbă. Podgoriile şi lanurile de floarea-soarelui formează pe câmpie un model minunat, întrerupt din loc în loc de căsuţe tipic franţuzeşti. E o zi atât de senină şi de frumoasă, încât vedem până la marea care străluceşte difuz la orizont. Christian îmi întrerupe reveria.

— M-ai întrebat de ce îţi leg părul, murmură el, iar tonul lui mă alarmează.

Are un aer… vinovat.

— Da.

Oh, mama mă-sii!

— Prostituata narcomană mă lăsa să mă joc cu părul ei, cred. Nu ştiu dacă e o amintire sau un vis.

Uau! Mama lui naturală.

Se uită la mine cu o mină indescifrabilă. Mi se pune un nod în gât. Ce pot să spun când îmi povesteşte astfel de lucruri?

— Îmi place să te joci cu părul meu, spun eu cu glas ezitant.

Se uită la mine cu un aer nesigur.

— Serios?

— Da, răspund eu – şi acesta este adevărul –, apoi îl iau de mână. Cred că ai iubit-o pe

mama ta naturală, Christian.

Ochii i se măresc şi se uită impasibil la mine, fără să spună nimic.

Dumnezeule mare! Oare am mers prea departe? *Spune ceva, Domnul meu Învechit în Rele – te rog.* Dar tot nu spune nimic, uitându-se la mine cu ochi cenuşii şi insondabili, iar tăcerea dintre noi se adânceşte. Are un aer pierdut.

Pleacă privirea spre mâna mea, care e aşezată pe a lui, şi se încruntă.

— Spune ceva, şoptesc eu, pentru că nu mai suport liniştea.

Clatin din cap, oftând din rărunchi.

— Să mergem.

Îmi dă drumul la mână şi se ridică în picioare. Are o mină precaută. Oare am sărit calul? Habar n-am. Mi se strânge inima şi nu ştiu dacă să spun ceva sau s-o las baltă. Aleg a doua variantă şi, cu un aer docil, ies din restaurant în urma lui.

Odată ajunşi pe străduţa minunată din faţa localului, mă ia de mână.

— Unde vrei să mergem?

A vorbit! Şi nu e supărat pe mine – slavă Domnului! Răsuflu uşurată şi ridic din umeri.

— Deocamdată, mă bucur că încă stai de vorbă cu mine.

— Ştii că nu-mi face plăcere să discut despre toate porcăriile alea. Ţin de trecut. Am terminat cu ele, spune el cu glas liniştit.

Ba nu, Christian, n-ai terminat. E un gând care mă întristează şi, pentru prima oară, mă întreb dacă o să termine vreodată, întotdeauna o să fie Cincizeci de Vicii… Domnul meu Învechit în Rele. Oare vreau să se schimbe? Nu, nu chiar – doar atât cât trebuie ca să se simtă iubit. Mă uit la el şi îi admir preţ de câteva clipe frumuseţea fascinantă – e al meu. Nu sunt vrăjită doar de înfăţişarea lui minunată. Mă atrage mai ales ce e dincolo de perfecţiunea chipului şi a trupului său… sufletul său fragil şi pervertit.

Îmi aruncă o privire pe deasupra nasului, pe jumătate amuzată, pe jumătate precaută, dar foarte sexy, apoi mă ia pe după umăr şi ne croim drum printre turişti, spre locul unde Philippe/Gaston a parcat Mercedesul încăpător. Îmi strecor iarăşi mâna în buzunarul de la spate al şortului lui Christian, bucuroasă că nu e supărat pe mine. Dar, sincer vorbind, ce copil de patru ani nu-şi iubeşte mama, oricât de rea ar fi?

Oftez din rărunchi şi îl strâng mai tare. Ştiu că echipa de securitate se află în spatele nostru şi mă întreb într-o doară dacă au mâncat şi ei.

Christian se opreşte în faţa unui mic butic de bijuterii fine şi se uită în vitrină, apoi la mine. Mă ia de mâna liberă şi îşi trece degetul mare peste linia roşie lăsată de cătuşe, examinând-o cu atenţie.

— Nu mă doare, îl asigur eu.

Se răsuceşte, iar eu îmi scot cealaltă mână din buzunarul lui, după care Christian se uită cu atenţie şi la încheietura ei. Ceasul de platină marca Omega pe care mi l-a făcut cadou la micul dejun în prima dimineaţă petrecută la Londra acoperă semnul. Inscripţia de pe el încă mă copleşeşte.

Anastasia
Eşti jumătatea mea
Iubirea mea, viaţa mea
Christian

În ciuda a tot şi a toate, în ciuda celor cincizeci de umbre ale sale, soţul meu poate fi atât de romantic. Cobor privirea spre semnele discrete de pe mâini. Dar poate fi şi

sălbatic uneori. Dându-mi drumul la mâna stângă, îmi ridică bărbia cu degetele şi, cu ochi neliniştiţi, îmi studiază expresia.

— Nu mă dor, repet eu.

Îşi apropie mâna mea de buze şi îmi aşterne un sărut plin de căinţă pe interiorul încheieturii.

— Vino, spune, conducându-mă în butic.

— Uite, îmi arată el superba brăţară de platină pe care tocmai a cumpărat-o.

E decorată în filigran cu modele în formă de flori abstracte, cu mici diamante în mijloc. Mi-o prinde cu grijă la mână. E lată şi seamănă cu o curea de cătuşe, reuşind să-mi acopere semnul roşu. *Şi costă vreo treizeci de mii de euro*, îmi spun în sinea mea, cu toate că nu am putut urmări conversaţia pe care a avut-o în franceză cu vânzătoarea. N-am purtat niciodată ceva atât de scump.

— Aşa e mai bine, murmură el.

— Mai bine? şoptesc, uitându-mă în ochii săi cenuşii şi luminoşi, conştientă că vânzătoarea slabă ca un băţ se uită la noi cu o privire geloasă şi dezaprobatoare.

— Ştii de ce, spune Christian cu un aer nesigur.

— N-am nevoie de asta, ripostez, scuturând brăţara, iar platina reflectă lumina după-amiezii ce se revarsă prin vitrină, în timp ce diamantele împrăştie pe pereţi mici curcubeie strălucitoare.

— Eu am nevoie, spune el cu o sinceritate dezarmantă.

De ce? De ce are nevoie de brăţara asta? Se simte vinovat? Pentru *ce*? Pentru semne? Pentru discuţia despre mama lui naturală? Pentru că nu are încredere în mine? *Oh, Domnul meu Învechit în Rele.*

— Nu, Christian. N-ai nevoie. Deja mi-ai oferit atât de multe. O lună de miere minunată… Londra, Paris, Coasta de Azur… şi asta. Sunt o fată foarte norocoasă, şoptesc, iar expresia ochilor săi se îmblânzeşte.

— Ba nu, Anastasia, eu sunt un bărbat foarte norocos.

— Mulţumesc.

Ridicându-mă pe vârfuri, îmi petrec braţele în jurul gâtului său şi îl sărut… nu pentru că mi-a oferit brăţara, ci pentru că e al meu.

Când urcăm în maşină, are un aer meditativ, uitându-se pe geam la pălăriile de floarea-soarelui scăldate în lumină, care

urmăresc mişcarea astrului lor tutelar. La volan e unul dintre gemeni – cred că Gaston –, iar Taylor se află în dreapta lui. Christian se gândeşte la ceva. Îl strâng de mână, încercând să-l liniştesc. Se uită la mine, apoi îmi dă drumul la mână şi mă mângâie pe genunchi. Port o fustă scurtă colorată în alb şi albastru şi o bluză fără mâneci strâmtă, în aceleaşi culori. Christian ezită şi nu ştiu dacă are de gând să urce spre coapsă sau să coboare spre gambă. Mă încordez de nerăbdare, simţind atingerea tandră a degetelor sale, iar respiraţia mi se precipită. *Ce are de gând să facă?* Hotărăşte s-o ia în jos, îmi înhaţă brusc glezna şi îmi ridică piciorul în poala lui. Mă răsucesc cu faţa spre el.

— Îl vreau şi pe celălalt, murmură el.

Arunc o privire spre Taylor şi Gaston, ai căror ochi sunt aţintiţi asupra drumului, apoi ridic şi celălalt picior în poala lui. Cu ochi deja mai întunecaţi, Christian apasă pe un buton de pe portiera lui. În faţa noastră se ridică un geam fumuriu, iar zece secunde mai târziu, rămânem singuri. Uau… nu e de mirare că maşina asta are atâta spaţiu în spate.

— Vreau să mă uit la gleznele tale, îmi explică el cu glas scăzut.

Are o privire neliniştită. Semnele de la cătuşe? *Doamne*... Am crezut că am terminat cu asta. Dacă am semne, sunt acoperite de cureluşele sandalelor. Totuşi, nu-mi aduc aminte să fi văzut vreunul azi-dimineaţă. Îşi plimbă uşor degetul mare pe glezna mea dreaptă, făcându-mă să tresar. Pe buze i se aşterne un zâmbet. Îmi desface cureluşa cu îndemânare, iar surâsul i se stinge când vede semnele de un roşu-închis.

— Nu mă doare, murmur eu.

Se uită la mine cu o mină tristă şi buzele strânse într-o linie subţire. Încuviinţează o dată din cap, ca şi cum m-ar crede pe cuvânt, iar eu îmi scutur sandaua, care cade pe podeaua maşinii. Dar ştiu că l-am pierdut. Iarăşi se uită pe geam cu un aer distras şi îngândurat, mângâindu-mi mecanic piciorul.

— Hei. La ce te aşteptai? îl întreb eu blând.

Se uită la mine şi ridică din umeri.

— Nu mă aşteptam să mă simt aşa, uitându-mă la semnele astea, răspunde el.

Oh! Acum e necomunicativ, iar în clipa următoare, prevenitor. Cât de tipic pentru Cincizeci de Vicii! Cum aş putea să ţin pasul

cu el?

— Cum te simţi? îl întreb.

Se uită la mine cu ochi mohorâţi.

— Stânjenit, îmi răspunde.

Oh, nu. Îmi desfac centura de siguranţă şi mă dau mai aproape de el, fără să-mi cobor picioarele. Aş vrea să mă urc în poala lui şi să-l strâng în braţe, şi chiar aş face-o, dacă nu ar fi decât Taylor în faţă. Dar prezenţa lui Gaston mă face să fiu mai reţinută, în ciuda geamului fumuriu. Dacă ar fi fost un pic mai închis la culoare… Îl iau de mâini.

— Urmele de muşcături nu-mi plac, îi şoptesc. În rest… ce ai făcut… — cobor şi mai mult glasul – cu cătuşele… mi-a plăcut. Mă rog, e puţin spus că mi-a plăcut. Mi s-a părut înnebunitor. Poţi să-mi mai faci asta oricând.

Se răsuceşte pe banchetă.

— Înnebunitor?

Cu un aer surprins, zeiţa mea intimă ridică privirea dintr-un roman de Jackie Collins.

— Da, surâd eu.

Îmi îndoi degetele de la picioare în poala lui, simţind cum i se întăreşte mădularul, şi mai degrabă îl văd decât îl aud inspirând brusc printre buzele întredeschise.

— Chiar ar trebui să porţi centura de

siguranţă, doamnă Grey, îmi spune el în şoaptă, iar eu îmi îndoi iarăşi degetele de la picioare în jurul mădularului său.

Inspiră adânc, ochii i se întunecă, şi mă apucă de gleznă în chip de avertisment. Vrea să mă opresc? Să continui? Face o pauză, se încruntă, apoi îşi scoate din buzunar omniprezentul Blackberry şi, după ce se uită la ceas, răspunde. Fruntea i se încruntă şi mai tare.

— Barney, îl salută el rece pe colaboratorul său.

La dracu'! Iarăşi e întrerupt de afaceri. Încerc să-mi retrag picioarele, dar mă strânge şi mai tare de gleznă.

— În camera serverelor? întreabă el surprins. S-a activat sistemul de stingere a incendiilor?

Incendiu! Îmi trag picioarele din poala lui, iar de data asta îmi dă drumul. Revin pe locul meu, îmi pun centura de siguranţă şi mă joc nervos cu brăţara de treizeci de mii de euro. Christian apasă iarăşi pe butonul de pe portieră, iar geamul fumuriu coboară.

— A fost rănit cineva? Pagube? Înţeleg... Când?

Christian se uită din nou la ceas şi îşi trece

mâna prin păr.

— Nu. Nu suna nici la pompieri, nici la poliţie. Oricum, nu deocamdată.

Sfinte Sisoe! Un incendiu? La sediul lui Christian? Mă uit la el cu gura căscată, iar mintea îmi lucrează la viteză maximă. Taylor se răsuceşte în scaun, astfel încât să poată auzi conversaţia.

— Serios? Am înţeles… Bine. Vreau un raport amănunţit al pagubelor. Şi o listă completă cu toate persoanele care au avut acces la camera serverelor în ultimele cinci zile, inclusiv personalul de serviciu… Ia legătura cu Andrea şi spune-i să mă sune… Mda, se pare că argonul e la fel de eficient – valorează cât greutatea lui în aur.

Raportul pagubelor? Argon? Îmi sună vag cunoscut; am auzit de el la orele de chimie – cred că e un element chimic.

— Îmi dau seama că e devreme… Trimite-mi un e-mail în două ore… Nu, trebuie să ştiu. Mersi că m-ai sunat.

Christian închide, apoi formează imediat un număr.

— Welch… Bine… Când? întreabă Christian, uitându-se iarăşi la ceas. Atunci într-o oră… da… pază douăzeci şi patru de

ore din douăzeci şi patru la camera serverelor de rezervă… bine.

Închide.

— Philippe, trebuie să ajung pe iaht într-o oră.

— Oui, monsieur.

La dracu', e Philippe, nu Gaston. Maşina accelerează.

— E rănit cineva? întreb eu cu glas scăzut.

Christian clatină din cap.

— Sunt foarte puţine pagube, spune el, apoi mă ia de mână, strângându-mă liniştitor. Nu-ţi face griji din cauza asta. Echipa mea o să se ocupe de tot.

Şi-a recăpătat aerul de CEO – deţine controlul asupra situaţiei şi nu e deloc tulburat.

— Unde a izbucnit incendiul?

— În camera serverelor.

— La Grey House?

— Da.

După răspunsurile lui scurte şi precise îmi dau seama că nu vrea să vorbească despre asta.

— Cum de sunt pagube atât de mici?

— Camera serverelor e prevăzută cu un sistem ultramodern de stingere a incendiilor.

Bineînţeles.

— Ana, te rog… nu-ţi face griji.

— Nu sunt îngrijorată, mint eu.

— Nu suntem siguri că a fost o mână criminală, spune el, intuind sursa neliniştii mele.

Cuprinsă de spaimă, îmi duc mâna la gură. Mai întâi Charlie Tango, iar acum incendiul ăsta?

Ce urmează?

Capitolul 4

Sunt agitată. Christian e în biroul lui de pe iaht de peste o oră. Am încercat să citesc, să mă uit la televizor, să mă bronzez – complet îmbrăcată –, dar nu mă pot relaxa, nu reuşesc să scap de sentimentul de nelinişte. Mă schimb în pantaloni scurţi şi tricou, îmi dau jos brăţara ridicol de scumpă şi mă duc să-l caut pe Taylor.

— Doamnă Grey, mă întâmpină el surprins, ridicând privirea dintr-un roman de Anthony Burgess.

Stă în micul salon de lângă biroul lui Christian.

— Aş vrea să merg la cumpărături.

— Da, doamnă, se ridică el în picioare.

— Şi aş vrea să luăm jet ski-ul.

Rămâne cu gura căscată.

— Ăă… se încruntă el, rămânând fără cuvinte.

— Nu vreau să-l deranjez pe Christian pentru atâta lucru.

Îşi suprimă un oftat.

— Doamnă Grey… ăă… nu cred că domnul Grey ar fi încântat de asta… Şi aş vrea să-mi păstrez slujba.

Of, pentru numele lui Dumnezeu! Îmi vine să-mi dau ochii peste cap, în schimb, îi mijesc, oftând din rărunchi şi exprimând, cred, suficient din indignarea mea frustrată că nu sunt stăpâna propriului meu destin. Şi totuşi, nu vreau ca soţul meu să se supere pe Taylor – sau pe mine. Trecând cu paşi fermi pe lângă el, ciocăn la uşa biroului şi intru.

Christian vorbeşte la Blackberry, sprijinit de biroul de mahon. Ridică privirea.

— Andrea, aşteaptă un pic, te rog, mormăie el în telefon cu un aer serios.

Mina lui exprimă o nerăbdare politicoasă. La dracu'! De ce mă simt ca şi cum aş fi intrat în biroul directorului? Ieri, acest bărbat m-a legat cu cătuşe. Refuz să mă las intimidată – e soţul meu, ce naiba! Ridic din umeri şi afişez un zâmbet larg.

— Mă duc la cumpărături. Am să iau cu mine echipa de securitate.

— Sigur, ia pe unul dintre gemeni şi pe Taylor, spune el, şi îmi dau seama că, orice s-ar fi întâmplat, e ceva foarte serios, pentru că

nu-mi pune întrebări suplimentare.

Rămân în picioare, uitându-mă ţintă la el şi întrebându-mă dacă nu cumva aş putea să-l ajut în vreun fel.

— Altceva? întreabă el.

Îşi doreşte să-l las singur. La naiba.

— Vrei să-ţi iau ceva? întreb eu.

Pe buze i se aşterne zâmbetul sfios şi înduioşător.

— Nu, iubito, nu vreau nimic, spune el. Dacă am nevoie de ceva, apelez la stewarzi.

— Bine.

Vreau să-l sărut. Şi pot – ce naiba, e soţul meu. Mă apropii cu paşi siguri de el şi îi aştern o sărutare pe buze, luându-l prin surprindere.

— Andrea, te sun eu imediat, mormăie el în telefon.

Pune Blackberry-ul pe biroul din spatele său, mă ia în braţe şi mă sărută cu pasiune. Când îmi dă drumul, simt că nu mai am aer. Ochii îi sunt întunecaţi şi plini de dorinţă.

— Îmi distragi atenţia. Trebuie să rezolv problema asta, pentru ca apoi să mă pot concentra asupra lunii de miere.

Mă mângâie cu arătătorul pe obraz, apoi îmi ridică bărbia.

— Bine, spun eu. Îmi pare rău.

— Te rog să nu-ţi ceri scuze, doamnă Grey. Îmi place să fiu distras de tine.

Mă sărută pe colţul gurii.

— Du-te şi cheltuie nişte bani, spune el, dându-mi drumul.

— Aşa am să fac, zâmbesc eu, apoi ies din birou.

Vocea mea interioară clatină din cap şi îşi ţuguie buzele. *Nu i-ai spus că o să mergi cu jet ski-ul,* mă dojeneşte ea pe un ton plicticos, dar n-o iau în seamă… Scorpia!

Taylor mă aşteaptă răbdător.

— Am primit aprobarea de la înaltul comandament… Mergem? zâmbesc eu, încercând să nu fiu sarcastică.

Pe chipul lui se aşterne un zâmbet admirativ.

— După dumneavoastră, doamnă Grey.

Taylor îmi explică răbdător comenzile jet ski-ului şi cum să-l conduc. Degajă o autoritate calmă şi blândă – e un profesor bun. Suntem în barca cu motor, legănându-ne uşor pe apa liniştită din port, chiar lângă *Fair Lady*. Gaston se uită la noi, cu ochii ascunşi de ochelarii fumurii, iar unul dintre

membrii echipajului de pe iaht se află la cârma bărcii. Doamne, trei oameni stau în preajma mea, numai pentru că vreau să merg la cumpărături. Mi se pare ridicol.

Îmi pun vesta de salvare şi îi zâmbesc radios lui Taylor. Îmi întinde mâna, ajutându-mă să urc pe jet ski.

— Înfăşuraţi-vă şnurul cheii în jurul încheieturii, doamnă Grey. Dacă se întâmplă să căderi în apă, motorul se va opri automat, îmi explică el.

— Bine.

— Sunteţi gata?

Încuviinţez entuziast din cap.

— Apăsaţi butonul de pornire a motorului când ajungeţi la vreo doi metri de iaht. Ne ţinem după dumneavoastră.

— Am înţeles.

Împinge jet ski-ul de lângă barcă, şi plutesc uşor în portul principal. Când îmi face semn, apăs pe buton, iar motorul începe să huruie.

— Uşor, doamnă Grey! îmi strigă Taylor, iar eu răsucesc acceleratorul.

Jet ski-ul o ia din loc, apoi se opreşte. *Fir-ar să fie!* Când îl conduce Christian, pare o treabă atât de uşoară… Încerc încă o dată,

dar iarăşi mă opresc. *Mama mă-sii!*

— Uşor cu acceleraţia, doamnă Grey, îmi strigă Taylor.

— Da, da, da, bombăn eu ca pentru mine.

Încerc din nou, răsucind uşor acceleratorul, iar jet ski-ul porneşte – şi, de data asta, continuă să meargă. Da! Şi nu se opreşte. *Ha-ha! Încă merge!* Vreau să strig de bucurie, dar mă abţin. Mă îndepărtez uşor de *Fair Lady*, înaintând spre larg. În spatele meu, aud huruitul răguşit al bărcii cu motor. Răsucesc încă un pic acceleratorul, iar jet ski-ul o ia înainte, alunecând peste apă. Cu briza în păr şi stropi de apă ţâşnind de o parte şi de alta, mă simt cu adevărat liberă. E supertare! Nu-i de mirare că soţul meu nu mă lasă să-l conduc.

În loc să pornesc spre ţărm şi să-mi stric plăcerea, virez ca să fac înconjurul iahtului. Uau, e atât de *distractiv*! Nu-i iau în seamă pe Taylor şi pe ceilalţi doi din barcă şi înconjor iahtul încă o dată. După ce termin ocolul, îl zăresc pe Christian pe punte. Cred că mă urmăreşte cu gura căscată, deşi e greu să-mi dau seama. Plină de curaj, ridic o mână de pe ghidon şi îi fac entuziast cu mâna. Christian pare cioplit în piatră, dar, în

cele din urmă, ridică braţul şi îmi face crispat cu mâna. Nu-i pot distinge expresia, şi ceva îmi spune că nici n-aş vrea, aşa că pornesc spre chei, tăind apa albastră a Mediteranei, care străluceşte în lumina soarelui de după-amiază.

Când ajung la câţiva metri de mal, îl aştept pe Taylor şi îl las pe el să se apropie primul de chei. Expresia lui e sumbră, iar inima mi se strânge, cu toate că Gaston are un aer vag amuzat. Mă întreb dacă nu cumva s-a întâmplat ceva care a răcit relaţiile franco-americane, dar, în adâncul meu, bănuiesc că problema sunt probabil eu. Gaston sare din barcă şi o leagă de chei, în timp ce Taylor îmi cere să mă apropii de el. Foarte uşor, apropii jet ski-ul de barcă, paralel cu ea. Expresia lui se îndulceşte un pic.

— Opriţi motorul, doamnă Grey, clipeşte Taylor cu un aer neliniştit, îmbujorându-se din nou. Domnul Grey nu e întru totul mulţumit de faptul că mergeţi cu jet ski-ul.

Aproape că îşi frânge mâinile de jenă, şi îmi dau seama că a primit un telefon furios de la Christian. *Of, bietul meu soţ patologic de protector, ce mă fac eu cu tine?*

Cobor în barcă, zâmbindu-i senin lui

Taylor.

— Înţeleg. Ei bine, Taylor, domnul Grey nu e aici şi, dacă nu e *întru totul mulţumit*, sunt sigură că îmi va face favorul de a-mi spune personal lucrul ăsta când o să mă întorc la bord.

Taylor se crispează.

— Foarte bine, doamnă Grey, spune el calm, întinzându-mi poşeta.

Când urc pe chei, îi zăresc cu coada ochiului zâmbetul reţinut, ceea ce mă face să surâd şi eu. Îmi e foarte drag Taylor, dar chiar nu-mi place să fiu dojenită de el – nu e nici tatăl, nici soţul meu.

La naiba, Christian s-a supărat. Şi deja avea suficiente griji pe cap în clipa asta. Ce o fi fost în capul meu? În timp ce aştept să urce şi Taylor pe chei, îmi simt vibrând Blackberry-ul în buzunar şi îl scot imediat. Am setat ca melodie de apel pentru Christian piesa „Iubirea ta e rege" a lui Sade – numai şi numai pentru el.

— Bună, murmur eu.

— Bună, spune el.

— O să mă întorc cu barca. Nu fi supărat.

Aud în difuzor un discret icnet surprins:

— Ăă…

— Dar a fost distractiv, şoptesc eu.

Oftează.

— Departe de mine gândul de a te priva de distracţii, doamnă Grey. Dar ai grijă. Te rog.

Vai de mine! Am primit permisiunea să mă distrez!

— O să am. Vrei ceva din oraş?

— Doar pe tine. Teafără.

— Am să mă străduiesc din răsputeri să-ţi fac pe plac, domnule Grey.

— Mă bucur să aud asta, doamnă Grey.

— Ţelul nostru e să oferim plăcere, răspund eu cu un chicotit.

Îi simt zâmbetul în voce.

— Mai am de dat un telefon. Pe mai târziu, iubito.

— Pe mai târziu, Christian.

Închide. Cred că am evitat criza jet ski-ului. Maşina aşteaptă, iar Taylor îmi deschide portiera. Îi fac cu ochiul înainte să urc, iar el clatină din cap cu un aer amuzat.

Apoi deschid aplicaţia de e-mail de pe Blackberry.

De la: Anastasia Grey

Subiect: Mulţumesc

Data: 17 august 2011, 16:55
Către: Christian Grey

Pentru că nu eşti foarte supărat.

Soţia ta iubitoare xxx

De la: Christian Grey
Subiect: Încerc să-mi păstrez calmul
Data: 17 august 2011, 16:59
Către: Anastasia Grey

Cu plăcere.
Întoarce-te teafără.
Nu e o rugăminte.
x

Christian Grey
CEO şi soţ hiperprotector, Grey Enterprise Holdings Inc.

Răspunsul lui mă face să zâmbesc. Dragul meu maniac al controlului.

De ce am vrut să ies la cumpărături? Urăsc să merg la cumpărături. Dar, în

adâncul meu, ştiu de ce, aşa că trec cu pas hotărât pe lângă magazinele Chanel, Gucci, Dior şi altele asemenea, iar în cele din urmă găsesc antidotul pentru neliniştea mea într-un butic de suvenire înghesuit şi ticsit. E o mică brăţară de gleznă din argint, cu pandantive în formă de inimioare şi clopoţei. Scoate clinchete delicate şi costă doar cinci euro. Mi-o pun la picior imediat după ce o cumpăr. E o podoabă care mă caracterizează – îmi place. Imediat mă simt mai liniştită. Nu vreau să pierd niciodată contactul cu fata din mine căreia îi plac astfel de bijuterii. În adâncul meu, ştiu că nu sunt copleşită doar de Christian însuşi, ci şi de bogăţia lui. Oare am să mă obişnuiesc vreodată cu asta?

Taylor şi Gaston mă urmăresc cu grijă prin mulţimea de pe străzi, dar în scurtă vreme uit că mă însoţesc. Vreau să cumpăr ceva pentru Christian, ceva care să-i abată gândurile de la ce se întâmplă în Seattle. Dar ce să-i cumpăr unui bărbat care are totul? Mă opresc într-o piaţetă modernă, mărginită de buticuri pe toate laturile, şi mă uit pe rând la fiecare. Când dau cu ochii de un magazin de produse electronice, îmi vin în minte vizita la Luvru şi vizita pe care am

făcut-o azi-dimineaţă la galeria de artă. Îmi aduc aminte ce mi-a spus Christian în timp ce ne uitam la Venus din Milo: „Cu toţii apreciem trupul feminin. Ne place să-l admirăm în marmură, pe pânză, în filme sau învăluit în satin".

Îmi vine o idee – o idee îndrăzneaţă. Dar am nevoie de ajutor ca să fac o alegere bună, şi există o singură persoană care mă poate ajuta. Îmi scot Blackberry-ul din poşetă şi îl sun pe José.

— Cine...? mormăie el somnoros.

— José, sunt eu, Ana.

— Ana! Bună! Unde eşti? Te simţi bine? întreabă el pe un ton alertat, preocupat.

— Sunt în sudul Franţei, la Cannes. Mă simt bine.

— Sudul Franţei, zici? Eşti cazată într-un hotel de lux?

— Ăă... nu. Stăm pe un vas.

— Un vas?

— Un vas mare, îi explic eu cu un oftat.

— Înţeleg, răspunde el pe un ton mai liniştit.

La dracu, n-ar fi trebuit să-l sun. Nu asta îmi trebuia acum.

— José, aş avea nevoie de sfatul tău.

— Sfatul meu? întreabă el uimit. Sigur, adaugă, iar de data asta are un ton mai prietenos.

Îi explic planul meu.

Două ore mai târziu, Taylor mă ajută să urc din barca cu motor pe puntea iahtului. Gaston îl ajută pe un membru al echipajului să lege jet ski-ul. Christian nu se vede pe nicăieri, aşa că dau fuga în cabina noastră să-i împachetez cadoul, stăpânită de o satisfacţie copilărească.

— Ai lipsit ceva timp, mă face Christian să tresar în clipa când lipesc ultima bucată de scotch pe pachet.

Mă întorc şi îl văd în pragul cabinei, uitându-se ţintă la mine. *La naiba!* Oare încă e supărat din cauza jet schi-ului? Sau o fi îngândurat din pricina incendiului de la sediu?

— Situaţia e sub control la birou? întreb eu ezitant.

— Mai mult sau mai puţin, spune el, iar pe chip îi flutură preţ de o clipă o încruntătură iritată.

— Am făcut câteva cumpărături, murmur, sperând să-l înseninez şi rugându-mă ca

iritarea lui să nu fie pricinuită de mine.

Îmi zâmbeşte călduros, şi îmi dau seama că totul e în regulă între noi.

— Ce ai cumpărat?

— Asta, îi răspund, punând piciorul pe pat şi arătându-i brăţara de la gleznă.

— Foarte frumoasă, spune el.

Se apropie de mine şi scuturã uşor clopoţeii, făcându-i să zornăie delicat în jurul gleznei. Se încruntă din nou şi îşi plimbă degetele pe semnul roşu, trimiţându-mi fiori în tot piciorul.

— Şi asta, adaug eu, întinzându-i pachetul în speranţa că îi voi distrage atenţia.

— Pentru mine? întreabă el surprins.

Încuviinţez sfios din cap şi scutur uşor pachetul. Pe buze i se aşterne zâmbetul său strălucitor şi copilăros, apoi ia loc pe pat, alături de mine. Aplecându-se, mă apucă de bărbie şi mă sărută.

— Mulţumesc, spune cu o încântare sfioasă.

— Încă nu l-ai deschis.

— O să-mi placă grozav, orice ar fi, îmi spune şi se uită la mine cu ochi scăpărători. Nu primesc des cadouri.

— E greu să-ţi cumpere cineva un cadou.

Ai totul.

— Te am pe tine.

— Ai dreptate, surâd eu.

Ai atâta dreptate, Christian.

Desface imediat ambalajul.

— Un Nikon? se uită el la mine cu un aer uluit.

— Ştiu că ai o cameră foto digitală, dar asta e pentru… ăă… portrete şi alte fotografii de genul ăsta. Şi are două obiective.

Se uită la mine clipind, fără să înţeleagă.

— Azi, în galeria de artă, ţi-au plăcut fotografiile lui Florence Delle. Şi mi-am amintit ce ai spus la Luvru. Şi desigur, m-am gândit şi la celelalte fotografii, înghit eu în sec, încercând să nu-mi amintesc pozele pe care le-am găsit în şifonier.

I se taie respiraţia şi ochii i se măresc, dându-şi seama la ce mă refer, iar eu continui în grabă, înainte să mă pierd cu firea.

— M-am gândit că ai vrea să… mă fotografiezi pe mine.

— Să te fotografiez?

Rămâne cu gura căscată, uitând de cutia din poala sa.

Încuviinţez din cap, străduindu-mă cu

disperare să-i descifrez reacţia. În cele din urmă, coboară privirea spre cutie, plimbându-şi degetele pe poza aparatului cu o admiraţie fascinată.

Oare la ce se gândeşte? Oh, nu la reacţia asta mă aşteptam, iar vocea mea interioară se încruntă la mine ca şi cum aş fi un animal domestic. Christian nu reacţionează niciodată aşa cum mă aştept. Ridică iarăşi privirea, iar în ochii săi se citeşte… ce? Suferinţă?

— De ce crezi că aş vrea asta? mă întreabă el cu un aer nedumerit.

Nu, nu, nu! Ai spus că ţi-ar plăcea…

— Nu vrei? spun eu, refuzând să-mi iau în seamă vocea interioară, care mă întreabă de ce ar vrea cineva să aibă fotografii erotice cu mine.

Christian înghite în sec şi îşi trece o mână prin păr cu un aer dezorientat, foarte confuz. Inspiră adânc.

— Pentru mine, fotografiile de genul ăla erau de obicei o poliţă de asigurare, Ana. Ştiu că multă vreme am tratat femeile ca pe nişte obiecte, spune el, apoi se opreşte cu un aer stânjenit.

— Şi crezi că dacă mi-ai face fotografii…

ăă… m-ai trata ca pe un obiect?

Aerul îmi fuge din plămâni, iar sângele mi se scurge din obraji.

Închide ochii.

— Sunt atât de confuz, şopteşte el.

Când îi deschide din nou, sunt mari şi precauţi, plini de o emoţie intensă.

La dracu'! O fi din cauza mea? Din cauza întrebării de mai devreme despre mama lui? Din cauza incendiului de la sediu?

— De ce spui asta? murmur cu glasul sugrumat de panică.

Am crezut că e fericit. Am crezut că suntem fericiţi. Am crezut că îl fac fericit. Nu vreau să-l fac să se simtă confuz. Oare asta fac? Mintea începe să mi se învârtă la turaţie maximă. Nu s-a mai văzut cu Flynn de aproape trei săptămâni. Oare de aici să i se tragă? Oare acesta e motivul pentru care nu se simte în largul său? La dracu, să-l sun pe Flynn? Şi, într-o clipă – poate unică – de extraordinară acuitate mentală, îmi dau seama – incendiul, Charlie Tango, jet ski-ul… Îi e teamă, îi e teamă pentru mine, şi probabil că această preocupare i-a revenit în minte în clipa când mi-a văzut semnele de la încheieturi. S-a frământat toată ziua din

pricina lor şi s-a simţit dezorientat, pentru că nu e obişnuit să se simtă stânjenit că a provocat durere cuiva. E un gând care îmi dă fiori.

Ridică din umeri şi se uită iarăşi la încheietura mâinii mele pe care am purtat până de curând brăţara de platină. *Deci am avut dreptate!*

— Christian, astea nu contează, ridic eu încheietura pe care încă se mai vede urma roşie. Mi-ai pus la dispoziţie un cuvânt de siguranţă. Ce naiba, ieri m-am simţit de minune! Mi-a plăcut grozav. Nu-ţi mai face griji din cauza asta. Îmi place sexul brutal, ţi-am mai spus-o.

Mă fac stacojie, încercând să-mi înăbuş panica.

Se uită ţintă la mine, şi habar n-am la ce se gândeşte. Poate că îmi cântăreşte vorbele în minte. Ezit.

— E din pricina incendiului? Crezi că are vreo legătură cu Charlie Tango? De asta eşti îngrijorat? Vorbeşte-mi, Christian – te rog.

Se uită ţintă la mine, fără să spună nimic, iar tăcerea se aşterne iarăşi între noi ca în după-amiaza asta. *Sfinte Sisoe!* N-o să vorbească cu mine – îmi dau seama.

— Nu te gândi prea mult la asta, Christian, îl dojenesc eu blând, iar cuvintele mele îmi trezesc o amintire din trecutul apropiat – ce mi-a spus despre contractul lui stupid. Întind mâna, îi iau cutia din poală şi o deschid. Se uită impasibil la mine, ca şi cum aş fi o creatură fascinantă de pe altă planetă. Ştiind că aparatul a fost pregătit de foarte serviabilul vânzător de la magazinul de electronice, îl scot din cutie şi îi dau jos capacul obiectivului. Îndrept aparatul spre el, astfel încât chipul său frumos umple cadrul. Apăs pe buton şi îl ţin apăsat îndelung, şi zece fotografii cu expresia alarmată a lui Christian sunt păstrate digital pentru eternitate.

— Atunci am să te tratez eu ca pe un obiect, murmur, apăsând iarăşi pe buton.

În ultimul instantaneu, buzele îi sunt curbate aproape imperceptibil. Apăs din nou pe buton, iar de data asta zâmbeşte… un zâmbet discret, şi totuşi, un zâmbet. Apăs iarăşi pe buton şi îl văd relaxându-se şi ţuguindu-şi buzele într-o ridicolă expresie bosumflată, care mă face să chicotesc. Oh, *slavă Domnului! Dom*nul Nestatornic s-a întors – şi n-am fost niciodată atât de

încântată să-l revăd.

— Am crezut că e cadoul *meu*, bombăne el posomorât, dar cred că mă tachinează.

— Mă rog, m-am gândit că o să fie ceva distractiv, dar se pare că e un simbol al opresiunii femeii, spun eu şi continui să-i fac poze, urmărindu-i zâmbetul din ce în ce mai larg în plan foarte apropiat.

Apoi ochii i se întunecă, iar pe chip i se aşterne o expresie de animal prădător.

— Vrei să fii oprimată? murmură el cu glas mătăsos.

— Nu, nu oprimată, îi răspund eu tot în şoaptă, făcând încă o fotografie.

— Aş putea să te oprim în stil mare, doamnă Grey, mă ameninţă el cu vocea răguşită.

— Ştiu că poţi, domnule Grey. Şi o faci – deseori.

Chipul i se înnegurează. *Mama mă-sii!* Cobor aparatul şi mă uit la el.

— Ce s-a întâmplat, Christian? îl întreb pe un ton frustrat.

Spune-mi! Dar nu spune nimic. *Of!* E atât de enervant! Duc iarăşi aparatul la ochi.

— Spune-mi, insist eu.

— Nimic, răspunde el, dispărând brusc din

cadru.

Cu o singură mişcare rapidă, azvârle cutia pe podeaua cabinei şi mă răstoarnă pe pat, aşezându-se călare pe mine.

— Hei! strig, continuând să-i fac fotografii, în timp ce el îmi zâmbeşte cu un aer lasciv.

Apucă aparatul de obiectiv, îl duce la ochi şi apasă pe buton, transformând fotograful în subiect.

— Deci vrei să-ţi fac fotografii, doamnă Grey? spune pe un ton amuzat.

Nu-i văd decât părul dezordonat şi zâmbetul larg de pe buzele frumos conturate.

— Ei bine, pentru început, cred că ar trebui să râzi, continuă el, gâdilându-mă nemilos sub coaste şi făcându-mă să ţip, să chicotesc şi să mă zvârcolesc sub el, până când îl apuc de încheietura mâinii în încercarea vană de a-l face să se oprească.

Zâmbetul i se lărgeşte, apoi continuă să mă gâdile, făcându-mi fotografii în acelaşi timp.

— Nu! Opreşte-te! ţip eu.

— Glumeşti? mormăie el şi pune aparatul pe pat, să mă poată gâdila cu ambele mâini.

— Christian! protestez eu printre hohote de râs.

E prima oară când mă gâdilă. *La naiba! Opreşte-te!* Clatin capul dintr-o parte în alta şi încerc să mă smulg de sub el, chicotind şi împingându-i mâinile, dar nu se lasă înduplecat – rânjeşte şi se delectează cu chinul meu.

— Christian, încetează! îl implor eu, iar el se opreşte brusc.

Apucându-mă de ambele mâini, mi le imobilizează pe pat, de o parte şi de alta a capului, aplecându-se deasupra mea. Gâfâi de la atâta râs, iar respiraţia lui e la fel de precipitată ca a mea. Se uită la mine cu o expresie… indescifrabilă. Simt că plămânii mi se opresc. Admiraţie? Iubire? Respect? Dumnezeule mare! Ce p*rivire!*

— Eşti… atât… de… frumoasă, şopteşte el.

Mă uit la chipul său minunat învăluită în intensitatea privirii lui, şi e ca şi cum m-ar vedea pentru prima oară. Aplecându-se, închide ochii şi mă sărută cu pasiune. Gestul lui îmi stârneşte dorinţa… când îl văd aşa, fascinat, aplecat deasupra mea… Doamne! Îmi dă drumul braţelor şi îmi cuprinde capul în mâini, înfigându-şi degetele în părul meu, iar trupul meu excitat se arcuieşte, răspunzând sărutului său. Şi, dintr-odată,

sărutul lui se schimbă: nu mai e tandru, plin de respect şi admiraţie, ci pasional, apăsat şi devorator – limba lui îmi invadează lacom gura, iar buzele sale exprimă o nevoie disperată. Dorinţa îmi pulsează în sânge, trezindu-mi la viaţă fiecare muşchi şi tendon, dar, în acelaşi timp, simt un fior de spaimă.

Oh, Cincizeci de Umbre, ce s-a întâmplat?

Inspiră adânc şi geme.

— Vai, ce-mi faci, murmură el cu un aer dezorientat şi feroce.

Se mişcă brusc, întinzându-se pe mine şi adâncindu-mă în saltea – cu o mână îmi cuprinde bărbia, iar cu cealaltă îmi mângâie sânul, talia, şoldul şi fesele. Mă sărută din nou, vârându-şi piciorul între ale mele şi frecându-se de mine, iar eu îi simt prin haine mădularul erect pe vulva mea. Gem, lăsându-mă pradă pasiunii lui arzătoare. Îndepărtez semnalele de alarmă care îmi răsună vag în minte, ştiind că mă doreşte, că are nevoie de mine şi că, atunci când vine vorba să comunice cu mine, ăsta e modul lui preferat de a se exprima. Îl sărut şi mă las în voia lui, înfigându-mi degetele în părul său şi încleştându-mi pumnii. Are un gust atât de bun şi miroase a Christian – Christian al

meu.

Brusc, se opreşte, se ridică în picioare, mă ia de pe pat şi mă aşează în picioare în faţa lui. Sunt ameţită de dorinţă. Îmi desface nasturele şortului şi îngenunchează repede, dându-mi-i jos, odată cu chiloţii şi, în clipa următoare, sunt iarăşi întinsă pe pat, iar el îşi desface nasturii de la prohab. Se apleacă peste mine, imobilizându-mi capul cu mâna şi, fără niciun preambul, se adânceşte în mine, smulgându-mi un strigăt de uimire, dar tot îi aud şuierul respiraţiei strecurate printre dinţii strânşi.

— Daaaa! îmi şopteşte el la ureche.

Rămâne nemişcat preţ de o clipă, apoi îşi retrage şoldurile şi se opinteşte iarăşi în mine, mai adânc de data asta, făcându-mă să gem.

— Am nevoie de tine, murmură el cu glas scăzut şi răguşit.

Îşi plimbă dinţii pe mandibula mea, muşcând şi sugând, apoi mă sărută din nou, apăsat. Îmi înfăşor mâinile şi picioarele în jurul lui, strângându-l cu putere şi lipindu-l de mine, hotărâtă să-i alung din minte gândurile care îl chinuie, iar el începe să se mişte… să se mişte ca şi cum ar încerca să

intre cu totul în mine. Iar şi iar, frenetic, sălbatic, disperat şi, înainte să mă las în voia ritmului său înnebunitor, mă întreb încă o dată preţ de o clipă ce îl frământă, ce îl îngrijorează. Dar trupul meu preia controlul, îndepărtând acest gând, şi, copleşit de senzaţii, se lasă în voia pasiunii lui Christian, mişcându-se în ritmul lui. Îi ascult respiraţia aspră, precipitată şi feroce şi, simţindu-l fascinat de mine, gâfâi şi gem zgomotos. Dorinţa lui e atât de sexy. Urc şi iar urc… iar el mă duce şi mai sus, posedându-mă şi copleşindu-mă… şi îmi doresc asta. Îmi doresc asta atât de mult… pentru el şi pentru mine.

— Dă-ţi drumul odată cu mine, geme el şi se îndreaptă de spate, obligându-mă să-l eliberez din îmbrăţişarea mea. Deschide ochii, îmi porunceşte. Vreau să te văd.

Vocea lui are un ton imperativ, implacabil. Ridic pleoapele şi îl văd deasupra mea cu chipul încordat de pasiune, cu ochii scânteietori şi sălbatici. Pasiunea şi iubirea lui mă copleşesc şi îmi dau drumul, aruncând capul pe spate, în timp ce trupul îmi pulsează în jurul său.

— Oh, Ana! strigă el şi se opinteşte,

dându-şi drumul, apoi se prăbuşeşte peste mine.

Se răsuceşte pe spate, trăgându-mă peste el, fără să iasă din mine. Revenindu-mi după orgasm şi simţind că trupul mi s-a liniştit, îmi vine să-i spun pe un ton zeflemitor că mă simt oprimată şi transformată într-un obiect, dar îmi ţin gura, neştiind care îi e starea de spirit. Ridic privirea şi îi cercetez chipul. Mă strânge în braţe cu putere şi are ochii închişi. Îl sărut pe piept prin materialul subţire al cămăşii de bumbac.

— Spune-mi, Christian, ce s-a întâmplat? îl întreb eu blând şi aştept cu nerăbdare să văd dacă acum, copleşit de plăcere, îmi va spune.

Simt că braţele sale mă strâng şi mai tare, însă e singurul răspuns.

Nu are de gând să vorbească. Dar îmi vine o idee.

— Jur solemn să-ţi fiu parteneră credincioasă şi când vei fi sănătos, şi când vei fi bolnav, să-ţi fiu alături la bine şi la greu, să-ţi împărtăşesc şi bucuriile, şi necazurile, murmur eu.

Înlemneşte. Tot ce poate face e să deschidă larg ochii săi insondabili şi să se uite ţintă la

mine, în timp ce eu îmi continui jurământul de căsătorie.

— Jur să te iubesc necondiţionat, să-ţi sprijin acţiunile şi visele, să te cinstesc şi să te respect, să râd şi să plâng împreună cu tine, să-mi împărtăşesc cu tine visele şi speranţele, şi să-ţi aduc mângâiere când vei fi la ananghie.

Fac o pauză, sperând că îmi va vorbi. Se uită la mine cu buzele întredeschise, dar nu spune nimic.

— Şi să te iubesc cât vom trăi, oftez eu.

— Oh, Ana, şopteşte el şi se mişcă din nou, dezlipindu-mă de pieptul său şi aşezându-mă alături de el.

Îmi mângâie faţa cu dosul palmei.

— Jur solemn că te voi proteja, că voi preţui şi voi păstra în adâncul sufletului legământul nostru şi pe tine, şopteşte el cu glas răguşit. Promit să te iubesc şi să-ţi fiu fidel, fără să iau în seamă pe nimeni altcineva, să fiu alături de tine când vei fi sănătoasă, dar şi când vei fi bolnavă, indiferent de drumurile pe care ne va purta viaţa. Te voi apăra, voi avea încredere în tine şi te voi respecta. Am să-ţi împărtăşesc bucuriile şi necazurile, şi am să te sprijin

când vei fi la ananghie. Jur să te preţuiesc, să-ţi sprijin visele şi aspiraţiile, şi să te păstrez teafără alături de mine. Tot ce este al meu este acum şi al tău. Îţi dau mâna mea, inima mea şi iubirea mea, de acum şi cât vom trăi.

Mi se umezesc ochii, iar chipul lui se înseninează.

— Nu plânge, murmură el, ştergându-mi o lacrimă cu degete mare.

— De ce nu vorbeşti cu mine? Te rog, Christian.

Închide ochii cu un aer suferind.

— Am jurat că te voi sprijini când vei fi la ananghie. Te rog, nu mă face să-mi încalc jurământul.

Oftează şi deschide ochii cu un aer mohorât.

— Incendiul a fost pornit de o mână criminală, spune el simplu, şi brusc are un aer foarte tineresc şi vulnerabil.

La dracu'!

— Şi grija mea cea mai mare este că mă urmăreşte cineva. Iar dacă mă urmăreşte pe mine…

Se opreşte, incapabil să continue.

— …Ar putea să-mi facă rău şi mie,

şoptesc eu.

Se albeşte la faţă, şi ştiu că, în sfârşit, am descoperit sursa neliniştii lui. Îi mângâi faţa.

— Mulţumesc, murmur eu.

Se încruntă.

— Pentru ce?

— Pentru că mi-ai spus.

Clatină din cap şi pe buze i se aşterne umbra unui zâmbet.

— Poţi să fii foarte convingătoare, doamnă Grey.

— Iar tu poţi să ţii în tine toate sentimentele şi să te omori cu zile, făcându-ţi griji. Probabil că o să mori de un atac de cord înainte să faci patruzeci de ani, iar eu te vreau lângă mine mai mult de atât.

— Doamnă Grey, tu ai să mă bagi în mormânt. Când te-am văzut pe jet ski, chiar am fost în pragul unui atac de cord.

Se întinde pe spate, îşi acoperă ochii cu braţul şi simt că se înfioară.

— Christian, e doar un jet ski. Chiar şi copiii merg cu jet ski-ul. Îţi închipui cum o să fie când o să mergem la casa ta din Aspen şi o să schiez pentru prima oară?

Oftează şi se întoarce cu faţa spre mine, iar mie îmi vine să râd, văzându-i groaza din

ochi.

— Casa noastră din Aspen, spune el în cele din urmă.

Dar nu-l iau în seamă.

— Sunt adultă, Christian, şi mult mai puternică decât par. Când o să-ţi dai seama de asta?

Ridică din umeri şi strânge din buze, iar eu hotărăsc să schimb subiectul.

— Să revenim la incendiu. Poliţia ştie că a fost o mână criminală?

— Da, răspunde el cu o mină serioasă.

— Bine.

— Paza o să fie mai strictă de acum înainte, adaugă el pe un ton neutru.

— Înţeleg.

Mă uit la trupul lui. Încă e îmbrăcat cu şortul şi cămaşa, iar eu încă am tricoul pe mine. *Asta înseamnă să faci sex în situaţie de urgenţă... Gând*ul mă face să chicotesc.

— Ce e? mă întreabă el nedumerit.

— Tu.

— Eu?

— Da. Tu. Încă eşti îmbrăcat.

— Oh.

Se uită la el, apoi la mine, iar pe chip i se aşterne un zâmbet larg.

— Mă rog, ştii cât de greu îmi e să-ţi rezist, doamnă Grey – mai ales atunci când chicoteşti ca o şcolăriţă.

Oh, da… Gâdilatul… *Pfui!* Gâdilatul. Mă ridic brusc şi îl încalec, dar, înţelegându-mi imediat intenţiile malefice, mă apucă de încheieturile mâinilor.

— Nu, spune el – şi vorbesc serios.

Îmi ţugui buzele, dar hotărăsc că încă nu e pregătit pentru asta.

— Nu, te rog, şopteşte. N-aş putea suporta. Când eram copil, nu m-a gâdilat nimeni.

Face o pauză, iar eu îmi relaxez mâinile, dându-i de înţeles că nu mai trebuie să se apere.

— Îi vedeam pe Carrick, Elliot şi Mia gâdilându-se între ei şi părea foarte distractiv, dar eu… eu…

Îmi aşez arătătorul pe buzele sale.

— Sst, înţeleg, murmur, aşternându-i o sărutare tandră pe gură, chiar pe locul unde cu o clipă mai înainte s-a aflat degetul meu, apoi mă ghemuiesc la pieptul său.

O durere familiară mi se cuibăreşte în suflet, iar sentimentul de profundă tristeţe pe care mi-l pricinuieşte de obicei gândul la copilăria lui Christian mă copleşeşte încă o

dată. Ştiu că aş face orice pentru acest bărbat, pentru că îl iubesc atât de mult.

Mă ia în braţe şi îşi adânceşte faţa în părul meu, inspirând adânc în timp ce mă mângâie pe spate. Stăm aşa o vreme, iar în cele din urmă rup tăcerea confortabilă care s-a aşternut între noi.

— Cât ai stat cel mai mult fără să te vezi cu dr. Flynn?

— Două săptămâni. De ce? Simţi imboldul de nestăpânit de a mă gâdila?

— Nu, zâmbesc eu. Dar cred că te ajută.

Christian pufneşte:

— Ar trebui, îl plătesc o avere.

Mă trage uşor de păr, întorcându-mi faţa spre el, iar eu ridic privirea şi mă uit în ochii lui.

— Îţi faci griji pentru starea mea sufletească, doamnă Grey? mă întreabă.

— Orice soţie devotată îşi face griji pentru starea sufletească a iubitului ei soţ, domnule Grey, îl dojenesc eu pe un ton zeflemitor.

— Iubit? şopteşte, iar întrebarea lui ironică rămâne suspendată între noi.

— Foarte iubit, răspund eu, ridicând uşor capul să-i întâmpin sărutarea, iar el afişează zâmbetul său sfios.

— Vrei să mergem pe plajă să mâncăm, doamnă Grey?

— Vreau să mănânc unde te simţi tu cel mai bine.

— Bine, surâde el. La bord te pot proteja mai bine. Mulţumesc pentru cadou.

Întinde mâna, ia aparatul şi, ridicându-l deasupra noastră, fotografiază îmbrăţişarea noastră – după gâdilat, sex şi confesiuni.

— Plăcerea e de partea mea, zâmbesc eu, iar ochii i se luminează.

*

Ne plimbăm prin splendoarea de secol optsprezece – opulentă şi aurită – a Palatului Versailles. Edificiul care la început era o umilă reşedinţă de vânătoare a fost transformat de *Le Roi Soleil*[7] într-un magnific şi luxos sediu al puterii, dar sfârşitul secolului al XVIII-lea a fost martorul ultimului astfel de monarh absolut.

Cea mai impresionantă încăpere este de departe Sala Oglinzilor. Razele soarelui de după-amiază se revarsă prin ferestrele

7 In franceză, în original: „Regele Soare". (N.t.)

dinspre apus, luminând oglinzile de pe peretele de la răsărit, stucaturile aurii în formă de frunze şi enormele candelabre de cristal. E o privelişte care îţi taie respiraţia.

— E interesant să vezi ce s-a ales de un despot megaloman care s-a izolat într-o asemenea splendoare, îi şoptesc eu lui Christian, care stă lângă mine.

Înclină capul într-o parte şi se uită la mine cu un aer amuzat.

— Ce vrei să spui, doamnă Grey?

— Ah, a fost o simplă observaţie, domnule Grey, răspund eu, făcând un gest amplu spre încăperea somptuoasă.

Cu un zâmbet superior, mă urmează în mijlocul încăperii, unde rămân în picioare şi admir privelişte minunată – grădinile spectaculoase reflectate în oglinzile de pe perete şi spectaculosul Christian Grey, soţul meu, reflectat şi el în oglinzi, cu privirea lui scăpărătoare şi îndrăzneaţă.

— Aş construi aşa ceva pentru tine, murmură el. Numai ca să văd soarele reflectându-se în părul tău – ca aici, în clipa asta, adaugă, dându-mi o şuviţă pe după ureche. Arăţi ca un înger.

Mă sărută chiar sub lobul urechii, mă ia

de mână şi îmi şopteşte:

— Noi, despoţii, facem asta pentru femeile pe care le iubim. Complimentul lui mă face să mă înroşesc şi să zâmbesc sfios, apoi îl urmez prin încăperea vastă.

*

— La ce te gândeşti? mă întreabă el blând, luând o gură din cafeaua de după cină.

— La Versailles.

— Ostentativ, nu-i aşa? surâde el.

Mă uit în jur la luxul mult mai discret al sufrageriei de pe *Fair Lady* şi îmi ţugui buzele.

— Iahtul ăsta nu e deloc ostentativ, continuă el pe un ton un pic defensiv.

— Ştiu. E încântător. Nu-mi puteam dori o lună de miere mai frumoasă.

— Serios? spune el sincer uimit, afişând zâmbetul său sfios.

— Bineînţeles.

— Nu mai avem decât două zile. E ceva ce ai vrea să vezi sau să faci?

— Doar să fiu cu tine, murmur eu.

Se ridică de la masă, vine lângă mine şi mă sărută pe frunte.

— Crezi că te poţi descurca fără mine o oră? Trebuie să-mi verific e-mailurile, să aflu ce s-a mai întâmplat acasă.

— Sigur, spun pe un ton relaxat, încercând să-mi ascund dezamăgirea că voi petrece o oră fără el.

O fi ciudat că vreau să-mi petrec tot timpul alături de el? Vocea mea interioară strânge buzele într-o linie subţire şi urâtă, încuviinţând energic din cap.

— Mulţumesc pentru aparat, murmură el şi porneşte spre biroul său.

Când mă întorc în cabină, hotărăsc să îmi verific corespondenţa şi îmi deschid laptopul. Am e-mailuri de la mama şi de la Kate, care mă pun la curent cu ultimele bârfe de acasă şi mă întreabă cum e în luna de miere. Ei bine, minunat, până în clipa când cineva a hotărât să dea foc la GEH Inc... După ce îi răspund mamei, primesc un e-mail de la Kate.

De la: Katherine L. Kavanagh
Subiect: Dumnezeule mare!
Data: 17 august 2011, 11:45

Către: Anastasia Grey

Ana, tocmai am aflat de incendiul de la sediul lui Christian. Crezi că e o mână criminală?
K xox

Kate e online! Deschid noua mea jucărie – Skype – şi văd că e disponibilă. Îi scriu repede un mesaj.

Ana: Bună! Eşti?
Kate: DA, Ana! Ce faci? Cum e luna de miere? Mi-ai citit e-mailul? A aflat Christian de incendiu?
Ana: Mă simt bine. Luna de miere e minunată. Da, ţi-am citit e-mailul. Şi da, Christian ştie.
Kate: Mi-am închipuit. Nu se ştiu multe despre ce s-a întâmplat. Iar Elliot nu vrea să-mi spună nimic.
Ana: Încerci să faci rost de o ştire?
Kate: Doar mă ştii.
Ana: Christian nu mi-a povestit mare lucru.
Kate: Elliot a aflat de la Grace!

Oh, nu – sunt sigură că soţul meu nu vrea ca ştirea să se împrăştie în tot oraşul. Aşa că apelez la tehnica mea patentată de distragere a lui Kavanagh Cea Tenace.

Ana: Ce mai fac Elliot şi Ethan?

Kate: Ethan a fost admis la masterul de psihologie. Iar Elliot e adorabil.

Ana: Mă bucur pentru Ethan.

Kate: Ce mai face ex-dominatorul nostru preferat?

Ana: Kate!

Kate: Ce-i?

Ana: ŞTII BINE CE!

Kate: OK. Scuze.

Ana: Se simte bine. Mai mult decât bine. ☺

Kate: Mă rog, câtă vreme tu eşti mulţumită, şi eu sunt mulţumită.

Ana: Sunt nemaipomenit de fericită.

Kate: ☺ Trebuie să mă întorc la lucru. Discutăm mai încolo?

Ana: Nu ştiu sigur. Vezi şi tu dacă o să mai fiu online. Fusurile orare sunt naşpa!

Kate: Aşa-i. Te iubesc, Ana.

Ana: Şi eu te iubesc. Pe mai târziu, x

Kate: Pe mai târziu.

Sunt sigură că o să facă săpături în legătură cu incendiul. Dau ochii peste cap şi închid Skype înainte ca soţul meu să vadă fereastra de chat. Sigur n-ar aprecia comentariul cu „ex-dominatorul", şi nu-s complet sigură că e ex-dominator…

Oftez zgomotos. Kate ştie tot începând din noaptea aceea stropită cu alcool de la vila familiei Grey, când, în cele din urmă, am căzut pradă inchiziţiei Kavanagh. M-am simţit uşurată să pot vorbi în sfârşit cu cineva.

Mă uit la ceas. A trecut cam o oră de la cină şi mi-e dor de soţul meu. Mă întorc pe punte să văd dacă a terminat lucrul.

*

Sunt în Sala Oglinzilor, iar Christian e alături de mine, zâmbindu-mi drăgăstos. Arăţi ca un înger. Îi zâmbesc şi eu, însă când mă uit în oglindă, sunt singură, iar încăperea e cenuşie şi mohorâtă. Nu! Întorc capul spre el şi văd că zâmbetul său e trist şi posomorât. Îmi dă părul pe după ureche. Apoi se întoarce fără să spună o vorbă şi se

îndepărtează cu paşi lenţi – sunetul pantofilor săi pe podea se aude în încăperea vastă, în timp ce se îndreaptă spre enormele uşi duble bogat ornamentate de la capătul ei… un bărbat singur, un bărbat fără reflecţie în oglindă… iar eu mă trezesc gâfâind, cuprinsă de panică.

— Hei, îmi şopteşte el din întuneric.

E lângă mine, iar vocea îi e plină de îngrijorare.

Oh, e aici. E teafăr. Mă cuprinde un sentiment de uşurare.

— Oh, Christian, bâigui eu, încercând să-mi domolesc bătăile inimii.

Mă cuprinde în braţe, şi abia acum îmi dau seama că lacrimile mi se preling pe obraji.

— Ana, ce s-a întâmplat?

Mă mângâie pe obraz, ştergându-mi lacrimile, şi îi simt neliniştea în glas.

— Nimic. Un coşmar caraghios.

Mă sărută pe frunte şi pe obrajii umezi, încercând să mă liniştească.

— Doar un vis, iubito, murmură el. Eşti lângă mine. O să te apăr.

Inspirându-i parfumul, mă încolăcesc în jurul lui, încercând să uit sfâşietorul

sentiment de pierdere pe care l-am trăit în vis, şi în clipa aceea, îmi dau seama că cea mai mare şi mai întunecată spaimă a mea e că aş putea să rămân fără el.

Capitolul 5

Mă răsucesc în pat, întinzând instinctiv mâna după Christian, dar îi simt doar absenţa. La dracu'! Mă trezesc instantaneu şi mă uit cu nelinişte prin cabină. Christian mă priveşte din micul fotoliu capitonat de lângă pat. Se apleacă şi pune ceva pe podea, apoi se întinde lângă mine. E îmbrăcat cu un tricou gri şi pantalonii scurţi din blugi tăiaţi.

— Hei, nu te speria. Totul e în regulă, spune el cu glas blând şi liniştitor, ca şi cum ar vorbi cu un animal sălbatic înspăimântat.

Cu gesturi tandre, îmi dă la o parte părul de pe faţă, şi mă calmez imediat. Îmi dau seama că încearcă să-şi ascundă îngrijorarea, dar nu reuşeşte.

— Ai fost atât de neliniştită în ultimele două zile, murmură el cu ochi mari şi serioşi.

— Mă simt bine, Christian, răspund eu, afişând un zâmbet radios, pentru că nu vreau să-şi dea seama cât de îngrijorată sunt din cauza incendiului.

Îmi revin în minte sentimentele pe care le-am trăit în ziua când Charlie Tango a fost sabotat, iar Christian a fost dat dispărut – golul interior, durerea indescriptibilă; e o amintire care nu-mi dă pace şi îmi chinuie sufletul. Încerc s-o îndepărtez, păstrându-mi zâmbetul.

— Mă priveai cum dormeam?

— Da, spune el, uitându-se atent la mine. Vorbeai.

— Oh?

Mama mă-sii! Oare ce spuneam?

— Îţi făceai griji, adaugă el cu ochi plini de nelinişte.

Oare nu-i pot ascunde nimic? Se apleacă şi mă sărută între sprâncene.

— Când te încrunţi, se formează aici un mic „V". E plăcut la sărutat. Nu te teme, iubito, o să am grijă de tine.

— Nu pentru mine mă tem, ci pentru tine, murmur eu. De tine cine are grijă?

Tonul meu îl face să zâmbească indulgent.

— Sunt suficient de mare şi de fioros cât să-mi port singur de grijă. Hai, scoală-te. Mai e un lucru pe care aş vrea să-l fac înainte să ne întoarcem acasă.

Afişează un zâmbet tineresc, care vrea să

spună: „Da, de fapt, n-am decât douăzeci şi opt de ani”, şi îmi dă o palmă peste fund. Luată prin surprindere, icnesc uşor şi îmi dau seama că astăzi plecăm spre Seattle – brusc, devin melancolică. Nu vreau să plec. Mi-a plăcut grozav să fiu cu el douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, şi nu mă simt pregătită să-l împart cu familia şi compania lui. Am avut o lună de miere minunată. Cu câteva mici divergenţe, recunosc, dar cred că e ceva normal într-un cuplu proaspăt căsătorit.

Însă Christian nu-şi poate stăpâni bucuria adolescentină, care, în ciuda gândurilor mele negre, e molipsitoare. Se ridică elegant de pe pat, iar eu îl urmez cu un aer curios. Oare ce are în minte?

Christian îmi leagă cheia la încheietura mâinii.

— Vrei să conduc eu?

— Da, zâmbeşte el. E prea strâns?

— E bine. Şi de aia porţi o vesti de salvare? spun şi ridic dintr-o sprânceană.

— Da.

Nu-mi pot înfrâna chicotitul.

— Câtă încredere ai în capacitatea mea de

a conduce, domnule Grey.

— Ca de obicei, doamnă Grey.

— Hai, nu-mi ţine o prelegere.

Christian ridică mâinile într-un gest defensiv, dar are un zâmbet pe buze.

— Crezi că aş îndrăzni?

— Da, ai îndrăzni, ba chiar o faci, iar în cazul ăsta, nu putem să tragem pe dreapta şi să ne certăm pe trotuar.

— Bună observaţie, doamnă Grey. O să stăm pe platforma asta toată ziua, discutând despre capacitatea ta de a conduce sau o să mergem să ne distrăm?

— Bună observaţie, domnule Grey.

Apuc ghidonul jet ski-ului cu ambele mâini şi mă urc pe banchetă. Christian se urcă în spatele meu şi îndepărtează jet ski-ul de iaht, împingând cu piciorul în platformă. Taylor şi doi membri ai echipajului se uită la noi cu un aer amuzat. Christian se apleacă în faţă, mă cuprinde de mijloc şi îşi lipeşte coapsele de ale mele. *Da, asta îmi place la acest mijloc de transport.* Vâr cheia în contact şi apăs pe butonul de pornire, iar motorul începe să huruie.

— Pregătit? îi strig lui Christian, încercând să acopăr zgomotul jet ski-ului.

— Mai pregătit ca oricând, îmi răspunde el la ureche.

Răsucesc uşor acceleratorul, iar jet ski-ul se îndepărtează de Fair Lady – mult prea lent pentru gustul meu. Christian mă strânge mai tare. Accelerez mai mult, şi ţâşnim pe apă, iar eu sunt bucuroasă că nu mi s-a oprit iarăşi motorul.

— Uau! strigă Christian din spatele meu, şi îi simt bucuria în glas.

Lăsăm iahtul în urmă şi pornim spre larg. *Fair Lady* e ancorat lângă Port de Plaisance de Saint-Claude-du-Var, iar în depărtare se zăreşte aeroportul Nice Cote d'Azur, construit chiar în apele Mediteranei – sau cel puţin aşa pare. De seara trecută, când am ajuns aici, am auzit aterizând câteva avioane. Hotărăsc că e cazul să aruncăm o privire mai de aproape.

Pornim în viteză spre el, tăind valurile. Îmi place grozav şi sunt încântată că m-a lăsat pe mine să conduc. Toate grijile pe care mi le-am făcut în ultimele două zile dispar ca prin farmec în timp ce ne apropiem de aeroport.

— Data viitoare, o să ne plimbăm cu două jet ski-uri, îmi strigă Christian.

Zâmbesc, pentru că gândul de a mă lua la

întrecere cu el mi se pare încântător.

În timp ce tăiem apa albastră a Mediteranei, îndreptându-ne spre ceea ce pare a fi capătul pistei, huruitul asurzitor al unui avion care coboară spre aeroport mă face să tresar. Zgomotul e atât de puternic, încât mă cuprinde panica – virez şi accelerez în acelaşi timp, confundând acceleratorul cu frâna.

— Ana! strigă Christian, dar e prea târziu.

Sunt catapultată în lateral, cu mâinile şi braţele fluturând prin aer, luându-l şi pe Christian cu mine şi prăbuşindu-ne spectaculos în apă. Ţip şi iau o gură mare de apă sărată. Marea e rece la o distanţă atât de mare de ţărm, dar ies imediat la suprafaţă, mulţumită vestei de salvare. Tuşind şi scuipând, mă şterg la ochi şi mă uit în jur după Christian. Deja înoată spre mine. Jet ski-ul pluteşte inofensiv la câţiva metri de noi, cu motorul oprit.

— Ai păţit ceva? mă întreabă el cu ochii plini de spaimă.

— Nu, bâigui eu, dar nu-mi pot stăpâni încântarea.

Vezi, Christian? Ăsta e lucrul cel mai rău care ţi se poate întâmpla pe un jet ski! Mă ia

în braţe, apoi îmi cuprinde capul în palme şi îmi cercetează faţa cu atenţie.

— Vezi, n-a fost chiar atât de rău! surâd eu, în timp ce călcăm apa.

În cele din urmi, zâmbeşte şi el, evident uşurat.

— Aşa se pare. Atâta că sunt ud, bombăne, dar tonul lui e jucăuş.

— Şi eu sunt udă.

— Îmi place când eşti udă, îmi aruncă el o privire lascivă.

— Christian! îl dojenesc eu, străduindu-mă să mimez indignarea.

Zâmbeşte fermecător, apoi se apropie de mine şi mă sărută apăsat. Când se retrage, simt că nu mai am aer. Ochii îi sunt mai întunecaţi şi plini de dorinţă, iar mie mi-e cald, deşi apa e rece.

— Hai să ne întoarcem. Trebuie să facem duş. O să conduc eu.

*

Lenevim în sala de aşteptare pentru clasa întâi a aeroportului Heathrow din Londra, aşteptând zborul de legătură pentru Seattle al companiei British Airways. Christian e

adâncit în Financial Times. Scot aparatul său foto, vrând să-i fac nişte poze. Arată foarte sexy în blugi şi în cămaşa lui de firmă, cu ochelarii de soare vârâţi în „V" -ul cămăşii sale descheiate. Bliţul îi distrage atenţia. Se uită la mine clipind, iar pe buze i se aşterne zâmbetul său sfios.

— Cum te simţi, doamnă Grey? mă întreabă.

— Tristă că ne întoarcem acasă, murmur eu. Îmi place să te am doar pentru mine.

Mă ia de mână şi, ducând-o la gură, îmi aşterne o sărutare tandra pe încheieturile degetelor.

— Şi mie.

— Dar...? întreb eu, presimţind cuvântul nerostit de la sfârşitul răspunsului său simplu.

Se încruntă.

— Dar? repetă el cu prefăcută mirare.

Înclin capul într-o parte, uitându-mă la el cu expresia care se traduce prin „spune-mi!", perfecţionată în ultimele zile. Oftează, punând ziarul jos.

— Vreau ca incendiatorul ăsta să fie prins şi scos din viaţa noastră.

— Oh.

Ceea ce e de înţeles, dar sunt surprinsă de aerul său dur.

— Dacă se mai întâmplă vreodată aşa ceva, Welch o să aibă de furcă cu mine.

Tonul său ameninţător îmi dă fiori reci pe şira spinării. Christian se uită impasibil la mine, şi nu-mi dau seama ce vrea – mă provoacă să fac o remarcă frivolă sau ce? Fac singurul lucru prin care cred că aş putea să destind atmosfera brusc tensionată – îi fac încă o fotografie.

*

— Hei, somnoroaso, am ajuns acasă, murmură Christian.

— Hm, bâigui eu – nu vreau să-mi părăsesc visul aţâţător cu Christian şi cu mine pe o pătură de picnic în Kew Gardens.

Mă simt sleită de puteri. Mersul cu avionul este epuizant, chiar şi la clasa întâi. Am zburat optsprezece ore, cred – sunt atât de obosită, încât am pierdut noţiunea timpului. Christian îmi deschide portiera, se apleacă şi îmi desface centura de siguranţă, apoi mă ia în braţe, trezindu-mă de-a binelea.

— Hei, pot să merg şi singură, protestez eu

somnoroasă.

Pufneşte.

— Trebuie să te trec pragul.

Îmi petrec braţele pe după gâtul lui.

— Ai de gând să mă duci în braţe până la etajul treizeci? îi zâmbesc eu cu un aer provocator.

— Doamnă Grey, sunt foarte încântat să te anunţ că ai mai luat în greutate.

— Ce?

— Surâde.

— Dacă n-ai nimic împotrivă, o să luăm liftul, mijeşte el ochii, deşi ştiu că mă tachinează.

Taylor deschide uşile de la intrare şi ne zâmbeşte.

— Bine aţi venit acasă, domnule şi doamnă Grey.

— Mersi, Taylor, spune Christian.

Îi răspund lui Taylor cu un zâmbet foarte scurt şi îl urmăresc întorcându-se la Audi, la volanul căruia se află Sawyer.

— Cum adică, am mai luat în greutate? mă încrunt eu la Christian.

Zâmbetul i se lărgeşte, şi mă strânge mai tare la piept, traversând holul de la intrare cu mine în braţe.

— Nu mult, mă asigură el, dar chipul i se întunecă brusc.

— Ce s-a întâmplat? întreb, încercând să-mi stăpânesc îngrijorarea din glas.

— Ai pus la loc ce ai pierdut când m-ai părăsit, spune el calm, chemând liftul, iar pe chip îi flutură o mină posomorâtă.

Suferinţa lui bruscă, surprinzătoare, îmi strânge inima.

— Hei, spun eu cuprinzându-i faţa în palme şi trăgându-l spre mine. Dacă nu te-aş fi părăsit, am mai fi fost împreună acum?

Ochii lui de culoarea unui nor de furtună se îmblânzesc, iar pe buze i se aşterne zâmbetul sfios – zâmbetul meu preferat.

— Nu, răspunde el, urcând în lift cu mine în braţe.

Se apleacă şi mă sărută tandru.

— Nu, doamnă Grey, n-am mai fi fost aici. Dar aş fi ştiut că te pot păstra în siguranţă, pentru că nu m-ai sfida.

În tonul său se simte un uşor regret… La n*aiba!*

— Îmi place să te sfidez, testez eu terenul.

— Ştiu. Şi asta m-a făcut atât de… fericit.

Îmi zâmbeşte cu un aer surprins. Oh, slavă Domnului!

— Chiar dacă sunt grasă? şoptesc eu.

Izbucneşte în râs.

— Chiar dacă eşti grasă.

Mă sărută din nou, de data asta mai apăsat, iar eu îmi înfig mâinile în părul lui, ţinându-l lipit de mine, în timp ce limbile ni se împletesc într-un dans lent şi senzual. Când liftul se opreşte cu un clinchet la ultimul etaj, amândoi suntem cu sufletul la gură.

— Foarte fericit, murmură el.

Zâmbetul e mai întunecat acum, iar ochii, mai umbriţi şi plini de promisiuni senzuale. Clatină din cap ca şi cum ar vrea să-şi vină în fire şi iese cu mine pe hol.

— Bun venit acasă, doamnă Grey.

Mă sărută încă o dată, mai cast de data asta, şi afişează zâmbetul de un gigawatt, marca Grey, iar ochii îi strălucesc.

— Bun venit acasă, domnule Grey, zâmbesc eu radios, inima mea răspunzând chemării lui şi umplându-mi chipul de bucurie.

Am impresia că o să mă lase jos, dar nu o face. Traversează holul de la intrare cu mine în braţe, apoi coridorul şi livingul, aşezându-mă pe barul din bucătărie, iar eu stau

cuminte acolo, legănându-mi picioarele în aer. Scoate două pahare din bufet şi o sticlă de şampanie din frigider – Bollinger, marca noastră preferată. Desface sticla cu îndemânare, fără să verse un strop, toarnă şampania de un roz pal în două pahare, şi îmi întinde unul. Luându-l pe celălalt, se apropie de mine, depărtându-mi uşor picioarele.

— Să bem în cinstea noastră, doamnă Grey.

— În cinstea noastră, domnule Grey, şoptesc eu, conştientă de zâmbetul meu sfios.

Ciocnim paharele şi luăm câte o gură.

— Ştiu că eşti obosită, şopteşte el, frecându-şi nasul de al meu. Dar chiar aş vrea să mergem în pat… şi să nu dormim, adaugă şi mă sărută pe colţul gurii. Acum chiar eşti a mea, şi e prima noapte pe care o petrecem aici ca soţ şi soţie, murmură, sărutându-mă tandru pe gât.

Oraşul e scăldat în lumina amurgului, iar eu sunt frântă de oboseală, dar simt cum îmi înfloreşte dorinţa în pântece, iar zeiţa mea intimă începe să toarcă.

Christian doarme liniştit lângă mine, în timp ce eu privesc prin ferestrele enorme nuanţele roz şi aurii ale zorilor. Braţul său e întins peste sânii mei, iar eu încerc să-mi armonizez respiraţia cu a lui, în încercarea de a adormi la loc, dar nu reuşesc. Sunt complet trează, ceasul meu biologic fiind setat după meridianul Greenwich, iar mintea îmi lucrează la viteză maximă.

S-au întâmplat atâtea lucruri în ultimele trei săptămâni – *dar ce vorbesc, în ultimele trei luni!* –, încât simt că încă n-am revenit cu picioarele pe pământ. Şi iată-mă, sunt doamna Anastasia Grey, căsătorită cu cel mai încântător, mai sexy, mai filantrop şi mai înstărit mogul pe care l-ar putea cunoaşte o femeie. Cum de s-a întâmplat totul atât de repede?

Mă întorc pe o parte să mă uit la el, admirându-i frumuseţea. Ştiu că se uită la mine în timp ce dorm, dar rareori am ocazia să-i întorc complimentul. Are un aer atât de tineresc şi de lipsit de griji când doarme, cu genele sale lungi umbrindu-i uşor pometii, cu mandibula acoperită de ţepi scurţi şi cu buzele sale sculpturale uşor întredeschise. E relaxat şi respiră adânc, iar mie îmi vine să-l

sărut şi să-i mângâi bărbia catifelată, şi totuşi înţepătoare. Trebuie să fac un mare efort să-mi înfrâng impulsul, să nu-l trezesc. Hm... Aş putea totuşi să-i sug şi să-i muşc uşor lobul urechii. Vocea mea interioară ridică privirea din carte – volumul al doilea din Charles Dickens – Opere complete – şi se încruntă la mine pe deasupra ochelarilor săi cu lentile în formă de semilună. Ana, lasă bietul om în pace! mă dojeneşte ea.

Luni, mă întorc la serviciu. Ziua de azi va fi pentru recuperare, iar apoi vom reveni la rutina noastră zilnică. Va fi ciudat să nu-l văd pe Christian o zi întreagă după ce, în ultimele trei săptămâni, am petrecut împreună fiecare clipă. Mă întind pe spate şi îmi aţintesc privirea în tavan. Ai putea crede că e sufocant să petreci atâta timp cu cineva, dar nu e deloc aşa. Mi-a plăcut fiecare moment, chiar şi cele în care ne-am certat. Mi-a plăcut tot... mai puţin vestea despre incendiul de la Grey House.

Sângele îmi îngheaţă în vine. Cine ar putea să-i vrea răul lui Christian? Mintea mea e iarăşi chinuită de acest mister. Vreun partener de afaceri? O fostă iubită? Un angajat nemulţumit? Habar n-am, iar

Christian nu-mi spune nimic despre toate astea, oferindu-mi informaţii cu ţârâita, în încercarea de a mă proteja. Oftez. Strălucitorul meu cavaler alb-şi-negru întotdeauna încearcă să mă protejeze. Cum să-l fac să se deschidă mai mult?

Christian se întoarce, iar eu rămân nemişcată, încercând să nu-l trezesc, dar obţin efectul invers. *Mama mă-sii!* Mă privesc doi ochi luminoşi.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Culcă-te la loc, încerc eu să afişez un zâmbet liniştitor.

Se întinde, se freacă la ochi şi îmi surâde.

— Probleme cu somnul din cauza fusului orar?

— Asta să fie? Nu pot să dorm.

— Am un panaceu la îndemână, numai pentru tine, iubito.

Zâmbeşte ca un şcolar, făcându-mă să dau ochii peste cap şi să chicotesc în acelaşi timp. Şi astfel, gândurile negre sunt îndepărtate, iar dinţii mei îi găsesc lobul urechii.

Christian şi cu mine mergem cu Audi-ul R8 pe autostrada I-5, spre podul 520. Mergem să luăm prânzul la părinţii lui – o

masă duminicală de bun venit. O să fie prezentă toată familia, plus Kate şi Ethan. O să fie ciudat să fim într-o companie atât de numeroasă după ce am stat singuri atâta vreme. În dimineaţa asta, nu am avut ocazia să stau de vorbă cu Christian. A avut treabă în biroul lui, iar eu am desfăcut bagajele. Mi-a spus că nu e nevoie, că o să se ocupe doamna Jones, dar acesta este un alt lucru cu care va trebui să mă obişnuiesc – să am un ajutor în casă. Îmi plimb degetele cu un aer absent pe tapiseria de piele a portierei ca să-mi distrag atenţia de la gândurile care îmi dau târcoale. Nu mă simt în largul meu. O fi din cauza diferenţei de fus orar? Sau din cauza incendiului?

— M-ai lăsa să conduc maşina asta? spun eu, surprinsă că pun întrebarea cu voce tare.

— Bineînţeles, răspunde Christian cu un zâmbet. Ce e al meu e şi al tău. Dar dacă o zgârii, ai să ajungi în Camera Roşie a Durerii, îmi aruncă el o privire, rânjind maliţios.

La dracu'! Mă uit la el cu gura căscată. E o glumă?

— Glumeşti. M-ai pedepsi pentru că ţi-am zgâriat maşina? O iubeşti mai mult decât pe mine? îl tachinez eu.

— Aproape la fel de mult, îmi răspunde, apoi întinde mâna şi mă strânge de genunchi. Dar nu-mi ţine de cald noaptea.

— Cred că s-ar putea rezolva şi problema asta. Poţi să dormi în ea, ripostez eu.

Christian izbucneşte în râs.

— Abia ne-am întors şi deja mă dai afară din casă?

Are un aer încântat. Îl privesc, iar el afişează un zâmbet larg şi, cu toate că aş vrea să fiu supărată pe el, mi-e imposibil când îl văd bine dispus. Acum, că mă gândesc, îmi dau seama că a fost într-o dispoziţie mai bună de când a ieşit din biroul său. Şi îmi trece prin minte că s-ar putea să fiu irascibilă pentru că trebuie să ne întoarcem la viaţa obişnuită, şi nu ştiu dacă o să redevină bărbatul interiorizat care era înainte de luna de miere sau dacă o să rămân cu această versiune îmbunătăţită a lui.

— De ce eşti atât de încântat? îl întreb.

Îmi zâmbeşte încă o dată.

— Pentru că această conversaţie este atât de… normală.

— Normală? pufnesc eu. Nu după trei săptămâni de căsătorie! Cu siguranţă!

Zâmbetul îi dispare de pe buze.

— Glumesc, Christian, adaug eu repede, nevrând să-i stric buna dispoziţie.

Îmi dau seama cât de nesigur e uneori. Bănuiesc că întotdeauna a fost aşa, dar că şi-a ascuns nesiguranţa în spatele unei înfăţişări intimidante. E foarte uşor de tachinat, probabil pentru că nu e obişnuit cu asta. E o adevărată revelaţie pentru mine şi mă minunez din nou de cât de multe mai avem de învăţat unul despre celălalt.

— Nu-ţi face griji, am să mă mulţumesc cu Saab-ul, bombăn eu şi mă uit iarăşi pe geam, încercând să scap de proasta dispoziţie.

— Hei, ce s-a întâmplat?

— Nimic.

— Uneori, eşti aşa de enervantă, Ana. Spune-mi.

Mă întorc şi îi zâmbesc superior.

— Aşa faci şi tu, Grey.

Se încruntă.

— Mă străduiesc, spune el blând.

— Ştiu. Şi eu.

Zâmbesc şi mă mai înseninez un pic.

Cu o bonetă caraghioasă de bucătar şi cu un şorţ pe care scrie: „Împuternicit să frigă”, Carrick stă lângă grătar şi, de câte ori mă uit

la el, îmi vine să zâmbesc. Starea mea de spirit s-a îmbunătăţit considerabil. Cu toţii stăm în jurul mesei, pe terasa familiei Grey, bucurându-ne de soarele verii târzii. Grace şi Mia pun tot felul de salate pe masă, în timp ce Elliot şi Christian se tachinează prieteneşte şi discută planurile noii noastre case, iar Ethan şi Kate mă asasinează cu întrebări despre luna de miere. Christian mă ţine de mână, degetele lui jucându-se cu inelul de căsătorie şi cu cel de logodnă.

— Dacă tu şi Gia terminaţi planurile la timp, am o fereastră de la începutul lui septembrie până la mijlocul lui noiembrie, în care aş putea să-mi aduc acolo toată echipa, spune Elliot întinzându-se, apoi îşi petrece un braţ pe după umerii lui Kate, făcând-o să zâmbească.

— Gia o să vină mâine-seară să stăm de vorbă, răspunde Christian. Sper să punem totul la punct, adaugă el, după care se întoarce şi se uită nerăbdător la mine.

Oh… asta da veste!

— Sigur, îi zâmbesc eu, mai ales de dragul familiei lui, dar starea de spirit iarăşi mi se schimbă.

De ce ia astfel de hotărâri fără să mă

întrebe? Sau oare mă indispune gândul de a o vedea iarăşi pe Gia – şolduri generoase, sâni mari, haine scumpe şi parfum de firmă –, zâmbindu-i prea provocator soţului meu? Vocea mea interioară se încruntă la mine. *Nu ţi-a dat niciun motiv să fii geloasă.* Doamne, ce capricioasă sunt azi. Ce o fi cu mine?

— Ana, exclamă Kate, smulgându-mă din reverie. Încă eşti în sudul Franţei?

— Da, răspund eu cu un zâmbet.

— Arăţi atât de bine, mă complimentează ea, deşi se încruntă când o spune.

— Amândoi arătaţi bine, zâmbeşte Grace radios, umplându-ne iarăşi paharele.

— Pentru fericitul cuplu! surâde Carrick, ridicând paharul, şi toată lumea din jurul său îi urmează exemplul.

— Şi felicitări lui Ethan pentru că a fost admis la masterul de psihologie! ciripeşte Mia cu mândrie.

Apoi îi zâmbeşte adorabil lui Ethan, iar el îi răspunde cu un surâs afectat. Mă întreb într-o doară dacă a făcut vreun progres cu el – greu de spus.

Ascult în tăcere zarva din jurul mesei. Christian povesteşte itinerarul nostru din ultimele trei săptămâni, înfrumuseţând un

pic pe ici, pe colo. Are un aer relaxat, de om stăpân pe situaţie, şi pare să fi dat uitării incendiul. În schimb, eu nu par capabilă să-mi schimb starea de spirit. Ciugulesc din mâncare. Christian mi-a spus ieri că sunt grasă. *Glumea!* se încruntă iarăşi vocea mea interioară. Elliot îşi răstoarnă paharul pe podeaua terasei, făcându-ne pe toţi să tresărim, după care câţiva se reped să strângă cioburile.

— Dacă nu mănânci, am să te duc la adăpostul pentru bărci şi am să-ţi dau o bătaie la fund, îmi şopteşte Christian.

Şocată, mă întorc spre el cu gura căscată. *Ce?* Mă tachinează?

— N-ai face una ca asta! mormăi şi, în adâncul meu, simt o excitaţie familiară şi bine-venită.

Ridică o sprânceană. Bineînţeles că ar face-o. Îi arunc o privire lui Kate, care stă de partea cealaltă a mesei. Ne urmăreşte cu interes. Mă întorc spre Christian, mijind ochii.

— Mai întâi, va trebui să mă prinzi – de data asta nu port tocuri, spun eu printre dinţi.

— Va fi distractiv, îmi şopteşte el cu un

zâmbet lasciv, şi acum chiar cred că glumeşte.

Mă înroşesc şi, în mod surprinzător, mă simt mai bine.

După ce ne terminăm desertul cu căpşune şi frişca, se porneşte o ploaie torenţială. Cu toţii ne grăbim să strângem farfuriile şi paharele de pe masă, ducându-le în bucătărie.

— Ce bine că vremea s-a îndurat de noi până am terminat, spune Grace cu un aer mulţumit, în timp ce ne retragem în camera de zi.

Christian ia loc în faţa pianinei lucioase, apasă pe o pedală şi începe să cânte o melodie familiară, dar pe care nu o recunosc imediat.

Grace mă întreabă ce impresie mi-a făcut Saint Paul de Vence. Ea şi Carrick au fost acolo cu ani în urmă, în luna de miere, şi mă gândesc că este un semn de bun augur, văzând cât de fericiţi sunt acum. Kate şi Elliot se ghemuiesc unul lângă altul pe una dintre canapelele generos capitonate, iar Ethan, Mia şi Carrick sunt adânciţi într-o conversaţie despre psihologie, din câte îmi pot da seama.

Dintr-odată, toată familia Grey se opreşte din vorbit şi se uită la Christian cu gura căscată.

Ce?

Christian cântă cu glas scăzut. În încăpere se lasă liniştea, şi toţi ne străduim să-i auzim vocea catifelată şi melodioasă. Eu l-am mai auzit cântând, ei nu? Dar Christian se opreşte, dându-şi brusc seama că toată lumea tace. Kate se uită la mine cu un aer întrebător, iar eu ridic din umeri. Christian se răsuceşte pe scaun şi se încruntă, stânjenit că e în centrul atenţiei.

— Continuă, îl îndeamnă Grace cu blândeţe. Nu te-am auzit niciodată cântând, Christian. Niciodată, repetă ea cu un aer foarte surprins.

Christian rămâne pe taburetul pianului, uitându-se absent la ea Şi, după o clipă, ridică din umeri. Se uită stânjenit la mine, apoi îşi îndreaptă privirea spre uşile de sticlă. Dintr-odată, toată lumea din cameră începe să discute, iar eu rămân cu privirea aţintită asupra dragului meu soţ.

Grace îmi distrage atenţia, strângându-mi mâinile şi luându-mă brusc în braţe.

— Oh, scumpa mea fată! Mulţumesc,

mulţumesc! şopteşte ea, şi n-o aud decât eu.

Mi se pune un nod în gât.

— Ăă…

O strâng şi eu în braţe, fără să-mi dau seama pentru ce îmi mulţumeşte. Grace îmi zâmbeşte cu ochi strălucitori şi mă sărută pe obraz. *Doamne… dar ce am făcut?*

— Mă duc să fac nişte ceai, spune ea cu glas răguşit, înăbuşindu-şi lacrimile.

Mă apropii de Christian, care acum stă în picioare şi priveşte prin uşile de sticlă.

— Bună, murmur eu.

— Bună.

Mă cuprinde cu braţul pe după mijloc, trăgându-mă spre el, iar eu îmi vâr mâna în buzunarul lui de la spate. Ne uităm împreună la ploaie.

— Te simţi mai bine?

Încuviinţez din cap.

— Bine.

— Te pricepi să reduci la tăcere o cameră întreagă.

— Fac asta tot timpul, spune el cu un zâmbet.

— Da, la serviciu, dar nu şi aici.

— Adevărat, nu şi aici.

— Nu te-a auzit nimeni cântând?

Niciodată?

— Se pare că nu, răspunde el simplu. Mergem?

Mă uit la el, încercând să-i ghicesc starea. Ochii îi sunt calzi şi uşor amuzaţi. Hotărăsc să schimb subiectul.

— Ai de gând să mă baţi la fund? şoptesc eu, şi brusc simt fiori în pântece.

Poate că de asta am nevoie… poate că asta îmi lipsea.

Se uită la mine, iar ochii i se întunecă.

— Nu vreau să-ţi fac rău, dar aş fi foarte încântat să ne jucăm.

Mă uit cu nelinişte în jur, dar îmi dau seama că nu ne aude nimeni.

— Numai dacă eşti obraznică, doamnă Grey, îmi murmură el la ureche.

Cum poate transmite o asemenea promisiune senzuală în doar câteva cuvinte?

— Să văd ce pot face, surâd eu.

După ce ne luăm la revedere, pornim spre maşină.

— Poftim! îmi aruncă el cheile de la R8. Să n-o zgârii, adaugă foarte serios, altminteri o să fiu al naibii de supărat.

Mi se usucă gura. Mă lasă să-i conduc

maşina? Zeiţa mea intimă îşi pune repede mănuşile de piele pentru şofat şi pantofii fără toc. *Oh, da!* strigă ea.

— Vorbeşti serios? bâigui eu cu un aer uluit.

— Da. Profită cât nu mă răzgândesc.

Nu cred că am avut vreodată un zâmbet atât de larg. Christian dă ochii peste cap şi îmi deschide portiera şoferului. Urc şi pornesc motorul înainte ca el să ajungă la uşa pasagerului.

— Nerăbdătoare, doamnă Grey? mă întreabă el cu un zâmbet ironic după ce se urcă în dreapta mea.

— Foarte.

Dau uşor înapoi şi întorc pe aleea din faţa casei. Reuşesc să conduc în aşa fel încât să nu mi se oprească motorul, surprinzându-mă chiar şi pe mine. Doamne, ce ambreiaj sensibil are! Pornind cu viteză mică pe alee, arunc o privire în retrovizor şi îi văd pe Sawyer şi Ryan urcând în SUV-ul Audi. Habar n-aveam că au venit cu noi. Fac o pauză înainte să ies în drumul principal.

— Eşti sigur? îl întreb eu.

— Da, spune el încordat, dându-mi de înţeles că nu e deloc sigur.

Oh, bietul meu Cincizeci de Vicii. Îmi vine să râd şi de el, şi de mine, pentru că am emoţii şi, în acelaşi timp, sunt încântată. O mică parte din mine ar vrea să-i lase în urmă pe Sawyer şi pe Ryan, doar de dragul amuzamentului.

Mă asigur, apoi intru pe stradă. Christian se crispează şi nu mă pot abţine. Drumul e liber. Calc straşnic pedala de acceleraţie şi demarăm în viteză.

— Uau! Ana! strigă Christian. Mai încet! O să ne omori pe amândoi.

Iau imediat piciorul de pe acceleraţie. Ce viteză are maşina asta!

— Scuze! murmur, încercând să-mi iau un ton spăsit, dar eşuez lamentabil.

Christian îmi zâmbeşte superior, dar numai ca să-şi camufleze sentimentul de uşurare, cred.

— Ei bine, asta a fost o obrăznicie, spune el liniştit, iar eu încetinesc.

Mă uit în retrovizor. Nu văd Audi-ul, ci o singură maşină neagră, cu geamuri fumurii, care merge în urma noastră. Îmi închipui ca Sawyer şi Ryan sunt neliniştiţi şi se străduiesc din răsputeri să ne ajungă din urmă. Dar, întrucât nu vreau ca soţul meu

să facă un atac de cord, hotărăsc să fiu cuminte şi conduc liniştit, cu o încredere din ce în ce mai mare în mine, spre podul 520.

Dintr-odată, Christian trage o înjurătură şi se chinuie să-şi scoată Blackberry-ul din buzunarul blugilor.

— Ce-i? pufneşte el nervos la persoana care se află la celălalt capăt al liniei. Nu, spune el şi se uită în urmă. Da, ea e la volan.

Arunc o privire în retrovizor, dar nu văd nimic ciudat. SUV-ul e la vreo patru maşini în urma noastră, şi cu toţii conducem cu o viteză constantă.

— Înţeleg.

Christian oftează din rărunchi şi îşi freacă fruntea cu degetele, părând tensionat. *Ceva nu e în regulă.*

— Da… nu ştiu.

Se uită la mine şi ia telefonul de la ureche.

— Totul e în regulă, mergi mai departe, spune el calm, zâmbindu-mi, dar e un zâmbet care nu-i modifică expresia ochilor.

La dracu'! Adrenalina îmi inundă venele. Duce iarăşi telefonul la ureche.

— Da, la podul 520. Imediat ce ajungem la el… Da… Aşa am să fac.

Aşează telefonul în suportul de pe bord şi

setează sistemul *hands-free.*

— Ce s-a întâmplat, Christian?

— Fii atentă la drum, iubito, spune el blând.

Mă îndrept spre rampa de acces pe podul 520. Îi arunc o privire lui Christian şi văd că se uită înainte.

— Nu vreau să intri în panică, îmi spune el calm. Dar când ajungem pe podul 520, vreau să calci cu putere pedala de acceleraţie. Suntem urmăriţi.

Urmăriţi! Dumnezeule mare! Mi se pune un nod în gât, inima începe să-mi bată cu putere şi simt mâncărimi pe pielea capului. Urmăriţi de cine? Arunc o privire în retrovizor şi îmi dau seama că maşina neagră pe care am văzut-o mai devreme încă e în urma noastră. *La naiba! Asta o fi?* Mă uit prin parbrizul fumuriu să văd cine e la volan, dar nu văd nimic.

— Uită-te la drum, iubito, spune Christian blând, nu pe tonul agresiv pe care îl foloseşte de obicei când vine vorba de felul cum şofez.

Păstrează-ţi cumpătul! Îmi dau o palmă în sinea mea, încercând să stăpânesc spaima care ameninţă să mă copleşească. Dacă urmăritorul nostru e înarmat? Înarmat şi

dornic să-i facă rău lui Christian? *Mama mă-sii!* Mă cuprinde un val de greaţă.

— De unde ştim că suntem urmăriţi? îl întreb, iar vocea mea e o şoaptă piţigăiată.

— În spatele nostru e o maşină Dodge cu numere de înmatriculare false.

De unde ştie asta?

Mă apropii de podul 520 şi semnalizez intenţia de a urca pe rampa de acces. E după-amiaza târziu şi, cu toate că ploaia s-a oprit, drumul încă e ud. Din fericire, traficul nu e intens.

Îmi vine în minte una dintre multele lecţii de autoapărare pe care mi le-a ţinut Ray: „Annie, panica e cea care poate să te omoare sau să te rănească grav" Inspir adânc, încercând să-mi controlez respiraţia. E clar că cel care ne urmăreşte – oricine ar fi – vrea si-i facă rău lui Christian. Inspir adânc încă o dată, şi mintea începe să mi se limpezească, iar fiorii din pântece se domolesc. Trebuie să am grijă ca soţul meu să rămână teafăr. Am vrut să-i conduc maşina şi am vrut s-o conduc cu viteză. *Ei bine, asta e şansa mea!* Strâng volanul cu putere şi arunc încă o privire în retrovizor. Maşina neagră se apropie de noi.

Încetinesc, fără să iau în seamă privirea speriată pe care mi-o aruncă Christian, şi îmi calculez intrarea pe podul 520 în aşa fel încât Dodge-ul negru să fie nevoit să încetinească, să oprească şi să aştepte un loc liber în trafic. Apoi schimb treapta de viteză şi calc acceleraţia la maximum. R8-ul ţâşneşte înainte, lipindu-ne pe amândoi de scaune. Acul vitezometrului sare la o sută douăzeci de kilometri la oră.

— Uşor, iubito, spune Christian calm, deşi îmi închipui că e oricum, numai calm nu.

Şerpuiesc de pe o bandă pe alta ca o piesă neagră într-un joc de dame, ocolind cu precizie maşinile şi camioanele. Podul e atât de aproape de lac, încât am impresia că mergem pe apă. Nu iau în seamă privirile critice şi furioase ale celorlalţi şoferi, iar Christian îşi împreunează mâinile în poală, încercând să stea cât mai nemişcat cu putinţă şi, în ciuda gândurilor mele înfierbântate, mă întreb într-o doară dacă nu cumva o face ca să nu mă distragă.

— Bravo! şopteşte el în chip de încurajare, apoi aruncă o privire în spate. Nu mai văd Dodge-ul.

— Suntem chiar în spatele sunec-ului,

domnule Grey, anunţă vocea lui Sawyer prin difuzorul telefonului. Încearcă să vă prindă din urmă. O să încercăm să ajungem în dreptul dumneavoastră şi să ne poziţionăm între R8 şi Dodge.

Sunec? Ce-o fi însemnând?

— Bine. Doamna Grey se descurcă de minune. În ritmul ăsta, dacă traficul rămâne aşa – şi, din câte văd, nu pare să se aglomereze –, o să ieşim de pe pod în câteva minute.

— Am înţeles, domnule Grey.

Trecem pe lângă turnul de control al traficului şi ştiu că suntem la jumătatea lacului Washington. Arunc o privire pe vitezometru şi văd că am tot o sută douăzeci de kilometri la oră.

— Te descurci foarte bine, Ana, murmură Christian, uitându-se pe geamul din spate al R8ului.

Preţ de o clipă, tonul lui îmi aminteşte de prima mea vizită în Camera Roşie a Durerii, când m-a încurajat cu răbdare de-a lungul primului nostru scenariu. E un gând care îmi distrage atenţia, aşa că îl îndepărtez imediat din minte.

— Unde trebuie să ajungem? întreb eu pe

un ton considerabil mai calm.

Acum, simt maşina. E o adevărată plăcere să o conduc – e atât de silenţioasă şi de uşor de manevrat, încât îmi e greu să-mi dau seama cât de tare mergem. Cu o astfel de maşină, e uşor să conduci cu o asemenea viteză.

— Doamnă Grey, luaţi-o spre autostrada I-5 şi viraţi spre sud. Vrem să vedem dacă Dodge-ul o să vă urmărească în continuare, spune Sawyer prin difuzorul Blackberry-ului.

Semafoarele de pe pod sunt pe culoarea verde – slavă Domnului! –, aşa că merg cu viteză mai departe. Îi arunc o privire îngrijorată lui Christian, iar el îmi zâmbeşte liniştitor. După care se înnegurează.

— La dracu'! înjură el cu glas scăzut.

După ce ieşim de pe pod, dăm de o coloană de maşini şi trebuie să încetinesc. Mă uit încă o dată în retrovizor şi am impresia că zăresc Dodge-ul.

— Vreo zece maşini mai în spate, spun eu.

— Da, l-am văzut, răspunde Christian, uitându-se în retrovizorul îngust. Cine dracu' o fi?

— Şi eu mă întreb. Ştim dacă la volan se află un bărbat? spun eu cu voce tare înspre

Blackberry.

— Nu, doamnă Grey. Parbrizul e prea întunecat.

— Să fie o femeie? se întreabă Christian cu voce tare.

Ridic din umeri.

— Doamna Robinson a ta? sugerez eu, fără să-mi iau ochii de la drum.

Christian se încordează şi ia Blackberry-ul din suport.

— Nu e a mea, mormăie el. N-am mai vorbit cu ea de la ziua mea. Iar Elena n-ar face una ca asta. Nu e stilul ei.

— Leila?

— E în Connecticut cu părinţii ei, ţi-am spus.

— Eşti sigur?

Face o pauză.

— Nu. Dar dacă ar fi fugit de acasă, sunt convins că părinţii e l-ar fi anunţat pe Flynn. Hai să discutăm despre asta când ajungem acasă. Concentrează-te la şofat.

— Dar ar putea foarte bine să fie o maşină oarecare.

— Nu vreau să-mi asum niciun risc, ripostează el. Nu când e vorba de tine.

Pune Blackberry-ul la loc în suport, şi

reluăm legătura cu echipa de securitate.

Fir-ar să fie! Nu vreau să-l enervez pe Christian tocmai acum… poate mai târziu. Hotărăsc să-mi ţin gura. Din fericire, traficul s-a degajat un pic, aşa că trec în viteză de intersecţia cu Mountlake şi pornesc spre I-5, şerpuind iarăşi printre maşini.

— Şi dacă ne opreşte poliţia? întreb eu.

— Ar fi un lucru bun.

— Nu şi pentru permisul meu.

— Nu-ţi face griji din cauza asta, spune el şi, surprinzător, în glasul lui se simte o undă de amuzament.

Apăs din nou acceleratorul până la podea şi ajung la o sută douăzeci la oră. Apoi la o sută treizeci şi cinci. Nu cred că am condus vreodată atât de tare. Volkswagenul meu Beetle prindea optzeci la oră doar în zilele lui bune.

— A mărit viteza şi a început să ocolească maşinile, se aude în difuzor vocea calmă, informativă, a lui Sawyer. Merge cu o sută patruzeci şi cinci la oră.

La dracu'! mai repede! Apăs pedala de acceleraţie, iar maşina ajunge la o sută cincizeci la oră, şi suntem din ce în ce mai aproape de autostrada I-5.

— Ţine-o tot aşa, Ana! murmură Christian.

Încetinesc un pic, virând pe I-5. Autostrada nu e deloc aglomerată, aşa că pot trece pe banda de viteză într-o clipă. Calc pedala de acceleraţie, iar minunatul R8 ţâşneşte pe asfalt, muritorii de rând dându-se la o parte de pe banda din stânga, să ne lase să trecem. Dacă nu aş fi atât de speriată, poate că aş putea să mă bucur de cursa asta nebunească.

— A ajuns la o sută şaizeci la oră, domnule Grey.

— Ţine-te după el, Luke, îi strigă Christian lui Sawyer.

Luke?

Un camion intră brusc pe banda de viteză – *la dracu'!* –, aşa că sunt nevoită să calc frâna.

— Tâmpitu' naibii! îl înjură Christian pe şofer, în timp ce trupurile ni se apleacă în faţă.

Sunt recunoscătoare că purtăm centurile de siguranţă.

— Ocoleşte-l, iubito, îmi spune Christian printre dinţi.

Mă uit în oglinzi şi traversez trei benzi, apoi trecem în viteză pe lângă maşinile mai

lente şi revenim pe banda din stânga.

— Frumoasă manevră, doamnă Grey, murmură Christian pe un ton admirativ. Unde sunt poliţiştii când ai nevoie de ei?

— N-aş vrea să iau amendă, Christian, bombăn eu, privind în faţă. Ai luat vreo amendă conducând maşina asta?

— Nu, spune el, dar îi arunc o privire scurtă şi văd că zâmbeşte.

— Ai fost oprit vreodată?

— Da.

— Oh.

— Şarmul, doamnă Grey. Totul se reduce la şarmul personal. Hai acum, fii atentă la drum. Unde e Dodge-ul, Sawyer?

— Tocmai a ajuns la o sută optzeci la oră, domnule Grey, răspunde Sawyer.

Dumnezeule mare! Iarăşi mi se pune un nod în gât. Oare pot sa conduc cu o viteză mai mare de atât? Apăs încă un pic pe pedala de acceleraţie, lăsând maşinile în urmă.

— Dă-i un flash, îmi porunceşte Christian, văzând că Fordul Mustang din faţa mea nu se dă la o parte.

— Dar asta ar însemna să fiu o necioplită.

— Fii necioplită! pufneşte el.

Doamne! Bine!

— Ăă, cum aprind farurile?

— Butonul e pe maneta de semnalizare. Trage-o spre tine.

O trag, iar Mustang-ul se dă la o parte, dar nu înainte ca şoferul să-mi arate degetul mijlociu într-o manieră deloc flatantă.

— El e necioplitul, bombăne Christian după ce îl depăşesc, apoi îmi strigă: Virează pe Stewart Street!

Da, să trăiţi!

— O să virăm pe Stewart Street, îi spune Christian lui Sawyer.

— Mergeţi direct spre Escala, domnule Grey.

Încetinesc, mă uit în oglinzi, semnalizez, apoi traversez cu o uşurinţă surprinzătoare cele patru benzi ale autostrăzii şi cobor rampa, după care o iau pe Stewart Street şi pornesc spre sud. Se văd doar câteva maşini. *Unde o fi toată lumea?*

— Am avut mare noroc cu traficul. Dar asta înseamnă că şi urmăritorul nostru a mers fără probleme. Să nu încetineşti, Ana. Du-ne acasă.

— Nu-mi amintesc drumul, bâigui eu, speriată de gândul că Dodge-ul încă e pe urmele noastre.

— Mergi tot înainte până îţi spun eu să virezi.

Vocea lui Christian e iarăşi neliniştită. Trec fără probleme prin trei intersecţii, dar la cea cu Yale Avenue, semaforul se face galben.

— Treci pe galben! strigă Christian.

Tresar atât de puternic, încât calc pedala de acceleraţie până la podea, lipindu-ne pe amândoi de scaune, şi traversez intersecţia pe roşu.

— A virat şi Dodge-ul pe Stewart Street, ne anunţă Sawyer.

— Ţine-te după el, Luke.

— Luke?

— Aşa îl cheamă.

Îi arunc o scurtă privire lui Christian şi văd că se încruntă la mine ca şi cum aş fi nebună.

— Ochii la drum! pufneşte el.

Dar nu-i iau în seamă tonul.

— Luke Sawyer?

— Da! răspunde el exasperat.

— Ah…

Cum de n-am ştiut asta? Sawyer m-a însoţit la serviciu câteva săptămâni, iar eu nici măcar nu-i ştiam numele de botez.

— Da, doamnă Grey, aşa mă cheamă,

spune Sawyer, făcându-mă să tresar, cu toate că vorbeşte pe obişnuitul său ton calm şi monoton. Sunec-ul înaintează pe Stewart Street, domnule Grey. Şi accelerează vertiginos.

— Accelerează şi tu, Ana. Lasă naibii conversaţia, mârâie Christian.

— Ne-am oprit la primul semafor de pe Stewart Street, ne anunţă Sawyer.

— Ana, repede, aici, strigă Christian, arătându-mi o parcare de pe Boren Avenue, pe latura de sud.

Virez cu un scârţâit de cauciucuri în parcarea aglomerată.

— Dă cu spatele. Repede! îmi porunceşte Christian.

Dau cu spatele, îndepărtându-mă de Stewart Street.

— Aici! îmi face el semn spre un loc liber.

La dracu'! Vrea să parchez.

— Hai odată, ce naiba! spune el.

Şi parchez… perfect. Probabil singura dată când am parcat perfect.

— Suntem ascunşi în parcarea dintre Stewart şi Boren, spune Christian în Blackberry.

— Am înţeles, domnule Grey, răspunde

Sawyer, părând iritat Rămâneţi acolo, noi o să-l urmărim pe sunec.

Christian se întoarce spre mine, uitându-se cu atenţie la chipul meu.

— Te simţi bine?

— Sigur ca da, şoptesc eu.

Christian zâmbeşte ironic.

— Să ştii că şoferul Dodge-ului nu te poate auzi.

Iar eu izbucnesc în râs.

— Chiar acum trecem pe lângă intersecţia dintre Stewart şi Boren, domnule Grey. Văd parcarea. Dodge-ul a trecut pe lângă dumneavoastră.

Amândoi răsuflăm cu un aer uşurat.

— Bravo, doamnă Grey! Ai condus excelent, îmi spune Christian, mângâindu-mi obrazul, iar eu tresar la contactul cu degetele sale, inspirând adânc.

Habar n-aveam că îmi ţineam respiraţia.

— Asta înseamnă că de acum înainte n-o să te mai plângi de cum conduc? întreb eu.

Izbucneşte în râs – un hohot sănătos şi purificator.

— N-aş merge atât de departe.

— Mulţumesc că m-ai lăsat să-ţi conduc maşina. Şi încă în asemenea împrejurări

tensionate, adaug, încercând cu disperare să păstrez un ton liniştit.

— Poate ar fi bine ca de aici să conduc eu.

— Sinceră să fiu, în clipa asta nu cred că pot să mă dau jos de pe scaun. Parcă aş avea picioare de gelatină.

Dintr-odată, încep să tremur.

— E de la adrenalină, iubito, spune el. Ca de obicei, te-ai descurcat uimitor de bine. Eşti cu adevărat surprinzătoare, Ana! Nu mă laşi niciodată la greu.

Mă mângâie tandru pe obraz cu dosul palmei, iar chipul îi e plin de iubire, teamă şi regret – atât de multe sentimente deodată –, iar cuvintele lui mă fac să cedez. Copleşită de emoţie, scap un scâncet şi, cu un nod în gât, izbucnesc în plâns.

— Nu, iubito. Nu plânge, te rog.

Se apleacă spre mine şi, în ciuda spaţiului strâmt, mă trage peste frâna de mână şi mă aşează în poala lui. Dându-mi părul din ochi, mă sărută pe pleoape, apoi pe obraji, iar eu îl iau în braţe şi plâng liniştit la pieptul lui. Îşi adânceşte faţa în părul meu şi mă strânge cu putere, lipindu-mă de el. Rămânem aşa preţ de câteva clipe, fără să spunem nimic, doar ţinându-ne în braţe.

Vocea lui Sawyer ne face să tresărim.

— Sunec-ul a încetinit în faţă la Escala. Se uită cu atenţie la clădire.

— Urmăreşte-l, îi răspunde imediat Christian.

Mă şterg la nas cu dosul palmei şi inspir adânc, încercând să mă liniştesc.

— Şterge-te de cămaşa mea, îmi spune Christian, sărutându-mă pe tâmplă.

— Scuze, murmur, ruşinată de lacrimile mele.

— Pentru ce? N-ai de ce să-ţi ceri scuze.

Mă şterg iarăşi la nas. Îmi ridică uşor bărbia şi îmi aşterne o sărutare tandră pe gură.

— Buzele tale sunt atât de catifelate când plângi, fata mea frumoasă şi curajoasă, şopteşte el.

— Sărută-mă încă o dată.

Christian rămâne nemişcat, cu o mână pe spatele meu şi cu cealaltă pe fundul meu.

— Sărută-mă, murmur eu.

Inspiră adânc, depărtând uşor buzele, apoi se apleacă, ia Blackberry-ul din suport şi îl aruncă pe scaunul şoferului, lângă picioarele mele încălţate cu sandale. Mâna lui dreaptă mi se înfige în păr, imobilizându-mi capul, iar

cu stânga îmi cuprinde faţa şi îşi lipeşte buzele de ale mele. Limba lui îmi invadează gura, iar eu i-o primesc cu bucurie. Adrenalina care îmi pulsează în vene se transformă în plăcere. Îi cuprind faţa cu palmele, plimbându-mi degetele peste perciunii lui şi savurându-i gustul. Răspunsul meu pasional îi smulge un geamăt discret din adâncul gâtului, iar muşchii pântecelui mi se încordează dintr-odată, copleşiţi de dorinţă. Mâna lui îmi coboară pe trup, mângâindu-mi sânii şi talia, ajungând până la fese. Mă mişc uşor în poala lui, dar el îşi dezlipeşte brusc gura de a mea.

— Stai! spune el cu respiraţia tăiată.

— Ce e? şoptesc eu.

— Ana, suntem într-o parcare din Seattle.

— Şi?

— Păi, în clipa asta aş vrea să te fut, iar tu mi te freci în poală… chestia asta mă jenează un pic…

Cuvintele lui îmi intensifică dorinţa, încordându-mi toţi muşchii din pântece.

— Atunci, fute-mă, îl sărut eu pe colţul gurii.

Îl vreau. Acum. Urmărirea pe autostradă a fost palpitantă. Prea palpitantă.

Înspăimântătoare… iar spaima mi-a activat libidoul. Se dă un pic în spate, uitându-se ţintă la mine cu ochi întunecaţi.

— Aici? întreabă el cu glas răguşit.

Mi se usucă gura. Cum reuşeşte să mă excite cu un singur cuvânt?

— Da. Te vreau. Acum.

Înclină capul într-o parte şi mă sfredeleşte cu privirea.

— Câtă neruşinare, doamnă Grey, şopteşte el după câteva clipe ce par o eternitate.

Mâna i se strânge în părul de pe ceafa mea, imobilizându-mi capul, iar gura lui se lipeşte iarăşi de a mea, şi mai apăsat de data asta. Cealaltă mână şi-o coboară uşor pe trupul meu, ajungându-mi la fund şi înaintând până la jumătatea coapsei. Degetele mi se înfig în părul său, care e mai lung decât de obicei.

— Ce bine îmi pare că porţi fustă, murmură el, iar mâna i se strecoară sub fusta mea cu modele albe şi albastre, mângâindu-mi coapsa.

Mă răsucesc iarăşi în poala lui şi îi aud răsuflarea.

— Nu te mişca, îmi şopteşte.

Îmi cuprinde vulva în palmă, şi

încremenesc pe loc. Degetul său mare îmi atinge uşor clitorisul, iar respiraţia mi se precipită şi pântecele îmi e copleşit de o plăcere electrizantă.

— Nu te mişca, şopteşte el.

Mă sărută încă o dată, în timp ce degetul său îmi mângâie uşor vulva prin dantela subţire a chiloţilor mei de firmă. Apoi îşi strecoară două degete pe lângă chiloţi, vârându-le în mine, iar eu gem şi îmi împing şoldurile spre mâna lui.

— Te rog, şoptesc eu.

— Oh, doamnă Grey. Eşti atât de pregătită, spune el, vârând şi scoţând degetele din mine, chinuitor de lent Te excită urmăririle cu maşini?

— Tu mă exciţi.

Afişează un zâmbet ca de lup şi îşi retrage brusc degetele, lăsându-mă să tânjesc după atingerea lui. Îşi strecoară mâna sub genunchii mei şi, luându-mă prin surprindere, mă ridică şi mă întoarce cu faţa spre parbriz.

— Desfă-ţi picioarele şi aşează-te călare pe mine, îmi porunceşte el, apropiindu-şi coapsele.

Fac ce-mi cere, sprijinindu-mi picioarele pe

podeaua maşinii, iar el îmi mângâie coapsele, ridicându-mi fusta.

— Sprijină-ţi mâinile de genunchii mei, iubito. Apleacă-te în faţă şi ridică-ţi fundul minunat. Ai grijă la cap.

La dracu'! Chiar o s-o facem într-o parcare publică. Arunc o privire prin parbriz, dar nu văd pe nimeni – şi totuşi, mă trec fiorii. Suntem într-o parcare publică! E atât de *excitant!* Christian se mişcă uşor sub mine şi aud zgomotul caracteristic al fermoarului. Aşezându-şi o mână pe talia mea şi cu cealaltă dându-mi chiloţii la o parte, se înfige în mine cu o mişcare rapidă.

— Ah! strig eu, lăsându-mă pe el, iar el expiră puternic printre dinţi.

Braţul său îmi şerpuieşte pe trup până la gât, şi mă apucă de sub bărbie, împrăştiindu-şi degetele pe gâtul meu. Mă trage în spate şi îmi dă capul într-o parte, să mă poată săruta pe gât. Cu cealaltă mâna mă apucă de şold, şi amândoi începem să ne mişcăm.

Mă sprijin în tălpi, iar el se adânceşte şi iese din mine. Senzaţia e... Gem zgomotos... Intră atât de adânc în poziţia asta. Cu mâna stângă mă ţin de frâna de mână, iar cu

dreapta mă sprijin de portieră, îmi prinde lobul urechii între dinţi şi trage – e aproape dureros. Mă ridic şi mă cobor, iar el se opinteşte necontenit în mine... După ce stabilim ritmul, îşi strecoară mâna sub fustă, până la osul pubian, şi îmi mângâie uşor clitorisul prin dantela fină a chiloţilor.

— Ah!

— Să termini repede, îmi şopteşte el la ureche printre dinţi, cu mâna încă lipită de gâtul meu. Trebuie să terminăm repede, Ana.

Şi mă apasă mai puternic pe vulvă.

— Ah!

Simt cum excitaţia mea creşte, acumulându-se în adâncul pântecelui.

— Dă-ţi drumul, iubito, îmi şopteşte el la ureche. Vreau să te aud.

Gem încă o dată cu ochii închişi, şi sunt un mănunchi de senzaţii. Vocea lui în urechea mea, respiraţia lui pe gâtul meu, plăcerea care radiază dinspre clitorisul mângâiat de degetele lui şi dinăuntrul pântecului răscolit de mădularul lui... mă simt pierdută. Trupul meu preia controlul, dornic să se elibereze.

— Da, îmi şuieră Christian la ureche, iar eu deschid ochii preţ de o clipă, uitându-mă

sălbatic la tavanul capitonat al R8ului, apoi îi închid la loc şi explodez.

— Oh, Ana, murmură el fascinat, apoi mă cuprinde în braţe, se opinteşte încă o dată în mine şi rămâne nemişcat, dându-şi drumul în adâncul meu.

Mă prăbuşesc pe el, sprijinindu-mi capul pe umărul lui, iar el îmi mângâie mandibula cu nasul şi mă sărută tandru pe gât, pe obraz şi pe tâmplă.

— Te-ai eliberat de tensiune, doamnă Grey? mă întreabă, apucându-mi iarăşi lobul între dinţi şi trăgând uşor de el.

Sleită de puteri, scâncesc uşor şi îi simt buzele cum zâmbesc.

— Eu, unul, m-am eliberat, adaugă el, ieşind din mine. Ţi-ai pierdut glasul?

— Da, murmur eu.

— Vasăzică eşti o făptură indecentă. Habar n-aveam că eşti aşa o exhibiţionistă.

Brusc alarmată, mă ridic în capul oaselor, iar el se încordează.

— Nu ne-a văzut nimeni, nu?

Mă uit cu nelinişte prin parcare.

— Crezi că aş lăsa pe cineva s-o vadă pe soţia mea dându-şi drumul?

Mă mângâie liniştitor pe spate, dar tonul

lui îmi dă fiori pe şira spinării. Mă uit la el şi îi arunc un zâmbet poznaş.

— Sex în maşină! exclam eu.

Surâde şi îmi trece o şuviţă pe după ureche.

— Să mergem acasă. Conduc eu.

Deschide portiera, iar eu cobor din poala lui. După ce îşi ridică fermoarul, iese şi el din maşină, apoi aşteaptă să urc la loc, închide portiera şi urcă la volan. Îşi ia Blackberry-ul de pe scaun şi dă un telefon.

— Unde e Sawyer? întreabă el scurt. Şi Dodge-ul? Cum de nu e şi Sawyer cu tine?

Îl ascultă cu atenţie pe Ryan, cred.

— Ea? întreabă Christian uluit. Ţine-te după ea.

Apoi închide şi se uită la mine.

Ea! La volanul Dodge-ului era o femeie? Cine ar putea fi? Elena? Leila?

— Deci am fost urmăriţi de o femeie?

— Aşa se pare, spune el calm.

Buzele i se strâng într-o linie subţire şi furioasă.

— Hai să te duc acasă, mormăie el.

Porneşte maşina şi dă uşor înapoi.

— Unde e... ăă... sunec-ul? Chiar, ce înseamnă? Sună foarte sado-maso.

Christian zâmbeşte scurt, părăsind parcarea şi intrând din nou pe Stewart Street.

— E o prescurtare de la „subiect necunoscut”. Ryan a lucrat la FBI.

— La FBI?

— Nu mă întreba mai multe, clatină el din cap.

Se vede limpede că e adâncit în gânduri.

— Ei bine, unde e acest sunec de sex feminin?

— Pe I-5, se îndreaptă spre sud, îmi răspunde el, uitându-se la mine cu ochi îngrijoraţi.

Doamne! De la pasiune la calm, apoi la nelinişte în doar câteva clipe. Întind mâna şi îl mângâi pe coapsă, plimbându-mi uşor degetele pe cusătura interioară a blugilor lui, sperând să-i îmbunătăţesc starea de spirit. Îşi ia o mână de pe volan şi opreşte urcuşul lent al mâinii mele.

— Nu, spune el. Am ajuns cu bine până aici. Sigur nu vrei să facem un accident la trei intersecţii de casă.

Îmi ia mâna, o duce la buze şi mă sărută pe arătător, să îndulcească dojana. Calm, stăpânit, autoritar… Domnul meu Învechit în

Rele. Şi, pentru prima oară în ultima vreme, mă face să mă simt ca un copil neascultător. Îmi retrag mâna şi rămân în tăcere preţ de o clipă.

— Femeie? întreb eu.

— Aşa se pare.

Oftează prelung, virează spre garajul subteran de la Escala şi introduce codul de acces pe tastatura de la intrare. Poarta se deschide, iar Christian înaintează cu viteză mică şi parchează R8-ul la locul lui.

— Îmi place grozav maşina asta, murmur eu.

— Şi mie. Şi mi-a plăcut cum ai condus-o. Şi că ai reuşit să n-o zgârii.

— Ai putea să-mi cumperi una de ziua mea, surâd eu ironic.

Christian rămâne cu gura căscată, iar eu cobor din maşină.

— Una albă, cred, adaug, aplecându-mă şi zâmbindu-i superior.

Zâmbeşte şi el.

— Anastasia Grey, nu încetezi să mă uimeşti.

Închid portiera, mă apropii de portbagaj şi îl aştept. Christian coboară elegant, aruncându-mi acea privire… acea privire care

apelează la ceva din adâncul meu. Cunosc foarte bine această privire. Când ajunge în faţa mea, se apleacă şi îmi şopteşte:

— Ţie îţi place maşina. Mie îmi place maşina. Te-am futut în ea... poate ar trebui să te fut şi pe ea.

Mă trec fiorii, dar în clipa următoare intră în garaj un BMW elegant, de culoare argintie. Christian se uită la el mai întâi cu nelinişte, apoi cu iritare, iar în cele din urmă coboară privirea spre mine şi îmi surâde ironic.

— Dar se pare că avem companie. Vino.

Mă ia de mână şi porneşte spre lift. Apasă pe buton şi, în timp ce aşteptăm, ni se alătură şi şoferul BMW-ului. E un tânăr cu o ţinută comodă şi cu păr lung, tuns în trepte. Are aerul cuiva care lucrează în presă.

— Bună, ne salută el, zâmbind călduros.

Christian mă cuprinde cu braţul şi îl salută politicos din cap.

— Tocmai m-am mutat aici. Apartamentul şaisprezece.

— Bună, îi întorc eu zâmbetul.

Are ochi blânzi, de un căprui deschis.

Liftul soseşte, şi urcăm cu toţii. Christian se uită la mine cu o mină indescifrabilă.

— Sunteţi Christian Grey, spune tânărul,

iar Christian îi zâmbea discret. Eu sunt Noah Logan, îi întinde el mână, iar Christian i-o strânge fără tragere de inimă. La ce etaj mergeţi?

— Trebuie să introduc un cod.

— Ah…

— La ultimul etaj.

— Oh, zâmbeşte larg Noah. Am înţeles.

Apoi apasă butonul pentru etajul opt, iar uşile se închid.

— Doamna Grey, presupun, continuă el.

— Da, îi răspund eu cu un zâmbet politicos şi îi strâng mâna. Noah se uita la mine un pic prea mult şi se înroşeşte uşor. Mă îmbujorez şi eu, iar Christian mă strânge un pic mai tare.

— Când v-aţi mutat aici? întreb eu.

— Weekendul trecut. Îmi place grozav blocul ăsta.

Urmează câteva clipe de linişte stânjenitoare, iar în cele din urmă, liftul se opreşte la etajul lui Noah.

— Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, spune el, părând uşurat, apoi coboară, iar uşile se închid silenţios în urma lui.

Christian formează codul, iar liftul porneşte din nou.

— Pare o persoană plăcută, murmur eu. E primul vecin cu care fac cunoştinţă de când m-am mutat aici.

Christian se încruntă.

— Şi sper să nu faci cunoştinţă cu alţii.

— Asta pentru că eşti un eremit. Mie mi s-a părut o persoană foarte plăcută.

— Un eremit?

— Da, un eremit. Adică stai închis în turnul tău de fildeş, îi explic eu pe un ton liniştit, iar buzele lui Christian se curbează într-un zâmbet discret.

— Turnul nostru de fildeş. Şi cred că poţi adăuga un nou nume la lista admiratorilor tăi.

Îmi dau ochii peste cap.

— Christian, tu crezi că toţi bărbaţii sunt admiratorii mei.

— Ţi-ai dat cumva ochii peste cap?

Pulsul mi se accelerează.

— Bineînţeles, şoptesc eu cu un nod în gât.

Înclină capul într-o parte cu o mină arogantă, amuzată şi uşor iritată.

— Ce meriţi pentru asta?

— Ceva dur.

Clipeşte, încercând să-şi ascundă uimirea.

— Ceva dur?

— Te rog.

— Mai vrei?

Încuviinţez lent din cap, iar în clipa următoare, uşile liftului se deschid şi ajungem acasă.

— Cât de dur? şopteşte el cu ochi întunecaţi.

Mă uit la el, fără să spun nimic. Închide ochii preţ de o clipă, apoi mă apucă de mână şi mă trage în holul de la intrare.

Când deschidem uşile duble ale apartamentului, dăm cu ochii de Sawyer, care ne aşteaptă în vestibul.

— Sawyer, vreau să-mi prezinţi situaţia într-o oră, spune Christian.

— Da, domnule Grey. Stewardul ridică privirea, apoi se răsuceşte pe călcâie şi se întoarce în biroul lui Taylor.

Deci avem o oră la dispoziţie!

Christian coboară privirea spre mine.

— Dur?

Încuviinţez din cap.

— Ei bine, doamnă Grey, ai noroc. Azi, îndeplinesc rugăminţi.

Capitolul 6

— Ai în minte ceva anume? murmură Christian, ţintuindu-mă cu privirea lui sfredelitoare.

Ridic din umeri cu respiraţia tăiată şi devin uşor agitată. Nu ştiu dacă e din pricina urmăririi pe autostradă, de la adrenalină sau de la starea proastă de mai devreme, dar îmi doresc ceva dur – şi mi-o doresc din tot sufletul. Pe chipul lui Christian flutură o expresie uimită.

— Un futai pervers? mă întreabă el, iar vorbele lui sunt o mângâiere tandră.

Încuviinţez din cap, simţind că mi se aprinde faţa. De ce sunt ruşinată de asta? Am avut parte de tot felul de futaiuri perverse cu acest bărbat. *E soţul meu, ce naiba!* Oare sunt stânjenită pentru că vreau asta şi mi-e ruşine s-o recunosc? Vocea interioară se încruntă la mine. *Nu te mai gândi atâta!*

— Îmi dai mână liberă? şopteşte el, privindu-mă atent, ca şi cum ar încerca să-

mi citească gândurile.

Mână liberă? Dumnezeule mare! Oare ce are de gând?

— Da, murmur cu timid, simţind fiori în pântece.

Pe buze i se aşterne lent un zâmbet sexy.

— Vino, spune el, trăgându-mă uşor spre scară.

Intenţia lui e limpede. *Camera de joacă!* Zeiţa mea intimă se trezeşte din moţăiala de după partida de sex din R8 – a făcut ochii mari şi e gata de acţiune.

Când ajungem în capul scărilor, îmi dă drumul la mână şi descuie uşa camerei de joacă. Cheia este agăţată de brelocul cu Yes Seattle pe care i l-am oferit nu cu mult timp în urmă.

— După tine, doamnă Grey, spune el, deschizând uşa.

Camera de joacă are un miros familiar şi liniştitor – piele, lemn şi spray pentru mobilă. Mă înroşesc, gândindu-mă că doamna Jones probabil a intrat aici şi a făcut curat cât timp am fost plecaţi în luna de miere. Christian aprinde lămpile, care învăluie pereţii de un roşu întunecat într-o lumină caldă şi difuză. Rămân în picioare, uitându-mă la el şi

simţind cum îmi pulsează nerăbdarea în vene. *Oare ce o să-mi facă?* Închide uşa şi se întoarce. Înclinând capul într-o parte, se uită la mine cu un aer gânditor şi clatină amuzat din cap.

— Ce vrei, Anastasia? mă întreabă el pe un ton blând.

— Pe tine, îi răspund eu cu glas răguşit.

Îmi zâmbeşte ironic.

— Iar m-ai făcut! De fapt, m-ai făcut din clipa când ai intrat în biroul meu.

— Atunci surprinde-mă, domnule Grey.

Buzele i se curbează într-un zâmbet reţinut, plin de promisiuni senzuale.

— Cum doreşti, doamnă Grey.

Îşi încrucişează mâinile la piept, apoi îşi ridică indexul lung la buze, măsurându-mă din priviri.

— Cred că o să începem prin a te scăpa de haine.

Face un pas în faţă. Îşi pune ambele mâini pe reverele gecii mele scurte de blugi şi mi-o dă jos de pe umeri, lăsând-o să cadă pe podea, apoi mă apucă de marginea bluzei scurte.

— Ridică braţele.

Mă supun, iar el mi o scoate cu o mişcare

blândă. Se apleacă şi îmi aşterne o sărutare pe buze, în ochii săi scăpărând un amestec senzual de dorinţă şi iubire. Bluza se alătură gecii de pe podea.

— Poftim, şoptesc eu cu emoţie, apoi îmi scot elasticul de păr şi i-l întind, iar el rămâne nemişcat.

Ochii i se măresc preţ de o clipă, fără să trădeze însă nimic din ce se întâmplă în sufletul său. În cele din urmă, îmi ia elasticul din mână.

— Întoarce-te, îmi porunceşte el.

Cu un aer uşurat, zâmbesc în sinea mea şi mă supun imediat. Se pare că am trecut cu bine de acest mic obstacol. Cu mişcări precise, îmi strânge repede părul şi mi-l prinde cu elasticul, apoi mă trage uşor de coadă, dându-mi capul pe spate.

— Bine gândit, doamnă Grey, îmi şopteşte el la ureche, apoi îmi muşcă uşor lobul. Acum, întoarce-te şi dă-ţi jos fusta. Las-o să cadă pe podea.

Îmi dă drumul şi face un pas în spate, iar eu mă întorc cu faţa spre el. Fără să-mi iau ochii de la el, desfac nasturele de la fustă şi trag fermoarul. Rochia mi se desprinde de şolduri şi cade pe podea, în jurul picioarelor

mele.

— Vino aici, îmi porunceşte el.

Fac un pas în faţă, iar el îngenunchează repede şi mă apucă de glezna dreaptă. Îmi desface sandaua cu îndemânare, iar eu îmi sprijin mâna de perete, chiar sub suportul pe care erau aşezate bicele, cravaşele şi paletele. Acum mai sunt doar cnutul şi cravaşa. Mă uit la ele cu un aer curios. *Oare o să le folosească azi?*

După ce îmi desface şi cealaltă sanda, lăsându-mă doar în sutienul şi chiloţii de dantelă, Christian se sprijină pe călcâie, ridicând privirea spre mine.

— Eşti o privelişte minunată, doamnă Grey.

Brusc se ridică de pe călcâie, mă apucă de şolduri şi mă trage spre el, lipindu-şi nasul de pubisul meu.

— Şi miroşi a mine, a tine şi a sex, şopteşte el, inspirând adânc E un miros ameţitor.

Mă sărută prin chiloţii de dantelă, trimiţându-mi fiori în tot pântecele – simt că mi se topesc viscerele. E atât de… obra*znic. Lu*ându-mi de pe podea hainele şi sandalele, se ridică în picioare cu o mişcare rapidă şi

elegantă, ca un atlet.

— Du-te lângă masă şi rămâi în picioare, îmi spune el calm, făcându-mi semn cu bărbia, apoi se întoarce şi se apropie cu paşi mari de scrinul cu minunăţii.

Se uită peste umăr şi îmi zâmbeşte autoritar.

— Cu faţa la perete, îmi porunceşte el. Să nu ştii ce pun la cale. Ţelul nostru e să oferim plăcere, doamnă Grey, şi mi-ai cerut să te surprind.

Mă întorc cu spatele, ascultând cu atenţie, urechile mele devenind brusc sensibile la cel mai mic sunet. Se pricepe să mă aţâţe, să-mi sporească dorinţa… să mă facă să aştept. Îl aud punându-mi sandalele pe podea, cred, şi hainele pe scrin. Apoi se aude zgomotul pantofilor săi căzând pe rând pe podea. Hm… Îmi place când e desculţ. O clipă mai târziu, deschide un sertar.

Jucării! Vai, cât îmi place aşteptarea asta! Sertarul se închide, iar respiraţia mi se precipită. Cum de mă poate face să tremur de nerăbdare simplul zgomot al unui sertar? Mi se pare incredibil. Fâşâitul discret al sistemului audio umple încăperea, dându-mi de înţeles că va fi un interludiu muzical. Se

aud acordurile discrete, catifelate şi pline de melancolie ale unui pian solitar. Nu recunosc melodia. Pianului i se alătură o chitară electrică. *Ce piesă o fi?* Un bărbat începe să vorbească, dar abia reuşesc să-i disting cuvintele – pare să spună că nu-i e teamă de moarte.

Christian se apropie cu paşi lenţi de mine, picioarele lui goale lipăind pe podeaua de lemn. Îl simt în spatele meu chiar în clipi când o femeie începe să cânte… sau să bocească?

— Zici că vrei ceva dur, doamnă Grey, îmi şopteşte el la urechea stângă.

— Îhî.

— Va trebui să-mi spui să mă opresc dacă vei simţi că e prea mult. Dacă spui „stop”, mă opresc imediat. Ai înţeles?

— Da.

— Vreau să-mi promiţi.

Inspir adânc. *Sfinte Sisoe, ce are de gând să facă?*

— Promit, murmur eu cu sufletul la gură, amintindu-mi cuvintele lui de ieri: *Nu vreau să-ţi fac rău, dar aş fi foarte încântat să ne jucăm.*

— Bravo.

Se apleacă şi îmi aşterne o sărutare pe umărul gol, apoi îşi vâră un deget sub breteaua sutienului, plimbându-l de-a latul spatelui; îmi vine să gem. Cum reuşeşte să pună atâta erotism chiar şi în cea mai discretă atingere?

— Dă-l jos, îmi şopteşte el la ureche, iar eu mă supun imediat, lăsându-mi sutienul să cadă pe podea.

Mâinile sale îmi mângâie spatele, apoi îşi înfige degetele în chiloţii mei, trăgându-i în jos.

— Fă un pas, îmi porunceşte el.

Mă supun din nou, ieşind din chiloţi, iar el îmi aşterne o sărutare pe fund şi se ridică.

— Am să te leg la ochi, astfel încât totul să fie mai intens.

Îmi pune pe ochi o pereche de ochelari pentru somn, iar lumea mea se cufundă în întuneric. Femeia care cântă geme incoerent… e o melodie obsesivă, cântată din adâncul inimii.

— Apleacă-te şi întinde-te pe masă, îmi cere el cu glas blând. Acum.

Fără să ezit, mă aplec şi îmi lipesc trunchiul şi faţa îmbujorată de lemnul foarte lustruit. Simt răceala tăbliei pe piele şi

mirosul ei vag de ceară de albine, cu aromă de lămâie.

— Întinde braţele în faţă şi apucă-te de marginea mesei.

Bine... Întinzând mâinile, mă apuc de capătul opus al tăbliei. E destul de lată, aşa că am braţele întinse la maximum.

— Dacă îi dai drumul, am să te bat la fund. Ai înţeles?

— Da.

— Vrei să te bat la fund, Anastasia?

Toţi muşchii din pântece mi se încordează delicios. Îmi dau seama că mi-am dorit asta de când m-a ameninţat în timpul mesei de prânz, şi nici urmărirea cu maşini, nici partida din maşină nu au reuşit să mă scape de această dorinţă.

— Da, răspund eu cu glas răguşit.

— De ce?

Oh... trebuie să am un motiv? Doam*ne. Ri*dic din umeri.

— Spune-mi, insistă el cu glas blând.

— Ăă...

Şi din senin, îmi dă o palmă puternică.

— Ah! strig eu.

— Sst!

Mângâie uşor locul unde m-a lovit, apoi se

apleacă deasupra mea, lipindu-şi şoldurile de fesele mele, mă sărută mai întâi între omoplaţi, după care începe să-mi presare sărutări pe spate. Şi-a dai jos cămaşa – aşa că îi simt pe piele părul de pe piept –, iar mădularul său erect îmi împunge fesele prin materialul aspru al blugilor.

— Depărtează picioarele, îmi porunceşte el.

Mă supun.

— Mai mult.

Gem şi mi le depărtez mai mult.

— Bravo, şopteşte el.

Îşi plimbă un deget pe spatele meu, de-a lungul şirei spinării apoi prin adâncitura dintre fese şi peste anusul meu, care se contractă la atingerea lui.

— O să ne distrăm un pic cu el, îmi şopteşte.

La naiba!

Degetul lui îmi coboară de-a lungul perineului, apoi se adânceşte în mine.

— Văd că eşti foarte umedă, Anastasia. Eşti de mai înainte sau de acum?

Gem, iar el îşi vâră şi îşi scoate degetul din mine, iar şi iar. Mă împing în mâna lui, savurându-i intruziunea.

— Oh, Ana, cred că de la amândouă. Cred

că îţi place să fii aici, aşa. A mea.

Oh, da, îmi place! îşi retrage degetul şi mă loveşte încă o dată cu putere peste fund.

— Spune-mi, şopteşte el cu glas răguşit şi insistent.

— Da, îmi place, scâncesc eu.

Mă loveşte din nou – atât de tare de data asta, încât scot un ţipăt –, apoi îşi vâră două degete în mine. Şi le retrage imediat, împrăştiindu-mi secreţiile în jurul anusului.

— Ce ai de gând să faci? îl întreb eu cu respiraţia tăiată.

Vai de mine, oare are de gând să mă ia pe la spate?

— Nu e ceea ce crezi, murmură el pe un ton liniştitor. Ţi-am zis, iubito, că o să facem asta pas cu pas.

Aud zgomotul discret al unui lichid ţâşnind dintr-un tub, probabil, apoi degetele lui mă masează iarăşi acolo. Mă lubrifiază… acolo! Amestecul de nerăbdare şi teamă de necunoscut îmi dă fiori. Mă loveşte încă o dată, mai jos de data asta, astfel încât îmi atinge şi vulva. Gem. E atât de… bine.

— Nu te mişca, spune el. Şi să nu dai drumul la tăblie.

— Ah.

— Asta e un lubrifiant, îmi explică el şi mai pune un pic pe mine.

Încerc să nu mă zvârcolesc, dar inima începe să-mi bată mai tare, iar dorinţa şi neliniştea îmi pulsează în vene.

— De multă vreme vreau să-ţi fac asta, Ana.

Gem. Şi simt un obiect rece – un obiect care are răceala specifică metalului – coborându-mi pe şira spinării.

— Am un mic dar pentru tine, îmi şopteşte el.

Îmi vine în minte o imagine din ziua când mi-a prezentat conţinutul fiecărui sertar al scrinului. *Sfinte Sisoe!* Un dop anal! Christian îl coboară în despărţitura feselor.

Vai de mine!

— Am să-l împing în tine. Foarte uşor.

Mă trec nori, nerăbdarea şi neliniştea copleşindu-mi pântecele.

— O să doară?

— Nu, iubito. E mic. După ce îl văr în tine, am să te fut cu adevărat tare.

Mă cutremur la propriu. Aplecându-se deasupra mea, mă sărută încă o dată între omoplaţi.

— Eşti pregătită? şopteşte el.

Pregătită? Oare sunt pregătită pentru asta?

— Da, murmur eu cu gura uscată.

Îşi plimbă încă un deget peste anus şi perineu, apoi şi-l vâră în mine. La naiba, e degetul mare! Îmi cuprinde vulva în palmă, iar degetele lui îmi mângâie uşor clitorisul. Gem prelung… e o senzaţie… plăcută. Şi, foarte uşor, în timp ce degetele sale îşi continuă mişcările magice, împinge dopul rece în mine.

— Ah! gem eu zgomotos din pricina senzaţiei nefamiliare, muşchii mei protestând împotriva intruziunii.

Îşi răsuceşte degetul în vaginul meu şi apasă mai tare dopul anal care alunecă uşor în mine, şi nu ştiu dacă pentru că sunt atât de excitată sau pentru că mi-a distras atenţia cu degetele lui experimentate dar trupul meu pare să-l accepte. E greu… şi ciudat… acolo!

— Oh, iubito!

Îi simt degetul învârtindu-se în mine… şi dopul înăuntrul meu, oh… ah… Răsuceşte uşor dopul, smulgându-mi un geamăt prelung.

— Christian, îi şoptesc eu numele ca pe o mantra, lăsându-mă în voia senzaţiei.

— Aşa, iubito, murmură el.

Îşi plimbă mâna liberă pe coastele mele, până la şold. Îşi retrage uşor degetul din mine, şi aud zgomotul caracteristic al fermoarului.

Apucându-mă de celălalt şold, mă trage în spate şi îmi desface mai mult picioarele, lipindu-şi piciorul de mine.

— Să nu dai drumul la masă, Ana, mă previne el.

— Nu, murmur eu.

— Ceva dur? Să-mi spui dacă sunt prea dur. Ai înţeles?

— Da, răspund eu în şoaptă, iar el se opinteşte în mine şi, în acelaşi timp, mă trage spre el, împingând dopul şi mai adânc... Ahh! ţip eu.

Rămâne nemişcat, respiraţia lui aspră armonizându-se cu gâfâitul meu. Încerc să asimilez toate senzaţiile: plinătatea delicioasă, sentimentul chinuitor că fac ceva interzis, plăcerea care mi se împrăştie în trup din adâncul pântecelui.

Christian trage uşor de dop.

Doamne... Gem şi îl aud inspirând adânc – un icnet de plăcere pură, care îmi încinge sângele. Oare am mai fost vreodată atât de lascivă... atât de...

— Încă o dată? şopteşte el.

— Da.

— Să nu te dezlipeşti de masă, îmi porunceşte.

Iese din mine şi se opinteşte iarăşi în adâncul meu.

Oh… cât mi-am dorit asta.

— Da, şuier eu printre dinţi.

Iar el înteţeşte ritmul, şi respiraţia i se precipită, potrivindu-se cu a mea.

— Oh, Ana! geme el.

Ia o mână de pe şoldul meu şi răsuceşte iarăşi dopul, scoţându-l uşor şi vârându-l la loc. Sentimentul este indescriptibil, şi cred că o să leşin pe masă. Dar nu slăbeşte deloc ritmul, intrând în mine adânc şi cu putere, iar şi iar, făcându-mi viscerele să vibreze.

— Oh, Doamne! gem eu – simt că mai am un pic şi îmi pierd cunoştinţa.

— Da, iubito, şuieră el.

— Te rog, îl implor eu, dar nu ştiu ce-i cer – să se oprească, să nu se oprească niciodată, să răsucească iarăşi dopul.

Simt că mă strâng în jurul dopului şi în jurul mădularului său.

— Aşa, iubito, şopteşte el.

Apoi mă loveşte cu putere peste fesa

dreaptă, şi îmi dau drumul – iar şi iar, prăbuşindu-mi, zvârcolindu-mă, pulsând în jurul lui –, iar Christian scoate uşor dopul din mine.

— *Aahh!* ţip eu, şi Christian mă apucă de şolduri şi îşi dă drumul zgomotos, ţinându-mă nemişcată.

Femeia cântă în continuare. Când suntem aici, Christian întotdeauna setează sistemul audio să repete aceeaşi melodie. Ciudat. Sunt ghemuită în poala lui, am picioarele împletite cu ale sale, iar capul mi se odihneşte pe pieptul lui. Suntem pe podeaua camerei de joacă, chiar lângă masă.

— Bine ai revenit, spune el, luându-mi ochelarii pentru somn de pe ochi.

Clipesc de câteva ori, obişnuindu-mi ochii cu lumina difuză. Dându-mi bărbia pe spate, îmi aşterne o sărutare tandră pe buze, căutându-mi ochii cu nerăbdare. Îl mângâi pe obraz, iar el zâmbeşte.

— Ei bine, ţi-am onorat comanda? mă întreabă el amuzat.

Mă încrunt.

— Comanda?

— Ai vrut ceva dur, spune el blând.

Nu mă pot abţine să nu zâmbesc.

— Da, cred că da…

Ridică din sprâncene şi îmi întoarce zâmbetul.

— Mă bucur să aud, doamnă Grey. În clipa asta, eşti foarte frumoasă şi ai un aer de femeie futută zdravăn.

Îmi mângâie faţa cu degetele sale lungi.

— Aşa mă şi simt, mă alint eu.

Se apleacă şi mă sărută tandru cu buzele lui catifelate, calde şi generoase.

— Nu mă dezamăgeşti niciodată, şoptesc eu.

Se dă un pic în spate şi se uită în ochii mei.

— Cum te simţi? mă întreabă cu un glas blând şi preocupat.

— Bine, murmur eu, simţind că mă înroşesc. Ca o femeie futută zdravăn, adaug cu un zâmbet sfios.

— Vai, doamnă Grey, ce vulgară eşti! spune Christian, prefăcându-se ofensat, dar îi simt amuzamentul în glas.

— Pentru că sunt măritată cu un băiat vulgar, domnule Grey.

Pe buze i se aşterne un zâmbet caraghios, care e pur şi simplu molipsitor.

— Mă bucur că eşti măritată cu el.

Îmi ia uşor în mână părul prins în coadă, îl duce la buze şi îl sărută cu veneraţie, cu o privire plină de iubire. Vai de mine… oare voi putea vreodată să-i rezist acestui bărbat? îi iau mâna stângă şi îl sărut pe verighetă – un inel simplu de platină, la fel ca al meu.

— Al meu, şoptesc eu.

— Al tău, răspunde el, apoi mă cuprinde în braţe şi îşi adânceşte nasul în părul meu. Să-ţi fac o baie?

— Hm… Numai dacă faci baie cu mine.

— Bine, spune el.

Se ridică în picioare, ajutându-mă şi pe mine să mă ridic. Încă are blugii pe el.

— O să porţi vreodată şi ceilalţi… ăă… ceilalţi blugi?

Se încruntă.

— Care blugi?

— Cei pe care îi purtai de obicei aici.

— Blugii ăia? murmură el, clipind cu un aer foarte surprins.

— Arăţi sexy în ei.

— Serios?

— Da… chiar foarte sexy.

Zâmbeşte sfios.

— Ei bine, poate că am să-i port pentru

tine, doamnă Grey.

Se apleacă să mă sărute, apoi ia bolul de pe masă în care se află dopul anal, tubul de lubrifiant, ochelarii pentru somn şi chiloţii.

— Cine curăţă jucăriile? întreb eu, urmărind-l până la scrin.

Se încruntă la mine, ca şi cum nu mi-ar înţelege întrebarea.

— Eu, doamna Jones… spune el, apoi se opreşte.

— Ce este?

Dă uşor din cap, amuzat şi, în acelaşi timp, ruşinat, cred. Opreşte muzica.

— Păi… ăă…

— Înainte le spălau supusele tale? formulez eu ce pare că vrea să spună, iar el ridică din umeri în chip de scuză.

— Poftim.

Îmi întinde cămaşa lui, iar eu o îmbrac, înfăşurându-mă în ea. Materialul încă păstrează mirosul lui, şi nemulţumirea pricinuită de cine îi spăla jucăriile dispare ca prin farmec. Pune bolul pe scrin. Luându-mă de mână, descuie camera de joacă şi mă conduce pe scări, iar eu îl urmez cu un aer supus.

Neliniştea, indispoziţia, frica şi adrenalina

pricinuite de urmărirea pe autostradă s-au evaporat şi ele. Acum sunt relaxată – satisfăcută şi calmă, în sfârşit. Intrând în baie, casc zgomotos şi mă întind… simţindu-mă în largul meu.

— Ce este? mă întreabă Christian, deschizând robinetul.

Clatin din cap.

— Spune-mi, insistă el pe un ton blând.

Toarnă în cadă ulei de baie cu aromă de iasomie, iar mirosul dulce şi senzual se împrăştie în toată încăperea.

Mă înroşesc.

— Pur şi simplu mă simt mai bine.

Zâmbeşte.

— Da, azi ai avut o dispoziţie ciudată, doamnă Grey.

Se ridici în picioare şi mă ia în braţe.

— Ştiu că ţi-ai făcut griji din pricina întâmplărilor din ultima vreme. Îmi pare rău că ai fost amestecată şi tu. Nu ştiu dacă e vorba de răzbunare, dacă e mâna unui fost angajat sau a unui rival în afaceri. Dacă ai păţi ceva din cauza mea…

Vocea i se transformă într-o şoaptă chinuită. Îl iau în braţe.

— Dar dacă ţi se întâmplă ţie ceva,

Christian? dau glas temerii mele.

Se uită în ochii mei.

— O să rezolvăm cumva problema asta. Iar acum, hai să te scoatem din cămaşa asta şi să te băgăm în cadă.

— Nu trebuie să stai de vorbă cu Sawyer?

— Poate să aştepte.

Gura lui capătă o expresie dură, şi brusc mă cuprinde mila pentru Sawyer. Ce o fi făcut de l-a supărat pe soţul meu?

Christian mă ajută să-mi dau jos cămaşa şi se încruntă când mă întorc cu faţa spre el. Pe sâni încă se văd vânătăile de la muşcăturile din luna de miere, dar mă hotărăsc să nu-l tachinez din pricina lor.

— Mă întreb dacă Ryan o fi ajuns Dodge-ul din urmă.

— O să aflăm după ce facem baie.

Îmi întinde mâna, iar eu intru în apa fierbinte şi parfumată din cadă, şi mă aşez cu grijă.

— Au! icnesc când apa îmi atinge fesele uşor inflamate.

— Uşor, iubito, mă previne Christian, dar în clipa următoare, senzaţia neplăcută dispare.

Christian se dezbracă şi urcă în cadă,

alături de mine, trăgându-mă la pieptul său. Mă cuibăresc între picioarele lui, şi stăm lipiţi unul de altul în apa fierbinte. Îmi plimb palmele pe picioarele lui, iar el îmi ia părul în mână, răsucindu-mi-l între degete.

— Trebuie să ne uităm pe planurile pentru noua casă. Ce zici, ne ocupăm de asta mai încolo, în seara asta?

— Sigur.

Îmi amintesc iarăşi de femeia aia. Vocea mea interioară ridică privirea din *Charles Dickens – Opere complete* – volumul al treilea – şi se încruntă. De data asta, sunt de partea ei. Oftez. Din păcate, schiţele Giei Matteo sunt nemaipomenite.

— Trebuie să mă pregătesc pentru serviciu, şoptesc eu.

Rămâne nemişcat.

— Ştii că nu trebuie să mergi la serviciu, murmură el.

Oh, nu… Iar?

— Christian, am vorbit deja despre asta. Te rog, nu vreau să ne certăm.

Mă trage uşor de păr, dându-mi capul pe spate.

— Doar spuneam… răspunde el, aşternându-mi o sărutare tandră pe buze.

Îmi iau pe mine o pereche de pantaloni de trening şi o bluză, apoi mă hotărăsc să merg să-mi iau lucrurile din camera de joacă. Când ajung pe hol, aud din birou vocea ridicată a lui Christian. Rămân ţintuită locului.

— Unde dracu ai fost?

La naiba! Ţipă la Sawyer. Pornesc tiptil spre camera de joacă. Chiar nu vreau să aud ce are să-i spună – încă îl găsesc intimidant pe Christian cel furios. Bietul Sawyer. Avantajul meu e că pot să-i răspund ţipând.

Îmi strâng hainele şi iau de jos pantofii lui Christian, după care văd că bolul cu dopul anal încă e pe scrin. Ei bine… *Cred că ar trebui să-l curăţ.* Iau şi bolul, apoi cobor pe scări. Arunc o privire temătoare în living, dar nu se aude nimic. Slavă Domnului!

Taylor o să se întoarcă mâine-seară şi, de obicei, când e el prin preajmă, Christian e mai calm. Taylor îşi petrece ziua de azi şi pe cea de mâine împreună cu fiica lui. Mă întreb într-o doară dacă am s-o cunosc vreodată.

Doamna Jones iese brusc din camera de serviciu, şi tresărim amândouă.

— Doamnă Grey… nu v-am văzut.

Oh, acum sunt „doamna Grey”!

— Bună seara, doamnă Jones.

— Bine aţi revenit şi felicitări! zâmbeşte ea.

— Te rog, spune-mi Ana.

— Doamnă Grey, nu m-aş simţi confortabil dacă v-aş spune aşa.

Oh! De ce trebuie să se schimbe totul doar pentru că mi-am pus un inel pe deget?

— Vreţi să ne uităm împreună pe meniurile pentru săptămâna viitoare? mă întreabă ea, uitându-se la mine cu un aer *nerăbdător.*

Meniuri?

— Ăă…

E o întrebare pe care nu m-am aşteptat să mi-o adreseze cineva vreodată.

Doamna Jones zâmbeşte.

— Când am început să lucrez pentru domnul Grey, în fiecare seară de duminică mă uitam cu dumnealui pe meniurile pentru săptămâna următoare şi făceam o listă cu toate lucrurile de care ar fi putut avea nevoie de la magazin.

— Înţeleg.

— Vreţi să le iau eu? mă întreabă, întinzând mâinile după haine.

— Ah… ăă… Încă n-am terminat cu ele.

Şi între ele se ascunde bolul cu dopul anal! Mă fac stacojie. E de mirare că mă pot uita în ochii doamnei Jones. Ştie ce facem – doar ea e cea care face curat în camera de joacă. Doamne, ce ciudat e să n-ai niciun pic de intimitate.

— Bine, atunci când terminaţi cu ele, doamnă Grey. Mi-ar face mare plăcere să ne uităm împreună pe meniuri.

— Mulţumesc.

Suntem întrerupte de Sawyer, care iese cu un aer înnegurat din biroul lui Christian, traversând în grabă livingul. Ne salută scurt din cap pe amândouă, fără să se uite în ochii noştri, apoi intră în biroul lui Taylor. Sunt recunoscătoare pentru întreruperea lui, întrucât nu am chef să discut acum cu doamna Jones despre meniuri şi dopuri anale. Zâmbindu-i scurt, dau fuga înapoi în dormitor. Oare am să mă obişnuiesc vreodată să am servitori? Clatin din cap… Într-o bună zi, poate.

Pun pantofii lui Christian pe podea şi hainele mele pe pat, apoi iau bolul cu dopul anal şi mă duc în baie. Mă uit la el cu un aer suspicios. Pare cât se poate de inofensiv şi e surprinzător de curat Dar nu vreau să-l

studiez prea mult, aşa că îl spăl repede cu apă şi săpun. Oare e de ajuns? Va trebui să-l întreb pe Domnul Sexpert dacă trebuie sterilizat sau mai ştiu eu ce – e un gând care îmi dă fiori.

Îmi place că soţul meu mi-a lăsat mie biblioteca. Acum adăposteşte un birou frumos, din lemn alb, la care pot să lucrez. Îmi scot laptopul şi mă uit peste însemnările pe marginea celor cinci manuscrise pe care le-am citit în luna de miere.

Da, am tot ce-mi trebuie. O parte din mine n-are niciun chef să se întoarcă la serviciu, dar n-aş putea să-i spun asta lui Christian. Cu siguranţă ar profita de ocazie şi ar încerca să mă convingă să renunţ. Îmi aduc aminte de reacţia stupefiată a lui Roach în clipa când i-am spus că mă căsătoresc şi cu cine – iar la scurtă vreme după aceea, am fost înaintată în noul meu post. Acum, îmi dau seama că această nouă funcţie s-a datorat faptului că m-am măritat cu şeful. E un gând neplăcut. Nu mai sunt consilier editorial interimar, ci Anastasia Steele, consilier editorial.

Încă n-am avut curajul să-i spun lui

Christian că nu am de gând să-mi schimb numele la serviciu. Cred că motivele mele sunt întemeiate. Vreau să iau puţină distanţă, dar ştiu că o să avem o ceartă când o să afle. De fapt, poate ar fi bine să discutăm chiar în seara asta.

Lăsându-mă pe speteaza scaunului, mă apuc să rezolv ultimul lucru pe ziua de azi. Mă uit la ceasul digital al laptopului, care arată că e ora şapte seara. Christian încă n-a ieşit din birou, aşa că am suficient timp. Scoţând cardul de memorie din aparatul Nikon, îl introduc în laptop, să transfer fotografiile. În timp ce se descarcă pe laptop, mă gândesc la ziua de azi. Oare s-o fi întors Ryan? Sau încă e pe stradă, în drum spre Portland? O fi ajuns-o din urmă pe femeia misterioasă din Dodge? O fi primit Christian veşti de la el? Aş vrea nişte răspunsuri. Nu-mi pasă că e ocupat; vreau să aflu ce se întâmpla, şi brusc simt un pic de ranchiună faţă de el, pentru că nu-mi spune nimic. Mă ridic de pe scaun, cu gând să mă duc în biroul lui, dar, în clipa următoare, se termină transferul fotografiilor din ultimele zile ale lunii de miere.

Dumnezeule mare!

Poză după poză numai şi numai cu mine. Multe sunt cu mine adormită, cu părul pe faţă sau răsfirat pe pernă, cu buzele întredeschise... la naiba, în una apar sugându-mi degetul. Nu mi-am mai supt degetul de ani de zile! Câte fotografii! N-am ştiut că mi-a făcut atât de multe. Sunt şi câteva făcute pe ascuns, de la distanţă, printre care şi una cu mine sprijinită pe balustrada iahtului, privind supărată în zare. Cum de nu l-am observat când a făcut-o? Pe buze mi se aşterne un zâmbet când văd pozele cu mine râzând ghemuită sub el – am părul răvăşit şi mă lupt cu degetele lui chinuitoare. E şi cea în care apărem noi doi pe patul din cabină, pe care a făcut-o ridicând aparatul deasupra noastră. Sunt ghemuită la pieptul lui, iar el se uită în obiectiv – tânăr, cu ochii mari şi... plini de iubire. Cu cealaltă mână îmi sprijină capul, iar eu am un zâmbet caraghios, de femeie îndrăgostită. Dar nu pot să-mi iau ochii de la Christian. Oh, bărbatul meu frumos, cu părul răvăşit ca după sex, cu ochi cenuşii şi strălucitori, cu buzele întredeschise şi curbate într-un zâmbet. Frumosul meu bărbat, care nu acceptă să fie gâdilat, care

până de curând nu suporta să fie atins, dar care acum îmi acceptă atingerile. Trebuie să-l întreb dacă îi place sau dacă îmi dă voie să-l ating doar pentru că îmi place mie.

Mă încrunt, uitându-mă la imaginea lui, copleşită brusc de sentimentele mele pentru el. Cineva vrea să-i facă rău – mai întâi sabotarea lui Charlie Tango, apoi incendiul de la GEH şi urmărirea cu maşina. Mă trec fiorii şi îmi duc mâna la gură, scoţând un icnet involuntar. Ridicându-mă de la birou, mă duc să-l caut – nu să stăm de vorbă, ci doar să mă asigur că se simte bine.

Fără să bat la uşă, dau buzna în biroul său. Christian stă la birou şi vorbeşte la telefon. Ridică privirea cu un aer surprins şi iritat, dar iritarea de pe chipul său dispare imediat ce vede că sunt eu.

— Deci nu poţi s-o sporeşti? spune el, continuându-şi conversaţia, dar rămânând cu ochii aţintiţi la mine.

Fără ezitare, ocolesc biroul, iar el se răsuceşte spre mine în scaunul său rotativ. Se încrunta şi îmi dau seama că se întreabă: „Ce-o fi vrând?" Când mă aşez în poala lui, ridică din sprâncene cu un aer surprins. Îmi petrec braţele în jurul gâtului său şi mă

cuibăresc la pieptul lui, iar el mă cuprinde tandru cu o mână pe după mijloc.

— Ăă... da, Barney. Poţi să aştepţi câteva clipe? spune el, sprijinind telefonul de umăr. Ana, ce s-a întâmplat?

Clatin din cap. Mă apucă uşor de bărbie, îmi dă capul pe spate şi se uită în ochii mei. Mă eliberez din strânsoarea lui şi îmi cobor capul sub bărbia lui, făcându-mă şi mai mică în poala lui. Uimit, strânge mai tare braţul cu care m-a cuprins pe după mijloc şi mă sărută pe creştet.

— Gata, Barney, ce voiai să spui? continuă el, ţinând Blackberry-ul între ureche şi umăr, apoi apasă pe o tastă a laptopului.

Pe ecran apar nişte imagini neclare, alb-negru, înregistrare de o cameră de supraveghere. În cadru apare un bărbat cu păr negru şi cu salopetă deschisă la culoare. Christian apasă pe o altă tasta, iar bărbatul se apropie de obiectivul camerei, dar are capul aplecat. Când se apropie şi mai mult, Christian pune pe pauză. Bărbatul stă în picioare într-o cameră albă şi luminoasă, având în stânga ceea ce pare a fi un şir lung de dulapuri înalte şi negre. Probabil e camera serverelor de la GEH.

— Bine, Barney, încă o dată.

Ecranul prinde viaţă. Capul bărbatului din imagine e înconjurat acum de o casetă şi dintr-odată imaginea se măreşte. Mă îndrept de spate cu un aer fascinat.

— Barney face toate astea? întreb eu cu glas scăzut.

— Da, răspunde Christian. Poţi să măreşti rezoluţia imaginii? îl întreabă el pe Barney.

Ecranul se înceţoşează preţ de o clipă, apoi imaginea bărbatului – care evită cu grijă obiectivul camerei – devine un pic mai clară decât înainte. Brusc, îmi trece un fior rece pe şira spinării. Chipul de pe ecran mi se pare familiar. Bărbatul are un păr negru şi zbârlit, care pare neîngrijit… iar în imaginea cu rezoluţie mărită văd un cercel mic.

Dumnezeule mare! Ştiu cine e!

— Christian, şoptesc eu. E Jack Hyde.

Capitolul 7

— Crezi? mă întreabă el surprins.

— Îi recunosc linia mandibulei, arăt eu cu degetul spre ecran. Plus cercelul şi forma umerilor. Şi statura e aceeaşi. Probabil că poartă o perucă – sau s-a tuns şi s-a vopsit.

— Barney, ai auzit? întreabă Christian, apoi pune telefonul pe birou şi îl setează pe *hands-free*. Se pare că ţi-ai studiat şeful cu oarecare atenţie, doamnă Grey, murmură el pe un ton nu tocmai mulţumit.

Mă încrunt la el, dar mă salvează Barney.

— Da, am auzit-o pe doamna Grey. În clipa asta, introduc toate imaginile pe care le avem în softul de recunoaştere a feţelor. Să vedem dacă nu cumva căcatu' ăsta cu ochi... scuzaţi-mă, doamnă... dacă acest individ a mai fost pe undeva prin sediul nostru.

Mă uit la Christian cu un aer neliniştit, dar văd că nu ia în seamă limbajul lui Barney, ci se uită cu atenţie la imaginile înregistrate de camerele de supraveghere.

— De ce ar fi făcut asta? îl întreb eu pe Christian.

Ridică din umeri.

— Să se răzbune, poate. Nu ştiu. Nu poţi înţelege comportamentul anumitor oameni. Mă înfurie că ai lucrat atât de aproape de el o vreme.

Christian îşi strânge buzele într-o linie subţire şi aspră, cuprinzându-mă iar cu braţul pe după mijloc.

— Să ştiţi că avem şi conţinutul hard-diskului său, domnule Grey, adaugă Barney.

— Da, ţin minte. Ai o adresă a domnului Hyde? întreabă Christian tăios.

— Da, domnule Grey, am.

— Alertează-l pe Welch.

— Sigur că da. Şi am să scanez sistemul de supraveghere video al oraşului să văd dacă pot să-i urmăresc mişcările.

— Vezi ce maşină are.

— Am înţeles.

— Barney poate să facă toate astea? şoptesc eu.

Christian încuviinţează din cap, zâmbindu-mi superior.

— Ce era pe hard-diskul lui? întreb.

Christian se încruntă şi clatină din cap.

— Nu mare lucru, răspunde el cu buzele strânse, fără nicio urmă de zâmbet.

— Spune-mi.

— Nu.

— Ceva despre mine sau despre tine?

— Despre mine, oftează el.

— Ce fel de lucruri? Despre stilul tău de viaţă?

Christian clatină din cap, apoi ridică arătătorul şi mi-l aşează pe buze, iar eu mă încrunt. Dar el mijeşte ochii, şi e un avertisment limpede că ar fi bine să-mi ţin gura.

— Un Camaro din 2006. Îi trimit lui Welch datele de înmatriculare, se aude din Blackberry vocea încântată a lui Barney.

— Bine. Să-mi spui dacă nenorocitu' ăsta a mai fost pe undeva prin sediul meu. Şi compară imaginile înregistrate de camere cu cea din dosarul lui de la SIP, adaugă el, uitându-se la mine cu un aer sceptic. Vreau să fiu sigur că nu ne înşelăm.

— Deja am făcut asta, domnule Grey. Doamna Grey nu se înşeală, chiar e Jack Hyde.

Zâmbesc. Vezi? Pot să fiu de ajutor. Christian mă mângâie pe spate.

— Bravo, doamnă Grey! îmi surâde el, uitând iritarea de mai devreme, iar lui Barney îi spune: să iei legătura cu mine după ce afli toate mişcările pe care le-a făcut la sediu. Fă verificări şi la celelalte proprietăţi GEH la care ar fi putut avea acces şi informează echipele de securitate, să facă din nou cercetări în clădirile cu pricina.

— Da, domnule Grey.

— Mulţumesc, Barney.

Apoi închide.

— Ei bine, doamnă Grey, se pare că nu eşti doar decorativă, ci şi utilă, îmi spune el, cu un amestec de amuzament şi ironie în ochi – ştiu că mă tachinează.

— Decorativă? mă îmbufnez eu, tachinându-l la rândul meu.

— Foarte, spune el cu glas scăzut, aşternându-mi o sărutare tandră pe buze.

— Eşti mult mai decorativ decât mine, domnule Grey.

Surâde şi mă sărută mai apăsat, înfăşurându-şi părul meu în jurul pumnului şi luându-mă în braţe. Când ne dezlipim gurile să luăm aer, inima îmi bate cu putere.

— Ţi-e foame? mă întreabă.

— Nu.

— Mie, da.

— Şi cam ce pofteşti?

— Ei bine… chiar mâncare, doamnă Grey.

— Atunci îţi gătesc ceva, chicotesc eu.

— Îmi place mult ce aud.

— Că o să-ţi fac de mâncare?

— Nu, chicotitul tău, mă sărută el pe păr, apoi mă ridic din poala lui.

— Şi ce ai vrea să mănânci, Sir? îl întreb eu cu o privire galeşă.

Mijeşte ochii.

— Eşti drăgăstoasă, doamnă Grey?

— Întotdeauna, domnule Grey… Sire!

Afişează un zâmbet de sfinx.

— Aş putea să te pun iar pe genunchi, murmură el seducător.

— Ştiu, surâd eu şi, sprijinindu-mi mâinile de braţele scaunului său, mă aplec şi îl sărut. Asta e unul dintre lucrurile care îmi plac la tine. Dar potoleşte-ţi mâncărimea din palme – ţi-e foame.

Pe buze i se aşterne zâmbetul său sfios, şi mi se înmoaie inima.

— Oh, doamnă Grey, ce să-ţi fac eu ţie?

— Să-mi răspunzi la întrebare. Ce ai vrea să mănânci?

— Ceva uşor. Surprinde-mă, spune el,

întorcându-mi replica pe care i-am dat-o mai devreme în camera de joacă.

— Să văd ce pot face, spun, apoi ies nonşalant din birou şi mă duc în bucătărie.

Mi se strânge inima când văd că doamna Jones e acolo.

— Doamnă Jones.

— Doamnă Grey, vreţi să mâncaţi ceva?

— Ăă…

Învârte într-o cratiţă de pe aragaz, din care se ridică un miros delicios.

— Voiam să fac nişte sendvişuri pentru mine şi domnul Grey.

Face o pauză foarte scurtă, apoi spune:

— Sigur. Domnului Grey îi place pâinea franţuzească – avem în frigider, gata tăiată pentru sendvişuri. Dacă vreţi, le pot face eu, doamnă Grey.

— Ştiu. Dar aş vrea să le fac eu.

— Înţeleg. O să vă fac loc.

— Ce găteşti?

— Sos *bolognese*. Poate fi mâncat oricând. O să-l pun la congelator, îmi explică ea cu un zâmbet cordial, apoi opreşte aragazul.

— Ăă… şi ce-i place lui Christian într-un… ăă… sendviş? o întreb.

— Doamnă Grey, puteţi să puneţi orice în

sendvişurile pentru domnul Grey – dacă sunt cu pâine franţuzească, sigur o să-i placă.

Ne zâmbim una alteia.

— Bine, mulţumesc.

Mă duc la frigider şi scot pâinea franţuzească din congelator; e gata tăiată şi păstrată în punguţe vidate. Pun două bucăţi pe o farfurie, le pun în cuptorul cu microunde şi setez programul decongelare.

Doamna Jones deja a dispărut din bucătărie. Mă duc iarăşi la frigider să caut ingrediente. Mă încrunt uşor. Presupun că eu voi stabili parametrii relaţiei mele cu doamna Jones. Îmi place ideea de a găti pentru Christian în weekend. Şi m-aş bucura ca doamna Jones să gătească în timpul săptămânii – ultimul lucru pe care vreau să-l fac când ajung acasă de la serviciu e să gătesc. Hm… parcă sunt Christian şi stabilesc datele relaţiei cu o supusă… Clatin din cap. Nu trebuie să mă gândesc prea mult la asta. Găsesc în frigider nişte şuncă şi un avocado foarte copt.

În timp ce adaug un pic de sare şi zeamă de lămâie la avocadoul zdrobit, Christian iese din birou, ţinând în mâini planurile noii noastre case. Le aşează pe barul pentru

micul dejun, se apropie de mine cu paşi lenţi şi mă cuprinde în braţe, sărutându-mă pe gât.

— Femeia la cratiţă… murmură el.

— Dar fără copil în braţe, zâmbesc eu ironic.

Rămâne nemişcat, şi simt cum i se încordează tot trupul.

— N-a sosit momentul, spune el.

— Nu! N-a sosit momentul!

Se relaxează.

— Aici suntem de acord, doamnă Grey.

— Dar vrei copii, nu?

— Da, sigur. La un moment dat. Dar încă nu sunt pregătit să te împart, mă sărută el încă o dată pe gât.

Oh… să mă împartă?

— Ce faci? Arată bine.

Mă sărută după ureche, şi ştiu că o face ca să mă distragă. Simt pe şira spinării un fior delicios.

— Sendvişuri, zâmbesc eu.

— Mâncarea mea preferaţi, surâde el, muşcându-mă uşor de lobul urechii.

Îl înghiontesc cu cotul.

— Doamnă Grey mă răneşti, spune el, apucându-se de coaste, ca şi cum l-ar durea.

— Văicăreţule! bombăn eu dezaprobator.

— Văicăreţ? repetă el surprins, apoi îmi dă o palmă peste fund, făcându-mă să icnesc. Grăbeşte-te cu mâncarea, scorpie! Şi mai încolo o să-ţi arăt cât de plângăcios pot să fiu.

Îmi dă încă o palmă în joacă şi se duce la frigider.

— Vrei un pahar de vin? mă întreabă el.

— Te rog.

Christian întinde pe bar planurile Giei – chiar are nişte idei spectaculoase.

— Îmi place propunerea ei de a înlocui peretele din spate al livingului cu sticlă, dar…

— Dar? întreabă el.

Oftez.

— Nu vreau să stricăm caracterul casei.

— Caracterul?

— Da. Propunerea Giei e foarte radicală, dar… ei bine… eu m-am îndrăgostit de casă aşa cum este… cu bune şi cu rele.

Fruntea lui Christian se încruntă ca şi cum tocmai aş fi rostit o blasfemie.

— Îmi place aşa cum e, şoptesc eu.

Oare o să se înfurie?

Se uită ţintă la mine.

— Vreau ca noua noastră casă să fie aşa cum îţi doreşti. Oricum ţi-ai dori-o. E a ta.

— Vreau să-ţi placă şi ţie. Şi să te simţi bine în ea.

— Am să fiu fericit oriunde te vei afla tu. E atât de simplu, Ana, spune el, uitându-se în ochii mei.

Tonul lui este extrem de sincer. Clipesc, simţind cum îmi creşte inima în piept. *Doamne, chiar mă iubeşte.*

— Păi… înghit eu în sec, luptând cu micul nod care mi s-a pus în gât, îmi place peretele de sticlă. Poate am putea s-o rugăm să-l armonizeze mai bine cu structura casei.

Christian zâmbeşte.

— Sigur. Cum vrei tu. Ce zici de planurile pentru etaj şi subsol?

— Mi se pare în regulă.

— Am înţeles.

Bine… Mă pregătesc sufleteşte pentru întrebarea de un milion de dolari.

— Vrei să amenajezi şi o cameră de joacă? spun eu, simţind cum mi se aşterne pe chip îmbujorarea atât de familiară.

Christian ridică din sprâncene.

— Tu vrei? întreabă el, surprins şi, în

acelaşi timp, amuzat.

Ridic din umeri.

— Ăă… dacă vrei…

Se uită la mine preţ de o clipă.

— Să lăsăm chestiunea asta deschisă deocamdată. La urma urmelor, o să fie o casă pentru o familie.

Mă surprinde că simt puţină dezamăgire. Cred că are dreptate… dar când o să facem copii? Poate peste câţiva ani.

— În plus, putem improviza, surâde el.

— Îmi place să improvizăm, şoptesc eu.

Zâmbeşte.

— Vreau să discutăm o altă problemă.

Christian îmi arată pe schiţă dormitorul principal şi începem o discuţie despre băi şi şifoniere separate.

Terminăm pe la nouă şi jumătate seara.

— Te duci să mai lucrezi? îl întreb eu în timp ce rulează planurile.

— Dacă nu vrei, nu, zâmbeşte el. Ce-ai vrea să faci?

— Să ne uităm la televizor.

N-am chef să citesc şi nu vreau să ne băgăm în pat… nu încă.

— Bine, încuviinţează Christian cu dragă

inimă, şi mergem împreună în camera cu televizor.

Am stat aici doar de trei-patru ori până acum, şi de obicei el stă lângă mine şi citeşte o carte. Nu-l interesează deloc programele de la televizor. Mă ghemuiesc pe canapea alături de el, trăgându-mi picioarele sub mine şi sprijinindu-mi capul de umărul lui. Porneşte din telecomandă televizorul cu ecran plat şi zapează cu un aer absent.

— Vrei să urmăreşti o aiureală anume?

— Nu prea te uiţi la televizor, nu? bombăn eu sarcastic.

Clatină din cap.

— O pierdere de timp. Dar am să mă uit la ceva cu tine.

— M-am gândit că am putea să ne giugiulim.

Se întoarce brusc spre mine.

— Să ne giugiulim? mă întreabă, uitându-se la mine ca la un extraterestru.

Se opreşte din zapat, rămânând pe un post unde se difuzează o telenovelă.

— Da.

De ce e atât de îngrozit?

— Am putea să mergem în dormitor să ne giugiulim.

— Facem asta tot timpul. Când te-ai giugiulit ultima oară în faţa televizorului? îl întreb eu, sfioasă şi ironică în acelaşi timp.

Ridică din umeri şi clatină din cap. Apăsând iarăşi pe un buton al telecomenzii, trece de câteva posturi şi se opreşte la un episod vechi din Dosarele X.

— Christian?

— N-am făcut asta niciodată, spune el cu glas scăzut.

— Niciodată?

— Nu.

— Nici măcar cu doamna Robinson?

Pufneşte.

— Iubito, am făcut o mulţime de lucruri cu doamna Robinson, dar nu ne-am giugiulit niciodată, îmi zâmbeşte el ironic, apoi mijeşte ochii cu o curiozitate amuzată. Tu?

Mă înroşesc.

— Bineînţeles.

Mă rog, oarecum…

— Ce? Cu cine?

Oh, nu. Nu vreau să avem discuţia asta.

— Spune-mi, insistă el.

Cobor privirea spre degetele mele împreunate, iar el mi le acoperă tandru cu o mână. Când ridic privirea, îmi zâmbeşte.

— Vreau să ştiu. Ca să-l snopesc în bătaie pe cel cu care ai făcut-o.

Chicotesc.

— Ei bine, prima oară…

— Prima oară! Deci ai făcut-o cu mai mulţi nenorociţi? bombăne el.

Chicotesc încă o dată.

— Pari foarte surprins, domnule Grey.

Se încruntă preţ de o clipă, îşi trece o mână prin păr şi se uită la mine ca şi cum brusc m-ar vedea într-o cu totul altă lumină. Ridică din umeri.

— Da, chiar sunt. Adică… dată fiind lipsa ta de experienţă…

Mă înroşesc.

— Am progresat mult de când te-am cunoscut.

— Aşa e, zâmbeşte el. Spune-mi. Vreau să ştiu.

Mă uit în ochii lui cenuşii şi calmi, încercând să-i ghicesc starea. Oare o să se înfurie sau chiar îşi doreşte să afle? Nu vreau să se bosumfle… devine imposibil când se bosumflă.

— Chiar vrei să-ţi spun?

Încuviinţează lent din cap o singură dată, iar buzele i se arcuiesc într-un zâmbet

amuzat şi arogant.

— Am fost o scurtă perioadă la Las Vegas cu mama şi soţul numărul trei. Eram în clasa a zecea. Îl chema Bradley şi era partenerul meu de experimente în laboratorul de fizică.

— Câţi ani aveai?

— Cinşpe.

— Şi ce face acum?

— Nu ştiu.

— Şi la care dintre comorile tale a atentat?

— Christian! îl dojenesc eu, şi brusc mă apucă de genunchi, apoi de glezne, şi mă trage de picioare, răsturnându-mă pe spate.

Se aşează uşor deasupra mea, cu un picior între ale mele. Totul se petrece atât de repede, încât scot un strigăt surprins. Mă apuca de mâini şi mi le ridică deasupra capului.

— Şi ia zi, Bradley ăsta a atentat la comoara din partea de sus: murmură el, frecându-şi nasul de al meu şi aşternându-mi o sărutare pe colţul gurii.

— Da, îi şoptesc eu pe buze.

Îmi dă drumul la o mână şi mă apucă de bărbie, imobilizându-mi capul; limba lui îmi invadează gura, iar eu mă las pradă sărutării lui pătimaşe.

— Aşa? şopteşte el, dezlipindu-şi buzele de ale mele ca să tragă aer.

— Nu... nicidecum aşa, reuşesc eu să spun, în timp ce tot sângele din trup îmi năvăleşte în pântece.

Dându-mi drumul la bărbie, mă mângâie pe trunchi, până la şold, apoi revine la sân.

— A făcut asta? Te-a atins aşa?

Cu degetul mare îmi mângâie uşor sfârcul prin bluză, întărindu-l cu mişcările lui îndemânatice.

— Nu, protestez şi mă zvârcolesc eu sub el.

— A coborât şi la comoara dintre coapse? îmi murmură în ureche.

Mâna lui îmi coboară pe coaste, trece de talie şi se opreşte pe şold. Îmi prinde lobul urechii între dinţi şi trage uşor.

— Nu, şoptesc eu.

La televizor, agentul Mulder mormăie ceva despre cel mai antipatic agent FBI.

Christian face o pauză, se apleacă şi opreşte sonorul, apoi se uită la mine.

— Şi al doilea tip? A ajuns la comoara dintre picioare?

Are ochi scăpărători... Furios? Excitat? Mi-e greu să-mi dau seama. Se întinde lângă mine şi îmi vâră mâna în pantaloni.

— Nu, murmur eu, fascinată de privirea lui senzuală, iar el zâmbeşte lasciv.

— Bine, continuă el, lipindu-şi palma de vulva mea. Nu ai chiloţi, doamnă Grey. Îmi place.

Mă sărută din nou, în timp ce degetele lui îşi continuă mişcările magice. Degetul său mare îmi mângâie clitorisul, aţâţându-mă, iar arătătorul i se adânceşte în mine cu o lentoare delicioasă.

— Era vorba să ne giugiulim, gem eu.

Christian rămâne nemişcat.

— Credeam că vrei să…

— Nu. Fără sex.

— Poftim?

— Fără sex…

— Fără sex, zici? repetă el, scoţând mâna din pantalonii mei. Uite.

Îşi plimbă arătătorul pe buzele mele, şi îmi simt umezeala uşor sărată. Îmi vâră degetul în gură, repetând mişcarea de adineauri. Apoi se aşează între picioarele mele, şi îi simt membrul tare între picioare. Se împinge în mine o dată, de două ori, şi încă o dată. Mă trec fiorii – materialul pantalonilor îmi mângâie uşor vulva. Se opinteşte încă o dată, frecându-se de mine.

— Asta vrei? murmură el, mişcându-şi ritmic şoldurile.

— Da, gem eu.

Mâna i se întoarce pe sfârcul meu, şi mă muşcă uşor de mandibulă.

— Ştii cât de sexy eşti, Ana? murmură el cu glas răguşit.

Se opinteşte mai tare în mine, iar eu deschid gura să-i răspund dar tot ce reuşesc e să gem zgomotos. Îmi prinde buza de jos între dinţi şi trage uşor, apoi limba lui mi se adânceşte iarăşi în gură. Îmi dă drumul şi la cealaltă încheietură, iar mâinile mele îl mângâie lacom pe spate, ridicându-se pe umeri şi oprindu-se în părul său. Îl trag uşor de păr, iar el geme şi se uită în ochii mei.

— Ah…

— Îţi place să te ating? şoptesc eu.

Fruntea i se încruntă preţ de o clipă, ca şi cum nu mi-ar înţelege întrebarea, iar şoldurile îi rămân nemişcate.

— Bineînţeles că da. Ador să mă atingi, Ana. Când vine vorba de atingerile tale, sunt ca un flămând la un ospăţ, spune el cu o sinceritate plină de pasiune.

Dumnezeule mare…

Îngenunchează între picioarele mele şi mă

ridică să-mi scoată bluza. Nu am nimic pe sub ea. Apucând de marginea cămăşii, o trage peste cap şi o aruncă pe podea, apoi mă trage în poala lui, împreunându-şi mâinile la spatele meu, deasupra şoldurilor.

— Atinge-mă, şopteşte el.

Vai de mine... Cu un aer ezitant, ridic mâna şi îl mângâi cu buricele degetelor pe părul rar de pe piept, deasupra cicatricelor. Inspiră adânc, iar pupilele i se dilată, dar nu de teamă. E un răspuns senzual la atingerea mea. Se uită ţintă în ochii mei, în timp ce îmi plimb degetele pe pielea lui, de la un sfârc la celălalt, simţind cum se întăresc sub atingerea mea. Aplecându-mă în faţă, îi aştern o sărutare tandră pe piept, iar mâinile mele îi urcă pe umeri, pipăindu-i liniile tari, sculpturale, ale muşchilor şi tendoanelor. Doamne... ce bine e făcut!

— Te vreau, murmură el, dând undă verde libidoului meu.

Degetele mi se strâng în părul lui, trăgându-i capul pe spate să-i pot săruta gura, şi simt cum mi se aprinde pântecele. Geme şi mă împinge iarăşi pe canapea. Se ridică în genunchi şi îmi scoate pantalonii, apoi îşi desface fermoarul.

— Îţi vreau comoara… şopteşte, intrând repede în mine.

— Ah… gem eu, iar el rămâne nemişcat, cuprinzându-mi faţa între palme.

— Te iubesc, doamnă Grey, murmură el şi – foarte lent, foarte tandru – face dragoste cu mine până îmi dau drumul, strigându-i numele şi înfăşurându-mă în jurul lui – aş vrea să nu-l mai las să plece niciodată.

Stăm întinşi pe podea, iar eu sunt ghemuită la pieptul lui.

— Am evitat complet cea de-a treia comoară, spun eu, trecându-mi degetele pe marginea pectoralilor lui.

Râde şi mă sărută pe creştet.

— Data viitoare, doamnă Grey.

Ridic privirea şi mă uit la televizor – pe ecran se derulează genericul de sfârşit al episodului din Dosarele X. Christian întinde mâna după telecomandă şi porneşte sunetul.

— Îţi place serialul ăsta? îl întreb.

— Mi-a plăcut în adolescenţă.

Oh… Christian adolescent… kickbox, Dosarele *X şi… fără* atingeri.

— Ţie? mă întreabă el.

— De când eram mică.

— Eşti atât de tânără, îmi zâmbeşte el drăgăstos. Îmi place să mă giugiulesc cu tine, doamnă Grey.

— Şi mie, domnule Grey.

Îl sărut pe piept şi rămânem tăcuţi, urmărind genericul, după care încep reclamele.

— Au fost trei săptămâni de vis. În ciuda urmăririlor cu maşini, incendiilor şi ex-şefilor psihopaţi. Am trăit în propriul nostru paradis, şoptesc cu un aer visător.

— Hm, geme el. Încă nu sunt pregătit să te împart cu restul lumii.

— Mâine ne întoarcem la realitate, murmur, încercând să nu ascund melancolia din glas.

Christian oftează şi îşi trece o mână prin păr.

— Paza o să fie mai stricta…

Dar îl întrerup, punându-i un deget pe buze – nu vreau să-mi ţină o nouă lecţie.

— Ştiu, spun eu. Am să fiu cuminte. Promit.

Şi îmi amintesc ce voiam să-l întreb… Mă întorc şi mă sprijin în coate, să-l văd mai bine.

— De ce ţipai la Sawyer?

Se încordează brusc. *La naiba!*

— Pentru că am fost urmăriţi.

— N-a fost vina lui Sawyer.

Se uită la mine cu un aer calm.

— N-ar fi trebuit să te lase să le-o iei atât de mult înainte – iar ei ştiu bine asta.

Mă înroşesc cu un aer vinovat, revenind la poziţia de mai înainte A fost vina mea. Am vrut să-i las în urmă.

— N-a fost…

— Gata! îmi taie el vorba. Asta nu e o chestie facultativă, Anastasia. Au obligaţia să se ţină după noi, şi nu se va mai întâmpla niciodată să ne piardă din ochi.

Anastasia! Când dau de necaz, sunt „Anastasia" – la fel era şi cu mama.

— Bine, murmur eu împăciuitor – nu vreau să mă cert. Ryan a reuşit s-o ajungă din urmă pe femeia din Dodge?

— Nu. Şi nu-s convins că e o femeie.

— Nu?

Ridic iarăşi privirea.

— Sawyer a văzut pe cineva cu părul prins în coadă – însă doar o clipă – şi a presupus că era o femeie. Acum, după ce l-ai identificat pe nenorocitu' ăla, nu-i exclus să fi fost el. Ţin minte că şi el avea părul prins în coadă,

adaugă el cu dezgust.

Nu ştiu ce să spun. Christian mă mângâie pe spatele gol, distrăgându-mi atenţia.

— Dacă ţi s-ar întâmpla ceva… murmură el cu ochi mari şi serioşi.

— Ştiu, şoptesc eu. La fel simt şi eu pentru tine.

E un gând care îmi dă fiori.

— Vino. O să ţi se facă frig, spune el, ridicându-se în picioare. Să mergem în pat. Putem să cercetăm a treia comoară acolo.

Zâmbeşte lasciv, schimbător ca întotdeauna – pasional, furios, neliniştit, sexy. Domnul meu pervertit în cincizeci de nuanţe. Îl iau de mână, iar el mă trage în picioare şi, goală puşcă, îl urmez în dormitor, traversând livingul.

A doua zi dimineaţă, Christian mă strânge de mână când oprim în faţa sediului SIP. Costumul bleumarin-închis şi cravata îi dau un aer de director executiv. Zâmbesc. Nu l-am mai văzut atât de elegant de la baletul din Monaco.

— Ştii că nu trebuie să faci asta? murmură Christian, iar eu sunt tentată să-mi dau ochii peste cap.

— Ştiu, şoptesc eu – nu vreau să mă audă Sawyer şi Ryan, care stau pe scaunele din faţă ale Audi-ului.

Christian se încruntă uşor şi zâmbeşte.

— Dar vreau să o fac, continui eu. Ştii bine.

Mă aplec şi îl sărut, dar încruntătura nu îi dispare de pe chip.

— Ce s-a întâmplat? îl întreb.

Se uită cu un aer nesigur la Ryan şi Sawyer, care coboară din maşină.

— O să-mi fie dor de săptămânile astea, în care te-am avut doar pentru mine.

Îl mângâi pe obraz.

— Şi mie, şoptesc eu şi îl sărut. A fost o lună de miere minunată. Mulţumesc.

— Du-te la serviciu, doamnă Grey.

— Şi tu la tel, domnule Grey.

Sawyer îmi deschide portiera, iar eu strâng încă o dată mâna lui Christian înainte să cobor pe trotuar. Îi fac uşor cu mâna şi pornesc spre sediu. Sawyer îmi deschide uşa de la intrare şi mă urmează.

— Bună, Ana! mă întâmpină Claire cu un zâmbet din spatele biroului de primire.

— Bună, Claire! îi întorc eu zâmbetul.

— Arăţi superb. A fost o lună de miere

frumoasă?

— Cum nu se poate mai frumoasă, mulţumesc. Ce s-a mai întâmplat pe aici?

— Bătrânul Roach e la fel, dar a fost sporită paza, iar camera serverelor e în reparaţii. Însă o să-ţi povestească Hannah totul.

Sunt sigură. Îi zâmbesc prieteneşte şi pornesc spre biroul meu.

Hannah e asistenta mea. E înaltă, suplă şi atât de eficientă, încât uneori mă intimidează. Dar se poartă frumos cu mine, cu toate că e cu câţiva ani mai mare decât mine. Mă aşteaptă cu o cafea cu lapte – singura cafea pe care o las să mi-o aducă.

— Bună, Hannah, o salut eu călduros.

— Ana, cum a fost în luna de miere?

— Minunat! Uite, pentru tine.

Scot sticluţa de parfum pe care i-am cumpărat-o şi i-o pun pe birou, iar ea bate din palme de bucurie.

— Oh, mulţumesc! spune ea cu un aer încântat. Corespondenţa urgentă te aşteaptă pe birou, iar Roach vrea să te vadă la zece. Asta e tot, deocamdată.

— Bine. Mulţumesc. Şi mersi pentru cafea.

Intru în birou, îmi aşez servieta pe masă şi

mă uit la teancul scrisori care mă aşteaptă. Doamne, o să am mult de lucru!

Chiar înainte de zece, aud un ciocănit timid în uşă.

— Intră.

Elizabeth vârâ capul pe uşă.

— Bună, Ana! Am vrut doar să-ţi urez bun venit.

— Bună! Sinceră să fiu, mi-aş dori să fiu în sudul Franţei, nu să-mi citesc corespondenţa.

Elizabeth izbucneşte în râs, dar e un râs forţat. Înclin capul într-o parte aşa cum face Christian.

— Mă bucur că te-ai întors teafără, spune ea. Ne vedem în câteva minute la întâlnirea cu Roach.

— Bine, murmur eu, iar Elizabeth pleacă.

Mă încrunt spre uşa închisă. Ce a fost asta? Ridic din umeri. Se aude semnalul căsuţei electronice – un mesaj de la Christian.

De la: Christian Grey
Subiect: Soţii neascultătoare

Data: 22 august 2011, 09:56
Către: Anastasia Steele

Soţie,
Ţi-am trimis e-mailul de mai jos şi mi-a venit înapoi.
Şi s-a întâmplat aşa, pentru că nu ţi-ai schimbat numele.
Vrei să-mi transmiţi ceva?

Christian Grey
CEO, Grey Enterprise Holdings Inc.

Ataşament:

De la: Christian Grey
Subiect: Paradisul nostru
Data: 22 august 2011, 09:32
Către: Anastasia Grey

Doamnă Grey,
Mi-a plăcut grozav să-ţi descopăr toate comorile.
Sper să ai o zi minunată la serviciu.
Deja mi-e dor de paradisul nostru.
x

Christian Grey
CEO revenit la Lumea Reală, Grey Enterprise Holdings Inc

La dracu'! Îi răspund imediat.

De la: Anastasia Steele
Subiect: Nu sparge bula
Data: 22 august 2011, 09:58
Către: Christian Grey

Soţule,
Îmi place metafora cu comorile, domnule Grey.
Aş vrea să-mi păstrez numele la serviciu.
O să-ţi explic diseară de ce.
Acum am o şedinţa.
Şi mi-e dor de bula noastră…

P.S.: Trebuie să-mi folosesc Blackberry-ul?

Anastasia Steele, consilier editorial, SIP

Presimt că va fi o ceartă grozavă. Oftând, iau de pe birou hârtiile de care voi avea nevoie la şedinţă.

Şedinţa durează două ore. Sunt de faţă toţi consilierii editorii plus Roach şi Elizabeth. Discutăm despre resurse umane, strategie marketing, securitate şi sfârşitul de an. Pe măsură ce trece timpul mă simt din ce în ce mai stânjenită. Observ o schimbare subtilă în felul cum mă tratează colegii – o distanţă şi o deferenţă care nu existau înainte să plec în luna de miere. Iar din partea lui Courtney, cel care conduce departamentul de nonficţiune, simt o ostilitate făţişă. Poate că sunt paranoică, în felul ăsta îmi explic şi salutul stângaci al Elizabethei de azi-dimineaţă.

Mintea îmi zboară iarăşi la iaht, apoi la camera de joacă, la R8-ul care fugea pe I-5 de misteriosul Dodge. Poate că soţul meu are dreptate… poate că nu mai pot lucra aici. E un gând cam deprimant – e lucrul pe care mi-am dorit dintotdeauna să-l fac. Dacă nu pot să fac asta, cu ce o să mă ocup? În timp ce mă îndrept spre biroul meu, încerc să îndepărtez gândurile negre.

Când mă aşez la birou, îmi verific repede căsuţa de e-mail. Nimic de la Christian. Îmi verific şi Blackberry-ul… Nimic. Bine. Cel

puţin n-a existat nicio reacţie adversă la e-mailul meu. Poate că o să discutăm diseară problema asta, după cum am cerut. Mi se pare greu de crezut, dar, ignorând sentimentul de nelinişte, deschid planul de marketing pe care l-am primit la şedinţă.

Ca în fiecare luni, Hannah vine la mine în birou cu o farfurie pentru pachetul făcut de doamna Jones, şi luăm prânzul împreună, discutând despre obiectivele noastre pentru săptămâna în curs. Mă pune la curent şi cu bârfele din editură, însă – dat fiind că am fost plecată doar trei săptămâni – n-are mare lucru de povestit. În timp ce discutăm, se aude un ciocănit în uşă.

— Intră.

Roach deschide uşa şi alături de el se află Christian. Rămân trăsnită preţ de o clipă. Christian îmi aruncă o privire scăpărătoare şi intră în birou, zâmbindu-i politicos lui Hannah.

— Bună, tu trebuie să fii Hannah. Eu sunt Christian Grey, spune el.

Hannah se ridică repede în picioare şi îi întinde mâna.

— Domnule Grey, încântată de cunoştinţă,

bâiguie ea, în timp ce Christian îi strânge mâna. Să vă aduc o cafea?

— Te rog, răspunde el pe un ton cald.

Aruncându-mi o scurtă privire uimită, Hannah iese din birou, trecând pe lângă Roach, care stă în prag, la fel de uluit ca mine.

— Scuză-mă, Roach, aş vrea să stau un pic de vorbă cu doamna Steele, spune Christian pe un ton sarcastic, accentuând „S" -ul.

Deci de aia a venit... la dracu!

— Bineînţeles, domnule Grey. Ana, bâiguie Roach, apoi iese din birou, închizând uşa în urma lui.

În cele din urmă, îmi recapăt glasul.

— Ce plăcere să te văd, domnule Grey, zâmbesc eu mult prea drăgăstos.

— *Doamnă* Steele, pot să iau loc?

— E editura ta, îi fac eu semn cu mâna spre scaunul eliberat de Hannah.

— Da, aşa e, răspunde el, afişând un zâmbet sardonic, care nu-i modifică expresia ochilor.

Are un ton sever şi emană tensiune – o simt în jurul meu. *La naiba!* Mi se strânge inima.

— Ai un birou foarte mic, spune el, luând loc pe scaun, cu faţa la mine.

— Mi se potriveşte.

Se uită la mine cu un aer indiferent, dar ştiu că e furios. Inspir adânc. N-o să fie deloc distractiv.

— Ei bine, cu ce te pot ajuta, Christian?

— Am hotărât să-mi trec în revistă posesiunile.

— Posesiunile? Pe toate?

— Pe toate. Unele dintre ele au nevoie de o schimbare de brand.

— Schimbare de brand? În ce sens?

— Cred că ştii la ce mă refer, răspunde el pe un ton ameninţător de calm.

— Te rog, nu-mi spune că ţi-ai întrerupt prima zi de lucru după trei săptămâni numai ca să vii aici să ne certăm din pricina numelui meu.

Doar nu sunt o posesiune, ce naiba!

Îşi schimbă poziţia, punând picior peste picior.

— Nu am venit să ne certăm.

— Christian, lucrez.

— Mie mi s-a părut că stăteai la bârfa cu asistenta.

Mi se încing obrajii.

— Discutam despre programul de săptămâna asta, ripostez eu. Şi nu mi-ai răspuns la întrebare.

Se aud ciocănituri în uşă.

— Intră! strig eu prea tare.

Hannah deschide uşa şi aduce o tavă mică. O căniţă cu lapte, bolul cu zahăr, cafea într-un espressor manual – s-a străduit din răsputeri.

— Mulţumesc, Hannah, murmur eu după ce pune tava pe birou, simţindu-mă stânjenită că am strigat prea tare.

— Mai doriţi ceva, domnule Grey? întreabă ea cu sufletul la gură, iar mie îmi vine să-mi dau ochii peste cap.

— Nu, mulţumesc. Asta e tot, răspunde el cu un zâmbet orbitor şi de chiloţi umezitor.

Hannah se înroşeşte şi iese zâmbind prosteşte, iar Christian îşi întoarce atenţia spre mine.

— Unde eram, *doamnă* Steele?

— Îmi întrerupseseşi nepoliticos ziua de lucru să ne certăm din pricina numelui meu.

Christian clipeşte, surprins probabil de vehemenţa din glasul meu. Cu degetele sale lungi şi îndemânatice, îşi dă la o parte o scamă invizibilă de pe genunchi. Îmi distrage

atenţia. O face anume. Mijesc ochii.

— Îmi place să fac vizite inopinate. În felul ăsta, directorii sunt mereu în alertă, iar soţiile la locul lor, înţelegi, spune şi ridică din umeri cu buzele strânse într-o linie arogantă.

Soţiile la locul lor!

— Habar n-aveam că ai timp pentru aşa ceva, ripostez eu.

Ochii săi capătă o expresie glacială.

— De ce nu vrei să-ţi schimbi numele la serviciu? mă întreabă el cu un calm sumbru.

— Christian, chiar trebuie să discutăm asta acum?

— Sunt aici. Nu văd de ce nu.

— Am foarte mult de lucru, dat fiind că am fost plecată în ultimele trei săptămâni.

Mă priveşte cu un aer rece, ba chiar distant, părând că mă evaluează. Sunt uluită că poate fi glacial cu mine după noaptea trecută, după ultimele trei săptămâni. La naiba! Cred că e furios – foarte furios. Când o să înveţe să nu mai reacţioneze exagerat?

— Ţi-e ruşine cu mine? mă întreabă el cu o blândeţe înşelătoare.

— Nu! Bineînţeles că nu, Christian! îl dojenesc eu. E vorba de mine, nu de tine.

Doamne, e exasperant uneori! Un

megaloman caraghios şi autoritar.

— Cum adică, nu e vorba de mine? înclină el capul într-o parte, sincer uluit.

O parte din detaşarea lui dispare, şi se uită la mine cu ochi mari – îmi dau seama că se simte rănit. *Dumnezeule mare!* I-am rănit sentimentele. Oh, nu… e ultima persoană căreia aş vrea să-i fac rău. Trebuie să-l fac să înţeleagă care e logica mea. Trebuie să-i explic motivele deciziei mele.

— Christian, când am obţinut slujba asta, abia te cunoscusem, încep eu cu răbdare, străduindu-mă să găsesc cuvintele cele mai potrivite. Nu ştiam că o să cumperi firma…

Ce-aş putea spune despre acest eveniment din scurta noastră istorie? Despre motivele lui bolnave pentru achiziţia editurii – mania controlului şi exacerbarea tendinţei lui de hărţuitor, cărora le-a putut da frâu liber întrucât e atât de bogat. Ştiu că vrea să mă protejeze, dar problema fundamentală e faptul că a cumpărat SIP. Dacă nu s-ar fi amestecat, mi-aş fi putut continua serviciul ca de obicei, fără să trebuiască să înfrunt acuzaţiile şoptite ale colegilor mei. Îmi iau capul în mâini, ca să întrerup contactul vizual cu el.

— De ce e atât de important pentru tine? întreb eu, străduindu-mă din răsputeri să-mi controlez furia.

Mă uit iarăşi la chipul lui impasibil, cu ochi luminoşi, care nu mai trădează nicio emoţie – ofensa de mai adineauri a dispărut. Dar, chiar în clipa când pun întrebarea, în adâncul meu, ştiu răspunsul înainte să mi-l dea.

— Vreau ca toată lumea să ştie că eşti a mea.

— Sunt a ta. Uite, spun eu, ridicând mâna stângă să-i arăt verigheta şi inelul de logodnă.

— Nu-i suficient.

— Nu-i suficient că m-am căsătorit cu tine? întreb eu în şoaptă.

Clipeşte, observând groaza de pe chipul meu. Care ar fi pasul următor? Ce altceva aş mai putea face?

— Nu asta am vrut să spun, ripostează el şi îşi trece o mână prin părul său prea lung, care îi tot cade pe frunte.

— Dar *ce* vrei să spui?

Înghite în sec.

— Vreau ca lumea ta să înceapă şi să se termine cu mine, spune el cu asprime.

Replica lui mă debusolează complet. E ca şi cum m-ar fi lovit cu putere în stomac, făcându-mă să-mi pierd echilibrul. Şi îmi vine în minte imaginea unui băieţel speriat, cu păr arămiu şi ochi cenuşii, îmbrăcat cu haine neasortate şi prea mari pentru el.

— Aşa şi este, spun eu fără niciun pic de viclenie, pentru că acesta e adevărul. Dar încerc să-mi construiesc o carieră şi nu vreau să profit de pe urma numelui tău. Trebuie să fac ceva, Christian. Nu pot să stau închisă în apartamentul de la Escala sau în noua noastră casă, fără să fac nimic. Aş înnebuni. Aş simţi că mă sufoc. Am muncit dintotdeauna – şi îmi place să muncesc. Iar asta e slujba viselor mele, e tot ce mi-am dorit. Dar faptul că fac asta nu înseamnă că te iubesc mai puţin. Lumea mea eşti tu.

Mi se pune un nod în gât, iar ochii mi se umezesc. Nu trebuie să plâng, nu aici. Mi-o tot repet în minte. *Nu trebuie să plâng. Nu trebuie să plâng.*

Se uită la mine fără să spună nimic. Apoi se încruntă, ca şi cum s-ar gândi la ce i-am spus.

— Te sufoc? mă întreabă el pe un ton mohorât, repetând întrebarea pe care mi-a

pus-o şi în altă împrejurare.

— Nu… da… nu…

E o conversaţie atât de exasperantă – pe care nu vreau s-o port aici şi acum. Închid ochii şi îmi frec fruntea, încercând să-mi dau seama cum am ajuns aici.

— Stai, discutam despre numele meu. Vreau să-mi păstrez numele aici, pentru că vreau să mă distanţez puţin de tine… dar numai aici, asta-i tot. Toată lumea crede că am primit slujba asta mulţumită ţie, ştii bine, când adevărul e că…

Mă opresc, văzând că face ochii mari. *Oh, nu… chiar am primit-o mulţumită lui?*

— Vrei să ştii de ce ai primit slujba, Anastasia?

Anastasia? La dracu'!

— Adică? Ce vrei să spui?

Se răsuceşte în scaun ca şi cum s-ar pregăti pentru ceva neplăcut. Chiar vreau să ştiu?

— Conducerea ţi-a dat în grijă slujba lui Hyde, pentru că nu voia să aloce fonduri pentru angajarea unui consilier cu experienţă, dat fiind că editura era la un pas de a fi vândută. Habar n-avea ce avea să facă cu ea noul proprietar, aşa că, în mod

înţelept, a hotărât să nu facă cheltuieli inutile. Aşa că ţi-a dat ţie postul lui Hyde până când noul proprietar – face o pauză, iar buzele i se arcuiesc într-un zâmbet ironic –, adică eu, avea să preia editura.

Mama mă-sii!

— Ce vrei să spui?

Deci chiar am primit-o mulţumită lui. La naiba! Sunt îngrozită.

Zâmbeşte şi clatină din cap, văzându-mi aerul alarmat.

— Stai liniştită. Te-ai ridicat cu succes la înălţimea provocării. Te-ai descurcat foarte bine.

În glasul lui se simte o uşoară urmă de mândrie, ceea ce mă face să mă relaxez.

— Oh, murmur eu incoerent, încă derutată de ce mi-a spus.

Mă las pe spetează, uitându-mă la el cu gura căscată, iar el se răsuceşte iarăşi în scaun.

— Nu vreau să te sufoc, Ana. Nu vreau să te închid într-o colivie de aur. Mă rog…

Face o pauză, iar chipul i se înnegurează.

— Mă rog, partea raţională din mine nu vrea asta.

Îşi mângâie bărbia cu un aer meditativ,

mintea lui punând la cale cine ştie ce plan.

Of, oare unde vrea să ajungă? Christian ridică brusc privirea, ca şi cum tocmai ar fi făcut o descoperire.

— Aşa că nu mă aflu aici doar ca să discut cu soţia mea neascultătoare, spune el, mijind ochii, ci şi ca să discut ce am de gând să fac cu această companie.

Soţie neascultătoare! Nu sunt neascultătoare, după cum nu sunt nicio posesiune! Mă încrunt iarăşi, iar pericolul lacrimilor dispare.

— Şi ce planuri ai? spun şi înclin capul într-o parte, la fel ca el, fără să-mi pot controla tonul sarcastic.

Pe buze i se aşterne umbra unui zâmbet. Doamne, iar i s-a schimbat starea! Cum aş putea ţine pasul cu Domnul Nestatornicie?

— Am de gând să schimb numele companiei în Grey Publishing.

Doamne!

— Iar într-un an, o să fie a ta.

Iarăşi rămân cu gura căscată – mai larg de data asta.

— E cadoul meu de nuntă pentru tine.

Închid gura, apoi o deschid din nou, încercând să spun ceva – dar nu-mi vine

niciun cuvânt pe buze. Am mintea goală.

— Aşadar, trebuie să schimb numele editurii în Steele Publishing?

Vorbeşte serios. Sfinte Sisoe!

— Christian, şoptesc eu când, în cele din urmă, mintea mi se reconectează cu capacitatea de a vorbi.

— Mi-ai oferit un ceas... Şi nu ştiu să conduc o afacere.

Înclină din nou capul într-o parte şi se încruntă cu un aer dojenitor.

— Eu îmi conduc afacerile de la douăzeci şi unu de ani.

— Dar tu eşti... tu. Un maniac al controlului şi un tânăr excepţional. Doamne, Christian, când ai hotărât să renunţi la Harvard, erai înscris la facultatea de studii economice. Măcar aveai o idee despre afaceri. Pentru numele lui Dumnezeu, nu uita că, timp de trei ani, eu am lucrat cu jumătate de normă ca vânzătoare într-un magazin unde vindeam vopsea şi bride de plastic! Cunosc atât de puţin lumea! Aproape că nu ştiu nimic!

Pe măsură ce îmi debitez tirada, vocea mea devine din ce în ce mai ridicată şi mai stridentă.

— Dar eşti şi cea mai educată persoană pe care o cunosc, ripostează el pe un ton serios. Îţi plac cărţile bune. N-ai putut renunţa complet la slujba ta nici în luna de miere. Câte manuscrise ai citit? Patru?

— Cinci, şoptesc eu.

— Şi ai făcut recenzii ample pentru fiecare în parte. Eşti o femeie foarte deşteaptă, Anastasia. Sunt sigur că ai să te descurci.

— Eşti nebun?

— Nebun după tine, şopteşte el.

Iar eu pufnesc, pentru că e singura reacţie de care e în stare trupul meu. Christian mijeşte ochii.

— O să râdă lumea de tine. Cumperi o companie pentru o femeiuşcă ce se poate mândri doar cu câteva luni de slujbă cu normă întreagă în toată viaţa ei.

— Chiar crezi că-mi pasă ce crede lumea? În plus, n-o să fii una singură.

Iarăşi rămân cu gura căscată. De data asta, chiar mi se pare că are o doagă sărită.

— Christian, eu…

Îmi sprijin fruntea în palme – simt că îmi vâjâie capul. E nebun? Şi, de undeva din adâncul meu, răsare impulsul inadecvat de a râde. Când mă uit iarăşi la el, mă priveşte cu

ochi mari.

— Ceva amuzant, doamnă Steele?

— Da. Tu.

Ochii i se măresc şi mai mult – are o expresie şocată şi, în acelaşi timp, amuzată.

— Râzi de soţul tău? Nu se face. Şi îţi muşti buza.

Ochii i se întunecă… în felul acela. Oh, nu, ştiu bine privirea asta. Pasională, senzuală, seducătoare… Nu, nu, nu! Nu aici.

— Nici să nu te gândeşti la asta, îl previn eu pe un ton alarmat.

— La ce să nu mă gândesc, Anastasia?

— Ştiu bine privirea asta. Suntem la serviciu.

Se apleacă în faţă, privindu-mă ţintă cu ochii cenuşii, senzuali şi înfometaţi. *Dumnezeule mare!* Înghit instinctiv în sec.

— Suntem într-un birou mic, rezonabil de bine izolat fonic, a cărui uşă se poate încuia.

— Turpitudine morală crasă, pronunţ eu răspicat fiecare cuvânt.

— Nu şi cu soţul tău.

— Cu şeful şefului şefului meu, şuier eu printre dinţi.

— Eşti soţia mea.

— Christian, nu. Vorbesc serios. Diseară,

poţi să mă fuţi în şapte nuanţe perverse, la fel ca duminică. Dar nu acum. Nu aici!

Clipeşte şi mijeşte ochii încă o dată, apoi izbucneşte brusc în râs.

— În şapte nuanţe perverse? repetă şi ridică o sprânceană cu un aer surprins. Poate am să-ţi cer să-ţi respecţi promisiunea, doamnă Steele.

— Of, încetează cu „doamnă Steele”! lovesc eu cu palma în masă, făcându-ne să tresărim pe amândoi. Pentru numele lui Dumnezeu, Christian! Dacă înseamnă atât de mult pentru tine, o să-mi schimb numele!

Buzele i se întredeschid şi inspira adânc, apoi i se aşterne pe buze un zâmbet radios ce îi dezveleşte toţi dinţii. *Uau…*

— Bine, bate el din palme şi se ridică brusc în picioare.

Şi acum?

— Misiune îndeplinită. Iar acum, am treabă. Scuză-mă, doamnă Grey.

Of, ce enervant poate să fie omul ăsta!

— Dar…

— Dar ce, doamnă Grey?

Mă dezumflu.

— Du-te.

— Asta şi intenţionez să fac, răspunde el.

Ne vedem diseară. Abia aştept cele şapte nuanţe perverse.

Mă încrunt.

— Ah, iar în perioada următoare, am programate multe întâlniri de curtoazie cu oameni de afaceri, şi aş vrea să vii cu mine.

Mă uit la el cu gura căscată. *Nu mai pleci odată?*

— Am s-o rog pe Andrea s-o sune pe Hannah să-ţi treacă în agendă zilele cu pricina. Sunt nişte oameni pe care trebuie să-i cunoşti. Şi, de acum înainte, ar trebui s-o pui pe Hannah să se ocupe de agenda ta.

— Bine, bombăn eu, complet uimită, uluită şi şocată.

Se apleacă deasupra biroului meu. *Ce mai e acum?* Sunt subjugată de privirea lui hipnotică.

— Mi-a plăcut să fac afaceri cu tine, doamnă Grey.

Se apropie mai mult şi îmi aşterne o sărutare tandră pe buze.

— Pe curând, iubito, murmură el, apoi se ridică brusc, îmi face cu ochiul şi pleacă.

Îmi sprijin capul pe birou, simţindu-mă ca şi cum ar fi dat marfarul peste mine – marfarul care este iubitul meu soţ. Cred că e

cel mai enervant, mai frustrant şi mai dificil bărbat de pe planetă. Mă îndrept de spate şi mă frec înfrigurată la ochi. *La ce am consimţit!* Ana Grey o să conducă SIP – adică Grey Publishing. Omul e nebun. Bate cineva la uşă, iar Hannah vâră capul înăuntru.

— Te simţi bine? mă întreabă.

O privesc fără să spun nimic, iar ea se încruntă.

— Ştiu că nu-ţi place să fac asta, dar pot să-ţi pregătesc un ceai?

Încuviinţez din cap.

— Un Twining English Breakfast negru şi slab?

Încuviinţez din cap.

— Imediat, Ana.

Încă şocată, mă uit în gol spre ecranul computerului. Cum să-l fac să înţeleagă? Un e-mail!

De la: Anastasia Steele
Subiect: NU SUNT O POSESIUNE!
Data: 22 august 2011, 14:23
Către: Christian Grey

Domnule Grey,

Data viitoare când mai vii să mă vezi, fă-ţi o programare, pentru ca măcar să fiu prevenită că urmează să am de-a face cu megalomania ta adolescentină şi dominatoare.

A ta,

Anastasia Grey – remarcă numele

Consilier editorial, SIP

De la: Christian Grey
Subiect: Şapte nuanţe perverse
Data: 22 august 2011, 14:34
Către: Anastasia Steele

Draga mea doamnă Grey (accentul cade pe „mea”),

Ce-aş putea spune în apărarea mea? Eram în zonă.

Şi nu, nu eşti o posesiune, eşti iubita mea soţie.

Ca de obicei, mi-ai făcut ziua frumoasă.

Christian Grey

CEO şi Megaloman Dominator, Grey Enterprise Holdings Inc.

Încearcă să facă pe amuzantul, dar n-am niciun chef să râd. Inspir adânc şi mă întorc la corespondenţa mea.

Pe seară, când urc în maşină, Christian e tăcut.

— Bună, murmur eu.

— Bună, murmură el precaut – aşa cum şi trebuie.

— Ai mai întrerupt pe cineva de la lucru azi? îl întreb eu pe un ton foarte mieros.

Pe chip i se aşterne un zâmbet.

— Doar pe Flynn.

Oh.

— Data viitoare când mai mergi pe la el, am să-ţi dau o listă cu teme pe care vreau să le discutaţi, îi spun eu printre dinţi.

— Nu pari în largul tău, doamnă Grey.

Mă uit ţintă la cefelele lui Ryan şi Sawyer, care stau pe scaunele din faţă, iar Christian se răsuceşte spre mine.

— Hei, spune el blând, luându-mă de mână.

Toată după-amiaza, în loc să mă concentrez la ce aveam de făcut, m-am tot gândit ce să-i spun. Dar, odată cu trecerea orelor, am devenit din ce în ce mai furioasă. M-am săturat de comportamentul lui

arogant, irascibil şi, la drept vorbind, copilăros. Îmi smulg mâna din a lui – într-un mod arogant, irascibil şi copilăros.

— Eşti supărată pe mine? îmi şopteşte.

— Da, şuier eu, apoi mă uit pe geam, şi îmi încrucişez braţele la piept într-o manieră defensivă.

Christian îşi schimbă iarăşi poziţia, dar nu vreau să mă uit la el. Nu înţeleg de ce sunt atât de supărată pe el, dar sunt. Al dracului de supărată.

Imediat ce ajungem în faţă la Escala, încalc protocolul şi ies singură din maşină cu servieta în mână. Intru valvârtej în clădire, fără să mă uit în urmă să văd cine vine după mine. Ryan vine fuga în hol şi apasă pe butonul liftului.

— Ce-i? pufnesc eu, când ajunge în dreptul meu, iar obrajii i se înroşesc.

— Îmi cer scuze, doamnă, bâiguie el.

Christian vine lângă mine, iar Ryan se retrage.

— Deci nu eşti supărată doar pe mine? bombăne el sec.

Îi arunc o privire şi văd pe buzele sale umbra unui zâmbet.

— Râzi de mine? mijesc eu ochii.

— N-aş îndrăzni, spune el, ridicând mâinile ca şi cum l-aş ameninţa cu pistolul.

E îmbrăcat cu costumul său bleumarin şi are un aer curat şi îngrijit, cu părul dezordonat şi o expresie sinceră.

— Trebuie să te tunzi, bombăn eu.

Luându-mi privirea de la el, urc în lift.

— Serios? spune, dându-şi părul de pe frunte, apoi mă urmează în cabină.

— Da, răspund eu, formând codul de la apartamentul nostru.

— Deci acum stai de vorbă cu mine?

— Exact.

— Ce anume te-a făcut să te superi pe mine? Dă-mi un indiciu, mă roagă pe un ton precaut.

Mă întorc şi mă uit la el cu gura căscată.

— Chiar n-ai nici cea mai vagă idee? Sunt sigură că un om atât de inteligent are măcar o bănuială. Nu-mi vine să cred că eşti atât de obtuz.

Alarmat, face un pas în spate.

— Chiar eşti supărată. Am crezut că am lămurit toate astea la tine în birou, murmură el cu un aer perplex.

— Christian, doar am cedat în faţa cererilor tale insistente, asta-i tot.

Uşile liftului se deschid şi dau buzna în hol, unde ne aşteaptă Taylor, care face un pas în spate şi închide repede gura, lăsându-mă să trec pe lângă el.

— Bună, Taylor, mormăi eu.

— Doamnă Grey, murmură el.

Lăsându-mi servieta în vestibul, pornesc spre living.

— Bună seara, doamnă Grey, mă întâmpină doamna Jones, care găteşte ceva pe aragaz.

— Bună seara, doamnă Jones, mormăi eu din nou.

Mă duc direct la frigider şi scot o sticlă de vin alb. Christian vine după mine în bucătărie şi se uită la mine ca un şoim, în timp ce îmi iau un pahar din bufet. Îşi dă jos haina şi o pune nonşalant pe blatul pentru gătit.

— Vrei să bei ceva? îl întreb eu pe un ton foarte drăgăstos.

— Nu, mulţumesc, spune el, fără să-şi ia ochii de la mine, şi ştiu că se simte neajutorat.

Nu ştie ce să facă cu mine. Dintr-un anumit punct de vedere, e comic, dar din alt punct de vedere e tragic. *Ei bine, la naiba cu*

el! Îmi e greu să fiu înţelegătoare după întâlnirea din după-amiaza asta. Cu gesturi lente, îşi desface cravata, apoi îşi descheie primul nasture de la cămaşă. Îmi torn un pahar mare de sauvignon alb, iar Christian îşi trece o mână prin păr. Când mă întorc spre el, doamna Jones a dispărut. *La dracu'!* Ea e scutul meu uman. Iau o gură de vin. *Hm.* Are gust bun.

— Încetează, şopteşte Christian.

Face cei doi paşi care ne despart şi se opreşte chiar în faţa mea. Cu un gest blând, îmi dă părul pe după ureche şi îmi mângâie lobul urechii cu vârfurile degetelor, făcându-mă să mă înfior. Oare asta mi-a lipsit toată ziua? Atingerea lui? Clatin din cap, obligându-l să-mi dea drumul, şi mă uit în ochii lui.

— Vorbeşte cu mine, murmură el.

— Ce rost are? Oricum nu mă asculţi.

— Ba da. Eşti una dintre puţinele persoane pe care le ascult.

Iau încă o gură de vin.

— E vorba de numele tău?

— Da şi nu. E vorba de felul în care te-ai purtat când ai văzut că nu sunt de acord cu tine, îi răspund eu cu un aer încruntat,

aşteptându-mă să se înfurie.

Fruntea i se încreţeşte.

— Ana, ştii că am... probleme. Şi îmi e greu să fiu indiferent când vine vorba de tine, doar ştii asta.

— Dar nu-s copil. Şi nicio posesiune.

— Ştiu, oftează el.

— Atunci nu mă mai trata ca şi cum aş fi, şoptesc eu pe un ton rugător.

Îmi mângâie obrazul cu dosul mâinii şi îşi trece vârful degetului mare peste buza mea de jos.

— Nu fi supărată. Eşti atât de preţioasă pentru mine. Ca o posesiune inestimabilă, ca un copil, şopteşte el cu un aer serios şi plin de respect.

Cuvintele lui mă tulbură. *Ca un copil.* Preţioasă ca un copil... un copil ar fi preţios pentru el!

— Nu sunt niciuna, nici alta, Christian. Sunt soţia ta. Dacă te-a rănit că n-am de gând să iau numele tău, trebuia să-mi spui.

— Rănit?

Pe chip i se aşterne o expresie foarte încruntată, şi îmi dau seama că se gândeşte la această posibilitate. Dar, după o clipă, se îndreaptă de spate şi se uită repede la ceasul

de mână.

— Arhitecta o să vină aici în mai puţin de o oră. Ar trebui să mâncăm.

Oh, nu! bombăn în sinea mea. Nu numai că nu mi-a răspuns, dar mai trebuie să o şi suport pe Gia Matteo. Ziua mea nasoală tocmai a devenit şi mai nasoală.

— Discuţia asta nu s-a încheiat, mormăi eu cu un aer încruntat.

— Ce mai e de discutat?

— Ai putea vinde editura.

— S-o vând? pufneşte Christian.

— Da.

— Crezi că aş putea găsi un client pe piaţa din ziua de azi? pufneşte el.

— Cât te-a costat?

— A fost destul de ieftină, răspunde el pe un ton precaut.

— Şi dacă dă faliment?

Zâmbeşte superior.

— O să supravieţuim. Dar n-o voi lăsa să dea faliment, Anastasia. Nu cât timp lucrezi acolo.

— Şi dacă plec din editură?

— Să faci ce?

— Nu ştiu. Altceva.

— Mi-ai spus că e slujba pe care ţi-ai dorit-

o dintotdeauna. Şi, scuză-mă dacă mă înşel, dar am promis în faţa lui Dumnezeu, a reverendului Walsh şi a unei adunări alcătuite din persoanele cele mai dragi nouă că te voi iubi, că îţi voi sprijini visele şi dorinţele şi ci te voi păstra teafără alături de mine.

— Mi se pare că nu joci cinstit, citându-ţi jurămintele de nuntă.

— N-am promis niciodată să joc cinstit când vine vorba de tine. În plus, şi tu ţi-ai folosit jurămintele de nuntă ca pe o armă.

Mă încrunt – are dreptate.

— Anastasia, dacă încă eşti furioasă pe mine, răzbună-te pe mine mai încolo, când vom fi în pat.

Brusc, ochii îi scânteiază, iar vocea îi devine şoptită, umplându-se de dorinţă.

Ce? În pat? Cum?

Văzându-mi expresia, afişează un zâmbet înţelegător. Oare se aşteaptă să-l leg? *Sfinte Sisoe!* Zeiţa mea intimă îşi scoate din urechi căştile de la ipod şi ne ascultă cu o atenţie fascinată.

— Şapte nuanţe perverse, şopteşte el. Abia aştept.

Uau!

— Gail! strigă el dintr-odată şi, patru secunde mai târziu, doamna Jones apare în living.

Oare unde era? În biroul lui Taylor? Ne asculta? Doamne!

— Domnule Grey?

— Am vrea să mâncăm, te rog.

— Am înţeles, domnule Grey.

Christian nu-şi ia ochii de la mine. Mă priveşte cu atenţie, ca şi cum aş fi o creatură exotică pe punctul s-o ia la fugă. Iau o gură de vin.

— Cred că o să beau şi eu un pahar, spune el cu un oftat, trecându-şi din nou o mână prin păr.

— Nu termini?

— Nu, răspund eu.

Ca să evit expresia întunecată a lui Christian, plec privirea spre farfuria de *fettuccine* de care abia dacă m-am atins. Înainte să poată spune ceva, mă ridic în picioare şi strâng farfuriile de pe masă.

— Gia o să ajungă în scurtă vreme, bombăn eu, iar buzele lui Christian se curbează într-o grimasă, însă nu spune nimic.

— Le iau eu, doamnă Grey, îmi spune doamna Jones când intru în bucătărie.

— Mulţumesc.

— Nu v-au plăcut? mă întreabă ea cu un aer preocupat.

— Au fost bune, dar nu mi-e foame.

Zâmbindu-mi discret şi înţelegător, se întoarce cu spatele, răstoarnă resturile la coş, apoi pune farfuria în chiuvetă.

— Mă duc să dau nişte telefoane, mă anunţă Christian, aruncându-mi o privire să-mi evalueze starea de spirit, după care dispare în biroul său.

Scot un oftat de uşurare şi mă duc în dormitorul nostru. Cina a fost tensionată. Încă sunt supărată pe Christian, iar el pare să creadă că nu a greşit cu nimic. *Oare a greşit?* Vocea mea interioară ridică o sprânceană, uitându-se la mine peste ochelarii ei cu lentile în formă de semilună. Da, a greşit. M-a pus într-o situaţie şi mai stânjenitoare la serviciu. N-a avut răbdare să discutăm problema asta în relativa intimitate a căminului nostru. Cum s-ar simţi dacă aş da buzna în biroul lui şi aş vrea să fac eu legea? Şi, colac peste pupăză, vrea să-mi dea mie SIP! Cum naiba să conduc o companie?

Nu ştiu aproape nimic despre afaceri.

Mă uit la zgârie-norii din zare, scăldaţi în lumina de un roz strălucitor a amurgului. Ca de obicei, vrea să ne rezolvăm problemele a dormitor… ăă… în hol… în camera de joacă… în camera televizorului… pe blatul pentru gătit din bucătărie… Gata! Pentru el, totul s*e red*uce întotdeauna la sex. Sexul e mecanismul lui de adaptare.

Mă duc în baie, şi fruntea mi se încruntă când mă văd în oglindă. Întoarcerea la lumea reală e dificilă. Cât am fost în bula noastră am reuşit să depăşim diferenţele dintre noi, pentru că eram atât de intimi. Dar acum? Preţ de câteva clipe, mă duc cu gândul înapoi la nunta noastră, amintindu-mi de grijile mele de atunci – căsătoreşte-te în grabă… Nu, nu trebuie să gândesc aşa. Când m-am căsătorit cu el, ştiam că e pervertit în cincizeci de nuanţe. Trebuie doar să am răbdare şi să discut problema asta cu el.

Mă încrunt în oglindă. Sunt palidă – şi, în scurtă vreme, va trebui să-i ţin piept arhitectei. Sunt îmbrăcată cu fusta strâmtă de culoare cenuşie şi cu o bluză fără mâneci. *Foarte bine!* Zeiţa mea intimă îşi scoate imediat oja stacojie. Îmi desfac primii doi

nasturi de sus, dându-mi la iveală partea de sus a sânilor, apoi mă spăl pe faţă şi mă machiez din nou, aplicând mai mult rimel decât de obicei şi dându-mi buzele cu gloss. Mă aplec şi îmi pieptăn părul viguros de la rădăcină spre vârfuri. Când mă îndrept de spate, părul mi se revarsă peste sâni ca un abur castaniu. Îl dau cu grijă pe după urechi şi mă duc să-mi caut pantofii cu tocuri.

Când mă întorc în living, Christian stă la masă cu planurile întinse în faţă. A pus nişte muzică. Auzind-o, rămân ţintuită locului.

— Doamnă Grey, spune el cald, uitându-se întrebător la mine.

— Ce-i asta? întreb eu – muzica mă lasă fără cuvinte.

— Recviemul lui Faure. Arăţi altfel, adaugă el cu un aer distras.

— Oh, e prima oară când îl ascult.

— E foarte relaxant, spune el, ridicând o sprânceană. Ţi-ai făcut ceva la păr?

— L-am pieptănat, mormăi eu.

Sunt transfigurată de vocile tulburătoare ale recviemului. Abandonând planurile, Christian se apropie de mine cu paşi lenţi, în ritmul muzicii.

— Dansezi cu mine? murmură el.

— Pe un recviem? răspund eu cu un aer şocat.

— Da.

Mă ia în braţe, adâncindu-şi faţa în părul meu şi legănându-se uşor de la stânga la dreapta. Are un miros divin.

Oh… mi-a fost dor de el. Îl cuprind în braţe şi îmi înfrânez impulsul de a plânge. De c*e eşti atât de enervant?*

— Urăsc să mă cert cu tine, şopteşte el.

— Ei bine, nu mai fi atât de nemernic.

Izbucneşte în râs, şi îi simt pieptul vibrând. Mă strânge şi mai tare în braţe.

— Un nemernic?

— Da, un nenorocit.

— Prefer „nemernic”.

— Da, ţi se potriveşte mai bine.

Râde încă o dată şi mă sărută pe creştetul capului.

— Un recviem? murmur eu, un pic şocată că dansăm pe o astfel de muzică.

Ridică din umeri.

— Pur şi simplu e o muzică minunată, Ana.

Taylor tuşeşte discret la intrare, iar Christian îmi dă drumul.

— A venit domnişoara Matteo, spune el.

Începe distracţia!

— Invit-o înăuntru, spune Christian, apoi mă ia de mână, iar domnişoară Gia Matteo intră în living.

Capitolul 8

Gia Matteo e o femeie frumoasă – o femeie înaltă şi frumoasă –, îşi poartă părul tuns scurt, vopsit blond şi perfect aranjat ca pe o coroană sofisticată. E îmbrăcată cu un costum pantalon de culoare gri – pantalonii şi haina mulată îi scot în evidenţă formele generoase. Par haine scumpe. La baza gâtului, îi străluceşte un diamant care se asortează cu cerceii. E o femeie manierată – una dintre acele femei care au crescut cu bani şi educaţie aleasă, deşi în seara asta pare să fi lăsat educaţia acasă, pentru că bluza de un albastru pal e desfăcută la prea mulţi nasturi. Ca a mea. Mă înroşesc.

— Christian, Ana, ne salută ea cu un zâmbet radios, etalându-şi dinţii de un alb perfect.

Dă mâna cu manichiură îngrijită mai întâi cu Christian, apoi cu mine – ceea ce mă obligă să-i dau drumul mâinii lui Christian. E doar un pic mai scundă decât el, dar are

nişte tocuri uriaşe.

— Gia, îi răspunde Christian politicos, iar eu îi zâmbesc rece.

— Amândoi arătaţi foarte bine după luna de miere, spune ea cu glas catifelat, ochii ei căprui fixându-l pe soţul meu de sub genele lungi şi rimelate.

Christian mă cuprinde cu un braţ, strângându-mă cu putere.

— Am petrecut minunat, mulţumesc, răspunde el, mângâindu-mi tâmpla cu buzele, ceea ce mă ia prin surprindere.

Vezi… e al meu. Dificil – ba chiar enervant –, dar al meu. Surâd. În c*lipa asta, te iubesc cu adevărat Christian Grey. Îmi* strecor mâna pe după mijlocul lui, apoi în buzunarul de la spate al pantalonilor săi şi îl strâng de fund. Gia ne zâmbeşte discret.

— Aţi avut timp să vă uitaţi pe planuri?

— Da, murmur eu.

Ridic privirea spre Christian, care îmi surâde cu o sprânceana ridicată, încercând să-şi ascundă amuzamentul. Dar oare ce-l amuză? Reacţia mea faţă de Gia sau faptul că l-am strâns de fund?

— Te rog, planurile sunt aici, spune el, făcând semn cu mâna spre masă.

Mă ia de mână şi mă conduce într-acolo, iar Gia vine după noi în cele din urmă, îmi aduc aminte de bunele maniere.

— Vrei ceva de băut? o întreb eu. Un pahar de vin?

— Ar fi excelent, spune Gia. Un vin alb sec, dacă ai.

La dracu'! Sauvignonul din care am băut noi e alb sec, nu?

Fără tragere de inimă, mă îndepărtez de lângă bărbatul meu şi pornesc spre bucătărie. Christian opreşte muzica, iar din difuzoare se mai aude doar un discret zgomot de fond.

— Mai vrei nişte vin, Christian? strig eu din bucătărie.

— Da, iubito, te rog, îmi răspunde el drăgăstos.

Uau, cât de seducător poate să fie uneori, dar cât de enervant alteori!

Ducând mâna la dulap, simt că mă urmăreşte cu privirea şi sunt cuprinsă de sentimentul ciudat că soţul meu şi cu mine dăm o mică reprezentaţie, că jucăm un joc împreună – dar de data asta suntem în aceeaşi tabără şi o avem drept adversară pe Gia Matteo. Oare Christian conştientizează că

e atrasă de el şi că o arată în mod prea evident? Mă străbate un fior plăcut când îmi dau seama că poate încearcă să-mi dea asigurări. Sau poate că pur şi simplu îi transmite – limpede şi apăsat – acestei femei că e luat.

E al meu. *Da, nenorocito – al meu.* Zeiţa mea intimă e îmbrăcată în ţinută de gladiatoare şi are un aer necruţător. Zâmbind în sinea mea, iau trei pahare din bufet şi sticla de sauvignon de pe frigider, apoi le aşez pe toate pe barul pentru micul dejun. Gia e aplecată deasupra mesei, în timp ce Christian stă în picioare lângă ea şi îi arată ceva pe planuri.

— Cred că Ana are câteva opinii despre peretele de sticlă, dar, în linii mari, suntem amândoi mulţumiţi de ideile tale.

— Oh, mă bucur! exclamă Gia, evident uşurată, şi atinge braţul lui Christian cu un gest discret, plin de cochetărie.

Christian se încordează imediat, însă aproape imperceptibil, iar Gia chiar pare să nu observe.

Lasă-l dracu' în pace, femeie! Nu-i place să fie atins.

Făcând un pas într-o parte, astfel încât Gia

să nu-l mai poată atinge, Christian se întoarce spre mine.

— Ne e sete, spune el.

— Imediat!

Chiar jucăm un joc. Arhitecta îl stânjeneşte. Cum de n-am observat mai înainte? Şi tocmai de aceea nu-mi place Gia. Christian e obişnuit cu felul în care reacţionează femeile la prezenţa lui. L-am văzut deseori în astfel de situaţii şi, de obicei, nu are niciun fel de reacţie. Dar atingerile sunt cu totul altceva. Ei bine, doamna Grey îţi vine în ajutor, Christian.

Umplu repede paharele, apoi le iau în mâini şi dau fuga la cavalerul meu aflat la ananghie. Oferindu-i un pahar Giei, mă poziţionez în mod deliberat între ei. Arhitecta ia paharul, zâmbind politicos. Îi întind unul şi lui Christian, care îl ia cu dragă inimă, având pe chip o expresie de recunoştinţă amuzată.

— Noroc! ne spune el amândurora, dar se uită la mine.

Gia şi cu mine ridicăm paharele şi îi răspundem la unison, apoi iau o bine-venită gură de vin.

— Ana, înţeleg că ai obiecţii cu privire la

peretele de sticlă? mă întreabă Gia.

— Da. Adică îmi place, să nu mă înţelegi greşit. Dar mă gândeam să-l încorporăm mai organic în structura casei. La urma urmelor, m-am îndrăgostit de casă aşa cum e, nu vreau s-o modificăm radical.

— Înţeleg.

— Aş vrea ca designul să fie… empatic, mă înţelegi, să fie în acord cu planul original al casei.

Ridic privirea spre Christian, care se uită la mine cu un aer gânditor.

— Fără renovări majore? murmură el.

— Fără, clatin eu din cap, ca să-mi accentuez punctul de vedere.

— Îţi place aşa cum e?

— În mare parte, da. Încă de la început mi s-a părut că are nevoie de îngrijire afectuoasă şi iubitoare.

Ochii strălucitori ai lui Christian au o expresie caldă.

Gia se uită la noi doi şi se îmbujorează uşor.

— Bine, spune ea. Cred că am înţeles ce vrei să spui, Ana. Ce ar fi dacă am păstra peretele de sticlă şi am lărgi terasa din spate, rămânând fideli stilului mediteranean al

casei? Deja avem acolo o terasă din piatră. Am putea construi nişte stâlpi din piatră de acelaşi tip, la distanţă mare unul de celălalt, astfel încât să păstrăm priveliştea. Adăugăm un tavan de sticlă sau un acoperiş din ţiglă de acelaşi fel ca aceea de pe casă. În felul ăsta, o să aveţi şi o zonă pentru luat masa în aer liber.

Ce-i al ei e al ei – chiar e bună.

— Sau, în loc să lărgim terasa, am putea încorpora în uşile de sticlă nişte lemn – culoarea o alegeţi voi –, ceea ce ar păstra spiritul mediteranean, continuă ea.

— Nişte obloane albastre cum sunt cele din sudul Franţei, murmur eu spre Christian, care se uită la mine cu atenţie.

Ia o gură de vin şi ridică din umeri cu un aer indecis. *Hm*. Nu-i place ideea, dar nici nu mă contrazice şi nici nu mă face să mă simt prost. Doamne, bărbatul ăsta e un ghem de contradicţii. Îmi vin în minte vorbele lui de ieri: „Vreau ca noua noastră casă să fie aşa cum îţi doreşti. Oricum ţi-ai dori-o. E a ta. Vreau să fii fericită. În tot ce fac". În adâncul meu, ştiu că e aşa. Atâta că… dar mă opresc. Nu t*e gândi la cearta de mai înainte. Voc*ea mea interioară se încruntă la mine.

Gia se uită la Christian, aşteptând ca el să ia o decizie. Pupilele i se dilată, iar buzele lucioase i se întredeschid. Îşi atinge uşor cu limba buza de sus, apoi ia o gură de vin. Când mă întorc spre Christian, încă se uită la mine – nu la ea. *Da!* Zeiţa mea intimă ridică pumnul în aer cu o mină victorioasă. Am s-o pun la punct pe doamna Matteo.

— Ana, cum vrei să facem? murmură Christian, dând clar de înţeles că ţine cont de părerea mea.

— Îmi place ideea terasei.

— Şi mie.

Mă uit iarăşi la Gia. *Hei, duduie, uită-te la mine, nu la el. Eu sunt cea care ia decizii în privinţa asta.*

— Cred că mai întâi ar trebui să văd planurile refăcute, să-mi pot da seama cum o să arate terasa lărgită şi stâlpii în armonie cu spiritul casei.

Fără tragere de inimă, Gia îşi ia ochii lacomi de la soţul meu şi se uită la mine zâmbind. *Crede că nu observ?*

— Sigur, încuviinţează ea cu un aer afabil. Alte probleme?

În afară de faptul că îl dezbraci din priviri pe soţul meu?

— Christian vrea să reamenajeze dormitorul principal, murmur eu.

Dinspre intrarea în living se aude o tuse discretă. Ne întoarcem tustrei şi îl vedem în prag pe Taylor.

— Taylor? întreabă Christian.

— Trebuie să vă consult într-o chestiune urgentă, domnule Grey.

Christian mă apucă de umeri pe la spate şi îi spune Giei.

— Doamna Grey este cea care decide în acest proiect. Are mână liberă. Tot ce vrea se face. Am încredere totală în instinctele ei. E foarte perspicace.

Vocea i se modifică subtil. În ea descifrez mândrie şi un avertisment voalat – un avertisment pentru Gia?

Are încredere în instinctele mele? Of, bărbatul ăsta e exasperant. În după-amiaza asta, instinctele mele l-au lăsat să-mi calce sentimentele în picioare. Clatin din cap cu un aer nemulţumit, dar sunt recunoscătoare că îi spune Domnişoarei Provocatoare şi Din Păcate Priceputâ cine decide în privinţa casei. Mângâi uşor mâna lui Christian, care se odihneşte pe umărul meu.

— Iar acum, vă rog să mă scuzaţi, spune

el, strângându-mi umerii înainte să pornească în urma lui Taylor.

Mă întreb într-o doară ce s-o fi întâmplat.

— Ei bine… cum e cu dormitorul principal? mă întreabă Gia cu un aer neliniştit.

Ridic privirea spre ea şi fac o scurtă pauză, să mă asigur că Taylor şi Christian nu ne pot auzi. Apoi, adunându-mi toată forţa interioară şi amintindu-mi că am fost foarte nervoasă în ultimele cinci ore, i-o servesc fără menajament.

— Ai motive să fii neliniştită, Gia, pentru că în clipa asta, încă nu ştiu dacă vom continua să lucrăm cu tine. Dar sunt sigură că o să ne înţelegem câtă vreme nu te mai atingi de soţul meu.

Rămâne cu gura căscată.

— Altminteri, eşti concediată. Ai înţeles? pronunţ eu răspicat fiecare cuvânt.

Clipeşte rapid, cu un aer uluit. Nu-i vine să creadă ce a auzit. Nici *mie* nu-mi vine să cred ce am spus. Dar îmi păstrez cumpătul, uitându-mă impasibilă în ochii ei căprui şi din ce în ce mai mari.

Nu da înapoi. Nu da înapoi! Am învăţat această înnebunitoare mină impasibilă de la

Christian, căruia îi iese de minune. Ştiu că renovarea locuinţei principale a familiei Grey este un proiect prestigios pentru biroul de arhitectură al Giei – o pană strălucitoare în panaşul ei. Nu vrea să piardă comanda asta. Iar în clipa asta, mă doare în cot că e prietenă cu Elliot.

— Ana… doamnă Grey… îmi pare rău. Niciodată n-am…

Se înroşeşte, fără să-şi dea seama ce altceva ar mai putea spune.

— Vreau să mă fac bine înţeleasă: soţul meu nu e interesat de tine.

— Bineînţeles, murmură ea, iar sângele i se scurge din obraji.

— După cum ţi-am spus, am vrut doar să fiu bine înţeleasă.

— Doamnă Grey, îmi cer sincer scuze dacă… aţi crezut că am… Se opreşte, tot fără să-şi dea seama ce-ar putea spune.

— Bine. Câtă vreme ne înţelegem una pe cealaltă, totul o să fie în regulă. Iar acum, o să-ţi spun la ce ne-am gândit pentru dormitorul principal, apoi aş vrea să-mi spui toate materialele pe care ai de gând să le foloseşti. După cum ştii, Christian şi cu mine vrem să avem o casă cât mai ecologică, şi aş

vrea să-i spun despre ce materiale e vorba şi care e provenienţa lor.

— B-bineînţeles, se bâlbâie ea cu ochi mari, intimidată de mine.

E o premieră. Zeiţa mea intimă face un tur al arenei, salutând publicul extaziat.

Gia îşi aranjează părul, şi îmi dau seama că e un gest nervos.

— Dormitor principal? spune ea în şoaptă, cu nelinişte în glas.

Acum, că am situaţia sub control, simt că mă relaxez pentru prima oară de când m-am întâlnit cu Christian în după-amiaza asta. Pot să fac asta. Zeiţa mea intimă îi aduce omagii scorpiei din mine.

Christian revine chiar când ne apropiem de sfârşit.

— Aţi terminat? întreabă el.

Mă cuprinde pe după mijloc şi se întoarce spre Gia.

— Da, domnule Grey, zâmbeşte ea radios, dar are un aer nesigur. O să trimit planurile refăcute în vreo două zile.

— Excelent. Eşti mulţumită? mă întreabă el, uitându-se la mine cu ochi calzi şi iscoditori.

Încuviinţez din cap şi mă înroşesc dintr-un motiv pe care nu-l înţeleg.

— Eu ar trebui să plec, spune Gia, şi iarăşi mi se pare că veselia ei e forţată.

De data asta, dă mâna mai întâi cu mine, apoi cu Christian.

— Pe data viitoare, Gia, murmur eu.

— Da, doamnă Grey. Domnule Grey.

Taylor apare în pragul livingului.

— O să te conducă Taylor, spun eu suficient de tare cât să mă audă şi el.

Aranjându-şi părul încă o dată, se răsuceşte pe tocurile înalte şi iese din living, urmată îndeaproape de Taylor.

— A fost considerabil mai rece, spune Christian, uitându-se întrebător la mine.

— Serios? N-am observat, ridic eu din umeri, încercând sa păstrez un ton neutru. Ce voia Taylor? întreb, în parte pentru că sunt curioasă, în parte pentru că vreau să schimb subiectul.

Încruntându-se, Christian îmi dă drumul şi începe să ruleze planurile de pe masă.

— Ceva legat de Hyde.

— Ce-i cu Hyde? şoptesc eu.

— N-ai de ce să-ţi faci griji, Ana.

Lăsând planurile la o parte, Christian mă

ia în braţe.

— Se pare că n-a mai fost în apartamentul lui de câteva săptămâni, asta-i tot.

Mă sărută pe păr, apoi îmi dă drumul şi termină ce a început.

— Ce aţi hotărât? mă întreabă, şi ştiu că a schimbat subiectul pentru că nu vrea să-mi spună mai multe despre Hyde.

— Doar ce am stabilit cu tine. Cred că te place, spun eu calm.

Pufneşte.

— I-ai zis ceva? mă întreabă el, şi mă înroşesc.

Cum şi-a dat seama? Neştiind ce să spun, las privirea în jos.

— Când a venit, eram Christian şi Ana, iar când a plecat, domnul şi doamna Grey, adaugă el pe un ton sec.

— S-ar putea să-i fi spus ceva, bâigui eu.

Când mă uit iarăşi la el, mă priveşte cu căldură şi, preţ de o clipă, are un aer… mulţumit. Apoi pleacă privirea, clătinând din cap, iar expresia i se schimbă.

— Asta e reacţia pe care o au de obicei femeile faţă de mine, spune el pe un ton vag nemulţumit, ba chiar dezgustat.

Oh, Cincizeci de Umbre, nu!

— Ce-i? mă întreabă el, surprins de expresia mea perplexă.

Brusc, ochii i se măresc, iar pe chip i se aşterne o mină alarmată.

— Doar nu eşti geloasă, nu? adaugă el îngrozit.

Mă înroşesc şi înghit în sec, apoi plec privirea spre degetele mele împreunate. *Sunt geloasă?*

— Ana, e o prădătoare sexuală. Nu-i deloc genul meu. Cum poţi să fii geloasă pe ea? Sau pe oricine altcineva? Nu mă interesează nimic la ea.

Când ridic privirea, se uită la mine ca şi cum mi-ar fi crescut încă o mână. Îşi trece degetele prin păr.

— Doar pe tine te vreau, Ana, spune el calm. N-o să te vreau niciodată decât pe tine.

Vai de mine! Lăsând încă o dată planurile la o parte, Christian se apropie de mine şi îmi ia bărbia între degetul mare şi arătător.

— Cum de nu ştii asta? Ţi-am dat vreodată motive să crezi că aş putea fi interesat, fie şi vag, de altcineva? mă întreabă el, privindu-mă ţintă cu ochi scăpărători.

— Nu, şoptesc eu. Sunt o caraghioasă. Atâta că azi… tu…

Brusc, ies la suprafaţă toate sentimentele neplăcute de mai devreme. Azi după-amiază, am fost uluită şi enervată de comportamentul pe care l-a avut în biroul meu. Acum vrea să stau acasă, iar în clipa următoare vrea să-mi ofere editura în dar. Cum să ţin pasul cu el?

— Ce-i cu mine?

— Oh, Christian… Încep eu şi simt că îmi tremură buza de jos. Încerc să mă adaptez la noua mea viaţă, pe care nu mi-am imaginat-o niciodată aşa. Totul îmi e oferit pe tavă – slujba, tu, soţul meu minunat, pe care niciodată… niciodată n-am crezut că am să-l iubesc în felul ăsta… atât de intens, atât de repede, atât de… irevocabil.

Inspir adânc să mă liniştesc, în timp ce el se uită la mine cu gura căscată.

— Dar eşti ca un marfar, şi mi-e teamă să urc în el, pentru că fata de care te-ai îndrăgostit ar putea fi strivită. Şi ce o să rămână din mine? Un fel de carcasă socială goală pe dinăuntru, care aleargă de la un eveniment caritabil la altul.

Fac o nouă pauză, străduindu-mă să găsesc vorbele prin care şi exprim cum mă simt.

— Iar acum vrei să fiu director de

companie, lucru pe care nu mi l-am dorit niciodată. Mă lupt cu ideile astea contradictorii: ba vrei să stau acasă, ba vrei să conduc o companie – e derutant.

Mă opresc, simţind că-mi vine să plâng, şi mă străduiesc să-mi stăpânesc lacrimile.

— Vreau să nu mă zoreşti. Trebuie să mă laşi să iau singură decizii, să-mi asum singură riscuri, să fac greşeli şi să învăţ din ele. Trebuie să învăţ să merg înainte să alerg. Mă înţelegi, Christian? Vreau să am un anumit grad de independenţă. De aceea vreau să-mi păstrez numele.

Gata, asta voiam să-i spun azi după-amiază.

— Simţi că te zoresc? şopteşte el.

Încuviinţez din cap.

Închide ochii şi îşi trece o mână prin păr cu un aer agitat.

— Vreau doar să-ţi pun lumea la picioare, Ana, să-ţi ofer tot ce-ţi doreşti. Şi, în acelaşi timp, să te apăr de lume. Să am grijă de tine. Dar vreau şi să ştie lumea că eşti a mea. Azi, când am primit e-mailul tău, am intrat în panică. De ce nu mi-ai spus că ai hotărât să-ţi păstrezi numele?

Mă înroşesc. Are dreptate.

— M-am gândit la asta în luna de miere şi… n-am vrut să sparg bula, iar apoi am uitat. Mi-am adus aminte de asta abia aseară. Apoi am discutat despre Jack Hyde… mă rog, nu mi-a mai stat gândul la asta. Îmi pare rău, ar fi trebuit să-ţi spun, să discutăm, dar n-am găsit momentul potrivit.

Privirea lui intensă mă intimidează. E ca şi cum ar încerca să-mi pătrundă în minte, dar nu spune nimic.

— De ce ai intrat în panică? îl întreb eu.

— Nu vreau să-mi scapi printre degete.

— Pentru numele lui Dumnezeu, n-am să plec nicăieri. Când o să-ţi intre asta în cap? TE IUBESC, fac eu un gest cu mâna, la fel ca el, să-mi accentuez cuvintele. Mai mult „decât văzul, spaţiul sau libertatea”[8].

Face ochii mari.

— Iubirea unei fiice?[9] îmi zâmbeşte el ironic.

— Nu, râd eu fără să vreau. E singurul citat care mi-a venit în minte.

— Sunt ca nebunul rege Lear?

---

8 William Shakespeare, *Regele Lear*, actul I, scena 1. (N.a.)

9 Citatul cu pricina este din declaraţia de iubire a lui Gonneril către tatăl ei, regele Lear. (N.t.).

— Ca preaiubitul rege Lear.

Îi mângâi faţa, iar el îşi sprijină obrazul în palma mea, închizând ochii.

— Ai fi dispus să-ţi schimbi numele în Christian Steele, să ştie toată lumea că eşti al meu?

Deschide imediat ochii şi se uită la mine ca şi cum tocmai aş fi spus că pământul este plat. Se încruntă.

— Că sunt al tău? murmură el, ca şi cum ar vrea să afle cum sună aceste cuvinte.

— Al meu.

— Al tău, spune el, repetând vorbele pe care ni le-am spus cu o zi înainte în camera de joacă. Da, mi l-aş schimba. Dacă ar însemna foarte mult pentru tine.

Vai de mine!

— Pentru tine înseamnă foarte mult?

— Da, răspunde el ferm.

— Bine.

Am să fac asta pentru el. Am să-i dau şi această asigurare, de care îmi dau seama că are nevoie.

— Am crezut că deja ne am înţeles în privinţa asta.

— Da, ne-am înţeles, dar acum, că am mai discutat-o un pic, sunt mai împăcată cu

decizia mea.

— Oh, mormăie el surprins.

Apoi afişează zâmbetul său frumos, care îmi taie respiraţia. Mă ia pe după mijloc şi mă răsuceşte, iar eu scot un ţipăt şi chicotesc, dar nu-mi dau seama dacă e fericit sau uşurat sau... ce altceva?

— Doamnă Grey, ştii cât de mult înseamnă asta pentru mine?

— Ştiu.

Se apleacă şi mă sărută, iar degetele i se înfig în părul meu imobilizându-mi capul.

— Înseamnă şapte nuanţe perverse, îmi şopteşte, frecându-şi nasul de al meu.

— Crezi? mă dau eu în spate, privindu-l în ochi.

— Au fost făcute anumite promisiuni. S-a prelungit o ofertă şi s-a negociat o înţelegere, murmură el, iar ochii săi au o expresie de încântare senzuală.

— Ăă...

Încă simt că mi se învârte capul şi încerc din răsputeri să ţin pasul cu stările lui schimbătoare.

— N-ai de gând să-ţi ţii promisiunea? mă întreabă el nesigur, apoi i se aşterne pe chip un aer îngândurat şi adaugă: Am o idee.

Oh, la ce futai pervers s-o fi gândind?

— Am o treabă foarte importantă, continuă el, redevenind serios. Da, doamnă Grey. O treabă extrem de importantă.

Ba nu – râde de mine.

— Ce-i? şoptesc eu.

— Trebuie să mă tunzi. Se pare că e prea lung, iar soţiei mele nu-i place.

— Nu pot să te tund!

— Ba poţi, zâmbeşte Christian şi clatină din cap, astfel încât părul lui prea lung îi vine în ochi.

— Ei bine, dacă doamna Jones are cumva la bucătărie un castron de budincă… răspund eu cu un chicot.

Izbucneşte în râs.

— Bună observaţie. În regulă, atunci o să-l chem pe Franco.

Nu! Franco lucrează pentru *ea*? Poate că aş putea să-l tund eu, totuşi. La urma urmelor, îl tund pe Ray de ani de zile, şi nu s-a plâns niciodată.

— Vino, îl apuc eu de mână, iar el face ochii mari.

Îl conduc până în baia noastră, unde iau scaunul alb de lemn care stă într-un colţ. Îl aşez în faţa chiuvetei. Când mă întorc spre

Christian, se uită la mine cu un amuzament prost camuflat şi îşi ţine degetele mari vârâte în găicile din faţă ale pantalonilor – dar ochii lui au o expresie extrem de sexy.

— Ia loc, îi fac eu semn cu mâna spre scaun, încercând să păstrez controlul asupra situaţiei.

— Vrei să mă speli pe cap?

Încuviinţez din cap, iar el ridică o sprânceană cu un aer surprins şi, preţ de o clipă, am impresia că o să dea înapoi.

— Bine, răspunde el.

Cu gesturi lente, îşi desface nasturii cămăşii albe, începând cu cel de sub mărul lui Adam. Degetele sale sprintene şi îndemânatice trec de la un nasture la altul, până când cămaşa îi atârnă descheiată.

*Vai de mine... Zei*ţa mea intimă se opreşte din turul arenei.

Christian îmi întinde una dintre mâneci cu un gest care vrea să spună: „Desfă-o acum!”, iar buzele i se arcuiesc într-un zâmbet sexy şi provocator.

Oh, are butoni. Îl iau de încheietură şi îi scot primul buton – un disc de platină pe care sunt gravate iniţialele lui, cu litere cursive –, apoi îl desfac şi pe al doilea. Când

termin, mă uit la el, iar expresia amuzată i-a dispărut de pe chip, fiind înlocuită de ceva mai sexy… mult mai sexy. Întind mâna şi îi dau jos cămaşa de pe umeri, lăsând-o să cadă pe podea.

— Eşti gata? şoptesc eu.

— Pentru tot ce vrei tu, Ana.

Privirea îmi coboară de la ochii la buzele sale întredeschise, ca să poată inspira mai adânc. Sculpturală, frumos dăltuită… oricum i-am spune, e o gură frumoasă, iar el ştie exact ce să facă cu ea. În clipa următoare, mă trezesc ridicându-mă pe vârfuri să-l sărut.

— Nu, spune el, aşezându-şi ambele mâini pe umerii mei. Dacă faci asta, rămân netuns.

Oh!

— Şi vreau să mă tunzi, continuă el, iar ochii i se măresc brusc din nu ştiu ce motiv – candoarea lui e dezarmantă.

— De ce? şoptesc eu.

Se uită la mine preţ de o clipă, iar ochii i se măresc şi mai mult.

— Pentru că o să mă facă să mă simt iubit.

Inima îmi stă în loc. *Oh, Christian… Domnul meu Învechit în Rele. Şi,* aproape fără să-mi dau seama, îl iau în braţe şi îl sărut pe

piept, apoi îmi frec obrazul de părul gâdilicios de pe pieptul său.

— Ana. Ana mea, şopteşte el.

Mă cuprinde în braţe şi rămânem nemişcaţi în baie, lipiţi unui de celălalt. Vai, cât îmi place să fiu în braţele lui! Chiar dacă e un nemernic megaloman şi dominator, e nemernicul meu şi are mare nevoie de grijă, iubire şi tandreţe. Mă las uşor pe spate, fără să-i dau drumul.

— Chiar vrei să fac asta?

Încuviinţează din cap şi afişează zâmbetul său sfios, iar eu îi răspund tot cu un zâmbet şi mă desprind din îmbrăţişarea lui.

— Atunci ia loc, repet eu.

Face întocmai ce-i cer, aşezându-se cu spatele la chiuvetă. Îmi dau jos pantofii şi îi arunc pe podeaua băii, în locul unde stă grămadă şi cămaşa lui, apoi iau şamponul Chanel pe care l-am cumpărat din Franţa.

— V-ar plăcea acest şampon, Sire? îl ridic eu cu ambele mâini, ca şi cum aş fi un agent de la teleshopping. Adus de mine însămi din sudul Franţei. Îmi place mirosul ăsta... miroase ca tine, adaug în şoaptă.

— Te rog, surâde el.

Iau un prosop mic de pe calorifer –

doamna Jones se pricepe să le păstreze foarte catifelate.

— Apleacă-te în faţă, îi poruncesc eu, iar el se supune.

Îi înfăşor prosopul în jurul umerilor, apoi pornesc robinetele şi umplu chiuveta cu apă călduţă.

— Apleacă-te în spate.

Vai, îmi place să deţin controlul. Christian se apleacă pe spate, dar e prea înalt. Împinge scaunul mai în faţă, apoi îl înclină şi îi sprijină speteaza de chiuvetă. Distanţa perfectă. Dă capul pe spate, uitându-se la mine cu ochi îndrăzneţi, iar eu îi zâmbesc. Iau un pahar de pe măsuţa de toaletă, îl scufund în apă şi îl răstorn pe capul lui Christian, umezindu-i părul. Repet procesul, aplecându-mă deasupra lui.

— Miroşi atât de bine, doamnă Grey, murmură el, închizând ochii.

În timp ce îi umezesc metodic părul, mă uit în voie la chipul lui. *Dumnezeule mare!* Oare am să mă satur vreodată să-l privesc? Genele lungi şi negre îi umbresc uşor obrajii, iar buzele i se întredeschid, creând un mic orificiu în formă de diamant, şi inspiră delicat. Hm… cât aş vrea să-mi vâr limba

între ele…

Îi dau apă în ochi. *La naiba!*

— Scuze!

Ia colţul prosopului şi izbucneşte în râs, ştergându-se la ochi.

— Hei, ştiu că-s un nemernic, dar nu mă îneca.

Mă aplec şi îl sărut chicotind pe frunte.

— Nu mă ispiti.

Mă cuprinde pe după cap şi se ridică uşor, lipindu-şi gura de a mea. Mă sărută scurt, gemând, iar geamătul său îmi contractă muşchii pântecelui. E un zgomot toarte seducător. Îmi dă drumul şi înclină capul pe spate cu un aer supus, uitându-se nerăbdător la mine. Preţ de o clipă, are o expresie vulnerabilă de copil, care îmi înmoaie inima.

Vărs nişte şampon în palmă şi îi masez uşor părul. Încep de la tâmple şi merg spre creştet, apoi spre ceafă, răsucind ritmic degetele. Închide ochii şi geme din nou.

— Ce bine e, murmură el după o clipă, relaxându-se sub atingerile mele ferme.

— Aşa e, spun şi îl sărut încă o dată pe frunte.

— Îmi place când îmi atingi pielea capului

cu unghiile.

Încă are ochii închişi, iar pe chip i s-a aşternut o mină încântată – expresia vulnerabilă a dispărut complet. Doamne, cât de mult i s-a schimbat starea, şi mă bucur să ştiu că asta s-a întâmplat mulţumită mie.

— Ridică puţin capul, îi poruncesc eu, iar el se supune.

Hm, s-ar putea să mă obişnuiesc cu asta. Îi clăbucesc bine părul frecându-mi unghiile de pielea capului său.

— Lasă-l pe spate.

Christian dă capul pe spate, şi îndepărtez spuma, reuşind ca de data asta să nu-i dau apă pe faţă.

— Încă o dată? îl întreb eu.

— Te rog.

Ochii i se deschid, iar privirea lui senină se încrucişează cu i mea.

— Imediat, domnule Grey, îi zâmbesc eu.

Mă întorc spre chiuveta pe care o foloseşte Christian de obicei şi o umplu cu apă caldă.

— Pentru clătit, spun, văzând că ochii lui capătă o expresie curioasă.

Îi masez iarăşi părul cu şampon, ascultându-i respiraţia adâncă şi regulată. După ce îl umplu de spumă, iau încă o pauză

să admir chipul minunat al soţului meu. Nu mă pot abţine. Îl mângâi tandru pe obraz, iar el deschide ochii, uitându-se la mine cu un aer aproape somnoros pe sub genele sale lungi. Aplecându-mă în faţă, îi aştern o sărutare castă pe buze. Zâmbeşte, închide ochii şi scoate un oftat de plăcere.

Doamne! Cine ar fi crezut că, după cearta din după-amiaza asta, poate fi atât de relaxat? Fără sex. Mă aplec deasupra lui.

— Hm, murmură el încântat, simţindu-mi sânii pe faţă.

Mă trec fiorii, dar reuşesc să nu tremur. Scot dopul de la chiuvetă, lăsând să se scurgă apa plină de spumă. Christian îşi aşează mâinile pe şoldurile mele, coborându-le apoi pe fese.

— Nu mângâia frizerul, murmur eu, mimând dezaprobarea.

— Nu uita că sunt surd, spune el fără să deschidă ochii, în timp ce mâinile lui îmi coboară pe coapse şi încep să-mi ridice fusta. Îl lovesc uşor peste mână, iar pe buze i se aşterne un zâmbet larg şi adolescentin, ca şi cum l-aş fi prins făcând un lucru ilicit, de care e mândru în sinea lui.

Iau iarăşi paharul, dar de data asta

folosesc apa din chiuveta alăturată ca să-i clătesc bine părul. Stau în continuare aplecată deasupra lui, iar el îşi ţine mâinile pe fundul meu, lovindu-mi uşor fesele cu degetele... În sus şi în jos... Într-o parte şi în alta... hm. Îmi unduiesc şoldurile, iar el geme uşor.

— Gata, te-am clătit.

— Bine.

Îmi strânge fesele mai tare şi dintr-odată se îndreaptă de spate, părul lui ud împrăştiindu-i apă pe trunchi. Mă trage în poala lui, iar mâinile sale îmi alunecă de pe fund până la ceafă, apoi la bărbie, imobilizându-mi capul. Scot un icnet surprins, iar buzele i se lipesc de ale mele, limba lui senzuală invadându-mi gura. Îmi înfig degetele în părul lui ud şi simt picături de apă prelingându-mi-se pe braţe. Christian mă sărută mai apăsat, iar părul său mi se revarsă peste faţă. Mâna lui coboară de la bărbie până la primul nasture al bluzei mele.

— Gata cu tunsul. Vreau să te fut în şapte nuanţe perverse, şi o putem face aici sau în dormitor. Tu decizi.

Ochii lui scăpărători sunt plini de promisiuni senzuale, iar picăturile din părul

lui se preling pe trupurile noastre. Simt că mi se usucă gura.

— Ce alegi. Anastasia? mă întreabă el, ridicând uşor şoldurile.

— Eşti ud, răspund eu.

Apleacă brusc capul în faţă, revărsându-şi părul pe bluza mea. Scot un ţipăt şi încerc să mă smulg din poala lui, dar îşi înteţeşte strânsoarea.

— Ba nu, iubito, murmură el.

Înalţă capul şi îmi zâmbeşte senzual, iar eu sunt Miss Bluză Udă acum. Materialul e ud leoarcă şi a devenit transparent. Sunt udă... peste tot.

— Îmi place grozav priveliştea asta, murmură el, apoi se apleacă şi îmi încercuieşte un sfârc cu nasul, iar eu mă zbat uşor.

— Răspunde-mi, Ana. Aici sau în dormitor?

— Aici, şoptesc eu frenetic.

La naiba cu tunsoarea – o putem lăsa pe mai târziu. Buzele lui Christian se arcuiesc într-un zâmbet senzual, plin de promisiuni perverse.

— Bună alegere, doamnă Grey, îmi murmură el pe buze.

Îmi dă drumul la bărbie, iar mâna lui îmi coboară pe genunchi. Apoi îmi alunecă uşor pe picior, ridicându-mi fusta şi trimiţându-mi furnicături în tot trupul. Buzele lui îmi presară sărutări tandre de la ureche până la bărbie.

— Oh, ce să-ţi fac? şopteşte el, iar degetele lui se opresc la marginea ciorapilor. Îmi plac, adaugă.

Îşi vâră un deget pe după marginea elastică şi îmi mângâie interiorul coapsei, iar eu gem şi mă zvârcolesc încă o dată în poala lui.

Geme şi el.

— Dacă vrei să te fut în şapte nuanţe perverse, trebuie să stai nemişcată.

— Fă-mă să stau nemişcată, îl provoc eu în şoaptă, cu respiraţie întretăiată.

Christian inspiră adânc, mijeşte ochii şi se uită la mine cu o expresie senzuală.

— Oh, doamnă Grey, nu trebuie decât să ceri.

Mâinile i se mută de la marginile ciorapilor spre chiloţi.

— Hai să te scăpăm de ăştia.

Trage uşor de ei, respirând printre dinţii strânşi, iar eu îmi schimb poziţia să-l ajut.

— Stai nemişcată, mormăie el.

— Încerc să te ajut, spun şi îmi ţugui buzele, iar el îmi apucă între dinţi buza de jos.

— Nemişcată, repetă el.

Îmi trage chiloţii în jos şi mi-i scoate, apoi îmi ridică fusta, strângându-mi-o în jurul şoldurilor, mă cuprinde de talie cu ambele mâini şi mă ridică. Încă are chiloţii în mână.

— Aşează-te călare pe mine, îmi porunceşte, uitându-se ţintă în ochii mei.

Fac ce-mi cere, aruncându-i o privire provocatoare. *Dă-i drumul, Cincizeci de Vicii!*

— Doamnă Grey, încerci cumva să mă aţâţi? mă previne el.

Se uită la mine cu un aer amuzat şi, în acelaşi timp, excitat – o combinaţie seducătoare.

— Da. Ce ai de gând să faci?

În ochi îi străluceşte o încântare lascivă, şi îi simt membrul tare sub mine.

— Împreunează-ţi mâinile la spate, îmi porunceşte.

Oh! Mă supun imediat şi, cu gesturi îndemânatice, îmi leagă mâinile la spate cu chiloţii.

— Cu chiloţii? Domnule Grey, n-ai niciun

pic de ruşine, îl dojenesc eu.

— Nu când vine vorba de tine, doamnă Grey, ştii bine, îmi răspunde el cu o privire intensă şi sexy.

Cuprinzându-mi talia cu ambele mâini, mă dă un pic în spate. Încă îi cad picături de apă din păr pe piept. Îmi vine să mă aplec şi să le ling, dar îmi e greu acum, cu mâinile legate.

Christian îmi mângâie ambele coapse până la genunchi. Îmi depărtează mai mult picioarele, după care degetele sale urcă spre nasturii bluzei mele.

— Nu cred că avem nevoie de asta, spune.

Începe să desfacă meticulos nasturii bluzei ude, fără să-şi ia ochii de la mine. Privirea lui devine din ce în ce mai întunecată, în timp ce îşi duce treaba la bun sfârşit, fără să se grăbească. Pulsul mi se înteţeşte, iar respiraţia mi se precipită. Nu-mi vine să cred – abia dacă m-a atins, şi deja sunt excitată, tulburată… pregătită. Îmi vine să mă zvârcolesc. Îmi lasă bluza jilavă desfăcută şi îmi mângâie faţa cu ambele mâini, plimbându-şi degetul mare peste buza de jos. Dintr-odată, mi-l înfige în gură.

— Suge-l, îmi porunceşte el în şoaptă, accentuând „S” -ul.

Îmi strâng buzele în jurul degetului şi fac exact ce-mi cere. Oh… îmi place jocul ăsta. Are gust bun. Oare ce aş mai vrea să sug? E un gând care îmi contractă muşchii din pântece. Îmi plimb dinţii de-a lungul degetului şi îl muşc uşor, iar buzele i se întredeschid.

Geme şi îşi scoate uşor degetul umed din gura mea, coborându-l pe bărbie, apoi pe gât, până la stern. Şi-l vâră în cupa sutienului şi o trage în jos, eliberându-mi sânul.

Nu-şi ia o clipă privirea de la mine. Urmăreşte fiecare reacţie pe care mi-o produc atingerile lui, iar eu mă uit ţintă în ochii lui. E aţâţător. Tulburător. Posesiv. Îmi place grozav. Îmi eliberează şi celalalt sân, apoi îi cuprinde pe amândoi în palme şi îmi încercuieşte sfârcurile cu degetele, mângâindu-le şi lovindu-le uşor, până se întăresc sub atingerile lui îndemânatice. Mă străduiesc din răsputeri să nu mă mişc, dar sfârcurile sunt conectate cu pântecele, aşa că gem, dau capul pe spate şi închid ochii, lăsându-mă în voia torturii lui delicioase.

— Sst!

Vocea mângâietoare a lui Christian e în dezacord cu ritmul aţâţător şi stăruitor al

degetelor lui nemiloase.

— Nemişcată, iubito, nemişcată.

Dându-mi drumul la un sân, îşi duce mâna pe ceafa mea, apoi se apleacă în faţă, îmi ia în gură sânul părăsit şi îl suge cu putere, gâdilându-mă cu părul său ud. În acelaşi timp, îmi prinde celălalt sfârc întărit între degetul mare şi arătător, trăgându-l şi răsucindu-l uşor.

— Ah! Christian! gem eu, aplecându-mă în faţă.

Dar nu se opreşte, ci îşi continuă pe îndelete tortura lentă şi agonizantă. Plăcerea capătă o nuanţă mai întunecată şi simt că mi se aprinde trupul.

— Te rog, Christian, scâncesc eu.

— Hm, murmură el. Vreau să-ţi dai drumul aşa.

Sfârcul primeşte un scurt răgaz, în timp ce cuvintele lui îmi mângâie pielea, şi mă simt ca şi cum ar scoate la iveală o parte adâncă şi întunecată din sufletul meu, pe care numai el o cunoaşte. Când revine la sân, cu dinţii de data asta, plăcerea e aproape insuportabili Gemând zgomotos, mă zvârcolesc în poala lui, încercând să mă frec de pantalonii lui. Trag inutil de chiloţii care îmi imobilizează

mâinile, tânjind să-l ating, dar simt că mă pierd – mă pierd în acest vălmăşag de senzaţii perfide.

— Te rog, îl implor eu, iar plăcerea îmi inundă trupul, de la gât până la degetele de la picioare, încordând totul în calea ei.

— Ai sâni atât de frumoşi, Ana, geme el. Într-o zi, am să-i fut.

Ce naiba vrea să spună? Deschizând ochii, cobor privirea şi îl văd sugându-mi sfârcul, iar pielea îmi cântă sub atingerea lui. Nu mai simt bluza jilavă, părul lui umed… nimic în afară de arsură. E o arsură delicioasă în adâncul pântecelui meu, şi toate gândurile îmi dispar din minte, iar tot trupul mi se încordează… se umple… e pregătit… şi tânjeşte după eliberare. Iar Christian nu se opreşte – mă aţâţă, mă trage de sfârcuri, mă înnebuneşte. Vreau… vreau…

— Dă-ţi drumul… îmi şopteşte el.

Şi exact asta fac – gem zgomotos, orgasmul inundându-mă şi scuturându-mi trupul iar el îşi încetează tortura dulce şi mă cuprinde în braţe, lipindu-mă de el, în timp ce trupul mi se linişteşte şi mă ghemuiesc la pieptul lui. Când deschid ochii, Christian se uită la mine şi îmi spune pe un ton fascinat:

— Doamne, cât îmi place să te văd când îţi dai drumul.

— A fost…

Dar n-am cuvinte să exprim ce simt.

— Ştiu.

Fără să-şi ia mâna de pe ceafa mea, se apleacă în faţă şi mă sărută apăsat, cu dragoste şi veneraţie, iar eu mă pierd în sărutul său.

Îşi desprinde gura de a mea ca să ia o gură de aer, iar ochii săi de culoarea unui nor tropical de furtună.

— Iar acum, o să te fut – dur, murmură el.

Vai de mine! Apucându-mă pe după talie, mă ridică şi îşi duce mâna dreaptă la betelia pantalonilor săi bleumarin. Îşi plimbă degetele de la mâna stângă în susul şi în josul coapsei mele, oprindu-se de fiecare dată la marginea ciorapului. Se uită ţintă în ochii mei. Stăm faţă în faţă şi mă simt neajutorată, imobilizată de sutienul meu lăsat în jos şi de chiloţii cu care mi-a legat mâinile. Cred că e unul dintre momentele cele mai intime pe care le-am trăit împreună – eu stând în poala lui, uitându-mă în frumoşii lui ochi cenuşii. Sunt foarte excitată şi, în acelaşi timp, într-o legătură foarte strânsă cu el – nu sunt nici

sfioasă, nici stânjenită. Acesta e Christian, soţul meu, iubitul meu, megalomanul meu dominator, Domnul meu Învechit în Rele – iubirea vieţii mele.

Christian duce mâna la fermoar, eliberându-şi mădularul erect şi simt că mi se usucă gura.

— Îţi place, şopteşte el zâmbind.

— Îhi, murmur eu admirativ.

Îşi duce mâna pe mădular, mişcând-o în sus şi în jos… *Vai de mine!* Mă uit la el pe sub gene. La dracu', cât de sexy el

— Îţi muşti buza, doamnă Grey.

— Pentru că mi-e foame.

— Ţi-e foame?

Gura i se deschide cu un aer surprins, iar ochii i se măresc preţ de o clipă.

— Îhî… încuviinţez eu, lingându-mi buzele.

Afişează un zâmbet enigmatic şi îşi muşcă buza de jos, continuând să-şi mişte mâna în sus şi în jos. De ce mă excită atât de tare priveliştea bărbatului meu masturbându-se?

— Înţeleg. Ar fi trebuit să mănânci la cină.

Tonul lui e ironic şi, în acelaşi timp, mustrător.

— Dar poate îţi fac o favoare, adaugă el, aşezându-şi mâinile pe talia mea. Ridică-te,

spune el blând, şi îmi dau seama ce are de gând să facă.

Mă ridic din poala lui – nu-mi mai tremură picioarele.

— Îngenunchează.

Fac ce-mi cere şi mă aşez în genunchi pe gresia rece din baie. Se trage mai în faţă pe tăblia scaunului.

— Sărută-mă, spune el, ţinându-şi mădularul în mână.

Ridic privirea, iar el îşi trece limba peste dinţii de sus. E excitant, foarte excitant să-i văd dorinţa, dorinţa evidentă de a mă avea, de a-mi intra în gură. Aplecându-mă în faţă, cu ochii în ai săi, îi sărut vârful mădularului. Christian inspiră adânc şi îşi încleştează dinţii, îmi pune o mână pe tâmplă, iar eu îmi plimb limba pe el, lingându-i picătura de rouă din vârful glandului. Hm… are gust bun. Geme şi întredeschide buzele, iar eu îl iau în gură şi sug cu putere.

— Ah…

Aerul îi şuieră printre dinţi, şi îşi ridică şoldurile, adâncindu-se în gura mea. Dar nu mă opresc. Acoperindu-mi dinţii cu buzele, cobor şi mă ridic, iar el îmi cuprinde capul şi cu cealaltă mână, înfigându-şi degetele în

părul meu, intrând şi ieşind uşor din gura mea. Respiraţia i se precipită şi devine mai aspră. Îmi răsucesc limba în jurul glandului şi cobor iarăşi, potrivindu-mi perfect ritmul cu mişcările şoldurilor sale.

— Doamne, Ana!

Oftează prelung şi închide ochii, strângând pleoapele cu putere. E foarte excitat, iar mădularul lui devine din ce în ce mai nerăbdător – răspunsul său la atingerile mele. *Ale mele!* Zeiţa mea intimă e atât de încinsă, încât ar putea aprinde toată Escala. Foarte uşor, îmi dau buzele la o parte, dezvelindu-mi dinţii.

— Ah!

Christian rămâne nemişcat. Aplecându-se în faţă, mă ia de mijloc şi mă trage în poală.

— Ajunge! murmură el.

Întinzându-şi mâna, îmi desface chiloţii dintr-o mişcare. Îmi răsucesc încheieturile mâinilor şi mă uit pe sub gene în ochii lui scăpărători, plini de dragoste şi dorinţă. Şi îmi dau seama că eu vreau să-l fut în şapte nuanţe perverse. Îl vreau atât de mult. Vreau să-l văd dându-şi drumul sub mine. Îl apuc de mădular şi mă aşez deasupra lui. Punând o mână pe umărul lui, mă las în jos foarte

lent şi tandru. Scoate un geamăt feroce din adâncul gâtului şi, aplecându-se în faţă îmi dă jos bluza, lăsând-o să cadă pe podea, apoi îşi aşează mâinile pe şoldurile mele.

— Stai nemişcată, spune el cu glas răguşit, adâncindu-şi degetele în carnea mea. Te rog, lasă-mă să savurez… Să te savurez.

Mă opresc. *Vai de mine…* Îl simt atât de bine în mine. Îmi mângâie faţa cu ochi mari şi sălbatici, cu buzele întredeschise. Se înfige în mine, şi gem, închizând ochii.

— E locul meu preferat, şopteşte el. În tine. În soţia mea.

Dumnezeule! Christian! Nu mă pot abţine. Degetele mele i se înfig în părul ud, gura mea o caută pe a lui şi încep să mă mişc – în sus şi în jos, sprijinindu-mă în vârful picioarelor, savurându-l, savurându-mă. Geme zgomotos, iar mâinile sale mi se înfig în păr şi mă mângâie pe spate. Limba lui îmi năvăleşte lacom în gură, luând de la mine tot ce-i dau de bunăvoie. După toate certurile noastre de azi, după supărarea mea şi supărarea lui, încă avem asta. Întotdeauna vom avea asta. Îl iubesc atât de mult – sunt copleşită. Mâinile lui îmi coboară pe fund, să mă poată controla, mişcându-mă în sus şi în jos, iar şi

iar, în ritmul lui – în tempoul lui precis şi aţâţător.

— Ah, gem eu neajutorată, lăsându-mă în voia lui.

— Da. Da, Ana, şuieră el printre dinţi, iar eu îi presar sărutări pe faţă, pe bărbie, pe mandibulă, pe gât. Iubito, şopteşte el, sărutându-mă din nou.

— Oh, Christian, te iubesc. Am să te iubesc întotdeauna.

Am respiraţia întretăiată şi vreau să ştie, să fie sigur de mine după ce astăzi ni s-au înfruntat voinţele.

Geme zgomotos şi mă strânge cu putere în braţe, ejaculând cu o tânguire prelungă. Şi e suficient – suficient să mă facă să-mi dau drumul încă o dată, cu mâinile în jurul gâtului său şi cu lacrimile şiroindu-mi pe obraji, pentru că îl iubesc atât de mult.

— Hei, şopteşte el, ridicându-mi bărbia şi uitându-se în ochii mei cu un aer îngrijorat. De ce plângi? Te-a durut?

— Nu, murmur eu pe un ton liniştitor.

Îmi dă la o parte părul de pe faţă, îmi şterge o lacrimă şi mă sărută tandru pe buze. Încă e în adâncul meu. Mă ridică uşor şi se

retrage din mine, făcându-mă să tresar.

— Ce s-a întâmplat, Ana? Spune-mi.

— Uneori… încep eu scâncind. Uneori sunt copleşită de cât de mult te iubesc, şoptesc.

După o clipă, afişează zâmbetul său sfios – rezervat pentru mine, cred.

— Şi tu ai acelaşi efect asupra mea, murmură, sărutându-mă încă o dată.

Zâmbesc, iar în adâncul meu, bucuria îşi face apariţia şi se întinde leneş.

— Serios?

Zâmbeşte.

— Ştii că e aşa.

— Uneori, ştiu, dar nu tot timpul.

— Să ne întoarcem la tine, doamnă Grey, şopteşte el.

Surâd şi îi aştern pe piept sărutări ca nişte fulgi, frecându-mi nasul de părul catifelat de pe pectorali. Christian mă mângâie păr şi coboară o mână pe spatele meu. Îmi desface sutienul şi îmi dă jos o bretea, iar eu mă depărtez uşor de pieptul lui, să-mi dea jos şi cealaltă bretea, apoi îl aruncă pe podea.

— Hm, piele pe piele, murmură el bucuros, luându-mă iarăşi în braţe.

Mă sărută pe umăr şi îmi mângâie gâtul cu nasul, până la ureche.

— Miroşi divin, doamnă Grey.

— Şi tu, domnule Grey, îi răspund, frecându-mi iarăşi nasul de el, inhalându-i mirosul, care acum e amestecat cu parfumul ameţitor al sexului.

Aş putea sta o eternitate aşa – satisfăcută şi fericită în braţele sale. E exact ce-mi trebuia după o zi de muncă, după certuri cu soţul meu şi după ce am pus-o la punct pe arhitectă. Aici vreau să fiu şi cu toate că e un megaloman şi un maniac al controlului, aici e locui meu. Christian îşi adânceşte faţa în părul meu şi inspiră adânc. Scot un oftat de mulţumire şi îi simt zâmbetul. O vreme, rămânem aşa ţinându-ne în braţe, fără să ne spunem nimic.

În cele din urmă, realitatea îşi cere drepturile.

— E târziu, spune Christian, în timp ce degetele lui mă mângâie pe spate.

— Dar nu te-am tuns.

Râde.

— Aşa-i, doamnă Grey. Mai ai energie să termini ce ai început?

— Pentru tine, domnule Grey, orice.

Îl sărut încă o dată pe piept şi mă ridic în picioare fără tragere de inimă.

— Nu pleca.

Apucându-mă de şolduri, mă întoarce cu faţa spre el. Îmi îndreaptă fusta, apoi o desface, lăsând-o să cadă pe podea. Îmi întinde mâna, iar eu i-o iau şi fac un pas într-o parte, ieşind din fustă. Acum, nu mai am pe mine decât ciorapii şi portjartierul.

— Oferi o privelişte minunată, doamnă Grey, spune el, apoi se lasă pe spetează şi îşi încrucişează braţele la piept, măsurându-mă din cap până în picioare.

Întind mâinile şi fac o piruetă.

— Doamne, ce norocos sunt! spune el pe un ton plin de admiraţie.

— Da, aşa e.

Zâmbeşte.

— Ia pe tine cămaşa mea şi poţi să mă tunzi. Dacă rămâi aşa, o să-mi distragi atenţia şi n-o să mai mergem la culcare în noaptea asta.

Nu pot să-mi stăpânesc zâmbetul. Ştiind că-mi urmăreşte fiecare mişcare, mă apropii cu paşi eleganţi de locul unde se află pantofii mei şi cămaşa lui. Aplecându-mă uşor, iau cămaşa, o miros – *hm* –, apoi o iau pe mine.

Christian şi-a încheiat prohabul şi se uită ţintă la mine, cu ochi mari.

— Un mic număr de striptease, doamnă Grey.

— Avem o foarfecă? întreb eu inocent, fluturând din gene.

— În biroul meu, răspunde el cu glas răguşit.

— Mă duc s-o caut.

Lăsându-l singur, mă duc în dormitorul nostru şi îmi iau pieptenele de pe masa de toaletă, apoi pornesc spre biroul lui. Când ajung pe coridor, observ că uşa de la biroul lui Taylor e deschisă. Înăuntru, aproape de prag, stă în picioare doamna Jones. Rămân ţintuită locului.

Taylor o mângâie pe obraz, zâmbindu-i drăgăstos, apoi se apleacă şi o sărută.

Dumnezeule mare! Taylor şi doamna Jones? Rămân cu gura căscată – adică, am crezut că… mă rog, bănuiam că ar putea fi ceva între ei. Dar acum mi-e limpede că sunt împreună! Mă înroşesc, simţindu-mă ca o intrusă, şi reuşesc să-mi pun picioarele în mişcare. Traversez livingul în vârful degetelor şi intru în biroul lui Christian. Aprinzând lumina, mă apropii de biroul lui. Taylor şi doamna Jones. Uau! Mi se învârte capul. Întotdeauna am crezut că doamna Jones e

mai în vârstă decât Taylor. Oh, o să-mi ia ceva timp să mă obişnuiesc cu asta. Deschid sertarul de sus şi îmi atrage imediat atenţia un pistol. Chri*stian are pistol!*

Un revolver! *Dumnezeule mare!* Habar n-aveam că soţul meu are o armă. Scot revolverul, desfac piedica şi mă uit în butoiaş. E încărcat, dar e uşor… prea uşor. Cred că e făcut din fibră de carbon. De ce o fi având nevoie de o armă? Doamne, sper că ştie să-l folosească. Îmi vin în minte nenumăratele avertismente ale lui Ray în legătură cu armele. Nu şi-a uitat niciodată pregătirea militară. *Astea te pot omorî, Ana. Trebuie să ştii ce faci atunci când ţii în mână o armă.* Pun revolverul la loc şi caut foarfeca. O găsesc imediat şi mă întorc în grabă la Christian, simţind că mi se învârte capul. Taylor? Doamna Jones… apoi revolverul…

La intrarea în living, dau peste Taylor.

— Doamnă Grey, scuzaţi-mă! spune el, înroşindu-se imediat când vede cât de sumar sunt îmbrăcată.

— Ăă… bună, Taylor… ăă… Îl tund pe Christian! bâigui cu a un aer încurcat.

Taylor e la fel de stânjenit ca mine. Deschide gura să spună ceva dar o închide

imediat şi se dă la o parte.

— După dumneavoastră, doamnă Grey, spune el ceremonios.

Cred că obrajii mei au aceeaşi culoare precum vechiul meu Audi – modelul special pentru supuse. Doamne, ce situaţie stânjenitoare!

— Mulţumesc, mă bâlbâi eu şi pornesc cu paşi iuţi pe coridor.

La naiba! Oare am să mă obişnuiesc vreodată cu faptul că nu suntem singuri? Dau buzna în baie cu sufletul la gură.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă Christian, care stă în faţa oglinzii, cu pantofii mei în mână.

Toate hainele mele, care erau împrăştiate pe jos când am plecat, sunt acum împăturite lângă chiuvetă.

— Tocmai am dat peste Taylor.

— Ah, se încruntă Christian. Îmbrăcată aşa…

La naiba!

— Nu-i vina lui Taylor.

Fruntea lui Christian se încruntă şi mai tare.

— Nu. Şi totuşi…

— Sunt îmbrăcată.

— Sumar.

— Nu ştiu cine a fost mai stânjenit, el sau eu, spun, apoi apelez la strategia mea de schimbare a subiectului. Ştiai că el şi Gail sunt… mă rog, împreună?

Christian izbucneşte în râs.

— Bineînţeles că ştiam.

— Şi de ce nu mi-ai spus?

— Am crezut că ştii.

— Nu ştiam.

— Ana, sunt adulţi. Trăiesc sub acelaşi acoperiş. Amândoi sunt liberi. Şi amândoi sunt atrăgători.

Mă înroşesc, simţindu-mă prost că nu mi-am dat seama mai devreme.

— Ei bine, dacă pui problema aşa… Însă mă gândeam că Gail e mai în vârstă decât Taylor.

— Chiar este, dar nu cu mult, mă lămureşte el, uitându-se la mine cu un aer perplex. Unii bărbaţi preferă femeile mai în vârstă…

Dar se opreşte brusc, iar ochii i se măresc.

— Ştiu asta, pufnesc eu, încruntându-mă.

Christian are un aer spăsit. Îmi zâmbeşte drăgăstos. Da! Tehnica mea de distragere a atenţiei a dat roade! Vocea mea interioară dă

ochii peste cap. *Dar cu ce preţ?* mă dojeneşte ea. Acum, umbra doamnei Robinson – al cărei nume nu poate fi rostit – pluteşte deasupra noastră.

— Că tot veni vorba, spune el, înseninându-se brusc.

— Ce-i? bombăn eu cu un aer bosumflat.

Iau scaunul şi îl aşez cu faţa spre chiuvetă.

— Ia loc, îi poruncesc.

Christian se uită la mine cu un aer indulgent şi, în acelaşi timp amuzat, însă se supune, aşezându-se pe scaun, iar eu încep sa-i pieptăn părul, care s-a uscat aproape de tot.

— Mă gândeam că am putea, la noua noastră casă, am putea amenaja pentru ei camerele de deasupra garajului, îmi explică el. Să se simtă şi ei ca acasă. Şi poate că fiica lui Taylor ar putea să stea mai des cu ei.

Mă urmăreşte cu atenţie în oglindă.

— Dar de ce nu vine fata lui să stea aici?

— Taylor nu mi-a cerut asta niciodată.

— Poate ar fi bine să îi propui tu. Dar, în cazul ăsta, ar trebuia fim cuminţi.

Fruntea lui Christian se încruntă.

— La asta nu m-am gândit.

— Poate că tocmai de-aia nici nu ţi-a

cerut-o Taylor. Ai făcut cunoştinţă cu fata lui?

— Da. E foarte drăguţă. Timidă. Şi foarte frumoasă. Eu îi plătesc şcolarizarea.

Oh! Mă opresc din pieptănat şi mă uit la el în oglindă.

— Nu ştiam.

Ridică din umeri.

— Am zis că măcar atâta să fac şi eu pentru el. Unde mai pui că în felul ăsta, sunt sigur că n-o să-şi dea demisia.

— Sunt sigură că-i place să lucreze pentru tine.

Christian se uită la mine cu un aer neutru, apoi ridică din umeri.

— Nu ştiu.

— Cred că te place foarte mult, Christian.

Reiau pieptănatul şi mă uit la el în oglindă.

— Crezi?

— Da, aşa cred.

Pufneşte neîncrezător şi, în acelaşi timp, mulţumit, ca şi cum ar fi încântat în sinea lui că angajaţii lui s-ar putea să-l placă.

— Bine. Vorbeşti tu cu Gia despre camerele de deasupra garajului?

— Da, sigur.

Numele ei nu mă mai irită la fel de mult ca

înainte. Vocea mea interioară încuviinţează din cap cu un aer înţelept. *Da... ne-am descurcat bine azi. Iar* zeiţa mea intimă nu-şi mai încape în piele de bucurie. De acum înainte, arhitecta îl va lăsa în pace pe soţul meu şi nu-l va mai stingheri cu atingerile ei.

Sunt pregătită să-l tund.

— Eşti sigur? îl întreb eu. E ultima şansă să te răzgândeşti.

— Tunde-mă cât mai prost, doamnă Grey. Nu eu o să mă uit la mine după aia, ci tu.

Zâmbesc.

— Christian, aş putea să mă uit la tine toată ziua.

Clatină din cap cu un aer exasperat.

— E doar un chip frumos, iubito.

— Iar în spatele lui se află un bărbat frumos, spun eu, sărutându-l pe tâmplă. Bărbatul meu, adaug, iar el zâmbeşte sfios.

Ridic prima şuviţă, prinzând-o între arătător şi degetul mijlociu, apoi o pieptăn de jos în sus. Pun pieptenele între dinţi, iau foarfeca şi fac prima tăietură, scurtând şuviţa cu doi centimetri. Christian închide ochii şi stă nemişcat ca o statuie, oftând de plăcere. Continui cu alte şuviţe, iar el deschide ochii din când în când, şi îl surprind uitându-se

ţintă la mine. Nu mă atinge în timp ce îl tund, şi îi sunt recunoscătoare pentru asta. Atingerile lui mi-ar… distrage atenţia.

Termin în cincisprezece minute.

— Gata! spun eu.

Sunt mulţumită de rezultat. E la fel de atrăgător ca de obicei – părul are în continuare un aspect dezordonat şi sexy… doar că e mai scurt.

Christian se uita în oglinda, părând plăcut surprins.

— Excelent, doamnă Grey! zâmbeşte el.

Clatină capul dintr-o parte în alta, apoi îşi petrece un braţ jurul meu şi, trăgându-mă lângă el, îmi sărută pântecele şi îşi freacă nasul de el.

— Mulţumesc.

— Mi-a făcut plăcere.

Mă aplec şi îl sărut scurt pe gură.

— E târziu. La culcare! spune el, dându-mi o palmă jucăuşă peste fund.

— Au! Ar trebui să fac curat în baie.

Podeaua e plină de păr.

Christian se încruntă, ca şi cum nu s-ar fi gândit niciodată la asta.

— Bine, mă duc să aduc mătura, spune el, strâmbând din nas. Nu vreau să mai

stânjeneşti angajaţii cu vestimentaţia ta sumară.

— Ştii unde e mătura? întreb eu inocent.

Christian se opreşte.

— Ăă… nu.

Izbucnesc în râs.

— Atunci mă duc eu.

Mă urc în pat şi îl aştept pe Christian, gândindu-mă la cât de diferit ar fi putut să se termine această zi. Mai devreme, eram atât de supărată pe el, şi el pe mine. Cum să scap de aiureala asta cu condusul unei edituri? Nu-mi doresc deloc să fiu şefa propriei mele companii. Nu sunt ca el. Trebuie să găsesc o cale de a preîntâmpina astfel de situaţii. Poate că ar trebui să am o centură de siguranţă pentru când este exagerat sau dominator, pentru când e un *nemernic*. Mi se pare un gând foarte tentant.

— Ce-i? mă întreabă el când se urcă în pat, alături de îmbrăcat doar cu pantalonii de pijama.

— Nimic. Doar mi-a venit o idee.

— Ce idee? întreabă şi se întinde lângă mine.

Îmi iau inima în dinţi.

— Christian, nu cred că vreau să conduc o companie.

Se ridică într-un cot şi se uită la mine.

— De ce spui asta?

— Pentru că nu-i un lucru care să mă fi tentat vreodată.

— Eşti foarte capabilă, Anastasia.

— Îmi place să citesc cărţi, Christian. Iar conducerea unei companii mă va îndepărta de asta.

— Ai putea fi un director creativ.

Mă încrunt.

— Vezi tu, continuă el, conducerea unei companii de succes presupune capacitatea de a folosi talentul oamenilor pe care îi ai la dispoziţie. Dacă interesul şi talentul tău ţin de cărţi, atunci îţi structurezi compania în aşa fel încât să potenţezi asta. Nu refuza oferta din capul locului, Anastasia. Eşti o femeie foarte capabilă. Cred că poţi face tot ce vrei, dacă îţi pui mintea la contribuţie.

Uau! De unde ştie că aş fi bună la aşa ceva?

— Şi mi-e teamă că mi-ar lua prea mult timp, adaug eu.

Christian se încruntă.

— Timp pe care aş putea să ţi-l dedic ţie,

spun eu, scoţând la iveală arma mea secretă.

Privirea i se întunecă.

— Ştiu ce faci, murmură el amuzat.

Fir-ar să fie!

— Ce? fac eu pe inocenta.

— Încerci să schimbi subiectul. Întotdeauna faci asta. Nu refuza ideea din capul locului, Ana. Mai gândeşte-te. E tot ce-ţi cer.

Se apleacă şi mă sărută cast pe gură, apoi mă mângâie pe obraz. Presimt că o să mai avem de multe ori discuţia asta. Îi zâmbesc, şi îmi vine în minte ceva ce mi-a spus azi.

— Pot să te întreb ceva? spun eu şovăielnic.

— Bineînţeles.

— Mai devreme, mi-ai spus că, dacă sunt furioasă pe tine, ar trebui să mă răzbun în pat. Ce ai vrut să spui?

Rămâne nemişcat.

— Ce crezi că am vrut să spun?

Dumnezeule mare! Cel mai bine ar fi să i-o spun direct.

— Că vrei să te leg.

Ridică din sprâncene cu un aer surprins.

— Ăă… Nu. Nu asta am vrut să spun.

— Oh, răspund eu, surprinsă de uşoara

mea dezamăgire.

— Vrei să mă legi? mă întreabă el, descifrându-mi corect expresia.

Pare şocat. Mă înroşesc.

— Păi…

— Ana, eu…

Pe chip îi flutură o mină întunecată.

— Christian, şoptesc eu cu un aer alarmat.

Mă întorc pe o parte, sprijinindu-mă în umăr, la fel ca el. Îi mângâi pe faţă. Ochii lui sunt mari şi temători. Clatină din cap a tristeţe.

La dracu'!

— Christian, s-o lăsăm baltă. Nu contează. Am crezut că asta vrei să spui.

Mă ia de mână şi mi-o aşează pe pieptul lui. *Fir-ar să fie!* Ce s-a întâmplat?

— Ana, nu ştiu cum m-aş simţi dacă m-ai lega şi apoi m-ai atinge.

Simt furnicături pe pielea capului. Mă simt de parcă mi-ar fi mărturisit ceva intim şi întunecat.

— E ceva prea nou pentru mine, spune el cu glas şoptit şi răguşit.

La dracu'! Era doar o întrebare, şi îmi dau seama că a făcut mari progrese, dar că mai are un drum lung de parcurs. *Of, Domnul*

Învechit în Rele… Mi se strânge inima. Mă aplec spre el, iar el rămâne nemişcat, însă îi aştern o sărutare pe colţul gurii.

— Christian, am înţeles greşit. Te rog, să nu-ţi faci griji din cauza asta. Nu te mai gândi la asta.

Îl sărut, iar el închide ochii, geme şi mă sărută şi el, întorcându-mă pe spate şi apucându-mă cu mâinile de bărbie. Şi, în câteva clipe, suntem iarăşi pierduţi… pierduţi unul în celălalt.

Capitolul 9

A doua zi dimineaţă, mă trezesc înainte să sune deşteptătorul, iar Christian e înfăşurat în jurul meu ca iedera, cu capul pe pieptul meu, cu braţul petrecut în jurul taliei mele şi cu picioarele între ale mele. Şi e pe partea mea de pat. Aşa se întâmplă mereu dacă ne certăm cu o seară înainte – a doua zi e înfăşurat în jurul meu, imobilizându-mă şi făcându-mă să transpir.

Oh, Cincizeci de Umbre. E atât de neputincios într-o anumită privinţă. Cine ar fi crezut? Îmi vine în minte imaginea familiară a lui Christian ca un băieţel murdar şi nefericit. Îl mângâi tandru pe părul proaspăt tuns, iar melancolia dispare. Christian se mişcă, iar ochii lui somnoroşi se întâlnesc cu ai mei. Clipeşte de câteva ori, trezindu-se de-a binelea.

— Bună, murmură el zâmbind.

— Bună.

Îmi place să mă trezesc cu acest zâmbet.

Îmi atinge sânii cu nasul şi geme încântat. Mâna lui îmi coboară de pe talie, alunecând pe satinul răcoros al cămăşii de noapte.

— Ce bucăţică ispititoare eşti, murmură el. Dar, oricât de ispititoare ai fi, adaugă, uitându-se la ceas, trebuie să mă scol.

Se desprinde de mine şi se ridică din pat, iar eu mă întind pe spate, punând mâinile sub cap şi admirând spectacolul – Christian dezbrăcându-se pentru duş. E un bărbat perfect. N-aş vrea să schimb nimic la el.

— Admiri priveliştea, doamnă Grey? mă întreabă el sardonic, ridicând o sprânceană.

— E o privelişte nemaipomenită, domnule Grey.

Surâde şi îşi aruncă pantalonii de pijama spre faţa mea, dar îi prind la timp, chicotind ca o şcolăriţă. Cu un zâmbet maliţios, trage pătura de pe mine, pune un genunchi pe pat, mă apucă de glezne şi mă trage spre el, astfel încât cămaşa de noapte mi se ridică puţin. Scot un ţipăt, iar el se caţără pe mine, presărându-mi sărutări pe genunchi, pe coapsă… vai de mine… oh… Christian!

— Bună dimineaţa, doamnă Grey, mă întâmpină doamna Jones.

Mă înroşesc, amintindu-mi de întâlnirea ei cu Taylor de seara trecută.

— Bună dimineaţa, răspund eu, iar ea îmi întinde o ceaşcă de ceai.

Iau loc pe taburetul de la bar, alături de soţul meu, care e pur şi simplu radios: proaspăt spălat, cu părul umed, cu o cămaşă albă şi apretată şi cravata de un gri-argintiu – preferata mea. Am amintiri plăcute cu această cravată.

— Cum te simţi, doamnă Grey? mă întreabă el cu ochi calzi.

— Cred că ştii, domnule Grey, spun şi mă uit la el pe sub gene.

Zâmbeşte superior.

— Mănâncă, îmi porunceşte el. Ieri n-ai mâncat.

Oh, Cincizeci de Vicii cel autoritar!

— Pentru că ai fost un nemernic.

Doamna Jones scapă ceva care zdrăngăne în chiuvetă, făcându-mă să tresar. Dar Christian nu pare să ia în seamă zgomotul. Fără să ţină cont de ea, se uită la mine cu un aer impasibil.

— Nemernic sau nu, mănâncă.

Are un ton serios. N-ar fi bine să mă opun.

— Bine! Iau lingura şi mănânc granola,

bombăn eu ca o adolescentă bosumflată.

Pun câteva linguri de iaurt peste cereale, apoi arunc peste ele şi o mână de afine. Mă uit la doamna Jones, iar ea îmi surprinde privirea. Surâd, şi ea îmi răspunde cu un zâmbet cald. Mi-a pregătit exact ce-mi place să mănânc la micul dejun – am făcut cunoştinţă cu acest meniu în luna de miere.

— La sfârşitul săptămânii, s-ar putea să trebuiască să plec la New York, îmi întrerupe Christian reveria.

— Oh.

— Şi va trebui să rămân acolo peste noapte. Vreau să vii cu mine.

— Christian, nu cred că o să-mi pot lua concediu.

Se uită la mine cu un aer care vrea să spună: „Zău? Păi eu sunt şeful editurii".

Oftez.

— Ştiu că eşti proprietarul companiei, dar am fost plecată trei săptămâni. Te rog. Cum crezi că o să pot conduce editura, din moment ce nu sunt niciodată acolo? N-o să mi se întâmple nimic. Presupun că o să-l iei pe Taylor cu tine, dar Sawyer şi Ryan or să rămână aici…

Mă opresc, întrucât Christian se uită la

mine zâmbind.

— Ce-i? pufnesc eu.

— Nimic. Tu, spune el.

Mă încrunt. Râde de mine? apoi îmi vine în minte un gând sumbru.

— Cu ce te duci la New York?

— Cu avionul companiei, de ce?

— Voiam să aflu dacă ai de gând să te duci cu Charlie Tango.

Vocea mea e calmă, dar simt un fior pe şira spinării. Îmi aduc aminte de ultima oară când a zburat cu elicopterul. Mi se face greaţă, amintindu-mi orele chinuitoare pe care le am petrecut în aşteptarea veştilor despre el. Cred că a fost cea mai grea cumpănă din viaţa mea. Observ că şi doamna Jones a rămas nemişcată. Încerc să îndepărtez gândul.

— N-aş pleca la New York cu Charlie Tango. Nu are o autonomie de zbor atât de mare. În plus, revizia tehnică mai durează două săptămâni.

Slavă Domnului! Zâmbetul meu exprimă atât un sentiment de uşurare, cât şi convingerea că soarta lui Charlie Tango l-a preocupat foarte mult pe Christian în ultimele săptămâni.

— Ei bine, mă bucur că e aproape reparat, dar…

Mă opresc. Oare să-i spun câte griji îmi voi face când va zbura din nou cu el?

— Ce este? mă întreabă el, luând ultima îmbucătură de omletă.

Ridic din umeri.

— Ana? insistă el pe un ton mai ferm.

— Mă gândesc că… mă rog… Ultima oară când ai zburat cu el… am crezut… cu toţii am crezut că…

Nu-mi pot termina fraza, iar expresia lui Christian se îmblânzeşte.

— Hei, spune el, mângâindu-mi obrazul cu degetele. Atunci a fost un act de sabotaj.

Pe chip îi flutură o mină sumbră şi, preţ de o clipă, mă întreb dacă ştie cine e făptaşul.

— N-aş suporta să te pierd, murmur eu.

— Am concediat cinci persoane din cauza asta, Ana. N-o să se mai întâmple.

— Cinci?

Încuviinţează din cap cu o mină serioasă.

Sfinte Sisoe!

— Că tot veni vorba, ai un pistol în birou.

Se încruntă pentru că am trecut la un alt subiect şi probabil pentru că am un ton acuzator, deşi nu asta mi-a fost intenţia.

— E al Leilei, spune el în cele din urmă.

— E încărcat.

— De unde ştii? mă întreabă, încruntându-se şi mai tare.

— L-am verificat ieri.

Se uită chiorâş la mine.

— Nu vreau să pui mâna pe arme. Sper că ai pus siguranţa la loc.

Clipesc, stupefiată preţ de o clipă.

— Christian, revolverul ăla nu are siguranţă. Ştii ceva despre arme?

Face ochii mari.

— Ăă… nu.

Taylor tuşeşte discret din prag, iar Christian îi face un semn din cap.

— Trebuie să mergem, spune Christian.

Se ridică în picioare cu un aer distrat şi îşi ia haina pe el, iar eu îl urmez pe coridor.

Are arma Leilei. Sunt uluită de această veste şi mă întreb preţ de o clipă ce s-o fi întâmplat cu ea. Oare mai e în… unde era oare? Undeva în est. În New Hampshire? Nu-mi aduc aminte.

— Bună dimineaţa, Taylor, îl salută Christian.

— Bună dimineaţa, domnule Grey, doamnă Grey, ne salută Taylor din cap,

având grijă să nu se uite în ochii mei.

Îi sunt recunoscătoare pentru asta, amintindu-mi cât de sumar eram îmbrăcată când ne-am întâlnit aseară în living.

— Trebuie să mă spăl pe dinţi, murmur eu.

Christian întotdeauna se spală pe dinţi înainte de micul dejun – nu înţeleg de ce.

— Ar trebui să-i ceri lui Taylor să te înveţe să tragi, îi spun eu în timp ce coborâm cu liftul.

Christian se uită la mine cu un aer amuzat.

— Serios? mă întreabă el sec.

— Da.

— Anastasia, urăsc armele. Mama a cusut multe victime ale împuşcăturilor, iar tata este cu totul împotriva armelor. În spiritul ăsta am fost crescut. Aici, în Washington, sprijin cel puţin două iniţiative legislative pentru restrângerea dreptului de posesie a armelor.

— Oh. Taylor are pistol?

Christian strânge din buze.

— Uneori.

— Şi nu eşti de acord? îl întreb eu, în timp ce mă conduce afară din lift.

— Nu, răspunde el cu buzele strânse. Să

zicem că Taylor şi cu mine avem opinii foarte diferite cu privire la posesia armelor de foc.

În chestiunea asta, sunt de partea lui Taylor.

Christian îmi ţine uşa de la intrare, iar eu pornesc spre maşină. De când a aflat că Charlie Tango a fost sabotat, nu m-a mai lăsat să merg singură cu maşina la editură. Sawyer îmi zâmbeşte afabil, ţinându-mi portiera.

— Te rog, îi spun eu lui Christian, luându-l de mână, după ce urcăm în maşină.

— Ce mă rogi?

— Învaţă să tragi.

Dă ochii peste cap.

— Nu, Anastasia. Punct.

Şi iarăşi mă simt ca un copil mustrat. Deschid gura să spun ceva, dar hotărăsc că nu vreau să-mi încep ziua de lucru cu o stare proastă. Aşa că îmi încrucişez braţele şi îl surprind pe Taylor uitându-se la mine în retrovizor. Apoi se concentrează asupra drumului, dar clatină din cap cu o mină evident nemulţumită.

*Hm… Christian îl scoate şi pe el din minţi uneori. Gân*dul mă face să zâmbesc, şi astfel îmi salvez buna dispoziţie.

— Unde e Leila? îl întreb eu pe Christian, care se uită pe geam.

— Ţi-am spus. E în Connecticut cu părinţii ei.

Se uită la mine.

— Ai verificat? spun eu. La urma urmelor, şi ea are părul lung. Poate că ea era la volanul Dodge-ului.

— Da, am verificat. S-a înscris la o şcoală de arte din Hamden. A început cursurile săptămâna asta.

— Ai vorbit cu ea? şoptesc eu, simţind că mi se scurge tot sângele din obraji.

Christian întoarce brusc capul spre mine, auzindu-mi tonul.

— Nu, a vorbit Flynn cu ea, îmi explică el, încercând să-şi dea seama la ce mă gândesc.

— Înţeleg, murmur cu un aer uşurat.

— Ce este?

— Nimic.

Christian oftează.

— Ana, ce s-a întâmplat?

Ridic din umeri, nevrând să-mi recunosc gelozia iraţională, iar Christian continuă:

— Mă ţine la curent cu situaţia ei, pentru că vreau să mă asigur că rămâne pe partea ei de continent. Se simte mai bine, Ana. Flynn a

trimis-o la un psihiatru din New Haven, iar rapoartele despre starea ei sunt foarte bune. Întotdeauna a fost interesată de artă, aşa că…

Se opreşte, uitându-se în continuare cu atenţie la chipul meu. Şi chiar în clipa asta mă gândesc că el e cel care îi plăteşte cursurile. Vreau să ştiu? Oare să-l întreb? Mă rog, nu-i ca şi cum nu şi-ar permite, dar de ce se simte obligat s-o facă? Oftez. Bagajul lui Christian nu se poate compara cu Bradley Kent de la cursul de biologie şi cu încercările lui stângace de a mă săruta. Christian mă ia de mână.

— Nu te gândi la asta, murmură el, iar eu îl strâng liniştitor de mână.

Ştiu că face ceea ce crede că e bine.

Pe la jumătatea dimineţii, am o pauză între şedinţe şi, luând telefonul s-o sun pe Kate, văd că am un e-mail de la Christian.

De la: Christian Grey
Subiect: Măgulire
Data: 23 august 2011, 09:54
Către: Anastasia Grey

Doamnă Grey,

Am primit trei complimente pentru noua mea tunsoare. Complimentele din partea angajaţilor mei sunt o noutate. Probabil că mi se trag de la zâmbetul caraghios pe care îl am pe buze ori de câte ori mă gândesc la seara trecută. Într-adevăr, eşti o femeie talentată, frumoasă şi minunată.

Şi numai a mea.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprise Holdings Inc.

Simt că mă topesc.

De la: Anastasia Grey
Subiect: Încerc să mă concentrez
Data: 23 august 2011,10:48
Către: Christian Grey

Domnule Grey,

Încerc să lucrez şi nu vreau să fiu distrasă de amintiri delicioase.

Cred că a sosit momentul să-ţi mărturisesc că îl tundeam regulat pe Ray. Habar n-aveam

că avea să fie un antrenament atât de util.

Şi da, sunt a ta, iar tu – dragul meu soţ dominator, care refuzi să profiţi de dreptul tău constituţional, conferit de al doilea amendament, de a purta armă – eşti al meu. Dar nu-ţi face griji, am să te protejez eu. Mereu.

Anastasia Grey,
Consilier editorial, SIP

De la: Christian Grey
Subiect: Annie Oakley[10]
Data: 23 august 2011, 10:53
Către: Anastasia Grey

Doamnă Grey,

Sunt încântat să văd că ai vorbit cu cei de la departamentul de IT şi ţi-ai schimbat numele. :D

Şi am să dorm liniştit de acum înainte, ştiind că am în pat o soţie înarmată cu pistol.

Christian Grey

---

10 Annie Oakley (1860 – 1926) — trăgătoare de circ americană.

CEO şi hoplofob[11], Grey Enterprise Holdings Inc.

Hoplofob? Ce naiba o fi însemnând?

De la: Anastasia Grey
Subiect: Cuvinte lungi
Data: 23 august 2011, 10:58
Către: Christian Grey

Domnule Grey,
Iarăşi m-ai nedumerit cu priceperea ta lexicală.
De fapt, cu priceperea ta în general, şi cred că ştii la ce mă refer.

Anastasia Grey,
Consilier editorial, SIP

De la: Christian Grey
Subiect: Cu gura căscată!
Data: 23 august 2011, 11:01
Către: Anastasia Grey

Doamnă Grey,

11 Hoplofobie — teama de arme.

Flirtezi cumva cu mine?
Christian Grey
CEO, Grey Enterprise Holdings Inc.

De la: Anastasia Grey
Subiect: Ai prefera să…
Data: 23 august 2011, 11:04
Către: Christian Grey

…Să flirtez cu altcineva?

Anastasia Grey,
Consilier editorial plin de curaj, SIP

De la: Christian Grey
Subiect: Rrrr!
Data: 23 august 2011, 11:09
Către: Anastasia Grey

NU!

Christian Grey
CEO posesiv, Grey Enterprise Holdings Inc.

De la: Anastasia Grey

Subiect: Uau…
Data: 23 august 2011, 11:14
Către: Christian Grey

Mârâi la mine? Pentru că mi se pare foarte sexy.

Anastasia Grey,
Consilier editorial care se zvârcoleşte (în sensul bun), SIP

De la: Christian Grey
Subiect: Ai grijă!
Data: 23 august 2011, 11:16
Către: Anastasia Grey

Flirtezi şi te joci cu mine, doamnă Grey?
S-ar putea să-ţi fac o vizită în după-amiaza asta.

Christian Grey
CEO priapic, Grey Enterprise Holdings Inc.

De la: Anastasia Grey
Subiect: Oh, nu!
Data: 23 august 2011, 11:20

Către: Christian Grey

Am să fiu cuminte. Nu vreau ca şeful şefului şefului meu să mă încalece la serviciu. :)

Iar acum, lasă-mă să-mi văd de treabă. Altminteri, şeful şefului şefului meu s-ar putea să-mi facă vânt pe uşă.

Anastasia Grey,
Consilier editorial, SIP

De la: Christian Grey
Subiect: ***
Data: 23 august 2011: 11:23
Către: Anastasia Grey

Crede-mă când îţi spun că sunt multe lucruri pe care aş vrea sa i le fac curului tău în clipa asta.

Dar să-l concediez nu e unul dintre ele.

Christian Grey
CEO şi obsedat de fund, Grey Enterprise Holdings Inc.

Răspunsul lui mă face să chicotesc.

De la: Anastasia Grey
Subiect: Lasă-mă!
Data: 23 august 2011, 11:26
Către: Christian Grey

Nu cumva ai un imperiu de condus?
Nu mă mai sâcâi.
Am o şedinţă.
Şi credeam că eşti obsedat de sâni…
Gândeşte-te la fundul meu, iar eu o să mă gândesc la al tău…
ILY x

Anastasia Grey,
Consilier editorial, SIP

*

E joi, şi Sawyer mă duce cu maşina la serviciu. Mă simt abătută. Până la urmă, Christian a trebuit să plece la New York într-o călătorie de afaceri, lucru de care m-am temut de când mi-a spus prima oară. Şi, cu

toate că a plecat de câteva ore, deja mi-e dor de el.

Odată ajunsă la birou, îmi pornesc computerul şi găsesc un e-mail de la el. Mă înseninez imediat.

De la: Christian Grey
Subiect: Deja mi-e dor de tine
Data: 23 august 2011, 04:32
Către: Anastasia Grey

Doamnă Grey,
Ai fost adorabilă în dimineaţa asta.
Să fii cuminte cât sunt plecat.
Te iubesc.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprise Holdings Inc.

În noaptea asta, o să dorm singură pentru prima oară de când ne am căsătorit. Am de gând să ies la un cocteil cu Kate – aşa o să adorm mai uşor. Îi răspund imediat, deşi ştiu că încă e în avion.

De la: Anastasia Grey
Subiect: Să fii cuminte!
Data: 23 august 2011, 09:03
Către: Christian Grey

Să-mi dai de ştire când aterizezi – o să-mi fac griji până atunci.

Şi am să fiu cuminte. Peste ce necazuri pot să dau dacă beau ceva cu Kate?

Anastasia Grey,
Consilier editorial, SIP

Apăs pe bulonul de trimitere şi iau o gură din cafeaua cu lapte adusă de Hannah. Cine ar fi crezut că o să ajung să ador cafeaua? Deşi o să ies cu Kate în seara asta, tot simt că-mi lipseşte o parte din mine – care, în clipa asta, se află în drum spre New York, la zece kilometri undeva deasupra statelor din centrul ţării. Nu ştiam că o să mă simt atât de tulburată şi neliniştită numai pentru că soţul meu a plecat de acasă. În timp, nu o să mai am acest sentiment de pierdere şi nesiguranţă, nu-i aşa? Oftez din rărunchi şi îmi continui lucrul.

În jurul prânzului, încep să-mi verific

maniacal e-mailul şi Blackberry-ul, în aşteptarea unui mesaj. Unde e? Oare a aterizat în siguranţă? Hannah mă întreabă dacă vreau să mănânc, dar sunt prea neliniştită şi o refuz cu un gest al mâinii. Ştiu că e iraţional, dar am nevoie să fiu sigură că a ajuns cu bine.

Îmi sună telefonul fix, făcându-mă să tresar.

— Ana St… Grey, răspund eu.

— Bună.

Vocea lui Christian e caldă şi uşor amuzată. Mă cuprinde un sentiment de uşurare.

— Bună! răspund eu cu un zâmbet până la urechi. Cum a fost zborul?

— Lung. Ce planuri ai cu Kate?

Oh, nu.

— Doar ieşim în oraş să bem ceva.

Christian nu spune nimic.

— Sawyer şi tipa cea nouă – Prescott – or să vină cu noi să ne păzească, îi spun eu, încercând să-l liniştesc.

— Am crezut că o să vină Kate pe la noi.

— Vrea să ieşim în oraş.

Te rog, dă-mi voie să ies cu ea!

Christian oftează din rărunchi.

— De ce nu mi-ai spus? întreabă el calm – prea calm.

Îmi dau o palmă în sinea mea.

— Christian, n-o să păţim nimic. Îi am alături de mine pe Ryan, Sawyer şi Prescott. N-o să stăm mult în oraş.

Rămâne tăcut preţ de câteva clipe, şi îmi dau seama că nu e mulţumit.

— De când te-am cunoscut, m-am văzut cu ea doar de câteva ori. Te rog. E prietena mea cea mai bună.

— Ana, nu vreau să te ţin departe de prietenii tău. Dar am crezut că o să vină la apartament.

— Bine, încuviinţez eu. O să stăm în casă.

— Doar cât timp umblă nebunul ăsta pe străzi. Te rog.

— Am zis bine, bombăn eu cu exasperare, dându-mi ochii peste cap.

Christian pufneşte discret.

— Întotdeauna ştiu când îţi dai ochii peste cap.

Mă încrunt.

— Uite ce e, îmi pare rău. Nu voiam să te îngrijorez. Am să-i spun lui Kate.

— Bine, respiră el, evident uşurat.

Mă simt vinovată că l-am făcut să se

neliniştească.

— Unde eşti?

— Pe pista de la aeroportul JFK.

— Oh, abia ai aterizat…

— Da. Mi-ai cerut să te sun imediat după ce aterizez.

Zâmbesc. Vocea mea interioară se încruntă la mine. *Vezi? Face exact ce spune că o să facă.*

— Ei bine, domnule Grey, mă bucur că măcar unul dintre noi e conştiincios.

Izbucneşte în râs.

— Doamnă Grey, darul tău pentru hiperbole nu cunoaşte limite. Ce mă fac eu cu tine?

— Sunt sigură că vei găsi ceva ingenios. De obicei, îţi iese.

— Flirtezi cu mine.

— Da.

Îi simt zâmbetul.

— Trebuie să închid, spune el. Ana, fă ce ţi se spune, te rog. Echipa de pază îşi cunoaşte bine meseria.

— Da, Christian, aşa am să fac, îi răspund eu din nou pe un ton exasperat.

Doamne, am înţeles mesajul.

— Ne vedem mâine-seară. Te sun mai

încolo.

— Să mă verifici?

— Da.

— Oh, Christian! îl dojenesc eu.

— *Au revoir*, doamnă Grey.

— *Au revoir*, Christian. Te iubesc.

Inspir adânc.

— Şi eu pe tine. Ana.

Dar niciunul dintre noi nu închide.

— Închide, Christian, şoptesc eu.

— Eşti o mică făptură autoritară, aşa-i?

— Mica ta făptură autoritară.

— A mea, murmură el. Fă ce ţi se spune. Închide.

— Da, Sire.

Închid şi rămân cu privirea aţintită asupra telefonului, zâmbind prosteşte.

Câteva clipe mai târziu, primesc un e-mail.

De la: Christian Grey
Subiect: Mâncărimi în palme
Data: 25 august 2011, 13:42 FOE[12]
Către: Anastasia Grey

---

12 FOE – Fusul Orar de Est, care e cu patru ore în urmă faţă de ora GMT. (N.t.).

Doamnă Grey,
Eşti la fel de plăcută ca de obicei la telefon.
Vorbesc serios. Fă ce ţi se spune.
Vreau să fiu sigur că eşti în siguranţă.
Te iubesc.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprise Holdings Inc.

Sincer, mi se pare că el este cel autoritar. Dar a fost de ajuns un telefon ca să mi se risipească neliniştea. A ajuns teafăr la destinaţie şi, ca de obicei, îşi face griji din pricina mea. Doamne, cât îl iubesc! Hannah ciocăne la uşă, smulgându-mă din reverie şi aducându-mă înapoi în prezent.

Kate arată superb. Îmbrăcată cu blugi albi şi mulaţi şi cu o bluză roşie, e pregătită să dea pe spate tot oraşul. Când mă duc s-o întâmpin, o găsesc discutând însufleţit cu Claire de la recepţie.

— Ana! strigă ea, strângându-mă în braţe.

Apoi se dezlipeşte de mine, ţinându-mă de umeri.

— Chiar că arăţi ca o soţie de mogul! Cine ar fi crezut — micuţa Ana Steele. Arăţi atât

de… sofisticat!

Zâmbeşte, iar eu îmi dau ochii peste cap. Sunt îmbrăcată cu o rochie scurtă, de culoare crem, prinsă cu o curea bleumarin, iar în picioare am pantofi bleumarin cu toc înalt.

— Mă bucur să te văd, Kate, o strâng eu în braţe.

— Şi unde mergem?

— Christian vrea să mergem la apartament.

— Ah, zău? N-am putea să bem un cocteil rapid la Zig Zag Café? Am rezervat o masă.

Deschid gura să protestez.

— Te rog! scânceşte ea, ţuguind adorabil buzele.

Cred că a împrumutat gestul de la Mia. De obicei, nu-şi ţuguie buzele. Chiar mi-ar plăcea un cocteil la Zig Zag Café. Ne-am distrat pe cinste ultima oară când am fost acolo, şi e aproape de apartamentul lui Kate.

— Unul singur, spun eu, ridicând arătătorul.

Kate surâde.

— Unul singur.

Apoi mă ia de braţ şi pornim spre maşină, care e parcată în faţa sediului, cu Sawyer la

volan. Suntem urmaţi de domnişoara Samantha Prescott, care s-a alăturat de curând echipei de pază – o afro-americană înaltă, cu un aer extrem de sobru. Deocamdată, nu-mi place, poate pentru că e prea rece şi are o atitudine foarte profesionistă. Se putea face şi altă alegere, dar, la fel ca în cazul celorlalţi membri ai echipei, a fost aleasă de Taylor. E îmbrăcată exact ca Sawyer, într-un costum-pantalon de culoare neagră.

— Sawyer, ne poţi duce, te rog, la Zig Zag?

Sawyer se întoarce spre mine, şi îmi dau seama că vrea să spună ceva. E limpede că a primit ordine precise. Ezită.

— Zig Zag Café. Bem doar un cocteil, spun eu.

Îi arunc o privire piezişă lui Kate, iar ea se încruntă la Sawyer – bietul de el.

— Da, doamnă.

— Domnul Grey a cerut să vă întoarceţi la apartament, se aude glasul lui Prescott.

— Domnul Grey nu e aici, ripostez eu. La Zig Zag, te rog.

— Da, doamnă Grey, răspunde Sawyer, uitându-se chiorâş la Prescott, care îşi ţine gura în mod înţelept.

Kate se uită la mine ca şi cum nu i-ar veni să-şi creadă ochilor şi urechilor, iar eu ţugui buzele şi ridic din umeri. Da, sunt mai fermă decât eram înainte. Kate încuviinţează din cap, iar Sawyer intră în traficul de seară al oraşului.

— Să ştii că paza suplimentară le înnebuneşte pe Grace şi Mia, spune Kate în treacăt.

Mă uit la ea cu gura căscată.

— Nu ştiai? întreabă ea cu un aer surprins.

— Ce să ştiu?

— Paza pentru toţi membrii familiei Grey a fost triplată. Ba chiar înmiită.

— Zău?

— Nu ţi-a zis?

Mă înroşesc.

— Nu.

La naiba, Christian!

— Ştii de ce? întreb eu.

— Jack Hyde.

— Ce-i cu Jack? Am crezut că are ceva doar cu Christian.

Sunt foarte surprinsă. Doamne, de ce nu mi-a spus?

— Începând de luni, spune Kate.

De luni? Hm... l-am identificat pe Jack duminică. Dar de ce a sporit paza pentru toată familia Grey?

— De unde ştii toate astea?

— De la Elliot.

Bineînţeles.

— Christian nu ţi-a zis nimic, nu-i aşa?

Mă înroşesc încă o dată.

— Nu.

— Oh, Ana, ce enervant.

Oftez. Ca de obicei, Kate a pus iar punctul pe i în obişnuita ei manieră brutală.

— Ştii de ce? o întreb eu.

Dacă nu-mi spune Christian, poate îmi spune ea.

— Elliot mi-a zis că are legătură cu nişte informaţii găsite pe computerul lui Jack Hyde de la SIP.

Dumnezeule mare!

— Glumeşti.

Simt că mă cuprinde furia. Cum de Kate ştie asta, iar eu nu?

Ridic privirea şi văd că Sawyer se uită la mine în retrovizor. Semaforul se face verde, iar el o ia din loc, concentrându-se asupra drumului. Duc degetul le buze, iar Kate încuviinţează din cap. Sunt sigură că şi

Sawyer ştie despre ce e vorba, deşi eu habar n-am.

— Ce mai face Elliot? întreb eu, schimbând subiectul.

Kate afişează un zâmbet candid, spunându-mi tot ce vreau să ştiu.

Sawyer virează pe strada care duce la Zig Zag Café, iar Prescott coboară şi îmi deschide portiera. Mă dau jos, iar Kate coboară şi ea pe aceeaşi parte. Ne luăm de braţ şi pornim spre local, urmate de Prescott, care are o mină sumbră. Of, pentru numele lui Dumnezeu, e doar un cocteil. Sawyer se duce să parcheze maşina.

— Cum a cunoscut-o Elliot pe Gia? întreb eu, luând o gură din al doilea mojito cu căpşune.

Barul are un aer intim, şi nu vreau să plec. Kate şi cu mine am vorbit întruna. Uitasem cât de mult îmi place să stau la taclale cu ea. Îmi dă o senzaţie de libertate faptul că sunt în oraş, relaxată, bucurându-mă de compania ei. Mă gândesc să-i scriu un mesaj lui Christian, dar îmi îndepărtez ideea din minte. O să se înfurie şi o să mă pună să merg acasă ca pe un copil neastâmpărat.

— Nici să n-aud de nenorocita aia! pufneşte Kate.

Reacţia ei mă face să râd.

— Ce-i aşa amuzant, Steele? ripostează ea, dar ştiu că nu e serioasă.

— La fel simt şi eu.

— Serios?

— Da. Se tot dădea la Christian.

— A avut o aventură cu Elliot, îşi ţuguie ea buzele.

— Nu se poate!

Încuviinţează din cap, strângând buzele într-o grimasă mărci înregistrată Katherine Kavanagh.

— A fost ceva de scurtă durată. Anul trecut, cred. E o arivistă. Nu-i de mirare că a pus ochii pe Christian.

— Christian e luat. I-am zis să-l lase în pace, altminteri o concediez.

Kate rămâne iarăşi cu gura căscată. Încuviinţez din cap cu un aer mândru, iar ea ridică paharul în cinstea mea, impresionată şi radioasă.

— Bravo, doamnă Anastasia Grey! spune ea, şi dăm noroc.

— Elliot are pistol?

— Nu. E complet împotriva armelor,

răspunde Kate, răsucind cel de-al treilea pahar.

— Şi Christian. Cred că e influenţa lui Grace şi Carrick, bombăn eu.

Simt că m-am ameţit.

— Carrick e un om bun, încuviinţează ea din cap.

— Voia să facem un contract prenupţial, mormăi eu cu un aer trist.

— Oh, Ana, răspunde ea, luându-mă de braţ. Nu voia decât să-şi protejeze băiatul. După cum ştim amândouă, pe fruntea ta e tatuat „vânătoare de milionari", îmi zâmbeşte ea, iar eu îi scot limba, apoi chicotesc. Maturizează-te, doamnă Grey, spune ea zâmbind – parcă ai fi Christian. Într-o bună zi, la fel ai să faci şi tu pentru fiul tău.

— Pentru fiul meu? zic şi mă uit la ea cu un aer surprins.

Nici măcar nu mi-a trecut prin minte că şi copiii mei vor fi bogaţi. Sfinte Sisoe! N-o să le lipsească nimic. Chiar nimic. Trebuie să mă mai gândesc la asta, dar nu acum. Mă uit la Sawyer şi Prescott, care stau la o masă din apropiere, uitându-se la noi şi la ceilalţi clienţi, în timp ce sorb din pahare apă minerală.

— Crezi că ar fi cazul să mâncăm ceva? întreb eu.

— Nu, ar trebui să mai bem, spune ea.

— De ce eşti atât de dornică să bei în seara asta?

— Pentru că, în ultima vreme, te văd foarte rar. N-am crezut că o să te măriţi cu primul tip care îţi suceşte minţile, spune, ţuguindu-şi iarăşi buzele. Sincer, am crezut că te-ai căsătorit aşa de repede pentru că erai însărcinată.

Chicotesc.

— Toată lumea a crezut că eram însărcinată, bombăn eu. Să nu avem iarăşi conversaţia asta. Te rog! Şi trebuie să mă duc la baie.

Prescott mă însoţeşte, fără să spun nimic. Nici nu trebuie. Dezaprobarea se degajă din ea ca un izotop letal.

— N-am mai ieşit singură de când m-am căsătorit, bombăn eu ca pentru mine din spatele uşii închise a cabinei.

Fac o grimasă, gândindu-mă că Prescott stă de cealaltă partea uşii, aşteptând să fac pipi. Şi de ce, mă rog, ar veni Hyde într-un bar? Ca de obicei, Christian exagerează.

— Kate, e târziu. Ar trebui să mergem.

E zece şi un sfert, şi deja am terminat al patrulea pahar de mojito cu căpşune. Mi-e cald şi sunt ameţită – nu mai încape dubiu că alcoolul şi-a făcut efectul. Lui Christian o să-i treacă supărarea. În cele din urmă.

— Sigur, Ana. Mi-a făcut mare plăcere să te revăd. Pari mult mai… nu ştiu cum să spun… mai încrezătoare în tine însăţi. E limpede că mariajul îţi priieşte.

Mi se încălzesc obrajii. Venind din partea lui Katherine Kavanagh, chiar e un compliment.

— Aşa e, şoptesc eu, şi probabil pentru că am băut prea mult, simt că mi se umezesc ochii.

Oare aş putea fi mai fericită de atât? În ciuda trecutului său, a naturii lui dificile, a pervertirii sale în cincizeci de nuanţe, am cunoscut şi m-am căsătorit cu bărbatul viselor mele. Schimb repede subiectul, ca să scap de gândurile mele sentimentale, întrucât ştiu că, altminteri, aş izbucni în plâns.

— Mi-a plăcut grozav seara asta, spun şi o iau de mână pe Kate. Mersi că m-ai scos în oraş!

Ne îmbrăţişăm strâns. Când ne dezlipim

una de alta, îi fac un semn cu capul lui Sawyer, iar el îi dă lui Prescott cheile de la maşină.

— Sunt sigură că excesiv de virtuoasa domnişoară Prescott i-a spus lui Christian că nu-s acasă. Probabil că e supărat, bombăn eu.

Şi poate o să se gândească la o pedeapsă delicioasă pentru mine – să sperăm.

— Ce-i cu zâmbetul ăsta prostesc, Ana? Îţi place să-l superi?

— Nu. Nu chiar. Dar e uşor de supărat. Uneori, e obsedat de control.

Aproape tot timpul…

— Am observat, spune Kate sarcastic.

Oprim în faţa apartamentului lui Kate. Mă strânge cu putere.

— Să nu mă uiţi, şopteşte ea, sărutându-mă pe obraz.

Apoi coboară, iar eu îi fac cu mâna, copleşită de nostalgie. Mi-au lipsit taclalele între fete. Sunt distractive şi relaxante, şi îmi aduc aminte că încă sunt tânără. Trebuie să-mi fac timp mai des să mă întâlnesc cu ea, dar adevărul e că îmi place să stau în bula cu Christian. Aseară, am fost la un dineu

caritabil împreună. Erau atâţia bărbaţi la costum şi femei elegante şi manierate care vorbeau despre preţurile la imobiliare, despre declinul economiei şi căderile înregistrate la bursă. Ce mai, a fost foarte plicticos. Aşa că e revigorant să stau la taifas cu cineva de vârsta mea.

Îmi chiorăie stomacul. Vai, încă n-am mâncat! La naiba – Christian! Scotocesc în poşetă şi îmi scot Blackberry-ul. *Mama mă-sii, cinci apeluri nepreluate!* Şi un mesaj…

UNDE NAIBA EŞTI?

Şi un e-mail.

De la: Christian Grey
Subiect: Furios. Şi încă nu m-ai văzut furios.
Data: 26 august 2011, 00:42 FOE
Către: Anastasia Grey

Anastasia,

Sawyer mi-a spus că bei cocteiluri într-un bar, deşi mi-ai spus că n-o să faci asta.

Ai idee cât de furios sunt în clipa asta?

Ne vedem mâine.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprise Holdings Inc.

Mi se strânge inima. La dracu'! Am dat de bucluc. Vocea mea interioară se uită la mine, apoi ridică din umeri cu o mină care vrea să spună: „Fiecare doarme cum îşi aşterne". La ce mă aşteptam? Mă gândesc să-l sun, dar e târziu şi probabil doarme... sau măsoară camera în lung şi-n lat. Hotărăsc că un scurt mesaj s-ar putea să fie de ajuns.

SUNT TEAFĂRĂ. AM PETRECUT O SEARA FRUMOASĂ.
MI-E DOR DE TINE – TE ROG, NU FI SUPĂRAT.

Mă uit la Blackberry, dorindu-mi să răspundă, dar telefonul rămâne ameninţător de tăcut. Oftez.

Prescott opreşte maşina, iar Sawyer coboară şi îmi deschide portiera. În timp ce aşteptăm liftul, profit de ocazie să-i iscodesc.

— La ce oră te-a sunat Christian?

Sawyer se înroşeşte.

— Pe la nouă şi jumătate, doamnă Grey.

— De ce nu mi-ai întrerupt discuţia cu Kate să vorbesc cu el?

— Aşa mi-a cerut domnul Grey.

Îmi ţugui buzele. Liftul soseşte, şi urcăm în linişte. Brusc, mă simt recunoscătoare că soţul meu are la dispoziţie o noapte întreagă să-i treacă supărarea şi că se află în celălalt capăt al ţării. Am câtva timp la dispoziţie. Pe de altă parte… mi-e dor de el.

Uşile liftului se deschid şi, preţ de o clipă, mă uit ţintă la masa din holul de la intrare.

Ce-i în neregulă?

Vaza care stătea pe ea zace sfărâmată pe podea. Apa, florile şi bucăţile de ceramică sunt împrăştiate peste tot, iar masa e răsturnată. Simt furnicături pe pielea capului, iar Sawyer mă apucă de braţ şi mă trage înapoi în lift.

— Staţi aici, îmi şopteşte el, scoţând un pistol.

Apoi păşeşte în holul de la intrare şi dispare din câmpul meu vizual, iar eu mă ghemuiesc în partea din spate a cabinei.

— Luke! îl aud pe Ryan strigând din living. Cod albastru!

Cod albastru?

— Ai prins făptaşul? îi strigă Sawyer. Dumnezeule mare!

Mă lipesc de peretele cabinei. Ce naiba se întâmplă? Adrenalina îmi pulsează în vene, şi mi se pune un nod în gât. Aud şoapte şi, o clipă mai târziu, Sawyer se întoarce în holul de la intrare, păşind în balta de pe podea.

— Puteţi să veniţi, doamnă Grey, spune el blând după ce îşi vâră pistolul în toc.

— Ce s-a întâmplat, Luke? şoptesc eu.

— Am avut un musafir.

Mă ia de braţ, şi îi sunt recunoscătoare pentru sprijin – am picioare ca de gelatină. Intru cu el prin uşile duble.

Ryan aşteaptă în pragul livingului. Deasupra ochiului are o tăietură care sângerează, şi încă una pe buză. Are un aer şifonat, iar hainele îi sunt în dezordine. Dar lucrul cel mai şocant e că Jack Hyde zace la picioarele lui.

Capitolul 10

Inima îmi bate cu putere, iar sângele îmi vuieşte în timpane, alcoolul din vene accentuând zgomotul.

— E...? întreb eu cu respiraţia tăiată, incapabilă să-mi termin propoziţia, uitându-mă îngrozită la Ryan.

Nici măcar nu mă pot uita la bărbatul care zace cu faţa în jos.

— Nu, doamnă Grey. Doar şi-a pierdut cunoştinţa.

Mă simt uşurată. *Oh, slavă Domnului!*

— Şi tu? îl întreb eu pe Ryan.

Îmi dau seama că nu-i ştiu numele de botez. Gâfâie ca şi cum tocmai ar fi terminat de alergat o cursă lungă. Duce mâna la colţul gurii, ştergând dâra de sânge, iar pe obraz are o mică vânătaie.

— A fost o bătaie pe cinste, dar n-am nimic, doamnă Grey, îmi zâmbeşte el liniştitor.

Dacă l-aş cunoaşte mai bine, aş zice că are

un aer încrezut.

— Şi Gail? Doamna Jones?

Oh, nu… a păţit ceva? A fost rănită?

— Sunt aici, Ana.

Arunc o privire în spate şi o văd în cămaşă de noapte şi halat, cu părul desfăcut, chipul palid şi ochii mari – ca ai mei, presupun.

— M-a trezit Ryan. A insistat să vin aici, spune ea, făcând semn cu mâna în spatele ei, spre biroul lui Taylor. N-am păţit nimic. Dumneavoastră vă simţiţi bine?

Încuviinţez energic din cap şi îmi dau seama că probabil tocmai a ieşit din camera de refugiu aflată lângă biroul lui Taylor. Cine ar fi crezut că vom avea nevoie de ea atât curând? Christian a insistat să fie amenajată la puţin timp după ce ne-am logodit – iar eu am strâmbat din nas. Acum, văzând-o pe Gail în prag, sunt recunoscătoare pentru spiritul lui prevăzător.

Un scârţâit al uşii care dă în holul de la intrare îmi distrage atenţia. A fost smulsă din balamale. Ce naiba s-a întâmplat cu uşa?

— Era singur? îl întreb eu pe Ryan.

— Da, doamnă Grey. Va asigur că nu v-aţi fi aflat aici, dacă n-ar fi fost singur, răspunde el, vag ofensat.

— Cum a intrat? întreb, fără să-i iau în seamă tonul.

— Prin puţul liftului de serviciu. E un tip priceput la instalaţii.

Mă uit la trupul prăbuşit al lui Jack. E îmbrăcat cu un fel de uniformă – o salopetă, cred.

— Când?

— Acum vreo zece minute. L-am văzut pe sistemul de supraveghere video. Purta mănuşi... ceea ce e destul de ciudat pentru luna august. L-am recunoscut şi am hotărât să-i deschid. Ştiam că, în felul ăsta, o să punem mâna pe el. Dumneavoastră nu eraţi aici, iar Gail era în siguranţă, şi m-am gândit că e momentul cel mai bun să-l prindem.

Ryan are iarăşi un aer foarte mulţumit de sine, dar Sawyer se uită dezaprobator la el.

Mânuşi? Mă uit din nou la Jack. Da, are mănuşi de piele maro. Mă trec fiorii.

— Şi acum? întreb eu, îndepărtând din minte gândurile sumbre trezite de acest detaliu.

— Trebuie să-l imobilizăm, răspunde Ryan.

— Să-l imobilizăm?

— În caz că se trezeşte, spune el, uitându-se la Sawyer.

— De ce ai nevoie? întreabă doamna Jones, făcând un pas în faţă – şi-a recăpătat cumpătul.

— Ceva cu care să-l leg – nişte funie sau un cordon, răspunde Ryan.

Bride de plastic. Mă înroşesc, amintindu-mi imagini din noaptea precedentă. Îmi frec în mod reflex încheieturile mâinilor, aruncându-le o privire. Nu, n-am vânătăi. Bine.

— Am eu ceva. Bride de plastic. Sunt bune?

Toţi ochii se întorc spre mine.

— Da, doamnă Grey. Sunt perfecte, răspunde Sawyer cu o mină foarte serioasă.

Aş vrea să mă înghită podeaua, dar mă răsucesc pe călcâie şi pornesc spre dormitorul nostru. Uneori, trebuie să acţionezi ca şi cum totul ar fi în regulă. Poate că îndrăzneala îmi vine de la combinaţia de frică şi alcool.

Când mă întorc, doamna Jones se uită la mizeria din holul de la intrare, iar domnişoara Prescott s-a alăturat echipei de pază. Îi dau bridele lui Sawyer, care, încet şi cu o grijă inutilă, leagă la spate mâinile lui Hyde. Doamna Jones se duce în bucătărie şi

se întoarce cu o trusă de prim ajutor. Îl ia de braţ pe Ryan, îl duce în pragul livingului şi începe să-i cureţe rana de deasupra ochiului. Ryan tresare în timp ce îi tamponează tăietura cu dezinfectant. Apoi observ pe podea un pistol Glock cu amortizor. *Dumnezeule mare!* Jack era înarmat? Simt că mi se ridică fierea în gâtlej, dar o împing înapoi.

— Nu puneţi mâna pe el, doamnă Grey, spune Prescott când mă aplec să-l ridic.

Sawyer se întoarce din biroul lui Taylor, având în mâini mănuşi de latex.

— Îl ridic eu, doamnă Grey, spune el.

— E al lui? întreb.

— Da, doamnă Grey, răspunde Ryan, crispându-se încă o dată sub mâna doamnei Jones.

Sfinte Sisoe! Ryan s-a luptat cu un bărbat înarmat chiar în casa mea. Mă trec fiorii. Sawyer se apleacă şi apucă uşor Glock-ul.

— E bine să faci asta? întreb eu.

— Domnul Grey s-ar aştepta să fac asta, răspunde Sawyer, vârând arma într-o pungă de plastic cu fermoar, apoi se aşează pe vine şi începe să-l percheziţioneze.

După câteva clipe, face o pauză şi scoate

pe jumătate o rolă de scotch lat dintr-un buzunar al lui Hyde. Sawyer se albeşte la faţă şi vâră scotchul la loc.

Scotch? Privesc operaţiunea cu fascinaţie şi o detaşare ciudată, iar mintea mea înregistrează totul. Apoi, dându-mi seama ce implică această descoperire, iarăşi mi se ridică fierea în gâtlej. Dar îndepărtez repede aceste gânduri. *Nu te gândi la asta, Ana!*

— Să chemăm poliţia? bâigui eu, încercând să-mi ascund frica.

Vreau ca Hyde să fie scos cât mai repede din casa mea.

Ryan şi Sawyer se uită unul la altul.

— Cred că ar trebui să chemăm poliţia, continui eu pe un ton apăsat, întrebându-mă la ce se gândesc Ryan şi Sawyer.

— Tocmai l-am sunat pe Taylor, dar nu răspunde. Poate că doarme, spune Sawyer, uitându-se la ceas. Pe Coasta de Este ora două fără un sfert.

Oh, nu!

— L-ai sunat pe Christian? şoptesc eu.

— Nu, doamnă Grey.

— L-ai sunat pe Taylor să-ţi dea instrucţiuni?

Preţ de o clipă, chipul lui Sawyer capătă

un aer stingherit.

— Da, doamnă Grey.

O parte din mine se zbârleşte. Acest individ – mă uit iarăşi la Hyde – mi-a invadat casa şi trebuie scos de aici de poliţie. Dar, uitându-mă la cei patru oameni din faţa mea, în ochii lor neliniştiţi, îmi dau seama că probabil îmi scapă ceva, aşa că hotărăsc să-l sun pe Christian. Simt furnicături pe pielea capului. Ştiu că e supărat pe mine – foarte supărat pe mine – şi ezit, gândindu-mă la ce o să-mi spună. Şi că o să-şi facă griji pentru că nu e aici şi că nu poate ajunge decât mâine-seară. Ştiu că deja l-am îngrijorat destul în seara asta. Poate că ar fi bine să nu-l sun. Iar în clipa următoare, îmi trece un gând prin minte. La dracu'! *Dacă aş fi fost aici?* Mă fac palidă la faţă. Slavă Domnului că eram în oraş. Poate că n-o să fie aşa de supărat, la urma urmelor.

— A păţit ceva? întreb eu, făcând semn spre Jack.

— O să-l doară capul când o să se trezească, spune Ryan, uitându-se cu dispreţ la Jack. Dar am avea nevoie de o salvare ca să fim siguri.

Vâr mâna în poşetă, scot Blackberry-ul şi,

fără să mă gândesc prea mult la furia lui Christian, îi formez numărul. Dar apelul e preluat de serviciul de mesagerie vocală. Probabil că şi-a închis telefonul de supărare. Nu ştiu ce să-i spun. Răsucindu-mă pe călcâie, fac câţiva paşi pe coridor, îndepărtându-mă de toată lumea.

— Bună. Sunt eu. Te rog, nu fi supărat. A avut loc un incident în apartament. Dar situaţia e sub control, aşa că nu-ţi face griji N-a păţit nimeni nimic. Sună-mă.

Apoi închid.

— Sună la poliţie, îi spun eu lui Sawyer.

Încuviinţează din cap, îşi scoate mobilul şi sună.

Ofiţerul Skinner stă la masa din bucătărie, adâncit într-o conversaţie cu Ryan. Ofiţerul Walker e cu Sawyer în biroul lui Taylor. Nu ştiu unde e Prescott – poate tot în biroul lui Taylor. Iar eu stau pe canapea cu detectivul Clark, care îmi pune întrebări pe un ton răstit. E înalt, brunet şi ar fi atrăgător, dacă nu s-ar răsti tot timpul. Presupun că a fost trezit din somn şi scos din patul său cald pentru că cineva a intrat prin efracţie în apartamentul celui mai bogat şi mai influent

om de afaceri din Seattle.

— A fost şeful dumneavoastră? mă întreabă el concis.

— Da.

Sunt obosită – frântă de oboseală – şi vreau să merg la culcare. Încă nu m-a sunat Christian. Partea bună e că echipajul de pe salvare l-a scos pe Hyde din casă. Doamna Jones ne aduce câte o ceaşcă de ceai mie şi detectivului.

— Mulţumesc, spune el, apoi se întoarce spre mine. Şi unde e domnul Grey?

— La New York. În călătorie de afaceri. Se întoarce mâine-seară – adică în seara asta.

E trecut de miezul nopţii.

— Am mai avut de-a face cu Hyde, murmură detectivul Clark. Va trebui să veniţi la secţie să daţi o declaraţie. Dar nu-i nicio grabă. E târziu, iar pe trotuarul din faţa blocului deja aşteaptă doi reporteri. Va deranjează dacă arunc o privire prin apartament?

— Bineînţeles că nu, răspund eu, uşurată că interogatoriul a luat sfârşit.

Mă trec fiorii când mă gândesc la reporterii de afară. Ei bine, până mâine nu vor reprezenta o problemă. Îmi propun să-i sun

pe Ray şi pe mama, în caz că află ceva şi se îngrijorează.

— Doamnă Grey, cred că ar fi bine să mergeţi la culcare, spune doamna Jones cu glas blând.

Uitându-mă în ochii ei calzi şi buni, simt brusc imboldul de a plânge, iar ea întinde mâna şi mă mângâie pe umăr.

— Acum, suntem în siguranţă, murmură ea. Situaţia o să vi se pară mai puţin gravă după ce dormiţi un pic. Iar mâine-seară o să se întoarcă şi domnul Grey.

Îi arunc o privire neliniştită, stăpânindu-mi lacrimile. Christian o să fie foarte furios.

— Să vă pregătesc ceva înainte să mergeţi la culcare? mă întreabă ea.

Îmi dau seama cât de foame îmi e.

— Un pahar de lapte şi un sendviş? adaugă ea cu un zâmbet larg.

Încuviinţez din cap cu recunoştinţa, iar doamna Jones se duce în bucătărie. Ryan încă stă de vorbă cu ofiţerul Skinner, iar detectivul Clark cercetează dezordinea din holul de la intrare. Are un aer încruntat şi îngândurat. Şi brusc mi se face dor de Christian. Îmi iau capul în mâini, dorindu-mi din tot sufletul să fi fost şi el aici. Ar şti ce

trebuie făcut. Ce seară! Aş vrea să mă ghemuiesc în poala lui, să mă ia în braţe şi să-mi spună că mă iubeşte, deşi nu sunt ascultătoare – dar asta n-o să fie posibil până diseară. Dau ochii peste cap în sinea mea… De ce nu mi-a spus de sporirea securităţii pentru toată familia lui? Şi ce a găsit în computerul lui Jack? Secretomania lui e atât de enervantă, dar în clipa asta, pur şi simplu nu-mi pasă. Îl vreau pe soţul meu. Mi-e dor de el.

— Poftim, dragă Ana.

Doamna Jones îmi întrerupe zbuciumul sufletesc. Când ridic privirea spre ea, îmi întinde cu ochi blânzi un sendviş cu unt de arahide şi dulceaţă. N-am mai mâncat aşa ceva de ani de zile. Zâmbesc sfios şi muşc cu poftă din el.

Când, în cele din urmă, mă duc la culcare, mă ghemuiesc pe partea de pat a lui Christian, îmbrăcată cu un tricou de-al lui. Atât tricoul, cât şi perna păstrează mirosul lui, şi, simţind că mă fură somnul, îi urez în sinea mea drum bun… şi o stare bună.

Mă trezesc tresărind. E lumină în cameră, iar capul îmi zvâcneşte dureros la tâmple.

Oh, nu. Sper că nu sunt mahmură. Deschid ochii cu grijă şi observ că fotoliul din dormitor a fost mutat din locul lui obişnuit – pe el stă Christian. E îmbrăcat în smoching, iar capătul papionului desfăcut îi iese din buzunarul de la piept. Mă întreb dacă visez. Braţul său stâng atârna peste braţul fotoliului, iar în mână are un pahar cu fund gros în care se vede nişte lichid chihlimbariu. Coniac? Whisky? Habar n-am. Glezna piciorului său stâng e sprijinită pe genunchiul drept. Are şosete negre şi pantofi eleganţi. Braţul stâng îi e sprijinit de fotoliu, mâna îi susţine bărbia, iar arătătorul i se plimbă ritmic pe buza de jos. În lumina zorilor, ochii lui scăpărători au o expresie sobră, dar mina lui e complet indescifrabilă.

Aproape că-mi stă inima în loc. E aici. Cum a ajuns? Probabil el a plecat din New York azi-noapte. Oare de câtă vreme mă priveşte dormind?

— Bună, şoptesc eu.

Îmi aruncă o privire rece, iar inima mi se strânge. *Oh, nu*! Îşi ia de la gură degetele lungi, dă pe gât restul de băutură şi aşează paharul pe noptieră. Mă aşteptam să mă sărute, dar nu o face. Se lasă pe spate,

continuând să se uite la mine cu un aer impasibil.

— Bună, şopteşte el în cele din urmă.

Şi ştiu că încă e supărat. Foarte supărat.

— Te-ai întors.

— Aşa se pare.

Mă ridic încet în capul oaselor, fără să-mi iau ochii de la el, şi simt că mi se usucă gura.

— De cât timp stai aici şi te uiţi la mine?

— De ceva vreme.

— Încă eşti supărat, abia reuşesc eu să articulez.

Se uită la mine ca şi cum ar cântări în minte răspunsul.

— Supărat, spune el, părând să testeze cuvântul. Nu, Ana. Sunt foarte, foarte supărat.

Dumnezeule mare! Încerc să înghit, dar e greu cu gura uscata.

— Foarte supărat… nu sună bine.

Se uită la mine cu un aer complet impasibil, dar nu spune nimic între noi se aşterne o tăcere apăsătoare. Întind mâna după paharul de apă şi iau o gură bine-venită, încercând să-mi potolesc bătăile inimii.

— Ryan l-a prins pe Jack, încerc eu o altă abordare, aşezându-mi paharul pe noptieră, lângă al lui.

— Ştiu, răspunde el pe un ton glacial.

Bineînţeles că ştie.

— Ai de gând să fii monosilabic multă vreme?

Sprâncenele i se mişcă foarte puţin, trădându-i uimirea – pare să nu se fi aşteptat la întrebarea asta.

— Da, ridică el privirea în cele din urmă.

Oh… bine. Ce să fac? Apărarea – cea mai bun formă de atac.

— Îmi pare rău că am rămas în oraş.

— Chiar îţi pare rău?

— Nu, mormăi eu după o pauză, pentru că acesta e adevărul.

— Atunci de ce o spui?

— Pentru că nu vreau să fii supărat pe mine.

Oftează prelung, ca şi cum ar fi ţinut tensiunea în el o mie de ore, şi îşi trece o mână prin păr. Arată superb. Supărat, dar frumos. Îl sorb din priviri. Christian s-a întors – e furios, însă e teafăr.

— Cred că detectivul Clark vrea să stea de vorbă cu tine.

— Sunt convins.

— Christian, te rog...

— Ce mă rogi?

— Nu fi atât de rece.

Sprâncenele i se ridică încă o dată.

— Anastasia, nu sunt deloc rece în clipa asta. Ard. Ard de furie. Nu ştiu cum să fac faţă acestor... – face un semn cu mâna prin aer, căutând cuvântul potrivit – ... sentimente.

Are un ton plin de amărăciune.

Fir-ar să fie. Onestitatea lui mă dezarmează. Tot ce vreau e să mă ghemuiesc în poala lui. E singurul lucru pe care mi l-am dorit de când m-am întors acasă azi-noapte. La naiba cu toate astea! Mă ridic de pe pat, luându-l prin surprindere, şi mă urc cu grijă în poala lui, ghemuindu-mă la pieptul său. Nu mă respinge – de asta îmi era teamă. După o clipă, mă cuprinde în braţe şi îşi adânceşte faţa în părul meu. Miroase a whisky. *Doamne, oare cât a băut?* Miroase şi a gel de duş. Miroase a Christian. Îmi petrec braţele în jurul gâtului său şi îl mângâi pe gât cu nasul, iar el oftează încă o dată din rărunchi.

— Oh, doamnă Grey, ce mă fac eu cu tine?

mă sărută el pe creştet.

Închid ochii, savurând atingerea lui.

— Cât ai băut?

Rămâne nemişcat.

— De ce?

— De obicei, nu bei tărie.

— Ăsta e al doilea pahar. Am avut o noapte grea, Anastasia. Nu mă critica.

Zâmbesc.

— Dacă insişti, domnule Grey, şoptesc eu. Miroşi divin. Am dormit pe partea pe care dormi tu de obicei, pentru că perna ta îţi păstrează mirosul.

Îmi mângâie părul cu nasul.

— Serios? M-am întrebat de ce dormi pe partea asta. Încă sunt supărat pe tine.

— Ştiu.

Mâna lui îmi mângâie ritmic spatele.

— Şi eu sunt supărată pe tine, şoptesc eu.

Face o pauză.

— Spune-mi, te rog, ce-am făcut, ca să-ţi merit mânia?

— Am să-ţi spun mai încolo, când n-o să mai arzi de furie.

Îl sărut pe gât, iar el închide ochii şi îmi savurează sărutarea, dar nu schiţează niciun gest să mă sărute. Mă strânge mai tare în

braţe.

— Când mă gândesc la ce s-ar fi putut întâmpla… şopteşte el cu glas răguşit.

— Sunt teafără.

— Oh, Ana, răspunde el, aproape scâncind.

— Sunt teafără. Cu toţii suntem teferi. Poate un pic tulburaţi. Dar Gail e teafără. Şi Ryan e teafăr. Şi am scăpat de Jack.

Clatină din cap.

— Nu mulţumită ţie, bombăne el.

Ce? Mă dau un pic pe spate şi mă încrunt la el.

— Ce vrei să spui?

— Ana, nu vreau să ne certăm din cauza asta acum.

Clipesc. Ei bine, poate că eu vreau, dar hotărăsc să nu insist. Măcar vorbeşte cu mine. Mă cuibăresc iarăşi la pieptul lui.

— Vreau să te pedepsesc, şopteşte el, jucându-se cu degetele în părul meu. Să te snopesc în bătaie, adaugă el.

Mi se pune un nod în gât. *La dracu'!*

— Ştiu, murmur, simţind furnicături pe pielea capului.

— Poate că am s-o fac.

— Sper să nu.

Mă strânge şi mai tare.

— Ana, Ana, Ana. Ai pune la grea încercare chiar şi răbdarea unui sfânt.

— De multe lucruri aş putea să te acuz, domnule Grey, dar nu că ai fi un sfânt.

În cele din urmă, sunt binecuvântată cu râsul lui reţinut.

— Bună observaţie, doamnă Grey, ca de obicei. Înapoi în pat, spune el, sărutându-mă pe frunte. Şi tu te-ai culcat târziu.

Se ridică repede cu mine în braţe şi mă pune înapoi pe pat.

— Te întinzi lângă mine?

— Nu, am treabă.

Se apleacă şi ia paharul de pe noptieră.

— Dormi. Te trezesc eu peste vreo două ore.

— Încă eşti supărat pe mine?

— Da.

— Atunci mă culc la loc.

— Bine.

Trage pătura pe mine şi mă sărută încă o dată pe frunte.

— Dormi.

Şi, cum sunt mahmură, uşurată că s-a întors şi epuizată emoţional de confruntarea noastră matinală, fac exact ce-mi cere.

Înainte să mă fure somnul, mă întreb de ce nu a apelat la obişnuitul său mecanism de adaptare şi nu şi-a făcut mendrele cu mine – dar îi sunt şi recunoscătoare pentru asta, dat fiind gustul neplăcut pe care îl am în gură.

— Ţi-am adus nişte suc de portocale, spune Christian, iar ochii mi se deschid din nou.

Cred că au fost cele mai odihnitoare două ore de somn din viaţa mea, şi mă trezesc cu forţe proaspete, fără să mă mai doară capul. Sucul de portocale e o privelişte încântătoare – la fel ca soţul meu. E îmbrăcat cu pantaloni de trening. Şi dintr-odată îmi aduc aminte de hotelul Heathman şi de prima dimineaţă în care m-am trezit alături de el. Maioul cenuşiu e îmbibat de transpiraţie. Sau a lucrat în sala de forţă de la subsol sau a fost la jogging – dar n-ar trebui să arate atât de bine după ce a făcut efort.

— Mă duc să fac un duş, murmură el şi dispare în baie.

Mă încrunt. Încă e distant. Sau e îngrijorat pentru tot ce s-a întâmplat sau încă e supărat, sau… ce? Mă ridic în capul oaselor, iau sucul de portocale şi îl beau – un pic prea repede. E delicios şi rece ca gheaţa, şi îmi

transformă gura într-un loc mult mai plăcut. Mă dau jos din pat, nerăbdătoare să parcurg distanţa – fizică şi afectivă – dintre mine şi soţul meu. Arunc o privire la ceas. E ora opt. Îmi dau jos tricoul lui Christian şi mă duc după el în baie. E sub duş, se spală pe cap. Şi nu ezit. Intru în cabină, iar el se încordează în clipa în care îl iau în braţe, lipindu-mi pântecele de spatele lui ud şi musculos. Nu-i iau în seamă reacţia, ţinându-l strâns şi lipindu-mi obrazul de el, cu ochii închişi. După o clipă, îşi schimbă poziţia, astfel încât amândoi ajungem sub cascada de apă fierbinte, şi continuă să se spele pe cap. Las apa să se prelingă pe mine, în timp ce îl legăn uşor pe bărbatul pe care îl iubesc. Mă gândesc la zilele când m-a futut aici şi la cele când am făcut dragoste aici. Mă încrunt. Niciodată n-a fost atât de tăcut. Întorcând capul, încep să-i presar sărutări pe spate. Trupul i se încordează din nou.

— Ana, mă previne el.

— Hm.

Mâinile mele coboară uşor pe deasupra muşchilor abdominali, ajungând la abdomenul său ferm, dar Christian îşi aşează ambele mâini pe ale mele şi mă opreşte

brusc.

— Nu, mă previne el din nou, clătinând din cap.

Îi dau drumul imediat. Mă refuză? Mintea mea e în cădere liberă – s-a mai întâmplat asta vreodată? Vocea mea interioară clatină din cap cu buzele ţuguiate; se încruntă la mine peste ochelarii ei cu lentile în formă de semilună, iar expresia ei vrea să spună: „De data asta, chiar ai dat-o în bară!" Mă simt ca şi cum tocmai aş fi primit o palmă puternică. Respinsă. Un sentiment covârşitor de insecuritate dă naştere unui gând urât: Nu mă mai vrea. Mă trec fiorii. Durerea îmi copleşeşte trupul. Christian se întoarce, şi sunt uşurată când văd că sânii mei nu-l lasă complet indiferent. Apucându-mă de bărbie, îmi dă capul pe spate, şi mă uit în ochii lui frumoşi şi precauţi.

— Încă sunt al dracului de supărat pe tine, spune el cu glas calm şi serios.

La naiba!

Se apleacă şi îşi sprijină fruntea de a mea, închizând ochii, iar eu ridic mâna şi îl mângâi pe faţă.

— Nu fi supărat pe mine, te rog. Cred că exagerezi, şoptesc.

Se încordează şi se albeşte la faţă, iar mâna îmi cade pe lângă corp.

— Exagerez? spune el printre dinţi. Un ţicnit dă buzna în apartamentul meu să-mi răpească soţia, iar tu crezi că exagerez!

Ameninţarea reţinută din glasul lui îmi dă fiori, iar ochii lui scăpărători sunt aţintiţi asupra mea ca şi cum eu aş fi ţicnitul.

— Nu... ăă... nu la asta mă refeream. Am crezut că te-ai supărat pentru că am ieşit în oraş.

Închide ochii încă o dată şi clatină din cap.

— Christian, nu eram aici, încerc eu să-l îmbunez şi să-l liniştesc.

— Ştiu, şopteşte el, deschizând ochii. Şi numai pentru că nu poţi să respecţi o rugăminte nenorocită, adaugă el pe un ton plin de amărăciune. Nu vreau să discutăm asta acum, la duş. Încă sunt al dracului de supărat pe tine, Anastasia. Mă faci să-mi pun judecata la îndoială.

Se întoarce cu spatele şi iese imediat din cabina de duş, apoi înhaţă un prosop şi pleacă din baie, lăsându-mă îndurerată sub apa fierbinte.

La dracu'! La dracu'! La dracu'!

Apoi îmi dau seama de gravitatea a ceea ce

mi-a spus. Să mă răpească? Mama mă-sii! Jack voia să mă răpească? Îmi aduc aminte că Jack avea o rolă de scotch în buzunar şi că n-am vrut să mă gândesc prea mult la asta. Oare Christian are mai multe informaţii? Mă spăl repede pe corp, apoi îmi spăl şi îmi limpezesc părul. Vreau să ştiu. Trebuie să ştiu. N-am să-l las să-mi ascundă adevărul în legătură cu asta.

Când ies, Christian nu e în dormitor. Doamne, ce repede se îmbracă. Mă îmbrac şi eu, luând pe mine o rochie mulată – preferata mea – şi nişte sandale negre; îmi dau seama că am ales această ţinută pentru că îi place lui Christian. Îmi şterg părul în grabă cu prosopul, apoi îl pieptăn şi îl strâng în coc. Îmi pun nişte cerceluşi cu diamant şi dau fuga în baie să mă machiez. *Sunt palidă. Doamne, mereu sunt palidă.* Inspir adânc să mă liniştesc. Trebuie să înfrunt consecinţele deciziei mele imprudente de a mă distra cu prietena mea. Oftez, ştiind că soţul meu nu vede aşa lucrurile.

Christian nu e în living. Doamna Jones îşi face de lucru în bucătărie.

— Bună dimineaţa, Ana, spune ea pe un ton cald.

— Neaţa, îi răspund eu cu un zâmbet larg.

Iarăşi sunt Ana!

— Ceai?

— Te rog.

— Vrei ceva la ceai?

— Te rog. Aş vrea o omletă în dimineaţa asta.

— Cu ciuperci şi spanac?

— Şi brânză.

— Imediat.

— Unde-i Christian?

— Domnul Grey e în biroul său.

— A luat micul dejun? întreb eu, uitându-mă la cele două farfurii de pe bar.

— Nu, doamnă Grey.

— Mersi.

Christian vorbeşte la telefon, îmbrăcat cu o cămaşă albă, fără cravată, având un aer relaxat de CEO. Cât de înşelătoare pot fi aparenţele. Poate că azi n-o să se ducă la birou. Când apar în prag, ridică privirea şi clatină din cap, dându-mi de înţeles că nu sunt bine-venită. *Mama mă-sii...* Mă răsucesc pe călcâie şi mă întorc la bar cu un aer abătut. Taylor îşi face apariţia în living, îmbrăcat la patru ace, cu aerul că a dormit neîntrerupt opt ore.

— Neaţa, Taylor, murmur eu, încercând să-i evaluez starea şi să văd dacă îmi oferă vreun indiciu vizual despre ce s-a întâmplat.

— Bună dimineaţa, doamnă Grey, răspunde el, şi simt bunăvoinţa din aceste patru cuvinte.

Îi zâmbesc recunoscătoare, ştiind că a trebuit să suporte furia şi frustrarea lui Christian pricinuite de întoarcerea la Seattle înainte de vreme.

— Cum a fost zborul? îndrăznesc eu să întreb.

— Lung, doamnă Grey, răspunde el, iar concizia lui e foarte sugestivă. Pot să vă întreb cum vă simţiţi? adaugă pe un ton mai blând.

— Mă simt bine.

Înclină uşor din cap.

— Vă rog să mă scuzaţi, spune, pornind spre biroul lui Christian.

Hm. Taylor are voie să intre, dar nu şi eu.

— E gata, spune doamna Jones, punându-mi în faţă micul dejun.

Mi-a pierit pofta de mâncare, dar mănânc oricum, pentru că nu vreau să se simtă jignită. Mă opresc atunci când simt că nu mai pot. Christian tot nu a ieşit din birou.

Oare mă evită?

— Mulţumesc, doamnă Jones, murmur, dându-mă jos de pe taburetul înalt şi ducându-mă la baie să mă spăl pe dinţi.

Îmi aduc aminte de bosumflarea lui Christian legată de jurămintele de nuntă. Şi atunci s-a închis în biroul lui. Despre asta e vorba? S-a bosumflat? Mă trec fiorii când mă gândesc la coşmarul pe care l-a avut după aceea. Oare la fel o să se întâmple şi acum? Chiar trebuie să stăm de vorbă. Vreau să aflu mai mult despre Jack şi despre sporirea securităţii pentru familia lui – toate detaliile care mie mi-au fost ascunse, dar nu şi lui Kate. E limpede că Elliot stă de vorbă cu ea.

Mă uit la ceas. E opt şi jumătate – o să întârzii la serviciu. Termin cu spălatul dinţilor, mă dau cu un pic de gloss, îmi iau jacheta neagră şi mă întorc în living. Mă simt uşurată când dau cu ochii de Christian, care ia micul dejun.

— Pleci? spune el când mă vede.

— La serviciu? Da, bineînţeles.

Cu un aer îndrăzneţ, mă îndrept spre el şi îmi sprijin mâinile de marginea barului, iar el se uită impasibil la mine.

— Christian, n-a trecut nicio săptămână

de când ne-am întors. Trebuie să merg la serviciu.

— Dar…

Se opreşte şi îşi trece o mână prin păr. Doamna Jones iese în tăcere din living. *Ce discretă e Gail.*

— Ştiu că avem mult de discutat. Dacă te calmezi, poate stăm de vorbă diseară.

Rămâne cu gura căscată.

— Să mă calmez? întreabă el cu glas blând.

Mă înroşesc.

— Ştii ce vreau să spun.

— Nu, Anastasia, nu ştiu ce vrei să spui.

— Nu vreau să ne certăm. Am venit să te întreb dacă pot să merg la serviciu cu maşina mea.

— Nu, nu poţi, pufneşte el.

— Bine, încuviinţez eu imediat.

Clipeşte. E limpede că se aştepta la o cearta.

— O să te însoţească Prescott, adaugă el pe un ton mai puţin războinic.

La naiba, nu Prescott. Îmi vine să mă bosumflu şi să protestez, dar hotărăsc să mă abţin. Acum, că Jack a fost prins, sunt sigură că echipa de pază o să se reducă.

Îmi aduc aminte de „sfaturile înţelepte” pe care mi le-a dat mama în ziua de dinaintea nunţii. „Ana, draga mea, trebuie să-ţi alegi cu grijă bătăliile. La fel să faci şi când vei avea copii.” Mă rog, cel puţin îmi dă voie să merg la serviciu.

— Bine, bombăn eu.

Şi, întrucât nu vreau să-l las cu atâtea probleme nerezolvate şi cu atâta tensiune între noi, fac un pas şovăielnic spre el. Se încordează, ochii i se măresc şi, preţ de o clipă, are un aer atât de vulnerabil, încât mă atinge într-un punct adânc şi ferit al sufletului. *Oh, Christian, îmi pare atât de rău.* Îl sărut cast pe colţul gurii, iar el închide ochii, ca şi cum mi-ar savura atingerea.

— Nu-mi purta pică, şoptesc eu.

Mă ia de mână.

— Nu-ţi port pică.

— Nu m-ai sărutat, murmur eu.

Se uită la mine cu un aer precaut.

— Ştiu, bombăne el.

Îmi doresc cu disperare să-l întreb de ce, dar nu sunt sigură că vreau să aflu răspunsul. Brusc, se ridică în picioare, îmi cuprinde faţa în palme şi, în clipa următoare, buzele lui se lipesc de ale mele. Luată prin

surprindere, rămân cu gura căscată, oferind acces neîngrădit limbii sale. Christian profită din plin, invadându-mi gura, revendicându-mă, iar când încep să-i răspund, îmi dă drumul, cu respiraţia precipitată.

— Taylor o să vă ducă pe tine şi pe Prescott la SIP, spune el cu ochi plini de dorinţă. Taylor! strigă el.

Mă înroşesc, încercând să-mi vin în fire.

— Da, domnule Grey. Taylor apare în prag.

— Spune-i lui Prescott că doamna Grey pleacă la serviciu. Îi poţi duce tu cu maşina, te rog?

— Sigur că da, spune Taylor, apoi se răsuceşte pe călcâie şi iese.

— Ţi-aş fi recunoscător dacă azi ai încerca să te ţii departe de necazuri, bombăne Christian.

— Să văd ce pot tace, îi zâmbesc eu drăgăstos.

Un zâmbet încearcă să-i curbeze buzele, dar Christian i se opune.

— Ne vedem mai încolo, atunci, spune el pe un ton rece.

— Pe mai încolo, şoptesc eu.

Prescott şi cu mine luăm liftul de serviciu până la garaj, să evităm presa de afară. Deja

s-a aflat de arestarea lui Jack şi de faptul că a fost prins în apartamentul nostru. După ce urc în Audi, mă întreb dacă în faţă la SIP or să fie mai mulţi jurnalişti decât în ziua când s-a aflat că o să mă logodesc cu Christian.

Mergem o vreme în tăcere, până îmi aduc aminte să-l sun mai întâi pe Ray, apoi pe mama, să-i asigur că soţul meu şi cu mine suntem teferi. Din fericire, ambele telefoane sunt scurte, şi termin chiar când ajungem în faţă la SIP Aşa cum mă temeam, în faţa clădirii aşteaptă un mic grup de reporteri şi fotografi. Când oprim, se întorc cu toţii ca la un semn, uitându-se cu nerăbdare la Audi.

— Sunteţi sigură că vreţi să faceţi asta, doamnă Grey? mă întreabă Taylor.

O parte din mine ar vrea să meargă acasă, dar ar însemna să-mi petrec ziua cu Domnul Furie Incandescentă. Sper că, mai târziu, o să vadă lucrurile în altă lumină. Jack e în arestul poliţiei, aşa că Cincizeci de Umbre ar trebui să fie mulţumit, dar nu e. Într-un sens, înţeleg de ce: sunt prea multe lucruri pe care nu le poate controla – în plus, nu mă poate controla nici pe mine. Dar nu am timp să mă gândesc la toate astea acum.

— Taylor, du-mă, te rog, la intrarea de

serviciu.

— Da, doamnă Grey.

E ora unu, şi am reuşit să mă adâncesc în muncă toată dimineaţa. Aud ciocănituri în uşă, iar Elizabeth vâră capul pe după uşă.

— Ai un pic de timp? mă întreabă ea cu un aer radios.

— Sigur, murmur, surprinsă de vizita ei neaşteptată.

Intră şi ia loc, dându-şi pe spate părul lung şi negru.

— Am vrut să mă asigur că te simţi bine. Roach m-a rugat să trec pe la tine, adaugă ea repede, înroşindu-se. Adică... după tot ce s-a întâmplat noaptea trecută.

Toată presa a scris despre arestarea lui Jack Hyde, dar până acum nimeni nu pare să fi făcut legătura cu incendiul de la GEH.

— Mă simt bine, răspund eu, încercând să nu mă gândesc prea mult la cum mă simt de fapt.

Jack voia să-mi facă rău. Mă rog, nu e ceva nou. A mai încercat asta. Mai multe griji îmi fac pentru Christian.

Arunc o privire în căsuţa de e-mail. Încă n-am primit nimic de la el. Nu ştiu dacă ar

trebui să-i trimit un mesaj, pentru că s-ar putea să-l provoc şi mai mult pe Domnul Furie Incandescentă.

— Bine, spune Elizabeth, iar de data asta, zâmbetul îi modifică expresia ochilor. Dacă pot face ceva pentru tine – orice –, să-mi spui.

— Aşa am să fac.

Se ridică în picioare.

— Ştiu cât de ocupată eşti, Ana. Te las să te întorci la treburile tale.

— Ăă… mersi.

Cred că a fost cea mai scurtă şi mai inutilă întâlnire care a avut loc azi în emisfera vestică. De ce a trimis-o Roach la mine? Poate că îşi face griji, pentru că sunt soţia şefului. Înlătur din minte gândurile negre şi îmi iau Blackberry-ul, în speranţa că am primit un mesaj de la Christian. Dar, în clipa următoare, se aude semnalul sonor al contului de e-mail.

De la: Christian Grey
Subiect: Declaraţie
Data: 26 august 2011, 13:04
Către: Anastasia Grey

Anastasia,

Detectivul Clark o să vină la tine la birou, la ora trei, să-ţi ia o declaraţie.

Am insistat să vină el la tine, pentru că nu vreau să mergi la secţie.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprise Holdings Inc.

Mă uit la mesajul lui timp de cinci minute, încercând să găsesc un răspuns simplu şi amuzant, care să-l însenineze. Dar nu-mi vine nimic în minte, aşa că aleg varianta foarte scurtă.

De la: Anastasia Grey
Subiect: Declaraţie
Data: 25 august 2011, 13:12
Către: Christian Grey

Bine.
A x

Anastasia Grey,
Consilier editorial, SIP

Mă uit ţintă la ecran alte cinci minute, aşteptând cu nerăbdare răspunsul lui, dar nu primesc nimic. Astăzi nu are chef de joacă.

Mă las pe spetează. Îl pot învinovăţi pentru asta? Probabil că bietul meu Cincizeci de Vicii a fost scos din minţi în primele ore ale dimineţii. Apoi îmi trece un gând prin minte. Azi-dimineaţă, când m-am trezit, era îmbrăcat în smoching. La ce oră a hotărât să se întoarcă de la New York? De obicei, termină lucrul între zece şi unsprezece. Noaptea trecută, în intervalul cu pricina, încă eram cu Kate la bar.

Oare Christian s-a întors acasă pentru că am ieşit în oraş sau din pricina incidentului cu Jack? Dacă a venit pentru că am ieşit să mă distrez, n-a ştiut nimic de Jack, de poliţie, de nimic – a aflat abia când a aterizat în Seattle. Brusc, e foarte important să aflu asta. Dacă a venit doar pentru că am ieşit cu Kate, atunci a exagerat. Vocea mea interioară pare încântată. Şi totuşi, probabil Christian a avut un şoc grozav când a aterizat. Nu-i de mirare că azi a fost atât de tulburat. Îmi vin în minte vorbele lui de mai devreme: „încă

sunt al dracului de supărat pe tine, Anastasia. Mă faci să-mi pun judecata la îndoială".

Trebuie să ştiu – s-a întors din cauza Afacerii Cocteil sau din cauza ţicnitului?

De la: Anastasia Grey
Subiect: Zborul tău
Data: 26 august 2011, 13:24
Către: Christian Grey

La ce oră ai hotărât ieri să te întorci la Seattle?

Anastasia Grey,
Consilier editorial, SIP

De la: Christian Grey
Subiect: Zborul tău
Data: 26 august 2011, 13:26
Către: Anastasia Grey

De ce?

Christian Grey
CEO, Grey Enterprise Holdings Inc.

De la: Anastasia Grey
Subiect: Zborul tău
Data: 26 august 2011, 13:29
Către: Christian Grey

Să zicem că din curiozitate.

Anastasia Grey,
Consilier editorial, SIP

De la: Christian Grey
Subiect: Zborul tău
Data: 26 august 2011, 13:32
Către: Anastasia Grey

Curioşii mor repede.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprise Holdings Inc.

De la: Anastasia Grey
Subiect: Poftim?
Data: 26 august 2011, 13:35
Către: Christian Grey

Ce-i cu aluzia asta? O nouă ameninţare?

Ştii de ce te întreb, nu?

Ai hotărât să te întorci pentru că am ieşit în oraş cu prietena mea după ce m-ai rugat să n-o fac sau pentru că ţi-a intrat în casă un ţicnit?

Anastasia Grey,
Consilier editorial, SIP

Mă uit ţintă la ecran. Niciun răspuns. Arunc o privire la ceasul computerului. E ora două fără un sfert, şi n-am primit nimic de la el.

De la: Anastasia Grey
Subiect: Uite cum stau lucrurile...
Data: 26 august 2011, 13:56
Către: Christian Grey

Îţi interpretez tăcerea ca pe o recunoaştere a faptului că, într-adevăr, te-ai întors la Seattle pentru că MI-AM SCHIMBAT PĂREREA. Sunt femeie în toată firea şi am ieşit să beau ceva cu prietena mea. N-am înţeles problemele de securitate pe care le

implică RĂZGÂNDIREA MEA, pentru că NU-MI SPUI NICIODATĂ NIMIC. Am aflat de la Kate că măsurile de securitate au fost sporite pentru toată familia Grey, nu doar pentru noi. Cred că, în general, exagerezi când vine vorba de siguranţa mea, şi înţeleg de ce, dar eşti ca băieţelul care strigă mereu: „Lupul!”.

Nu-mi dau niciodată seama ce e un pericol adevărat şi ce e perceput de tine ca fiind un pericol. Am fost însoţite de doi bodigarzi, şi m-am gândit că o să fim în siguranţă. De fapt, am fost mai în siguranţă în barul ăla decât am fi fost în apartament. Dacă aş fi fost COMPLET INFORMATĂ asupra situaţiei, aş fi procedat altfel.

Înţeleg că grijile tale au de-a face cu ce s-a găsit în computerul lui Jack – cel puţin, aşa crede Kate. Ai idee cât de deranjant a fost să aflu că prietena mea cea mai bună ştie despre tine mai multe decât mine? Iar eu sunt SOŢIA ta. Deci ai de gând să-mi spui? Sau vei continua să mă tratezi ca pe un copil, ceea ce garantează că voi continua să mă port ca un copil?

Nu doar tu eşti al dracului de supărat, ai înţeles?

Ana

Anastasia Grey,
Consilier editorial, SIP

Apăs pe butonul de trimitere. *Na, să vedem ce mai zici la asta, Grey!* Inspir adânc. M-am înfuriat de-a binelea. Şi când mă gândesc că mă simţeam vinovată şi îmi părea rău că m-am purtat urât. Ei bine, s-a terminat cu asta!

De la: Christian Grey
Subiect: Uite cum stau lucrurile…
Data: 26 august 2011, 13:59
Către: Anastasia Grey

Ca de obicei, doamnă Grey, eşti foarte directă şi provocatoare în e-mailurile tale.

Poate că o să discutăm despre asta acasă, când ajungi la apartamentul NOSTRU.

Ai grijă la limbaj. Încă sunt al dracului de supărat pe tine.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprise Holdings Inc.

Să am grijă la limbaj! Mă încrunt la ecran,

dându-mi seama că, în felul ăsta, nu ajung nicăieri. Nu răspund, ci iau un manuscris de la un tânăr scriitor promiţător şi mă pun pe citit.

Întâlnirea mea cu detectivul Clark decurge fără probleme. E mai puţin morocănos decât noaptea trecută, poate pentru că a reuşit să doarmă. Sau poate pentru că preferă să lucreze ziua.

— Vă mulţumesc pentru declaraţie, doamnă Grey.

— Cu plăcere, domnule detectiv. Hyde e tot în arest?

— Da, doamnă Grey. A fost externat azi-dimineaţă. La câte capete de acuzare s-au formulat pe numele lui, o să rămână la noi destul de mult, spune el zâmbind, iar ochii săi negri se încreţesc la colţuri.

— Bine. A fost o perioadă dificilă pentru mine şi soţul meu.

— Am vorbit pe îndelete cu domnul Grey azi-dimineaţă. Se simte foarte uşurat. Soţul dumneavoastră e un om interesant.

Habar n-ai cât de interesant.

— Da, cred că da, îi răspund eu cu un zâmbet politicos, iar detectivul îşi dă seama

că vreau să încheiem întrevederea.

— Dacă vă amintiţi ceva, să mă sunaţi. Aceasta e cartea mea de vizită.

Scoate o carte de vizită din portofel şi mi-o întinde.

— Mulţumesc, domnule detectiv. Aşa am să fac.

— La revedere, doamnă Grey.

— La revedere.

După ce pleacă, mă întreb de ce anume o fi fost acuzat Hyde. Christian sigur nu-mi va spune. Îmi ţugui buzele.

Ne întoarcem în linişte la Escala. De data asta, conduce Sawyer, iar Prescott e în dreapta lui. Pe măsură ce ne apropiem, îmi simt inima din ce în ce mai grea. Ştiu că o să avem o ceartă monstru, şi nu ştiu dacă am energie pentru aşa ceva.

După ce urc în lift împreună cu Prescott, încerc să-mi pun ordine în gânduri. Ce vreau să-i spun? Cred că am spus totul în e-mail. Poate că o să-mi dea nişte răspunsuri. Cel puţin, aşa sper. Nu pot scăpa de tensiunea care m-a cuprins. Inima îmi bate cu putere, gura mi-e uscată, iar palmele jilave. Nu vreau să mă cert. Dar uneori e atât de dificil, şi

trebuie să mă menţin fermă pe poziţii.

Uşile liftului se deschid, dând la iveală holul de la intrare, care e iarăşi curat şi ordonat. Masa e la locul ei şi pe ea se află o vază nouă, cu un impresionant buchet de bujori albi şi roz pal. Când traversăm holul, arunc o privire la tablouri – toate madonele par intacte. Uşa ruptă a fost pusă la loc şi e din nou funcţională, iar Prescott mi-o deschide cu amabilitate. Astăzi, a fost foarte tăcută. Cred că o prefer aşa.

Îmi las servieta pe coridor şi mă îndrept spre living. Rămân ţintuită locului. *Dumnezeule mare!*

— Bună seara, doamnă Grey, spune Christian cu glas blând.

Stă în picioare lângă pian, îmbrăcat cu un tricou strâmt de culoare neagră şi o pereche de blugi… Acei *blu*gi – cei pe care i-a purtat în camera de joacă. Vai *de mine! Sun*t de un albastru spălăcit, confortabili, rupţi în genunchi şi sexy. Se apropie cu paşi lenţi de mine. În picioarele goale, cu nasturele de sus al blugilor desfăcut, fără să-şi ia de la mine ochii scânteietori.

— Mă bucur să te revăd. Te-am aşteptat.

Capitolul 11

— Serios? şoptesc eu.

Gura mi se usucă şi mai tare, iar inima îmi duduie în piept. De ce e îmbrăcat aşa? Ce înseamnă asta? Încă e bosumflat?

— Da, răspunde el cu glas catifelat, dar îmi zâmbeşte superior, apropiindu-se şi mai mult de mine.

Doamne, ce sexy e cu blugii atârnându-i pe şolduri. Oh, nu, n-am să mă las distrasă de Domnul Sex cu Picioare. Încerc să-i ghicesc starea pe măsură ce se apropie de mine. Furios? Jucăuş? Senzual? Of! Nu pot să-mi dau seama.

— Îmi plac blugii tăi, murmur eu.

Afişează un rânjet dezarmant, care nu-i modifică expresia ochilor. *La dracu', încă e supărat!* Şi-a pus blugii ăştia ca să-mi distragă atenţia. Se opreşte în faţa mea, şi sunt pârjolită de intensitatea prezenţei sale. Se uită la mine cu ochii lui incandescenţi, a căror expresie mi-e imposibil s-o descifrez.

Înghit în sec.

— Înţeleg că ai nişte probleme, doamnă Grey, spune el cu glas catifelat, scoţând ceva din buzunarul de la spate al blugilor.

Nu pot să-mi smulg privirea din ochii lui, dar îl aud desfăcând o bucată de hârtie. O ridică şi, aruncându-i o privire, îmi recunosc e-mailul. Privirea mea revine la ochii lui, care scânteiază de furie.

— Da, am nişte probleme, şoptesc eu cu respiraţia tăiată.

Trebuie să mă depărtez de el ca să putem discuta despre asta, dar, înainte să fac un pas în spate, se apleacă şi îşi freacă uşor nasul de al meu. Închid ochii, bucurându-mă de atingerea lui neaşteptată şi tandră.

— Şi eu, îmi şopteşte, iar eu deschid ochii.

Se îndreaptă de spate şi se uită iarăşi ţintă în ochii mei.

— Cred că sunt familiarizată cu problemele tale, Christian.

Tonul meu e ironic, iar el mijeşte ochii, alungând amuzamentul care îi străluceşte preţ de o clipă în privire. Oare o să ne certăm? Fac un pas precaut în spate. Trebuie să mă distanţez fizic de el – de mirosul lui, de privirea lui, de trupul lui tulburător în blugii

ăştia sexy. Se încruntă, văzând că mă dau în spate.

— De ce te-ai întors de la New York? şoptesc eu.

Să terminăm odată cu povestea asta.

— Ştii de ce, răspunde el cu o nuanţă ameninţătoare în glas.

— Pentru că am ieşit cu Kate?

— Pentru că nu ţi-ai respectat cuvântul şi pentru că m-ai sfidat, expunându-te unui risc inutil.

— Nu mi-am respectat cuvântul? Aşa vezi tu lucrurile? întreb eu surprinsă, fără să iau în seamă restul frazei sale.

— Da.

Dumnezeule mare! Că tot vorbeam despre exagerare. Îmi vine să-mi dau ochii peste cap, dar mă opresc, observând că se încruntă.

— Christian, m-am răzgândit, îi explic eu lent şi cu răbdare, ca unui copil mic. Sunt femeie. Suntem renumite pentru chestia asta – cu asta ne ocupăm.

Se uită la mine clipind, ca şi cum n-ar înţelege ce-i spun.

— Dacă mi-ar fi trecut prin minte că o să-ţi anulezi călătoria de afaceri…

Dar mă opresc. Îmi dau scama că nu ştiu

ce să spun. Brusc, mă duc cu gândul la cearta în legătură cu jurămintele de nuntă. *Nu ţi-am promis niciodată că am să mă supun voinţei tale, Christian.* Dar îmi ţin gura, pentru că, în adâncul meu, mă bucur că s-a întors. În ciuda supărării lui, mă bucur că se află în faţa mea – teafăr şi stăpânit de o furie mocnită.

— Te-ai răzgândit? întreabă el, neputând să-şi ascundă neîncrederea dispreţuitoare.

— Da.

— Şi nu ţi-a trecut prin minte să mă suni? se încruntă el la mine înainte să continue. În plus, ai redus efectivul de securitate de la apartament şi, în felul ăsta, l-ai pus pe Ryan în pericol.

Oh. La asta nu m-am gândit.

— Ar fi trebuit să te sun, dar n-am vrut să-ţi faci griji. Dacă aş fi făcut-o, sunt sigură că mi-ai fi interzis să ies, iar mie îmi era dor de Kate. Voiam s-o văd. În plus, mulţumită acestei ieşiri, n-am fost acasă atunci când a venit Jack. Ryan n-ar fi trebuit să-i dea drumul.

Totul e atât de încurcat – dacă Ryan nu i-ar fi dat drumul, Jack încă ar fi fost liber.

Ochii lui Christian scânteiază, apoi se

închid, ca şi cum ar suferi. *Oh, nu.* Clatină din cap şi, în clipa următoare, mă cuprinde în braţe şi mă lipeşte de el.

— Oh, Ana, şopteşte el, strângându-mă şi mai tare, astfel încât abia mai pot să respir. Dacă ţi s-ar întâmpla ceva…

Abia reuşesc să-i aud ultimele cuvinte.

— N-am păţit nimic, reuşesc eu să spun.

— Dar ai fi putut păţi ceva. Azi am murit de o mie de ori, gândindu-mă la ce s-ar fi putut întâmpla. Eram atât de furios, Ana. Furios pe tine. Furios pe mine. Furios pe toată lumea. Nu-mi mai amintesc să fi fost atât de furios… poate doar atunci când…

Şoptesc eu din nou.

— Atunci când? îl îndemn eu.

— Când am venit în fostul tău apartament. Şi Leila era acolo.

Oh. Nu vreau să mă gândesc la asta.

— Ai fost atât de rece azi-dimineaţă, murmur eu.

Vocea mi se frânge la ultimul cuvânt, amintindu-mi groaznicul sentiment de respingere pe care l-am trăit în cabina de duş. Mâinile sale mi se ridică pe spate până la ceafă, slăbind strânsoarea, şi inspir adânc.

— Nu ştiu cum să fac faţă acestei furii, îmi

spune el, dându-mi capul pe spate. Nu cred că vreau să-ţi fac rău, adaugă el cu ochi mari şi precauţi. Azi-dimineaţă, voiam să te pedepsesc aspru şi…

Se opreşte, pentru că nu-şi găseşte cuvintele, cred – sau poate pentru că îi e frică să le rostească.

— Ţi-a fost teamă să nu-mi faci rău? îi continui eu gândul, fără să cred vreo clipă că mi-ar putea face rău, dar simţindu-mă uşurată în acelaşi timp.

O mică parte din mine – cea depravată – s-a temut că n-a făcut-o pentru că nu mă mai doreşte.

— N-am avut încredere în mine, răspunde el calm.

— Christian, ştiu că nu mi-ai face rău niciodată. Nu fizic, în orice caz.

Îi cuprind capul în palme.

— Ştii? mă întreabă el cu neîncredere în glas.

— Da. Mi-am dat seama că ceea ce mi-ai spus a fost o ameninţare neserioasă şi caraghioasă. Ştiu că n-o să mă snopeşti în bătaie.

— Chiar asta voiam.

— Ba nu. Asta ai crezut că voiai.

— Nu ştiu dacă e adevărat, murmură el.

— Mai gândeşte-te, îl îndemn eu, cuprinzându-l iarăşi în braţe şi frecându-mi nasul de pieptul lui, prin tricoul negru. Gândeşte-te la cum te-ai simţit când te-am părăsit. Mi-ai spus de multe ori cum te-ai simţit atunci. Şi că experienţa asta ţi-a schimbat viziunea asupra lumii şi asupra mea. Ştiu la ce ai renunţat pentru mine. Gândeşte-te la cum te-ai simţit din cauza urmelor de cătuşe în luna de miere.

Rămâne nemişcat şi ştiu că procesează toate lucrurile astea. Îl strâng mai tare în braţe, simţindu-i muşchii încordaţi sub tricou. Încetul cu încetul, se relaxează, iar tensiunea se împrăştie.

Asta l-a îngrijorat? Că ar fi putut să-mi facă rău? De ce am eu mai multă încredere în el decât el însuşi? Nu înţeleg, doar am făcut atâtea progrese împreună. De obicei, e atât de puternic, de stăpân pe situaţie – altminteri, se simte pierdut. *Oh, Domnul meu Învechit în Rele, îmi pare rău.* Mă sărută pe păr, iar eu ridic faţa spre el. Buzele sale le găsesc pe ale mele, căutând, luând, dăruind, cerşind – ce, nu ştiu. Nu vreau decât să-i simt gura pe a mea, şi îi răspund cu pasiune

la sărutare.

— Ai atât de multă încredere în mine, şopteşte el după ce îşi dezlipeşte buzele de ale mele.

— Aşa e.

Îmi mângâie faţa, uitându-se ţintă în ochii mei. Furia a dispărut. Cincizeci de Umbre al meu s-a întors de unde o fi fost plecat. Mă bucur să-l revăd. Ridic sfios privirea şi îi zâmbesc ironic.

— În plus, şoptesc eu, nu ai niciun contract.

Christian rămâne cu gura căscată – e surprins şi amuzat în acelaşi timp.

— Ai dreptate, n-am, izbucneşte el în râs, strângându-mă iarăşi la piept.

O vreme, rămânem îmbrăţişaţi în mijlocul livingului, fără să ne spunem nimic.

— Hai în pat, şopteşte el după cine ştie cât timp.

Vai de mine…

— Christian, trebuie să stăm de vorbă.

— Mai încolo, mă îndeamnă el cu glas blând.

— Christian, te rog. Vorbeşte cu mine.

Oftează.

— Despre ce?

— Ştii despre ce. Nu-mi spui niciodată nimic.

— Vreau să te protejez.

— Nu-s copil.

— Sunt perfect conştient de asta, doamnă Grey.

Îşi coboară mâinile pe spatele meu şi îmi cuprinde fundul în palme, apoi îşi împinge şoldurile în faţă, lipindu-şi de mine mădularul erect.

— Christian! îl dojenesc eu. Vorbeşte cu mine.

Oftează încă o dată cu un aer exasperat.

— Ce vrei să ştii? întreabă el cu glas resemnat, dându-mi drumul.

Mă încrunt. *Asta nu înseamnă că trebuie să mă laşi din braţe.* Luându-mă de mână, se apleacă să ia foaia cu mesajul meu de pe podea.

— Multe lucruri, bombăn eu, lăsându-l să mă conducă la canapea.

— Aşează-te, îmi porunceşte.

Unele lucruri nu se schimbă niciodată, îmi spun în sinea mea, făcând ce-mi cere. Christian se aşează lângă mine şi, aplecându-se în faţă, îşi ia capul în mâini.

Oh, nu. Îi e prea greu să stea de vorbă?

apoi se îndreaptă de spate, îşi trece ambele mâini prin păr şi se întoarce spre mine, curios şi, în acelaşi timp, resemnat cu soarta lui.

— Întreabă-mă, spune el simplu.

Oh... Ei bine, e mai uşor decât mă aşteptam.

— De ce a fost nevoie să sporeşti măsurile de securitate pentru familia ta?

— Hyde era o ameninţare pentru ei.

— De unde ştii?

— Din computerul lui. Avea detalii personale despre mine şi restul familiei mele. Mai ales despre Carrick.

— Carrick? De ce tocmai el?

— Încă nu ştiu. Hai în pat.

— Christian, spune-mi!

— Ce să-ţi spun?

— Eşti atât de... exasperant.

— Şi tu eşti exasperantă.

— N-ai sporit măsurile de securitate imediat după ce ai aflatei Hyde avea informaţiile astea în computer. Deci ce s-a întâmplat? De ce acum?

Christian mijeşte ochii.

— Nu ştiam că avea de gând să-mi incendieze sediul sau...

Face o pauză.

— La început, am crezut că era doar o obsesie, pentru că, mă rog – ridică din umeri –, când eşti în centrul atenţiei publice, oamenii sunt interesaţi de tine. Erau materiale disparate: articole despre mine de când eram student la Harvard – că am făcut canotaj, de exemplu –, articole despre cariera mea. În plus, urmărea cariera lui Carrick şi pe cea a mamei, ba chiar şi pe cele ale lui Elliot şi Miei.

Ce ciudat.

— Ai spus *sau*, revin eu la vorbele lui de mai înainte.

— Sau ce?

— Ai spus: „Nu ştiam că avea de gând să-mi incendieze sediul sau…", ca şi cum ai fi vrut să adaugi ceva.

— Ţi-e foame?

Ce? Mă încrunt la el şi, chiar în clipa asta, îmi chiorăie stomacul.

— Ai mâncat azi? mă întreabă, cu glas mai aspru şi cu o privire glacială.

Mă trădează îmbujorarea.

— Mi-am închipuit, spune el nemulţumit. Ştii că mă deranjează că nu mănânci. Haide.

Se ridică în picioare şi îmi întinde mâna.

— Lasă-mă să te hrănesc.

Şi iarăşi i se schimbă starea… de data asta, vocea îi e plină de promisiuni senzuale.

— Să mă hrăneşti? şoptesc eu, simţind cum mi se lichefiază măruntaiele.

Doamne! E o diversiune tipică lui Christian, să mă distragă de la ce discutam. *Asta-i tot? N-o să-mi spună mai multe deocamdată?* Conducându-mă spre bucătărie, Christian apucă un taburet şi îl aşează de cealaltă parte a blatului de gătit.

— Ia loc, spune el.

Fac ce-mi cere.

— Unde e doamna Jones? întreb, abia acum constatându-i absenţa.

— În seara asta, le-am dat liber şi ei, şi lui Taylor.

Ah…

— De ce?

Se uită la mine preţ de o clipă, iar amuzamentul arogant îi revine pe chip.

— Pentru că pot.

— Deci o să găteşti tu? îl întreb neîncrezătoare.

— Vai, ce puţină încredere ai în mine, doamnă Grey. Închide ochii.

Uau! Credeam că o să avem o ceartă

monstru, când colo, iată-ne în bucătărie, puşi pe joacă.

— Închide ochii, îmi porunceşte.

Mai întâi, îi dau peste cap, apoi fac ce-mi cere.

— Hm. Nu-i suficient de bine, mormăie el.

Deschid un ochi şi îl văd luând o eşarfa de mătase colorată din buzunarul de la spate al blugilor. Se asortează cu rochia mea. *Dumnezeule mare!* Mă uit la el cu un aer întrebător. *De unde a făcut rost de ea?*

— Închide-i, îmi porunceşte din nou. Nu trage cu ochiul.

— Ai de gând să mă legi la ochi? bâigui eu şocată.

Brusc, mi se taie respiraţia.

— Da.

— Christian… Încep eu, dar el îşi aşează un deget pe buzele mele, făcându-mă să tac.

Vreau să vorbesc.

— Vorbim mai încolo. Acum vreau să mănânci. Mi-ai spus că ţi-e toarne.

Mă sărută uşor pe buze, apoi îmi leagă eşarfa la ochi şi simt materialul catifelat pe pleoape.

— Vezi ceva? mă întreabă.

— Nu, răspund, dându-mi ochii peste cap

în sinea mea, iar el râde uşor.

— Îmi dau seama când dai ochii peste cap… şi ştii cum mă face să mă simt.

Îmi ţugui buzele.

— Ce-ar fi să terminăm mai repede cu povestea asta? ripostez eu.

— Câtă nerăbdare, doamnă Grey. Atât de dornică să stai de vorbă, spune el pe un ton jucăuş.

— Da!

— Mai întâi, trebuie să te hrănesc, continuă el şi îmi atinge tâmpla cu buzele, liniştindu-mă imediat.

Bine… fie ca tine. Mă resemnez cu soarta mea, ascultând cu atenţie mişcările pe care le face Christian în bucătărie. Uşa frigiderului se deschide, şi aşează tot felul de farfurii pe blatul din spatele meu. Se apropie de cuptorul cu microunde, pune ceva în el şi îl porneşte. Mi-a stârnit curiozitatea. Aud coborârea butonului de la prăjitorul de pâine, răsucirea şi zgomotul discret al temporizatorului. Hm – pâine prăjită?

— Da, sunt dornică să stau de vorbă, murmur eu cu un aer distrat.

Bucătăria se umple cu un amestec de arome exotice, iar eu mă răsucesc pe scaun.

— Stai nemişcată, Anastasia, şopteşte el, venind iarăşi lângă mine. Vreau să fii cuminte…

Dumnezeule mare! Zeiţa mea intimă înlemneşte, fără ca măcar să clipească.

— Şi nu-ţi muşca buza.

Îmi trage uşor buza de jos dintre dinţi, şi nu-mi pot înfrâna zâmbetul.

Aud pocnetul unui dop scos dintr-o sticlă şi gâlgâitul discret al vinului turnat în pahar. Urmează un moment de tăcere, apoi un clic şi zgomotul de fond al boxelor. Un zbârnâit puternic de chitară deschide o piesă pe care n-o ştiu. Christian coboară volumul, astfel încât muzica se aude în surdină, iar un bărbat cu voce gravă şi sexy începe să cânte.

— Mai întâi, ceva de băut, şopteşte Christian, distrăgându-mi atenţia de la melodie. Capul pe spate.

Dau capul pe spate.

— Mai mult, îmi cere el.

Mă supun, iar buzele sale se lipesc de ale mele. Vinul rece mi se prelinge în gură, şi înghit în mod reflex. *Vai de mine.* Îmi vin în minte amintiri nu tocmai îndepărtate – eu legată pe patul meu din Vancouver înainte de

absolvire, având alături un Christian sexy şi furios din pricina unui e-mail al meu. *Hm... oare s-au schimbat lucrurile? Nu* cu mult. Atâta că acum recunosc vinul – Sancerre, preferatul lui Christian.

— Hmm, murmur eu admirativ.

— Îţi place vinul? îmi şopteşte el, şi îi simt respiraţia caldă pe obraz.

Sunt scăldată în vitalitatea şi căldura care radiază din trupul său, deşi nici măcar nu m-a atins.

— Da, murmur eu.

— Mai vrei?

— Cu tine, întotdeauna vreau mai mult.

Aproape că îi aud zâmbetul. Zâmbesc şi eu.

— Doamnă Grey, flirtezi cu mine?

— Da.

Christian ia încă o gură de vin, lovindu-şi uşor verigheta de pahar. Ce zgomot sexy! De data asta, îmi îndreaptă capul şi mi-l cuprinde în palme. Mă sărută încă o dată, iar eu înghit vinul cu lăcomie. Zâmbeşte şi mă sărută iar.

— Ţi-e foame?

— Cred că deja am stabilit asta, domnule Grey.

Trubadurul de pe ipod cântă despre jocuri murdare. *Hm… Ce potrivire.*

Cuptorul cu microunde piuie, iar Christian îmi dă drumul. Mă îndrept de spate. Mâncarea împrăştie arome de mirodenii – usturoi, oregano, rozmarin – şi miros de miel, cred. Uşa cuptorului cu microunde se deschide, iar mirosul apetisant devine şi mai intens.

— La dracu'! înjură Christian, şi aud o farfurie trântită pe blatul de gătit.

Oh, Cincizeci de Vicii!

— Ai păţit ceva?

— Nu! pufneşte el cu glas încordat.

O clipă mai târziu, vine iarăşi lângă mine.

— Doar o arsură. Poftim, spune el, vârându-şi arătătorul în gura mea. Poate că tu îl sugi mai bine.

— Oh… spun eu, apoi îl apuc de mână şi îi trag uşor degetul din gură. Gata, gata… continui cu glas mângâietor şi, aplecându-mă în faţă, suflu ca să i-l răcesc, apoi i-l sărut de două ori.

Christian îşi ţine respiraţia. Îmi vâr iarăşi degetul în gură şi îl sug uşor. Inspiră adânc, iar zgomotul mi se propagă direct în pântece. Are un gust la fel de bun ca de obicei, şi îmi

dau seama că acesta e jocul lui – seducerea lentă a propriei soţii. Credeam că e nebun, iar acum…? Acest bărbat, soţul meu, e atât de derutant. Dar aşa îmi place de el. Jucăuş. Amuzant. Şi al naibii de sexy. Mi-a dat câteva răspunsuri, dar sunt lacomă. Vreau să aflu mai mult, însă vreau să mă şi joc. După neliniştea şi tensiunea de azi, şi după coşmarul cu Jack de noaptea trecută, acest episod e un divertisment bine-venit.

— La ce te gândeşti? murmură Christian şi îşi scoate degetul din gura mea, întrerupându-mi şirul gândurilor.

— La cât de schimbător eşti.

Rămâne nemişcat.

— Pervertit în cincizeci de nuanţe, iubito, spune el în cele din urmă, aşternându-mi o sărutare tandră pe colţul gurii.

— Iubitul meu Cincizeci de Umbre, şoptesc eu şi, apucându-l de tricou, îl trag spre mine.

— Nu, doamnă Grey. Nu mă atinge… nu încă.

Mă ia de mână, o dezlipeşte de pe tricou şi îmi sărută fiecare deget.

— Ridică-te, îmi porunceşte.

Îmi ţugui buzele.

— Te bat la fund dacă ţugui buzele.

Deschide gura larg.

Dumnezeule mare! Deschid gura, iar el îmi vârâ între buze o furculiţă cu o bucată de carne picantă, trecută printr-un sos de iaurt răcoros, cu aromă de mentă. Mmm. Mestec cu poftă.

— Îţi place?

— Da.

Scoate un geamăt de plăcere, şi îmi dau seama că şi el mestecă şi savurează carnea de miel.

— Mai vrei?

Încuviinţez din cap. Îmi dă încă o îmbucătură, şi o mestec cu poftă. Pune furculiţa jos şi rupe nişte… pâine, cred.

— Deschide gura, îmi porunceşte.

De data asta, e pită cu humus, îmi dau seama că doamna Jones – sau poate chiar Christian – a făcut cumpărături la magazinul cu delicatese pe care l-am descoperit acum cinci săptămâni la doar două străzi de Escala. Mestec cu multă plăcere. Starea jucăuşă a lui Christian îmi sporeşte apetitul.

— Mai vrei? mă întreabă el.

Încuviinţez din cap.

— Mai vreau din toate. Te rog. Sunt lihnită.

Îi aud zâmbetul încântat. Mă hrăneşte încet şi cu răbdare, luându-mi câte o bucăţică de mâncare de la colţul gurii cu buzele sau cu degetele. Din când în când, îmi dă câte o gură de vin în felul său unic.

— Deschide gura larg, apoi muşcă, murmură el.

Mă supun. Hm, unul dintre felurile mele preferate – sărmăluţe în foi de viţă. Chiar şi reci sunt delicioase, deşi le prefer calde, dar nu vreau ca soţul meu să se frigă din nou. Mă hrăneşte cu răbdare, iar când termină, îi ling degetele.

— Mai vrei? mă întreabă el cu glas scăzut şi răguşit.

Clatin din cap. M-am săturat.

— Bine, îmi şopteşte el la ureche, pentru că a sosit timpul pentru felul meu preferat. Tu.

Pe neaşteptate, mă ridică în braţe, făcându-mă să scot un ţipăt.

— Pot să-mi dau jos eşarfa?

— Nu.

Îmi vine să-mi ţugui buzele, dar mă abţin, amintindu-mi de ameninţarea lui.

— Camera de joacă, murmură el.

Oh, nu ştiu dacă e o idee bună.

— Eşti gata pentru această provocare? mă întreabă.

Şi, întrucât a folosit cuvântul „provocare”, nu pot spune nu.

— Să mergem, murmur, simţind cum îmi pulsează în trup dorinţa şi încă ceva, pe care nu vreau să-l numesc.

Mă duce în braţe pe scări, iar când ajungem la etaj, bombăne dezaprobator.

— Cred că ai mai slăbit.

Serios? Bine. Îmi aduc aminte ce mi-a spus când ne-am întors din luna de miere – şi anume că am luat în greutate – şi cât de mult m-a necăjit. Doamne, asta se întâmpla în urmă cu doar o săptămână?

Când ajungem în faţa camerei de joacă, mă lasă jos, ţinându-şi braţul pe după talia mea, şi descuie repede uşa.

Înăuntru miroase întotdeauna la fel: a spray pentru mobilă cu aromă de lămâie. A devenit un miros mângâietor. Dându-mi drumul, Christian mă întoarce cu spatele la el. Îmi desface eşarfa, iar eu clipesc în lumina blândă. Îmi desface uşor agrafele cu care mi-am prins părul în coc, iar coada îmi cade pe spate. O apucă şi trage uşor de ea, obligându-mă să fac un pas în spate.

— Am un plan, îmi şopteşte el la ureche, trimiţându-mi fiori delicioşi pe şira spinării.

— Mi-am închipuit, îi răspund eu, iar el mă sărută după ureche.

— Oh, doamnă Grey, chiar am.

Tonul lui e blând şi seducător. Îmi dă părul într-o parte şi îmi aşterne un şir de sărutări pe gât.

— Mai întâi, trebuie să te dezbrăcăm, spune Christian, iar vocea îi răsună puternic, rezonând şi în trupul meu.

Vreau să facem ce are în minte – orice ar fi. Vreau să ne unim aşa cum ştim noi s-o facem. Mă întoarce cu faţa spre el. Mă uit la blugii lui, văd nasturele de sus tot desfăcut şi nu mă pot abţine. Îmi plimb arătătorul în jurul beteliei, fără să-i ating tricoul, iar dâra de păr ce i se ridică până la buric îmi gâdilă degetele. Christian inspiră adânc, şi îmi aţintesc privirea în ochii lui. Mă opresc la nasturele desfăcut, iar ochii i se întunecă… vai de mine…

— Ar trebui să laşi blugii ăştia pe tine, şoptesc eu.

— Exact asta am de gând, Anastasia.

Apoi îşi petrece o mână pe după ceafă, iar pe cealaltă mi-o aşează pe fund, apoi mă

trage spre el şi îşi lipeşte gura de a mea, sărutându-mă ca şi cum viaţa lui ar depinde de asta.

Uau!

Mă împinge uşor, obligându-mă să merg cu spatele, cu limbile împletite, până ce mă lipesc de crucea de lemn. Se lipeşte de mine, şi îi simt formele trupului în carnea mea.

— Să ne descotorosim de rochia asta, spune el, ridicându-i marginea de jos peste coapse, şolduri şi pântece… delicios de uşor, materialul alunecându-mi pe piele, atingându-mi uşor sânii… Apleacă-te în faţă, îmi porunceşte.

Mă supun, iar el îmi trage rochia peste cap şi îi dă drumul pe podea, lăsându-mă în sandale, chiloţi şi sutien. Cu ochi scăpărători, îmi înhaţă mâinile şi mi le ridică deasupra capului. Clipeşte o data şi înclină capul într-o parte – îmi dau seama că îmi cere permisiunea. *Ce are de gând să-mi facă?* Înghit în sec, apoi încuviinţez din cap, iar buzele sale se răsucesc într-un zâmbet admirativ, aproape mândru. Îmi prinde încheieturile mâinilor în cătuşele de piele de pe bara de deasupra mea şi scoate iarăşi eşarfa.

— Cred că ai văzut destul, murmură el.

Mă leagă iarăşi la ochi. Mă străbate un frison, şi toate celelalte simţuri ale mele devin mai acute; zgomotul respiraţiei lui, excitarea mea, duduitul sângelui în urechi, mirosul lui Christian amestecat cu cel de lămâie al sprayului pentru mobilă – simt toate astea mai acut, pentru că nu pot vedea. Nasul său îl atinge pe al meu.

— Am să te înnebunesc, şopteşte el.

Mâinile lui mă apucă de coapse; apoi se apleacă şi îmi dă jos chiloţii, coborându-şi palmele de-a lungul picioarelor mele. *O să mă înnebunească... uau!*

— Ridică picioarele. Pe rând.

Mă supun, iar el îmi dă jos mai întâi chiloţii, apoi sandalele. Apucându-mă uşor de gleznă, îmi trage piciorul uşor în dreapta.

— Ridică piciorul, îmi porunceşte.

Îmi leagă glezna de cruce, apoi face la fel cu glezna stângă. Acum, am mâinile şi picioarele desfăcute şi imobilizate. Mă simt vulnerabilă. Ridicându-se în picioare, Christian face un pas spre mine, iar trupul îmi e iarăşi scăldat în căldura lui, deşi nu mă atinge. După o clipă, mă apucă de bărbie, îmi dă capul pe spate şi mă sărută cast.

— Ne mai trebuie un pic de muzică şi nişte jucării, cred. Arăţi minunat aşa, doamnă Grey. S-ar putea să-mi ia câteva clipe să admir priveliştea, spune el cu glas blând, şi totul se încordează în adâncul meu.

După câteva momente, îl aud apropiindu-se cu paşi lenţi de scrin şi deschizând unul dintre sertare. Sertarul dedicat fundului? Habar n-am. Scoate ceva din el şi îl pune pe scrin, apoi scoate încă un obiect. Boxele prind viaţă, iar în clipa următoare se aude un pian – camera se umple cu acordurile delicate şi ritmate ale unei compoziţii clasice. E o piesă cunoscută – Bach, cred –, dar nu ştiu ce anume. Ceva din muzica asta mă nelinişteşte. Poate pentru că e prea rece, prea detaşată. Mă încrunt, încercând să-mi dau seama de ce mă tulbură, dar Christian mă apucă de bărbie, făcându-mă să tresar, şi trage uşor, ca să dau drumul buzei de jos. Zâmbesc, încercând să mă liniştesc. De ce nu mă simt în largul meu? Din cauza muzicii?

Christian coboară o mână de-a lungul gâtului meu, apoi pe piept, până la sutien, şi trage de cupă cu degetul mare, eliberându-mi sânul drept. Geme plin de admiraţie şi mă sărută pe gât. Buzele lui urmează calea

trasată mai devreme de degetele sale, sărutând şi sugând până la sân. Degetele i se apropie de sânul stâng, eliberându-l din sutien. Scot un geamăt când îşi trece degetul mare peste sfârcul stâng, iar buzele sale se strâng în jurul celui drept, trăgând şi muşcând uşor, până când se întăresc amândoi.

— Ah… gem eu.

Dar nu se opreşte. Grijuliu, sporeşte uşor strânsoarea.

Trag inutil de legături, iar o plăcere intensă porneşte din sfârcuri şi îmi săgetează pântecele. Încerc să mă zvârcolesc, însă abia mă pot mişca, ceea ce face ca tortura să fie şi mai intensă.

— Christian… îl implor eu.

— Ştiu, murmură el cu glas răguşit. Asta mă faci să simt.

Ce? Gem, iar el începe din nou, supunându-mi iar şi iar sfârcurile la atingerile lui dulci şi chinuitoare, sporindu-mi excitaţia.

— Te rog, scâncesc.

Scoate un geamăt animalic, apoi se ridică în picioare şi mă lasă fără suflare, cu mâinile şi picioarele trăgând neputincios de legături,

îşi coboară mâinile pe coastele mele, una dintre ele oprindu-se pe şold, iar cealaltă coborând pe pântece.

— Să vedem cum te simţi, şopteşte el.

Îmi cuprinde vulva cu palma, atingându-mi uşor clitorisul şi făcându-mă să ţip. Îşi vâră în mine un deget, apoi două. Gem şi îmi împing şoldurile în faţă, dornică să-i simt palma şi degetele.

— Oh, Anastasia, eşti atât de pregătită, spune el.

Îşi răsuceşte degetele în mine, iar şi iar, în timp ce degetul sau mare îmi mângâie clitorisul de sus în jos. E singurul loc unde mă atinge în clipa asta, şi toată tensiunea, toată neliniştea de peste zi, e concentrată în această zonă a trupului meu.

Dumnezeule mare... ce intens e... şi ciudat... şi muzica asta... mă apropii din ce în ce mai mult de orgasm... Christian se mişcă, fără să-şi scoată degetele din mine, şi în clipa asta aud un bâzâit discret.

— Ce e? întreb eu cu respiraţia întretăiată.

— Sst... mă linişteşte el, iar buzele sale se lipesc de ale mele, reducându-mă la tăcere.

Mă bucur de acest contact mai intim, mai cald, sărutându-l cu pasiune. Apoi îşi

dezlipeşte gura de a mea, iar bâzâitul se apropie de mine.

— Asta e o baghetă magică[13], iubito. Vibrează, spune el, lipindu-mi dispozitivul de piept.

E ca şi cum m-ar atinge cu o bilă care vibrează. Mă trec fiorii pe măsură ce mi-l plimbă între sâni, trecând peste un sfârc, apoi peste celălalt, şi sunt copleşită de senzaţii – am furnicături peste tot, iar terminaţiile nervoase îmi umplu pântecele cu dorinţe întunecate.

— Ah, gem eu, în timp ce degetele lui Christian continuă să se mişte înăuntrul meu.

Sunt atât de aproape... cu toată stimularea asta... Dându-mi capul pe spate, gem prelung, dar degetele lui se opresc brusc. Toate senzaţiile încetează.

— Nu, Christian! îl implor, încercând să-mi împing coapsele în faţă.

— Stai nemişcată, iubito, spune el, în timp ce orgasmul meu iminent se îndepărtează.

Se apleacă încă o dată şi mă sărută.

---

13 Baghetă magică: dispozitiv electric pentru masaj, cu capăt în formă de bilă, care este folosit şi ca jucărie erotică. (N.t.).

— Frustrant, nu-i aşa? murmură el.

Oh, nu! Dintr-odată, îi înţeleg jocul.

— Christian, te rog.

— Sst, îmi şopteşte el şi mă sărută.

Apoi îşi reia mişcările cu bagheta magică, cu degetul mare şi cu degetele dinăuntrul meu – o combinaţie letală, ce îmi pricinuieşte o tortură senzuală. Se mişcă în aşa fel încât trupul i se atinge de al meu. Încă e îmbrăcat, iar materialul moale al blugilor îmi mângâie piciorul, şi îi simt penisul erect pe şold. E chinuitor de aproape. Iarăşi mă aduce aproape de orgasm, întreg trupul meu fiind copleşit de dorinţă, dar se opreşte brusc.

— Nu, scâncesc eu.

Îmi aşterne sărutări tandre şi umede pe umăr în timp ce îşi retrage degetele din mine şi îmi coboară bagheta magică pe trup. Capătul ei rotund îmi vibrează pe stern, pe pântece, apoi pe vulvă şi, în cele din urmă, se opreşte pe clitoris. Vai, cât e de intens!

— Ah! strig eu, trăgând cu putere de cătuşe.

Trupul îmi este atât de sensibilizat, încât simt că am să explodez, dar chiar înainte să-mi dau drumul, Christian se opreşte din nou.

— Christian! ţip eu.

— Frustrant, nu? îmi murmură el pe gât. Exact cum eşti tu. Promiţi una, iar apoi…

Dar îşi lasă fraza neterminată.

— Christian, te rog! îl implor eu.

Apropie bagheta de mine iar şi iar, oprindu-se de fiecare dată chiar înainte de punctul culminant. *Ah!*

— De fiecare dată când mă opresc, e mai intens când reîncep, nu-i aşa?

— Te rog, scâncesc eu, căci terminaţiile mele nervoase ţipă după eliberare.

Bâzâitul se opreşte, iar Christian mă sărută şi îşi freacă nasul de al meu.

— Eşti cea mai frustrantă femeie pe care am cunoscut-o.

Nu, nu, nu!

— Christian, nu ţi-am promis niciodată că am să mă supun voinţei tale. Te rog, te rog…

Vine în faţa mea, mă apucă de fese şi îşi împinge şoldurile în mine, făcându-mă să icnesc – pântecele lui se freacă de al meu, iar nasturii blugilor îmi pătrund în piele, abia reuşind să-i ţină în frâu erecţia. Îmi desface eşarfa cu o mână şi mă apucă de bărbie, iar eu clipesc şi mă uit în ochii lui pârjolitori.

— Mă scoţi din minţi, şopteşte el.

Apoi îşi opinteşte şoldurile în mine încă o

dată şi încă o dată şi încă o dată, făcându-mi trupul să scoată scântei, aducându-l la un pas de incandescenţă. Dar iarăşi se opreşte. Îl doresc atât de mult. Am atâta nevoie de el. Închid ochii şi bâigui o rugăminte. Simt că mă pedepseşte. Sunt neajutorată, iar el e nemilos. Ochii mi se umezesc. Nu ştiu cât de mult o să mă mai chinuie.

— Te rog, şoptesc eu încă o dată.

Dar se uită la mine cu un aer neînduplecat. Pur şi simplu o să continue. Până când? Oare pot să joc acest joc? *Nu, nu, nu – nu pot să fac asta!* Ştiu că nu se va opri. Va continua să mă tortureze. Mâinile lui îmi coboară iarăşi pe trup. Nu... Şi zăgazul se rupe – toată teama şi toată neliniştea din ultimele două zile mă copleşesc din nou, iar lacrimile îmi umezesc ochii. Întorc capul. Asta nu e iubire. E răzbunare.

— Roşu, scâncesc eu. Roşu. Roşu.

Lacrimile mi se preling pe obraji.

Rămâne nemişcat.

— Nu! murmură el uluit. Doamne, nu!

Îmi desface repede încheieturile mâinilor, mă ia pe după mijloc şi se apleacă să-mi desfacă gleznele, iar eu îmi iau capul în mâini şi izbucnesc în plâns.

— Nu, nu, nu! Ana, te rog! Nu!

Luându-mă în braţe, se apropie de pat, se aşează şi mă ţine în poala lui, legănându-mă uşor, în timp ce eu plâng neconsolat. Sunt copleşită… trupul mi-e tensionat la limită, mintea mi-e goală, iar emoţiile mi s-au împrăştiat în vânt. Christian vâră mâna sub el, trage cearşaful de satin de pe patul cu patru stâlpi şi îl înfăşoară în jurul meu. Materialul rece e străin şi neplăcut pe pielea mea sensibilizată. Mă strânge în braţe, lipindu-mă de el şi legănându-mă în faţă şi în spate.

— Îmi pare rău, îmi pare rău, murmură Christian cu glas sincer, sărutându-mă iar şi iar pe umăr. Ana, iartă-mă, te rog.

Lipindu-mi faţa de gâtul lui, continui să plâng şi simt că lacrimile au un efect purificator. S-au întâmplat atâtea lucruri în ultimele zile – incendiul din camera serverelor, urmărirea cu maşini, cariera care mi-a fost plănuită, arhitecta care s-a dat la soţul meu, un ţicnit înarmat în apartamentul nostru, certuri, furia lui Christian – şi el a fost plecat din oraş. Nu suport să plece… Îmi suflu nasul într-un colţ al cearşafului şi, încetul cu încetul, îmi dau seama că

acordurile austere ale lui Bach încă răsună în cameră.

— Opreşte muzica, te rog, spun eu printre lacrimi.

— Da, bineînţeles.

Christian se răsuceşte, fără să-mi dea drumul, şi scoate telecomanda din buzunarul de la spate. Apasă pe un buton, iar acordurile de pian încetează, fiind înlocuite de respiraţia mea întretăiată.

— E mai bine aşa? mă întreabă.

Încuviinţez din cap, simţind că încep să mă liniştesc. Cu multă tandreţe, Christian îmi şterge lacrimile.

— Nu eşti fan al *Variaţiunilor Goldberg*? mă întreabă.

— Nu al variaţiunii pe care ai pus-o.

Se uită la mine, încercând fără succes să-şi ascundă ruşinea din privire.

— Îmi pare rău, spune el din nou.

— De ce ai făcut asta? spun eu în şoaptă, încercând să-mi pun ordine în gânduri şi sentimente.

Clatină trist din cap şi închide ochii.

— M-am lăsat furat de moment, spune el neconvingător.

Mă încrunt, iar el oftează.

— Ana, returul orgasmului e un instrument standard în… Tu niciodată…

Se opreşte. Mă răsucesc în poala lui, iar el face o grimasă.

Of, mă înroşesc.

— Scuze, bâigui eu.

După câteva clipe, se întinde brusc pe spate, luându-mă cu el, astfel încât amândoi stăm întinşi în pat, eu în braţele lui. Simt că mă jeneză sutienul şi întind mâna să-l aranjez.

— Ai nevoie de ajutor? mă întreabă calm.

Clatin din cap. Nu vreau să-mi atingă sânii. Se răsuceşte şi se uită în ochii mei, apoi ridică şovăind mâna şi îmi mângâie uşor faţa cu degetele. Ochii mi se umezesc din nou. Cum poate fi atât de tandru după ce, cu doar câteva clipe în urmă, era atât de aspru?

— Te rog să nu plângi, şopteşte el.

Mă derutează. Furia m-a părăsit exact când aş fi avut nevoie de ea… sunt amorţită. Vreau să mă ghemuiesc şi să mă retrag în mine. Clipesc, încercând să-mi stăpânesc lacrimile, uitându-mă în ochii lui mijiţi. Inspir adânc, fără să-mi iau ochii de la el. Ce mă fac eu cu acest bărbat dominator? Să învăţ să mă las dominată? Nu cred…

— Eu niciodată ce? întreb.

— Niciodată nu faci ce ţi se spune. Te-ai răzgândit şi nu mi-ai spus unde te duci. Ana, eram la New York, neputincios şi furios. Dacă aş fi fost în Seattle, aş fi venit să te iau acasă.

— Mă pedepseşti?

Înghite în sec, apoi închide ochii. Nu trebuie să-mi răspundă, ştiu că exact asta a fost intenţia lui, să mă pedepsească.

— Nu trebuie să mai faci asta, murmur eu.

Fruntea i se încruntă.

— În primul rând, pentru că apoi te simţi şi mai rău.

Christian pufneşte.

— Aşa e, mormăie el. Nu-mi place să te văd aşa.

— Iar mie nu-mi place să mă simt aşa. Pe iaht mi-ai zis că nu te-ai căsătorit cu o supusă.

— Ştiu, ştiu, răspunde el cu glas blând şi sincer.

— Atunci nu mă mai trata ca şi cum aş fi o supusă. Îmi pare rău că nu te-am sunat. N-am să mai fiu atât de egoistă. Ştiu că îţi faci griji pentru mine.

Se uită la mine, cercetându-mă atent cu ochi trişti şi neliniştiţi.

— Bine, am înţeles, spune în cele din urmă.

Se apleacă, dar face o pauză înainte ca buzele lui să le atingă pe ale mele, întrebându-mă fără vorbe dacă îi dau voie. Îmi apropii faţa de a lui, iar el mă sărută tandru.

— Buzele tale sunt întotdeauna atât de catifelate după ce plângi, murmură el.

— Nu ţi-am promis niciodată că am să mă supun voinţei tale, Christian, şoptesc eu.

— Ştiu.

— Împacă-te cu asta, te rog. De dragul amândurora. Iar eu am să încerc să ţin cont mai mult de… tendinţele tale de a controla.

Are un aer pierdut şi vulnerabil, complet dezorientat.

— Am să încerc, murmură el cu sinceritate în glas.

Oftez prelung.

— Te rog să încerci. În plus, dacă aş fi fost aici…

— Ştiu, spune el, albindu-se la faţă.

Întinzându-se pe spate, îşi acoperă ochii cu braţul liber. Mă ghemuiesc în jurul lui, sprijinindu-mi capul pe pieptul său. Rămânem în tăcere preţ de câteva clipe.

Mâna lui coboară spre capătul de sus al cozii mele şi desface elasticul, eliberându-mi părul, apoi, cu mişcări tandre şi ritmice, îmi piaptănă părul cu degetele. Deci despre asta e vorba – despre frica lui… despre frica lui iraţională că mi s-ar putea întâmpla ceva. Îmi vine în minte imaginea lui Jack Hyde întins pe podeaua apartamentului, cu pistolul Glock lângă el… ei bine, poate că nu e chiar atât de iraţională, ceea ce îmi aduce aminte de altceva…

— La ce te-ai referit mai adineauri când ai spus „sau”? întreb eu.

— „Sau”?

— Era ceva legat de Jack.

Se uită la mine.

— Nu te dai bătută, nu-i aşa?

Îmi sprijin bărbia de pieptul lui, bucurându-mă de degetele sale liniştitoare, care îmi mângâie părul.

— Să mă dau bătută? Niciodată. Spune-mi. Nu-mi place să mi se ascundă lucruri. Se pare că ai ideea neîntemeiată că am nevoie să fiu protejată. Tu nici măcar nu ştii să tragi, în timp ce eu ştiu. Crezi că nu pot face faţă lucrurilor pe care hotărăşti să nu mi le spui, Christian? Fosta ta supusă m-a ameninţat cu

arma, fosta ta iubită pedofilă m-a hărţuit – şi nu te uita aşa la mine, ripostez eu când văd că se încruntă ia mine. Mama ta e de aceeaşi părere.

— Ai vorbit cu ea despre Elena? întreabă el, ridicând vocea.

— Da, am stat de vorbă cu Grace despre ea.

Se uită la mine cu gura căscată.

— E foarte mâhnită din cauza asta. Şi se consideră vinovată.

— Nu pot să cred că ai stat de vorbă cu mama. La dracu'!

Se întinde pe spate şi iarăşi îşi acoperă ochii cu braţul.

— Nu i-am dat detalii.

— Sper că nu. Grace n-are nevoie de toate detaliile respingătoare. Doamne, Ana! Ai vorbit şi cu tata?

— Nu, clatin eu vehement din cap.

N-am o relaţie atât de apropiată cu Carrick. Comentariile lui cu privire la contractul prenupţial încă mă dor.

— În orice caz, încerci să schimbi subiectul – iarăşi. Să revenim la Jack. Ce-i cu el?

Preţ de o clipă, Christian îşi ridică braţul de pe ochi şi se uită la mine cu o mină

indescifrabilă, apoi oftează şi coboară braţul din nou.

— Hyde e implicat în sabotarea lui Charlie Tango. Investigatorii au găsit doar o amprentă parţială, aşa că nu pot confirma că el e făptaşul. În schimb, l-ai recunoscut pe Hyde în camera serverelor. Iar când era minor, a avut câteva condamnări în Detroit – în plus, amprentele se potrivesc.

Mintea mi se învârte la turaţie maximă, încercând să absoarbă toate aceste informaţii. Jack a sabotat Charlie Tango? Dar Christian a reuşit să scape.

— Azi-dimineaţă, a fost găsită o dubă în garajul blocului nostru. Şoferul era Hyde. Ieri, a livrat nişte chestii tipului care tocmai s-a mutat. Cel cu care ne-am întâlnit în lift.

— I-am uitat numele.

— Şi eu, spune Christian. Dar cert e că aşa a reuşit Hyde să intre fără probleme în lift. Lucra pentru o firmă de curierat…

— Şi? Ce-i aşa de important în legătură cu duba?

Dar nu spune nimic.

— Spune-mi, Christian, insist eu.

— Poliţiştii au găsit în ea nişte… chestii.

Se opreşte din nou şi mă strânge mai tare

pe după mijloc.

— Ce chestii?

Tace preţ de câteva clipe, iar eu deschid gura să-i cer încă o dată să continue, dar o face fără îndemnul meu.

— O saltea, o cantitate de tranchilizant suficientă să adoarmă zece cai şi un bilet.

Vocea lui s-a transformat într-o şoaptă greu descifrabilă, şi tot trupul său degajă groază şi scârbă.

Sfinte Sisoe!

— Un bilet? întreb eu tot în şoaptă.

— Adresat mie.

— Şi ce scria în el?

Christian clatină din cap, dându-mi de înţeles că nu ştie sau nu vrea să-mi spună.

Of…

— Aseară, Hyde a venit aici cu intenţia de a te răpi.

Christian rămâne nemişcat, cu chipul încordat. În timp ce vorbeşte, îmi amintesc rola de scotch, şi mă trec fiorii, cu toate că bănuiam pentru ce avea de gând s-o folosească.

— La dracu'! bâigui eu.

— Exact, spune el cu tensiune în glas.

Încerc să-mi aduc aminte cum era Jack la

serviciu. Oare şi atunci era nebun? Cum şi-a închipuit că putea să scape basma curată? Mă rog. Era un pic ciudat, dar chiar atât de ţicnit?

— Nu înţeleg de ce, murmură el. Mi se pare că n-are niciun sens.

— Ştiu. Poliţia continuă cercetările. La fel şi Welch. Dar credem că Detroitul e elementul de legătură.

— Detroitul? mă uit la el cu un aer nedumerit.

— Da. E ceva acolo.

— Tot nu înţeleg.

Christian se uită în ochii mei cu o mină indescifrabilă.

— Ana, eu m-am născut la Detroit.

Capitolul 12

— Am crezut că te-ai născut aici, în Seattle, murmur eu.

Gândurile mi se învălmăşesc în cap. Ce legătură are asta cu Jack? Christian ridică braţul cu care şi-a acoperit ochii şi ia o pernă. Şi-o aşează sub cap şi se uită la mine cu o mină precaută. După o clipa, scutură din cap.

— Nu. Elliot şi cu mine am fost adoptaţi amândoi în Detroit. Ne am mutat aici la scurt timp după adopţie. Grace voia să trăiască pe Coasta de Vest, departe de marile aglomeraţii urbane, şi a luat un post la Spitalul Northwest. Am foarte puţine amintiri de pe vremea aia. Mia a fost adoptată aici.

— Dar Jack e din Detroit?

— Da.

Oh…

— De unde ştii?

— Când ai început să lucrezi pentru el, am făcut investigaţii în legătură cu el.

Bineînţeles că a făcut.

— Ai un dosar şi despre el? zâmbesc eu ironic.

Christian strâmbă din gură, ascunzându-şi amuzamentul.

— Cred că e albastru pal.

Degetele lui continuă să-mi mângâie părul – e liniştitor.

— Şi ce scrie în dosarul lui?

Christian clipeşte, apoi mă mângâie pe obraz.

— Sigur vrei să ştii?

— E chiar atât de grav?

Ridică din umeri.

— Există şi lucruri mai grave, şopteşte el.

Nu! Oare se referă la el? Brusc îmi vine în minte imaginea lui Christian ca un băieţel murdar, speriat şi debusolat. Mă ghemuiesc în jurul lui, strângându-l şi mai tare, apoi îl acopăr cu cearşaful şi îmi sprijin obrazul pe pieptul lui.

— Ce-i? mă întreabă, surprins de reacţia mea.

— Nimic, murmur eu.

— Nu, nu. Şi tu trebuie să-mi spui ce ai pe suflet. Ce este?

Ridic privirea, cercetându-i expresia

temătoare. Sprijinindu-mi iarăşi obrazul de pieptul lui, hotărăsc să-i spun.

— Uneori, mi te imaginez ca un băieţel... înainte de a fi adoptat de familia Grey.

Christian se încordează.

— Nu mă refeream la mine. Nu vreau mila ta, Anastasia. Acea parte din viaţa mea s-a încheiat. S-a dus.

— Nu e vorba de milă, şoptesc eu cu un aer tulburat. Ci de simpatie şi mâhnire – mâhnirea că cineva poate să facă aşa ceva unui copil.

Inspir adânc, să mă liniştesc, simţind că mi se strânge stomacul şi mi se umezesc iarăşi ochii.

— Acea parte din viaţa ta nu s-a încheiat, Christian – cum poţi să spui asta? Trăieşti zi de zi cu trecutul tău. Chiar tu mi-ai spus-o, că eşti pervertit în cincizeci de nuanţe, mai ţii minte?

Vocea mea abia se aude.

Christian pufneşte şi îşi trece o mână prin păr, dar rămâne tăcut şi tensionat alături de mine.

— Şi ştiu că de aceea simţi nevoia să mă controlezi. Ca să mă protejezi.

— Şi totuşi, alegi să mă sfidezi, murmură

el pe un ton nedumerit, iar mâna lui mi se opreşte în păr.

Mă încrunt. *Dumnezeule mare! Oare fac asta în mod deliberat?* Vocea mea interioară îşi dă jos ochelarii cu lentile în formă de semilună, ia între dinţi unul dintre braţe şi încuviinţează din cap, ţuguindu-şi buzele. Dar n-o iau în seamă. Mi se pare atât de derutant – sunt soţia lui, nu o supusă, nu o companie pe care a cumpărat-o Nu sunt prostituata narcomană care era mama lui… La n*aiba! Gân*dul acesta mi se pare îngrozitor. Îmi vin în minte vorbele doctorului Flynn: „Continuă să faci ce faci. Christian e îndrăgostit lulea. E o încântare să-l văd aşa".

Asta e. Fac doar ce am făcut mereu cu el. Nu asta l-a atras pe Christian încă de la început?

Of, cât de greu îmi e să-l înţeleg pe acest bărbat!

— Dr. Flynn mi-a spus că ar trebui să-ţi dau credit. Şi cred că o fac – deşi nu sunt sigură. Poate că e felul meu de a te aduce în prezent, aici şi acum – departe de trecut, şoptesc eu. Nu ştiu. Pare că pur şi simplu nu-mi pot da seama cât de exagerată va fi reacţia ta.

Rămâne tăcut preţ de o clipă.

— La naiba cu Flynn, bombăne el ca pentru sine.

— Mi-a zis că ar trebui să mă comport cu tine la fel ca până acum.

— Zău? răspunde Christian sec.

Bine. Îmi iau inima în dinţi.

— Christian, ştiu că o iubeai pe mama ta, dar nu ai putut s-o salvezi. Nu tu trebuia să faci asta. Iar eu nu sunt ea.

Iarăşi se încordează.

— Opreşte-te, şopteşte el.

— Nu, ascultă-mă. Te rog.

Ridic capul şi mă uit în ochii lui cenuşii, paralizaţi de frică. Îşi ţine respiraţia. *Oh, Christian...* Mi se strânge inima.

— Nu sunt ea. Sunt mult mai puternică decât era ea. Te am pe tine, iar tu eşti mult mai puternic acum, şi ştiu că mă iubeşti. Şi eu te iubesc, şoptesc eu.

Fruntea i se încruntă, ca şi cum vorbele mele nu sunt ceea ce se aştepta.

— Încă mă iubeşti? mă întreabă.

— Bineînţeles că da. Christian, am să te iubesc întotdeauna. Orice mi-ai face.

Oare asta e asigurarea de care are nevoie?

Expiră prelung şi închide ochii,

acoperindu-şi iarăşi faţa cu braţul şi, în acelaşi timp, strângându-mă mai tare cu celălalt braţ.

— Nu te ascunde de mine.

Întind mâna, îl apuc de braţ şi i-l depărtez de faţă.

— Ţi-ai petrecut toată viaţa ascunzându-te. Te rog să nu te ascunzi, nu de mine.

Se uită la mine cu un aer sceptic şi se încruntă.

— Mă ascund?

— Da.

Brusc, îşi schimbă poziţia, întinzându-se pe o parte şi aşezându-mă şi pe mine pe o parte. Întinde mâna şi îmi dă părul din ochi, petrecându-l pe după ureche.

— Azi m-ai întrebat dacă te urăsc. N-am înţeles de ce, iar acum…

Se opreşte, uitându-se la mine ca şi cum aş fi o enigmă indescifrabilă.

— Mai crezi că te urăsc? întreb eu, fiind rândul meu să iau un ton sceptic.

— Nu, clatină din cap. Acum, nu.

Are un aer uşurat.

— Dar trebuie să ştiu… adaugă el. De ce ai folosit cuvântul de siguranţă, Ana?

Mă albesc la faţă. Ce aş putea să-i spun?

Că m-a speriat? Că nu ştiam dacă avea de gând să se oprească? Sau că l-am implorat, dar că nu s-a oprit? Că nu voiam ca lucrurile să se precipite...? La fel ca... la fel ca în ziua aceea, când eram tot aici, în camera de joacă. Mă trec fiorii, amintindu-mi cum m-a biciuit cu cureaua.

Înghit în sec.

— Pentru că... pentru că erai atât de furios şi distant... şi rece. Nu ştiam cât de departe aveai de gând să mergi.

Mina lui e indescifrabilă.

— Aveai de gând să mă laşi să-mi dau drumul?

Vocea mea e o şoaptă abia descifrabilă, şi simt că mă îmbujorez, dar îi susţin privirea.

— Nu, spune el în cele din urmă.

Dumnezeule mare!

— Ce... aspru.

Degetele lui îmi mângâie uşor obrazul.

— Dar eficace, murmură el.

Se uită la mine ca şi cum ar încerca să vadă în sufletul meu, iar ochii i se întunecă. După o eternitate, murmură:

— Mă bucur că m-ai oprit.

— Serios?

Nu înţeleg.

Buzele i se arcuiesc într-un zâmbet trist.

— Da, pentru că nu vreau să-ţi fac rău. M-am lăsat dus de val.

Se apleacă şi mă sărută.

— Mi-am pierdut cumpătul.

Mă sărută încă o dată.

— Mi se întâmplă des cu tine.

Oh? Şi, din cine ştie ce motiv ciudat, gândul acesta îmi face plăcere… Surâd. De ce mă bucură mărturisirea lui? Zâmbeşte şi el.

— Nu ştiu de ce surâzi, doamnă Grey.

— Nici eu.

Se încolăceşte în jurul meu şi îşi aşează capul pe pieptul meu. Suntem un ghem de membre goale acoperite cu cearşafuri de satin roşu. Îl mângâi pe spate cu o mână şi îmi trec degetele de la cealaltă mână prin părul său. Oftează şi se relaxează în braţele mele.

— Înseamnă că pot avea încredere în tine… că mă vei opri. Nu vreau să-ţi fac rău niciodată, murmură el. Am nevoie de…

Se opreşte.

— De ce ai nevoie?

— De control, Ana. Aşa cum am nevoie de tine. E singurul mod în care pot funcţiona. Nu pot renunţa la control. Nu pot. Am

încercat… Şi totuşi, cu tine…

Clatină din cap cu un aer exasperat.

Înghit în sec. Aceasta este dilema lui – nevoia lui de control şi nevoia lui de a mă avea. Refuz să cred că nu pot merge împreună.

— Şi eu am nevoie de tine, şoptesc eu, strângându-l mai tare. Am să încerc, Christian. Am să mă străduiesc să fiu mai atentă cu tine.

— Vreau să ai nevoie de mine, murmură el.

Dumnezeule mare!

— Am nevoie de tine.

— Vreau să am grijă de tine.

— Ai grijă de mine. Tot timpul. Mi-ai lipsit atât de mult cât ai fost plecat.

— Da? întreabă el foarte surprins.

— Da, bineînţeles. Nu suport să pleci din oraş.

Îi simt zâmbetul.

— Ai fi putut să vii cu mine.

— Christian, te rog. Să nu avem iarăşi discuţia asta. Vreau să muncesc.

Oftează, iar eu îmi plimb uşor degetele prin părul său.

— Te iubesc, Ana.

— Şi eu te iubesc, Christian. Am să te

iubesc întotdeauna.

Stăm amândoi nemişcaţi, bucurându-ne de calmul de după furtună. Ascultând ritmul regulat al inimii sale, mă cufund epuizată în somn.

Mă trezesc tresărind. Sunt dezorientată. Unde mă aflu? În camera de joacă. Becurile încă sunt aprinse, iluminând difuz pereţii sângerii Christian geme din nou, şi îmi dau seama că asta m-a trezit.

— Nu, geme el.

Mă ţine în braţe cu capul pe spate şi pleoapele strânse cu putere, iar faţa îi e crispată de spaimă.

Sfinte Sisoe! Are un coşmar.

— Nu! strigă el din nou.

— Christian, trezeşte-te!

Mă ridic în capul oaselor, dând cearşaful la o parte cu picioarele. Mă aşez în genunchi lângă el, îl apuc de umeri şi îl scutur uşor, cu ochii înlăcrimaţi.

— Christian, te rog! Trezeşte-te!

Ochii i se deschid brusc: sunt cenuşii şi sălbatici, iar pupilele îi sunt dilatate de spaimă. Se uită pierdut la mine.

— Christian, ai un coşmar. Eşti acasă. Eşti

în siguranţă.

Clipeşte încruntat, privind frenetic în jur, apoi se uită iarăşi la mine.

— Ana, şopteşte el şi, dintr-odată, îmi cuprinde faţa în palme, mă trage spre el şi mă sărută apăsat.

Limba lui îmi invadează gura, transmiţându-mi disperarea şi nevoia lui. Fără să mă lase să respir, se răsuceşte în pat, cu buzele lipite de ale mele, şi mă întoarce pe spate. Cu o mână mă apucă de mandibulă, iar pe cealaltă mi-o aşează pe creştetul capului, ţinându-mă nemişcată, în timp ce genunchiul său îmi depărtează picioarele şi, îmbrăcat în continuare cu blugii, se aşează între coapsele mele.

— Ana, şopteşte, ca şi cum nu i-ar veni să creadă că încă sunt cu el.

Se uită la mine o fracţiune de secundă, lăsându-mă să respir, apoi gura lui se lipeşte iarăşi de a mea, devorând-o şi luând tot ce am de oferit. Geme zgomotos, împingându-şi coapsele în mine, iar mădularul său erect, învelit în materialul blugilor, mi se înfige în carne. Oh... Gem şi eu, şi toată excitaţia înăbuşită de mai înainte revine în forţă, irigându-mi venele cu dorinţă. Mânat de

demonii săi, mă sărută pasional pe faţă, pe ochi, pe obraji şi pe mandibulă.

— Sunt aici, şoptesc eu, încercând să-l liniştesc, împletindu-mi respiraţia întretăiată şi fierbinte cu a lui, apoi îl apuc de umeri şi îmi frec bazinul de al lui.

— Oh, Ana… şopteşte el cu glas răguşit. Am nevoie de tine.

— Şi eu, murmur, simţindu-mi trupul disperat după atingerile lui.

Îl vreau. Îl vreau acum. Vreau să-l vindec. Vreau să mă vindece…

Am nevoie de asta. Mâna lui coboară, trage de fermoar şi, după o clipă de ezitare, îşi eliberează mădularul erect.

Sfinte Sisoe! Acum mai puţin de un minut, dormeam.

Christian se ridică şi rămâne suspendat deasupra mea o fracţiune de secundă, uitându-se ţintă în ochii mei.

— Da! Te rog! şoptesc eu cu glas răguşit, plin de dorinţă.

Şi, cu o mişcare rapidă, se adânceşte în mine.

— Ah! strig eu, nu de durere, ci surprinsă de iuţeala lui.

Christian geme, iar buzele sale se lipesc

din nou de ale mele, opintindu-se în mine iar şi iar. Limba lui mă posedă şi ea, iar el se mişcă frenetic, îmboldit de frică, poftă, dorinţă – iubire? Nu ştiu, dar mă mişc şi eu în ritmul lui, primindu-l adânc în mine.

— Ana, geme el aproape indescifrabil, apoi îşi dă drumul cu putere, revărsându-se în mine cu chipul încordat şi trupul rigid, după care se prăbuşeşte cu toată greutatea peste mine, gâfâind zgomotos şi lăsându-mă nesatisfăcută… iarăşi.

La naiba! Se pare că nu e noaptea mea. Zeiţa mea intimă se pregăteşte să-şi facă harachiri. Îl strâng în braţe, inspir adânc şi aproape zvârcolindu-mă de dorinţă sub el. Iese din mine şi mă ţine în braţe câteva minute… multe minute. În cele din urmă, clatină din cap şi se sprijină în coate, eliberându-mă de o parte din greutatea lui. Se uită la mine ca şi cum m-ar vedea pentru prima oară.

— Oh, Ana. Dumnezeule mare!

Se apleacă şi mă sărută cu tandreţe.

— Te simţi bine? şoptesc eu, mângâindu-i faţa minunată.

Încuviinţează din cap, dar are un aer foarte tulburat. Băieţelul meu rătăcit. Se încruntă

şi se uită ţintă în ochii mei, de parca abia acum şi-ar da seama unde se afla.

— Tu? mă întreabă el cu îngrijorare în glas.

— Hm…

Mă zvârcolesc sub el şi, după o clipă, pe buze i se aşterne lent un zâmbet senzual.

— Doamnă Grey, ai nevoi care trebuie satisfăcute, murmură el.

Mă sărută scurt şi se dă jos repede din pat. Îngenunchind pe podea, mă apucă de genunchi şi mă trage spre el, astfel încât acum stau cu fundul pe marginea patului.

— Ridică-te în capul oaselor, murmură el.

Fac ce-mi cere, părul căzându-mi pe umeri ca un văl, până la sâni. Îşi aţinteşte privirea lui cenuşie în ochii mei şi îmi depărtează picioarele la maximum. Mă sprijin în mâini, ştiind foarte bine ce are de gând să facă. Dar… e atât de… ăă…

— Eşti incredibil de frumoasă, Ana, şopteşte el.

Iar eu îi urmăresc capul arămiu aplecându-se şi presărând un şirag de sărutări pe interiorul coapsei, înspre pântece. Tot trupul mi se încordează de nerăbdare. Se uită la mine pe sub genele sale lungi, iar

ochii i se întunecă.

— Uită-te la mine, îmi cere el cu glas răguşit, apoi îşi lipeşte gura de vulva mea.

Vai de mine! Scot un ţipăt, simţind că întreaga lume e concentrată între coapsele mele. Şi e atât de sexy – uau! — să mă uit la el. Să-i văd limba atingându-mi cea mai sensibilă parte a trupului. Şi e nemilos cu mine, aţâţându-mă, chinuindu-mă şi, în acelaşi timp, adorându-mă. Trupul mi se încordează, iar braţele încep să-mi tremure din pricina efortului de a sta în capul oaselor.

— Nu… ah… murmur eu.

Christian îşi vâră uşor un deget lung în mine, şi nu mai rezist – mă prăbuşesc pe spate şi îi savurez gura şi degetul pe mine şi în mine. Uşor şi tandru, îmi masează acel punct suav dinăuntrul meu. Şi simt că mă pierd. Explodez, strigându-i incoerent numele, în timp ce orgasmul intens îmi arcuieşte spatele. E un sentiment atât de visceral şi de primar, încât am impresia că văd stele în faţa ochilor… Îmi dau seama vag că îmi mângâie pântecele cu nasul, aşternându-mi sărutări tandre pe piele. Întind mâna şi îl mângâi pe păr.

— N-am terminat cu tine, murmură el.

Şi, înainte să mă întorc în Seattle, pe planeta Pământ, mă apucă de şolduri şi mă trage de pe pat, aşezându-mă în poala lui şi în mădularul său erect şi nerăbdător.

Mă trec fiorii când îl simt în mine. Dumnezeule mare…

— Oh, iubito, şopteşte el, apoi mă cuprinde în braţe şi rămâne nemişcat, legănându-mi capul şi sărutându-mi faţa.

Îşi apropie şoldurile de mine şi simt în adâncul pântecelui o plăcere fierbinte şi intensă. Mă apucă de fese şi mă ridică, opintindu-se în mine.

— Ah… gem eu, iar buzele sale se lipesc iarăşi de ale mele, în timp ce şoldurile lui se mişcă uşor… atât de uşor.

Îmi arunc braţele pe după gâtul lui, lăsându-mă în voia ritmului său lent şi aşteptând să mă poarte oriunde vrea el. Îmi încordez coapsele, călărindu-l, şi mă simt atât de bine. Dau capul pe spate, cu gura larg deschisă, într-o expresie mută de plăcere, savurând clipele acestea minunate.

— Ana, şopteşte el şi se apleacă în faţă, sărutându-mă pe gât.

Ţinându-mă strâns, intrând şi ieşind uşor, purtându-mă din ce în ce mai sus… Într-un

ritm atât de precis – o forţă senzuală şi fluidă. Din adâncul meu radiază o plăcere divină, în timp ce Christian mă ţine atât de strâns în braţe.

— Te iubesc, Ana, îmi şopteşte el la ureche cu glas răguşit, şi iarăşi se opinteşte în mine – sus, jos, sus, jos –, iar eu îmi înfig degetele în părul lui.

— Şi eu te iubesc, Christian.

Deschizând ochii, văd că se uită la mine. Şi nu văd în ochii lui decât iubire, strălucind intens în lumina blândă a camerei de joaca – pare să fi dat uitării coşmarul de mai adineauri. Şi, în timp ce mă apropii de orgasm, îmi dau seama că asta vreau – această uniune, această manifestare a iubirii noastre.

— Dă-ţi drumul, iubito, îmi şopteşte el cu glas scăzut.

Închid ochii, cu trupul încordat, şi îmi dau drumul zgomotos, zvârcolindu-mă deasupra lui. Christian rămâne nemişcat, cu fruntea lipită de a mea, murmurându-mi numele, şi îşi înfăşoară braţele în jurul meu, dându-şi drumul şi el.

Mă ridică uşor şi mă întinde pe pat. Stau

în braţele lui, epuizată şi, în sfârşit, satisfăcută, iar el îmi mângâie gâtul cu nasul.

— E mai bine acum? şopteşte.

— Hm…

— Mergem în dormitor sau dormim aici?

— Hm…

— Doamnă Grey, vorbeşte cu mine, îmi spune el cu un aer amuzat.

— Hm…

— E tot ce poţi zice?

— Hm…

— Haide. Te duc în dormitor. Nu-mi place să dorm aici.

Fără tragere de inimă, mă întorc cu faţa spre el.

— Aşteaptă, şoptesc eu.

Christian clipeşte cu ochi mari şi inocenţi, având, în acelaşi timp, un aer de om foarte satisfăcut şi mulţumit de sine.

— Te simţi bine? întreb eu.

Încuviinţează din cap, zâmbind superior, ca un adolescent.

— Acum, da.

— Oh, Christian, îl dojenesc eu, mângâindu-i chipul frumos. Mă refeream la coşmarul tău.

Expresia îi îngheaţă o clipă, apoi închide ochii şi îşi strânge braţele în jurul meu, lipindu-şi faţa de gâtul meu.

— Nu-mi aduce aminte, şopteşte el cu glas răguşit.

Inima mi se strânge, şi îl strâng cu putere, mângâindu-l pe spate şi pe cap.

— Îmi pare rău, murmur, alarmată de reacţia lui.

Fir-ar să fie, cum să ţin pasul cu stările lui schimbătoare? Despre ce naiba o fi fost vorba în coşmarul lui? Nu vreau să-l fac să sufere şi mai mult, cerându-i să-şi amintească detaliile.

— Nu-i nimic, şoptesc, dorindu-mi să-l readuc la starea de băiat jucăuş pe care o avea acum câteva clipe. Nu-i nimic, repet de câteva ori pe un ton liniştitor.

— Să mergem la culcare, spune el calm după o vreme, apoi se desprinde de mine şi se ridică din pat, lăsându-mă goală şi îndurerată.

Mă ridic şi eu, ţinând cearşaful de satin înfăşurat în jurul meu, după care mă aplec să-mi adun hainele.

— Lasă-le acolo, spune el, iar în clipa următoare, mă ia în braţe. Nu vreau să te

împiedici în cearşaf şi să-ţi rupi gâtul.

Îl cuprind pe după gât, minunându-mă de viteza cu care şi-a recăpătat calmul, şi îl mângâi pe gât, în timp ce mă duce în dormitor.

Deschid ochii. Ceva e în neregulă. Christian nu e în pat, deşi încă e întuneric. Arunc o privire la ceas şi văd că e trei şi douăzeci dimineaţa. Unde e Christian? apoi aud pianul.

Mă dau jos din pat imediat, îmi iau halatul pe mine şi dau fuga în living. Cântă o piesă atât de tristă – o tânguire pe care l-am mai auzit cântând-o. Mă opresc în prag şi mă uit la el. Stă într-un con de lumină, iar acordurile dureros de melancolice umplu încăperea. După ce termină, o ia de la început. De ce o piesă atât de tristă? Îl ascult cu un aer fascinat. Dar mă doare sufletul. *Christian, de ce eşti atât de mâhnit? Din cauza mea? Eu ţi-am pricinuit starea asta?* Când termină şi începe piesa a treia oară, nu mai suport. Nu ridică privirea în timp ce mă apropii de pian, dar se dă mai încolo, astfel încât să mi pot aşeza şi eu pe băncuţă. Continuă să cânte, iar eu îmi las mâna pe

umărul lui. Mă sărută pe păr, dar nu se opreşte decât după ce termină. Mă uit în ochii lui, iar el mă priveşte cu un aer precaut.

— Te-am trezit? mă întreabă.

— Doar pentru că nu mai erai lângă mine. Cum se cheamă piesa asta?

— E de Chopin. Un preludiu în de minor.

Face o pauză, apoi adaugă:

— Se numeşte *Sufocare*...

Îl iau de mână.

— Eşti foarte tulburat de toate astea, nu-i aşa?

Pufneşte.

— Un ţicnit dă buzna în apartamentul meu să-mi răpească soţia. Soţia care nu face deloc ce i se spune şi mă scoate din minţi. Şi care foloseşte cuvântul de siguranţă cu mine.

Închide ochii preţ de o clipă, iar când îi deschide, au o expresie aspră.

— Mda, sunt destul de tulburat.

Îl strâng de mână.

— Îmi pare rău.

Îşi lipeşte fruntea de a mea.

— Am visat că ai murit, îmi şopteşte.

Ce?

— Că zăceai pe podea – erai atât de rece – şi nu te mai trezeai.

Oh, Domnul meu Învechit în Rele.

— Ei… a fost doar un vis urât, spun, cuprinzându-i capul în palme.

Îşi aţinteşte ochii în ochii mei, iar expresia lor neliniştită îmi dă fiori.

— Sunt aici, cu tine, şi trupul mi-e rece pentru că ai plecat lângă mine. Vino şi tu în pat, te rog.

Îl iau de mână şi mă ridic în picioare, aşteptând să văd dacă mă urmează. În cele din urmă, se ridică şi el. Are pe el doar pantalonii de pijama, care îi atârnă pe şolduri la fel ca blugii, şi îmi vine să-mi plimb degetele pe după betelie, dar mă abţin şi îl conduc înapoi în dormitor.

Când mă trezesc, e ghemuit în jurul meu, dormind liniştit. Mă relaxez şi savurez căldura pe care o degajă trupul său, simţindu-i pielea pe pielea mea. Stau nemişcată, nevrând să-l deranjez.

Doamne, ce noapte am avut. A dat peste mine un tren – mărfarul care este soţul meu. Greu de crezut că bărbatul întins lângă mine, cu un aer atât de senin şi de tineresc, a fost atât de chinuit noaptea trecută… şi că m-a chinuit atât de mult. Îmi aţintesc privirea în

tavan şi îmi trece prin minte că întotdeauna mă gândesc la Christian ca la un bărbat puternic şi dominator, dar, în realitate, e atât de fragil – bietul meu băiat rătăcit. Şi ironia face ca el să mă considere fragilă – deşi nu cred că sunt aşa. Prin comparaţie cu el, eu sunt cea puternică.

Dar oare sunt suficient de puternică pentru amândoi? Suficient de puternică încât să fac ce-mi cere şi să-i ofer un pic de linişte sufletească? Oftez. Nu cere chiar atât de mult de la mine. Rememorez conversaţia noastră de aseară. Am hotărât şi altceva decât că o să facem amândoi mai multe eforturi? Lucrul cel mai important e că îl iubesc, şi trebuie să găsesc o cale de mijloc. Una care să-mi păstreze integritatea şi independenţa, dar care, în acelaşi timp, să mă ajute să fiu mai pe placul lui. Sunt a lui, iar el e al meu. Hotărăsc ca, în acest weekend, să mă străduiesc să nu-i dau motive de îngrijorare.

Christian se mişcă şi ridică uşor capul de pe pieptul meu, uitându-se somnoros la mine.

— Bună dimineaţa, domnule Grey, îi zâmbesc eu.

— Bună dimineaţa, doamnă Grey. Ai

dormit bine? mă întreabă, întinzându-se lângă mine.

— După ce soţul meu a încetat să facă tărăboi cu pianul, da, am dormit bine.

Afişează zâmbetul său sfios, şi simt că mă topesc.

— Am făcut tărăboi? Atunci o să-i trimit un e-mail domnişoarei Kathie.

— Domnişoara Kathie?

— Profesoara mea de pian.

Chicotesc.

— Îmi place când faci asta, spune el. Ce zici, vrei ca ziua de azi să fie mai bună decât cea de ieri?

— Da, încuviinţez eu. Ce ai vrea să faci?

— După ce fac dragoste cu soţia mea şi după ce îmi pregăteşte micul dejun, aş vrea s-o duc la Aspen.

Rămân cu gura căscată.

— La Aspen?

— Da.

— Aspen, statul Colorado?

— Exact. Numai dacă nu cumva l-au mutat de acolo. La urma urmelor, ai plătit douăzeci şi patru de mii de dolari pentru un sejur acolo.

Zâmbesc.

— Erau banii tăi.

— Banii noştri.

— Când am licitat, erau banii tăi, spun eu, dându-mi ochii peste cap.

— Of, doamnă Grey, cum îţi dai tu ochii peste cap, şopteşte el şi mă mângâie pe coapsă.

— Dar n-o să ne ia câteva ore bune să ajungem în Colorado? întreb cu un aer distrat.

— Nu şi dacă mergem cu avionul, răspunde el cu glas catifelat, aşezându-şi mâna pe fundul meu.

Bineînţeles că soţul meu are un avion. Cum am putut să uit? Mâna lui continuă să mă mângâie, ridicându-mi cămaşa de noapte, şi, după câteva clipe, uit de tot şi de toate.

Taylor ne duce cu maşina pe pista aeroportului Sea-Tac, aproape de locul unde ne aşteaptă avionul companiei GEH. E o zi mohorâtă, dar refuz să las vremea să-mi strice dispoziţia. Christian are o stare mult mai bună. Îl încântă ceva – e luminos ca un brad de Crăciun şi nerăbdător ca un copil care ascunde un secret. Oare ce plan o fi având în minte? Are un aer visător şi părul îi e ciufulit. E îmbrăcat cu un tricou alb şi

blugi negri – astăzi, nu arată nici pe departe ca un CEO. Taylor opreşte la scara avionului, iar Christian mă ia de mână.

— Am o surpriză pentru tine, murmură el, sărutându-mi degetele.

— O surpriză plăcută, zâmbesc eu.

— Aşa sper, surâde el călduros.

Hm… ce-ar putea fi?

Sawyer sare de pe scaunul din faţă şi îmi deschide portiera. Taylor o deschide pe a lui Christian, apoi ne scoate valizele din portbagaj. Urcăm în avion şi suntem întâmpinaţi de Stephan. Arunc o privire în cabină şi o văd pe Beighley, pilotul secund, apăsând pe butoanele bordului impresionant.

Christian dă mâna cu Stephan, zâmbind radios.

— Bună dimineaţa, domnule Grey.

— Mulţumesc că te-ai pregătit într-un timp atât de scurt, îi zâmbeşte Christian. Musafirii noştri au sosit?

— Da, domnule Grey.

Musafiri? Întorc capul şi rămân cu gura căscată. Kate, Elliot, Mia şi Ethan stau zâmbind pe fotoliile din piele crem. Uau! Mă uit la Christian.

— Surpriză! spune el.

— Cum...? Când...? Cine...? bâigui eu, încercând să-mi stăpânesc bucuria.

— Mi-ai spus că nu te vezi destul cu prietenii tăi, răspunde el, ridicând din umeri cu un zâmbet reţinut, ca şi cum şi-ar cere scuze.

— Oh, Christian, mulţumesc!

Îmi arunc braţele în turul gâtului său şi îl sărut apăsat de faţă cu toată lumea. Christian îşi aşează mâinile pe şoldurile mele şi îşi vâri degetele în găicile blugilor, sărutându-mă cu şi mai multă pasiune.

Vai de mine!

— Dacă nu ne oprim, voi fi nevoit să te duc în dormitor, murmură el.

— N-ai îndrăzni, îi şoptesc eu.

— Oh, Anastasia... surâde el, clătinând din cap.

Îmi dă drumul şi, fără niciun preambul, se apleacă, mă apucă de coapse şi mă ridică pe umăr.

— Christian, lasă-mă jos! strig eu, lovindu-l pe spate.

Surprind zâmbetul lui Stephan, care se întoarce cu spatele şi intră în cabina de comandă. Taylor stă în uşă, încercând să-şi stăpânească zâmbetul. Fără să-mi ia în

seamă rugăminţile şi zvârcolirile inutile, Christian trece cu paşi mari pe lângă Mia şi Ethan, care stau faţă în faţă pe fotolii, apoi pe lângă Kate şi Elliot, care chiuie ca un gibon nebun.

— Vă rog să mă scuzaţi, le spune Christian celor patru musafiri, trebuie să schimb câteva vorbe cu soţia mea între patru ochi.

— Christian! strig eu. Dă-mi drumul!

— Toate la timpul lor.

Îi văd pe toţi râzând. *Mama mă-sii!* Nu e deloc amuzant, ci de-a dreptul stânjenitor. Ethan se uită la noi şocat, cu gura căscată, iar Christian şi cu mine dispărem în cabină.

Christian închide uşa în urma lui şi îmi dă drumul, lăsându-mă să alunec uşor pe trupul lui, astfel încât îi simt fiecare tendon şi muşchi încordat. Afişează zâmbetul său adolescentin, cu un aer foarte mulţumit de sine.

— Un adevărat spectacol, domnule Grey, murmur eu, încrucişându-mi mâinile pe piept şi uitându-mă la el cu falsă indignare.

— A fost amuzant, doamnă Grey, spune el, iar zâmbetul i se lărgeşte.

Vai de mine! Pare atât de tânăr.

— Ai de gând să mergi mai departe? ridic

eu o sprânceană, fără să-mi dau seama ce părere am despre asta.

Adică, cei patru musafiri or să ne audă, pentru numele lui Dumnezeu! Brusc, devin sfioasă. Uitându-mă cu neliniște la pat, simt că mă înroșesc, amintindu-mi de noaptea nunții. Ieri, am vorbit atât de mult, am făcut atât de multe. Simt că am trecut peste un obstacol nevăzut – dar tocmai aici e problema: e nevăzut. Îmi ațintesc privirea în ochii scăpărători, dar amuzați ai lui Christian, și nu sunt în stare să rămân serioasă. Zâmbetul e prea molipsitor.

— Cred că e nepoliticos să-i lăsăm să aștepte pe invitații noștri, spune el cu glas catifelat, apropiindu-se de mine.

De când a început să-i pese de ce crede lumea? Mă dau în spate, lipindu-mă de peretele cabinei, iar el mă imobilizează cu trupul lui cald. Se apleacă și îmi mângâie nasul cu al său.

— A fost o surpriză plăcută? șoptește el cu o undă de neliniște în glas.

— Oh, Christian, o surpriză minunată!

Îmi așez mâinile pe pieptul său, apoi mi le petrec pe după gâtul său și îl sărut.

— Când ai pus toate astea la cale? întreb

după ce îmi desprind gura de a lui, mângâindu-l pe păr.

— Noaptea trecută. Nu mă lua somnul. Le-am scris un e-mail lui Elliot şi Miei – şi iată-i aici.

— Foarte frumos din partea ta. Mulţumesc. Sunt sigură că o să ne distrăm de minune.

— Aşa sper şi eu. M-am gândit că e mai uşor să evităm presa în Aspen decât în Seattle.

Ah, paparazzii! Are dreptate. Dacă am fi rămas la Escala, am fi fost asediaţi. Simt un fior pe şira spinării, amintindu-mi ţăcănitul aparatelor foto şi bliţurile celor câţiva reporteri pe lângă care a trecut Taylor în viteză azi-dimineaţă.

— Vino. Să luăm loc – Stephan o să decoleze în scurtă vreme.

Îmi întinde mâna şi ne întoarcem împreună în cabina unde stau musafirii.

Elliot chiuie din nou când intrăm.

— Of, ce m-aş bucura dacă toate serviciile de pe liniile aeriene ar fi la fel de rapide! strigă el ironic.

Christian nu-l ia în seamă.

— Doamnelor şi domnilor, vă rog să luaţi loc, deoarece în scurta vreme o să decolăm,

se aude vocea calmă şi autoritară a lui Stephan.

Stewardesa brunetă – ăă… Natalie? – care era de serviciu şi în noaptea nunţii noastre iese din bucătăria avionului şi strânge ceştile de cafea goale. Nata*lia… O cheamă Natalia.*

— Bună dimineaţa, domnule Grey, doamnă Grey, ne salută ea cu glas mieros.

De ce mă stânjeneşte prezenţa ei? Poate pentru că e brunetă. După cum mi-a mărturisit, Christian nu angajează brunete de obicei, pentru că i se par atrăgătoare. Îi zâmbeşte politicos stewardesei, apoi se aşează în spatele mesei, cu faţa la Elliot şi Kate. Le îmbrăţişez scurt pe Kate şi Mia, le fac semn cu mâna lui Ethan şi Elliot, apoi mă aşez alături de Christian şi îmi prind centura de siguranţă, îşi aşează mâna pe genunchiul meu şi mă strânge uşor, cu multă afecţiune. Are un aer relaxat şi fericit, cu toate că nu suntem singuri. Mă întreb într-o doară de ce nu poate fi mereu aşa – complet neinteresat de control.

— Sper că ţi-ai luat şi ghetele pentru drumeţie, spune el cu glas cald.

— Nu mergem să schiem?

— Ar fi o adevărată provocare în luna

august, răspunde d amuzat.

Ah, bineînţeles…

— Schiezi, Ana? ne întrerupe Elliot.

— Nu.

Christian ridică palma de pe genunchiul meu şi mă strânge de mână.

— Sunt sigur că fratele meu mai mic poate să te înveţe, îmi face Elliot cu ochiul. Coboară pantele în mare viteză, să ştii.

Mă înroşesc. Când ridic privirea spre Christian, văd că se uită impasibil la Elliot, dar cred că încearcă să-şi controleze amuzamentul. Avionul o ia din loc şi porneşte spre pista de decolare.

Natalia ne explică procedurile de siguranţă cu o voce limpede şi cristalină. E îmbrăcată cu o bluză cu mânecă scurtă de culoare bleumarin şi o fustă strâmtă de aceeaşi culoare, iar machiajul e impecabil – chiar e foarte frumoasă. Vocea mea interioară ridică o sprânceană atent pensată.

— Te simţi bine? mă întreabă Kate pe un ton apăsat. Mă refer la povestea cu Hyde.

Încuviinţez din cap. Nu vreau să mă gândesc la Hyde, nici să vorbesc despre el, dar Kate pare să aibă alte planuri.

— Şi ia zi, ce l-a făcut să-şi piardă minţile?

mă întreabă ea, punând degetul pe rană în felul ei inimitabil.

Îşi dă părul pe spate, pregătindu-se să cerceteze chestiunea în detaliu.

Uitându-se la ea cu un aer rece, Christian ridică din umeri şi îi răspunde sec:

— L-am dat afară.

— Ah, de ce?

Kate înclină capul într-o parte, şi îmi dau seama că are o dispoziţie de Nancy Drew[14].

— S-a dat la mine, mormăi eu, încercând să-i dau un picior peste masă – La dracu'!

— Când? se încruntă Kate la mine.

— Acum multă vreme.

— Nu mi-ai zis că s-a dat la tine! pufneşte ea.

Ridic din umeri în chip de scuză.

— E imposibil să poarte pică în halul ăsta doar de la atâta lucru. Adică, reacţia lui a fost mult prea radicală, continuă Kate, dar de data asta i se adresează lui Christian. Cumva e labil psihic? Şi cum rămâne cu toate informaţiile pe care le-a strâns despre familia Grey?

---

14 Nancy Drew – personaj de romane poliţiste creat de scriitorul American Edward Stratemeyer (1862-1930). (N.t.).

Mă enervează felul în care îl chestionează pe Christian, dar deja i-am spus că nu ştiu nimic despre asta, aşa că nu are cum să mă întrebe pe mine – situaţia mi se pare frustrantă.

— Credem că are legătură cu Detroitul, spune calm Christian.

Prea calm. *Oh, Kate, te rog, opreşte-te.*

— Şi Hyde e din Detroit?

Christian încuviinţează din cap.

Avionul accelerează, iar eu strâng mai tare mâna lui Christian, care îmi aruncă o privire liniştitoare. Ştie că urăsc decolările şi aterizările. Îmi strânge şi el mâna, iar degetul său mare îmi mângâie degetele, liniştindu-mă.

— Ce ştii despre acest individ? întreabă Elliot, fără să ia în seamă că suntem într-un mic avion, care înaintează cu viteză pe pista de decolare, şi fără să ia în seamă exasperarea pe care i-o pricinuieşte Kate lui Christian.

Kate se apleacă în faţă, ascultând cu atenţie.

— Ce vă spun acum rămâne între noi, spune Christian, uitându-se la ea.

Buzele lui Kate se strâng într-o linie

subţire. Înghit în sec *Doamne...*

— Ştim puţine despre el, continuă Christian. Tatăl lui a murit în urma unei bătăi într-un bar, iar mama şi-a înecat amarul în băuturi Hyde a fost în mai multe orfelinate... şi a intrat în tot felul de necazuri. Mai ales pentru că fura maşini. A stat o vreme la şcoala de corecţie. Mama lui s-a lăsat de băut cu ajutorul unui program de lungă durată, iar Hyde a revenit pe calea cea dreaptă şi a obţinut o bursă la Princeton.

— La Princeton? întreabă Kate cu un aer surprins.

— Mda. E băiat deştept, spune Christian, ridicând din umeri.

— Nu chiar atât de deştept, se pare. A fost prins, mormăie Elliot.

— Dar oare a pus totul la cale singur? întreabă Kate.

Christian se încordează.

— Deocamdată, nu ştim, răspunde el foarte calm.

Sfinte Sisoe! E posibil să aibă un complice? Mă uit la Christian cu un aer îngrozit. Îmi strânge iarăşi mâna, dar nu se uită în ochii mei. Avionul decolează lin, şi mi se pune un nod în stomac.

— Câţi ani are? îl întreb eu pe Christian, apropiindu-mă de urechea lui, să nu mă audă decât el.

Oricât de mult mi-aş dori să aflu ce se întâmplă, nu vreau să încurajez întrebările lui Kate. Ştiu că îl irită pe Christian şi ştiu că a trecut-o pe lista de nesuferite de când cu Afacerea Cocteil.

— Treizeci şi doi. De ce?

— Eram curioasă, atâta tot.

Christian îşi încordează maxilarele:

— Nu fi curioasă în privinţa lui Hyde. Îmi pare bine că nenorocitul e pe mâna poliţiei.

E aproape o mustrare, dar hotărăsc să nu-i iau în seamă tonul.

— Chiar crezi că lucrează cu cineva?

Gândul că ar mai putea fi implicat cineva îmi dă fiori. Ar însemna că povestea asta încă nu s-a terminat.

— Nu ştiu, răspunde Christian şi iarăşi îşi încordează maxilarele.

— Poate cu cineva care îţi poartă pică? sugerez eu.

Dumnezeule mare! Sper să nu fie scorpia aia!

— Cum ar fi Elena, murmur eu.

Îmi dau seama că i-am rostit numele

destul de tare, dar nu m-a auzit decât el. Arunc o privire neliniştită spre Kate, însă e adâncită într-o conversaţie cu Elliot, care pare supărat pe ea. Hm…

— Îţi place s-o demonizezi, nu-i aşa? îşi dă Christian ochii peste cap, clătinând din cap cu un aer scârbit. Se prea poate să-mi poarte pică, dar n-ar face nimic de genul ăsta.

Mă fixează cu privirea lui cenuşie.

— Hai să nu discutăm despre ea. Ştiu că nu e subiectul tău preferat de conversaţie.

— Ai vorbit cu ea? şoptesc, fără să fiu sigură că vreau să ştiu.

— Ana, n-am mai vorbit cu ea de la ziua mea. Hai să renunţăm la subiectul ăsta, te rog. Nu vreau să vorbesc despre ea.

Îmi ridică mâna şi îmi mângâie degetele cu buzele. Îşi aţinteşte privirea sfredelitoare în ochii mei şi îmi dau seama că nu e bine să insist.

— Faceţi rost de o cameră, ne tachinează Elliot. Stai, aţi găsit una, dar n-aţi avut nevoie de ea multă vreme, zâmbeşte el ironic.

Christian îl ţintuieşte pe fratele său cu o privire rece.

— Ţine-ţi gura, Elliot, spune el fără niciun pic de răutate.

— Ce-ai, frate? Doar îţi spuneam cum stau lucrurile, răspunde Elliot cu un aer amuzat.

— Ca şi cum ai avea habar, murmură Christian sardonic, ridicând o sprânceană.

Elliot zâmbeşte, savurând tachinarea reciprocă.

— Te-ai căsătorit cu prima ta iubită, continuă el, făcând semn cu mâna spre mine.

— Mă poţi învinovăţi? spune Christian şi îmi sărută mâna încă o dată.

— Nu, râde Elliot, clătinând din cap.

Kate îi dă o palmă peste coapsă.

— Nu fi ticălos, îl dojeneşte ea.

— Ascult-o pe iubita ta, îi rânjeşte Christian lui Elliot, iar grijile lui de mai devreme par să se fi evaporat.

Simt că-mi pocnesc timpanele pe măsură ce avionul se înalţă, iar tensiunea din cabină se împrăştie în clipa când avionul ajunge la altitudinea obişnuită de zbor. Kate se încruntă la Elliot. Hm… or fi având vreo problemă? Nu-mi dau seama.

Elliot are dreptate. Ironia lui mă face să pufnesc în sinea mea. Sunt – am fost – prima iubită a lui Christian, iar acum sunt soţia lui. Cele cincisprezece supuse şi malefica doamnă Robinson nu se pun la socoteală.

Dar Elliot habar n-are de ele, şi e limpede că nici Kate nu i-a spus nimic. Îi zâmbesc prietenei mele, iar ea îmi face conspirativ cu ochiul. Kate îmi păstrează secretele.

— Doamnelor şi domnilor, vom zbura la o altitudine de aproximativ zece mii de metri, iar durata zborului va fi de o oră şi treizeci şi două de minute, ne anunţă vocea lui Stephan. Acum, vă puteţi plimba nestingherit prin cabină.

Natalia iese brusc din bucătărie.

— Doreşte cineva o cafea? întreabă ea.

Capitolul 13

La ora 12.25, FOM[15], aterizăm lin pe aeroportul Sardy Field. Stephan duce avionul la mică distanţă de terminalul principal, iar pe fereastră văd că suntem aşteptaţi de un microbuz Volkswagen.

— Frumoasă aterizare, zâmbeşte Christian, strângându-i mâna lui Stephan, înainte să coborâm.

— Totul depinde de densitatea altitudinii, domnule Grey, îi răspunde Stephan cu un zâmbet. Beighley e foarte bună la matematică.

Christian îi face semn cu capul pilotului secund.

— Te-ai descurcat de minune, Beighley. O aterizare foarte lină.

— Mulţumesc, domnule Grey, zâmbeşte ea cu un aer mulţumit de sine.

— Să aveţi un weekend frumos, domnule

---

15 Fusul orar montan, care e cu şapte ore în urmă faţă de ora GMT. (N.t.).

Grey, doamnă Grey. Ne revedem mâine, spune Stephan, dându-se la o parte.

Iar Christian mă ia de mână, şi coborâm împreună, apoi ne apropiem de Taylor, care ne aşteaptă lângă microbuz.

— Un microbuz? spune Christian cu un aer surprins, în timp ce Taylor deschide portiera.

Taylor zâmbeşte discret, uşor spăsit, ridicând din umeri.

— Da. Ştiu că am plănuit totul pe ultima sută, adaugă Christian, împăcându-se imediat cu ideea.

Taylor se întoarce la avion să aducă bagajele.

— Vrei să ne-o tragem pe scaunele din spate? îmi şopteşte Christian cu o expresie senzuală în ochi.

Chicotesc. Cine este acest bărbat şi ce a făcut cu Domnul Incredibil de Furios din ultimele două zile?

— Haide, urcaţi, ne îndeamnă de la spate Mia, care stă alături de Ethan, plină de nerăbdare.

Urcăm, ne ducem glonţ la scaunele din spate şi luăm loc. Mă ghemuiesc lângă Christian, iar el îşi petrece braţul pe după

speteaza scaunului meu.

— Stai bine? murmură el, în timp ce Mia şi Ethan se aşează pe scaunele din faţa noastră.

— Da, zâmbesc eu, iar el mă sărută pe frunte.

Şi, din nu ştiu ce motiv, azi mă simt sfioasă în prezenţa lui. De ce? Din pricina nopţii trecute? Sau pentru că avem companie? Nu-mi dau seama.

Elliot şi Kate urcă ultimii, iar Taylor deschide portbagajul să încarce bagajele. Cinci minute mai târziu, pornim la drum.

Mă uit pe fereastră în timp ce ne apropiem de Aspen. Copacii încă sunt verzi, dar, din loc în loc, toamna îşi semnalează venirea iminentă prin frunzele îngălbenite. Cerul e de un albastru limpede, deşi spre vest se văd câţiva nori. De jur împrejurul nostru se înalţă Munţii Stâncoşi, iar cel mai înalt vârf e chiar în faţa noastră. Piscurile sunt abrupte şi înverzite, iar cele mai semeţe sunt acoperite cu zăpadă, semănând cu munţii pe care îi desenează copiii.

Ne aflăm pe terenul de joacă al celor bogaţi şi faimoşi. *Iar eu am o casă aici.* Nu-mi vine să cred. Şi, din adâncul sufletului meu,

sentimentul de stânjeneală care mă cuprinde ori de câte ori încerc să-mi vâr în cap că soţul meu e foarte bogat iese la iveală şi mă chinuie, făcându-mă să mă simt vinovată. Ce am făcut ca să merit acest mod de viaţă? N-am făcut nimic – doar m-am îndrăgostit.

— Ai mai fost la Aspen, Ana? mă întreabă Ethan, întorcând capul spre mine şi smulgându-mă din reverie.

— Nu, e prima oara. Tu?

— Când eram mici, Kate şi cu mine veneam des aici. Tatei îi place grozav să schieze. Dar mama nu se dă în vânt după sportul asta.

— Sper că soţul meu o să mă înveţe să schiez, spun şi mă uit la bărbatul meu.

— Nu fi aşa de sigură, bombăne Christian.

— Cred că o să mă descurc!

— S-ar putea să-ţi rupi gâtul, răspunde el, iar zâmbetul îi dispare de pe buze.

Of. Nu vreau să mă cert cu el şi să-i stric buna dispoziţie, aşa că schimb subiectul.

— De cât timp ai casa din Aspen?

— De aproape doi ani. Acum e şi a ta, doamnă Grey, spune el blând.

— Ştiu, şoptesc eu.

Dar, în adâncul sufletului meu, nu sunt

convinsă de ce spun. Aplecându-mă spre el, îl sărut pe mandibulă şi mă cuibăresc iarăşi lângă el, ascultându-l cum glumeşte şi râde cu Ethan şi Elliot. Din când în când, se amestecă în discuţie şi Mia, dar Kate tace, şi mă întreb dacă se gândeşte la Hyde sau la cine ştie ce altceva. Apoi îmi aduc aminte. Aspen… Casa pe care o are Christian aici a fost renovată de Elliot după planurile Giei Matteo. Asta o preocupă pe Kate? Nu pot s-o întreb de faţă cu Elliot, dat fiind că fratele lui Christian a avut o relaţie cu Gia. Oare Kate ştie că arhitecta are legătură cu casa unde mergem? Mă încrunt, gândindu-mă că ar putea fi deranjată de acest detaliu, şi hotărăsc s-o întreb când o să rămânem între patru ochi.

Ajungem în centrul Aspen-ului, iar priveliştile oraşului mă înseninează. De o parte şi de alta a drumului sunt multe case scunde din cărămidă roşie, cabane în stil elveţian şi vile de la începutul secolului zugrăvite în culori vii. Văd o mulţime de bănci şi magazine de modă, ceea ce vădeşte bogăţia localnicilor. Christian sigur se simte în largul lui aici.

— De ce ai ales Aspen? îl întreb eu.

— Adică? se uită el la mine cu un aer nedumerit.

— De ce ţi-ai cumpărat casă aici?

— Mama şi tata ne aduceau des aici când eram mici. Aici am învăţat să schiez, şi îmi place staţiunea asta. Sper să-ţi placă şi ţie – dacă nu, vindem casa şi cumpărăm una în altă parte.

Atât de simplu!

Îmi dă o şuviţă pe după ureche.

— Arăţi minunat azi, murmură el.

Mă îmbujorez. Sunt îmbrăcată în haine de drum: blugi, un tricou şi o haină uşoară de culoare bleumarin. La naiba! De ce mă face să mă simt stingherită?

Îmi dă o sărutare tandră, plină de iubire.

Taylor ne conduce afară din oraş şi începem să urcăm celălalt versant al văii, şerpuind pe drumul cu serpentine. Cu cât urcăm mai mult. Cu atât devin mai nerăbdătoare, iar Christian se încordează alături de mine.

— Ce s-a întâmplat? îl întreb eu după o curbă.

— Sper să-ţi placi, spune el calm. Am ajuns.

Taylor încetineşte şi intră pe o poartă

făcută din pietre bej şi roşietice. Străbatem aleea şi, în cele din urmă, oprim în faţa unei case impresionante. Are două frontoane şi acoperişuri ascuţite, şi e construită din bârne negre de lemn şi acelaşi amestec de pietre ca şi poarta. Minunată – modernă şi severă, la fel ca felul de a fi al lui Christian.

— Acasă, îmi şopteşte el, în timp ce musafirii noştri încep să coboare din microbuz.

— Arată bine.

— Vino să vezi, spune el, cu o expresie nerăbdătoare şi, în acelaşi timp, temătoare în ochi, ca şi cum se pregăteşte să-mi arate proiectul său ştiinţific sau aşa ceva.

Mia urcă scările în grabă, apropiindu-se de o femeie care aşteaptă în prag. E mică de statură, iar părul ei negru e presărat cu fire cenuşii. Mia o ia în braţe şi o strânge cu putere.

— Cine e? întreb eu, când Christian îmi dă mâna să cobor din maşină.

— Doamna Bentley. Locuieşte aici împreună cu soţul ei. Au grijă de casă.

Sfinte Sisoe… alţi servitori?

Mia face prezentările – Ethan, apoi Kate. Elliot o îmbrăţişează şi el pe doamna Bentley.

În timp ce Taylor descarcă bagajele, Christian mă ia de mână şi mă conduce spre intrare.

— Bine aţi venit, domnule Grey, îi zâmbeşte doamna Bentley.

— Carmella, ţi-o prezint pe Anastasia, soţia mea, spune el cu mândrie.

Buzele lui îmi mângâie numele, făcându-mi inima să tresară.

— Doamnă Grey, mă salută doamna Bentley, dând respectuos din cap.

Dau mâna cu ea. Nu mă surprinde că e mult mai formală cu Christian decât cu ceilalţi membri ai familiei.

— Sper că aţi avut un zbor plăcut. Se pare că vremea o să fie frumoasă tot weekendul. Dar nu-s sigură, adaugă ea, uitându-se la norii din ce în ce mai întunecaţi din spatele nostru. Vă servesc masa când doriţi.

Zâmbeşte iarăşi, cu ochi negri şi scăpărători, iar eu o îndrăgesc din prima clipă.

— Haide, îmi spune Christian, luându-mă în braţe.

— Ce faci? chicotesc eu.

— Te trec încă un prag, doamnă Grey.

Zâmbesc, iar el mă poartă într-un hol larg şi, după un sărut scurt, mă aşează cu grijă

pe podeaua din lemn de esenţă tare. Decorul interior e sobru şi îmi aduce aminte de livingul de la Escala – pereţi albi, lemn negru şi artă contemporană abstractă. Holul dă spre o cameră de zi spaţioasă, cu canapele albe de piele aşezate în jurul unui şemineu de piatră, ce domină întreaga încăpere. Singurele pete de culoare sunt pernele moi împrăştiate pe canapele. Mia îl ia de mâni pe Ethan şi îl duce spre o altă încăpere, iar Christian îi urmăreşte din priviri cu ochii mijiţi şi cu buzele uşor strânse. Clatină din cap, apoi se întoarce spre mine.

Kate fluieră zgomotos:

— Frumoasă casă!

Mă întorc şi îl văd pe Elliot ajutându-l pe Taylor cu bagajele. Mă întreb din nou dacă prietena mea ştie că Gia a lucrat la casa asta.

— Facem un tur? mă întreabă Christian, părând să uite ce avea în minte în legătură cu Mia şi Ethan.

Radiază încântare – sau poate nelinişte? Greu de spus.

— Sigur, răspund eu, simţindu-mă iarăşi copleşită de atâta bogăţie.

Cât o fi costat casa asta? Iar eu n-am contribuit cu nimic la ea. Preţ de o clipă, îmi

aduc aminte cum m-am simţit atunci când Christian m-a dus prima oară la Escala. Am fost copleşită. *Până la urmă, te-ai obişnuit cu apartamentul,* îmi susură vocea interioară.

Christian se încruntă, dar mă ia de mână, arătându-mi diferitele camere. Bucătăria utilată ultramodern are blaturi din marmură deschisă la culoare şi dulapuri negre. La parter sunt amenajate un impresionant depozit de vinuri şi un living spaţios, cu un ecran cu plasmă de mari dimensiuni, canapele moi şi... o masă de biliard. Mă uit lung la ea şi mă îmbujorez când Christian îmi surprinde privirea.

— Ai chef de o partidă? mă întreabă el cu o sclipire lascivă în ochi.

Clatin din cap, iar fruntea i se încruntă încă o dată. Luându-mă iarăşi de mână, mă conduce la etaj, unde sunt amenajate patru dormitoare, fiecare cu baie proprie.

Dormitorul principal e cu totul altceva. Patul e uriaş, mai mare decât cel de acasă, iar unul dintre pereţi are o fereastră uriaşă, ce dă spre Aspen şi munţii înverziţi din zare.

— Acolo e Muntele Ajax... sau Muntele Aspen, dacă vrei, îmi explică el, uitându-se la mine cu un aer nerăbdător.

Stă în prag, cu degetele vârâte în găicile blugilor negri, încuviinţez din cap.

— Eşti foarte tăcută, murmură el.

— E minunat, Christian.

Dar brusc, îmi doresc să mă întorc la Escala.

Din cinci paşi mari, ajunge în faţa mea, mă apucă de bărbie şi îmi eliberează buza de jos din strânsoarea dinţilor.

— Ce-i? mă întreabă el cu ochi iscoditori.

— Eşti foarte bogat.

— Da.

— Uneori, sunt surprinsă de cât de bogat eşti.

— Cât de bogaţi suntem.

— Cât de bogaţi suntem, repet eu automat.

— Ana, nu te mai gândi la asta, te rog. E doar o casă.

— Şi ce a făcut Gia aici, mai exact?

— Gia? ridică el o sprânceană cu un aer surprins.

— Da. Ea a făcut planurile pentru renovări, nu?

— Aşa e. A proiectat camera de la parter. De lucrările propriu-zise s-a ocupat Elliot.

Îşi trece o mână prin păr şi se încruntă la mine.

— De ce vorbim despre Gia?

— Ştiai că a avut o aventură cu Elliot?

Preţ de o clipă, se uită la mine cu o mină indescifrabilă.

— Elliot a futut o bună parte din Seattle, Ana.

Rămân cu gura căscată.

— Mai ales femei, din câte înţeleg, glumeşte Christian.

Cred că e amuzat de expresia mea.

— Serios?

Încuviinţează din cap.

— Nu-i treaba mea, răspunde el, ridicând palmele.

— Kate nu cred că ştie.

— Iar eu nu cred că Elliot trâmbiţează chestia asta. Oricum, Kate pare să fie stăpână pe situaţie.

Sunt şocată. Deci aşa e de fapt Elliot cel blond, cu ochi albaştri, afabil şi modest?

Christian înclină capul într-o parte, privindu-mă ţintă în ochi.

— Nu cred că are rost să vorbim despre promiscuitatea Giei sau a lui Elliot.

— Ai dreptate. Îmi pare rău. După tot ce s-a întâmplat săptămâna asta…

Mă opresc şi ridic din umeri, simţind dintr-

odată că-mi vine să plâng. Christian pare uşurat. Luându-mă în braţe, mă strânge cu putere, afundându-şi faţa în părul meu.

— Ştiu. Şi mie îmi pare rău. Hai să ne relaxăm şi să ne simţim bine, ce zici? Poţi să stai aici să citeşti, să te uiţi la emisiuni oribile la televizor, să mergi la cumpărături, să faci drumeţii – ba chiar să pescuieşti. Orice vrei tu. Şi uită ce ţi-am zis despre Elliot. A fost o indiscreţie din partea mea.

— Acum înţeleg de ce te tachinează tot timpul, murmur, frecându-mi nasul de pieptul său.

— N-are nici cea mai vagă idee despre trecutul meu. Ţi-am spus, familia mea credea că sunt gay. Abstinent, dar gay.

Chicotesc şi simt că încep să mă relaxez în braţe sale.

— Şi eu credeam că eşti abstinent. Cât de mult mă înşelam.

Îl cuprind în braţe, zâmbind la gândul că ar putea fi gay.

— Doamnă Grey, râzi cumva de mine?

— Un pic, poate, recunosc eu. Ştii, nu înţeleg de ce ai casa asta.

— Ce vrei să spui? murmură şi mă sărută pe păr.

— Ai un catamaran şi o casă la New York – sunt lucruri pe care le înţeleg. Dar de ce o casă aici? Când ai luat-o, nu aveai cu cine s-o împărţi.

Christian rămâne nemişcat şi tace preţ de câteva clipe.

— Te aşteptam pe tine, spune el blând, cu ochi scăpărători, de un cenuşiu-închis.

— Ce mi-ai spus e... atât de frumos.

— E adevărat. La momentul acela, nu ştiam asta, spune el cu zâmbetul lui sfios.

— Mă bucur că ai aşteptat.

— Eşti o femeie pentru care merită să aştepţi, doamnă Grey.

Îmi ridică bărbia cu un deget, se apleacă şi mă sărută tandru.

— Şi tu meriţi să fii aşteptat, zâmbesc eu. Deşi simt că am trişat. N-a trebuit să te aştept deloc.

Surâde.

— Sunt un premiu chiar atât de valoros?

— Christian, eşti premiul cel mare la loterie, leacul pentru cancer şi cele trei dorinţe pe care ţi le poate îndeplini spiritul din lampa lui Aladin – toate la un loc.

Ridică o sprânceană.

— Când o să-ţi dai seama de asta? îl

dojenesc eu. Erai o partidă foarte bună. Şi nu mă refer la toate astea, adaug eu, făcând un semn cu mâna spre luxul din jur. Mă refer la ce ai aici, spun eu, aşezându-mi mâna peste inima lui, iar ochii i se măresc.

Soţul meu încrezător şi sexy a dispărut – acum am în faţă un băiat rătăcit.

— Christian, crede-mă, te rog, şoptesc eu şi îi cuprind faţa în palme, trăgându-l spre mine şi sărutându-l.

Geme, şi nu-mi dau seama dacă e reacţia la ce i-am spus sau obişnuitul său răspuns primar la atingerea mea. Buzele mele le frământă pe ale lui, iar limba mea îi invadează gura.

Când rămânem fără suflare, se retrage şi se uită la mine cu un aer neîncrezător.

— Când o să-ţi intre în cap că te iubesc? întreb eu cu un aer exasperat.

Înghite în sec.

— Într-o bună zi, spune el.

E un progres. Surâd, şi sunt răsplătită cu zâmbetul lui sfios.

— Vino. Hai să mâncăm ceva. Cred că ceilalţi deja se întreabă unde suntem. O să discutăm şi cu ei ce să facem azi.

— Oh, nu! spune Kate dintr-odată.

Toate privirile se întorc spre ea.

— Ia uitaţi! continuă ea, făcând semn cu mâna spre fereastra largă.

A început să plouă. Stăm în bucătărie, în jurul mesei mari din lemn negru, şi tocmai am terminat o masă în stil italian: antipaste pregătite de doamna Bentley, şi două sticle de Frascati. Sunt sătulă şi un pic ameţită de alcool.

— S-a dus drumeţia noastră, bombăne Elliot pe un ton vag uşurat.

Kate se încruntă la el. E limpede că au o problemă. Sunt relaxaţi cu noi, dar nu şi între ei.

— Am putea merge în oraş, intervine Mia, iar Ethan îi surâde.

— E o vreme excelentă pentru pescuit, sugerează Christian.

— Aş merge la pescuit, spune Ethan.

— Hai să ne împărţim, bate Mia din palme. Fetele – la cumpărături, băieţii – afară, la chestii plicticoase.

Mă uit la Kate, Christian o priveşte pe Mia cu un aer înţelegător. Pescuit sau cumpărături? Doamne, ce să aleg?

— Ana, ce vrei să faci? mă întreabă

Christian.

— Mi-e indiferent, mint eu.

Kate îmi prinde privirea şi îmi şopteşte: „Cumpărături!" Poate că vrea să stăm de vorbă.

— Dar mi-ar plăcea să merg la cumpărături, le zâmbesc eu Miei şi lui Kate.

Christian zâmbeşte ironic – ştie că urăsc cumpărăturile.

— Aş putea rămâne aici, cu tine, murmură el, şi tonul lui trezeşte ceva întunecat în pântece.

— Nu, mergi la pescuit, răspund eu.

Christian are nevoie să petreacă timp şi cu bărbaţi.

— Mi se pare un plan bun, spune Kate, ridicându-se de la masă.

— O să vă însoţească Taylor, ne înştiinţează Christian.

Şi e un lucru cert, nu ceva negociabil.

— Nu avem nevoie de babysitter, răspunde Kate prompt, directă ca de obicei.

Pun mâna pe braţul ei.

— Kate, e bine să vină Taylor cu noi.

Se încruntă, ridică din umeri şi, pentru prima dată în viaţa ei, îşi ţine gura.

Îi zâmbesc timid lui Christian, iar expresia

lui rămâne impasibilă. Oh, sper că nu e supărat pe Kate.

Elliot se încruntă.

— Trebuie să-mi cumpăr din oraş o baterie pentru ceas.

Îi aruncă o privire lui Kate şi observ că s-a înroşit uşor. Dar Kate nu observă, pentru că pur şi simplu îl ignoră.

— Ia Audi-ul, Elliot, spune Christian. Când te întorci, putem să mergem la pescuit.

— Mda, bâiguie Elliot, dar are un aer distrat. Un plan bun.

— Aici!

Mia mă ia de mână şi mă trage într-un magazin de haine plin cu mătăsuri roz şi mobile rustice vechi, în stil franţuzesc. Kate intră după noi, iar Taylor rămâne afară, adăpostindu-se de ploaie sub tinda de la intrare. În boxele din magazin se aude vocea caldă a Arethei Franklin cântând „Spune o mică rugăciune". Ador melodia asta. Ar trebui să o pun pe ipod-ul lui Christian.

— Ar arăta minunat pe tine, Ana, îmi întinde Mia o bucată de material argintiu. Probeaz-o.

— Hm… e puţin cam scurtă.

— Ţi-ar sta nemaipomenit. Sigur o să-i placă şi lui Christian.

— Crezi?

Mia se încruntă la mine.

— Ana, ai picioare trăsnet, iar dacă diseară ieşim în club – zâmbeşte, simţind că n-o să fiu greu de convins –, o să fii foarte sexy pentru soţul tău.

Clipesc cu un aer uşor surprins. Ieşim *în club?* Nu obişnuiesc să umblu prin cluburi.

Kate râde când îmi vede expresia. Acum, că e departe de Elliot, e mai relaxată.

— Eu zic să dansăm în seara asta, spune ea.

— Du-te s-o probezi, mă îndeamnă Mia, iar eu pornesc fără tragere de inimă spre cabina de probă.

În timp ce le aştept pe Kate şi Mia să iasă din cabina de probă, mă apropii de vitrină şi privesc în gol spre clădirea de vizavi. Muzica *soul* continuă: acum, se aude „Ai grijă, iubito", de Dionne Warwick. Încă o piesă minunată – una dintre preferatele mamei. Mă uit la rochia din mâna mea. E mult spus rochie. Are spatele decupat şi e foarte scurtă, dar Mia a decretat că e cea mai bună alegere

– perfectă pentru o noapte de dans. Se pare că o să am nevoie şi de nişte pantofi, plus un colier voluminos, pe care o să mergem să le cumpărăm imediat. Dându-mi ochii peste cap, mă gândesc încă o dată cât sunt de norocoasă că o am pe Caroline Acton, cumpărătoarea mea personală.

Brusc, de dincolo de vitrină, îmi atrage atenţia silueta lui Elliot. A oprit pe partea cealaltă a străzii mărginite de copaci şi a coborât dintr-un Audi mare. Intră într-un magazin, ca şi cum s-ar adăposti de ploaie. Pare să fie un butic de bijuterii… poate caută baterii pentru ceas. Iese după câteva clipe, dar nu singur – ci însoţit de o femeie.

La dracu'! Stă de vorbă cu Gia! *Ce naiba caută aici?*

În timp ce mă uit la ei, se îmbrăţişează scurt, iar ea dă capul pe spate, râzând cu poftă de ceva ce i-a spus el. Elliot o sărută pe obraz, apoi revine în fugă la maşină. Gia se întoarce cu spatele şi porneşte pe trotuar în cealaltă direcţie. *Ce-a fost asta?* Mă întorc cu un aer neliniştit spre cabinele de probă, dar Kate şi Mia încă n-au ieşit.

Îi arunc o privire lui Taylor, care aşteaptă în faţa magazinului, îmi prinde privirea şi

ridică din umeri. A fost şi el martor la întâlnirea lui Elliot. Mă îmbujorez, ruşinată că am fost prinsă trăgând cu ochiul. Mă întorc cu spatele, iar Mia şi Kate ies râzând din cabine.

Kate se uită la mine cu un aer întrebător:

— Ce s-a întâmplat, Ana? Nu-ţi place rochia? Arăţi senzaţional în ea.

— Ăă… nu.

— Te simţi bine? insistă Kate, făcând ochii mari.

— Da, mă simt bine. Mergem să plătim?

Pornesc spre casă, alăturându-mă Miei, care a ales două fuste.

— Bună ziua, doamnă, îmi zâmbeşte tânăra vânzătoare – are date buzele cu mai mult gloss decât am văzut eu vreodată la un loc. Rochia face opt sute cincizeci de dolari.

Ce? Pentru o bucăţică de material? Clipesc şi îi întind cu sfială cardul de credit Amex, de culoare neagră.

— Va mulţumesc, doamnă Grey, susură Domnişoara Gloss de Buze.

Următoarele două ore, mă ţin după Kate şi Mia cu un aer dezorientat, luptându-mă cu mine însămi. Oare să-i spun lui Kate? Vocea mea interioară clatină ferm din cap. Da, ar

trebui să-i spun. Ba nu, n-ar fi bine. Poate că a fost o întâlnire nevinovată. *La dracu'!* Ce să fac?

— Ei, îţi plac pantofii ăştia, Ana? mă întreabă Mia, punându-şi mâinile în şold.

— Ăă... da, sigur.

În cele din urmă, mă aleg cu o pereche de pantofi Manolo Blahniks, incomod de înalţi, cu nişte cureluşe ce par făcute din bucăţele de oglindă. Se potrivesc de minune cu rochia, şi l-au costat pe Christian aproape o mie de dolari. Sunt mai norocoasă cu lanţul lung de argint pe care Kate insistă să mi-l cumpăr – e un adevărat chilipir: optzeci şi patru de dolari.

— Începi să te obişnuieşti cu banii? mă întreabă Kate fără maliţiozitate în timp ce ne îndreptăm spre maşină.

Mia ne-a luat o înainte.

— Doar ştii că nu sunt aşa, Kate. Toate astea mă stânjenesc. Dar am fost informată de o sursă sigură că toate astea vin la pachet cu soţul meu, îi răspund eu, ţuguind buzele, iar Kate mă cuprinde pe după umeri.

— Ai să te obişnuieşti, spune ea cu un aer înţelegător. O să araţi grozav în hainele astea.

— Kate, cum te înţelegi cu Elliot? întreb

eu.

Mă fixează cu ochii ei mari şi albaştri. *Oh, nu!*

Clatină din cap.

— Nu vreau să vorbesc despre asta acum, spune ea, făcând semn cu capul spre Mia. Dar lucrurile sunt…

Nu-şi termină fraza, ceea ce nu-i stă în obicei lui Kate cea tenace. *La dracu'!* Ştiam eu că ceva e în neregulă. Oare să-i spun ce am văzut? Dar ce am văzut? Elliot şi Domnişoara Prădătoare Sexuală Dichisiţi stând de vorbă şi îmbrăţişându-se – plus sărutarea pe obraz. Poate sunt prieteni vechi. Nu, n-am să-i spun. Nu acum. Aşa că încuviinţez din cap, transmiţându-i fără cuvinte că o înţeleg perfect şi că îi respect intimitatea. Îmi ia mâna şi mi-o strânge cu recunoştinţă, iar în ochii ei apare preţ de o clipă o expresie îndurerată şi rănită, pe care o înăbuşă rapid, cu o clipire. Brusc, simt imboldul de a o proteja pe prietena mea. Ce o fi punând la cale Elliot Desfrânatul Grey?

După ce ajungem acasă, Kate hotărăşte că meritătm nişte cocteiluri după sesiunea extravagantă de cumpărături şi prepară

repede nişte *daiquiri* cu căpşune. Ne lungim pe canapelele din camera de zi, în faţa focului de buşteni din şemineu.

— Elliot a fost un pic distant în ultima vreme, murmură Kate, uitându-se în flăcări.

Mia a plecat să-şi ducă în cameră cumpărăturile, iar Kate şi cu mine am rămas, în sfârşit, singure câteva clipe.

— Da?

— Şi cred că am dat de necaz pentru că… ţi-am făcut probleme acasă.

— Deci ai aflat?

— Da. Christian l-a sunat pe Elliot, iar Elliot m-a sunat pe mine.

Dau ochii peste cap. *Oh, Domnul meu Învechit în Rele…*

— Îmi pare rău. Christian e… foarte protector. Şi nu te-ai mai văzut cu Elliot de la Afacerea Cocteil?

— Nu.

— Ah…

— Îmi place mult de el, Ana, şopteşte ea.

Şi, preţ de câteva clipe îngrozitoare, am impresia că o să izbucnească în plâns. E un lucru care nu-i stă în fire. Oare asta înseamnă că va trebui să revină la pijamalele roz? Se întoarce spre mine.

— M-am îndrăgostit de el. La început, am crezut că e vorba doar de sex nemaipomenit. Dar e un bărbat şarmant, bun la suflet, cald şi amuzant. Ne şi vedeam îmbătrânind împreună… copii, nepoţi, mă rog, tot tacâmul.

— Împreună până la adânci bătrâneţi, murmur eu.

Încuviinţează trist din cap.

— Poate că ar trebui să vorbeşti cu el. Încearcă să rămâi singură cu el şi întreabă ce nu-i dă pace.

Cine nu-i dă pace, pufneşte vocea mea interioară, dar îi închid imediat gura, şocată de gândurile mele încăpăţânate.

— Poate ieşiţi la o plimbare mâine-dimineaţă.

— Să văd.

— Kate, mă doare să te văd aşa.

Pe buze i se aşterne un zâmbet firav, şi mă aplec s-o strâng în braţe. Hotărăsc să nu-i spun nimic despre Gia, deşi aş putea să stau de vorbă despre asta cu desfrânatul însuşi. Cum de poate nesocoti în felul ăsta sentimentele prietenei mele?

Mia se întoarce, şi revenim la subiecte neutre.

Arunc în vatră ultimul buştean, iar focul şuieră şi aruncă scânteie. Aproape că am rămas fără lemne. Deşi e vară, căldura şemineului e bine-venită pe o vreme atât de umedă.

— Mia, ştii cumva unde sunt lemnele de foc? o întreb eu, în timp ce soarbe din paharul de *daiquiri*.

— Cred că în garaj.

— Mă duc să le caut. În felul ăsta, o să explorez puţin casa.

Ies afară – ploaia s-a mai domolit – şi mă îndrept spre garajul pentru trei maşini construit alături de casă. Uşa laterală e deschisă, aşa că intru şi aprind lumina, să împrăştii întunericul. Neoanele se aprind pâlpâind şi bâzâind.

Înăuntru e o maşină şi îmi dau seama că e Audi-ul în care l-am văzut pe Elliot în după-amiaza asta. Văd şi două snowmobile, dar ceea ce îmi atrage atenţia sunt două motociclete de teren, ambele de 125 de centimetri cubi. Îmi aduc aminte cum a încercat Ethan vara trecută să mă înveţe să merg cu motocicleta; în mod inconştient îmi frec locul unde mi-a apărut o vânătaie după ce am căzut.

— Ştii să mergi cu ea? mă întreabă Elliot din spate.

Mă răsucesc pe călcâie.

— Te-ai întors.

— Aşa se pare.

Zâmbeşte, şi îmi dau seama că la fel ar fi răspuns şi Christian – dar fără enormul său zâmbet cald.

— Ei bine? insistă el.

Desfrânatule!

— Oarecum.

— Vrei să facem o plimbare?

Pufnesc.

— Ăă… nu. Christian nu cred că ar fi foarte încântat.

— Christian nu e aici.

Elliot zâmbeşte superior – *ah, e o trăsătură de familie* – şi face un gest cu mâna, prin care dă de înţeles că suntem singuri. Se apropie de una dintre motociclete şi ridică peste şa piciorul său lung, îmbrăcat în blugi, apucând ghidonul cu ambele mâini.

— Christian are… ăă… probleme când vine vorba de siguranţa mea. Ar fi bine să nu urc.

— Întotdeauna faci ce zice el?

În ochii săi azurii străluceşte o expresie maliţioasă, şi îl întrezăresc pe băiatul rău…

băiatul rău de care s-a îndrăgostit Kate. Băiatul rău din Detroit.

— Nu, ridic eu o sprânceană cu un aer dojenitor. Dar încerc să remediez asta. Şi-aşa are destule griji. S-a întors?

— Nu ştiu.

— N-ai fost la pescuit?

Elliot clatină din cap.

— Am avut nişte treabă în oraş.

Treabă? Pe naiba – o treabă blondă şi dichisită! Inspir adânc şi mă uit la el cu un aer uluit.

— Dacă nu vrei să te plimbi cu motocicleta, ce cauţi în garaj? întreabă el.

— Caut lemne de foc.

— Aici erai! ne întrerupe Kate. Oh, Elliot, te-ai întors.

— Bună, iubito, zâmbeşte el larg.

— Ai prins ceva?

Sunt foarte atentă la reacţia lui Elliot.

— Nu, răspunde el. Am avut nişte treabă în oraş.

Preţ de o clipă, văd pe chipul său o undă de incertitudine.

La naiba!

— Am venit să văd de ce întârzie Ana, spune Kate cu un aer nedumerit.

— Stăteam la taclale, răspunde Elliot, şi simt tensiunea dintre ei.

Se aude o maşină oprind în faţa garajului şi nimeni nu mai spune nimic. *Oh, s-a întors Christian! Slavă Domnului!* Motorul care acţionează uşa începe să bâzâie zgomotos, făcându-ne pe toţi să tresărim. Îi vedem pe soţul meu şi pe Ethan descărcând o camionetă. Christian se opreşte când ne zăreşte pe tustrei în garaj.

— Aţi pus la cale o trupă muzicală de garaj? întreabă el pe un ton sardonic, apoi intră şi se îndreaptă direct spre mine.

Zâmbesc. Sunt uşurată să-l revăd. Pe sub haina de fâş are salopeta pe care i-am vândut-o pe vremea când lucram la Clayton's.

— Bună, mă salută el, privindu-mă cu un aer întrebător, fără să-i ia în seamă pe Kate şi Elliot.

— Bună, răspund eu. Frumoasa salopetă.

— Are multe buzunare. E ideală pentru pescuit.

Vocea lui e blândă şi seducătoare – e doar pentru urechile mele –, iar când coboară privirea spre mine, are un aer sexy. Mă înroşesc, iar pe buze i se aşterne un zâmbet

larg, ce îi dezvelește toți dinții.

— Ești ud, murmur eu.

— A plouat. Ce faceți în garaj? întreabă el, luând până la urmă în considerare faptul că nu suntem singuri.

— Ana a venit să ia niște lemne de foc, rânjește Elliot, reușind să facă răspunsul lui să sune obscen. Am încercat s-o tentez cu o plimbare.

E un adevărat maestru când vine vorba de remarcile cu dublu înțeles.

Christian se înnegurează, iar mie îmi stă inima în loc.

— Dar a zis nu. Pentru că n-ai fi de acord, adaugă Elliot pe un ton blând, fără nicio insinuare.

Privirea cenușie a lui Christian revine la mine.

— Serios? murmură el.

— Uite ce e, abia aștept să aflu ce a făcut Ana, dar ce-ar fi să ne întoarcem în casă? intervine Kate.

Se apleacă, înhață doi bușteni și se răsucește pe călcâie, pornind spre ușă cu pași hotărâți. La dracu'! Kate e supărată – însă știu că nu pe mine. Elliot oftează și o urmează fără niciun cuvânt. Mă uit după ei,

dar Christian îmi distrage atenţia.

— Ştii să mergi pe motocicletă? întreabă el pe un ton neîncrezător.

— Nu foarte bine. M-a învăţat Ethan.

Brusc, privirea îi devine glacială.

— Ai luat o decizie bună, spune el cu glas mult mai rece decât înainte. Drumul e alunecos şi dificil din pricina ploii.

— Unde vrei să punem echipamentul de pescuit? întreabă Ethan de afară.

— Lasă-l acolo, Ethan. O să se ocupe Taylor de asta.

— Şi cu peştele ce fac? adaugă Ethan pe un ton vag ironic.

— Ai prins un peşte? întreb eu cu un aer surprins.

— Nu eu, Kavanagh.

Christian ţuguie buzele… cu o expresie simpatică, iar eu izbucnesc în râs.

— O să se ocupe doamna Bentley de el, îi răspunde lui Ethan, care zâmbeşte şi intră în casă.

— Te amuz, doamnă Grey?

— Grozav. Eşti ud… Hai să-ţi fac baie.

— Numai dacă faci baie cu mine.

Se apleacă şi mă sărută.

Pornesc apa în cada mare a camerei noastre şi torn în apă nişte ulei de baie scump, care începe să facă spumă imediat. Are o aromă minunată… iasomie, cred. Mă întorc în dormitor şi dau să pun pe umeraş rochia, cât timp se umple cada.

— Te-ai distrat? mă întreabă Christian, intrând în cameră şi închizând uşa.

E îmbrăcat doar cu un tricou şi nişte pantaloni de trening. E în picioarele goale.

— Da, murmur eu, sorbindu-l din priviri.

Mi-a fost dor de el. Ce caraghios – au trecut doar câteva ore.

Înclină capul într-o parte şi se uită la mine.

— Ce-i?

— Mă gândeam la cât de mult mi-ai lipsit.

— Vorbeşti ca şi cum nu te-ai fi simţit tocmai bine, doamnă Grey.

— Aşa-i, domnule Grey, nu m-am simţit bine.

Se apropie şi se opreşte în faţa mea.

— Ce ţi-ai cumpărat? şopteşte el, şi ştiu că o face doar ca să schimbe subiectul.

— O rochie, nişte pantofi şi un colier. Am cheltuit o mulţime de bani, adaug eu, uitându-mă la el cu un aer vinovat.

— Bine, murmură el amuzat, dându-mi o şuviţă pe după ureche. Şi, pentru a nu ştiu câta oară, sunt banii noştri, nu ai mei.

Mă apucă de bărbie, eliberându-mi buza de jos din strânsoarea dinţilor, şi îşi plimbă arătătorul pe tricoul meu, pe stern, între sâni, pe abdomen, peste buric, până la marginea de jos.

— N-o să ai nevoie de el în cadă, şopteşte şi, apucând tricoul cu ambele mâini, îl ridică uşor. Sus mâinile.

Mă supun, fără să-mi iau privirea din ochii lui, iar el îl aruncă pe podea.

— Am crezut că doar o să facem baie, spun, simţind cum îmi creşte pulsul.

— Mai întâi, vreau să te murdăresc. Şi mie mi-a fost dor de tine.

Se apleacă şi mă sărută.

— La naiba! Apa!

Încerc să mă ridic din pat, ameţită şi copleşită de orgasm, dar Christian nu-mi dă drumul. Sunt întinsă pe el.

— Christian, cada! spun eu, uitându-mă în ochii lui.

Izbucneşte în râs.

— Stai liniştită, e o baie cu scurgere foarte

bună.

Se trage de sub mine şi mă sărută scurt.

— Mă duc eu să opresc robinetul.

Se dă jos din pat şi se duce în baie cu paşi mari, iar eu îl urmăresc lacom din priviri. Hm… soţul meu – gol şi în curând ud. Zeiţa mea intimă îşi linge buzele lasciv şi îmi zâmbeşte cu un aer foarte satisfăcut. Sar şi eu din pat.

Stăm fiecare la câte un capăt al căzii, care e plină ochi – atât de plină, încât, ori de câte ori ne mişcăm, apa dă pe afară, ceea ce creează o atmosferă foarte decadentă. Şi mai decadent e Christian, care îmi spală picioarele, masându-mi tălpile şi trăgându-mă uşor de degete. Le sărută pe fiecare în parte şi îmi muşcă uşor degetul mare.

— Ah!

Simt un fior chiar acolo, în pântece.

— Aşa? şopteşte el.

— Îhî, bâigui eu incoerent.

Şi iarăşi începe să mă maseze. Vai, ce bine e. Închid ochii.

— Am văzut-o pe Gia în oraş, murmur eu.

— Serios? Cred că are şi ea o casă aici, spune el pe un ton expeditiv – subiectul nu-l

interesează deloc.

— Era cu Elliot.

Christian se opreşte din masaj. Acest detaliu i-a atras atenţia. Când deschid ochii, are capul înclinat într-o parte, ca şi cum n-ar fi înţeles ce i-am spus.

— Cum adică, cu Elliot? întreabă el, mai degrabă perplex, decât îngrijorat.

Îi povestesc ce am văzut.

— Ana, sunt doar prieteni. Cred că Elliot e foarte îndrăgostit de Kate.

Face o pauză, apoi adaugă pe un ton mai liniştit.

— De fapt, *ştiu* că e foarte îndrăgostit de Kate.

Se uită la mine cu un aer care vrea să spună că nu înţelege despre ce ar putea fi vorba.

— Kate e superbă, îmi laud eu prietena.

Pufneşte.

— Dar tot mă bucur că nu a venit ea să-mi ia interviul.

Îmi sărută degetul mare de la picior, îmi dă drumul la piciorul stâng şi mi-l ia la masat pe dreptul. Are degete atât de suple şi de puternice. Mă relaxez din nou. Nu vreau să ne certăm din cauza lui Kate. Închid ochii şi

mă las în seama degetelor lui magice.

Mă uit cu gura căscată în oglindă şi nu recunosc vampa care se uită la mine. Kate şi-a dat toată silinţa şi a făcut o păpuşă Bărbie din mine, fardându-mă şi coafându-mă. Am părul drept şi voluminos, genele date cu rimel şi buzele stacojii. Arăt… sexy. Am nişte picioare uriaşe, accentuate de pantofii Manolo şi de rochia indecent de scurtă. Am nevoie de aprobarea lui Christian, deşi bănuiesc că n-o să-i placă să-mi expun o parte atât de mare din corp. În vederea unei *entente cordiale*[16], hotărăsc să-l întreb. Îmi iau Blackberry-ul.

De la: Anastasia Grey
Subiect: Fundul meu pare mare în rochia asta?
Data: 27 august 2011, 18:53
Către: Christian Grey

Domnule Grey,
Am nevoie de sfatul tău de croitor.

---

16 În franceză, în original: „înţelegere cordială”. (N.t.)

A ta,
Dn. G. X

De la: Christian Grey
Subiect: Excelent
Data: 27 august 2011, 18:55
Către: Anastasia Grey

Doamnă Grey,
Mă cam îndoiesc.
Dar am să vin să-ţi examinez cu atenţie fundul, să fiu sigur.
Al tău nerăbdător,
Dl G x

Christian Grey
CEO, Grey Enterprise Holdings Inc.

Imediat după ce termin de citit e-mailul, uşa dormitorului se deschide, iar Christian înmărmureşte în prag. Rămâne cu gura căscată şi face ochii mari.

Mama mă-sii… poate să fie de bine sau poate să fie de rău.

— Ei bine? şoptesc eu.

— Ana, arăţi... Uau!

— Îi place?

— Da, cred că da.

Are vocea un pic răguşită. Intră în dormitor cu paşi mici, închizând uşa în urma lui. E îmbrăcat cu blugi negri, un tricou alb şi o haină neagră. Arată superb. Se apropie lent, iar când ajunge lângă mine, îşi aşează mâinile pe umerii mei şi mă întoarce cu faţa spre oglindă, rămânând în spatele meu. Ochii mei se întâlnesc cu ai lui în oglindă, apoi Christian coboară privirea, fascinat de spatele meu gol. Degetele sale îmi alunecă pe şira spinării, ajungând în zona lombară, unde pielea se întâlneşte cu materialul argintiu.

— E foarte decoltată, murmură el.

Mâna lui alunecă mai jos, trecându-mi peste fund şi ajungând la coapsa goală. Face o pauză, ochii săi cenuşii sfredelindu-mi ochii albaştri. Apoi ridică uşor degetele până lângă marginea de jos a rochiei.

Urmărindu-i degetele lungi, care se mişcă delicat şi provocator pe pielea mea, şi simţind furnicăturile pe care le lasă în urmă, buzele mele formează un „O” perfect.

— Nu e distanţă mare de aici, şopteşte el,

atingând tivul rochiei, apoi ridică mâna – până aici.

Mă trec fiorii când îi simt degetele mângâindu-mi sexul prin chiloţi, pipăindu-mă şi aţâţându-mă.

— Şi care e ideea? şoptesc eu.

— Ideea e că... nu-i departe de aici – degetele lui se apropie de marginea chiloţilor mei, iar unul intră sub ei, atingându-mi pielea uşor jilavă – până aici. Şi apoi până aici, adaugă el, vârând un deget în mine.

Mă trec fiorii şi scot un geamăt discret şi prelung.

— E a mea, îmi şopteşte el la ureche, apoi, închizând ochii, mişcă degetul în sus şi în jos. Nu vreau s-o vadă nimeni altcineva.

Am respiraţia precipitată, gâfâitul meu potrivindu-se cu ritmul degetului său. Mi se pare extrem de erotic să-l urmăresc în oglindă.

— Aşa că să fii cuminte şi să nu te apleci, şi totul va fi bine.

— Deci eşti de acord? murmur eu.

— Nu, dar n-am să te împiedic s-o porţi. Arăţi superb, Anastasia.

Îşi retrage brusc degetul din mine, lăsându-mă plină de dorinţă şi vine în faţa

mea. Aşează vârful degetului său invadator pe buza mea de jos. În mod instinctiv, îmi ţugui buzele şi îl sărut, fiind răsplătită cu un zâmbet lasciv. Îşi vâră degetul în gură, iar expresia lui îmi dă de înţeles că am un gust bun… foarte bun. Mă înroşesc. Oare întotdeauna o să mă şocheze acest gest?

Mă ia de mână.

— Vino, îmi porunceşte el pe un ton blând.

Îmi vine să spun că dorinţele lui sunt lege pentru mine, dar îmi aduc aminte ce s-a întâmplat ieri în camera de joacă şi mă abţin.

Aşteptăm desertul într-un restaurant luxos şi exclusivist din oraş. Până acum, a fost o seară animată, iar Mia e ferm convinsă că ar trebui să continue, şi să mergem într-un club. În clipa asta, e în sfârşit tăcută, sorbind fiecare cuvânt al lui Ethan, care stă de vorbă cu Christian. E limpede că Mia e îndrăgostită de Ethan şi că Ethan, ei bine, e greu de spus. Nu-mi dau seama dacă sunt doar prieteni sau e ceva mai mult între ei.

Christian pare în largul său. A discutat însufleţit cu Ethan. Se vede că s-au înţeles bine în timpul pescuitului. Discută mai ales despre psihologie. În mod ironic, soţul meu

pare să ştie mai multe decât el. Zâmbesc discret, ascultându-le conversaţia fără multă atenţie, dându-mi seama cu tristeţe că expertiza lui e rezultatul interacţiunii lui cu atât de mulţi psihiatri.

Îmi vin în minte vorbele pe care mi le-a şoptit odată, în timp ce făceam dragoste: „Tu eşti cea mai bună terapie". Oare e adevărat? *Oh, Christian, sper să ai dreptate.*

Îi arunc o privire lui Kate. Arată superb, dar asta nu-i o noutate. Ea şi Elliot sunt mai puţin animaţi. El pare agitat – face glume cu glas cam ridicat, iar râsul său e un pic forţat. Oare s-au certat? Ce nu-i dă pace? O fi din cauza arhitectei? Mi se strânge inima la gândul că ar putea s-o rănească pe prietena mea cea mai bună. Mă uit la intrare, aşteptându-mă s-o văd pe Gia cea dichisită intrând în restaurant şi apropiindu-se cu paşi siguri de noi. Mintea îmi joacă feste – presupun că de la alcool. Simt că începe să mă doară capul.

Brusc, Elliot ne surprinde pe toţi, ridicându-se în picioare, făcând scaunul să scârţâie pe podeaua de gresie. Toate privirile se îndreaptă spre el. Se uită la Kate preţ de o clipă, apoi îngenunchează lângă ea.

Dumnezeule mare!

O ia de mână, şi tăcerea se lasă ca o pătură peste întreg restaurantul – toată lumea se opreşte din mâncat, din vorbit şi din plimbat, uitându-se spre masa noastră.

— Frumoasa mea Kate, te iubesc. Eleganţa, frumuseţea şi sufletul tău plin de pasiune nu au egal. Mi-ai cucerit inima. Petrece-ţi viaţa alături de mine. Căsătoreşte-te cu mine.

Sfinte Sisoe!

Capitolul 14

Atenţia întregului restaurant e îndreptată spre Kate şi Elliot. Toată lumea aşteaptă cu sufletul la gură. Aşteptarea e insuportabilă. Tăcerea se întinde ca o bandă de cauciuc foarte încordată. Atmosfera e apăsătoare şi neliniştită – şi totuşi, plină de speranţă.

Kate se uită cu o mină indescifrabilă la Elliot, care o priveşte din genunchi, cu ochii plini de dorinţă – ba chiar şi de teamă. *Pentru numele lui Dumnezeu, Kate! Pune capăt supliciului său. Te rog.* Of, ar fi putut s-o ceară între patru ochi.

O singură lacrimă se prelinge pe obrazul ei, cu toate că faţa ei rămâne impasibilă. La naiba! Kate plânge? apoi pe buze i se aşterne lent un zâmbet ce pare să spună: „Am atins nirvana”.

— Da, murmură ea.

Un răspuns şoptit şi tandru – nu e deloc genul ei. Urmează o pauză de o fracţiune de secundă, apoi toată lumea din restaurant

răsuflă uşurată, iar hărmălaia devine asurzitoare: aplauze spontane, chiote, fluierături şi urale. Dintr-odată, lacrimile mi se preling pe obraz, stricându-mi machiajul care te trimite cu gândul la Barbie şi în acelaşi timp, la Joan Jett[17].

Fără să ţină seama de zarva din jurul lor, prietena mea şi fratele lui Christian sunt prinşi în mica lor lume. Elliot scoate o cutiuţă din buzunar, o deschide şi i-o întinde lui Kate. Un inel. Şi, din câte îmi pot da seama e un inel splendid, dar trebuie să mă uit mai de aproape. Asta făcea cu Gia? Alegea un inel? *La dracu'!* Vai, ce mă bucur că nu i-am spus lui Kate!

Kate ridică privirea de la inel la Elliot şi îşi aruncă braţele în jurul gâtului său. Se sărută surprinzător de cast pentru ei, şi toată lumea izbucneşte în urale. Elliot se ridică în picioare şi îi mulţumeşte lui Kate cu o plecăciune surprinzător de elegantă, apoi, cu un uriaş zâmbet de satisfacţie, se aşează pe scaun. Nu pot să-mi iau ochii de la ei. Scoţând inelul din cutiuţă, Elliot îl pune cu grijă pe degetul

---

17 Joan Jett (1958) – chitaristă şi solistă de rock americană. (N.t.).

lui Kate, şi se sărută încă o dată.

Christian îmi strânge mâna. Abia acum îmi dau seama că, în tot acest timp, l-am strâns cu putere de mână. Îi dau drumul, un pic stânjenită, iar el îşi scutură uşor mâna şi şopteşte:

— Au!

— Scuze. Ştiai de asta? murmur eu.

Christian zâmbeşte, şi îmi dau seama că ştia. Apoi cheamă chelnerul.

— Două sticle de şampanie Cristal, te rog, comandă el. Din 2002, dacă aveţi.

Îi zâmbesc ironic.

— Ce-i? mă întreabă el.

— Pentru că cea din 2002 e mult mai bună decât cea din 2003 îl tachinez eu.

Râde.

— Da, Anastasia, pentru papilele unui cunoscător, chiar este.

— Ai papile foarte sensibile, domnule Grey, şi gusturi unice, zâmbesc eu.

— Aşa este, doamnă Grey, se apleacă el spre mine. Tu ai gustul cel mai bun, şopteşte el şi îmi sărută un anumit locşor de după ureche, trimiţându-mi fiori pe şira spinării.

Mă fac stacojie şi îmi aduc aminte cu plăcere de felul în care mi-a demonstrat mai

devreme că am o rochie foarte scurtă.

Mia e prima care îi îmbrăţişează pe Kate şi Elliot, după care cu toţii ne ridicăm să felicităm fericitul cuplu. O strâng foarte tare în braţe pe Kate.

— Vezi? îşi făcea griji din pricina cererii în căsătorie, şoptesc eu.

— Oh, Ana, chicoteşte ea cu lacrimi în ochi.

— Kate, mă bucur atât de mult pentru tine. Felicitări!

Christian e în spatele meu. Dă mâna cu Elliot, apoi – surprinzându-ne şi pe Elliot, şi pe mine – îl ia în braţe. Reuşesc să disting ce-i şopteşte fratelui său.

— Bravo, Lelliot.

Elliot nu spune nimic, redus pentru prima dată la tăcere, apoi îl strânge şi el în braţe pe Christian.

Lelliot?

— Mulţumesc, Christian, spune Elliot cu glasul sugrumat de emoţie.

Christian o strânge şi pe Kate în braţe – scurt, stângaci şi fără să-şi atingă pieptul de al ei. Ştiu că atitudinea lui Christian faţă de ea este, în cele mai bune cazuri, tolerantă, iar de cele mai multe ori, ambivalentă, aşa că

acest gest e un progres. Dându-i drumul, îi şopteşte atât de încet, încât doar ea şi cu mine putem auzi:

— Sper să fii la fel de fericită în căsnicie pe cât sunt eu.

— Mulţumesc, Christian. Asta sper şi eu, răspunde ea cordial.

Chelnerul s-a întors cu şampania, pe care începe să o deschidă cu discreţie.

Christian ridică paharul:

— Pentru Kate şi fratele meu Elliot. Felicitări!

Sorbim cu toţii din şampanie – mă rog, eu o dau pe gât. Hm, ce gust bun are Cristal, şi îmi aduc aminte de prima oară când am băut din ea la clubul lui Christian, precum şi de călătoria palpitantă cu liftul care a urmat.

Christian se încruntă la mine.

— La ce te gândeşti? şopteşte el.

— La ziua când am băut prima oară şampanie Cristal.

Pe chip i se aşterne o mină întrebătoare.

— Eram la clubul tău, îi explic eu.

Zâmbeşte.

— Ah, da. Îmi aduc aminte, răspunde el, făcându-mi cu ochiul.

— Elliot, ai stabilit data? întreabă Mia cu

glas tare.

Elliot îi aruncă surorii lui o privire exasperată.

— Abia am cerut-o în căsătorie pe Kate. Te anunţăm când stabilim data.

— Ce bine ar fi dacă aţi face nunta de Crăciun! Ar fi atât de romantic, şi nu v-ar fi deloc greu să vă amintiţi aniversarea nunţii, bate Mia din palme.

— O să ne gândim şi la varianta asta, îi zâmbeşte ironic Elliot.

— După şampanie, am putea merge în club? se întoarce Mia spre Christian, privindu-l ţintă cu ochii ei mari şi căprui.

— Cred că ar trebui să-i întrebăm pe Elliot şi Kate ce le-ar plăcea să facă.

Ca la un semn, ne întoarcem cu toţii spre ei. Elliot ridică din umeri, iar Kate se îmbujorează. Dorinţa carnală pentru logodnicul ei e atât de limpede, încât pufnesc, aproape scuipând pe masă şampania de patru sute de dolari sticla.

Zax e cel mai exclusivist club de noapte din Aspen – cel puţin, aşa zice Mia. Cu braţul petrecut pe după mijlocul meu, Christian depăşeşte coada mică de la intrare, şi ni se

permite accesul imediat. Mă întreb într-o doară de ce e proprietatea lui. Mă uit la ceas – e unsprezece jumate – şi mă simt ameţită. Cele două pahare de şampanie şi paharele de Pouilly-Fumé din timpul mesei încep să-şi facă efectul şi sunt recunoscătoare că soţul meu mă ţine pe după talie.

— Domnule Grey, bine aţi revenit, îl salută o blondă foarte atrăgătoare, cu picioare lungi, îmbrăcată în satin negru – pantaloni scurţi mulaţi, tricou fără mâneci – şi cu o tichie roşie pe cap.

Afişează un zâmbet larg, tipic american, ce îi dezveleşte dinţii, iar buzele stacojii i se asortează cu tichia.

— O să vă ia Max hainele.

Un tânăr îmbrăcat complet în negru – din fericire, nu în satin – zâmbeşte şi se oferă să-mi ia haina. Ochii lui negri sunt calzi şi ispititori. Sunt singura care are haină: Christian a insistat să-mi iau pe mine trenciul Miei ca să-mi acopăr fundul – aşa că Max nu trebuie să se ocupe decât de mine.

— Frumoasă haină, spune el, uitându-se ţintă la mine.

Alături de mine, Christian se zbârleşte şi îl fixează pe Max cu o privire al cărei mesaj e:

„Cară-te! Acum!”. Tânărul se înroşeşte şi îi înmânează repede numărul de la garderobă al hainei mele.

— Să vă conduc la masă, îi spune soţului meu Domnişoara Pantaloni Scurţi de Satin, fluturându-şi genele, apoi îşi dă într-o parte părul blond şi lung şi porneşte nonşalant spre intrarea în club.

Îl strâng mai tare pe Christian pe după mijloc, iar el se uită la mine cu un aer întrebător preţ de o clipă, apoi zâmbeşte ironic şi pornim în urma Domnişoarei Pantaloni Scurţi de Satin.

În club, lumina e difuză, pereţii sunt negri, iar mobilele, de un roşu-închis. De-a lungul a doi pereţi sunt amenajate separeuri, iar în centru se află un bar în formă de „U”. Deşi suntem în afara sezonului, e destul de aglomerat: bogaţii din Aspen au ieşit să se distreze într-o seară de sâmbătă. Ţinutele sunt relaxate şi, pentru prima oară în seara asta, simt că sunt prea elegantă sau prea… dezbrăcată – nu-mi dau seama exact. Podeaua şi pereţii vibrează de la muzica ce se revarsă dinspre ringul de dans din spatele barului, iar luminile se răsucesc şi se aprind intermitent. Un pic ameţită de băutură, îmi

spun într-o doară că localul ăsta ar fi un adevărat coşmar pentru un epileptic.

Pantaloni Scurţi de Satin ne conduce la un separeu de pe colţ, în care intrarea e oprită de un cordon. E aproape de bar şi are acces direct la ringul de dans. E limpede că sunt cele mai bune locuri din club.

— O să vină cineva să vă ia comanda, ne spune ea, afişând un zâmbet de un megawatt, şi, clipind încă o dată spre soţul meu porneşte nonşalant spre intrare.

Mia deja se mişcă de pe un picior pe altul, nerăbdătoare să urce pe ring, iar Ethan îşi face milă de ea.

— Şampanie? îi întreabă Christian când îi vede luându-se de mână şi urcând pe ring.

Ethan încuviinţează cu un semn, iar Mia dă din cap cu entuziasm.

Kate şi Elliot iau loc pe o canapea moale de catifea, ţinându-se de mână. Au un aer atât de fericit – feţele lor sunt blânde şi radioase în lumina difuza a lumânărilor ce pâlpâie pe masa joasă, în suporturi de cristal. Christian îmi face semn să iau loc, iar eu mă aşez lângă Kate, apoi ia loc lângă mine şi cercetează localul cu un aer neliniştit.

— Arată-mi inelul, îi cer eu prietenei mele,

ridicând vocea să acopăr muzica.

La plecare, sigur o să fiu răguşită. Kate îmi zâmbeşte radios şi ridică mâna. Inelul e superb: un briliant într-o montură fină, mărginit de diamante mici pe fiecare parte. Are un aer victorian.

— E foarte frumos.

Încuviinţează din cap cu un aer încântat şi, întinzând mâna, strânge uşor coapsa lui Elliot, care se apleacă şi o sărută.

— Mergeţi într-un dormitor, le strig eu.

Elliot surâde.

O tânără brunetă, tunsă scurt, cu un zâmbet jucăuş, îmbrăcată de rigoare – pantaloni scurţi din satin negru – vine să ne ia comanda.

— Ce vreţi să beţi? întreabă Christian.

— De data asta, nu faci tu cinste, mormăie Elliot.

— Nu începe cu porcăriile din astea, îi răspunde blând Christian.

În ciuda obiecţiilor lui Kate, Elliot şi Ethan, Christian a fost cel care a plătit cina pentru noi toţi. Pur şi simplu i-a expediat şi nici n-a vrut să audă că ar putea achita nota altcineva. Mă uit drăgăstos la el. Domnul Cincizeci de Vicii… Întotdeauna dornic să

deţină controlul.

Elliot deschide gura să spună ceva, dar, în mod înţelept probabil, o închide la loc.

— Eu vreau o bere, spune el.

— Kate? întreabă Christian.

— O să continui cu şampanie, te rog. Cristal mi se pare delicioasă. Dar sunt sigură că Ethan ar vrea o bere.

Îi zâmbeşte afectuos – *da, afectuos* – lui Christian. Străluceşte de fericire. Simt bucuria radiind din ea, şi e o plăcere s-o văd aşa.

— Ana?

— Şampanie, te rog.

— O sticlă de Cristal, trei Peroni, o sticlă de apă minerală rece şi şase pahare, îi spune el chelneriţei pe obişnuitul său ton serios şi autoritar.

Ce sexy el

— Am înţeles. Imediat.

Domnişoara Pantaloni Scurţi Numărul Doi îi zâmbeşte senzual, dar, de data asta, Christian e scutit de fluturarea genelor, deşi obrajii chelneriţei se înroşesc un pic.

Clatin din cap cu un aer resemnat. *E al meu, scumpo.*

— Ce-i? mă întreabă Christian.

— Nu ţi-a fluturat din gene, zâmbesc eu ironic.

— Ah, păi trebuia? spune el amuzat.

— Femeile fac asta de obicei, îi răspund eu pe un ton zeflemitor.

Christian surâde.

— Doamnă Grey, eşti cumva geloasă?

— Absolut deloc, spun eu, ţuguind buzele.

Şi îmi dau scama că încep să tolerez femeile care îi fac ochi dulci soţului meu. Sau sunt aproape. Christian mă ia de mână şi îmi sărută degetele.

— N-ai de ce să fii geloasă, doamnă Grey, îmi şopteşte el la ureche, gâdilându-mă cu respiraţia.

— Ştiu.

— Bine.

Chelneriţa se întoarce şi, câteva clipe mai târziu, sorb dintr-un nou pahar de şampanie.

— Poftim, îmi întinde Christian un pahar de apă. Bea.

Mă uit la el şi îl văd mai degrabă decât îi aud oftatul.

— Trei pahare de vin alb la cină şi două de şampanie, după un *daiquiri* de căpşune şi două pahare de Frascati la prânz. Bea. Acum, Ana.

De unde ştie de cocteilurile din după-amiaza asta? Mă încrunt la el. Dar are dreptate. Luând paharul de apă, îl dau pe gât într-un mod foarte nefeminin, ca să-mi exprim protestul faţă de faptul că mi se spune ce să fac… iarăşi. Apoi mă şterg la gură cu dosul palmei.

— Bravo, spune el, zâmbind ironic. Deja ai vomitat pe mine o dată. Nu vreau să repet experienţa prea curând.

— Nu ştiu de ce te plângi. În fond, după aceea, ai reuşit să te culci cu mine.

Zâmbeşte, iar ochii i se îmblânzesc.

— Da, aşa e.

Ethan şi Mia se întorc de pe ring.

— Ethan s-a săturat. Haideţi, fetelor. Pe ring! Să ne rupem în figuri şi să scăpăm de caloriile din îngheţata de cacao.

Kate se ridică imediat.

— Vii? îl întreabă ea pe Elliot.

— Lasă-mă să stau aici şi să mă uit la tine, spune el.

Şi sunt nevoită să întorc capul în altă parte, îmbujorându-mă din pricina felului în care o priveşte. Kate zâmbeşte, iar eu mă ridic în picioare.

— Mă duc să ard nişte calorii, spun eu şi,

aplecându-mă, îi şoptesc lui Christian la ureche: Poţi să te uiţi la mine.

— Să nu te apleci, mormăie el.

— Bine, răspund eu, îndreptându-mă brusc de spate.

Uau! Mi se înceţoşează privirea, şi mă sprijin de umărul lui Christian, întrucât simt că se învârte clubul cu mine.

— Poate că ar fi bine să mai bei nişte apă, murmură Christian pe un ton dojenitor.

— Mă simt bine. Canapelele astea sunt foarte joase, iar tocurile mele, înalte.

Kate mă ia de mână, şi, inspirând adânc, pornesc cu paşi siguri în urma ei şi a Miei, urcând pe ring.

Muzica îmi vibrează în piept – un ritm tehno, cu bas puternic. Ringul nu e aglomerat, ceea ce înseamnă că avem spaţiu să ne desfăşurăm. Selecţia melodiilor este eclectică – atât piese noi, cât şi din cele vechi. N-am fost niciodată o bună dansatoare. De fapt, am început să dansez abia de când sunt cu Christian. Kate mă ia în braţe.

— Sunt atât de fericită, strigă ea, acoperind muzica, apoi începe să danseze.

Mia se uită zâmbind la noi şi dansează în jurul nostru. Doamne, cât loc ocupă pe ring.

Mă uit spre masa noastră. Tustrei bărbaţii se uită la noi. Încep să mă mişc. Ritmul e destul de alert. Închid ochii şi mă las în voia muzicii.

Când deschid ochii, ringul deja începe să se umple. Kate, Mia şi cu mine suntem nevoite să ne apropiem mai mult una de alta. Spre surprinderea mea, îmi dau seama că mă simt foarte bine şi încep să mă mişc mai… curajos. Kate mă încurajează, ridicând degetul mare, iar eu îi zâmbesc radios.

Închid ochii. Oare de ce n-am făcut asta în primii douăzeci de ani ai vieţii mele? Am ales să citesc în loc să dansez. *Jane Austen nu prea avea pe ce muzică să danseze, iar Thomas Hardy… Doamne, s-ar fi simţit extrem de vinovat dacă ar fi dansat cu altcineva decât cu prima lui soţie. E* un gând care mă face să chicotesc.

Totul i se datorează lui Christian. El mi-a dat această încredere în trupul şi în mişcările mele.

Brusc, simt două mâini pe şolduri. Zâmbesc. Ni s-a alăturat şi Christian. Mă unduiesc, iar mâinile lui îmi coboară pe fund şi îmi strâng fesele, apoi se întorc pe şolduri.

Deschid ochii şi văd că Mia se uită la mine

cu un aer îngrozit. *La naiba... Chiar aşa rău dansez?* Îl apuc de mâini pe Christian. Sunt păroase! Ce d*racu'! Nu* sunt mâinile lui! Mă răsucesc pe călcâie şi în faţa mea, văd un gigant blond, cu mai mulţi dinţi decât e normal, dezveliţi de un zâmbet strâmb.

— Ia-ţi mâinile de pe mine! ţip eu copleşită de furie, acoperind muzica duduitoare.

— Hai, iubito, ne distrăm şi noi un pic.

Zâmbeşte, ridicând mâinile de maimuţă, cu ochii strălucind la lumina intermitentă a neoanelor cu ultraviolete.

Fără să-mi dau seama ce fac, mă trezesc dându-i o palmă peste faţă.

*Au! La dracu'... Mâna... Mă ustu*ră.

— Pleacă de lângă mine! ţip eu.

Se uită la mine, ducând mâna la obrazul înroşit. Ridic în faţa lui mâna îndurerată, răşchirând degetele, astfel încât să-mi vadă verigheta.

— Sunt căsătorită, dobitocule!

Ridică din umeri cu un aer arogant, apoi afişează un zâmbet sincer în chip de scuză.

Mă uit frenetic în jur. Mia e în dreapta mea, încruntându-se la Gigantul Blond, iar Kate dansează, fără să-şi dea seama ce s-a întâmplat. Christian nu e la masă. *Oh, sper*

că s-a dus la baie. Fac un pas în spate şi mă lovesc de un piept pe care îl cunosc foarte bine. *La naiba!* Christian mă cuprinde cu o mână pe după mijloc şi mă trage în stânga lui.

— Ia-ţi dracului mâinile de pe soţia mea, spune el.

Nu ţipă, dar reuşeşte cumva să se facă auzit peste muzică.

Mama mă-sii!

— Poate să aibă grijă de ea şi singură, strigă Gigantul Blond.

Mâna lui coboară de la obrazul peste care l-am lovit, iar Christian îl loveşte. E ca şi cum aş vedea totul cu încetinitorul. Un pumn în bărbie atât de bine calculat şi dat cu o viteză atât de mare – dar fără risipă de energie –, încât Gigantul Blond e luat prin surprindere şi se prăvăleşte pe podea. Nenorocitul!

Sfinte Sisoe!

— Christian, nu! strig eu, cuprinsă de panică, şi mă aşez în faţa lui, încercând să-l opresc.

La naiba, ar fi în stare să-l omoare!

— L-am lovit şi eu! strig eu peste muzică.

Dar Christian nu se uită la mine. Se uită la atacatorul meu cu o agresivitate pe care nu i-

am văzut-o până acum pe chip. Sau poate doar o dată, după ce Jack Hyde s-a dat la mine.

Ceilalţi dansatori se îndepărtează de noi ca o undă pe un iaz, făcând cerc în jurul nostru şi păstrându-se la distanţă. Gigantul Blond se ridică în picioare, iar Elliot ni se alătură.

Oh, nu! Kate e lângă mine, uitându-se cu gura căscată la noi toţi. Elliot îl apucă pe Christian de braţ, iar Ethan urcă şi el pe ring.

— Ia-o uşor. N-am vrut să deranjez pe nimeni, spune Gigantul Blond, ridicând mâinile într-un gest defensiv şi bătând rapid în retragere.

Christian îl urmăreşte cu privirea retrăgându-se de pe ring, fără să se uite la mine.

Fondul muzical trece de la versurile explicite ale piesei „Sexy Bitch" la una tehno, cu o voce feminină plină de pasiune. Elliot se uită la mine, apoi la Christian şi, dându-i drumul, o ia pe Kate la dans. Îmi petrec braţele pe după gâtul lui Christian; privirea lui e scăpărătoare şi feroce. Îl întrezăresc pe adolescentul bătăuş. *Dumnezeule mare!*

Christian se uită cu atenţie la chipul meu.

— Te simţi bine? mă întreabă el după câteva clipe.

— Da.

Îmi frec palma, încercând să scap de usturime, apoi îmi lipesc mâinile de pieptul lui. Simt că îmi pulsează palma. E prima oară când dau o palmă cuiva. Ce mi-o fi venit? Faptul că cineva a mâna pe mine nu e o crima împotriva umanităţii, nu?

Şi totuşi, în adâncul meu, ştiu de ce l-am lovit. Pentru că am ştiut în mod instinctiv cum va reacţiona Christian, văzând că mă pipăie un străin. Ştiam că-şi va pierde preţiosul său control de sine. Şi faptul că un nimeni idiot l-ar putea tulbura pe soţul meu, iubirea mea, mă înfurie. Rău de tot.

— Vrei să iei loc? mă întreabă el, acoperind ritmul tehno.

Oh, întoarce-te la mine, te rog.

— Nu. Dansează cu mine.

Se uită impasibil la mine, fără să spună nimic.

„Atinge-mă…”, cântă vocea feminină.

— Dansează cu mine.

Încă e furios.

— Dansează. Christian, te rog.

Îl iau de mâini. Christian se uită încruntat

după individul ăla, dar eu încep să mă unduiesc, atingându-mă de el.

Ceilalţi dansatori s-au apropiat din nou de noi, cu toate că încă păstrează o distanţă de siguranţă de vreo jumătate de metru.

— L-ai lovit? mă întreabă Christian, rămânând nemişcat.

Îl apuc de pumnii încleştaţi.

— Bineînţeles că da. Am crezut că eşti tu, dar avea mâinile păroase. Dansează cu mine, te rog.

În timp ce Christian se uită la mine, scânteile din ochii lui se schimbă lent, evoluând în altceva, ceva mai întunecat şi mai sexy. Brusc, mă apucă de încheieturile mâinilor şi mă lipeşte de el, ducându-mi mâinile la spate.

— Vrei să dansezi? Hai să dansăm, îmi mormăie el la ureche, şi îşi unduieşte şoldurile pe trupul meu, iar eu nu pot decât să-l urmez căci îmi ţine mâinile la spate.

Oh… Christian ştie să se mişte – şi se mişcă excelent. Mă ţine lipită de el, dar, încetul cu încetul, mâinile i se relaxează şi îmi dă drumul. Mâinile mele îi alunecă în sus pe braţe, pipăindu-i prin haină muşchii încordaţi, şi i se opresc pe umeri. Mă lipeşte

şi mai tare de trupul său, iar eu îi urmez mişcările, în timp ce el dansează lent şi senzual, în ritmul vibrant al muzicii de dans.

În clipa în care mă apucă de mână şi mă răsuceşte întâi spre stânga, apoi spre dreapta, ştiu că e iarăşi cu mine. Zâmbesc. Îmi zâmbeşte şi el.

Dansăm împreună şi e o experienţă eliberatoare – ne distrăm. Furia lui e dată uitării, sau suprimată. Christian mă răsuceşte cu multă îndemânare în micul nostru spaţiu de pe ring, fără să-mi dea drumul. Mă face să mă mişc elegant, şi tocmai în asta constă talentul său. Mă face să fiu sexy, pentru că aşa e şi el. Şi iubită, pentru că, în ciuda pervertirii sale în cincizeci de nuanţe, are multă iubire de oferit. Dacă cineva s-ar uita la el acum, văzându-l cum se distrează, ar putea crede că soţul meu e complet lipsit de griji. Dar ştiu că iubirea lui e umbrită de nevoia lui de control şi de înclinaţia lui excesivă de a mă proteja – şi totuşi, aceste probleme nu mă fac să-l iubesc mai puţin.

Când se schimbă piesa, deja gâfâi.

— Vrei să luăm loc? întreb eu cu respiraţia tăiată.

— Sigur, răspunde el, şi părăsim împreună ringul de dans.

— M-ai excitat şi m-ai făcut să transpir, îi şoptesc eu când ne aşezăm la masă.

Mă ia în braţe.

— Îmi place când eşti excitată şi transpirată. Deşi prefer să te excit şi să te fac să transpiri în privat, murmură el, afişând un zâmbet lasciv.

Acum, după ce ne-am aşezat, e ca şi cum incidentul de pe ring nici n-ar fi avut loc. Sunt vag surprinsă că nu am fost daţi afară. Nimeni nu se uită la noi, iar Gigantul Blond nu e de văzut pe nicăieri. Poate că a plecat sau poate că el e cel care a fost dat afară. Kate şi Elliot dansează indecent pe ring, dar Ethan şi Mia sunt mai reţinuţi. Iau încă o gură de şampanie.

— Poftim, îmi aşează Christian în faţă încă un pahar de apă uitându-se intens la mine.

Are un aer nerăbdător. *Bea-l*, pare să zică. *Bea-l acum.*

Fac ce mi se cere. În plus, mi-e sete.

Scoate o sticlă de Peroni din găletuşa cu gheaţă de pe masă şi ia o gură zdravănă.

— Şi dacă ar fi fost presa aici? întreb eu.

Christian îşi dă seama imediat că mă refer

la pumnul pe care i l-a dat Gigantului Blond.

— Am avocaţi scumpi, răspunde el calm, cu un aer extrem de arogant.

Mă încrunt.

— Dar nu eşti mai presus de lege, Christian. Aveam situaţia sub control.

Ochii săi capătă brusc o expresie glacială.

— Nimeni nu se atinge de ce e al meu, spune el pe un ton categoric, ce îmi dă fiori.

Expresia lui îmi dă de înţeles că îmi scăpa un lucru evident.

Oh... Iau încă o gură de şampanie. Dintr-odată, mă simt copleşită. Muzica e tare şi duduitoare, mă dor mâinile şi picioarele, şi mă simt ameţită.

Christian mă ia de mână.

— Hai să mergem. Vreau să te duc acasă.

Kate şi Elliot coboară de pe ring.

— Plecaţi? întreabă Kate cu speranţă în glas.

— Da, spune Christian.

— Ce bine, venim şi noi.

În timp ce aşteptăm la garderobă să mi se aducă trenciul, Kate mă ia la întrebări.

— Ce s-a întâmplat cu tipul de pe ring?

— M-a pipăit.

— Când am deschis ochii, am văzut că l-ai

pocnit.

Ridic din umeri.

— Ei bine, ştiam că soţul meu o să-şi iasă din fire şi că asta ar putea să-ţi strice seara.

Încă nu-mi dau seama ce simt faţă de felul în care a reacţionat Christian. Mi-a fost teamă să nu se ajungă la ceva şi mai grav.

— Seara noastră, mă corectează ea. E iute la mânie, nu-i aşa? adaugă Kate pe un ton sec, uitându-se la Christian, care îmi ia haina de la garderobier.

Pufnesc şi zâmbesc.

— Da, se poate zice şi aşa.

— Cred că îl controlezi destul de bine.

— Îl controlez? mă încrunt eu.

Eu îl *controlez* pe Christian?

— Poftim, îmi spune el, întinzându-mi trendul.

— Trezeşte-te, Ana, mă scutură Christian uşor.

Am ajuns acasă. Deschid ochii fără tragere de inimă şi cobor împleticindu-mă din microbuz. Kate şi Elliot au dispărut, iar Taylor aşteaptă răbdător lângă maşină.

— Vrei să te duc în braţe?

Clatin din cap.

— O să-i aduc eu pe domnişoara Grey şi pe domnul Kavanagh, spune Taylor.

Christian încuviinţează din cap, apoi mă conduce spre uşa de la intrare, iar eu îmi târâi picioarele dureroase după el. Când ajungem la uşă, se apleacă, mă apucă de gleznă şi îmi scoate uşor un pantof, apoi pe celălalt. *Vai, ce uşurare!* Se îndreaptă de spate şi mă priveşte în ochi, ţinând în mână pantofii Manolo.

— Mai bine? mă întreabă el amuzat.

Încuviinţez din cap.

— Mi-am imaginat cu multă plăcere aceşti pantofi de o parte şi de alta a capului meu, murmură el, privindu-mi visător încălţările.

Clatină din cap şi, luându-mă iarăşi de mână, mă conduce pe holul întunecat, apoi pe scări, până în dormitorul nostru.

— Eşti frântă de oboseală, nu-i aşa? spune el blând, în ochii mei.

Încuviinţez din cap, iar el vrea să-mi desfacă cordonul trenciului:

— Lasă-mă pe mine, bâigui eu, făcând o încercare neconvingătoare de a-l îndepărta.

— Nu. Îl desfac eu.

Oftez. Habar n-aveam că sunt atât de obosită.

— E din pricina altitudinii. Nu eşti obişnuită cu ea. Şi de la băutură, desigur.

Zâmbeşte superior, îmi dă jos trenciul şi îl aruncă pe unul din fotolii. Luându-mă de mână, mă conduce în baie. *De ce mergem acolo?*

— Ia loc, îmi spune el.

Mă aşez pe scaun şi închid ochii. Îl aud umblând cu nişte sticle de pe masa de toaletă. Sunt prea obosită să deschid ochii ca să văd ce face. După câteva clipe, îmi dă capul pe spate, iar eu deschid ochii cu un aer surprins.

— Ţine ochii închişi, spune el.

Dumnezeule mare! Are în mână o bucată de vată! Cu un gest tandru, îmi şterge ochiul drept, iar eu stau nemişcată, uluită de iniţiativa lui, în timp ce mă demachiază metodic.

— Gata! Aşa arată femeia cu care m-am căsătorit, spune el satisfăcut după ce mă şterge.

— Nu-ţi place machiajul?

— Îmi place, dar prefer ce se află sub el, răspunde el, sărutându-mă pe frunte. Poftim, înghite, continuă el, punându-mi nişte Advil în palmă şi întinzându-mi un pahar cu apă.

Mă uit la el şi ţugui buzele.

— Ia-le, îmi porunceşte el.

Dau ochii peste cap, dar fac ce-mi cere.

— Bravo. Ai nevoie de câteva clipe de intimitate? mă întreabă sardonic.

Fac o grimasă.

— Ce pudic eşti, domnule Grey. Da, trebuie să fac pipi.

Izbucneşte în râs.

— Şi vrei să ies?

Chicotesc.

— Vrei să rămâi?

Înclină capul într-o parte cu un aer amuzat.

— Eşti un pervers nenorocit. Afară! Nu vreau să te uiţi la mine când fac pipi. Ar fi prea mult.

Mă ridic în picioare şi îl dau afară din baie.

Când ies, îl găsesc îmbrăcat cu pantalonii de pijama. Hm… Christian în pijamale. Mă uit cu un aer fascinat la abdomenul lui cu muşchi proeminenţi şi la dâra de păr care urcă până la buric. Se apropie de mine.

— Admiri priveliştea? mă întreabă el ironic.

— Întotdeauna.

— Cred că eşti un pic beată, doamnă Grey.

— De data asta, cred că trebuie să fiu de

acord cu tine, domnule Grey.

— Dă-mi voie să te ajut să scoţi această rochie minusculă. Ar trebui să fie vândută cu un avertisment referitor la posibilele efecte adverse pe care le poate avea.

Mă întoarce şi desface singurul nasture al rochiei, aflat în dreptul cefei.

— Erai atât de furios, murmur eu.

— Da, eram.

— Pe mine?

— Nu, nu pe tine, mă sărută pe umăr. De data asta, nu.

Zâmbesc. *Nu era supărat pe mine.* E un progres!

— E o schimbare plăcută.

— Aşa e.

Mă sărută şi pe celalalt umăr, apoi îmi trage rochia în jos lăsând-o să cadă pe podea. În acelaşi timp, îmi dă jos chiloţii. Rămân goală în faţa lui.

Mă ia de mână.

— Fă un pas, îmi porunceşte el, iar eu ies din rochie, ţinându-mă de mâna lui, să nu-mi pierd echilibrul.

Christian se ridică în picioare, apoi îmi aruncă rochia şi chiloţii pe fotoliul pe care a aruncat şi trenciul mai înainte.

— Sus mâinile, spune el blând, după care mă îmbracă cu tricoul lui.

Gata. Sunt pregătită pentru culcare. Mă trage în braţele sale şi mă sărută, respiraţia mea mentolată amestecându-se cu a lui.

— Mi-ar plăcea grozav să mă adâncesc în tine, doamnă Grey dar ai băut prea mult, suntem la o altitudine de două mii cinci sute de metri, iar noaptea trecută n-ai dormit bine. Hai la culcare.

Dă plapuma la o parte, şi mă urc în pat. Mă înveleşte şi mă sărută pe frunte încă o dată.

— Închide ochii. Când mă întorc, vreau să te găsesc dormind.

E o poruncă, o ameninţare… e Christian.

— Nu pleca, îl rog eu.

— Trebuie să dau nişte telefoane, Ana.

— E sâmbătă. E târziu. Te rog…

Îşi trece mâinile prin păr.

— Ana, dacă mă bag în pat acum, n-ai să te odihneşti deloc. Dormi.

E de neclintit. Închid ochii, iar buzele lui îmi ating iarăşi fruntea.

— Noapte bună, iubito, şopteşte el.

Îmi vin în minte imagini de peste zi… Christian luându-mă pe după umăr în avion.

Nerăbdarea lui de a afla dacă îmi place casa. Cum am făcut dragoste în după-amiaza asta. Baia. Reacţia lui când mi-a văzut rochia. Pumnul pe care i l-a dat Gigantului Blond – simt furnicături în palmă când îmi amintesc. Şi cum m-a pregătit de culcare.

Cine ar fi crezut? Zâmbesc larg şi, înainte să adorm, îmi răsună în minte cuvântul „progres”.

Capitolul 15

Mi-e prea cald. De la trupul lui Christian. Are capul sprijinit pe umărul meu şi îmi respiră uşor pe gât, cu picioarele împletite cu ale mele şi cu braţul petrecut în jurul taliei mele. Rămân o vreme la limita dintre veghe şi somn, conştientă că, dacă m-aş trezi de-a binelea, l-aş trezi şi pe el, şi oricum mi se pare că nu doarme suficient. Mintea mea înceţoşată rătăceşte printre evenimentele serii trecute. Am băut prea mult – vai, ce mult am băut! Sunt surprinsă că soţul meu nu s-a împotrivit. Zâmbesc, amintindu-mi cum m-a pregătit de culcare. A fost delicat şi frumos din partea lui – şi surprinzător. Îmi evaluez rapid starea. Stomacul? Bine. Capul? În mod surprinzător, bine, dar sunt un pic ameţită. Palma încă mi-e roşie de la lovitura de aseară. Uau! Mă gândesc într-o doară la cum trebuie să-şi simtă Christian palmele când mă bate la fund. Mă răsucesc, iar Christian se trezeşte.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă el, uitându-se la mine cu ochii săi cenuşii şi somnoroşi.

— Nimic. Bună dimineaţa.

Îmi trec degetele mâinii tefere prin părul său.

— Doamnă Grey, arăţi minunat în dimineaţa asta, spune el, sărutându-mă pe obraz, iar eu mă înseninez pe dinăuntru.

— Mulţumesc că ai avut grijă de mine noaptea trecută.

— Îmi place să am grijă de tine. Asta vreau să fac, spune el calm, dar ochii îl trădează, în profunzimea lor cenuşie scăpărând un aer triumfător.

Are aerul cuiva care a câştigat campionatul de baseball sau de fotbal.

Vai, Domnul meu Învechit în Rele.

— Mă faci să mă simt iubită.

— Pentru că eşti iubită, murmură el, şi îmi tresare inima în piept.

Mă ia de mână, dar mă crispez. Îmi dă drumul imediat, cu un aer alarmat.

— De la pumnul de aseară? mă întreabă el.

Expresia ochilor săi devine brusc glacială, iar în glas i se strecoară furia.

— I-am dat o palmă, nu un pumn.

— Nenorocitu' naibii!

Am crezut că am rezolvat problema asta aseară.

— Nu suport gândul că te-a atins.

— Nu mi-a făcut rău. Atâta că a fost deplasat. Christian, n-am păţit nimic. Am palma un pic iritată, asta-i tot. Presupun că ştii foarte bine senzaţia, surâd eu ironic, iar expresia lui devine dintr-odată surprinsă şi, în acelaşi timp, amuzată.

— Ei bine, doamnă Grey, sunt foarte familiarizat cu senzaţia asta, răspunde el, iar buzele i se arcuiesc într-un zâmbet. Dacă vrei, îmi pot aminti de ea chiar în clipa asta.

— Oh, ţine-ţi palmele în frâu, domnule Grey.

Îl mângâi pe faţă cu palma dureroasă, atingându-i perciunii cu vârful degetelor. Îl trag uşor de părul scurt de lângă ureche, ceea ce îi distrage atenţia. Îmi ia mâna şi îmi aşterne pe palmă o sărutare tandră. În mod miraculos, durerea dispare.

— De ce nu mi-ai spus aseară că te doare?

— Ăă... aseară nu simţeam nimic. Acum mi-a trecut.

Ochii i se îmblânzesc şi afişează un

zâmbet.

— Cum te simţi?

— Mai bine decât aş merita.

— Ai o dreaptă pe cinste, doamnă Grey.

— Ai face bine să ţii minte asta, domnule Grey.

— Zău?

Se răsuceşte brusc şi se întinde pe mine, afundându-mă în saltea şi imobilizându-mi încheieturile mâinilor deasupra capului. Se uită ţintă în ochii mei.

— Doamnă Grey, sunt gata să mă lupt cu tine oricând vrei. De fapt, să te subjug în pat e una dintre fanteziile mele, spune el, un sărutându-mă pe gât.

Ce?

— Credeam că mă subjugi tot timpul, mă înfior eu, în timp ce îmi muşcă uşor lobul urechii.

— Hm… dar mi-ar plăcea să-mi opui un pic de rezistenţă, murmură el, mângâindu-mi maxilarul cu nasul.

Rezistenţă? Rămân nemişcată. Christian se opreşte, dându-mi drumul la mâini, şi se sprijină în coate.

— Vrei să mă lupt cu tine? Aici? şoptesc eu, încercând să-mi ascund uimirea – mă

gândesc, şocul.

Soţul meu încuviinţează din cap cu ochi mijiţi, dar precaut încercând să-mi citească reacţia pe chip.

— Acum?

Ridică din umeri, şi îmi dau seama că ideea i-a trecut prin minte. Afişează zâmbetul său sfios şi încuviinţează iarăşi din cap – încet de data asta.

Vai de mine... Îi simt pe mine trupul încordat, iar mădularul său din ce în ce mai tare mi se adânceşte aţâţător în carnea moale şi plină de dorinţă, distrăgându-mi atenţia. Oare despre ce e vorba? Luptă? Fantezie? O să-mi facă rău? Zeiţa mea intimă clatină din cap: Nici*odată!* E îmbrăcată cu echipamentul de karate şi deja a început să se încălzească. Claude ar fi încântat s-o vadă.

— La asta te refereai când îmi spuneai să mă răzbun în pat?

Încuviinţează din cap încă o dată, dar ochii încă îi sunt precauţi.

Hm... Domnul meu Învechit în Rele vrea să se încaiere cu mine.

— Nu-ţi muşca buza, mă avertizează el.

Îi dau drumul imediat.

— Cred că mă aflu într-o situaţie

dezavantajoasă, domnule Grey, spun eu, fluturând genele şi zbătându-mă sub el.

Ar putea fi distractiv.

— Dezavantajoasă?

— Deja m-ai adus în poziţia în care mă vrei.

Zâmbeşte superior şi îşi apasă bazinul mai tare în al meu.

— Bună observaţie, doamnă Grey, şopteşte el şi mă sărută scurt pe gură.

Apoi se răsuceşte brusc, luându-mă în braţe şi aşezându-mă călare pe el. Îl apuc de mâini şi i le imobilizez deasupra capului, fără să iau în seamă durerea din palmă. Părul mi se revarsă ca un văl castaniu în jurul nostru, şi îmi clatin uşor capul, astfel încât şuviţele să-i gâdile faţa. Întoarce capul, dar nu încearcă să mă oprească.

— Dacă vreau să jucăm dur? întreb eu, atingându-i bazinul cu bazinul meu.

Gura i se deschide şi inspiră adânc.

— Da, şuieră el printre dinţi, iar eu îi dau drumul.

— Aşteaptă.

Întind mâna după paharul de apă de pe noptieră. Probabil că l-a pus Christian acolo. E rece şi are bule – e prea rece ca să fi stat

aici de multă vreme, aşa că mă întreb când a venit la culcare.

Iau o gură mare, iar Christian îşi plimbă degetele în spirale mici în susul coapselor mele, dându-mi fiori, şi îmi cuprinde fundul în palme. Hm…

Inspirându-mă din repertoriul lui impresionant, mă aplec în faţă şi îl sărut, vărsându-i apă rece în gură, iar el înghite cu poftă.

— Foarte bună, doamnă Grey, murmură el, afişând un zâmbet tineresc şi jucăuş.

După ce pun paharul la loc pe noptieră, îi iau mâinile de pe fundul meu şi i le imobilizez încă o dată în dreptul capului.

— Va să zică trebuie să fiu nesupusă? zâmbesc eu cu un aer superior.

— Da.

— Nu-s o actriţă bună.

Christian surâde.

— Încearcă.

Mă aplec şi îl sărut cast.

— Bine, am să joc, îi şoptesc eu, apoi îmi plimb dinţii pe mandibula lui, simţindu-i cu limba perii înţepători.

Christian geme discret şi sexy, după care se răsuceşte şi mă trânteşte alături de el.

Scot un ţipăt surprins, iar el se urcă pe mine, şi încerc să mă zbat în timp ce el încearcă să-mi înhaţe mâinile. Îmi lipesc brusc palmele de pieptul lui şi împing cu toată puterea, încercând să-l dau jos de pe mine, iar el se străduieşte să-mi desfacă picioarele cu genunchiul.

Continui să-l împing – *Doamne, ce greu el* –, dar nu se clinteşte şi nici nu se crispează, cum ar fi făcut pe vremuri. *Îi face plăcere.* Încearcă din nou să mă apuce de mâini şi, în cele din urmă, reuşeşte să înhaţe una, în ciuda încercărilor mele curajoase de a mi-o elibera. E mâna îndurerată, aşa că mă dau bătută, dar îl apuc de păr cu cealaltă mână şi îl trag cu putere.

— Au!

Îşi smulge capul din strânsoarea mea şi se uită la mine cu ochi sălbatici şi senzuali.

— Sălbatico, şopteşte el, iar în glas i se descifrează o undă de încântare lascivă.

Ca răspuns la şoaptele lui, libidoul îmi explodează, şi deja nu mai joc un rol. Încerc iarăşi în van să-mi smulg mâna din strânsoarea lui şi, în acelaşi timp, mă străduiesc să-mi apropii picioarele şi să-l dau jos de pe mine. Dar e prea greu. *Of!* E şi

frustrant, şi sexy.

Cu un geamăt, Christian reuşeşte să-mi înhaţe şi cealaltă mână. Acum îmi ţine ambele încheieturi în mâna stângă, iar dreapta lui mi se plimbă în voie – aproape insolent – pe trup, mângâind şi pipăind, strângându-mă în treacăt de un sfârc.

Răspund cu un scâncet, simţind un fior scurt şi fierbinte ce ţâşneşte din sfârc direct în pântece. Fac încă o încercare nereuşită de a-l răsturna, dar Christian m-a imobilizat extrem de eficace.

Când încearcă să mă sărute, întorc capul într-o parte. Brusc, mâna lui insolentă se ridică de la marginea tricoului şi îmi înhaţă bărbia, apoi îmi mângâie mandibula cu dinţii, imitând gestul meu de adineauri.

— Aşa, iubito, opune-te, murmură el.

Mă răsucesc şi mă zvârcolesc, încercând să mă eliberez din strânsoarea lui nemiloasă, dar n-am nicio şansă. E mult mai puternic decât mine. Mă muşcă uşor de buza de jos, iar limba lui încearcă să-mi invadeze gura. Şi îmi dau seama că nu vreau să mă opun. Îl doresc – acum, la fel ca întotdeauna. Nu-i mai opun rezistenţă şi îi răspund cu pasiune la sărut. Nu-mi pasă că nu m-am spălat pe

dinţi. Nu-mi pasă că se aşteaptă să interpretez un rol. Dorinţa fierbinte şi intensă îmi inundă venele, şi simt că sunt pierdută. Îmi depărtez picioarele şi mi le înfăşor în jurul coapselor sale, folosindu-mă de călcâie ca să-i dau jos pantalonii de pe fese.

— Ana, şopteşte el, sărutându-mă peste tot.

Şi brusc nu ne mai luptăm. Mâinile şi limbile ni se împletesc, ne atingem şi ne sărutăm cu pasiune.

— Vreau să-ţi simt pielea, murmură el cu glas răguşit şi cu respiraţia precipitată.

Mă ridică în capul oaselor şi îmi scoate tricoul cu o mişcare rapidă.

— Christian, şoptesc eu, pentru că e singurul lucru pe care îl am în minte.

Îl apuc de betelia pantalonilor şi o trag în jos, eliberându-i erecţia. Îl apuc de mădular. Christian inspiră adânc printre dinţii strânşi, iar eu mă delectez cu reacţia lui.

— La naiba! murmură el.

Se îndreaptă de spate şi mă apucă de coapse, răsturnându-mă pe pat, iar eu îl strâng de mădular, mişcându-mi mâna în sus şi în jos. Simţind o picătură de umezeală pe vârful mădularului, i-o împrăştii cu

policarul pe gland, apoi îmi vâr degetul în gură, să-i simt gustul, în timp ce mâinile lui mi se plimbă pe trup, mângâindu-mi şoldurile, pântecele şi sânii.

— Am gust bun? mă întreabă el, aplecându-se deasupra mea cu ochi scăpărători.

— Da. Gustă.

Îmi vâr degetul mare în gura lui, iar el îl suge şi îl muşcă uşor. Gem, îl apuc de cap şi îl trag spre mine să-l sărut. Îi dau jos pantalonii cu tălpile, apoi îmi înfăşor picioarele în jurul taliei lui. Buzele lui îmi coboară pe bărbie, muşcându-mă uşor.

— Eşti atât de frumoasă, şopteşte el, apoi coboară la baza gâtului meu. O piele atât de catifelată.

Îi simt respiraţia pe piele, în timp ce buzele îi alunecă spre sâni.

Ce? gâfâi confuză – îl doresc şi îl aştept. Sunt nerăbdătoare să termin.

— Christian… şoptesc eu cu glas rugător şi îmi înfig mâinile în părul lui.

— Sst, murmură el, rotindu-şi limba în jurul sfârcului, apoi îl ia în gură şi îl suge cu putere.

— Ah! gem eu şi mă zvârcolesc, apoi ridic

bazinul, încercând să-l ispitesc.

— Nerăbdătoare, doamnă Grey?

Şi iarăşi îmi suge sfârcul. Îl trag de păr, iar el geme şi se uită la mine.

— Am să te leg, mă avertizează el.

— Intră, îl implor eu.

— Toate la timpul lor, îmi murmură el pe piele.

Mâna lui îmi coboară pe şold cu o lentoare frustrantă, în timp ce îi venerează sfârcul cu gura. Gem zgomotos, cu respiraţia precipitată, şi încerc încă o dată să-l ademenesc în mine, unduindu-mi bazinul pe pielea lui. Trupul lui greu e lipit de al meu, dar preferă să mă savureze pe îndelete.

La dracu'! Mă zbat şi mă răsucesc, hotărâtă să-l dau jos de pe mine.

— Ce naiba…

Apucându-mă de mâini, Christian mi le depărtează şi le imobilizează pe saltea, lăsându-se pe mine cu toată greutatea. Sunt complet subjugată. Gâfâi şi mă simt dezlănţuită.

— Ai vrut să-ţi opun rezistenţă, spun eu cu respiraţia tăiată.

Se îndreaptă de spate şi se uită la mine, fără să-mi dea drumul la mâini. Îmi sprijin

călcâiele în şoldurile lui şi împing, dar nu-l pot clinti. *Of!*

— Nu vrei să te joci frumos? întreabă el uluit, cu încântare în ochi.

— Vreau doar să faci dragoste cu mine, Christian.

Cum de nu înţelege? Întâi, ne luptăm, apoi devine brusc drăgăstos. E o schimbare care mă derutează. Sunt în pat cu Domnul Nestatornic.

— Te rog.

Iarăşi încerc să-l dau jos de pe mine, iar Christian mă ţintuieşte cu ochi cenuşii şi scăpărători. Oh, oare la ce se gândeşte? Pare nedumerit preţ de o clipă. Îmi dă drumul la mâini şi se sprijină pe călcâie, trăgându-mă în poală.

— Bine, doamnă Grey, o să facem cum vrei tu.

Mă ridică şi mă coboară uşor.

— Ah! gem eu, simţindu-l în mine.

Asta e. Asta vreau. De asta am nevoie. Petrecându-mi braţele pe după gâtul său, îmi înfig degetele în părul lui roşcat, savurând senzaţia mădularului în adâncul meu. Încep să mă mişc. Preiau controlul, mişcându-mă în ritmul meu, cu viteza mea. Christian

geme, iar buzele sale le găsesc pe ale mele, şi ne pierdem unul în celălalt.

Îmi plimb degetele prin părul de pe pieptul lui. Stă nemişcat tăcut, întins pe spate alături de mine. Încetul cu încetul, respiraţiile ni se liniştesc. Degetele sale mă lovesc uşor şi ritmic pe spate.

— Eşti tăcut, şoptesc eu, sărutându-l pe umăr.

Întoarce capul şi se uită la mine cu o mină care nu trădează nimic din ce e în sufletul său.

— A fost distractiv.

Mama mă-sii, oare s-a întâmplat ceva?

— Mă derutezi, doamnă Grey.

— Te derutez?

Se întoarce pe o parte, cu faţa la mine.

— Da. Mă derutezi. Ai preluat controlul. E ceva… diferit.

— În sensul bun sau în sensul rău? întreb eu, plimbându-mi un deget pe buzele lui.

Fruntea i se încruntă, ca şi cum nu mi-ar înţelege întrebarea. Îmi sărută degetul cu un aer absent.

— În sensul bun, spune el, dar nu pare convins.

— N-ai mai dat curs acestei fantezii până acum? întreb eu, îmbujorându-mă.

Oare chiar vreau să ştiu mai multe despre bogata şi... ăă... caleidoscopica viaţă sexuală a soţului meu de dinainte să mă cunoască? Vocea mea interioară mă priveşte precaut pe deasupra ochelarilor ei de baga cu lentile în formă de semilună: *Chiar vrei să discuţi despre asta?*

— Nu, Anastasia. Tu ai voie să mă atingi.

E o explicaţie simplă, dar foarte grăitoare. Bineînţeles că cele cincisprezece supuse nu puteau face asta.

— Doamna Robinson avea voie să te atingă, murmur eu înainte ca mintea mea să proceseze ce am spus.

Fir-ar să fie! De ce am adus vorba de ea?

Christian se încordează, iar ochii săi capătă o expresie ce pare să spună: „Oh, nu, unde vrea să ajungă?"

— Era diferit, şopteşte el.

Brusc, îmi doresc să aflu.

— În sensul bun sau în sensul rău?

Se uită la mine. Pe chip îi flutură îndoiala şi – posibil – suferinţa. Are aerul unui om care se îneacă.

— În sensul rău, cred.

Vorbele lui abia se pot auzi.

Dumnezeule mare!

— Am crezut că-ţi plăcea.

— Îmi plăcea. Atunci.

— Şi acum?

Se uită la mine cu ochi mari, apoi clatină uşor din cap.

Vai de mine…

— Oh, Christian.

Sunt copleşită de sentimentele care izvorăsc în mine. Băieţelul meu rătăcit. Mă arunc asupra lui şi îl sărut pe faţă, pe gât, pe piept şi pe micile lui cicatrici rotunde. Geme, mă trage spre el şi mă sărută cu pasiune. Şi – foarte lent, tandru, în ritmul lui – face dragoste cu mine încă o dată.

— Ana Tyson! Lupţi la o categorie superioară! mă aplaudă Ethan când intru în bucătărie.

Stă la barul pentru micul dejun împreună cu Mia şi Kate, în timp ce doamna Bentley pregăteşte gofre. Dar nu-l văd pe Christian.

— Bună dimineaţa, doamnă Grey, îmi zâmbeşte doamna Bentley. Cu ce să vă servesc?

— Bună dimineaţa. Ce aveţi, mulţumesc.

Unde e Christian?

— Afară, răspunde Kate, făcând cu capul spre grădina din spate.

Mă apropii de fereastra ce dă spre grădină şi spre munţii din zare. E o zi senină de vară, cu un cer albastru pal, iar soţul meu se află la vreo cinci metri de casă, adâncit într-o conversaţie cu cineva.

— Stă de vorbă cu domnul Bentley, strigă Mia de la bar.

Mă întorc spre ea, distrasă de tonul ei bosumflat. Se uită cu un aer veninos la Ethan. *Vai de mine!* Mă întreb încă o dată ce o fi între ei. Încruntându-mă, îmi întorc iarăşi atenţia spre soţul meu şi domnul Bentley.

Soţul doamnei Bentley e un bărbat suplu şi blond, cu ochi negri, îmbrăcat cu pantaloni de lucru şi un tricou cu emblema pompierilor din Aspen. Christian are pe el blugii negri şi un tricou. În timp ce se apropie împreună de casă, străbătând peluza, soţul meu se apleacă şi ia de jos ceea ce pare să fie un băţ de bambus, care probabil a fost răsturnat de vânt sau aruncat din greşeală într-un strat de flori. Făcând o pauză, Christian îl cântăreşte în palmă cu un aer absent apoi îl roteşte în aer o singură dată.

Oh…

Domnului Bentley nu i se pare deloc ciudat. Îşi continuă discuţia mai aproape de casă de data asta, apoi fac o nouă pauză, iar Christian repetă gestul de mai înainte, iar vârful băţului loveşte pământul. Ridicând privirea, mă vede la fereastră, şi brusc mă simt ca şi cum l-aş spiona. Se opreşte. Stânjenită, îi fac cu mâna, apoi mă întorc cu spatele şi mă apropii de bar.

— Ce-ai făcut la fereastră? mă întreabă Kate.

— M-am uitat la Christian.

— Eşti îndrăgostită lulea, pufneşte ea.

— Tu vorbeşti, viitoare cumnată? răspund eu zâmbind şi încerc să îndepărtez din minte imaginea neliniştitoare a lui Christian mânuind un băţ.

Tresar când Kate sare în picioare şi mă ia în braţe.

— Cumnată! exclamă ea, şi e greu să nu mă las copleşita de bucuria ei.

*

— Hei, somnoroaso, mă trezeşte soţul meu. Mai avem un pic şi aterizam. Prinde-ţi

centura.

Bâjbâi după centură, dar până la urmă mi-o leagă Christian. Mă sărută pe frunte, apoi se lasă pe spetează. Îmi sprijin capul pe umărul lui şi închid ochii.

Drumeţia extrem de lungă şi picnicul pe vârful unui munte spectaculos m-au epuizat. Şi ceilalţi sunt tăcuţi – chiar şi Mia. Are un aer melancolic; aşa a fost toată ziua. Mă întreb cum îi merge campania de cucerire a lui Ethan. Nici măcar nu ştiu unde au dormit noaptea trecută. Îi surprind privirea şi afişez un zâmbet care vrea să spună: „Te simţi bine?". Îmi răspunde cu un zâmbet scurt şi trist, apoi se întoarce la cartea ei. Mă uit la Christian pe sub gene. Lucrează la un contract sau aşa ceva, citindu-l şi făcând însemnări pe margine. Însă are un aer relaxat. Iar Elliot sforăie uşor alături de Kate.

Trebuie să-l prind pe Elliot la înghesuială şi să-l iau la întrebări în legătură cu Gia, dar, până acum, nu s-a dezlipit de Kate. Christian nu e suficient de interesat, încât să discute subiectul cu fratele lui, ceea ce mă irită, dar nu l-am presat deloc. Ne-am simţit atât de bine. Elliot are mâna sprijinită posesiv pe genunchiul lui Kate, care are un aer radios –

şi când mă gândesc că ieri-seară era atât de nesigură de el. Cum i-a zis Christian? Lelliot. O fi o poreclă în familie? Oricum, e un apelativ mult mai drăguţ decât Desfrânatul. Brusc, Elliot deschide ochii şi se uită direct la mine. Mă înroşesc – m-a surprins holbându-mă la el.

Zâmbeşte.

— Îmi place când te înroşeşti, Ana, mă tachinează el, întinzându-se.

Kate afişează zâmbetul ei mulţumit de sine, de motan care a mâncat canarul.

Copilotul Beighley anunţă în difuzoare că ne apropiem de Sea-Tac, iar Christian mă strânge de mână.

— Cum ai petrecut în weekend, doamnă Grey? mă întreabă Christian după ce urcăm în Audi, pornind spre Escala.

Pe scaunele din faţă se află Taylor şi Ryan.

— Bine, mulţumesc, zâmbesc eu, devenind brusc sfioasă.

— Putem să mergem acolo oricând. Şi luăm pe cine vrei tu.

— Ar trebui să-l luăm pe Ray. Sigur i-ar plăcea să pescuiască.

— E o idee bună.

— Pentru tine cum a fost? întreb eu.

— Bine, spune el după o clipă, surprins, cred, de întrebarea mea. Foarte bine.

— Mi s-a părut că ai fost relaxat.

Ridică din umeri.

— Ştiam că eşti în siguranţă.

Mă încrunt.

— Christian, sunt în siguranţă de cele mai multe ori. Ţi-am mai spus, o să te duci pe copcă la patruzeci de ani, dacă o să rămâi cu nivelul ăsta de anxietate. Iar eu vreau să îmbătrânesc şi să încărunţesc alături de tine.

Îl apuc de mână. Se uită la mine ca şi cum n-ar înţelege ce-i spun. Îmi sărută uşor degetele şi schimbă subiectul.

— Te mai doare mâna?

— E mai bine, mulţumesc.

Zâmbeşte.

— Excelent, doamnă Grey. Eşti pregătită s-o înfrunţi din nou pe Gia?

Mama mă-sii! Am uitat că urmează să ne vedem cu ea în seara asta, să ne uităm pe forma finală a planului. Dau ochii peste cap.

— Poate o să vreau să te protejez, să mă asigur că eşti teafăr, zâmbesc eu superior.

— Să mă protejezi? râde Christian de mine.

— Ca de obicei, domnule Grey. De toate

prădătoarele sexuale, şoptesc eu.

*

Christian se spală pe dinţi, iar eu m-am băgat deja în pat. Mâine, ne întoarcem la realitate – înapoi la serviciu, la paparazzi şi la Jack cel arestat, dar care probabil are un complice. *Hm…* Christian a fost destul de vag în privinţa asta. Oare ştie ceva? Şi dacă ar şti ceva, mi-ar spune? Oftez. Întotdeauna trebuie să scot informaţiile de la el cu cleştele – şi am avut un weekend atât de frumos. Oare vreau să ne stric starea de bine, încercând să-l trag de limbă?

A fost o adevărată revelaţie să-l văd în afara mediului său obişnuit, în afara apartamentului său, relaxat şi fericit alături de familia lui. Mă întreb dacă nu cumva e tensionat tocmai de faptul că stăm aici, în acest apartament, care îi stârneşte atâtea amintiri şi asocieri.

Oftez. *O să ne mutăm de aici.* Tocmai ne ocupăm de renovarea unei case de pe coastă. Planurile Giei sunt complete şi aprobate, iar echipa lui Elliot începe lucrările săptămâna viitoare. Chicotesc, amintindu-mi expresia

şocată a arhitectei din clipa în care i-am zis că am văzut-o în Aspen. Se pare că a fost o simplă coincidenţă. Se dusese la casa ei de vacanţă să lucreze doar la planurile pentru noi. Preţ de câteva clipe îngrozitoare, mi-am închipuit că a avut un rol în alegerea inelului, dar se pare că n-a fost deloc aşa. Şi totuşi, nu sunt convinsă de ce mi-a spus. Vreau să aud aceeaşi versiune şi de la Elliot. Cel puţin, de data asta s-a ţinut departe de Christian.

Mă uit pe fereastră la cerul întunecat. O să-mi lipsească priveliştea asta panoramică… Oraşul la picioarele noastre – plin de posibilităţi, şi totuşi, atât de îndepărtat. Poate că asta e problema lui Christian: a fost izolat de viaţa adevărată prea mult timp, din pricina exilului său autoimpus. Dar cu familia lui în preajmă, e mai puţin înclinat spre control, mai puţin anxios – mai liber, mai fericit. Mă întreb ce ar spune Flynn de asta. Fir-ar să fie! Poate că tocmai aici e răspunsul. Poate că are nevoie de propria lui familie. Clatin din cap cu un aer neîncrezător – suntem prea tineri şi abia am început să trăim împreună. Christian intră în dormitor, la fel de chipeş ca de obicei, dar cu un aer

îngândurat.

— Totul în regulă? întreb eu.

Încuviinţează din cap cu un aer distrat, apoi urcă în pat.

— Nu mă încântă ideea de a mă întoarce la realitate, murmur eu.

— Nu?

Clatin din cap şi îi mângâi chipul frumos.

— Am avut un weekend minunat. Mulţumesc.

Zâmbeşte uşor.

— Tu eşti realitatea mea. Ana, murmură el şi mă sărută.

— Îţi lipseşte ceva?

— La ce te referi? mă întreabă el cu un aer nedumerit.

— Ştii tu… Loviturile cu nuiaua… şi celelalte chestii, şoptesc eu cu un aer stânjenit.

Se uită impasibil în ochii mei, apoi pe chip i se aşterne un aer nesigur, ce pare să spună: „Unde vrei să ajungi?”.

— Nu, Anastasia, nu-mi lipsesc lucrurile astea.

Vocea lui e fermă şi calmă.

— Dr. Flynn mi-a spus ceva când m-ai părăsit, spune el, mângâindu-mă pe obraz.

Ceva care mi-a rămas întipărit în minte. Mi-a zis că nu m-aş fi putut schimba dacă n-ai fi apărut tu. A fost o adevărata revelaţie.

Se opreşte şi se încruntă.

— Nu ştiam un alt fel de viaţă, Ana. Acum ştiu. Întâlnirea cu tine a fost foarte educativă.

— Eu te-am educat pe tine? pufnesc.

Ochii i se îmblânzesc.

— Ţi-e dor de ce făceam înainte? mă întreabă el.

Oh!

— Nu vreau să-mi faci rău, Christian, dar îmi place să ne jucăm. Ştii asta. Dacă e ceva ce ai vrea să facem… ridic eu din umeri, uitându-mă la el.

— Ceva?

— Mă rog, cu o cravaşă sau un cnut…

Mă opresc, înroşindu-mă, iar el ridică o sprânceană cu un aer surprins.

— Ei bine… mai vedem. Acum, aş vrea nişte vanilie clasică.

Cu degetul mare îmi mângâie buza de jos şi mă sărută încă o dată.

*

De la: Anastasia Grey
Subiect: Bună dimineaţa
Data: 29 august 2011, 09:14
Către: Christian Grey

Domnule Grey,
Voiam doar să-ţi spun că te iubesc.
Asta-i tot.
A ta, pentru totdeauna.
A x

Anastasia Grey,
Consilier editorial, SIP

De la: Christian Grey
Subiect: Lipsa de chef specifică zilei de luni a dispărut
Data: 29 august 2011, 09:18
Către: Anastasia Grey

Doamnă Grey,
Într-o dimineaţă de luni nu poţi primi cuvinte mai frumoase de la soţia ta (fie ea şi neascultătoare).
Dă-mi voie să te asigur că la fel simt şi eu pentru tine.

Îmi pare rău pentru dineul din seara asta. Sper să nu fie prea plicticos pentru tine.
x

Christian Grey
CEO, Grey Enterprise Holdings Inc.

Oh, da. Dineul Asociaţiei Americane a Constructorilor Navă. Dau ochii peste cap… Altă seară în compania unor indivizi plini de ifose.

De la: Anastasia Grey
Subiect: Vase ce se întâlnesc în noapte
Data: 29 august 2011, 09:26
Către: Christian Grey

Dragă domnule Grey,
Sunt sigură că ai să găseşti un mijloc să condimentezi dineul…
A ta nerăbdătoare,
Dn. G. x

Anastasia (ascultătoare) Grey,
Consilier editorial, SIP

De la: Christian Grey
Subiect: Varietatea e condimentul vieţii
Data: 29 august 2011, 09:35
Către: Anastasia Grey

Doamnă Grey,
Am câteva idei…
x

Christian Grey, nerăbdător să ajungă la dineu,
CEO, Grey Enterprise Holdings Inc.

Toţi muşchii din pântece mi se încordează. Hm… oare ce o să născocească pentru diseară? Hannah ciocăne la uşă, întrerupându-mi reveria.

— Ana, eşti pregătită să punem la punct agenda săptămânii?

— Sigur, ia loc, zâmbesc eu, venindu-mi în fire, şi cobor în bară fereastra de e-mail.

— A trebuit să reprogramez două întâlniri, începe ea. Domnul Fox pentru săptămâna viitoare, iar doctorul…

Dar o întrerupe telefonul meu. E Roach. Mă cheamă în biroul lui.

— Continuăm peste douăzeci de minute, te

rog?

— Sigur, răspunde ea.

*

De la: Christian Grey
Subiect: Noaptea trecută
Data: 30 august 2011, 09:24
Către: Anastasia Grey

A fost… distractivă.

Cine ar fi crezut că dineul anual al Asociaţiei Americane a Constructorilor Navali ar putea fi atât de stimulant?

Ca de obicei, nu mă dezamăgeşti niciodată, doamnă Grey.

Te iubesc.

x

Christian Grey,

CEO plin de admiraţie, Grey Enterprise Holdings Inc.

De la: Anastasia Grey
Subiect: Mi-ar plăcea nişte bile…
Data: 30 august 2011, 09:33

Către: Christian Grey

Dragă domnule Grey,
Mi-e dor de bilele argintii.
Tu nu mă dezamăgeşti niciodată.
Asta-i tot.
Dn. G. x

Anastasia Grey,
Consilier editorial. SIP

Hannah ciocăne la uşă, întrerupându-mi rememorarea eroticii nopţii trecute. *Mâinile lui Christian… gura lui.*

— Intră.

— Ana, tocmai m-a sunat asistenta domnului Roach. Ar vrea să iei parte la o întâlnire în dimineaţa asta. Ceea ce înseamnă că va trebui să-ţi reprogramez iarăşi câteva întâlniri. E în regulă?

Limba lui…

— Da, sigur, bâigui eu, încercând să-mi strunesc gândurile năbădăioase.

Hannah zâmbeşte şi iese din birou… lăsându-mă cu amintirile delicioase de noaptea trecută.

*

De la: Christian Grey
Subiect: Hyde
Data: 1 septembrie 2011, 15.24
Către: Anastasia Grey

Anastasia,

Ţin să-ţi aduc la cunoştinţă că lui Hyde i-a fost refuzată eliberarea pe cauţiune şi rămâne în custodia poliţiei. E acuzat de tentativă de răpire şi incendiere. Deocamdată, nu s-a fixat data procesului.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprise Holdings Inc.

De la: Anastasia Grey
Subiect: Hyde
Data: 1 septembrie 2011, 15:53
Către: Christian Grey

E o veste bună.

Asta înseamnă că ai să relaxezi măsurile de securitate?

Nu-mi place deloc Prescott.

Ana x

Anastasia Grey,
Consilier editorial, SIP

De la: Christian Grey
Subiect: Hyde
Data: 1 septembrie 2011, 15:59
Către: Anastasia Grey

Nu. Măsurile de securitate vor rămâne ca până acum.

Ce-i în neregulă cu Prescott? Dacă nu-ţi place, angajez pe altcineva.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprise Holdings Inc.

Mă încrunt la e-mailul lui – mi se pare samavolnic. Prescott nu-i chiar aşa de rea.

De la: Anastasia Grey
Subiect: Stai calm!
Data: 1 septembrie 2011,16:03
Către: Christian Grey

Doar am întrebat (dau ochii peste cap). O să mă mai gândesc la Prescott.

Domoleşte-ţi mâncărimile din palmă.

Ana x

Anastasia Grey,
Consilier editorial, SIP

De la: Christian Grey
Subiect: Nu mă ispiti
Data: 1 septembrie 2011, 16:11
Către: Anastasia Grey

Te asigur, doamnă Grey, că sunt foarte calm – după cum ai avut ocazia să constaţi de multe ori.

În schimb, am mâncărimi în palmă.

S-ar putea ca, în seara asta, să fac ceva în legătură cu asta.

x

Christian Grey
CEO calm, Grey Enterprise Holdings Inc.

De la: Anastasia Grey
Subiect: Nerăbdare

Data: 1 septembrie 2011, 16:20
Către: Christian Grey

Promisiuni, promisiuni…

Iar acum, nu mă mai bate la cap. Încerc să lucrez; am o întâlnire intempestivă cu un scriitor.

Voi încerca să nu mă las distrasă de gândul la tine în timpul întâlnirii.

A x

Anastasia Grey,
Consilier editorial, SIP

*

De la: Anastasia Grey
Subiect: Navigare zbor bătaie la fund
Data: 5 septembrie 2011, 09:18
Către: Christian Grey

Soţule,

Te pricepi de minune să faci o fată să se simtă bine.

Bineînţeles că mă aştept la un astfel de tratament în fiecare weekend.

Mă alinţi, şi îmi place.
Soţia ta, xox

Anastasia Grey,
Consilier editorial, SIP

De la: Christian Grey
Subiect: Misiunea vieţii mele…
Data: 5 septembrie 2011, 9:25
Către: Anastasia Grey

…E să te alint, doamnă Grey.
Şi să am grijă de tine, pentru că te iubesc.
Christian Grey
CEO îndrăgostit lulea, Grey Enterprise Holdings Inc.

Vai de mine… Oare se poate ceva mai romantic de atât?

De la: Anastasia Grey
Subiect: Misiunea vieţii mele…
Data: 5 septembrie 2011, 9:35
Către: Christian Grey

…E să te las să faci asta – pentru că te

iubesc.

Iar acum, nu mai fi atât de siropos.

Mă faci să plâng.

Anastasia Grey – la fel de îndrăgostită,
Consilier editorial, SIP.

*

A doua zi, mă uit la calendarul de pe biroul meu. Mai sunt doar cinci zile până pe zece septembrie – ziua mea de naştere. Ştiu că o să mergem la casa de pe coastă, să vedem ce progrese au făcut Elliot şi echipa lui. Hm… Oare Christian o fi având şi alte planuri? Zâmbesc.

Hannah ciocăne la uşă.

— Intră.

Dincolo de uşă, o văd pe Prescott. *Ciudat…*

— Bună, Ana, spune Hannah. O anume Leila Williams vrea să te vadă. Spune că e vorba despre ceva personal.

— Leila Williams? Nu cunosc nicio…

Dar în clipa următoare mi se usucă gura, iar Hannah face ochii mari, văzându-mi expresia.

Leila? La dracu'! Ce o fi vrând?

Capitolul 16

— Vrei să-i spun că nu poţi s-o primeşti? mă întreabă Hannah, alarmată de reacţia mea.

— Ăă... nu. Unde e?

— La recepţie. Nu e singură. E însoţită de o altă tânără.

Oh!

— Iar domnişoara Prescott vrea să stea de vorbă cu tine, adaugă Hannah.

Îmi dau seama.

— Spune-i să intre.

Hannah se dă la o parte, iar Prescott intră în birou. Are un aer eficient şi profesionist, de om aflat în misiune.

— Lasă-ne singure câteva clipe, Hannah. Prescott, ia loc, te rog.

Hannah închide uşa, lăsându-ne singure în birou.

— Doamnă Grey, Leila Williams se află pe lista persoanelor care nu au voie să vă viziteze.

— Ce?

Am o listă cu persoane interzise?

— E pe lista noastră, doamnă Grey. Taylor şi Welch au fost foarte fermi când mi au spus că nu trebuie să o las să ia legătura cu dumneavoastră.

Mă încrunt. Nu înţeleg.

— E periculoasă?

— N-aş putea să vă spun, doamnă Grey.

— Atunci de ce mi s-a adus la cunoştinţă că e aici?

Prescott înghite în sec şi, preţ de o clipă, are un aer stânjenit.

— Eram la toaletă, îmi explică ea. A venit, a vorbit direct cu Claire, iar Claire a sunat-o pe Hannah.

— Ah…

Îmi dau seama că până şi Prescott trebuie să facă pipi.

— Deci aşa, izbucnesc eu în râs.

— Da, doamnă Grey.

Prescott zâmbeşte stânjenit, şi e prima oară când întrezăresc o fisură în armura ei. Are un zâmbet frumos.

— Trebuie să vorbesc cu Claire despre protocol – din nou, spune ea pe un ton plictisit.

— Sigur. Taylor ştie că Leila e aici? întreb eu şi îmi încrucişez degetele, sperând că încă nu i-a spus lui Christian.

— I-am lăsat un scurt mesaj vocal.

Oh.

— Înseamnă că n-am decât puţin timp la dispoziţie. Aş vrea să aflu ce doreşte.

Prescott se uită la mine preţ de o clipă.

— Sunt nevoită să vă sfătuiesc să n-o faceţi, doamnă Grey.

— Sigur are un motiv, din moment ce a venit până aici.

— Rolul meu e să vă împiedic să faceţi asta, doamnă Grey, spune ea pe un ton blând, dar resemnat.

— Chiar vreau să aflu ce are de spus.

Tonul meu e mai apăsat decât mi-am propus.

Prescott îşi înăbuşă un oftat.

— Aş vrea să le percheziţionez pe amândouă înainte să le primiţi.

— Bine. Poţi să faci asta?

— Sunt aici să vă protejez, doamnă Grey, deci da, pot. Şi aş vrea să stau cu dumneavoastră cât vorbiţi.

— Bine.

Am să-i fac această concesie. În plus,

ultima oară când m-am întâlnit cu Leila, era înarmată.

— Să-i dăm drumul.

Prescott se ridică.

— Hannah, strig eu.

Asistenta mea deschide uşa imediat. Probabil că a aşteptat lângă uşă.

— Verifici, te rog, dacă sala de şedinţe e liberă?

— Am verificat deja, e liberă.

— Prescott, poţi să le percheziţionezi acolo? E un loc suficient de ferit?

— Da, doamnă Grey.

— Atunci am să vin acolo în cinci minute. Hannah, condu-le pe Leila Williams şi însoţitoarea ei în sala de şedinţe.

— Imediat, spune Hannah, uitându-se neliniştită la Prescott, apoi la mine. Vrei să-ţi anulez următoarea întâlnire? E la ora patru, dar e în cealaltă parte a oraşului.

— Da, murmur eu cu un aer distrat.

Hannah încuviinţează din cap şi iese din birou.

Ce naiba o fi vrând Leila? Nu cred că a venit să-mi facă rău. În trecut, când a avut ocazia n-a făcut-o. *Christian o să-şi iasă din minţi.* Vocea mea interioară ţuguie buzele,

pune picior peste picior cu un aer afectat şi încuviinţează din cap. Trebuie să-l anunţ că mă văd cu Leila. Îi scriu repede un e-mail, apoi fac o pauză, uitându-mă la ceas. Mă încearcă regretul. Ne-am înţeles atât de bine după ce ne-am întors de la Aspen. În cele din urmă, trimit mesajul.

De la: Anastasia Grey
Subiect: Musafiri
Data: 6 septembrie 2011, 15:27
Către: Christian Grey

Christian,

A venit Leila să stea de vorbă cu mine. Am să mă văd cu ea în prezenţa lui Prescott.

La nevoie, am să mă folosesc de abilitatea proaspăt dobândită de a pălmui – cu mâna deja vindecată.

Încearcă – din răsputeri – să nu-ţi faci griji.

Sunt fată mare.

Te sun după ce stau de vorbă cu ea.

A x

Anastasia Grey,
Consilier editorial, SIP

Îmi ascund repede Blackberry-ul în sertarul biroului. Mă ridic în picioare, netezindu-mi fusta mulată, îmi ciupesc obrajii să-i înviorez şi îmi desfac încă un nasture al bluzei de mătase cenuşie. Sunt gata. După ce inspir adânc, ies din birou să mă întâlnesc cu infama Leila, fără să iau în seamă acordurile piesei „Iubirea ta e rege" a lui Sadé – melodia pe care am setat-o ca sunet de apel pentru Christian.

Leila arată mult mai bine. Ba chiar e foarte atrăgătoare. E uşor îmbujorată, ochii ei căprui sunt luminoşi, iar părul îi e curat şi strălucitor. E îmbrăcată cu o bluză de un roz pal şi pantaloni albi. Se ridica imediat ce intru în sala de şedinţe. La fel face şi prietena ei – o tânără brunetă cu ochi calzi, de culoarea coniacului. Prescott stă în picioare într-un colţ, fără să-şi ia ochii de la Leila.

— Doamnă Grey, vă mulţumesc foarte mult că aţi acceptat a mă primiţi.

Vocea Leilei e blândă şi limpede.

— Ăă… îmi pare rău pentru măsurile de securitate, bâigui eu, pentru că nu ştiu ce altceva să spun, făcând un semn distrat spre Prescott.

— Ea e prietena mea, Susi.

— Bună, o salut din cap pe Susi.

Seamănă cu Leila. Seamănă cu mine. *Oh, nu. Încă una.*

— Da, spune Leila, ca şi cum mi-ar fi citit gândurile. Şi Susi îl cunoaşte pe domnul Grey.

Ce naiba să zic la asta? Îi zâmbesc politicos.

— Luaţi loc, vă rog, murmur eu.

Ciocăne cineva la uşă. E Hannah. Îi fac semn să intre, ştiind foarte bine de ce ne întrerupe.

— Scuze că te deranjez, Ana. A sunat domnul Grey.

— Spune-i că sunt ocupată.

— E foarte insistent, spune ea pe un ton îngrijorat.

— Sunt sigură. Spune-i că-mi pare rău, dar că am să-l sun eu în scurtă vreme.

Hannah ezită.

— Hannah, te rog.

Încuviinţează din cap şi iese din birou. Întorc capul spre cele două tinere din faţa mea. Amândouă se uită la mine cu un aer uluit – stânjenitor.

— Cu ce vă pot ajuta? întreb eu.

Susi e cea care vorbeşte prima.

— Ştiu că e ciudat, dar am vrut să te cunosc şi eu. S-o cunosc pe femeia care l-a cucerit pe Chris…

Ridic mâna, oprind-o la mijlocul frazei. Nu vreau s-o ascult până la capăt.

— Ăă… am înţeles ce vreţi să spuneţi, bâigui eu.

— Amândouă facem parte din ceea ce noi numim „clubul supuselor”, surâde ea cu un aer amuzat.

Dumnezeule mare!

Leila se uită la ea cu gura căscată, amuzată şi, în acelaşi timp îngrozită. Susi icneşte, şi îmi închipui că Leila a lovit-o cu piciorul pe sub masă.

Iar la asta ce naiba să zic? Mă uit cu un aer neliniştit la Prescott care rămâne impasibilă, fără să-şi ia ochii de la Leila.

Susi pare să-şi dea seama că a luat-o gura pe dinainte. Se înroşeşte, dă din cap şi se ridică în picioare.

— Aştept la recepţie. E întâlnirea lui Lulu.

Se vede limpede că e stânjenită.

Lulu?

— E în regulă aşa, da? o întreabă pe Leila, care îi răspunde cu un surâs.

Susi se uită la mine, afişând un zâmbet larg şi sincer, apoi iese din sală.

Susi şi Christian… Nu vreau să zăbovesc asupra acestui gând. Prescott scoate telefonul din buzunar şi răspunde. N-am auzit niciun sunet de apel.

— Domnule Grey, spune ea.

Leila şi cu mine întoarcem capul spre ea. Prescott închide ochii, ca şi cum ar durea-o ceva.

— Da, domnule Grey, spune ea, apoi face un pas în faţa şi îmi întinde telefonul.

Dau ochii peste cap.

— Christian, murmur eu, încercând să-mi ţin în frâu exasperarea.

Mă ridic în picioare şi ies repede din birou.

— Ce dracu' îţi închipui că faci? ţipă.

Clocoteşte de furie.

— Nu ţipa la mine.

— Cum adică, să nu ţip? ţipă el, mai tare de data asta. Am dat nişte instrucţiuni clare, pe care le-ai desconsiderat total – iarăşi. La naiba, Ana, sunt al dracului de furios!

— Când o să te linişteşti, o să vorbim despre asta.

— Să nu-mi închizi în nas, şuieră el printre dinţi.

— La revedere, Christian.

Închid şi apoi opresc telefonul lui Prescott.

Mama mă-sii! Nu mai am mult timp cu Leila. Inspirând adânc, mă întorc în birou. Atât Leila, cât şi Prescott se uită la mine cu un aer nerăbdător, iar eu îi înapoiez telefonul lui Prescott.

— Unde rămăseserăm? o întreb eu pe Leila, luând loc în faţa ei, iar ochii i se măresc un pic.

Îmi vine să-i spun că, da, se pare că îl controlez, dar nu cred că e ce vrea să audă.

Leila se joacă nervos cu o şuviţă.

— În primul rând, vreau să-ţi cer iertare, spune ea pe un ton blând.

Oh...

Se uită la mine şi îmi observă uimirea.

— Da, spune ea repede. Şi să-ţi mulţumesc că nu ai făcut plângere împotriva mea. Pentru ce s-a întâmplat cu maşina şi în apartamentul tău.

— Ştiu că nu te simţeai... ăă... bine, bâigui eu.

Nu mă aşteptam să-şi ceară iertare.

— Da, aşa e.

— Acum te simţi mai bine? întreb eu blând.

— Mult mai bine, mulţumesc.

— Medicul tău ştie că eşti aici?

Clatină din cap.

Oh…

Are un aer vinovat.

— Ştiu că va trebui să suport consecinţele pentru asta. Dar trebuia să-mi iau nişte lucruri şi voiam s-o văd pe Susi, pe tine şi pe… domnul Grey.

— Vrei să-l vezi pe Christian?

Mi se pune un nod în stomac. De aia a venit aici.

— Da. Şi am vrut să te întreb dacă sunteţi de acord.

Sfinte Sisoe! Mă uit la ea şi îmi vine să-i spun că nu, nu sunt de acord. Nu vreau să se apropie de soţul meu. De ce a venit aici? Să facă o evaluare a rivalei? Să mă tulbure? Sau are nevoie să se vadă cu Christian ca de un fel de încheiere a relaţiei cu el?

— Leila, bâigui eu cu un aer exasperat. Nu depinde de mine, ci de Christian. Va trebui să-l întrebi pe el. Nu are nevoie de permisiunea mea. E bărbat în toată firea… în cea mai mare parte a timpului.

Se uită la mine preţ de o fracţiune de secundă, ca şi cum ar fi surprinsă de reacţia

mea, apoi râde uşor, răsucindu-şi nervos o şuviţă.

— Mi-a refuzat de mai multe ori cererea de a ne vedea, spune ea calm.

La dracu'! Sunt într-un necaz mai mare decât credeam.

— De ce e atât de important pentru tine să-l vezi? Întreb eu pe un ton blând.

— Ca să-i mulţumesc. Fără el, aş fi putrezit în rezerva psihiatrică a unei puşcării împuţite. Ştiu asta.

Coboară privirea şi îşi plimbă degetul pe marginea mesei.

— Am avut un puternic episod psihotic în perioada aceea şi fără domnul Grey şi John – dr. Flynn…

Ridică din umeri şi se uită la mine încă o dată cu un aer plini recunoştinţă.

Iarăşi rămân fără cuvinte. Ce se aşteaptă să spun? Lucrurile astea ar trebui să i le spună lui Christian, nu mie.

— Şi pentru şcoala de arte. Nu ştiu cum aş putea să-i mulţumi pentru asta.

Eram sigură! Christian *chiar* îi plăteşte cursurile. Chipul îmi rămâne impasibil şi încerc să-mi dau seama ce sentimente am de această femeie acum, că mi-a confirmat

suspiciunile despre generozitatea soţului meu. Spre surprinderea mea, nu-i port pică Leilei. E o adevărată revelaţie. Şi mă bucur că se simte mai bine. Să sperăm că acum îşi va vedea de viaţa ei şi va ieşi din a noastră.

— Lipseşti de la cursuri acum? întreb eu, pentru că mă interesează.

— Doar de la două. Mâine mă întorc acasă.

Ce bine.

— Ce planuri ai cât stai în Seattle?

— Să-mi iau lucrurile de la Susi, apoi să mă întorc la Hamden. Să continui să pictez şi să învăţ. Domnul Grey deja mi-a cumpărat două tablouri.

Ce mama mă-sii! Iarăşi mi se pune un nod în stomac. *Oare sunt atârnate în livingul meu?* Dar îndepărtez gândul din minte.

— Ce fel de pânze pictezi?

— Mai ales subiecte abstracte.

— Înţeleg.

Mintea îmi trece în revistă tablourile din living, care mi-au devenit foarte familiare. E posibil ca… două să fie pictate de fosta lui supusă. Doam*ne!*

— Pot să-ţi vorbesc deschis? întreabă ea, fără să-mi intuiască emoţiile.

— Te rog, bâigui eu, aruncându-i o privire

lui Prescott, care pare să se fi relaxat un pic.

Leila se apleacă în faţă, ca şi cum s-ar pregăti să-mi împărtăşească un secret păstrat multă vreme.

— L-am iubit pe Geoff – iubitul meu, care a murit la începutul anului.

Vocea îi e o şoaptă tristă.

Doamne, începe să-mi spună lucruri personale.

— Îmi pare foarte rău, spun eu automat, însă Leila continuă ca şi cum nu m-ar fi auzit.

— L-am iubit pe soţul meu… şi pe încă cineva… murmură ea.

— Pe soţul meu.

Vorbele mi se desprind de pe buze înainte să le pot opri.

— Da, şopteşte ea.

Ştiam asta. Când ridică ochii căprui spre mine, în ei citesc emoţii contradictorii, dar cea care domină pare să fie teama… de reacţia mea, poate? Însă răspunsul meu copleşitor faţă de această biată tânără e compasiunea. Îmi vin în minte o mulţime de romane clasice care vorbesc despre iubirea neîmpărtăşită. Înghit în sec şi hotărăsc să fiu onestă.

— Ştiu. E foarte uşor de iubit, şoptesc eu.

Vorbele mele o surprind, iar ochii i se măresc şi mai mult, apoi zâmbeşte.

— Da, este… era, se corectează ea repede şi se înroşeşte.

Chicoteşte atât de plăcut, încât nu mă pot abţine – chicotesc şi eu. Da, Christian Grey ne face să chicotim. Vocea mea interioară dă ochii peste cap cu un aer disperat şi coboară privirea în exemplarul ei ferfeniţit din Jane Eyre. Mă uit la ceas. În adâncul meu, ştiu că, din clipă în clipă, Christian o să ajungă aici.

— O să-l poţi vedea pe Christian.

— Mi-am închipuit. Ştiu cât de protector este, zâmbeşte ea.

Deci asta e stratagema ei. E foarte vicleană. *Sau manipulatoare*, îmi şopteşte vocea interioară.

— De aceea ai venit să mă vezi?

— Da.

— Înţeleg.

Iar Christian o să-i cadă în cursă. Nu-mi place s-o recunosc. Îmi dau seama că îl cunoaşte bine.

— Părea foarte fericit. Cu tine, spune ea.

Ce?

— De unde ştii?

— De când am fost în apartamentul lui, adaugă ea precaut.

La naiba… cum aş putea uita acea zi?

— Ai fost acolo de multe ori?

— Nu. Dar era foarte diferit cu tine.

Oare vreau să aud asta? Mă trec fiorii. Simt furnicături pe pielea capului, amintindu-mi spaima de pe vremea când Leila era umbra nevăzută din apartamentul nostru.

— Ştiţi că e ilegal să intri pe furiş în casele oamenilor.

Încuviinţează din cap, plecând privirea, şi îşi plimbă un deget pe marginea mesei.

— Am fost acolo doar de câteva ori şi am avut noroc că nu m-a prins nimeni. Trebuie să-i mulţumesc şi pentru asta domnului Grey. Ar fi putut să mă bage la închisoare…

— Nu cred că ar fi făcut una ca asta, murmur eu.

Brusc, se aude rumoare de după uşa sălii de şedinţe şi, în mod instinctiv, îmi dau seama că soţul meu e în clădire. O clipă mai târziu, dă buzna înăuntru şi, înainte s-o închidă, îl zăresc pe Taylor aşteptând răbdător afară. Gura lui Taylor are o expresie sumbră, şi nu îmi răspunde la zâmbetul

crispat. La naiba, chiar şi el e supărat pe mine.

Privirea cenuşie şi scăpărătoare a lui Christian mă fixează întâi pe mine, apoi pe Leila. Are un aer calm şi hotărât, dar ştiu ce se ascunde în spatele acestei aparenţe – presupun că şi Leila ştie. Strălucirea rece şi ameninţătoare din ochii săi trădează adevărul: e plin de furie, dar reuşeşte să o ţină în frâu. În costumul său cenuşiu, cu cravata neagră slăbită şi cu nasturele de sus al cămăşii albe desfăcut, Christian are un aer oficial şi, în acelaşi timp, degajat… şi sexy. Iar părul îi e ciufulit – fără doar şi poate pentru că şi-a trecut mâinile prin el cu exasperare.

Cu un aer neliniştit, Leila pleacă privirea spre tăblia mesei, plimbându-şi iarăşi degetul pe marginea ei, în timp ce Christian se uită la mine, apoi la ea şi, în cele din urmă, la Prescott.

— Eşti concediată, îi spune el calm lui Prescott. Ieşi afară.

Mă albesc la faţă. Oh, nu… nu e corect.

— Christian… spun eu, dând să mă ridic în picioare.

Dar Christian se uită la mine, făcându-mi

semn cu arătătorul:

— Opreşte-te.

Vocea lui e calmă, dar ameninţătoare, aşa că tac şi rămân pe scaun. Plecând capul, Prescott iese repede din sală, apropiindu-se de Taylor. Christian închide uşa în urma ei şi se apropie de marginea mesei. *La naiba! La naiba! La naiba!* E numai vina mea. Christian se opreşte în faţa Leilei şi se apleacă spre ea, sprijinindu-şi mâinile pe masă.

— Ce dracu' cauţi aici? mârâie el.

— Christian! icnesc eu, dar nu mă ia în seamă.

— Ei bine? insistă el.

Leila se uită la el pe sub genele ei lungi, cu ochii mari şi faţa palidă – roşeaţa i-a dispărut din obraji.

— Ţi-am cerut să ne vedem, dar n-ai fost de acord, şopteşte ea.

— Aşa că ai venit s-o hărţuieşti pe soţia mea? întreabă el calm – prea calm.

Leila iarăşi pleacă privirea.

Christian se îndreaptă de spate:

— Leila, dacă te mai apropii vreodată de soţia mea, n-am sa te mai sprijin deloc. Medicii, şcoala de arte, asigurare medicală – o să rămâi fără toate astea. Ai înţeles?

— Christian… încerc eu din nou, dar mă reduce la tăcere cu o privire de gheaţă.

De ce e atât de nerezonabil? Sunt copleşită de compasiunea pentru această biată femeie.

— Da, spune ea în şoaptă.

— Ce caută Susannah la recepţie?

— A venit cu mine.

Îşi trece o mână prin păr, încruntându-se la ea.

— Christian, te rog, îl implor eu. Leila nu vrea decât să-ţi mulţumească. Asta-i tot.

Dar nu mă ia în seamă, concentrându-şi toată furia asupra Leilei:

— Ai stat la Susannah când erai bolnavă?

— Da.

— Ştie ce făceai cât timp ai stat la ea?

— Nu, era în vacanţă.

Christian îşi plimbă arătătorul pe buza de jos.

— De ce ai vrut să mă vezi? Ştii bine că toate cererile către mine trebuie trimise prin Flynn. Ai nevoie de ceva?

Tonul i s-a domolit un pic.

Leila îşi plimbă iarăşi degetul pe marginea mesei.

N-o mai agresa, Christian!

— Voiam să ştiu, spune ea şi, pentru

prima oară, se uită direct la el.

— Ce să ştii? ripostează el.

— Că te simţi bine.

Christian se uită la ea cu gura căscată.

— Că mă simt bine? pufneşte el, nevenindu-i să creadă.

— Da.

— Mă simt bine. Gata, ţi-am răspuns la întrebare. Iar acum, Taylor o să te ducă la Sea-Tac şi o să te întorci pe Coasta de Est. Iar dacă mai treci dincoace de Mississippi, s-a terminat. Ai înţeles?

Dumnezeule mare… Christian! Mă uit la el cu gura căscată. Oare ce nu-i dă pace? Doar nu poate s-o oblige să stea într-o parte a ţării.

— Da, înţeleg, spune Leila cu glas scăzut.

— Bine, răspunde Christian pe un ton mai împăciuitor.

— Leilei s-ar putea să nu-i convină să plece chiar acum din Seattle. Are planuri, obiectez eu, indignată în numele ei.

Christian se încruntă la mine.

— Ana, mă previne el pe un ton glacial. Problema asta nu te priveşte.

Mă încrunt şi eu. Bineînţeles că mă priveşte. Leila e în biroul meu. Probabil că

sunt şi lucruri pe care nu le ştiu. Nu e rezonabil.

Pervertit în cincizeci de nuanţe, şuieră printre dinţi vocea mea interioară.

— Leila a venit să mă vadă pe mine, nu pe tine, murmur eu cu un aer posac.

Leila se întoarce spre mine, făcând ochii foarte mari.

— Aveam instrucţiuni precise, doamnă Grey. Şi le-am încălcat.

Se uită cu un aer neliniştit la soţul meu, apoi iarăşi la mine.

— Acesta este Christian Grey, aşa cum îl cunosc eu, spune ea, pe un ton trist şi nostalgic.

Christian se încruntă la ea şi simt că-mi fuge tot aerul din plămâni. Numai pot respira. Oare Christian aşa era cu ea tot timpul? Aşa era şi cu mine la început? Mi-e greu să-mi amintesc. Zâmbindu-mi trist, Leila se ridică de la masă.

— Aş vrea să rămân până mâine. Am avion la prânz, îi spunea calm lui Christian.

— O să trimit la zece pe cineva să te ducă la aeroport.

— Mulţumesc.

— Stai la Susannah?

— Da.

— Bine.

Mă încrunt la Christian. Nu-i poate dicta în felul ăsta... şi de unde ştie unde stă Susannah?

— La revedere, domnule Grey. Mulţumesc că aţi acceptat să mă primiţi.

Mă ridic în picioare şi îi întind mâna, iar Leila mi-o strângea un aer recunoscător.

— Ăă... la revedere. Succes, bâigui eu, pentru că nu ştiu care e protocolul când vine vorba să-mi iau rămas-bun de la fosta supusă a soţului meu.

Leila înclină uşor capul şi se întoarce spre el.

— La revedere, Christian.

Ochii lui Christian se îmblânzesc un pic.

— La revedere, Leila, spune el cu glas scăzut. Nu uita, comunicăm doar prin dr. Flynn.

— Da, Sire.

Christian deschide uşa s-o conducă, dar Leila se opreşte în faţa lui şi ridică privirea. Christian rămâne nemişcat, uitându-se la ea cu un aer precaut.

— Mă bucur că eşti fericit. O meriţi, spune ea şi iese înainte ca el să-i poată răspunde.

Christian se încruntă în urma ei, apoi îi face semn cu capul lui Taylor, care porneşte în urma ei. Închizând uşa, Christian se uită la mine cu un aer nesigur.

— Nici măcar să nu-ţi treacă prin minte să fii supărat pe mine! şuier eu printre dinţi. Sună-l pe Claude Bastille şi bate-te cu el sau du-te să-l vezi pe dr. Flynn.

E atât de surprins de ieşirea mea, încât rămâne cu gura căscată, iar fruntea i se încruntă din nou.

— Mi-ai promis că n-o să faci asta.

Acum, tonul lui e acuzator.

— Ce anume?

— Că n-o să mă sfidezi.

— Nu, nu ţi-am promis. Am zis că o să fiu mai grijulie. Ţi-am spus că e aici. I-am cerut lui Prescott s-o percheziţioneze – şi pe ea, şi pe cealaltă prietenă a ta. Prescott a stat alături de mine tot timpul. Acum, ai concediat-o pe biata femeie, când ea n-a făcut decât ce i-am cerut eu. Ţi-am cerut să nu-ţi faci griji, şi totuşi, iată-te în biroul meu. Nu-mi aduc aminte să fi primit de la tine o bulă papală prin care se decretează că nu am voie să mă văd cu Leila. Şi nu ştiam că am o listă cu musafiri interzişi.

Pe măsură ce îmi susţin cauza, indignarea mă face să ridic tonul din ce în ce mai mult. Christian se uită la mine cu o mină indescifrabilă. După o clipă, buzele i se răsucesc.

— Bulă papală? spune el amuzat şi se relaxează în mod vizibil.

Scopul meu nu era să înseninez conversaţia, şi totuşi, Christian îmi zâmbeşte ironic, ceea ce mă înfurie şi mai tare. A fost dureros pentru mine să asist la discuţia dintre el şi fosta lui supusă. Cum poate fi atât de rece cu ea?

— Ce-i? întreabă el exasperat, văzând că rămân foarte serioasă.

— Tu. De ce ai fost atât de aspru cu ea?

Oftează şi face un pas în faţă, sprijinindu-se de masă.

— Anastasia, spune el, ca şi cum ar sta de vorbă cu un copil. Nu înţelegi? Leila, Susannah şi toate celelalte au fost pentru mine o distracţie plăcută. Dar asta-i tot. Tu eşti centrul universului meu. Şi ultima oară când aţi fost împreună în aceeaşi încăpere, Leila avea un pistol în mână. Nu vreau să se mai apropie de tine.

— Dar, Christian, era bolnavă.

— Ştiu asta şi ştiu că acum se simte mai bine, dar nu-i mai pot acorda credit. Ce a făcut e de neiertat.

— Dar i-ai căzut în cursă. Voia să te mai vadă o dată şi ştia că dacă vine să mă vadă, o să dai fuga la mine.

Christian ridică din umeri, ca şi cum nu i-ar păsa.

— Nu vreau să ai de-a face cu trecutul meu.

Ce?

— Christian… eşti ceea ce eşti datorită trecutului tău, datorită prezentului tău şi aşa mai departe. Ce te priveşte pe tine, mă priveşte şi pe mine. Am acceptat asta atunci când am hotărât să mă căsătoresc cu tine, pentru că te iubesc.

Rămâne nemişcat. Ştiu că îi e greu să audă toate astea.

— Nu mi-a făcut rău. Şi te iubeşte.

— Mă doare fix în cur.

Mă uit la el cu un aer şocat. Şi sunt şocată că încă are capacitatea de a mă şoca. Vorbele Leilei, îmi răsună în minte: *Acesta este Christian Grey; aşa cum îl cunosc eu.* Atitudinea lui faţă de ea a fost atât de rece, atât de incompatibilă cu bărbatul pe care îl

cunosc şi îl iubesc. Mă încrunt, amintindu-mi remuşcările lui atunci când Leila a avută căderea nervoasă, când s-a gândit că ar putea fi responsabil de suferinţele ei. Înghit în sec, amintindu-mi şi că i-a făcut baie. Stomacul mi se crispează, şi fierea mi se ridică în gâtlej. Cum poate să spună că nu-i pasă de ea? Atunci îi păsa. Ce s-a schimbat? Uneori, ca acum, pur şi simplu nu-l înţeleg. Gândurile şi acţiunile lui se plasează la un nivel mult prea îndepărtat de al meu.

— De ce ai început brusc să-i susţii cauza? întreabă el nedumerit şi iritat.

— Christian, nu cred că Leila şi cu mine o să schimbăm curând între noi reţete de gătit şi modele de tricotaj. Dar nu mi-am închipuit că o să fii atât de insensibil faţa de ea.

Privirea îi îngheaţă.

— Ţi-am spus cândva că nu am inimă, mormăie el.

Dau ochii peste cap – oh, acum *chiar* se poartă ca un adolescent.

— Pur şi simplu nu e adevărat, Christian. Eşti caraghios. Îţi pasă de ea. Altminteri nu i-ai plăti cursurile de artă şi tot restul.

Brusc, devine foarte important pentru mine să-l conving de asta. E dureros de

limpede că îi pasă. De ce neagă lucrul ăsta? La fel face şi cu sentimentele faţă de mama lui. *Ah, da – bineînţeles!* Sentimentele lui pentru Leila şi pentru celelalte supuse sunt amestecate cu sentimentele lui faţă de mama sa. *Îmi place să biciuiesc brunete scunde ca tine, pentru că îmi aminteşti de prostituata narcomană.* Nu-i de mirare că e atât de furios. Oftez şi clatin din cap. Trebuie să luăm legătura cu dr. Flynn. Cum de nu-şi dă seama de asta?

Mă copleşeşte un sentiment de compasiune faţă de el. Băieţelul meu rătăcit… De ce îi este atât de greu să simtă din nou compasiunea şi generozitatea de care a dat dovadă faţă de Leila atunci când a avut o cădere nervoasă?

Se uită la mine cu o privire mânioasă.

— Această conversaţie s-a încheiat. Să mergem acasă.

Mă uit la ceas. E patru şi douăzeci şi trei. Mai am de lucru.

— E prea devreme, bombăn eu.

— Acasă, insistă el.

— Christian, spun eu pe un ton plictisit, am obosit să mă cert cu tine pe tema asta.

Se încruntă, ca şi cum n-ar înţelege.

— Adică, îi explic eu, atunci când fac ceva care nu-ţi place, tu cauţi un mijloc prin care să fii chit. De obicei, e vorba de un futai pervers, care e sau înnebunitor sau crud.

Ridic din umeri cu un aer resemnat. Povestea asta e epuizantă şi derutantă.

— Înnebunitor? întreabă el.

Ce?

— De obicei, da.

— Ce e înnebunitor? insistă el, iar acum, în ochii lui scânteiază un amuzament senzual.

Îmi dau seama că vrea să mă distragă.

Mama mă-sii! Nu vreau să discut despre asta în sala de şedinţe. Vocea mea interioară îşi cercetează cu dispreţ degetele în sfârşit manichiurate: *Atunci n-ar fi trebuit să aduci vorba de asta.*

— Ştii la ce mă refer, mă înroşesc, supărată atât pe el, cât şi pe mine.

— Pot să bănuiesc, şopteşte el.

Dumnezeule mare! Eu încerc să-l cert, iar el mă zăpăceşte.

— Christian, eu…

— Ador să-ţi fac pe plac, spune el, plimbându-şi delicat degetul mare pe buza mea de jos.

— Aşa e, recunosc eu în şoaptă.

— Ştiu, spune el, apoi se apleacă şi îmi şopteşte la ureche. E singurul lucru pe care îl ştiu.

Vai, ce bine miroase. Se îndreaptă de spate, iar buzele i se curbează într-un zâmbet arogant, ce pare să spună: „Te posed cu totul".

Ţuguind buzele, mă străduiesc să par insensibilă la atingerile lui. Se pricepe de minune să mă distragă de la subiectele dureroase sau de la cele pe care nu vrea să le discute. *Iar tu îl laşi*, pufneşte vocea mea interioară, ridicând privirea din *Jane Eyre*.

— Ce e înnebunitor, Anastasia? insistă el cu o privire perversă.

— Vrei să-ţi fac o listă? întreb eu.

— Ai o listă? răspunde el cu un aer încântat.

Of, ce obositor e omul ăsta!

— Ei bine, cătuşele, murmur eu, amintindu-mi brusc de luna de miere.

Se încruntă şi mă ia de mână, mângâindu-mi încheietura cu degetul mare.

— Nu vreau să-ţi las semne.

Oh...

Buzele i se curbează într-un zâmbet discret

şi lasciv.

— Hai acasă, îmi cere el pe un ton seducător.

— Am treabă.

— Acasă, repetă el, mai insistent de data asta.

Ne uităm unul la celălalt – ochi cenuşii şi incandescenţi în ochi albaştri şi tulburaţi –, testându-ne unul pe celălalt, punându-ne la încercare limitele şi voinţele. Caut să înţeleg din privirea lui cum de poate trece într-o clipă de la maniacul controlului la iubitul seducător. Ochii lui devin mai mari şi mai întunecaţi, iar intenţiile lui sunt limpezi. Mă mângâie uşor pe obraz.

— Am putea rămâne aici, şopteşte el cu glas răguşit.

Oh, nu. Zeiţa mea intimă se uită cu jind la masa de lemn. Nu. Nu. Nu. Nu la birou.

— Christian, nu vreau să fac sex aici. Fosta ta supusă tocmai a trecut pe aici.

— N-a fost niciodată iubita mea, bombăne el, iar buzele i se strâng într-o linie aspră.

— Să nu ne legăm de cuvinte, Christian.

Se încruntă cu un aer surprins. Iubitul seducător a dispărut.

— Nu te gândi prea mult la asta, Ana.

Totul a rămas în urmă, spune el plictisit.

Oftez... poate că are dreptate. Nu vreau decât să recunoască în faţa mea că ţine la ea. Un fior rece îmi străbate inima. Oh, *nu! De* aceea e aşa de important pentru mine. Ce s-ar întâmpla dacă eu aş face ceva de neiertat? Ce s-ar întâmpla dacă nu m-aş conforma indicaţiilor lui? Oare şi eu am să rămân în trecut? Din moment ce poate avea atitudinea asta faţă de Leila, după ce a fost atât de îngrijorat şi mâhnit când a avut acea cădere nervoasă... oare ar putea să se poarte la fel şi cu mine? Mă trec fiorii, amintindu-mi fragmente dintr-un vis: oglinzi cu ramă aurită şi zgomotul paşilor săi răsunând pe podeaua de marmură, în timp ce se depărtează de mine, lăsându-mă singură în acea splendoare opulentă.

— Ba nu... şoptesc eu pe un ton îngrozit.

Vorba mi se desprinde de pe buze înainte s-o pot opri.

— Ba da, spune el şi, apucându-mă de bărbie, se apleacă şi îmi aşterne o sărutare tandră pe gură.

— Oh, Christian, uneori mă sperii.

Îi cuprind capul în palme, îmi înfig degetele în părul lui şi îi trag buzele spre mine.

Rămâne nemişcat preţ de o clipă şi mă ia în braţe.

— De ce?

— Te-ai depărtat de ea atât de uşor…

Se încruntă.

— Şi crezi că s-ar putea să mă depărtez şi de tine, Ana? De ce naiba ai crede una ca asta? Cum ţi-a venit o asemenea idee?

— Nu-i nimic. Sărută-mă. Du-mă acasă, îl rog eu.

Buzele lui le ating pe ale mele şi sunt copleşită.

*

— Oh, te rog, îl implor eu, în timp ce el îmi suflă uşor peste vulvă.

— Toate la timpul lor, murmură el.

Trag de legături şi scot un geamăt zgomotos, protestând faţade asaltul lui carnal. Sunt legată cu cătuşe moi de piele, coatele fundu-mi prinse de genunchi, iar capul lui Christian îmi şerpuieşte între picioare, şi limba lui mă aţâţă neîncetat. Deschid ochii şi mă uit la tavanul dormitorului nostru scăldat în lumina caldă a după-amiezii. Limba lui se încordează şi se

răsuceşte în jurul punctului ce reprezintă centrul universului meu. Îmi vine să-mi îndrept picioarele şi mă străduiesc în van să-mi controlez plăcerea. Degetele mi se înfig în părul lui şi trag cu putere, încercând să mă opun torturii lui sublime.

— Să nu-ţi dai drumul, mă previne el în şoaptă şi se opune degetelor mele, iar eu îi simt respiraţia pe carnea mea caldă şi umedă. Te bat la fund dacă îţi dai drumul.

Gem.

— Control, Ana. E vorba de control.

Limba lui îşi reia incursiunile erotice.

Vai, ce priceput e… Nu vreau să mă opun – mă supun de bunăvoie –, aşa că încerc din răsputeri să mă abţin, dar trupul meu detonează sub atingerile lui nemiloase, iar limba sa nu se opreşte, ci îmi smulge ultima picătură de plăcere din pântecele meu epuizat.

— Oh, Ana, ţi-ai dat drumul, mă dojeneşte el cu blândeţe.

Dar în vocea lui se desluşeşte o nuanţă triumfătoare. Mă întoarce cu faţa în jos, iar eu mă sprijin cu greu în antebraţe. Mă loveşte cu putere peste fund.

— Ah! strig eu.

— Control, mă mustră el şi, apucându-mă de şolduri, se opinteşte în mine.

Strig încă o dată, iar carnea încă îmi tremură după undele de şoc ale orgasmului. Odată intrat în mine, rămâne nemişcat şi, aplecându-se în faţă, îmi desface cătuşele. Mă cuprinde cu un braţ şi mă trage în poala lui, lipindu-mi spatele de pieptul lui, iar mâna lui mi se ridică până sub bărbie şi îmi cuprinde gâtul. Mă las în voia senzaţiei deplinătate din pântece.

— Mişcă-te, îmi porunceşte el.

Gem şi încep să mă ridic şi să cobor în poala lui.

— Mai repede, şopteşte el.

Iar eu mă mişc din ce în ce mai repede. Geme şi îmi dă capul pe spate, muşcându-mă uşor de gât. Cealaltă mână a lui Christian mi se plimbă în voie pe trup, de la şold până la vulvă, apoi la clitoris… care încă e foarte sensibil după atenţia abundentă de care a avut nevoie mai devreme. Mă strânge între degete, aţâţându-mă din nou şi făcându-mă să scâncesc.

— Da, Ana, îmi şopteşte el la ureche cu glas răguşit. Eşti a mea. Doar tu.

— Da, murmur eu, simţind că iarăşi mi se

încordează trupul.

Vaginul mi se strânge în jurul mădularului, mângâindu-l în cel mai intim mod cu putinţă.

— Dă-ţi drumul pentru mine, îmi cere el.

Şi îmi dau drumul, trupul meu supunându-se poruncii lui. Christian mă ţine nemişcată, iar eu simt undele orgasmului inundându-mi carnea şi îi strig numele.

— Oh, Ana, te iubesc! geme el, apoi îşi dă şi el drumul, adâncindu-se în mine.

Mă sărută pe umăr şi îmi dă la o parte părul revărsat pe faţă.

— Asta intră în lista de care vorbeam, doamnă Grey? murmură el.

Sunt întinsă pe burtă, aproape inconştientă, iar el stă sprijinit într-un cot, alături de mine, şi mă mângâie pe spate.

— Hm…

— Asta e un da?

— Îhî… zâmbesc eu.

Surâde şi mă sărută din nou, iar eu mă răsucesc fără tragere de inimă pe o parte, cu faţa spre el.

— Ei bine? întreabă el.

— Da, intră pe listă. Dar e o listă lungă.

Zâmbeşte până la urechi, apoi se apleacă în faţă şi mă sărută tandru.

— Bine. Vrei să luăm cina? mă întreabă el cu o privire iubitoare şi amuzată.

Încuviinţez din cap – sunt hămesită. Întind mâna şi îl trag uşor de firele de păr de pe piept.

— Vreau să-mi spui ceva, şoptesc eu.

— Ce?

— Să nu te superi.

— Despre ce e vorba, Ana?

— Îţi pasă.

Face ochii mari, şi îi piere toată buna dispoziţie.

— Vreau să recunoşti că îţi pasă. Pentru că lui Christian Grey pe care îl cunosc şi îl iubesc eu i-ar păsa.

Rămâne nemişcat, fără să-şi ia ochii de la mine, şi sunt martora luptei lui interioare, ca şi cum s-ar strădui să formuleze una dintre pildele lui Solomon. Deschide gura să spună ceva, apoi o închide la loc şi, pentru o clipă, chipul îi e răvăşit preţ de o emoţie… de suferinţă, poate.

Recunoaşte, îl îndemn eu în sinea mea.

— Da. Da, îmi pasă. Mulţumită?

Abia îi disting vorbele şoptite.

Vai, mulţumesc din suflet! E o adevărată uşurare.

— Da, foarte mulţumită.

Se încruntă:

— Nu-mi vine să cred că acum, în patul nostru, stăm de vorbă despre…

Îmi aşez un deget pe buzele sale.

— Ba nu stăm de vorbă. Hai să mâncăm. Mi-e foame.

Oftează şi clatină din cap.

— Mă farmeci şi mă tulburi, doamnă Grey.

— Ce bine.

Mă ridic uşor şi îl sărut.

*

De la: Anastasia Grey
Subiect: Lista
Data: 9 septembrie 2011, 09:33
Către: Christian Grey

Asta sigur e în capul listei.
:D
A x

Anastasia Grey,

Consilier editorial, SIP

De la: Christian Grey
Subiect: Spune-mi ceva nou
Data: 9 septembrie 2011, 09:42
Către: Anastasia Grey

În ultimele trei zile, mi-ai tot spus asta.
Hotărăşte-te.
Sau… am mai putea încerca ceva.
:)

Christian Grey
CEO încântat de acest joc, Grey Enterprise Holdings Inc.

Mă uit zâmbind la ecran. Ultimele câteva seri au fost… distractive. Ne-am relaxat din nou şi am dat uitării apariţia intempestivă a Leilei. Încă n-am avut curaj să-l întreb dacă avem pe pereţi vreunul dintre tablourile ei – şi, sincer, nici nu-mi pasă. Îmi zumzăie Blackberry-ul şi răspund imediat, aşteptându-mă să fie Christian.

— Ana?

— Da.

— Ana, draga mea, sunt José senior.

— Domnule Rodriguez! Bună ziua!

Simt mâncărimi pe pielea capului. Ce o fi vrând de la mine tatăl lui José?

— Draga mea, îmi pare rău că te deranjez la serviciu. E vorba de Ray, spune el, şi vocea îi tremură.

— Ce-i? Ce s-a întâmplat? întreb eu cu un nod în gât.

— Ray a avut un accident.

Oh, nu, Tati! Mi se taie respiraţia.

— E la spital. Ar fi bine să vii cât mai repede.

Capitolul 17

— Domnule Rodriguez, ce s-a întâmplat?

Vocea mi-e răguşită şi sugrumată din pricina lacrimilor înăbuşite. Ray. *Dragul de Ray. Tăticul meu.*

— A avut un accident de maşină.

— Bine, am să vin… am să vin imediat.

Am intrat în panică. Adrenalina mi-a invadat venele şi greu să respir.

— A fost transferat la Portland.

Portland? Ce naiba caută la Portland?

— L-au transportat cu elicopterul, Ana. Mă duc şi eu acolo, la Spitalul OHSU. Oh, Ana, n-am văzut maşina. Pur şi simplu n-am văzut-o…

Vocea i se frânge.

Domnul Rodriguez – nu!

— Ne vedem acolo, adaugă el, apoi iarăşi i se frânge vocea şi închide.

Mă copleşeşte spaima – simt că mă sufoc. Ray! Nu! Nu! Inspir adânc să mă liniştesc, pun mâna pe telefon şi îl sun pe Roach.

Răspunde la al doilea apel.

— Ana?

— Jerry, tata are probleme.

— Ana, ce s-a întâmplat?

Îi explic pe nerăsuflate.

— Da, mergi. Sigur, trebuie să te duci. Sper ca tatăl tău să se facă bine.

— Mulţumesc. O să te ţin ia curent.

Apoi trântesc nu tocmai politicos receptorul în furcă, dar în clipa asta nici că-mi pasă.

— Hannah! strig eu, conştientă de neliniştea din glasul meu. Câteva clipe mai târziu, vără capul pe uşă şi mă găseşte punându-mi lucrurile în poşetă şi vârând hârtii în servietă.

— Da, Ana? se încruntă ea.

— Tata a avut un accident. Trebuie să plec.

— Vai de mine…

— Anulează-mi toate întâlnirile pe ziua de azi. Şi pe cele pentru luni.

Va trebui să termini tu prezentarea cărţii audio – detalii sunt în fişierul de pe serverul comun. Roag-o pe Courtney să te ajute, dacă e nevoie.

— Da, şopteşte Hannah. Sper să se facă

bine. Nu-ţi face griji pentru ce se întâmplă aici. O să ne descurcăm.

— O să am Blackberry-ul la mine.

Grija întipărită pe chipul ei palid şi încordat îmi accentuează spaima.

Tati!

Îmi iau haina, poşeta şi servieta.

— Te sun, dacă am nevoie de ceva, îi spun eu.

— Da, te rog. Succes, Ana. Sper ca totul să fie bine.

Îi răspund cu un zâmbet crispat, străduindu-mă să-mi păstrez cumpătul, şi ies din birou. Trebuie să fac un efort să nu parcurg distanţa până la recepţie în pas alergător. Când ajung acolo, Sawyer sare în picioare.

— Doamnă Grey? întreabă el, luat prin surprindere de apariţia mea bruscă.

— Mergem în Portland – acum.

— Bine, doamnă Grey, spune el, încruntându-se, în timp ce deschide uşa.

Mişcarea îmi face bine.

— Doamnă Grey, spune Sawyer în timp ce ne apropiem în grabă de parcare, pot să vă întreb de ce facem această călătorie neprogramată?

— Tata a avut un accident.

— Înţeleg. Domnul Grey ştie?

— Îl sun din maşină.

Sawyer încuviinţează din cap şi deschide portiera din spate a SUV-ului Audi, iar eu urc şi, cu degete tremurânde. Îmi scot Blackberry-ul şi îl sun pe Christian pe mobil.

— Doamnă Grey, îmi răspunde Andrea cu o voce energică şi sobră.

— Christian e acolo? întreb eu.

— Ăă... e undeva în clădire, doamnă Grey. Şi-a lăsat Blackberry-ul la încărcat pe biroul meu.

Oftez de nemulţumire în sinea mea.

— Spune-i, te rog, că l-am sunat şi că vreau să vorbesc cu el. E urgent.

— Aş putea încerca să dau de dumnealui. Uneori, nu mă anunţă unde pleacă.

— Spune-i să mă sune, te rog, repet eu, străduindu-mă să-mi înăbuş lacrimile.

— Sigur, doamnă Grey, spune ea pe un ton ezitant. Totul e în regulă?

— Nu, şoptesc eu, temându-mă să nu mi se frângă vocea. Te rog spune-i doar că vreau să mă sune.

— Da, doamnă Grey.

Închid. Nu-mi mai pot stăpâni neliniştea.

Ridicând genunchii la piept, mă ghemuiesc pe bancheta din spate, şi lacrimile încep să mi se prelingă pe obraji.

— Unde în Portland, doamnă Grey? mă întreabă Sawyer pe un ton blând.

— La Spitalul OHSU, răspund eu cu glas sugrumat. La spitalul cel mare din Portland.

Sawyer demarează şi porneşte spre autostrada I-5, în timp ce eu plâng liniştit pe bancheta din spate, spunând rugăciuni în gând. *Dă, Doamne, să fie bine. Dă, Doamne, să fie bine.*

Îmi sună telefonul, „Dragostea ta e rege" întrerupându-mi rugăciunea.

— Christian, şoptesc eu.

— Dumnezeule, Ana! Ce s-a întâmplat?

— Ray a avut un accident.

— Fir-ar să fie!

— Da. Iar acum sunt în drum spre Portland.

— Portland? Spune-mi că Sawyer e cu tine.

— Da, e la volan.

— Unde e Ray?

— La OHSU.

Aud o voce înfundată la celălalt capăt al liniei.

— Da, Ros, răspunde Christian furios.

Ştiu! Îmi pare rău, iubito: ajung acolo peste trei ore. Am nişte treburi pe care trebuie să le termin. O să vin cu elicopterul.

La dracu'! Charlie Tango a fost reparat, dar ultima oară când Christian a zburat cu el…

— Am o întâlnire cu nişte tipi din Taiwan. Nu-i pot lăsa baltă. E un contract la care lucrăm de câteva luni.

De ce nu ştiu nimic de asta?

— Am să vin cât pot de repede, adaugă el.

— Bine, şoptesc eu.

Şi aş vrea să-i spun că nu e nevoie, că poate să rămână în Seattle şi să-şi rezolve problemele, dar adevărul este că îl vreau lângă mine.

— Oh, iubito, şopteşte el.

— O să mă descurc, Christian. Nu te grăbi. Nu vreau griji şi pentru tine. Să pilotezi cu grijă.

— Aşa am să fac.

— Te iubesc.

— Şi eu te iubesc. Am să vin cât pot de repede. Să-l ţii pe Luke, în preajma ta.

— Aşa am să fac.

— Ne vedem mai încolo.

— Pa-pa.

După ce închid, îmi strâng iarăşi genunchii

la piept. Nu ştiu nimic despre afacerile lui Christian. Ce treabă o fi având cu taiwanezii ăia? Mă uit pe fereastră în timp ce trecem pe lângă aeroportul Boeing Field-King County. Trebuie să piloteze cu grijă. Iarăşi mi se pune un nod în stomac şi simt că mi se face greaţă. Ray şi Christian. Cred că inima mea n-ar face faţă unui asemenea şoc. Sprijinindu-mă pe banchetă, îmi reiau mantra: *Dă, Doamne, să fie bine. Dă, Doamne, să fie bine.*

— Doamnă Grey, mă trezeşte vocea lui Sawyer. Am ajuns la spital. Trebuie doar să găsesc camera de urgenţe.

— Ştiu eu unde e, spun eu.

Şi mintea îmi zboară la ultima vizită pe care am făcut-o la OHSU când, la două zile după ce m-am angajat la Clayton's, am căzut de pe o scară şi mi-am sucit glezna. Îmi aduc aminte cum s-a aplecat Paul Clayton deasupra mea şi mă trec fiori.

Sawyer opreşte în faţa rampei de acces şi sare din maşină să-mi deschidă portiera.

— Mă duc să parchez, doamnă Grey, apoi o să vin după dumneavoastră. Lăsaţi-vă servieta pe banchetă, v-o aduc eu.

— Mulţumesc, Luke.

Dă uşor din cap, iar eu intru cu pas rapid în holul aglomerat al secţiei de urgenţe. Doamna de la recepţie îmi zâmbeşte politicos şi în câteva clipe, află unde este internat Ray şi mă trimite la sala de operaţii de la etajul trei.

Sala de operaţii? La naiba!

— Mulţumesc, bâigui eu, încercând să mă concentrez la explicaţiile ei – doamna îmi spune cum să ajung la lifturi –, apoi pornesc spre el în fugă, simţind cum mi se zdruncină stomacul.

Dă, Doamne, să fie bine! Dă, Doamne, să fie bine!

Liftul e chinuitor de lent, oprind la fiecare etaj. Haide… Hai odată! îl grăbesc eu şi mă încrunt la oamenii care urcă şi coboară, împiedicându-mă să ajung la tata.

În cele din urmă, uşile se deschid la etajul trei, şi dau fuga la un alt birou de recepţie – unul populat cu multe asistente în uniforme bleumarin.

— Cu ce vă pot ajuta? mă întreabă amabil o asistentă cu privire de miop.

— Tatăl meu, Raymond Steele. Tocmai a fost internat. E în sala de operaţii numărul patru, cred.

Chiar în clipa când rostesc aceste vorbe, îmi doresc să nu fie adevărate.

— Verific imediat, domnişoară Steele.

Încuviinţez din cap, fără s-o corectez, iar ea se uită cu atenţie la ecranul computerului.

— Da, a fost internat acum două ore. Dacă vreţi să aşteptaţi, am să anunţ că aţi sosit. Sala de aşteptare e acolo, îmi face ea semn spre o uşă mare şi albă pe care e scris cu litere groase şi albastre: SALA DE AŞTEPTARE.

— Cum se simte? întreb eu, încercând să-mi controlez vocea.

— Va trebui să-l aşteptaţi pe unul dintre medicii care se ocupă de dumnealui, şi o să vă explice cum se simte.

— Mulţumesc, bâigui eu, dar în sinea mea ţip: *Vreau să aflu acum!*

Deschid uşa şi dau peste o sală de aşteptare spaţioasă şi austeră, unde îi găsesc pe domnul Rodriguez şi pe José.

— Ana! mă întâmpină domnul Rodriguez.

Are un braţ în ghips şi un obraz vânăt. Stă într-un scaun cu rotile, întrucât are şi un picior în ghips. Îl iau uşor în braţe.

— Vai, domnule Rodriguez, scâncesc eu.

— Ana, draga mea, spune el, bătându-mă

uşor pe umăr cu mâna teafără. Îmi pare atât de rău, bâiguie el, iar vocea răguşită i se frânge.

Oh, nu.

— Nu, tati, îi dojeneşte Jose cu glas blând, apropiindu-se de noi.

Când mă îndrept spre el, mă ia în braţe şi mă strânge cu putere.

— José, şoptesc eu.

Şi nu mă mai pot abţine – tensiunea, spaima şi suferinţa din ultimele trei ore ies la suprafaţă, iar lacrimile încep să-mi şiroiască pe obraz.

— Ei, Ana, nu plânge, mă mângâie el pe păr.

Îmi petrec braţele în jurul gâtului său şi plâng liniştit. Rămânem aşa o bună bucată de timp, şi îi sunt foarte recunoscătoare prietenului meu pentru că e aici, alături de mine. Ne desprindem unul de celălalt când Sawyer ni se alătură în sala de aşteptare. Domnul Rodriguez îmi întinde un şerveţel de hârtie dintr-o cutie de pe masă şi îmi şterg lacrimile de pe obraji.

— Dumnealui e domnul Sawyer, agent de securitate, murmur eu. Sawyer înclină capul politicos spre José şi domnul Rodriguez, apoi

se aşează într-un colţ al sălii.

— Ia loc, Ana, mă conduce José spre unul dintre fotoliile capitonate cu vinil.

— Ce s-a întâmplat? V-au spus cum se simte? Ce-i fac acum?

José ridică mână să-mi întrerupă şuvoiul de întrebări, apoi se aşează lângă mine.

— Nu ne-au spus nimic. Ray, tata şi cu mine am fost la pescuit la Astoria. Pe drum, am fost loviţi de un beţiv nenorocit…

Domnul Rodriguez încearcă să ne întrerupă, bâiguind nişte scuze.

— *Cálmate*, tată! i-o retează José. Eu n-am păţit nimic – doar câteva coaste învineţite şi o lovitură uşoară la cap. În schimb, tata… e bine, tata şi-a rupt încheietura mâinii şi o gleznă. Dar maşina ne-a lovit pe partea dreaptă, unde era Ray – stătea pe scaunul pasagerului.

*Oh, nu! Nu… Pan*ica mă inundă iarăşi. Nu, nu, nu! Mă trec fiori când mă gândesc ce i se întâmplă lui Ray în sala de operaţii.

— Acum îl operează. Am fost duşi la spitalul din Astoria, dar apoi l-au adus pe Ray aici cu elicopterul. Nu ştim ce îi fac. Aşteptăm veşti.

Încep să tremur.

— Hei, Ana, ţi-e frig?

Încuviinţez din cap. Sunt îmbrăcată cu o cămaşă albă, fără mâneci şi cu o haină neagră de vară, dar niciuna nu-mi ţine de cald. José îşi scoate haina de piele şi mi-o aşează pe umeri.

— Să vă aduc un ceai, doamnă Grey? mă întreabă Sawyer, venind lângă mine.

Încuviinţez din cap cu un aer recunoscător, iar Sawyer iese din încăpere.

— De ce aţi fost să pescuiţi la Astoria? întreb eu.

José ridică din umeri:

— Se pescuieşte bine acolo. A fost o întâlnire între băieţi, să mai strâng legătura cu tata, pentru că în curând intru în ultimul an de facultate şi n-o să mai am timp.

În ochii mari şi negri ai lui José se citesc teama şi regretul.

— Puteai să te răneşti şi tu. Iar domnul Rodriguez putea să se rănească… şi mai rău.

Înghit în sec şi tremur din nou, simţind că îmi scade şi mai mult temperatura corporală. José mă ia de mână.

— Doamne, Ana, ce rece eşti!

Domnul Rodriguez se apropie un pic de mine şi mă ia de cealaltă mână cu mâna lui

teafără.

— Ana, îmi pare rău.

— Domnule Rodriguez, vă rog. A fost un accident… şoptesc eu.

— Spune-mi José, mă corectează el.

Nu reuşesc să-i răspund decât cu un zâmbet firav. Tremur încă o dată.

— Poliţia l-a arestat pe nenorocitu' ăla. Era beat la şapte dimineaţa, şuieră José printre dinţi.

Sawyer se întoarce în sală, având în mână un pahar de hârtie cu apă fierbinte şi un pliculeţ de ceai. *Ştie cum îmi place să beau ceaiul!* Sunt surprinsă şi mă bucură că mi-a distras atenţia. Domnul Rodriguez şi José îmi dau drumul la mâini, iar eu iau paharul de la Sawyer cu un aer plin de recunoştinţă.

— Dumneavoastră vreţi ceva? îi întreabă Luke pe José şi domnul Rodriguez.

Amândoi clatină din cap, iar Sawyer îşi reia locul în colţ. Pun pliculeţul de ceai în apa fierbinte, iar după ce e gata, mă ridic ezitând în picioare şi arunc pliculeţul într-un coş mic de gunoi.

— De ce durează atât de mult? bombăn eu, fără să mă adresez cuiva anume, înainte să iau o gură de ceai.

Tati… Dă, Doamne, să fie bine. Dă, Doamne, să fie bine.

— O să aflăm în curând, Ana, spune José cu glas blând.

Încuviinţez din cap şi iau încă o gură de ceai, aşezându-mă lângă el. Aşteptăm… şi aşteptăm. Domnul Rodriguez stă cu ochii închişi – cred că se roagă –, José mă ţine de mână şi mi-o strânge din când în când, iar eu mai iau câte o gură de ceai. Nu e Twinings ci o marcă ieftină, cu un gust oribil.

Îmi amintesc ultima oară când am aşteptat veşti. Când Charlie Tango a dispărut, am crezut că l-am pierdut pe Christian. Închizând ochii, mă rog în gând ca soţul meu să ajungă cu bine la Portland. Mă uit la ceas: 14:15. Ar trebui să ajungă în scurtă vreme. Ceaiul s-a răcit… pfui!

Mă ridic în picioare, apoi mă aşez la loc. De ce n-au venit doctorii să mă vadă? îl iau de mână pe José, iar el mi-o strânge, încercând să mă liniştească. *Dă, Doamne, să fie bine. Dă, Doamne, să fie bine.*

Timpul se scurge atât de încet.

Brusc, uşa se deschide, şi cu toţii ridicăm privirea cu un aer nerăbdător, iar mie mi se pune un nod în stomac. *Oare vine doctorul?*

Christian păşeşte în sala de aşteptare. Chipul i se întunecă preţ de o clipă când vede că îl ţin de mână pe José.

— Christian! murmur eu şi mă ridic în picioare, mulţumind Cerului că a ajuns teafăr.

Mă ia în braţe, adâncindu-şi faţa în părul meu, şi îi inspir mirosul, căldura, iubirea. O mică parte din mine se simte mai calmă, mai puternici şi mai rezistentă – pentru că acum Christian e alături de mine. Oh, cât de importantă e prezenţa lui pentru liniştea mea sufletească.

— Ai primit veşti?

Clatin din cap, incapabilă să vorbesc.

— José, îl salută el din cap pe prietenul meu.

— Christian, ţi-l prezint pe tata, José senior.

— Domnule Rodriguez, ne-am întâlnit la nuntă. Şi dumneavoastră aţi fost implicat în accident, nu?

José îi povesteşte şi lui cum s-a întâmplat.

— Vă simţiţi suficient de bine cât să staţi aici, în sala de aşteptare? îl întreabă Christian.

— Nu vrem să fim nicăieri altundeva,

răspunde calm domnul Rodriguez, cu durere în glas.

Christian încuviinţează din cap. Luându-mă de mână, mă aşează pe fotoliu, apoi ia loc lângă mine.

— Ai mâncat? mă întreabă el.

Clatin din cap.

— Ţi-e foame?

Clatin iarăşi din cap.

— Ţi-e frig? continuă el, aruncând o privire la haina lui José.

Încuviinţez din cap. Christian se răsuceşte în fotoliu, dar, în mod înţelept, nu spune nimic.

Uşa se deschide din nou şi în sala de aşteptare intră un medic tânăr în uniformă de spital de un albastru pal. Are un aer epuizat şi mohorât.

Mă ridic cu greu în picioare şi simt că mi se scurge tot sângele din cap.

— Din partea lui Ray Steele, şoptesc eu, iar Christian mă cuprinde pe după mijloc.

— Sunteţi rudă cu el? întreabă doctorul.

Ochii lui albaştri au aproape aceeaşi nuanţă ca uniforma lui şi, în alte împrejurări, mi s-ar fi părut un bărbat atrăgător.

— Sunt Ana, fiica lui.

— Domnişoară…

— Doamna Grey, îl întrerupe Christian.

— Scuze, bâiguie medicul şi, preţ de o clipă, îmi vine să-i dau un picior lui Christian. Sunt doctorul Crowe. Starea tatălui dumneavoastră este stabilă, dar gravă.

Ce înseamnă asta? Mi se moaie genunchii, şi doar braţul lui Christian mă mai ţine în picioare.

— A suferit răni interne grave, spune dr. Crowe, mai ales la diafragmă, dar am remediat toate problemele şi am reuşit să-i salvăm splina. Din păcate, a suferit un stop cardiac în timpul operaţiei, întrucât a pierdut mult sânge. Am reuşit să-i punem inima în mişcare, dar acest aspect rămâne în continuare un motiv de îngrijorare. Însă grija noastră cea mai mare e pricinuită de faptul că a suferit contuzii severe în zona capului, iar analiza RMN a arătat că are un hematom cerebral. I-am indus o comă artificială, ca să nu se mişte, şi îi monitorizăm în continuare hematomul cerebral.

I-a fost afectat creierul! Oh, nu!

— În astfel de cazuri, e o procedură standard. Deocamdată trebuie să aşteptăm

să vedem cum evoluează situaţia.

— Şi ce prognozaţi? întreabă calm Christian.

— Domnule Grey, deocamdată e greu de spus. E posibil să-şi revină complet, dar soarta lui e în mâinile lui Dumnezeu acum.

— Cât timp o să-l ţineţi în comă?

— Depinde de cum va răspunde creierul dumnealui. De obicei un pacient este ţinut în comă între şaptezeci şi două şi nouăzeci şi şase de ore.

Oh, aşa de mult!

— Pot să-l văd? şoptesc eu.

— Da, o să-l puteţi vedea cam în jumătate de oră. A fost dus la secţia de terapie intensivă de la etajul şase.

— Mulţumesc, domnule doctor.

Dr. Crowe ne salută din cap, se întoarce şi pleacă.

— Măcar e în viaţă, îi şoptesc eu lui Christian, şi lacrimile încep să-mi şiroiască din nou pe obraji.

— Ia loc, îmi cere el cu glas blând.

— Tată, cred că ar fi bine să mergem. Trebuie să te odihneşti. N-o să mai aflam nimic o vreme, îi şopteşte José domnului Rodriguez, care se uită impasibil la fiul său.

Putem să ne întoarcem diseară, după ce te odihneşti. Nu-i nicio problemă, Ana, nu-i aşa? se întoarce José spre mine cu un aer rugător.

— Bineînţeles.

— Rămâneţi în Portland? întreabă Christian. José dă aprobator din cap.

— Vreţi să vă duc cu maşina?

José se încruntă.

— Voiam să chemăm un taxi.

— Va poate duce Luke.

Sawyer se ridică în picioare, iar José are un aer nedumerit.

— Luke Sawyer, îi explic eu cu glas scăzut.

— Ah... Da, sigur, ţi-am fi recunoscători. Mersi, Christian.

Mă ridic şi eu în picioare, apoi îi îmbrăţişez repede pe domnul Rodriguez şi pe José.

— Să fii tare, Ana, îmi şopteşte José la ureche. E un bărbat puternic şi sănătos. Şansele sunt de partea lui.

— Aşa sper şi eu.

Îl strâng cu putere, apoi, dându-i drumul, îi înapoiez geaca de piele.

— Poţi s-o păstrezi dacă încă ţi-e frig.

— Nu, mi-e bine. Mersi.

Îi arunc o privire neliniştită lui Christian şi

văd că se uită la noi cu un aer impasibil. Christian mă ia de mână.

— Dacă apare ceva nou, te anunţ imediat, îi spun eu lui José iar acesta împinge scaunul cu rotile spre uşa pe care Sawyer o ţine deschisă.

Domnul Rodriguez ridică mâna şi se opreşte în prag.

— Am să mă rog pentru el, Ana, spune el cu glas şovăielnic. Mi-a plăcut foarte mult să reiau legătura cu el după atâţia ani. Mi-a devenit prieten bun.

— Ştiu…

Apoi pleacă, iar Christian şi cu mine rămânem singuri. Mă mângâie pe obraz.

— Eşti palidă. Vino încoace.

Ia loc pe fotoliu şi mă aşează în poala lui, luându-mă iarăşi în braţe. Mă ghemuiesc la pieptul lui, copleşită de necazul tatălui meu vitreg, dar recunoscătoare că soţul meu e cu mine, să-mi aline suferinţa. Mă mângâie uşor pe păr şi mă ţine de mână.

— Cum e Charlie Tango? întreb eu.

— Oh, e fabulos, spune el cu mândrie reţinută în glas.

Mă face să zâmbesc pentru prima oară în ultimele ore, şi mă uit la el cu un aer

surprins.

— Fabulos?

— E o replică din *Poveste din Philadelphia*. Filmul preferat al lui Grace.

— Nu l-am văzut.

— Cred că îl am acasă în format Blu-Ray. Putem să-l vedem împreună şi să ne giugiulim.

Mă sărută pe păr şi zâmbesc încă o dată.

— Te-aş putea convinge să mănânci ceva? mă întreabă el.

Zâmbetul îmi dispare de pe chip:

— Nu acum. Mai întâi vreau să-l văd pe Ray.

I se lasă umerii în jos, dar nu insistă.

— Cum a fost întâlnirea cu taiwanezii?

— Plăcută, spune el.

— Plăcută, în ce sens?

— Mi-au vândut şantierul lor naval la un preţ mai mic decât cel pe care eram dispus să-l plătesc.

A cumpărat un şantier naval?

— E de bine?

— Da, e de bine.

— Dar am crezut că deja ai un şantier naval aici.

— Da, am. Pe cel din Orientul Îndepărtat o

să-l folosim pentru construirea carenelor – e mai ieftin acolo.

Oh.

— Şi ce o să faci cu muncitorii de la şantierul de aici?

— O să-i redistribuim. O să reducem la minimum numărul de angajaţi, îmi explică el, sărutându-mă pe păr. Vrei să mergem la Ray? mă întreabă el în şoaptă.

Salonul de terapie intensivă de la etajul şase e o rezervă sobră, sterilă şi modernă, în care nu se aud decât voci şoptite şi piuiturile aparaturii medicale. Fiecare dintre cei patru pacienţi e adăpostit într-o zonă separată, prevăzută cu tehnologie de ultimă oră. Ray e la celălalt capăt al rezervei.

Tati.

Pare atât de mic în patul lui mare, înconjurat de atâtea aparate. E un adevărat şoc. Tata nu mi s-a părut niciodată atât de fragil. Are un tub în gură, iar în fiecare mână are câte o branulă la care sunt conectate perfuzii. Pe un deget are prins un cleşte – mă întreb la ce o fi folosind. Unul dintre picioare îi e înfăşurat în ghips albastru, fiind întins deasupra cearşafurilor, iar monitorul de

lângă îi afişează ritmul cardiac: bip, bip, bip. Îmi dau seama că inima îi bate puternic şi constant. Mă apropii uşor de el. Pieptul îi e acoperit cu un bandaj mare şi alb, care dispare sub un cearşaf subţire ce îi acoperă zona genitală.

Tati.

Observ că tubul care îi atârnă într-un colţ al gurii e conectat la un aparat de ventilaţie artificială. Zgomotul lui se împleteşte cu piuiturile aparatului care îi monitorizează ritmul cardiac. Aspiraţie, expulzare, aspiraţie, expulzare, aspiraţie, expulzare – în ritmul piuiturilor. Pe ecran sunt patru linii şi fiecare dintre ele vibrează ritmic, ceea ce arată limpede că Ray e în viaţă.

Oh, tati.

Deşi e în comă şi gura îi e deformată de tubul de ventilaţie, Ray are un aer liniştit.

O asistentă tânără şi scundă stă în picioare alături de pat, uitându-se la monitoare.

— Pot să-l ating? întreb eu, întinzând mâna spre mâna lui.

— Da, zâmbeşte ea cu un aer blând.

Pe ecusonul ei scrie: „KELLIE, asistentă”, şi probabil are vreo douăzeci de ani. E blondă

şi are ochi foarte negri.

Christian rămâne la capătul patului, uitându-se la mine cu atenţie în timp ce eu îl iau de mână pe Ray. E surprinzător de caldă, ceea ce mă face să-mi pierd cumpătul. Mă prăbuşesc pe scaunul de lângă pat, îmi sprijin uşor capul probabil de braţul lui Ray şi izbucnesc în plâns.

— Oh, tati, te rog să te faci bine, şoptesc eu. Te rog.

Christian îşi aşează mâna pe umărul meu şi mă strânge uşor.

— Toate semnele vitale ale domnului Steele sunt bune, spuse Kellie cu glas scăzut.

— Mulţumesc, murmură Christian.

Ridic privirea şi o văd rămânând cu gura căscată. În sfârşit, a reuşit să-l vadă ca lumea pe soţul meu. Nu-mi pasă. Poate să se holbeze la el cât vrea, numai să-l facă bine pe tata.

— Mă poate auzi? întreb eu.

— E în somn profund, dar cine ştie?

— Pot să rămân aici o vreme?

— Sigur, îmi răspunde ea zâmbind, cu obrajii îmbujoraţi.

În mod inoportun, mă trezesc spunându-mi în sinea mea că nu e blondă natural.

Christian se uită la mine, fără s-o ia în seamă:

— Trebuie să dau un telefon. Ies pe hol. Te las să stai un pic singură cu tatăl tău.

Încuviinţez din cap. Mă sărută pe păr şi iese din rezervă. Îl ţin de mână pe Ray, surprinsă de ironia situaţiei: abia acum, când e inconştient şi nu mă poate auzi, îmi vine cu adevărat să-i spun cât de mult îl iubesc. Acest om a fost sprijinul meu. Reperul meu. Şi nu m-am gândit niciodată la asta până acum. Nu sunt carne din carnea lui, dar e tatăl meu şi îl iubesc atât de mult. Lacrimile mi se preling pe obraji. *Te rog, te rog să te faci bine.*

Cu glas foarte scăzut, să nu deranjez pe nimeni, îi povestesc despre weekendul nostru în Aspen şi despre ultimul weekend, când am zburat cu planorul şi am navigat cu *The Grace.* Îi povestesc despre noua noastră casă şi despre planurile noastre de a o face cât mai ecologică. Îi promit să-l iau cu noi la Aspen, să meargă cu Christian la pescuit şi îl asigur că domnul Rodriguez şi José sunt şi ei bine-veniţi. *Tati, te rog să te faci bine, să poţi merge acolo. Te rog.*

Ray rămâne nemişcat, în timp ce aparatul

de ventilaţie aspiră şi expulzează aer, şi singurul său răspuns sunt piuiturile aparatului ce îi monitorizează ritmul cardiac.

Când ridic privirea, îl văd pe Christian stând liniştit la capătul patului. Nu ştiu de câtă vreme s-a întors.

— Bună, spune el, iar în ochii lui se citesc grija şi compasiunea.

— Bună.

— Deci o să merg la pescuit cu tatăl tău, domnul Rodriguez şi José? mă întreabă el.

Încuviinţez din cap.

— În regulă. Să mergem să mâncăm. Lasă-l să doarmă.

Mă încrunt. Nu vreau să-l las singur.

— Ana, e în comă. Le-am dat asistentelor numerele noastre de telefon. Dacă intervine vreo schimbare, or să ne sune. Mergem să mâncăm, ne cazăm la un hotel, ne odihnim şi ne întoarcem diseară.

Apartamentul de la hotelul Heathman arată exact aşa cum îl ţineam minte. M-am gândit de multe ori la prima noapte şi prima dimineaţă pe care le-am petrecut cu Christian Grey. Rămân ţintuită locului în pragul uşii. Doamne, totul a început aici.

— Departe de casă, şi totuşi, ca acasă,

spune Christian cu glas blând, punându-mi servieta pe podea, lângă una dintre canapelele foarte moi.

— Vrei să taci un duş? Sau baie? De ce ai nevoie, Ana?

Christian se uită la mine, şi îmi dau seama că e debusolat – băiatul meu rătăcit are de a face cu evenimente pe care nu le poate controla. Toată după-amiaza a fost tăcut şi meditativ. E o situaţie pe care nu o poate stăpâni şi a cărei evoluţie nu o poate prevedea. E vorba de viaţa reală, exact aşa cum e ea, iar el s-a ţinut departe de realitate mult timp, aşa că acum se simte vulnerabil şi neputincios. Dragul şi protejatul meu Domn Învechit în Rele.

— O baie. Aş vrea să tac o baie, murmur eu, dându-mi seama că, dacă îi dau de lucru, o să se simtă mai bine, ba chiar util.

Oh, Christian, sunt amorţită, mi-e frig şi sunt speriată, dar mă bucur că eşti aici, lângă mine.

— Baie. Bine, am înţeles.

Intră în dormitor, apoi dispare în baia somptuoasă. Câteva clipe mai târziu, se aude vuietul apei ce umple cada, şi, în cele din urmă îmi adun forţele şi îl urmez în baie. Nu-

mi vine să cred când văd pe pat câteva plase de la Nordstrom. Christian se întoarce în dormitor cu mânecile suflecate, fără cravată şi fără haină.

— L-am trimis pe Taylor să cumpere câteva lucruri. Mă gândesc, haine de noapte, spune el, uitându-se precaut la mine.

Bineînţeles. Încuviinţez din cap, să-l fac să se simtă mai bine. Unde e Taylor?

— Oh, Ana, murmură Christian. Nu te-am văzut niciodată aşa. De obicei, eşti aşa de puternică şi de curajoasă.

Nu ştiu ce să spun. Pur şi simplu mă uit la el cu ochi mari. Nu-mi vine să vorbesc acum. Cred că sunt în stare de şoc. Mă cuprinde în braţe. Încercând să îndepărtez frigul care mi-a intrat în oase, deşi ştiu că e o încercare inutilă, căci frigul vine din adâncul meu. Christian mă ia în braţe.

— Iubito, e în viaţă. Semnele vitale sunt bune. Trebuie doar să avem răbdare, murmură el. Vino.

Mă ia de mână şi mă conduce în baie. Cu gesturi tandre, îmi dă jos haina şi o aşează pe scaunul din baie, apoi îmi desface nasturii cămăşii.

Apa e delicios de caldă şi parfumată, mirosul intens de lotus impregnând aerul cald şi înăbuşitor din baie. Sunt întinsă între picioarele lui Christian, cu spatele lipit de pieptul lui şi cu picioarele peste ale lui. Amândoi suntem tăcuţi şi meditativi, iar eu m-am încălzit în cele din urmă. Christian îmi sărută părul din când în când, în timp ce eu sparg cu un aer absent bulele de săpun ale spumei groase. Braţul lui e înfăşurat în jurul umerilor mei.

— Nu te-ai băgat în cadă cu Leila, nu? întreb eu. Atunci când ai spălat-o.

Se încordează şi pufneşte, strângându-mă mai tare de umeri.

— Ăă… nu…

Are un ton uluit.

— Aşa m-am gândit şi eu. Bine.

Mă trage uşor de părul prins neglijent în coc, răsucindu-mi capul astfel încât să-mi poată vedea faţa.

— De ce întrebi?

Ridic din umeri.

— Dintr-o curiozitate morbidă. Nu ştiu… poate pentru că am văzut-o săptămâna asta…

Chipul i se înăspreşte.

— Înţeleg. Să lăsăm morbiditatea deoparte.

În tonul lui se descifrează o undă de reproş.

— Cât timp ai de gând s-o sprijini?

— Până o să fie pe picioarele ei. Nu ştiu, ridică el din umeri. De ce?

— Mai sunt şi altele?

— Altele?

— Alte foste supuse pe care Ie sprijini.

— A mai fost una, da. Dar acum n-o mai ajut.

— Oh?

— Era studentă la medicină. Acum e medic şi are pe altcineva.

— Un alt dominator?

— Da.

— Leila mi-a zis că i-ai cumpărat două tablouri, şoptesc eu.

— Aşa e. Dar nu îmi plăceau. Erau bune din punct de vedere tehnic, dar prea colorate pentru gustul meu. Cred că sunt la Elliot, care, după cum ştim, e lipsit de gust.

Chicotesc, iar el îşi petrece şi celălalt braţ în jurul meu, făcând să se reverse un pic de apă din cadă.

— Aşa e mai bine, şopteşte el şi mă sărută pe tâmplă.

— Se căsătoreşte cu prietena mea cea mai bună.

— Atunci ar fi bine să-mi ţin gura.

Mă simt mai relaxată după baie. Înfăşurată în halatul meu de la Heathman, mă uit la sacoşele de pe pat. Doamne, sigur nu sunt doar haine de noapte. Arunc o privire în una dintre ele. O pereche de blugi şi o bluză de trening cu glugă, mărimea mea. Dumnezeule mare... Taylor a cumpărat haine cât pentru un weekend, şi ştie ce-mi place. Zâmbesc, amintindu-mi că nu e prima oară când îmi cumpăra haine pentru o şedere la Heathman.

— Lăsând la o parte hărţuirea la care m-ai supus cât am lucrat la Clayton's, ai intrat vreodată într-un magazin pur şi simplu să-ţi cumperi ceva?

— Te-am hărţuit?

— Da. M-ai hărţuit.

— Te cam fâstâceai, dacă îmi aduc bine aminte. Iar tânărul ăla se dădea întruna la tine. Cum îl chema?

— Paul.

— Unul dintre numeroşii tăi admiratori.

Dau ochii peste cap, iar el zâmbeşte sincer uşurat şi mă sărută.

— Aşa te vreau, şopteşte el. Îmbracă-te. Nu vreau să ţi se facă iarăşi frig.

— Sunt gata, murmur eu.

Christian lucrează la Mac-ul din biroul apartamentului. E îmbrăcat cu blugi negri şi un pulover de lână cenuşiu, cu modele în formă de funie împletită, iar eu m-am îmbrăcat cu blugii, cu bluza de trening şi cu un tricou alb.

— Eşti atât de tânără, spune Christian blând, uitându-se la mine cu ochi strălucitori. Şi când mă gândesc că mâine o să fii cu un an mai în vârstă, adaugă el pe un ton melancolic.

Îi răspund cu un zâmbet trist.

— Nu îmi vine să sărbătoresc… Mergem să-l vedem pe Ray?

— Sigur. Mi-aş dori să mănânci ceva. Abia dacă te-ai atins de mâncare.

— Christian, te rog. Pur şi simplu nu mi-e foame. Poate după ce îl văd pe Ray. Vreau să-i urez noapte bună.

Când ajungem la secţia de terapie intensivă, José tocmai pleacă. E singur.

— Ana, Christian… Bună!

— Unde e tatăl tău?

— Era prea obosit să mai vină. A avut un accident de maşină azi-dimineaţă, zâmbeşte el trist. Iar analgezicele şi-au făcut efectul. Dormea dus când am plecat. Întrucât nu-s rudă cu Ray, a trebuit să lupt ca să-l pot vedea.

— Şi? întreb eu cu un aer neliniştit.

— Se simte bine, Ana. La fel ca acum câteva ore… dar bine.

Mă simt uşurată. Lipsa veştilor e o veste bună.

— Ne vedem mâine, sărbătorito?

— Sigur. O să fim aici.

José îi aruncă o scurtă privire lui Christian, apoi mă îmbrăţişează scurt.

— *Mariana*.

— Noapte bună, José, spun eu.

— Noapte bună, José, îşi ia la revedere şi Christian.

José dă din cap şi porneşte pe coridor.

— Încă e nebun după tine, murmură Christian pe un ton calm.

— Ba nu e. Şi chiar dacă ar fi…

Ridic din umeri, pentru că în clipa asta, nu-mi pasă.

Christian îmi zâmbeşte discret, iar inima

mi se topeşte.

— Mulţumesc, murmur eu.

Christian se încruntă.

— ...Că n-ai făcut spume la gură, adaug eu.

Se uită la mine cu gura căscată, cu un aer rănit, dar, în acelaşi timp, amuzat:

— N-am făcut niciodată spume la gură. Hai să-l vedem pe tatăl tău. Am o surpriză pentru el.

— O surpriză? întreb eu, cu ochi mari şi neliniştiţi.

— Vino.

Christian mă ia de mână, şi deschidem împreună uşile duble ale secţiei de terapie intensivă.

Lângă patul lui Ray o zăresc pe Grace, adâncită într-o discuţie cu Crowe şi un al doilea doctor, o femeie pe care o văd pentru prima oară. Văzându-ne, Grace zâmbeşte.

Oh, slavă Domnului!

— Christian, îl sărută ea pe obraz, apoi se întoarce spre mine şi mă strânge călduros în braţe.

— Ana, cum te simţi.

— Bine. Pentru tata îmi fac griji.

— E pe mâini bune. Doamna doctor Sluder

este o expertă în domeniul său. Am studiat împreună la Yale.

Oh...

— Doamnă Grey, mă salută foarte formal dr. Sluder.

E suplă şi tunsă scurt, are un zâmbet sfios şi un accent sudic.

— În calitate de medic principal al tatălui dumneavoastră, continuă ea, mă bucur să vă spun că se află pe drumul cel bun. Semnele sale vitale sunt stabile şi puternice. Suntem convinşi că se va recupera complet. Hemoragia cerebrală s-a oprit, iar hematomul dă semne de resorbţie, ceea ce e foarte încurajator după o perioadă atât de scurtă.

— E o veste bună, murmur eu.

Îmi zâmbeşte cordial:

— Aşa e, doamnă Grey. Avem mare grijă de dumnealui.

— Îmi pare bine că te-am revăzut, Grace.

Grace zâmbeşte:

— Şi mie, Lorraina.

— Domnule Crowe, să-i lăsăm să-l viziteze în linişte pe domnul Steele, îi spune dr. Sluder lui Crowe, iar acesta o urmează spre ieşire.

Îi arunc o privire lui Ray şi, pentru prima

oară de la accident, am mai multă speranţă. Dr. Sluder şi vorbele calde ale lui Grace mi-au retrezit speranţa.

Grace mă ia de mână şi mi-o strânge uşor.

— Ana, draga mea, ia loc lângă el. Vorbeşte cu el. Totul e în regulă. Christian şi cu mine ne ducem în sala de aşteptare.

Încuviinţez din cap. Christian îmi zâmbeşte cu un aer liniştitor, apoi iese din rezervă cu mama lui şi mă lasă singură cu tatăl meu, care doarme liniştit, învăluit în zgomotele discrete ale aparatului de ventilaţie artificială şi ale monitorului cardiac, ce mă trimit cu gândul la un cântec de leagăn.

Îmi iau pe mine tricoul alb al lui Christian şi mă bag în pat.

— Pari mai senină, spune Christian pe un ton precaut, după ce îşi îmbracă pijamalele.

— Da, cred că discuţia cu dr. Sluder şi mama ta m-a liniştit foarte mult. Tu i-ai cerut lui Grace să vină la Portland?

Christian se întinde pe pat, mă întoarce cu spatele la el şi mă ia în braţe.

— Nu, a venit din proprie iniţiativă, să vadă cum se simte tatăl tău.

— De unde a aflat?

— Am sunat-o eu azi-dimineaţă.

Oh.

— Iubito, eşti frântă de oboseală. Ar trebui să dormi.

— Îhî, încuviinţez eu cu glas scăzut.

Are dreptate. Sunt foarte obosită. A fost o zi grea. Întorc capul şi mă uit la el o clipă. *Nu vrea să facem dragoste?* Mă simt uşurată. De fapt, toată ziua de azi a evitat gesturile erotice. Mă întreb dacă ar trebui să mă alarmeze această schimbare, dar, în timp ce zeiţa mea intimă a părăsit încăperea şi mi-a luat libidoul cu ea, o să mă gândesc la asta mâine-dimineaţă. Mă întorc pe cealaltă parte şi mă ghemuiesc la pieptul lui Christian, ridicând un picior pe coapsa lui.

— Promite-mi ceva, spune el în şoaptă.

— Mm? murmur eu.

Mi-e prea greu să mai articulez cuvinte.

— Promite-mi că mâine o să mănânci ceva. Pot tolera fără spume la gură faptul că porţi haina altui bărbat, dar, Ana… trebuie să mănânci. Te rog.

— Îhî, încuviinţez eu, iar el mă sărută pe păr. Mulţumesc că eşti lângă mine, bâigui eu şi îl sărut somnoros pe piept.

— Unde altundeva aş putea să fiu? Vreau

să fiu oriunde eşti tu, Ana. Faptul că sunt aici mă face să mă gândesc cât de departe am ajuns împreună. Şi la prima noapte în care am dormit cu tine. O noapte a fost. M-am uitat la tine ore în şir. Erai… fabuloasă, şopteşte el, iar eu îi zâmbesc la piept.

— Dormi, murmură el – şi e o poruncă.

Închid ochii şi mă fură somnul.

Capitolul 18

Mă răsucesc şi deschid ochii spre o dimineaţă luminoasă de septembrie. Mi-e cald şi bine între cearşafurile curate şi proaspete. Îmi ia o clipă să îmi dau seama unde mă aflu şi sunt copleşită de un sentiment de *déjà-vu.* Bineînţeles, sunt la Heathman.

— Fir-ar să fie! Tati! murmur eu, amintindu-mi de ce sunt în Portland cu un sentiment de spaimă care îmi strânge inima şi mi-o face să bată cu putere.

— Hei.

Christian stă pe marginea patului, îmi mângâie obrazul cu dosul degetelor, liniştindu-mă instantaneu.

— Am sunat la terapie intensivă azi-dimineaţă. Ray a trecut noaptea cu bine. Totul e în regulă, spune el pe un ton liniştitor.

— Slavă Domnului! Mulţumesc, bâigui eu, ridicându-mă în capul oaselor.

Se apleacă spre mine şi îşi lipeşte buzele de fruntea mea.

— Bună dimineaţa. Ana, şopteşte el şi mă sărută pe tâmplă.

— Bună, murmur eu.

Christian e îmbrăcat cu blugi şi un tricou negru.

— Bună, răspunde el cu ochi calzi. Vreau să-ţi urez la mulţi ani. E în regulă?

Îi zâmbesc sfios şi îl mângâi pe obraz.

— Da, sigur. Mulţumesc. Pentru tot.

Fruntea i se încruntă.

— Pentru tot?

— Da, pentru tot.

Are un aer confuz preţ de o clipă, dar apoi ochii i se măresc de nerăbdare.

— Poftim, spune el, întinzându-mi o cutiuţă frumos împachetată, cu un bileţel.

În ciuda grijii pentru tata, simt nerăbdarea şi încântarea lui Christian – şi sunt molipsitoare. Citesc bileţelul.

Pentru toate premierele noastre, cu ocazia primei zile de naştere pe care o aniversezi ca soţie a mea.

Te iubesc.

C x

Vai, ce frumos!

— Şi eu te iubesc, îi răspund cu un zâmbet.

— Deschide-o, surâde el.

Desfăcând ambalajul cu grijă, să nu se rupă, scot la iveală o cutiuţă de piele roşie. *Cartier*. Marca mi-e cunoscută mulţumită ceasului meu şi unei perechi de cercei la mâna a doua. O deschid cu grijă şi găsesc o brăţară de argint, platină sau aur alb – nu-mi dau seama –, dar e absolut încântătoare. De ea sunt prinse câteva pandantive: Turnul Eiffel, un taxi londonez, un elicopter – Charlie Tango –, un planor, un catamaran – *The Grace* –, un pat şi… o îngheţată la cornet? Mă uit la el cu un aer nedumerit.

— Vanilie? ridică el din umeri, şi nu mă pot abţine să nu izbucnesc în râs.

Desigur.

— Christian, e minunată! Mulţumesc. E fabuloasă.

Surâde.

— Brelocul meu preferat, e cel în formă de inimă. E un fel de medalion.

— Poţi să pui în el o poză sau altceva, îmi spune el.

— O poză cu tine, mă uit la el pe sub gene. Întotdeauna în inima mea.

Christian afişează minunatul şi înduioşătorul său zâmbet sfios.

Mângâi ultimele două brelocuri. Litera „C” – oh, da, am fost prima iubită care l-a strigat pe numele de botez. Zâmbesc. Şi, în cele din urmă, o cheie.

— Pentru inima şi sufletul meu, şopteşte el.

Lacrimile îmi gâdilă ochii. Mă arunc spre el, cuprinzându-l cu braţele pe după gât şi aşezându-mă în poala lui.

— E un cadou atât de inspirat. Îmi place foarte mult. Mulţumesc, îi murmur eu la ureche.

Vai, ce bine miroase – un amestec de haine proaspăt spălate, gel de duş şi Christian. Miros de acasă. Lacrimile încep să mi se prelingă pe obraji.

Christian geme uşor şi mă ia în braţe.

— Nu ştiu ce m-aş face fără tine, şoptesc eu.

Vocea mi se frânge şi încerc să-mi controlez emoţiile copleşitoare.

Christian înghite în sec şi mă strânge mai tare în braţe:

— Te rog să nu plângi.

— Îmi pare rău, mă smiorcăi eu deloc elegant. Dar sunt atât de fericită, tristă şi neliniştită în acelaşi timp. Am o stare sufletească dulce-amară.

— Ei, spune el cu glas catifelat şi, dându-mi capul pe spate, îmi aşterne o sărutare tandră pe buze. Înţeleg.

— Ştiu, şoptesc eu, şi iarăşi sunt răsplătită cu zâmbetul lui sfios.

— Mi-aş fi dorit ca împrejurările să fie mai fericite şi să fim acasă, dar suntem aici, spune el, ridicând din nou din umeri. Hai, scoală-te. Luăm micul dejun, apoi mergem să-l vizităm pe Ray.

După ce mă îmbrac cu blugii şi un tricou, în timpul micului dejun servit în camera de hotel, pofta de mâncare îmi revine pentru scurtă vreme, dar suficient cât să mă întremez. Ştiu că soţul meu e mulţumit că mă vede mâncându-mi granola şi iaurtul grecesc.

— Mersi că mi-ai comandat micul meu dejun preferat.

— E ziua ta, şopteşte Christian. Şi trebuie să încetezi să-mi mulţumeşti, dă el ochii

peste cap exasperat, dar drăgăstos, cred.

— Vreau doar să ştii că îţi sunt recunoscătoare pentru ce faci.

— Anastasia, asta mi-e menirea.

Expresia lui e serioasă – bineînţeles, Christian cel autoritar şi înclinat spre control. Cum am putut să uit... Oare aş vrea să fie altfel?

Zâmbesc.

— Da, aşa e.

Se uită la mine cu un aer nedumerit, apoi clatină din cap:

— Mergem?

— Mă duc întâi să mă spăl pe dinţi.

— Bine, spune el zâmbind ironic.

De ce mi-a zâmbit aşa? E un gând care nu-mi dă pace în baie. Dintr-odată, îmi aduc aminte că i-am folosit periuţa de dinţi după prima noapte pe care am petrecut-o împreună. Zâmbesc şi eu ironic, luând periuţa lui de dinţi ca un omagiu adus acelei prime nopţi. Mă uit în oglindă şi văd că sunt palidă, prea palidă. Dar întotdeauna sunt palidă. Ultima oară când am fost aici nu aveam iubit, iar acum sunt căsătorită – la douăzeci şi doi de ani! Îmbătrânesc. Îmi clătesc gura.

Ridic mâna şi o scutur uşor, iar brăţara mea scoate un clinchet încântător. Cum reuşeşte Domnul meu Învechit în Rele să-mi ofere de fiecare dată exact ce-mi place? Inspir adânc, încercând să ţin în frâu emoţiile care încă îmi dau târcoale, şi mă uit iarăşi la brăţară. Sunt sigură că a costat o avere. Ah... în fine... Şi-o permite.

În timp ce ne apropiem de lifturi, Christian mă ia de mână şi îmi sărută degetele, policarul său atingând brelocul în formă de elicopter.

— Îţi place? mă întreabă el.

— O ador. Ca pe tine.

Zâmbeşte şi îmi sărută iarăşi degetele. Mă simt mai liniştită decât ieri. Poate pentru că e dimineaţă, iar lumea întotdeauna pare mai plină de speranţă în zori decât în toiul nopţii. Sau pentru că soţul meu m-a trezit atât de frumos. Sau pentru că situaţia lui Ray nu s-a înrăutăţit.

Când urcăm în liftul gol, mă uit la Christian. Christian îşi întoarce privirea spre mine şi iarăşi îmi zâmbeşte ironic.

— Nu face asta, şopteşte el în timp ce se închid uşile.

— Ce anume?

— Nu te uita aşa la mine.

— Oh, la naiba cu birocraţia, murmur eu, zâmbind ironic.

Christian izbucneşte în râs – un râs atât de adolescentin şi de degajat – apoi mă ia în braţe şi îmi dă capul pe spate.

— Într-o bună zi, am să închiriez liftul ăsta o după-amiază întreagă.

— Doar o după-amiază? ridic eu o sprânceană.

— Doamnă Grey, eşti lacomă.

— Când vine vorba de tine, da, sunt lacomă.

— Mă bucur să aud asta, mă sărută el tandru.

Şi, nu ştiu dacă din cauza *acestui* lift sau pentru că nu m-a mai atins în ultimele douăzeci şi patru de ore sau pur şi simplu pentru că e soţul meu irezistibil, dar simt dorinţa trezindu-se şi întinzându-se leneş în adâncul pântecului meu. Îmi adâncesc degetele în părul lui şi înteţesc sărutarea, împingându-l în peretele cabinei şi lipindu-mi trupul de al său.

Îmi geme în gură şi îmi cuprinde capul în palme, legănându-mă uşor în timp ce ne sărutăm – şi ne sărutăm cu adevărat, limbile

noastre explorând teritoriul atât de familiar şi totuşi atât de nou care e gura fiecăruia dintre noi. Zeiţa mea intimă se topeşte, ridicând feregeaua de pe libidoul meu.

— Ana, şopteşte el, iar eu îi mângâi chipul minunat.

— Te iubesc, Christian Grey. Să nu uiţi asta, murmur eu, uitându-mă în ochii lui cenuşii, din ce în ce mai întunecaţi.

Liftul se opreşte uşor, iar uşile se deschid.

— Să mergem să-l vedem pe tatăl tău până nu mă hotărăsc să închiriez liftul chiar azi.

Mă sărută scurt, mă ia de mâini şi mă conduce spre ieşire.

Când ajungem în dreptul recepţiei, Christian îi face un semn discret bărbatului afabil, de vârstă mijlocie, care stă în spatele tejghelei. Bărbatul încuviinţează din cap şi duce telefonul la ureche. Mă uit întrebător la Christian, iar el îmi răspunde cu zâmbetul lui misterios. Mă încrunt la el şi, preţ de o clipă, are un aer neliniştit.

— Unde e Taylor? întreb eu.

— Ne întâlnim cu el imediat.

Bineînţeles, probabil a plecat şi aducă maşina.

— Şi Sawyer?

— S-a dus să rezolve nişte treburi.

Ce treburi?

Christian alege să nu ieşim pe uşa rotativă, şi îmi dau seama că face asta pentru că nu vrea să-mi dea drumul la mână. E un gând care mă emoţionează. Afară ne întâmpină o dimineaţă blândă de vară târzie, dar se simte în aer mirosul toamnei ce se apropie. Mă uit în jur, căutându-l din priviri pe Taylor şi SUV-ul Audi. Nu-i văd nicăieri. Christian îmi strânge mâna, şi mă uit la el. Pare neliniştit.

— Ce-i?

Ridică din umeri. Îmi distrage atenţia motorul unei maşini ce se apropie de noi. E aspru… şi familiar. Când mă întorc să văd de unde vine, zgomotul încetează brusc. Taylor coboară dintr-o elegantă maşină sport parcată în faţa noastră.

Sfinte Sisoe! E un R8. Întorc imediat capul spre Christian, care se uită prudent la mine. Îmi aduc aminte vorbele mele: „Poţi să-mi cumperi una de ziua mea… Una albă, cred."

— La mulţi ani! spune el, şi ştiu că îmi aşteaptă reacţia cu nerăbdare.

Iar eu mă uit la el cu gura căscată, pentru că nu pot face altceva. Christian scoate o

cheie.

— Eşti incredibil, şoptesc eu.

Uau, mi-a cumpărat un Audi R8! Dumnezeule mare! Aşa cum i-am cerut! Pe chip mi se aşterne un zâmbet până la urechi, iar zeiţa mea intimă face o săritură pe spate în bazin de la trambulina cea mai înaltă. Sar în sus de bucurie, copleşită de o emoţie de nestăpânit. Expresia lui Christian o oglindeşte pe a mea, şi sar în braţele lui, iar el mă învârte în aer.

— Ai mai mulţi bani decât discernământ! strig eu. Îmi place la nebunie! Mulţumesc!

Christian se opreşte şi mă pune brusc jos, luându-mă prin surprindere, aşa că sunt nevoită să mă agăţ de antebraţele lui.

— Fac orice pentru tine, doamnă Grey, îmi surâde el.

Vai de mine! Ce etalare publică a iubirii.

Christian se apleacă şi mă sărută.

— Vino. Să mergem să-l vedem pe tatăl tău.

— Da. Conduc eu?

Îmi surâde din nou.

— Bineînţeles. E a ta.

Îmi dă drumul din braţe, iar eu dau fuga la portiera şoferului. Taylor mi-o deschide cu

un zâmbet larg:

— La mulţi ani, doamnă Grey!

— Mulţumesc, Taylor.

Îl fac să tresară, îmbrăţişându-l scurt, iar el, la rândul lui, mă strânge în braţe cu stângăcie. Când urc în maşină, încă e îmbujorat şi închide repede portiera.

— Să conduceţi cu grijă, doamnă Grey, îmi spune el pe un ton sever, iar eu zâmbesc radios, abia reuşind să-mi ţin în frâu bucuria.

— Aşa am să fac, promit eu, vârând cheia în contact, în timp ce Christian ia loc în dreapta mea.

— S-o iei uşor, mă previne el. Acum, nu ne urmăreşte nimeni.

Răsucesc cheia, iar motorul se trezeşte zgomotos la viaţă. Mă uit în retrovizor şi în oglinzile laterale, iar când găsesc un moment propice, execut un viraj enorm şi perfect, pornind cu viteză spre OSHU.

— Uau! exclamă Christian alarmat.

— Ce-i?

— Nu vreau să te văd la terapie intensivă, alături de tatăl tău. Mergi mai încet, mormăie el, şi îmi dau seama că n-are rost să mă opun.

Retrag piciorul de pe acceleraţie şi îi surâd.

— E mai bine aşa?

— Mult mai bine, murmură el, străduindu-se să adopte o mină aspră – şi eşuând lamentabil.

Starea lui Ray nu s-a modificat. Când îl văd, revin cu picioarele pe pământ după drumul în viteză până la spital. *Chiar ar trebui să conduc mai cu grijă.* Şoferi beţi vor exista mereu pe lumea asta. Trebuie să-l întreb pe Christian ce s-a ales de nenorocitul care l-a tamponat pe Ray – sunt sigură că ştie. În ciuda tuburilor şi a furtunurilor, tata pare să se simtă bine, ba chiar mi se pare că e mai roşu în obraji. În timp ce îi povestesc tatei dimineaţa mea, Christian se duce în sala de aşteptare să dea nişte telefoane.

Sora Kellie se învârte cu grijă în jurul lui Ray, verificându-i semnele vitale şi făcându-şi însemnări pe fişă.

— Toate semnele sunt bune, doamnă Grey, îmi zâmbeşte ea cordial.

— E foarte încurajator.

Un pic mai târziu, dr. Crowe vine însoţit de doi infirmieri şi îmi spune pe un ton blând:

— Doamnă Grey, e timpul să-l ducem la

radiografie pe tatăl dumneavoastră. O să-i facem o tomografie computerizată. Să vedem în ce stare e creierul dumnealui.

— O să dureze mult?

— Cel mult o oră.

— O să aştept. Vreau să aflu rezultatul.

— Sigur, doamnă Grey.

Mă duc în sala de aşteptare, care din fericire e goală, şi îl găsesc pe Christian vorbind la telefon. Străbate încăperea de la un cap la altul, uitându-se pe fereastra de unde se poate admira o panoramă asupra Portlandului. Când închid uşa, se întoarce spre mine şi văd că are o mină furioasă.

— Cât de mult peste limita admisă?... Înţeleg... Toate acuzaţiile, tot... Tatăl Anei e la terapie intensivă. Vreau să-l faci praf, tată... Bine. Ţine-mă la curent.

Apoi închide.

— Celălalt şofer? întreb eu.

Încuviinţează din cap.

— Un beţiv, un gunoi de rulotă din sud-estul Portlandului, pufneşte el, şi sunt surprinsă de vocabularul şi tonul său dispreţuitor. Se apropie de mine şi tonul i se îndulceşte.

— Ai terminat cu Ray? Vrei să mergem?

— Ăă… nu.

Mă uit la el, încă debusolată de dispreţul lui de adineauri.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Pe Ray l-au dus la radiologie pentru o tomografie computerizată; vor să vadă cum a evoluat hematomul cerebral. Aş vrea să aştept rezultatul.

— Bine, aşteptăm.

Ia loc, întinzând mâinile spre mine, şi, întrucât suntem singuri, mă apropii cu dragă inimă, ghemuindu-mă în poala lui.

— Nu aşa îmi închipuiam că o să petrecem ziua asta, îmi murmură el în păr.

— Nici eu, dar acum sunt mai optimistă. Mama ta a reuşit să mă liniştească. A fost frumos din partea ei că a venit noaptea trecută.

Christian mă mângâie şi îşi sprijină bărbia pe capul meu:

— Mama e o femeie minunată.

— Aşa e. Eşti foarte norocos că o ai.

Christian încuviinţează din cap.

— Ar trebui s-o sun pe mama. Să-i spun despre Ray, murmur eu, iar Christian se încordează. Mă surprinde că nu m-a sunat până acum, mă încrunt eu.

Ba chiar mă simt rănită. E ziua mea, la urma urmelor, şi a fost de faţă când m-am născut. De ce n-a sunat?

— Poate că te-a sunat, spune Christian.

Îmi scot Blackberry-ul din buzunar, dar nu găsesc niciun apel ratat, ci doar câteva mesaje: la mulţi ani din partea lui Kate, José, Mia şi Ethan. Nimic de la mama. Clatin din cap cu un aer abătut.

— Sun-o acum, spune el cu glas blând.

O sun, dar îmi răspunde robotul telefonic. Nu-i las niciun mesaj. Cum îmi poate uita mama ziua de naştere?

— Nu e acasă. Am s-o sun mai târziu, după ce o să aflu rezultatul tomografiei.

Christian mă strânge mai tare în braţe, frecându-şi iarăşi nasul de părul meu, şi, în mod înţelept, nu face nicio legătură pe seama lipsei de grijă a mamei mele. După o clipă, simt mai degrabă decât aud vibraţiile Blackberry-ului său. Christian nu mă lasă să mă ridic în picioare şi îşi scoate cu greu mobilul din buzunar.

— Andrea, o salută el pe un ton sobru pe asistenta lui.

Dau iarăşi să mă ridic, dar mă împiedică, încruntându-se şi strângându-mă cu putere

pe după talie. Mă ghemuiesc din nou la pieptul lui şi ascult jumătate din conversaţia lor.

— Bine... La ce oră se estimează că o să ajungă... Şi celelalte... ăă... pachete?

Christian se uită la ceas.

— Cei de la Heathman au toate detaliile?... Bine... Da. Mai poate aştepta până luni, dar trimite-mi-l pe e-mail, pentru orice eventualitate – îl scot la imprimantă, îl semnez şi ţi-l trimit înapoi scanat... Pot să mă mai aştepte. Mergi acasă, Andrea... Nu, ne simţim bine, mersi, închide.

— Totul în regulă?

— Da.

— E vorba de taiwanezi?

— Da, ridică privirea, schimbându-şi uşor poziţia.

— Sunt prea grea?

— Nu, iubito, pufneşte el.

— Îţi faci griji din pricina afacerii cu taiwanezii?

— Nu.

— Am crezut că e ceva important.

— Este. Şantierul naval de aici depinde de asta. Sunt în joc multe slujbe.

Oh!

— Va trebui să-l vindem sindicatelor. Asta e treaba lui Sam şi Ros. La cum merge economia în clipa asta, nu avem multe opţiuni.

Casc.

— Te plictisesc, doamnă Grey? îşi freacă el iarăşi nasul de părul meu cu un aer amuzat.

— Nu! Niciodată… Atâta că mă simt foarte bine în poala ta. Îmi place să-mi povesteşti despre afacerile tale.

— Serios? întreabă el surprins.

— Bineînţeles, răspund eu, dezlipindu-mă de el şi privindu-l în ochi. Îmi place să ascult orice informaţie pe care binevoieşti să mi-o împărtăşeşti, zâmbesc eu ironic, iar el se uită la mine amuzat, clătinând din cap.

— Întotdeauna eşti însetată după informaţii, doamnă Grey.

— Spune-mi, îl îndemn eu, ghemuindu-mă iarăşi la pieptul lui.

— Ce să-ţi spun?

— De ce o faci?

— Ce anume?

— De ce faci afaceri în felul ăsta.

— Fiecare trebuie să-şi câştige pâinea, răspunde el amuzat.

— Christian, tu ai pâinea asigurată.

Am un ton ironic, iar el se încruntă şi tace preţ de o clipă. Îmi închipui că n-o să-mi divulge niciun secret, dar mă ia prin surprindere.

— Nu vreau să fiu sărac, spune el cu glas scăzut. Am fost sărac şi nu vreau să mai trăiesc niciodată în sărăcie. În plus... e un joc, murmură el. Îmi place să câştig. E un joc care întotdeauna mi s-a părut foarte simplu.

— Spre deosebire de viaţă, murmur eu ca pentru mine, dar apoi îmi dau seama că am gândit cu voce tare.

— Da, probabil ai dreptate. Se încrunta. Am crezut că o să fie mai uşor cu tine.

Mai uşor cu mine? Îl strâng în braţe cu putere.

— Nu se poate să fie un simplu joc. Eşti foarte filantrop.

Ridică din umeri şi îmi dau seama că începe să se simtă stânjenit.

— Da, când vine vorba de anumite lucruri, sunt filantrop, spune el cu glas scăzut.

— Îmi place Christian filantropul, murmur eu.

— Doar el?

— Oh, îmi place şi Christian megalomanul, Christian maniacul controlului, Christian

sexpertul, Christian perversul, Christian romanticul, Christian sfiosul... lista e nesfârşită.

— Sunt mulţi Christiani.

— Aş zice că cel puţin cincizeci.

Izbucneşte în râs.

— Cincizeci de nuanţe, îmi şopteşte el în păr.

— Şi toate ale mele.

Îmi dă capul pe spate şi mă sărută:

— Ei bine, Doamnă Cincizeci de Nuanţe, hai să vedem cum se simte tatăl tău.

— Haide.

— Facem o plimbare cu maşina?

Christian şi cu mine ne-am întors în R8, şi mă simt optimistă şi plină de viaţă. Creierul lui Ray şi-a revenit complet – hematomul a dispărut. Dr. Sluder a hotărât să-l trezească din comă mâine. Mi-a spus că e mulţumită de progresele lui.

— Sigur, îmi zâmbeşte Christian. E ziua ta, facem tot ce vrei tu.

Oh! Tonul lui mă face să întorc capul spre el. Are ochii întunecaţi.

— Orice?

— Orice.

Câte promisiuni poate să sugereze printr-un singur cuvânt…

— Ei bine, vreau să conduc.

— Atunci condu, iubito, îmi surâde el, iar eu îi răspund tot cu un surâs.

Maşina mea se conduce extrem de uşor, şi după ce intrăm pe autostrada I-5, apăs uşor pe acceleraţie, lipindu-ne pe amândoi de scaune.

— Uşor, iubito, mă previne Christian.

În timp ce ne întoarcem spre Portland, îmi vine o idee.

— Ai rezervat ceva pentru prânz? îl întreb eu şovăielnic.

— Nu. Ţi-e foame? mă întreabă el cu speranţă în glas.

— Da.

— Unde vrei să mergem? E ziua ta, Ana.

— Ştiu un loc numai bun.

Opresc lângă galeria unde şi-a făcut José expoziţia şi parchez chiar în faţa restaurantului Le Picotin, unde am fost după ce am plecat de la vernisaj.

Christian zâmbeşte:

— Preţ de o clipă, am crezut că o să mă duci la spelunca aia de unde m-ai sunat

beată.

— De ce aş face una ca asta?

— Să te asiguri că azaleele nu s-au ofilit, ridică el o sprânceană cu un aer ironic.

Mă înroşesc.

— Nu-mi aduce aminte! În plus… tot m-ai dus la hotel după aceea, zâmbesc zeflemitor.

— Cea mai bună decizie din viaţa mea, spune el cu ochi calzi şi drăgăstoşi.

— Da, aşa e, răspund eu, apoi mă aplec spre el şi îl sărut.

— Crezi că nenorocitu' ăla infatuat încă mai e chelner acolo? întreabă Christian.

— Infatuat? Mie mi s-a părut de treabă.

— Încerca să te impresioneze.

— Ei bine, a reuşit.

Christian strâmbă din gură cu un aer dezgustat şi amuzat.

— Mergem să vedem? îi propun eu.

— După tine, doamnă Grey.

După prânz, facem un scurt ocol pe la Heathman să luăm laptopul lui Christian, apoi ne întoarcem la spital. Petrec după-amiaza cu Ray, citindu-i cu voce tare dintr-un manuscris pe care l-am primit de curând. Singurul meu acompaniament sunt sunetele

aparatelor care îl ţin în viaţă, alături de mine. Acum, după ce am aflat că face progrese, sunt mai relaxată şi mai încrezătoare. Ray are nevoie de timp să se facă bine. Iar eu am timp să-i ofer. Mă întreb într-o doară dacă nu cumva ar fi bine s-o sun din nou pe mama, dar hotărăsc să o las pe mai încolo. În timp ce citesc, îl ţin de mână pe Ray, strângându-l din când în când, rugându-mă să se facă bine. Degetele îi sunt calde şi moi. Încă mai are pe inelar adâncitura de la verighetă – după atâta timp.

O oră sau două mai târziu – nu-mi dau seama cât a trecut –, ridic privirea şi îl văd pe Christian cu laptopul în mână, stând la capul patului împreună cu sora Kellie.

— E timpul să mergem, Ana.

Oh. Strâng cu putere mâna lui Ray. Nu vreau să-l las singur.

— Vreau să te hrănesc. Haide, e târziu, insistă Christian.

— Urmează să-l spăl cu buretele pe domnul Steele, îmi spune sora Kellie.

— Bine, încuviinţez eu. Ne întoarcem mâine-dimineaţă.

Îl sărut pe Ray pe obraz, simţindu-i pe buze mirişte nefamiliară. Nu-mi place. *Să te*

faci bine, tati. Te iubesc.

— M-am gândit şi luăm cina la restaurantul hotelului. Într-un salon separat, spune Christian cu ochi scânteietori, deschizând uşa apartamentului nostru.

— Serios? Să terminăm ce ai început acum câteva luni?

— Dacă ai mare noroc, doamnă Grey, zâmbeşte el ironic.

Izbucnesc în râs:

— Christian, n-am nicio rochie la mine.

Zâmbeşte, îmi întinde mâna şi mă conduce în dormitor. Deschide şifonierul şi dă la iveală o husă pentru rochii de culoare albă.

— Taylor? întreb eu.

— Christian, răspunde el apăsat şi, în acelaşi timp, un pic ofensat.

Tonul lui mă face să râd. Desfăcând husa, descopăr o rochie de satin bleumarin şi o scot de pe umeraş. E superbă – mulată şi cu bretele subţiri. Pare scurtă.

— E minunată. Mulţumesc. Sper să mi se potrivească.

— Ţi se potriveşte, spune el încrezător. Şi nişte pantofi asortaţi, spune el cu un zâmbet ca de lup, întinzându-mi o cutie.

— Te gândeşti la toate. Mulţumesc, spun eu şi îl sărut.

— Aşa e.

Apoi îmi întinde încă un pachet. Mă uit la el cu un aer întrebător. În el se află un body de mătase neagră, fără bretele. Îmi mângâie faţa, îmi ridică bărbia şi mă sărută.

— Abia aştept să ţi-l dau jos mai încolo.

Ies din baie proaspătă, rasă pe picioare şi bine dispusă, după care mă aşez pe marginea patului şi pornesc uscătorul de păr. Christian vine în dormitor. Cred că a lucrat până acum.

— Lasă-mă pe mine, spune el, făcând semn cu mâna spre scaunul din faţa măsuţei de toaletă.

— Vrei să-mi usuci părul?

Încuviinţează din cap, iar eu clipesc.

— Vino, spune el, uitându-se în ochii mei.

Îi cunosc bine această expresie şi ştiu că e bine să mă supun. Lent şi metodic, soţul meu îmi usucă părul şuviţă cu şuviţă. E limpede că a mai făcut asta… deseori.

— Eşti familiarizat cu asta, murmur eu.

Îi văd zâmbetul în oglindă, dar nu spune nimic, ci continuă să-mi usuce părul. Hm… e

foarte relaxant.

Când urcăm în lift, nu suntem singuri. Christian arată minunat – e îmbrăcat cu o cămaşă albă de în, blugi negri şi un sacou. Fără cravată. Cele două femei din cabină îi aruncă priviri admirative, iar la mine se uită chiorâş, dar reuşesc să-mi stăpânesc zâmbetul. *Da, doamnelor, e al meu.* Christian mă ia de mână şi mă apropie de el în timp ce coborâm în tăcere la mezanin.

Restaurantul e aglomerat, plin de oameni în ţinută de seară ce stau de vorbă şi beau la mese, începându-şi seara de sâmbătă. Mă bucur că sunt îmbrăcată adecvat. Rochia îmi vine perfect, alunecându-mi pe rotunjimi şi ţinând totul laolaltă. Trebuie să recunosc, mă simt… atrăgătoare în ea. Şi ştiu că îi place şi soţului meu.

La început, am impresia că ne îndreptăm spre salonul privat în care am discutat contractul acum câteva luni, dar trecem de uşa cu pricina şi ajungem la capătul îndepărtat al restaurantului, unde Christian deschide uşa altei încăperi cu lambriuri.

— Surpriză!

Vai de mine! Kate şi Elliot, Mia şi Ethan,

Carrick şi Grace, domnul Rodriguez şi José, mama şi Bob sunt cu toţii înăuntru şi ridică paharul în cinstea mea. Rămân ţintuită locului, mută de uimire. *Cum? Când?* Mă întorc spre Christian cu un aer uluit, iar el îmi strânge mâna. Mama se apropie de mine şi mă ia în braţe. *Vai, mamă!*

— Draga mea, arăţi minunat. La mulţi ani!

— Mami! spun cu glas sugrumat de emoţie, strângând-o în braţe.

Oh, mami! În ciuda musafirilor numeroşi, lacrimile mi se preling pe obraji, şi îmi adâncesc faţa în părul ei.

— Scumpa mea, nu plânge. Ray o să se facă bine. E un bărbat foarte puternic. Nu plânge. Nu de ziua ta.

Vocea i se frânge, dar reuşeşte să-şi păstreze cumpătul. Îmi cuprinde faţa în palme şi îmi şterge lacrimile cu policarii.

— Am crezut că ai uitat.

— Oh, Ana, cum aş putea să uit? Şaptesprezece ore de travaliu nu se uită uşor.

Chicotesc printre lacrimi, iar mama zâmbeşte.

— Lasă lacrimile, draga mea. Ai mulţi musafiri care au venit şi sărbătorească alături de tine.

Scâncesc discret, fără să mă uit la nimeni din încăpere, stânjenită şi, în acelaşi timp, încântată că toată lumea a făcut un efort să vină să mă vadă.

— Cum aţi ajuns aici? Când aţi venit?

— Soţul tău şi-a trimis avionul după noi, scumpa mea, zâmbeşte mama cu un aer impresionat.

Izbucnesc în râs.

— Mulţumesc că ai venit, mamă.

Iar ea mă şterge la nas cu un şerveţel de hârtie aşa cum numai o mamă o poate face.

— Mamă! o dojenesc eu, venindu-mi în fire.

— Aşa e mai bine. La mulţi ani, draga mea!

Face un pas într-o parte, iar musafirii vin pe rând să mă îmbrăţişeze şi să-mi ureze la mulţi ani.

— Starea lui e bună, Ana. Dr. Sluder este unul dintre cei mai mari specialişti din ţară. La mulţi ani, îngerul meu, mă strânge Grace în braţe.

— Poţi să plângi cât vrei, Ana, doar e ziua ta, mă îmbrăţişează şi José.

— La mulţi ani, draga mea, îmi zâmbeşte Carrick, cuprinzându-mi faţa în palme.

— Care-i treaba, frumoaso? Bătrânul o să

se facă bine, ai să vezi, mă ia Elliot în braţe. La mulţi ani!

— Gata, zice Christian, luându-mă de mână şi retrăgându-mă din îmbrăţişarea lui Elliot. Nu-mi mai mângâia soţia. Du-te şi mângâie-ţi logodnica.

Elliot îi zâmbeşte maliţios, apoi îi face cu ochiul lui Kate.

Un chelner pe care nu l-am observat până acum ne aduce mie şi lui Christian câte un pahar de şampanie.

Christian îşi drege glasul.

— Ar fi fost o zi perfectă dacă Ray ar fi fost aproape de noi, dar oricum, nu e departe de aici. Starea lui e bună, şi ştiu că i-ar plăcea să te simţi bine, Ana. Vă mulţumesc tuturor că aţi venit să sărbătoriţi ziua de naştere a frumoasei mele soţii – prima aniversare dintr-un şir lung. La mulţi ani, dragostea mea.

Christian ridică paharul spre mine, acompaniat de un cor de „La mulţi ani!", şi iarăşi trebuie să fac eforturi să-mi ţin lacrimile în frâu.

Mă uit la musafirii mei, care sunt prinşi în conversaţii animate în jurul mesei. E ciudat să fiu învăluită în afecţiunea familiei mele,

ştiind că bărbatul pe care îl consider tatăl meu e ţinut în viaţă de aparate într-o rezervă austeră de la terapie intensivă. Nu sunt conectată la ce se întâmplă în jur, dar mă bucur că sunt cu toţii aici: Elliot şi Christian se înţeapă reciproc, José face glume spirituale, Mia e încântată şi mănâncă cu poftă, iar Ethan se uită pe furiş la ea. Cred că o place... deşi e greu de spus. Domnul Rodriguez stă rezemat pe spetează, la fel ca mine, şi se bucură de conversaţiile din jur. Arată mai bine. E odihnit. José e foarte atent cu el, tăindu-i mâncarea din farfurie şi umplându-i de fiecare dată paharul. E limpede că José îl preţuieşte mai mult pe tatăl său acum, după ce a fost la un pas de moarte.

Mă uit la mama. Se simte în largul ei – şarmantă, spirituală şi caldă. O iubesc atât de mult. Să nu uit să i-o spun. Acum, îmi dau seama cât de preţioasă e viaţa.

— Te simţi bine? mă întreabă Kate cu glas neobişnuit de blând.

Încuviinţez din cap şi o iau de mână:

— Da, mulţumesc că ai venit.

— Crezi că Domnul Megadolari ar fi putut să nu mă aducă la ziua ta? Am zburat cu

elicopterul! zâmbeşte ea.

— Serios?

— Da. Am venit împreună. Şi când mă gândesc că îl pilotează Christian.

Încuviinţez din cap.

— Mi se pare o chestie sexy.

— Da, şi mie.

Zâmbim amândouă.

— Rămâneţi aici peste noapte? întreb cu.

— Da. Rămânem cu toţii, cred. Nu ştiai nimic despre petrecerea asta?

Clatin din cap.

— Ce frumos, nu?

Încuviinţez din cap.

— Ce ţi-a luat de ziua ta?

— Asta, ridic eu mâna, arătându-i brăţara.

— Ce drăguţă e!

— Da.

— Londra, Paris… îngheţată?

— Nu vrei să ştii despre ce e vorba.

— Pot să bănuiesc.

Râdem amândouă, iar eu mă înroşesc, amintindu-mi de combinaţia dintre îngheţata Ben & Jerry's & Ana.

— Ah… şi un R8.

Kate pufneşte, vărsând nu tocmai elegant gura de vin pe care tocmai a luat-o, şi

izbucnim amândouă în râs.

— Incredibil, nu? chicoteşte ea.

La desert, mi se aduce un tort de ciocolată somptuos, împodobit cu douăzeci şi două de lumânări argintii. Toată lumea cântă „la mulţi ani". Grace se uită drăgăstos la Christian cântând împreună cu restul familiei, iar apoi, surprinzându-mi privirea, îmi trimite o bezea.

— Pune-ţi o dorinţă, îmi şopteşte Christian.

Sting toate lumânările dintr-o suflare, iar dorinţa pe care mi-o pun în gând e ca tata să se însănătoşească. *Tati, fă-te bine! Te rog, fă-te bine! Te iubesc atât de mult.*

La miezul nopţii, domnul Rodriguez şi José se pregătesc de plecare.

— Mulţumesc mult că aţi venit, îi îmbrăţişez strâns pe José.

— N-aş fi lipsit pentru nimic în lume. Îmi pare bine că Ray e pe drumul cel bun.

— Da. Tu, domnul Rodriguez şi Ray trebuie să veniţi să pescuiţi cu Christian la Aspen.

— Da? Sună interesant, zâmbeşte José

înainte să plece să haina tatălui său, iar eu mă aplec să-mi iau rămas-bun de la domnul Rodriguez.

— Ştii, Ana, a fost o vreme când… mă rog, am crezut că tu şi José…

Vocea i se stinge şi se uită la mine cu ochii săi negri, plini de afecţiune.

Oh, nu.

— Îmi place toarte mult de fiul dumneavoastră, domnule Rodriguez, dar mi-e ca un frate.

— Ai fi fost o noră bună. Şi chiar eşti. Pentru familia Grey, zâmbeşte el melancolic, şi mă înroşesc.

— Sper că o să vă placă de mine şi ca prietenă.

— Desigur. Soţul tău este un bărbat pe cinste. Ai ales bine. Ana.

— Şi eu cred la fel, şoptesc eu. Îl iubesc foarte mult, adaug eu şi îl îmbrăţişez.

— Să te porţi frumos cu el, Ana.

— Aşa am să fac, promit eu.

Christian închide uşa camerei noastre.

— În sfârşit, singuri, murmură el, sprijinindu-se cu spatele de uşi şi uitându-se în ochii mei.

Fac un pas spre el şi îmi trec palmele peste reverele sale:

— Îţi mulţumesc, a fost o aniversare minunată. Eşti cel mai atent, mai sensibil şi mai generos soţ.

— Plăcerea mea.

— Da… plăcerea ta. Să facem ceva în legătură cu asta, şoptesc eu.

Îl apuc de revere şi îl trag spre mine, lipindu-mi gura de a lui.

*

După ce luăm micul dejun cu toţi musafirii, deschid toate cadourile, apoi îmi iau la revedere de la familia Grey şi de la fraţii Kavanagh, care se vor întoarce la Seattle cu Charlie Tango. Mama mea, Christian şi cu mine plecăm la spital cu Taylor la volan, întrucât în R8-ul meu nu încap trei persoane. Bob a refuzat să ne însoţească, lucru pentru care m-am bucurat în sinea mea. Ar fi prea ciudat, şi sunt sigură că lui Ray nu iar plăcea ca Bob să-l vadă în starea în care se află acum.

Ray arată la fel, atâta că i-a mai crescut barba. Mama e şocată când îl vede, şi

izbucnim amândouă în plâns.

— Oh, Ray, şopteşte mama, apoi îi strânge mâna lui Ray şi îl mângâie pe faţă.

Mă emoţionează afecţiunea pe care i-o poartă fostului ei soţ. Ce bine că am şerveţele în poşetă. Luăm loc alături de el, eu ţinând-o de mână pe mama, iar ea pe tata.

— Ana, a fost o vreme când Ray era centrul lumii mele. Soarele răsărea şi apunea odată cu el. Am să-l iubesc întotdeauna. A avut mare grijă de tine.

— Mami... încep eu, dar glasul mi se frânge, iar ea îmi dă o şuviţă după ureche.

— Ştii că am să-l iubesc întotdeauna pe Ray. Atâta doar că ne-am îndepărtat, oftează ea. Pur şi simplu nu mai puteam trăi cu el.

Pleacă privirea spre degetele sale, şi mă întreb dacă se gândeşte la Steve, Soţul Numărul Trei, despre care nu vorbim niciodată.

— Ştiu că îl iubeşti pe Ray, şopteşte ea, ştergându-mi lacrimile. Azi, or să-l scoată din comă.

— Ce bine. Sunt sigură că o să se însănătoşească. E un om încăpăţânat. Cred că de la el ai învăţat asta.

Zâmbesc:

— Cumva ai vorbit cu Christian?

— Şi lui i se pare că eşti încăpăţânată?

— Cred că da.

— Am să-i spun că e o trăsătură de familie. Va stă aşa de bine împreună, Ana. Păreţi atât de fericiţi.

— Chiar suntem, cred. Oricum, suntem pe aproape. Îl iubesc. E centrul lumii mele. Şi pentru mine soarele răsare şi apune odată cu el.

— E limpede că te adoră, draga mea.

— Şi eu îl ador pe el.

— Ai grijă să-i spui asta. Bărbaţii au nevoie de asta la fel de mult ca noi.

Insist să mergem la aeroport cu mama şi Bob, să ne luăm rămas-bun de la ei. Taylor vine după noi cu R8-ul, iar Christian conduce SUV-ul. Îmi pare rău că nu pot să stea cu noi mai mult, dar trebuie să se întoarcă la Savannah. E o despărţire plină de lacrimi.

— Să ai grijă de ea, Bob, îi şoptesc eu când mă îmbrăţişez cu el.

— Sigur, Ana. Iar tu să ai grijă de tine.

— Aşa am să fac, răspund eu, apoi mă întorc spre mama. La revedere, mami. Mersi

că ai venit, şoptesc eu cu glas răguşit. Te iubesc foarte mult.

— Oh, draga mea, şi eu te iubesc. Iar Ray o să se facă bine. Încă nu e pregătit să se descotorosească de carapacea lui muritoare. Sigur urmează un meci al băieţilor de la Mariners pe care nu vrea să-l piardă.

Chicotesc. Are dreptate. Hotărăsc ca, în seara asta, să-i citesc lui Ray paginile de sport ale ziarului de duminică. Îi urmăresc pe ea şi pe Bob urcând treptele avionului GEH. Cu lacrimi în ochi, mama îmi face cu mâna din uşa avionului, apoi dispare. Christian mă cuprinde cu braţul pe după umeri.

— Hai să ne întoarcem, iubito, murmură el.

— Conduci tu?

— Sigur.

Pe seară, când ne întoarcem la spital, Ray arată altfel. Am nevoie de câteva clipe să-mi dau seama că aparatul pentru ventilaţie artificială a dispărut. Ray respiră singur. Mă simt uşurată. Îi mângâi faţa ţepoasă şi scot un şerveţel de hârtie să-i şterg saliva de la gură.

Christian iese uşor din rezervă şi se duce

să-i caute pe dr. Sluder şi pe dr. Crowe, să afle ultimele veşti despre starea lui, iar eu mă aşez ca de obicei pe scaunul de lângă pat şi îl veghez cu atenţie.

Scot ediţia de duminică a cotidianului *Oregonian*, îl desfac la secţiunea sportivă şi citesc conştiincios reportajul despre meciul de fotbal al echipei Sounders împotriva celor de la Real Salt Lake. Se pare că a fost un meci nebun, dar Sounders a fost învinsă din cauza unui autogol al lui Kasey Keller. În timp ce citesc, îl strâng cu putere de mână.

— Iar scorul final: Sounders – 1, Real Salt Lake – 2.

— Hei, Annie, am pierdut? Nu se poate! hârâie Ray, strângându-mă de mână.

Tati!

Capitolul 19

Lacrimile mi se preling pe obraji. S-a întors. Tati s-a întors.

— Nu plânge, Annie, murmură Ray cu glas răguşit. Ce se întâmplă?

Îi cuprind mâna în mâinile mele şi mi-o apropii de faţă.

— Ai avut un accident. Eşti într-un spital din Portland.

Ray se încruntă, dar nu-mi dau seama de ce: pentru că e stânjenit de felul în care îmi manifest afecţiunea sau pentru că nu-şi aminteşte accidentul.

— Vrei nişte apă? întreb eu, deşi nu ştiu dacă are voie să bea. Încuviinţează din cap cu un aer nedumerit, şi simt că îmi tresaltă inima de bucurie. Mă ridic în picioare şi mă aplec deasupra lui, sărutându-l pe frunte:

— Te iubesc, tati. Bine ai revenit.

Stânjenit, face un semn cu mâna.

— Şi eu, Annie. Apă.

Parcurg în fugă distanţa scurtă până la

pavilionul asistentelor.

— Tata! S-a trezit! o anunţ eu radios pe sora Kellie, care îmi răspunde cu un zâmbet.

— Anunţ-o pe dr. Sluder, îi spune ea colegei sale şi ocoleşte repede biroul.

— Vrea apă, adaug eu.

— Îi aduc imediat.

Mă întorc repede la patul tatei. Mă simt atât de uşurată. Când ajung lângă el, îl găsesc cu ochii închişi – mă tem ca nu cumva să fi intrat în comă.

— Tati?

— Sunt aici, mormăie el şi deschide ochii chiar în clipa când Kellie intră în rezervă cu un pahar şi o carafa cu apă şi gheaţă.

— Bună seara, domnule Steele. Sunt Kellie, asistenta dumneavoastră. Doamna Grey mi-a spus că vă e sete.

În sala de aşteptare, Christian se uită foarte concentrat la ecranul laptopului. Când închid uşa, ridică privirea spre mine.

— S-a trezit, îl anunţ eu.

Christian zâmbeşte, iar micile riduri din jurul ochilor săi dispar. Oh… nu mi-am dat seama până acum. Oare a fost tensionat în toată perioada asta?

Pune laptopul la o parte, se ridică în picioare şi mă ia în braţe.

— Cum se simte? mă întreabă el după ce îl iau în braţe.

— Vorbeşte, îi e sete şi e dezorientat. Nu-şi aminteşte deloc accidentul.

— E de înţeles. Acum, că s-a trezit, vreau să fie mutat la Seattle. Apoi putem merge acasă, şi poate să aibă grijă de el mama.

Deja?

— Nu cred că se simte suficient de bine încât să fie mutat.

— Am să vorbesc cu dr. Sluder, să văd ce părere are.

— Vrei acasă?

— Da.

— Bine.

— Ai zâmbit tot drumul, spune Christian după ce opresc în faţă la Heathman.

— Mă simt uşurată. Şi sunt fericită.

Christian surâde.

— Bine.

S-a lăsat întunericul, şi încep să tremur când ies din maşină în seara rece şi îi dau cheile valetului care se ocupă de parcare. Îmi soarbe maşina din priviri, şi nu-l pot învinovăţi pentru asta. Christian mă

cuprinde cu braţul pe după umăr.

— Vrei să sărbătorim? mă întreabă el când intrăm în holul de la recepţie.

— Să sărbătorim?

— Că Ray şi-a revenit.

— Ah, asta, răspund eu chicotind.

— Mi-a fost dor de chicotelile tale, mă sărută el pe păr.

— Am putea lua cina în cameră? Mi-ar plăcea o seară liniştită.

— Sigur. Haide.

Mă ia de mână şi mă conduce la lifturi.

— A fost delicios, murmur eu cu satisfacţie şi împingând farfuria la o parte, sătulă pentru prima oară după multă vreme. Bucătarii de la Heathman chiar se pricep să facă o tartă Tatin.

Tocmai am făcut baie şi sunt îmbrăcată cu singurul tricou al lui Christian şi cu o pereche de chiloţi. În fundal se aude muzică de la ipod-ul lui Christian – în clipa asta, Dido cântă despre un steag alb[18].

Christian se uită la mine cu un aer gânditor. Încă are părul ud după baie şi e

18 Aluzie la piesa *White Flag*, din 2003.

îmbrăcat doar cu tricoul lui negru şi blugii de aceeaşi culoare.

— De când te ştiu, nu te-am văzut niciodată mâncând atât de mult, spune el.

— Mi-era foame.

Se lasă pe spetează cu un zâmbet satisfăcut şi ia o gură de vin alb.

— Ce ai vrea să facem acum? mă întreabă el cu glas catifelat.

— Tu ce ai vrea să faci?

Ridică o sprânceană cu un aer amuzat.

— Ce am vrut dintotdeauna să fac.

— Anume?

— Doamnă Grey, nu fi sfioasă.

Întinzându-mă peste masă, îl iau de mână şi îmi plimb arătătorul pe palma lui.

— Aş vrea să mă atingi cu ăsta, spun eu, atingându-i indexul cu indexul meu.

Se răsuceşte în scaun.

— Doar cu ăsta? întreabă el, iar ochii i se întunecă şi i se aprind în acelaşi timp.

— Poate şi cu ăsta? îmi mut eu arătătorul pe mijlociul său, apoi pe palma lui. Şi cu ăsta.

Unghia mi se plimbă pe inelarul lui.

— Da, clar, vreau cu ăsta, adaug eu, oprindu-mi arătătorul pe verigheta lui. E

foarte sexy.

— Zău?

— Sigur că da. Pentru că spune: *Acest bărbat e al meu.*

Şi îi mângâi mica bătătură care i s-a şi format în palmă, chiar sub inel. Se apleacă spre mine şi mă ia de bărbie cu mâna liberă.

— Doamnă Grey, mă seduci?

— Sper că da.

— Anastasia, deja sunt al tău, spune el cu glas scăzut. Vino încoace.

Mă trage de mână, iar eu mă ridic şi mă aşez în poala lui.

— Îmi place să am acces neîngrădit la tine, continuă el.

Îşi plimbă o mână pe coapsa mea şi se opreşte pe fesă. Mă cuprinde pe după ceafa cu cealaltă mână şi mă sărută, ţinându-mă nemişcată.

Miroase a vin alb, a plăcintă cu mere şi a Christian. Îmi plimb degetele prin părul lui, ţinându-i gura lipită de a mea, în timp ce limbile noastre se explorează şi se răsucesc una în jurul celeilalte. Simt că mi se încinge sângele în vine. Când Christian îşi dezlipeşte buzele de ale mele, amândoi avem respiraţia tăiată.

— Să ne băgăm în pat, îmi şopteşte el pe buze.

— În pat?

Se dă mai în spate şi mă trage uşor de păr, astfel încât să mă uit în ochii lui.

— Unde ai prefera, doamnă Grey?

Zeiţa mea intimă se opreşte din înfulecat tartă Tatin.

— Surprinde-mă, ridic eu din umeri, prefăcându-mă indiferentă.

Christian zâmbeşte.

— În seara asta, eşti foarte nărăvaşă.

Îşi plimbă nasul de-a lungul nasului meu.

— Poate că am nevoie să fiu imobilizată.

— Poate că da. Devii din ce în ce mai autoritară odată cu înaintarea în vârstă.

Mijeşte ochii, dar nu poate să ascundă amuzamentul care se citeşte în ei.

— Şi ce ai de gând să faci? îl provoc eu.

Ochii îi scânteiază.

— Ştiu ce aş vrea să fac. Dar nu ştiu dacă ai să te ridici la înălţime.

— Oh, domnule Grey, ai fost foarte blând cu mine în ultimele zile. Să ştii că nu-s făcută din porţelan.

— Nu-ţi place blândeţea.

Ba da, desigur. Dar ştii… diversitatea e

mirodenia vieţii, flutur eu din gene.

— Vrei ceva mai puţin blând?

— Ceva plin de viaţă.

Christian ridică o sprânceană.

— Plin de viaţă, repetă el, uluit şi amuzat în acelaşi timp.

Încuviinţez din cap, iar Christian se uită la mine preţ de o clipă.

— Nu-ţi muşca buza, şopteşte el, apoi se ridică în picioare dintr-odată cu mine în braţe.

Icnesc şi îl apuc de bicepşi, temându-mă că ar putea să mă scape. Se apropie de cea mai mică dintre cele trei canapele şi mă aşează pe ea.

— Aşteaptă aici. Nu te mişca.

Îmi aruncă o privire scurtă şi plină de pasiune, apoi se răsuceşte pe călcâie, pornind cu paşi lenţi spre dormitor. Oh... Christian în picioarele goale. Oare de ce sunt picioarele lui atât de sexy? Se întoarce după câteva clipe, apropiindu-se pe la spatele mele şi făcându-mă să tresar.

— Cred că o să ne lipsim de asta, spune el, apoi mă apucă de marginea tricoului şi mi-l trage peste cap, lăsându-mă doar în chiloţi.

Mă trage uşor de coadă, dându-mi capul

pe spate şi mă sărută.

— Ridică-te, îmi porunceşte el pe buze.

Mă supun imediat, iar el întinde un prosop pe canapea. *Un prosop?*

— Dă-ţi jos chiloţii.

Înghit în sec, dar fac ce-mi cere, aruncând chiloţii pe canapea.

— Ia loc, îmi cere el, apoi mă apucă iarăşi de coadă şi îmi dă capul pe spate. Să-mi spui să mă opresc dacă merg prea departe, da?

Încuviinţez din cap.

— Spune cu glas tare, îmi cere el pe un ton apăsat.

— Da, suspin eu.

Christian surâde superior.

— Bine. Aşadar, doamnă Grey… la cererea ta, am hotărât să te leg.

Vocea i se transformă în şoaptă. Dorinţa îmi străfulgera trupul numai la auzul acestor vorbe. Oh, Cincizeci de Umbre – aici, pe canapea?

— Ridică genunchii, îmi porunceşte el cu glas blând. Şi lasă-te pe spate.

Ridic picioarele pe marginea canapelei şi genunchii în dreptul pieptului. Christian mă apucă de glezna stângă şi, luând cordonul unuia dintre halatele de baie, îi leagă capătul

deasupra genunchiului meu.

— Halate de baie?

— Improvizez.

Iarăşi zâmbeşte superior şi strânge nodul deasupra genunchiului, apoi leagă celălalt capăt al cordonului moale de un ornament de lemn de pe speteaza canapelei, depărtându-mi picioarele.

— Să nu te mişti, mă previne el şi face acelaşi lucru cu piciorul drept, legând capătul celui de-al doilea cordon de un alt ornament de pe speteaza canapelei.

Vai de mine... Stau în capul oaselor, sprijinită de spetează, cu picioarele desfăcute.

— E bine? mă întreabă el blând, uitându-se la mine din spatele canapelei.

Dau încet din cap, gândindu-mă că o să-mi lege şi mâinile. Dar nu o face. Se apleacă şi mă sărută.

— N-ai idee cât de sexy eşti în clipa asta, murmură el, frecându-şi nasul de al meu. Cred că trebuie să schimbăm muzica.

Se îndreaptă de spate şi se apropie cu paşi lenţi de ipod-ul său.

Cum reuşeşte să facă asta? Eu sunt legată şi excitată la culme, iar el e calm şi stăpânit.

Se află în câmpul meu vizual, şi îi urmăresc muşchii încordându-i-se sub tricoul negru în timp ce schimbă piesa, în clipa următoare, o voce feminină catifelată, aproape copilărească, începe să cânte o piesă. „Te urmăresc…”, se aude din difuzoare.

Oh, îmi place acest cântec.

Christian se întoarce şi mă fixează cu privirea, apropiindu-se de canapea, apoi îngenunchează elegant în faţa mea.

Dintr-odată, mă simt foarte expusă.

— Expusă? Vulnerabilă? mă întreabă el cu abilitatea lui stranie de a da glas vorbelor mele nerostite.

Mâinile i se odihnesc pe genunchi. Încuviinţez din cap.

De ce nu mă atinge?

— Bine, murmură el. Întinde mâinile.

Fac ce-mi cere, fără să-mi pot lua ochii de la el, iar Christian îmi toarnă în fiecare palmă un pic de lichid uleios dintr-o sticluţă transparentă. E parfumat – are un miros intens şi senzual, cu iz de mosc, care nu-mi e cunoscut.

— Freacă-ţi palmele, îmi porunceşte el, iar eu mă încordez sub privirea lui grea şi intensă. Şi stai nemişcată, mă previne el.

Vai de mine!

— Iar acum, Anastasia, vreau să te pipăi.

Sfinte Sisoe!

— Începe de la gât şi coboară spre pântece.

Ezit.

— Nu fi sfioasă, Ana. Haide, fă-o.

Expresia lui amuzată şi provocatoare îi trădează dorinţa.

Vocea catifelată din difuzoare cântă în continuare: „Nu are nimic gingaş în ea…". Îmi aşez mâinile pe gât şi le cobor spre partea de sus a sânilor. Uleiul le face să alunece fără efort. Îmi simt palmele calde.

— Mai jos, murmură Christian, şi ochii i se întunecă, dar nu mă atinge.

Îmi cuprind sânii.

— Atingeţi sfârcurile.

Vai de mine. Trag uşor de sfârcuri.

— Mai tare, mă îndeamnă Christian, care stă nemişcat între coapsele mele, urmărindu-mă cu atenţie. Cum aş face eu, adaugă el, cu ochi întunecaţi şi scânteietori.

Muşchii mi se contractă în adâncul pântecelui. Gem şi mă trag mai tare de sfârcuri, simţind cum se întăresc şi se înalţă sub degete.

— Da. Aşa. Încă o dată.

Închizând ochii, trag iarăşi de sfârcuri, răsucindu-le între degete, şi scot un geamăt.

— Deschide ochii.

Fac ce-mi cere şi mă uit la el clipind.

— Încă o dată. Vreau să te văd. Să văd cum îţi savurezi propriile atingeri.

La dracu! O iau de la capăt. Mi se pare atât de… excitant.

— Mâinile mai jos.

Îmi arcuiesc pântecele.

— Stai nemişcată, Ana. Absoarbe plăcerea. Mai jos.

Vocea lui e şoptită şi răguşită, aţâţătoare şi, în acelaşi timp, tulburătoare.

— Fă-o tu, şoptesc eu.

— Oh, am s-o fac – în curând. Dar acum, fă-o tu. Mâinile mai jos.

Degajând senzualitate, Christian îşi trece limba peste dinţi. *Dumnezeule mare… Mă* zvârcolesc, trăgând de legături.

Clatină încet din cap.

— Stai nemişcată.

Îşi aşează mâinile pe genunchii mei, imobilizându-mă.

— Hai, Ana, mai jos.

Mâinile îmi alunecă până la pântece.

— Mai jos, şopteşte el cu o voce extrem de

senzuală.

— Christian, te rog.

Mâinile lui îmi coboară de pe genunchi, mângâindu-mi coapsele şi apropiindu-se de vulvă.

— Hai, Ana. Atinge-te.

Îmi ating uşor vulva cu mâna stângă, rotindu-mi degetele încet şi respirând precipitat, cu buzele curbate într-un „O" perfect.

— Încă o dată, şopteşte el.

Gem şi mai tare, repetând mişcarea şi dând capul pe spate, cu buzele întredeschise.

— Încă o dată.

Gem din nou – încă şi mai zgomotos – iar Christian inspiră adânc. Apucându-mă de mâini, se apleacă, plimbându-şi nasul şi limba în sus şi în jos între picioarele mele.

— Ah!

Vreau să-l ating, dar când încerc să-mi mişc mâinile, degetele sale mi se strâng mai tare în jurul încheieturilor.

— Te leg şi de mâini dacă nu stai nemişcată.

Scot un geamăt, iar Christian îmi dă drumul şi îşi vâră în mine arătătorul şi degetul mijlociu, atingându-mi clitorisul cu

podul palmei.

— Am să te fac să-ţi dai drumul repede, Ana. Eşti pregătită?

— Da, răspund eu cu respiraţia întretăiată.

Iar Christian începe să-şi mişte repede mâna în sus şi în jos, luându-mi cu asalt şi punctul dulce din pântece şi clitorisul. Ah! E o senzaţie intensă – foarte intensă! Plăcerea mi se acumulează cu repeziciune în jumătatea inferioară a trupului. Aş vrea să-mi întind picioarele, dar nu pot. Mâinile mi se înfig în prosopul de sub mine.

— Predă-te, îmi şopteşte el.

Explodez în jurul degetelor sale, scoţând strigăte incoerente. În timp ce undele orgasmului mi se propagă în trup, Christian îşi apasă podul palmei pe clitorisul meu, prelungindu-mi agonia delicioasă. Îmi dau seama vag că îmi dezleagă picioarele.

— E rândul meu, murmură el şi mă răsuceşte, aşezându-mă cu burta pe canapea şi cu genunchii pe podea.

Îmi depărtează picioarele şi îmi dă o palmă cu putere peste fund.

— Ah! gem eu, iar el se adânceşte în mine.

— Oh, Ana, şuieră el printre dinţii strânşi, începând şi se mişte.

Mă strânge cu putere de şolduri, opintindu-se ritmic în mine. Şi iarăşi mă apropii de orgasm. *Nu... Ah...*

— Haide, Ana! strigă Christian, şi iarăşi explodez, pulsând în jurul lui şi strigând în timp ce îmi dau drumul.

— Suficient de plin de viaţă pentru tine? mă întreabă Christian, sărutându-mă pe păr.

— Oh, da, murmur eu, cu privirea aţintită în tavan.

Stau pe spate pe pieptul soţului meu, şi amândoi suntem întinşi pe podea, alături de canapea. El încă e îmbrăcat.

— Cred că ar trebui să o luăm de la capăt. Dezbrăcat, de data asta.

— Ana, pentru numele lui Dumnezeu! Lasă-mă să-mi trag sufletul.

Chicotesc, iar el zâmbeşte.

— Mă îmbujorez că Ray şi-a recăpătat cunoştinţa. Se pare că ţi-au revenit toate apetiturile, spune el fără să-şi ascundă zâmbetul din glas.

Mă întorc şi mă încrunt la el.

— Ai uitat de seara trecută şi de dimineaţa asta? ţugui eu buzele.

— N-aş putea să le uit, surâde ei cu un aer atât de tineresc, de relaxat şi de fericit, apoi

îmi cuprinde fesele în palme. Ai un fund minunat, doamnă Grey.

— Şi tu, ridic eu o sprânceană. Deşi al tău încă e acoperit.

— Şi ce ai de gând să faci în legătură cu asta, doamnă Grey?

— Ei bine, am să te dezbrac, domnule Grey.

Zâmbeşte.

— Şi cred că eşti plin de gingăşie, murmur eu, făcând aluzie la melodia din fundal, setată să se repete indefinit.

Zâmbetul îi dispare de pe chip.

Oh, nu!

— Chiar eşti, şoptesc eu.

Mă aplec şi îl sărut pe colţul gurii, iar el închide ochii şi mă strânge mai tare în braţe.

— Christian, chiar eşti aşa. Mi-ai pus la cale un weekend atât de special – în ciuda accidentului lui Ray. Mulţumesc.

Ochii lui cenuşii şi serioşi se măresc, iar expresia lui îmi înmoaie inima.

— Pentru că te iubesc, murmură el.

— Ştiu. Şi eu te iubesc. Îl mângâi cu faţa. Îmi eşti foarte drag, ştii asta, nu?

Rămâne nemişcat, cu un aer dezorientat.

Oh, Christian... dragul meu Cincizeci de

Vicii.

— Crede-mă, şoptesc eu.

— Nu-i uşor, spune el cu glas atât de scăzut, încât abia reuşesc să-i descifrez vorbele.

— Încearcă. Încearcă din răsputeri, pentru că e adevărat.

Îi mângâi iarăşi faţa, atingându-i perciunii cu degetele. Ochii lui sunt oceane de durere şi descumpănire. Dacă aş putea, aş vrea să mă strecor în sufletul său şi să-l consolez. Aş face orice să-i îndepărtez această nesiguranţă. Când o să-şi dea seama că e centrul lumii mele? Că e mai mult decât demn de iubirea mea, de iubirea părinţilor şi fraţilor săi? I-am spus-o de nenumărate ori, şi totuşi, Christian se uită şi acum la mine cu un aer debusolat şi abandonat. Timp. E nevoie de timp.

— Vino, o să ţi se facă frig, spune el în cele din urmă.

Se ridică elegant în picioare, ridicându-mă şi pe mine. Îmi petrec braţul pe după mijlocul lui, şi pornim împreună spre dormitor. N-am să-l presez, dar, de la accidentul lui Ray, a devenit mai important pentru mine să-i spun cât de mult îl iubesc.

Când intrăm în dormitor, mă încrunt, dorindu-mi din tot sufletul să recuperăm atmosfera foarte degajată de acum câteva clipe.

— Vrei să ne uităm la televizor?

Christian face o grimasă.

— Speram să trecem la runda a doua.

Cincizeci de Umbre cel schimbător s-a întors. Ridic o sprânceană şi mă opresc lângă pat.

— Ei bine, în cazul ăsta, o să preiau eu comanda.

Christian se uită la mine cu gura căscată, iar eu îl împing în pat şi mă aşez repede călare pe el, imobilizându-i mâinile în dreptul capului.

Îmi zâmbeşte:

— Ei bine, doamnă Grey, acum, că m-ai prins, ce ai de gând să-mi faci?

Mă aplec şi îi şoptesc la ureche.

— Am să ţi-o trag cu gura.

Christian închide ochii, inspirând adânc, iar eu îmi plimb dinţii uşor pe maxilarul lui.

*

Christian lucrează la computer. E o

dimineaţă senină, iar el cred că scrie un e-mail.

— Bună dimineaţa, murmur eu sfios din prag.

Se întoarce şi îmi zâmbeşte.

— Doamnă Grey, te-ai trezit devreme, mă întâmpină el, ridicând braţele.

Străbat în fugă distanţa până la el şi mă ghemuiesc în poala lui.

— Ca şi tine, de altfel.

— Lucram, răspunde el, sărutându-mă pe păr.

— Ce? întreb eu, simţind că ceva nu e în regulă.

Oftează:

— Am primit un e-mail de la detectivul Clark. Vrea să vorbească cu tine despre nenorocitu' ăla de Hyde.

— Serios? mă dau eu în spate, uitându-mă la el.

— Da. I-am zis că eşti în Portland deocamdată. Aşa că va trebui să aştepte. Dar mi-a zis că ar vrea să te interogheze aici.

— Vine aici?

— Se pare că da, răspunde el cu un aer nedumerit.

Mă încrunt:

— Ce o fi atât de important, de nu poate să mai aştepte?

— Asta mă întreb şi eu.

— Când vine?

— Azi. Am să-i scriu un e-mail.

— N-am nimic de ascuns. Oare ce o fi vrând să afle?

— O să aflăm când vine aici. Şi eu sunt curios, spune el, schimbându-şi poziţia pe scaun. Micul dejun o să fie adus în curând. Întâi mâncăm, apoi mergem să-l vedem pe tatăl tău.

Încuviinţez din cap:

— Poţi să rămâi aici dacă vrei. Văd că eşti ocupat.

Se încruntă:

— Nu, vreau să vin cu tine.

— Bine, surâd eu, apoi îl iau pe după gât şi îl sărut.

Ray e în toane proaste. Dar e o bucurie să-l văd aşa. Are dureri şi mâncărimi, e nerăbdător şi nu se simte în largul lui.

— Tată, ai avut un accident de maşină grav. E nevoie de timp ca să te vindeci. Christian şi cu mine vrem să te mutăm la Seattle.

— Nu ştiu de ce vă bateţi capul cu mine. O să mă descurc foarte bine şi aici, de capul meu.

— Nu fi caraghios, îl strâng eu de mână, iar el e suficient de binevoitor cât să-mi zâmbească.

— Ai nevoie de ceva?

— Aş înfuleca o gogoaşă, Annie. Îi zâmbesc cu un aer înţelegător:

— Am să-ţi aduc eu una sau două. O să le iau de la Voodoo[19].

— Excelent!

— Vrei şi o cafea ca lumea?

— Cum să nu!

— Bine, mă duc să-ţi cumpăr.

Christian e iarăşi în sala de aşteptare, vorbind la telefon. Ar putea să-şi amenajeze biroul în camera asta. În mod ciudat, e singur, cu toate că şi celelalte paturi de la terapie intensivă sunt ocupate. Mă întreb dacă nu cumva i-a speriat pe ceilalţi vizitatori.

— Clark o să vină aici la patru după-

19 Voodoo Doughnut — lanţ de gogoşerii cu sediul în Portland. (N.t.)

amiază, îmi spune el, după ce închide telefonul.

Mă încrunt. Ce o fi atât de urgent?

— Bine. Ray vrea cafea şi gogoşi.

Christian izbucneşte în râs:

— Cred că şi eu aş fi vrut aşa ceva dacă aş fi supravieţuit unui accident de maşină. Roagă-l pe Taylor să se ducă.

— Nu, mă duc eu.

— Ia-l pe Taylor cu tine, îmi spune el pe un ton apăsat.

— Bine, răspund eu, dând ochii peste cap, iar el se încruntă, apoi zâmbeşte ironic şi înclină capul într-o parte.

— Nu e nimeni aici.

Vocea lui e o şoaptă delicioasă, şi îmi dau seama că mă ameninţă cu o bătaie la fund. Sunt pregătită să-l provoc, dar în clipa următoare intră în sală un cuplu de tineri – ea plânge liniştit.

Mă uit la Christian şi ridic din umeri în chip de scuză, iar el încuviinţează din cap. Îşi ia laptopul, mă apucă de mână şi mă conduce afară din sală.

— Au nevoie de intimitate mai mult decât noi, murmură Christian. O să ne distrăm mai încolo.

Pe hol, Taylor aşteaptă răbdător.

— Hai să mergem cu toţii la gogoşerie.

*

La ora patru fix, se aud ciocănituri în uşa noastră de la hotel. Taylor îl conduce înăuntru pe detectivul Clark, care are un aer mai posomorât decât de obicei; întotdeauna pare prost dispus: poate că aşa e conformată faţa lui.

— Domnule Grey, doamnă Grey, vă mulţumesc că aţi acceptat să ne întâlnim.

— Domnule detectiv Clark, dă Christian mâna cu el, conducându-l spre un fotoliu.

Mă aşez pe canapeaua pe care m-am simţit atât de bine noaptea trecută – e un gând care mă face să mă înroşesc.

— Cu doamna Grey aş vrea să stau de vorbă, le spune în mod explicit detectivul Clark lui Christian şi lui Taylor, care aşteaptă lângă uşă.

Christian se uită la Taylor, apoi îi face un semn aproape imperceptibil din cap, iar acesta se răsuceşte pe călcâie şi iese, închizând uşa în urma sa.

— Orice lucruri aveţi să-i spuneţi soţiei

mele le puteţi spune de faţă cu mine, spune Christian pe un ton calm şi oficial.

Detectivul Clark se întoarce spre mine.

— Sunteţi sigură că vreţi să fie de faţă şi soţul dumneavoastră?

Mă încrunt.

— Bineînţeles. N-am nimic de ascuns. Vreţi doar să-mi puneţi nişte întrebări, nu?

— Da, doamnă Grey.

— Aş vrea să rămână şi soţul meu.

Christian se aşează lângă mine, emanând tensiune.

— În regulă, murmură Clark resemnat, apoi îşi drege glasul. Doamnă Grey, domnul Hyde susţine că l-aţi hărţuit sexual şi că i-aţi făcut de mai multe ori avansuri obscene.

Oh! Aproape că izbucnesc în râs, dar îmi aşez mâna pe piciorul lui Christian, întrucât îl văd aplecându-se în faţă.

— E ridicol, pufneşte Christian.

Îl strâng de coapsă ca să-l liniştesc.

— Nu e adevărat, răspund eu calm. De fapt, a fost exact invers. Mi-a făcut avansuri într-un mod foarte agresiv şi a fost concediat.

Gura detectivului Clark se strânge într-o dungă subţire, apoi continuă:

— Hyde susţine că aţi inventat această

hărţuire sexuală ca să fie concediat. Spune că aţi făcut asta pentru că v-a refuzat avansurile şi pentru că voiaţi să obţineţi postul lui.

Mă încrunt. *Dumnezeule mare!* Jack e şi mai paranoic decât îmi închipuiam.

— Nu e adevărat, clatin eu din cap.

— Detectiv Clark, să nu-mi spuneţi că aţi venit cu maşina până aici să-mi hărţuiţi soţia cu aceste acuzaţii ridicole.

Detectivul Clark îl fixează pe Christian cu privirea sa rece şi albastră.

— Domnule Grey, vreau să aud asta de la doamna Grey, spune detectivul pe un ton reţinut.

Îl strâng iarăşi pe Christian de picior, rugându-l în sinea mea să-şi păstreze calmul.

— Nu trebuie să asculţi porcăriile astea, Ana.

— Cred că trebuie să-i spun detectivului Clark ce s-a întâmplat.

Preţ de o clipă, Christian se uită la mine cu un aer impasibil, apoi face un semn resemnat cu mâna.

— Ce spune Hyde pur şi simplu nu e adevărat.

Vocea mea e calmă, deşi nu sunt

nicidecum calmă. Sunt uluită de aceste acuzaţii şi mi-e teamă de o eventuală izbucnire a lui Christian. *Ce o fi urmărind Jack?*

— Într-o seară, domnul Hyde m-a acostat în bucătăria de la serviciu. Mi-a spus că mulţumită lui am obţinut slujba şi că aştepta la schimb favoruri sexuale. A încercat să mă şantajeze, folosind e-mailuri pe care i le trimisesem lui Christian, care pe atunci nu era soţul meu. Nu ştiam că Hyde îmi monitoriza e-mailurile. E paranoic: m-a acuzat şi că sunt un spion trimis de Christian, chipurile să-l ajut să preia compania. Nu ştia că soţul meu cumpărase deja editura.

Clatin din cap, amintindu-mi acea întâlnire tensionată şi tulburătoare cu Hyde.

— În cele din urmă, l-am pus la pământ.

Detectivul ridică din sprâncene cu un aer surprins:

— L-aţi pus la pământ?

— Tatăl meu a lucrat în armată. Hyde... ăă... a pus mâna pe mine, şi ştiu cum să mă apăr.

Christian îmi aruncă o privire plină de mândrie.

— Înţeleg, spune detectivul, sprijinindu-se pe spetează.

— Aţi vorbit cu vreuna dintre fostele asistente ale lui Hyde? întrebă Christian pe un ton aproape amabil.

— Da, am vorbit. Dar adevărul e că n-o putem convinge pe niciuna să vorbească cu noi. Toate spun că era un şef exemplar, cu toate că niciuna dintre ele n-a rezistat mai mult de trei luni.

— Şi noi am avut aceeaşi problemă, murmură Christian.

Oh? Mă uit cu gura căscată la Christian, la fel ca detectivul Clark.

— Şeful meu de securitate a stat de vorbă cu ultimele cinci asistente ale lui Hyde.

— De ce?

Christian îi aruncă o privire rece:

— Pentru că soţia mea lucra pentru el, iar eu fac verificări în legătură cu toate persoanele cu care lucrează soţia mea.

Detectivul Clark se înroşeşte, iar eu ridic din umeri în chip de scuze, cu un zâmbet care vrea să spună: „Bine aţi venit în lumea mea".

— Înţeleg, murmură detectivul. Cred că situaţia e mai complicată decât pare la prima

vedere, domnule Grey. Mâine o să facem o percheziţie mai amănunţită la apartamentul lui Hyde şi cine ştie peste ce o să mai dăm, deşi, din câte ne-am putut da seama, n-a mai locuit acolo în ultima vreme.

— Aţi făcut deja o percheziţie?

— Da. Şi o să facem încă una. De data asta, o să căutăm şi amprente.

— Încă nu l-aţi acuzat de tentativă de omor? întreabă Christian calm. A încercat să ne omoare pe Ros Bailey şi pe mine.

Ce?

— Încercăm să găsim mai multe dovezi în legătură cu sabotajul elicopterului dumneavoastră, domnule Grey. Avem nevoie de mai mult decât o amprentă parţială, iar, cât stă în arestul poliţiei, avem timp suficient să strângem dovezi la dosar.

— Doar pentru atât aţi venit până aici?

Clark se zbârleşte:

— Da, domnule Grey, doar pentru atât. Sau poate v-a mai venit vreo idee în legătură cu biletul.

Ce bilet?

— Nu. V-am spus, mi se pare că nu are niciun sens, răspunde Christian, fără să-şi poată ascunde iritarea. Şi nu înţeleg de ce n-

am putut avea discuţia asta la telefon.

— Cred că v-am spus deja că prefer o abordare directă. În plus o vizitez pe sora bunicii, care locuieşte aici, în Portland – deci doi iepuri dintr-odată, îi explică detectivul calm, nelăsându-se intimidat de enervarea lui Christian.

— Ei bine, dacă aţi terminat, mai am nişte treburi de făcut, spune Christian, ridicându-se în picioare, iar detectivul Clark îi urmează exemplul.

— Va mulţumesc pentru timpul acordat, doamnă Grey, spune el politicos.

Încuviinţez din cap.

— Domnule Grey, îl salută apoi pe Christian, care îi deschide uşa.

Detectivul iese, iar eu mă trântesc pe canapea.

— Îţi vine să crezi ce-a zis dobitocu' ăla? pufneşte Christian.

— Cine, Clark?

— Nu, nenorocitu' de Hyde.

— Într-adevăr, incredibil.

— Ce pizda mă-sii o fi având în minte? şuieră Christian printre dinţi.

— Nu ştiu. Crezi că detectivul m-a crezut?

— Bineînţeles că te-a crezut. Ştie că Hyde e

un ţicnit.

— Eşti foarte… înjurător.

— Înjurător? pufneşte el. Există cuvântul ăsta?

— Acum, da.

Pe neaşteptate, Christian zâmbeşte şi se aşează lângă mine, luându-mă în braţe.

— Nu te mai gândi la nenorocitu' ăla. Hai să mergem să-l vedem pe tatăl tău şi să încercăm să vorbim despre mutarea lui la Seattle.

— Mi-a zis foarte clar că vrea să rămână la Portland şi să nu fie o povară pentru noi.

— Am să vorbesc eu cu el.

— Dacă tata o să accepte, vreau să merg şi eu cu el.

Christian se uită la mine şi, preţ de o clipă, îmi închipui că o să spună nu.

— Bine. Am să vin şi eu cu voi. Sawyer şi Taylor o să se întoarcă cu maşinile. R8-ul tău o să-l conducă Sawyer.

*

A doua zi, Ray îşi cercetează noua cameră – un salon spaţios şi luminos din centrul de recuperare al Spitalului Northwest din

Seattle. E după-amiază, iar Ray are un aer somnoros. Deşi am venit cu elicopterul, drumul l-a epuizat.

— Transmite-i lui Christian că îi mulţumesc, spune el calm.

— Poţi să-i spui chiar tu. O să treacă pe aici în seara asta.

— Tu nu mergi la serviciu?

— Poate că o să merg. Dar vreau să mă asigur că stai aici în condiţii bune.

— Tu vezi-ţi de viaţa ta, nu trebuie să-ţi faci griji pentru mine.

— Îmi place să-mi fac griji pentru tine.

Îmi suna Blackberry-ul. Mă uit la număr – nu-l recunosc.

— Nu răspunzi? întreabă Ray.

— Nu, nu cunosc numărul. Apelul o să fie preluat de mesageria vocală. Ţi-am adus ceva de citit, fac eu semn cu mâna spre teancul de reviste sportive de pe noptiera lui.

— Mersi, Ana.

— Eşti obosit, nu-i aşa?

Încuviinţează din cap.

— Te las să dormi un pic, îl sărut eu pe frunte. Pe mai târziu, tati, murmur eu.

— Ne vedem mai încolo, draga mea. Şi mulţumesc.

Ray mă ia de mână şi mă strânge uşor.

— Îmi place că-mi spui „tati”. Mă pune pe picioare.

Oh, tati! Îl strâng şi eu de mână.

După ce ies din spital şi mă îndrept spre SUV, unde mă aşteaptă Sawyer, mă aud strigată din spate.

— Doamnă Grey! Doamnă Grey!

Întorcându-mă, o văd pe dr. Greene venind în grabă spre mine – arată impecabil, ca de obicei, şi e un pic îmbujorată.

— Doamnă Grey, ce mai faceţi? Aţi primit mesajul de la mine? V-am sunat mai devreme.

— Nu, răspund eu, simţind furnicături pe pielea capului.

— Ei bine, m-am întrebat de ce aţi anulat patru programări.

Patru întâlniri? Mă uit la ea cu gura căscată. *Am ratat patru întâlniri? Cum aşa?*

— Poate ar fi bine să discutăm despre asta la mine în birou. Mă duceam să iau prânzul. Aveţi timp acum?

Încuviinţez sfios din cap.

— Sigur, eu…

Dar nu ştiu ce să spun. Am ratat patru

întâlniri? *Nu mi-am făcut injecţia. La dracu'!*

Cu un aer buimac, o urmez în spital, apoi în biroul ei. Cum am putut rata patru programări? Într-adevăr, îmi aduc aminte vag că una a fost mutată – mi-a zis Hannah –, dar *patru*? Cum să ratez patru?

Biroul ei este spaţios, auster şi ordonat.

— Mă bucur că aţi dat de mine înainte să plec, bâigui eu – încă sunt şocată. Tata a avut un accident de maşină, şi tocmai l-am mutat aici din Portland.

— Vai, îmi pare foarte rău. Cum se simte?

— Se simte bine, mulţumesc. E în convalescenţă.

— Ce bine. Aşa se explică de ce aţi anulat programarea de vineri.

Dr. Greene mişcă mouse-ul de pe biroul, iar computerul i se trezeşte la viaţă.

— Da… au trecut mai bine de treisprezece săptămâni. Sunteţi la limită. Ar fi mai bine să vă facem un test înainte de o nouă injecţie.

— Ce test? şoptesc eu, simţind ca mi se scurge tot sângele din cap.

— Un test de sarcină.

Oh, nu!

Bagă mâna în sertarul biroului.

— Ştiţi ce trebuie să faceţi cu el, îmi

întinde ea un mic recipient. Toaleta e chiar lângă birou.

Mă ridic în picioare ca în transă, trupul meu acţionând ca şi cum ar funcţiona pe pilot automat, şi mă duc cu paşi împleticiţi la baie.

La naiba! La naiba! *La naiba!* Cum am putut să uit… din nou? Brusc, mi se face rău şi spun o rugăciune în gând. Dă, *Doamne, să nu fie! Dă, Doamne, să nu fie! E prea curând. E prea curând. E prea curând.*

Când mă întorc în biroul ei, dr. Greene îmi zâmbeşte discret şi îmi face semn să iau loc pe scaunul din faţa ei. Mă aşez şi îi dau mostra fără să spun nimic. Dr. Greene vâră un beţişor alb în ea şi se uită cu atenţie la el, ridicând din sprâncene pe măsură ce se albăstreşte.

— Ce înseamnă albastru? întreb eu, sufocată de emoţie.

Se uită la mine cu o privire serioasă.

— Ei bine, doamnă Grey, înseamnă că sunteţi însărcinată.

Ce? Nu. Nu. Nu. La naiba!

Capitolul 20

Mă uit cu gura căscată la doctorul Greene, simţind că se prăbuşeşte lumea în jurul meu. Un copil. Un copil. Nu vreau copii… nu încă. La d*racu'! Iar* Christian o să-şi iasă din minţi – o ştiu în adâncul meu.

— Doamnă Grey, sunteţi foarte palidă. Vreţi un pahar cu apă?

— Vă rog, şoptesc eu.

Mintea mi se învârte la turaţie maximă. Însărcinată? Când s-a întâmplat asta?

— Presupun că sunteţi surprinsă.

Încuviinţez din cap spre doctoriţa cea amabilă, care îmi întinde un pahar cu apă de la dozatorul aflat la îndemână.

— Şocată, murmur eu, după ce iau o binevenită gură de apă.

— Am putea face o ecografie să vedem cât de avansată e sarcina. Judecând după reacţia dumneavoastră, presupun că vă aflaţi la doar câteva săptămâni de la concepţie – deci să zicem că aţi putea fi însărcinată în

săptămâna a patra sau a cincea. Aţi avut cumva simptome?

Clatin din cap fără să spun nimic. *Simptome?* Nu cred.

— Am crezut… am crezut că e o metodă contraceptivă sigură.

Dr. Greene ridică o sprânceană.

— De obicei, este, dar numai dacă nu uitaţi să vă faceţi injecţia spune ea pe un ton rece.

— Cred că am pierdut noţiunea timpului.

Christian o să-şi iasă din minţi. Sunt sigură.

— Aţi avut ciclu?

Mă încrunt.

— Nu.

— E ceva normal când folosiţi Depo-Provera[20]. Haideţi să facem o ecografie, vreţi? Am timp.

Încuviinţez din cap cu un aer dezorientat, iar dr. Greene mă conduce spre un pat de examinare din piele neagră, aflat în spatele unui paravan.

— Daţi-vă jos fusta şi chiloţii, apoi

---

20 Depo-Provera — mărci de progesteron sintetic, folosit ca metodă contraceptivă de lungă durată. (N.t.).

acoperiţi-vă cu pătura de pe pat, spune ea pe un ton energic.

Chiloţii? Am crezut că-mi face o ecografie la abdomen. De ce trebuie să-mi dau jos chiloţii? Ridic din umeri cu un aer consternat, apoi fac repede ce-mi cere şi mă întind sub pătura moale de culoare albă.

— Foarte bine, spune dr. Greene, venind la capătul patului şi trăgând ecograful mai aproape – un teanc de computere de ultimă generaţie.

Luând loc, întoarce ecranul în aşa fel încât să vedem amândouă şi atinge mouse-ul în formă de bilă fixat pe tastatură, iar ecranul se aprinde.

— Ridicaţi vă rog picioarele, cu genunchii îndoiţi, apoi depărtaţi-le, îmi cere ea pe un ton simplu.

Mă încrunt cu un aer nedumerit.

— E o ecografie transvaginală. Dacă sunteţi însărcinată, o să putem să ne dăm seama cu asta, spune ea, arătându-mi o sondă lungă, de culoare albă.

Oh, nu! Sigur glumeşti!

— Bine, murmur eu cu un aer îngrozit, dar fac ce îmi cere.

Dr. Greene pune un prezervativ pe sondă

şi îl lubrifiază cu un gel transparent.

— Iar acum, doamnă Grey, încercaţi să vă relaxaţi.

Să mă relaxez? Sunt însărcinată, ce Dumnezeu! Cum îţi închipui că o să mă pot relaxa? Mă înroşesc şi încerc să-mi găsesc locul fericit… care s-a mutat undeva în apropiere de Atlantis, insula pierdută.

Încet şi cu grijă, dr. Greene îmi introduce sonda în vagin.

Sfinte Sisoe!

Tot ce văd pe ecran este echivalentul vizual al „zgomotului alb" – cu toate că pe ecran apare colorat în sepia. Dr. Greene mişcă încet sonda în mine, şi sunt copleşită de o senzaţie derutantă.

— Gata, murmură ea.

Apasă pe un buton, îngheţând imaginea de pe ecran, apoi îmi arată un punctuleţ luminos din furtuna sepia.

Un punctuleţ luminos. Am un punct luminos în pântece. Unul mititel. *Uau!* Dau uitării disconfortul provocat de sondă şi mă uit şocată la punctuleţ.

— E prea devreme să-i vedem bătăile inimii, dar da, e limpede că sunteţi însărcinată. Estimez că în săptămâna a patra

sau a cincea, spune ea, apoi se încruntă şi adaugă: Se pare ca injecţia s-a consumat repede. Ei bine, se mai întâmplă.

Sunt prea uluită să spun ceva. Punctuleţul luminos e un copil. Un copil cât se poate de adevărat. Copilul lui Christian. Copilul meu. Dumnezeule mare! *Un copil!*

— Vreţi să vă scot imaginea la imprimantă?

Încuviinţez din cap, încă incapabilă să vorbesc, iar dr. Greene apasă pe un buton. Apoi scoate sonda cu grijă şi îmi dă un şerveţel de hârtie să mă şterg de gel.

— Felicitări, doamnă Grey, îmi spune ea după ce mă ridic. Va trebui să fixăm un nou consult. V-aş sugera să-l programăm peste patru săptămâni. Atunci o să putem stabili cu exactitate vârsta copilului şi să estimăm data naşterii. Vă puteţi îmbrăca acum.

— Bine, spun eu cu un aer dezorientat şi mă îmbrac în grabă.

Am un punct în pântece, un punct mititel. Când ies din spatele paravanului, dr. Greene e iarăşi la birou.

— Până atunci, aş vrea să luaţi acid folic şi nişte vitamine. Iar aici aveţi un pliant cu ce trebuie să faceţi şi ce trebuie să evitaţi.

În timp ce îmi dă o cutie de pastile şi un pliant, doctoriţa continui să vorbească, dar n-o ascult. Sunt şocată. Copleşită. Bineînţeles, ar trebui să fiu fericită. Şi bineînţeles, ar trebui să am cel puţin… treizeci de ani. E prea devreme – mult prea devreme. Încerc să-mi stăpânesc panica din ce în ce mai intensă.

Îmi iau la revedere politicos de la dr. Greene şi pornesc buimacă spre ieşirea din spital. Când ajung afară, în aerul rece al după-amiezii de toamnă, mă cuprinde brusc o nelinişte intensă. Christian o să-şi iasă din minţi, ştiu, dar habar n-am cât de departe o să meargă. Îmi vin în minte vorbele lui: „*Încă nu sunt pregătit să te împart*”. Îmi strâng haina, încercând să mă încălzesc.

Sawyer sare din SUV şi îmi deschide portiera. Se încruntă când vede cum arăt, dar nu-i iau în seamă mina îngrijorată.

— Unde mergem, doamnă Grey? mă întreabă el blând.

— La SIP.

Mă cuibăresc pe bancheta din spate, închizând ochii şi sprijinind capul de tetieră. Ar trebui să fiu fericită. Ştiu că ar trebui să fiu fericită. Dar nu sunt. E prea devreme.

Mult prea devreme. Ce o să fac cu slujba mea de la SIP? Şi cum o să se schimbe relaţia mea cu Christian? Nu. Nu. Nu. O să ne fie bine. Lui Christian o să-i fie bine. A iubit-o foarte mult pe Mia când era mic – aşa mi-a spus Carrick –, şi o iubeşte la fel de mult şi acum. Poate că ar trebui să vorbesc cu Flynn... Poate că ar trebui să-i spun lui Christian. Poate că... poate că ar trebui să pun capăt sarcinii. Dar îmi abat gândurile de pe această cale întunecată, alarmată de direcţia pe care au luat-o. În mod instinctiv, mâna îmi alunecă protector pe pântece. Nu. Punc*tuleţul meu.* Ochii mi se umplu de lacrimi. Ce mă fac?

Îmi răsare în minte viziunea unui băieţel roşcat, cu ochi cenuşii, alergând pe pajiştea noii noastre case – e o imagine care mă îmbie cu nenumărate posibilităţi. Băieţelul râde şi ţipă de încântare în timp ce Christian şi cu mine încercăm să-l prindem. Christian îl ridică în braţe, apoi mă ia de mână şi ne întoarcem împreună spre casă.

Dar viziunea mea face loc unei imagini cu soţul meu întorcându-şi privirea de la mine cu dezgust. Sunt grasă şi stângace, şi am pântecele bombat. Christian străbate sala

oglinzilor, îndepărtându-se de mine, zgomotul paşilor săi izbindu-se de pereţi şi de podea. *Christian…*

Mă trezesc brusc. Nu. O să-şi iasă din minţi.

Sawyer opreşte în faţa editurii, iar eu sar din maşină şi intru în clădire.

— Ana, ce bine îmi pare să te revăd. Cum se simte tatăl tău? mă întâmpină Hannah.

— Mai bine, mulţumesc, răspund eu rece. Poţi să vii în biroul meu?

— Sigur, spune ea cu un aer surprins, venind după mine. Totul e în regulă?

— Vreau să ştiu dacă ai mutat sau anulat vreo programare la dr. Greene.

— La dr. Greene? Da, două sau trei programări. Pentru că aveai alte întâlniri sau pentru că nu aveai timp. De ce?

Pentru că acum sunt însărcinată, de-aia! ţip la ea în gând. Inspir adânc, încercând să mă liniştesc.

— Dacă îmi mai reprogramezi întâlnirile, te rog să mă anunţi. Nu mă uit tot timpul în agendă.

— Sigur, spune Hannah cu glas scăzut. Îmi pare rău. Am făcut ceva rău?

Clatin din cap şi oftez zgomotos.

— Îmi faci, te rog, nişte ceai? Şi apoi vreau să vorbim despre ce s-a întâmplat cât am fost plecată.

— Sigur, imediat.

Hannah se înseninează şi iese din birou, iar eu o urmăresc cu privirea.

— O vezi pe femeia asta? întreb eu Punctuleţul cu glas scăzut. S-ar putea să fie motivul existenţei tale.

Mă bat uşor pe pântece, apoi îmi dau seama că sunt caraghioasă, pentru că stau de vorbă cu Punctuleţul. Cu Punctuleţul *meu*. Clatin din cap, exasperată de mine însămi şi de Hannah… deşi în adâncul meu ştiu că nu pot s-o învinovăţesc pe Hannah. Fără tragere de inimă, aprind computerul şi găsesc un e-mail de la Christian.

De la: Christian Grey
Subiect: Mi-e dor de tine
Data: 13 septembrie 2011, 13:58
Către: Anastasia Grey

Doamnă Grey,

Am venit la serviciu doar de trei ore şi deja mi-e dor de tine.

Sper că Ray se simte bine în noul lui salon. Mama o să-l viziteze în după-amiaza asta, să vadă cum se simte.

Vin să te iau pe la şase seara, şi putem merge să-l vedem şi noi înainte să mergem acasă.

Ce zici?

Soţul tău iubitor.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprise Holdings Inc.

Îi răspund imediat.

De la: Anastasia Grey
Subiect: Mi-e dor de tine
Data: 13 septembrie 2011, 14:10
Către: Christian Grey

Sigur că da.
x

Anastasia Grey,
Consilier editorial, SIP

De la: Christian Grey

Subiect: Mi-e dor de tine
Data: 13 septembrie 2011, 14:14
Către: Anastasia Grey

Te simţi bine?

Christian Grey
CEO, Grey Enterprise Holdings Inc.

Nu, Christian. Nu mă simt bine. Mă scoate din minţi gândul că o să-ţi ieşi din minţi. Nu ştiu ce să fac. Dar n-am de gând să-ţi spun pe e-mail despre ce e vorba.

De la: Anastasia Grey
Subiect: Mi-e dor de tine
Data: 13 septembrie 2011, 14.17
Către: Christian Grey

Da, mă simt bine. Atâta că sunt ocupată.
Ne vedem la şase.
x

Anastasia Grey,
Consilier editorial, SIP

Când o să-i spun? Diseară? Poate după şase? Poate după ce facem sex. Nu, ar putea fi periculos pentru amândoi. Sau după ce adoarme? Îmi iau capul în mâini. La naiba, ce mă fac?

*

— Bună. Spune Christian cu un aer precaut când urc în SUV.

— Bună, murmur eu.

— Ce s-a întâmplat? se încruntă el.

Clatin din cap, iar Taylor porneşte spre spital.

— Nimic.

Să-i spun acum? Aş putea să-i povestesc acum, când suntem într-un spaţiu închis, iar Taylor e cu noi.

— Totul e bine la serviciu? mă iscodeşte Christian.

— Da, totul e bine, mersi.

— Ana, ce s-a întâmplat?

Are un ton mai apăsat, aşa că abandonez planul de a-i spune acum.

— Mi-a fost dor de tine, asta-i tot. Şi mi-am făcut griji pentru Ray. Christian se relaxează în mod vizibil.

— Ray se simte bine. Abia a vorbit cu mama în după-amiaza asta, şi mi-a zis că e impresionată de progresele lui, îmi explică el, luându-mă de mână. Vai ce mână rece ai. Ai mâncat azi?

Mă înroşesc.

— Ana, mă dojeneşte Christian cu un aer iritat.

Ei bine, n-am mâncat, pentru că ştiu că o să faci ca toţi dracii când o să-ţi spun că sunt însărcinată.

— Am să mănânc în seara asta. Azi n-am avut timp deloc.

Christian clatină din cap cu un aer nemulţumit.

— Vrei să adaug în fişa agenţilor de pază şi sarcina „hrăniţi-mi soţia"?

— Îmi pare rău. Am să mănânc. A fost o zi grea. L-am mutat pe tata, şi tot restul…

Buzele i se strâng într-o linie aspră, dar nu spune nimic. Mă uit pe geam. Spune-i! îmi susură vocea interioară. Nu. Sunt o laşă.

Christian îmi întrerupe reveria.

— S-ar putea să trebuiască să plec în Taiwan.

— Ah…

— Când?

— La sfârşitul săptămânii. Sau poate săptămâna viitoare.

— Bine.

— Vreau să vii cu mine.

Înghit în sec.

— Christian, te rog. Am serviciu. Hai să nu ne certăm din nou pe tema asta.

Oftează şi ţuguie buzele ca un adolescent supărăcios.

— M-am gândit să te întreb, murmură el bosumflat.

— Câtă vreme o să fii plecat?

— Nu mai mult de două zile. Mi-aş dori să-mi spui ce te necăjeşte.

Cum şi-a dat seama?

— Ei bine, în clipa asta, faptul că iubitul meu soţ urmează să plece…

Christian îmi sărută mâna:

— N-o să lipsesc mult.

— Bine, îi zâmbesc eu discret.

Ray arată mult mai bine şi e mai puţin ţâfnos. Sunt emoţionată de recunoştinţa pe care i-o arată lui Christian şi, preţ de o clipă, dau uitării vestea pe care tocmai am aflat-o. Iau loc lângă ei şi îi ascult vorbind despre pescuit şi despre Mariners. Dar Ray oboseşte

în scurtă vreme.

— Tati, te lăsăm să dormi.

— Ana, draga mea, mersi că aţi venit să mă vedeţi. Azi m-a vizitat şi mama ta, Christian. M-a liniştit foarte mult discuţia cu ea. Şi e fan Mariners.

— Dar nu se dă în vânt după pescuit, comentează Christian ironic, ridicându-se în picioare.

— Nu-s multe femeile cărora le place să pescuiască, nu?

— Ne vedem mâine, da? îl sărut eu pe tata.

Vocea interioară ţuguie buzele şi şopteşte: *În caz că soţul tău nu te încuie în casă... sau mai rău.* Brusc mă simt abătută.

— Vino, îmi întinde mâna Christian cu un aer încruntat.

Îl iau de mână şi ieşim din spital.

Abia mă ating de mâncare. Am în faţă o porţie din pui cu sos negru franţuzesc pregătit de doamna Jones, dar pur şi simplu nu mi-e foame – stomacul mi s-a transformat într-un ghem de nelinişte.

— La naiba! Ana, ai de gând să-mi spui ce s-a întâmplat? îşi împinge Christian farfuria la o parte cu un aer iritat, iar eu mă uit la el.

Te rog. Mă înnebuneşti.

Înghit în sec şi încerc să controlez panica ce îmi strânge gâtlejul. Inspir adânc să mă calmez. Acum ori niciodată.

— Sunt însărcinată.

Rămâne nemişcat şi, foarte lent, tot sângele i se scurge din obraji.

— Ce? şopteşte el palid la faţă.

— Sunt însărcinată.

Fruntea i se încruntă, iar pe chip i se aşterne un aer nedumerit.

— Cum?

Cum… Cum? Ce întrebare ridicolă mai e şi asta? Mă înroşesc şi îi arunc o privire ce vrea să spună: „Tu cum crezi?".

Expresia i se schimbă imediat, iar privirea îi devine glacială.

— Injecţia? mormăie el.

Doamne!

— Ai uitat să-ţi faci injecţia?

Pur şi simplu mă uit la el, incapabilă să vorbesc. La naiba, e furios – foarte furios.

— Ana, pentru numele lui Dumnezeu! strigă el şi dă cu pumnul în masă, făcându-mă să tresar, apoi se ridică brusc în picioare şi aproape că răstoarnă scaunul. Nu trebuia să ţii minte decât un singur lucru. La dracu'!

Nu-mi vine să cred. Cum ai putut fi atât de proastă?

Proastă? Rămân cu gura căscată. Mama mă-sii! Vreau să-i spun că injecţia n-a fost eficientă, dar mi-am pierdut glasul.

— Îmi pare rău, şoptesc eu în cele din urmă.

— Îţi pare rău! La dracu'!

— Ştiu că nu e momentul cel mai potrivit.

— Nu e cel mai potrivit? strigă el. Ne ştim de cinci minute! Voiam să-ţi arăt lumea, iar acum... S-a dus totul dracului! Scutece şi vomă şi căcat!

Închide ochii. Cred că încearcă să-şi controleze furia, dar nu reuşeşte.

— Ai uitat? Spune-mi! Sau ai făcut-o anume?

Ochii scânteiază, iar furia se degajă din el ca un câmp de forţe.

— Nu, şoptesc eu.

Nu pot să-i spun despre Hannah – ar concedia-o, sunt sigur.

— Am crezut că am căzut de acord în privinţa asta! strigă el.

— Ştiu. Aşa e. Îmi pare rău.

Dar nu mă ia în seamă.

— De aia! De-aia îmi place controlul.

Pentru că nu vreau sa mă trezesc cu o porcărie de genu' ăsta care să strice totul!

Nu… Punctuleţ.

— Christian, te rog să nu ţipi la mine.

Lacrimile încep să mi se prelingă pe obraji.

— Lasă bocitul! pufneşte el. La dracu'!

Îşi trece o mână prin păr, trăgând uşor de el ca de obicei, şi continuă.

— Ţi se pare că sunt pregătit să fiu tată? spune el, iar vocea – un amestec de mânie şi panică i se frânge.

Şi totul îmi devine clar, în ochii lui mari citindu-se frica şi groaza – furia lui e cea a unui adolescent neputincios. *Oh, Cincizeci de Vicii, îmi pare atât de rău. Şi pentru mine e un şoc.*

— Ştiu că niciunul dintre noi nu e pregătit pentru asta, dar cred că o să fii un tată minunat, spun eu cu glas sugrumat. O să ne descurcăm.

— De unde dracu ştii? ţipă el, şi mai tare de data asta. Spune-mi, de unde?

Ochii săi cenuşii scânteiază, iar pe chip i se perindă o puzderie de emoţii – cea mai evidentă e frica.

— La naiba cu toate astea! strigă Christian, ridicând mâinile cu un aer

resemnat.

Se răsuceşte pe călcâie şi porneşte spre hol, luându-şi haina înainte să iasă din living. Paşii lui răsună pe podeaua de lemn, iar în cele din urmă dispare în holul de la intrare, trântind uşa în urma lui, şi făcându-mă iarăşi să tresar.

Rămân singură, învăluită în tăcere în pustietatea nemişcată şi tăcută a livingului. Uitându-mă la uşile închise ce dau în holul de la intrare, mă trec fiori. *M-a lăsat singură. La dracu'!* Reacţia lui, fost mult mai rea decât mi-aş fi imaginat vreodată. Dau farfuria la o parte, îmi aşez coatele pe masă şi îmi sprijin capul în palme, izbucnind în plâns.

— Ana, draga mea, se apropie de mine doamna Jones.

Ridic repede capul, ştergându-mi lacrimile.

— Am auzit discuţia. Îmi pare rău, spune ea cu glas blând. Vreţi un ceai sau altceva?

— Aş vrea un pahar de vin alb.

Doamna Jones rămâne nemişcată preţ de o clipă, şi îmi aduc aminte de Punctuleţ. Acum nu mai pot bea alcool. Sau am voie? Trebuie să mă uit pe pliantul cu interdicţii şi recomandări pe care mi l-a dat dr. Greene.

— Vă aduc imediat un pahar.

— De fapt, mai bine aduceţi-mi o ceaşcă de ceai, spun eu, ştergându-mă la nas.

— Numaidecât, îmi zâmbeşte ea călduros.

Ia farfuriile de pe masă şi merge în bucătărie. Mă duc după ea şi mă urc pe un taburet, urmărind-o în timp ce îmi prepară ceaiul.

Îmi pune o cana fierbinte în faţă:

— Să vă mai aduc ceva?

— Nu, atât, mulţumesc.

— Sunteţi sigură? N-aţi mâncat mare lucru.

Mă uit la ea:

— Pur şi simplu nu mi-e foame.

— Ar trebui să mâncaţi. De acum înainte, nu mai e vorba doar de dumneavoastră. Vă rog, lăsaţi-mă să vă pregătesc ceva. Ce-aţi vrea? mă întreabă ea, privindu-mă cu un aer încrezător.

Dar chiar nu pot mânca nimic.

Soţul meu m-a lăsat singură, pentru că sunt însărcinată, tata a avut un accident de maşină, iar ţicnitul de Jack Hyde încearcă să convingă poliţia că l-am hărţuit sexual. Brusc, îmi vine să chicotesc. *Ia uite ce mi-ai făcut, Punctuleţ!* îmi spun în sinea mea,

mângâindu-mi pântecele.

Doamna Jones îmi zâmbeşte înţelegător.

— Ştiţi în ce lună sunteţi? mă întreabă ea blând.

— Am rămas însărcinată de puţin timp. Patru sau cinci săptămâni, doctoriţa nu era sigură.

— Dacă nu vreţi să mâncaţi, ar fi bine ca măcar să vă odihniţi.

Încuviinţez din cap şi, luându-mi ceaiul, mă duc în bibliotecă. E refugiul meu. Îmi scot Blackberry-ul din poşetă şi mă gândesc să-l sun pe Christian. Ştiu că e un şoc pentru el – dar chiar a exagerat. *Dar oare când nu exagerează?* Vocea mea interioară se uită la mine, ridicând o sprânceană atent pensată. Oftez. Domnul meu Pervertit în Cincizeci de Nuanţe.

— Da, Punctuleţ, acesta e tatăl tău. Să sperăm că o se calmeze şi o să se întoarcă acasă… curând.

Scot broşura cu recomandări şi interdicţii oferită de dr. Greene şi încep s-o citesc.

Dar nu mă pot concentra. E prima oară când Christian mă lasă singură. A fost atât de atent şi tandru în ultimele zile, atât de iubitor, iar acum… Dacă nu se mai întoarce

niciodată? *La dracu'!* Poate că ar fi bine să-l sun pe Flynn. Nu ştiu ce să fac. Sunt dezorientată. E atât de fragil din atâtea puncte de vedere, şi ştiam că o să reacţioneze urât la vestea că sunt însărcinată. A fost atât de cald în weekendul acesta. Atâtea lucruri pe care nu avea cum să le controleze, şi totuşi s-a descurcat bine. Dar vestea asta a fost prea mult pentru el.

De când l-am cunoscut, viaţa mea a devenit complicată. O fi din pricina lui? Sau din pricina noastră, a amândurora? Şi dacă reuşeşte să treacă peste asta? Dacă vrea să divorţăm? Simt că mă sufoc. Nu. Nu trebuie să mă gândesc la asta. O să se întoarcă. Sunt sigură că o să se întoarcă. Ştiu că, în ciuda ţipetelor şi a vorbelor aspre, mă iubeşte. Şi că o să te iubească şi pe tine. Punctuleţ.

Mă las pe spateaza fotoliului şi aţipesc.

Când mă trezesc, tremur de frig şi sunt dezorientată. Mă uit la ceas; unsprezece seara. *Oh, da... Tu... Mă love*sc uşor peste pântece. Unde e Christian? S-a întors? Mă ridic cu greu din fotoliu şi pornesc în căutarea soţului meu.

Cinci minute mai târziu, îmi dau seama că

nu e acasă. Sper că n-a păţit nimic. Îmi revin în minte orele în care Charlie Tango era dat dispărut.

Nu, nu, nu. Nu te mai gândi la asta. Probabil s-a dus... unde? Pe cine s-ar duce să vadă într-o asemenea situaţie? Pe Elliot? Sau poate că e la Flynn. Sper să fie cu el. Mă întorc în bibliotecă şi îi scriu un mesaj de pe Blackberry:

„Unde eşti?"

Apoi mă duc să fac o baie – mi-e foarte frig.

Când ies din baie, Christian tot nu s-a întors. Mă îmbrac cu una dintre cămăşile de noapte ce amintesc de anii 1930, îmi iau halatul pe mine şi pornesc spre living. În drum, mă opresc în dreptul unuia dintre dormitoarele pentru musafiri. Asta ar putea fi camera lui Punctuleţ. E un gând care mă face să tresar şi rămân ţintuită în prag, contemplând această posibilitate. Oare o vom zugrăvi în albastru sau în roz? Viziunea aceasta îmi e întunecată de faptul că soţul meu rătăcitor e foarte iritat de idee. Luând pătura de pe pat, mă duc în living să-l aştept.

Mă trezeşte ceva. Un zgomot.

— La dracu'!

E vocea lui Christian. E în holul de la intrare. Aud din nou zgomotul mesei frecate de podea.

— La dracu'! înjură el iarăşi, mai încet de data asta.

Mă ridic în capul oaselor şi îl văd intrând cu paşi împleticiţi pe uşile duble. E beat. Simt mâncărimi pe pielea capului. *Sfinte Sisoe, Christian beat?* Ştiu cât de mult urăşte beţivii. Sar în picioare şi dau fuga spre el.

— Christian, te simţi bine?

Se sprijină de tocul uşii.

— Doamnă Grey, îngaimă el.

Doamne! E foarte beat. Nu ştiu ce să fac.

— Oh… arăţi nemaipomenit, Anastasia.

— Unde ai fost?

Duce degetele la gură şi îmi zâmbeşte misterios:

— Sst!

— Cred că ar fi bine să vii cu mine la culcare.

— Cu tine… chicoteşte el.

Chicoteşte! Încruntându-mă, îl cuprind uşor pe după mijloc, pentru că abia mai poate sta în picioare, darămite să meargă. Unde o fi fost? Cum a ajuns acasă?

— Lasă-mă să te ajut. Sprijină-te pe mine.

— Eşti foarte frumoasă, Ana, se sprijină el de mine şi îmi miroase părul, aproape dărâmându-ne pe amândoi.

— Christian, mergi. Am să te bag în pat.

— Bine, spune el, ca şi cum ar încerca să se concentreze. Traversăm coridorul cu paşi împleticiţi şi, în cele din urmă, ajungem în dormitor.

— În pat, spune el zâmbind.

— Da.

Îl apropii de marginea patului, dar nu-mi dă drumul.

— Hai şi tu, spune el.

— Christian, cred că ai nevoie de somn.

— Gata, a şi început. Am auzit de asta.

Mă încrunt:

— La ce te referi?

— Când faci copii, nu mai faci sex.

— Sunt sigură că nu e adevărat. Altminteri, am proveni cu din familii cu un singur copil.

Se uită în ochii mei:

— Eşti amuzantă.

— Iar tu eşti beat.

— Da, zâmbeşte el, dar zâmbetul îi dispare când se gândeşte la starea lui, şi pe chip îi

flutură o expresie chinuită, care îmi dă fiori.

— Hai, Christian, spun eu blând.

Urăsc expresia de pe chipul său. Mă trimite cu gândul la amintiri urâte, la lucruri îngrozitoare pe care niciun copil n-ar trebui să le vadă.

— Hai să te băgăm în pat.

Îl împing uşor, şi cade pe saltea cu mâinile în lături, iar expresia chinuită e înlocuită de un surâs.

— Hai şi tu, bâiguie el.

— Mai întâi, să te dezbrăcăm.

Zâmbeşte larg, ca un beţiv:

— Aşa te vreau.

Uau! Christian cel beat e simpatic şi jucăuş. Îl prefer oricând lui Christian cel cu o falcă în cer şi una în pământ.

— Ridică-te în capul oaselor. Vreau să-ţi scot haina.

— Se învârte camera cu mine.

La naiba… oare o să vomite?

— Christian, în capul oaselor!

— Doamnă Grey, zâmbeşte el superior, eşti o făptură mititică şi autoritară…

— Da. Fă ce-ţi spun şi ridică-te în capul oaselor, repet eu cu mâinile în şold.

Surâde din nou, se ridică în coate, apoi în

capul oaselor, cu mişcări stângace, care nu-i sunt caracteristice. Înainte să cadă la loc, îl apuc de cravată şi îl dezbrac de haina cenuşie, scoţându-i pe rând braţele din mâneci.

— Miroşi bine, murmură el.

— Iar tu miroşi a băutură.

— Da… miros a whi-sky.

Pronunţă silabele cu atâta emfază, încât sunt nevoită să-mi înăbuş un chicotit. Lăsând hainele pe podea, încerc să-i desfac cravata, iar el îşi aşează mâinile pe şoldurile mele.

— Îmi place materialul ăsta, Anasta-şia, îmi stâlceşte el numele. Ar trebui să îmbraci întotdeauna în satin sau mătase.

Îşi plimbă mâinile în sus şi în jos pe şoldurile mele, lipindu-şi gura de pântecele meu.

— Iar aici avem un invadator.

Mi se taie respiraţia. Dumnezeule mare! Vorbeşte cu Punctuleţ.

— Ai de gând să mă ţii treaz noaptea, nu-i aşa? spune el către pântecele meu.

Vai de mine! Christian se uită la mine cu ochi înceţoşaţi pe sub genele lui lungi şi negre. Mi se strânge inima.

— Ai să-l alegi pe el, spune Christian cu tristeţe.

— Christian, habar n-ai despre ce vorbeşti. Nu fi caraghios – n-am să aleg pe nimeni. Şi s-ar putea să fie o ea.

Se încruntă.

— O ea… Of, Doamne!

Se trânteşte iarăşi pe pat şi îşi acoperă ochii cu braţul. Am reuşit să-i slăbesc cravata. Îi desfac unul dintre şireturi şi îi scot pantoful şi şoseta, apoi fac acelaşi lucru cu celălalt. Când mă ridic în picioare, înţeleg de ce n-am întâmpinat nicio rezistenţă – Christian doarme buştean şi sforăie uşor.

Mă uit la el. Chiar şi când e beat şi sforăie, e al naibii de frumos cu buzele sale sculpturale întredeschise, cu o mână sub cap, cu părul său roşcat ciufulit şi cu faţa relaxată. Are un aer tineresc – dar chiar e tânăr. Tânărul, stresatul şi nefericitul meu soţ beat. Mi se strânge inima.

Ei bine, măcar s-a întors acasă. Mă întreb unde o fi fost. Nu cred că am suficientă energie să-l mişc sau să-i dau şi alte haine jos. În plus, s-a întins direct pe pătură. Întorcându-mă în living, iau pătura cu care m-am învelit eu şi o aduc în dormitorul

nostru.

Încă doarme dus şi încă are cravata la gât şi cureaua nedesfăcută. Mă urc în pat lângă el, îi scot cravata şi îi desfac cu grijă nasturele de sus al cămăşii. Mormăie ceva incoerent în somn, dar nu se trezeşte. Îi desfac uşor şi cureaua, apoi trag cu putere de ea şi, în cele din urmă, reuşesc s-o scot din cheotori. Cămaşa i-a ieşit din pantaloni, dându-i la iveală dâra de păr care i se ridică până la buric. Nu mă pot abţine. Mă aplec şi i-o sărut. Christian se mişcă, ridicându-şi uşor coapsele, dar nu se trezeşte.

Mă ridic în capul oaselor şi mă uit iarăşi la el. *Oh, Cincizeci de Umbre, Cincizeci de Umbre, Cincizeci de Umbre… ce mă fac eu cu tine? Îmi* trec degetele prin părul lui moale şi îl sărut pe tâmplă.

— Te iubesc. Christian. Te iubesc chiar şi atunci când eşti beat şi ai fost pe cine ştie unde. Am să te iubesc întotdeauna.

— Hm… murmură el.

Îl sărut iarăşi pe tâmplă, apoi mă dau jos din pat şi îl învelesc cu pătura pe care am luat-o din dormitorul pentru musafiri. Aş putea dormi lângă el, de-a latul patului… Da, *aşa am să fac.*

Dar mai întâi am să-i aranjez hainele. Clatin din cap, îi adun de pe podea şosetele şi cravata, apoi îi iau haina şi mi-o pun pe braţ – chiar în clipa aceea, Blackberry-ul său cade dintr-un buzunar. Îl ridic şi îl deschid din greşeală. Pe ecran apare meniul pentru mesaje. Văd mesajul meu şi, deasupra lui, încă unul.

La dracu'! Simt mâncărimi pe pielea capului.

"Mi-a făcut plăcere să te revăd. Acum înţeleg.

Nu-ţi face griji. O să fii un tată minunat."

E de la *ea*. De la Doamna Elena Scorpia Băgăcioasă Robinson. Mama mă-sii! Acolo a fost. A fost să se vadă cu *ea*.

Capitolul 21

Mă uit cu gura căscată la mesaj, apoi la soţul meu adormit. A fost plecat de acasă până la unu jumate şi a fost să bea cu *ea*! Christian sforăie uşor, ca un beţiv inocent, care habar n-are ce se întâmplă în jurul său. Are un aer atât de senin.

Oh, nu, nu, nu! Mi se înmoaie picioarele şi mă prăbuşesc pe fotoliul de lângă pat, nevenindu-mi să cred. Sunt copleşită de sentimentul intens, amar şi umilitor că am fost trădată. Cum a putut face una ca asta? Cum a putut să se ducă la ea? Lacrimi fierbinţi şi furioase mi se preling pe obraji. Mânia şi frica lui, nevoia de a-mi vorbi urât – toate astea le pot înţelege şi chiar ierta. Dar această… trădare e prea mult. Ridic genunchii la piept şi îi cuprind cu braţele, protejându-mă pe mine şi pe Punctuleţ. Mă leagăn în faţă şi în spate, plângând liniştit.

La ce mă aşteptam? M-am căsătorit cu el prea repede. Eram sigură – eram sigură că se

va ajunge aici. De ce? De ce? De ce? Cum mi-a putut face una ca asta? Ştie ce sentimente am faţă de femeia aia.

De ce a ales să apeleze la ea? De ce? Cuţitul mi se răsuceşte încet şi dureros în inimă, sfârtecându-mă. Oare aşa o să fie mereu?

Printre lacrimi, desluşesc trupul întins pe pat al soţului meu. *Oh, Christian.* M-am căsătorit cu el pentru că îl iubesc şi, în adâncul meu, ştiu că şi el mă iubeşte. Ştiu că e aşa. Îmi vine în minte minunatul cadou pe care mi l-a făcut de ziua mea.

Pentru toate premierele noastre, cu ocazia primei zilei tale de naştere pe care o aniversezi ca soţie a mea. Te iubesc.

Nu, nu, nu – nu pot să cred că o să fie întotdeauna aşa, doi paşi înainte şi trei înapoi. Dar aşa a fost cu el până acum. După fiecare neînţelegere, am mers mai departe, centimetru cu centimetru. Christian o să-şi revină… sunt sigură. Dar oare eu o să-mi revin? O să pot trece peste această… trădare? Mă gândesc la cum s-a purtat în acest îngrozitor şi, în acelaşi timp, minunat weekend. Forţa lui calmă, în timp ce tatăl meu vitreg era în comă la terapie intensivă…

petrecerea surpriză, reunirea prietenilor şi a familiei mele… felul în care s-a purtat cu mine în faţă la Heathman şi sărutarea pe care mi-a dat-o în public. *Oh, Christian, îmi pui la greu încercare încrederea în tine… dar te iubesc.*

Însă nu mai e vorba doar de mine acum. Îmi aşez mâna pe pântece. Nu, n-am să-l las să ne faci una ca asta mie şi lui Punctuleţ. Dr. Flynn mi-a spus că ar trebui să-i dau credit – ei bine, nu şi de data asta. Îmi şterg lacrimile de pe obraji, apoi mă şterg la nas cu dosul palmei.

Christian se întoarce pe o parte şi îşi urcă picioarele în pat, ghemuindu-se sub pătură. Întinde o mână, ca şi cum ar căuta ceva, apoi mormăie şi se încruntă, dar se linişteşte şi rămâne cu mâna întinsă pe pat.

Oh, Domnul meu Învechit în Rele. Ce mă fac eu cu tine? Şi ce naiba a căutat la Scorpia Băgăcioasă? Trebuie să ştiu.

Mă uit încă o dată la mesajul ofensator şi ticluiesc repede un plan. Inspirând adânc, trimit mesajul pe Blackberry-ul meu. Gata, pasul unu a fost îndeplinit. Mă uit şi la celelalte mesaje recente ale lui Christian, dar expeditorii sunt Elliot, Andrea, Taylor, Ros şi

cu mine – nu şi Elena. Bine. Ies din meniul pentru mesaje, uşurată că soţul meu nu i-a scris, şi brusc mi se pune un nod în gât. *Vai de mine!* Poza de fundal a telefonului său e un mozaic de fotografii cu mine – din luna de miere, din weekendul în care am navigat şi am zburat şi câteva poze făcute de José. Când a făcut colajul? Probabil de curând.

Văd pictograma aplicaţiei de e-mail şi mi se strecoară în minte o idee ispititoare… Aş p*utea să citesc e-mailurile lui Christian. Să* văd ce a mai vorbit cu ea. Să fac asta? Înfăşurată în mătase de culoarea jadului, zeiţa mea intimă încuviinţează energic din cap, cu buzele strânse. Nu mă pot abţine şi îi invadez intimitatea.

Sunt sute şi sute de emailuri. Mă uit prin ele, şi toate par extrem de plicticoase… cele mai multe sunt de la Ros, Andrea, de la mine şi de la personalul de conducere din companie. Niciunul de la Scorpia Băgăcioasă. Şi mă simt uşurată, văzând că nu are mesaje nici de la Leila.

În cele din urmă, dau peste un e-mail care îmi atrage atenţia. E de la Barney Sullivan, specialistul în informatică al lui Christian, iar în căsuţa pentru subiect e scris: „Jack Hyde”.

Mă uit la Christian cu un aer vinovat, dar sforăie uşor în continuare. Nu l-am auzit niciodată sforăind. Deschid e-mailul.

De la: Barney Sullivan
Subiect: Jack Hyde
Data: 13 septembrie 2011, 14:09
Către: Christian Grey

Camerele de supraveghere din Seattle au surprins pentru prima oară duba albă pe strada South Irving. Înainte de momentul acela, nu mai dau de ea pe nicăieri, dacă probabil Hyde stătea undeva în zonă.

După cum v-a spus Welch, Dodge-ul care v-a urmărit a fost închiriat de o femeie necunoscută pe baza unui permis de conducere fals, dar n-am găsit niciun indiciu care s-o lege de zona străzii South Irving.

Datele angajaţilor de la GEH şi de la SIP care locuiesc în zonă se găsesc în fişierul ataşat mesajului, pe care i l-am trimis şi lui Welch.

În computerul lui Hyde n-am găsit nimic despre fostele sale asistente.

Vă fac o listă cu ce am recuperat de pe

computerul lui Hyde de la SIP:

Adresele familiei Grey:
Cinci proprietăţi în Seattle
Două proprietăţi în Detroit

CV-uri detaliate pentru:
Carrick Grey
Elliot Grey
Christian Grey
Dr. Grace Trevelyan
Anastasia Steele
Mia Grey

Articole de ziar şi articole online despre:
Dr. Grace Trevelyan
Carrick Grey
Christian Grey
Elliot Grey

Fotografii:
Carrick Grey
Dr. Grace Trevelyan
Christian Grey
Elliot Grey
Mia Grey

Îmi voi continua investigaţiile, să văd ce mai găsesc.

B. Sullivan
Director Departament Informatic, GEH

Acest e-mail ciudat îmi distrage momentan atenţia de la suferinţele mele din noaptea asta. Deschid documentul ataşat mesajului, să vad numele de pe listă, dar e uriaşă – prea mare s-o pot deschide pe Blackberry.

Dar ce fac? E târziu. Am avut o zi obositoare. Nu găsesc niciun e-mail de la Scorpia Băgăcioasă ori de la Leila Williams, ceea ce mă linişteşte într-o oarecare măsură. Arunc o privire la ceasul deşteptător: e trecut de ora două. Ziua de azi a fost plină de revelaţii. Urmează să fiu mamă, iar soţul meu a fraternizat cu duşmanul. Ei bine, îl voi lăsa să fiarbă în suc propriu. Nu voi dormi cu el. N-are decât să se trezească singur mâine. După ce îi aşez Blackberry-ul pe noptieră, îmi iau poşeta, îi arunc o ultimă privire angelicului meu Iuda adormit, ies din dormitor.

Cheia de rezervă a camerei de joacă e la locul ei, în dulapul din camera de serviciu. O

iau şi dau fuga la etaj. Iau o pernă, o pătură şi un cearşaf din dulapul pentru lenjerie, descui uşa camerei de joacă, intru şi aprind luminile la intensitate mică. E ciudat că mirosul şi atmosfera acestei încăperi mi se par atât de liniştitoare, ţinând seama de faptul că ultima oară când am fost aici am folosit cuvântul de siguranţă. Încui uşa în urma mea, lăsând cheia în broască. Ştiu că mâine dimineaţă Christian mă va căuta frenetic prin casă, şi nu cred că mă va căuta şi aici, dacă uşa e încuiată. Aşa-i trebuie.

Mă ghemuiesc pe canapeaua de piele, mă înfăşor în pătură şi îmi scot Blackberry-ul din poşetă. Verificându-mi mesajele, îl găsesc pe cel de la Scorpia Băgăcioasă pe care mi l-am trimis de pe mobilul soţului meu. Apoi îl redirecţionez către numărul lui Christian şi scriu:

"VREI SĂ O CHEMĂM ŞI PE DNA. ROBINSON CÂND VOM DISCUTA MESAJUL PE CARE ŢI L-A TRIMIS? ÎN FELUL ACESTA, NU VA MAI FI NEVOIE SĂ DAI FUGA LA EA DUPĂ ACEEA. SOŢIA TA."

Apăs pe butonul „Trimitere”, setez telefonul

pe modul silenţios şi mă ghemuiesc sub pătură. În ciuda bravurii mele, tot sunt copleşită de amploarea trădării lui Christian. Ar fi trebuit să fie o veste bună. Doamne, urmează să fim părinţi. Preţ de câteva clipe, mă imaginez spunându-i lui Christian că sunt însărcinată, iar el, copleşit de bucurie, cade în genunchi, mă ia în braţe şi îmi spune cât de mult ne iubeşte pe mine şi pe Punctuleţ.

Aşadar, iată-mă singură şi înfrigurată în camera de joacă amenajată pentru fanteziile sado-masochiste ale soţului meu. Am ştiut că traiul cu el va fi o provocare continuă, dar de data asta a întrecut măsura. Ce o fi fost în mintea lui? Ei bine, dacă vrea să se certe, am să-i arăt eu ceartă în niciun caz n-am să-i trec cu vederea că m-a lăsat singură şi a dat fuga la femeia aceea monstruoasă – ca de obicei când are o problemă! Va trebui să aleagă: ea sau eu şi Punctuleţul nostru. Scâncesc uşor, dar, întrucât sunt frântă de oboseală, adorm în câteva clipe.

Mă trezesc tresărind, momentan dezorientată… *Oh, da… sunt în camera de joacă.* Întrucât încăperea nu are ferestre, nu

pot să-mi dau seama ce oră este. Cineva apasă pe clanţă.

— Ana! strigă Christian din spatele uşii. Înlemnesc, dar uşa nu se deschide. Aud voci înăbuşite, însă după câteva clipe, se îndepărtează. Răsuflu uşurată şi mă uit la Blackberry să văd cât e ceasul. E opt fără zece, şi am patru apeluri nepreluate şi două mesaje vocale. Trei apeluri sunt de la Christian şi unu de la Kate. *Oh, nu.* Probabil că a sunat-o şi pe ea. N-am timp să ascult mesajele vocale. Nu vreau să întârzii la serviciu.

Îmi pun pătura pe umeri, îmi iau poşeta şi mă apropii de uşă. O descui cu grijă şi arunc o privire pe hol. Nu se vede nimeni. *La naiba...* Poate că toată povestea asta e cam melodramatică. Dau ochi, peste cap, iritată de mine însămi, inspir adânc şi cobor treptele.

Taylor, Sawyer, Ryan, doamna Jones şi Christian stau cu în uşa livingului, iar Christian le dă instrucţiuni rapide. Ca la un semn, se întorc cu toţii spre mine. Christian încă e îmbrăcat cu hainele de aseară. E ciufulit, palid şi uluitor de frumos. Ochii lui cenuşii sunt larg deschişi, dar nu-mi dau

seama dacă e speriat sau furios.

— Sawyer, o să fiu gata de plecare în douăzeci de minute bâigui eu, strângându-mi mai tare pătura în jurul umerilor, încercând să mă protejez.

Sawyer încuviinţează din cap, şi toţi ochii se îndreaptă spre Christian, care încă se uită ţintă la mine.

— Vreţi să mâncaţi ceva, doamnă Grey? mă întreabă doamna Jones, iar eu clatin din cap.

— Nu mi-e foame, mulţumesc.

Doamna Jones ţuguie buzele, dar nu spune nimic.

— Unde ai fost? mă întreabă Christian cu glas scăzut şi răguşit.

Brusc, Sawyer, Taylor, Ryan şi doamna Jones se împrăştie în toate părţile – în biroul lui Ray, în holul de la intrare şi în bucătărie –, ca nişte şobolani îngroziţi ce fug de pe o navă care se scufundă.

Nu-l iau în seamă pe Christian, ci mă îndrept spre dormitorul nostru.

— Ana, strigă el după mine, răspunde-mi!

Îi aud paşii în urma mea, dar nu mă opresc, ci intru în baie şi încui repede uşa.

— Ana! loveşte Christian cu pumnii în uşă.

Pornesc duşul, iar uşa se zguduie.

— Ana, deschide naibii uşa!

— Pleacă!

— Nu plec nicăieri.

— N-ai decât.

— Ana, te rog.

Intru la duş, iar zgomotul apei îi acoperă strigătele. Oh, ce caldă e. Apa binefăcătoare se prelinge pe mine, îndepărtând oboseala de noaptea trecută. *Vai!* Ce bine e! Preţ de o clipă, preţ de o scurtă clipă, mă pot preface că totul e în regulă. Îmi spăl părul şi, după ce termin mă simt mai bine, mai puternică, pregătită să înfrunt marfarul care e Christian Grey. Îmi înfăşor părul într-un prosop, mă şterg repede cu un alt prosop, apoi mi-l înfăşor în jurul meu.

Descui uşa, o deschid şi îl găsesc pe Christian sprijinindu-se de peretele opus, cu mâinile la spate. Are o expresie precaută, de prădător hăituit. Trec pe lângă el şi intru în şifonier.

— Mă ignori? mă întreabă el surprins, oprindu-se în pragul şifonierului.

— Eşti perspicace, nu-i aşa? murmur eu cu un aer absent, căutând ceva cu care să mă îmbrac.

Ah, da, rochia violet-închis. O dau jos de pe umeraş, îmi iau cizmele negre cu toc înalt şi intru în dormitor. Fac o pauză în faţa lui Christian, să se dea la o parte, ceea ce şi face în cele din urmă, manierele sale alese având câştig de cauză. Simt că mă urmăreşte cu privirea în timp ce mă apropii de scrinul meu, şi îl văd în oglindă stând nemişcat în prag. Cu un gest demn de un actor de Oscar, îmi las prosopul să cadă, prefăcându-mă că nu dau nicio importanţă goliciunii mele. Îi aud icnetul înăbuşit, dar nu-l iau în seamă.

— De ce faci asta? murmură el.

— De ce crezi? răspund eu cu glas catifelat, scoţând o pereche de chiloţi negri de mătase, marca La Perla.

— Ana… începe el, dar se opreşte, în timp ce eu îmi trag chiloţii pe mine.

— Du-te şi întreab-o pe doamna Robinson a ta. Sunt sigură că o să-ţi dea o explicaţie, bombăn eu, căutându-mi sutienul.

— Ana, ţi-am mai spus că nu e „a mea”…

— Nu vreau să aud, Christian, îl expediez eu cu un gest al mâinii. Momentul potrivit pentru o discuţie era ieri, dar tu ai hotărât să ţipi la mine, apoi să te îmbeţi cu femeia care te-a abuzat timp de patru ani. Sun-o. Sunt

sigură că va fi mai mult decât încântată să te asculte.

Găsesc sutienul negru şi îl pun pe mine, iar Christian face câţiva paşi în dormitor şi îşi sprijină mâinile în şold.

— De ce m-ai spionat? spune el.

Mă îmbujorez, deşi sunt de neclintit.

— Nu despre asta e vorba, Christian, ripostez eu. Problema e că, ori de câte ori întâmpini greutăţi, dai fuga la ea.

Gura i se strânge într-o expresie severă:

— N-a fost aşa.

— Nu mă interesează.

Iau o pereche de ciorapi negri cu margine de mătase neagră şi mă aşez pe pat. Îmi arcuiesc degetele de la picior şi trag ciorapul fin până la jumătatea coapsei.

— Unde ai fost? mă întreabă, ochii săi urmărindu-mi mâinile în susul piciorului, dar eu continui să-l ignor în timp ce îmi trag uşor pe coapsă şi celălalt ciorap.

Mă ridic în picioare şi mă aplec să-mi şterg părul cu prosopul. Printre coapsele depărtate, îi văd picioarele goale şi îi simt privirea intensă. După ce termin, mă îndrept de spate şi mă apropii de scrin, să-mi iau uscătorul.

— Răspunde-mi, spune el cu glas scăzut şi răguşit.

Pornesc uscătorul, aşa că nu-l mai pot auzi, şi îl privesc pe sub gene în oglindă, trecându-mi degetele prin păr. Christian se încruntă la mine cu ochi mijiţi şi reci – înspăimântători chiar. Îmi iau privirea de la el, concentrându-mă asupra a ce fac şi încercând să suprim fiorii ce îmi străbat trupul. Înghit în sec şi îmi usuc părul în continuare. Încă e furios. Iese cu femeia aia, şi tot el e supărat pe *mine? Cum îndrăzneşte?* Când părul meu capătă un aspect ciufulit, mă opresc. Da… Îmi place. Opresc uscătorul.

— Unde ai fost? şopteşte el pe un ton glacial.

— Ce-ţi pasă?

— Ana, încetează. Acum.

Ridic din umeri, şi Christian se apropie de mine, dar mă răsucesc imediat cu faţa spre el, făcând un pas în spate când ajunge lângă mine.

— Nu mă atinge, şuier eu printre dinţi, iar Christian înlemneşte.

— Unde ai fost? întreabă el, şi pumnul i se încordează lângă coapsă.

— N-am fost plecată să mă îmbăt cu fostul

meu iubit, ripostez eu, clocotind de mânie. Te-ai culcat cu ea?

Rămâne cu gura căscată.

— *Ce? Nu!*

Se uită ţintă în ochii mei şi are tupeul de a se arăta ofensat şi, în acelaşi timp, furios. Şi totuşi, vocea mea interioară răsuflă uşurată.

— Crezi că aş fi în stare să te înşel? mă întreabă el pe un ton indignat.

— Deja ai făcut-o, pufnesc eu. Prin faptul că te-ai dus la femeia aia şi, ca un om fără pic de caracter, i-ai trăncănit despre partea cea mai intimă a vieţii noastre.

Rămâne iarăşi cu gura căscată.

— Fără pic de caracter? Asta crezi despre mine? spune el cu ochi scăpărători.

— Christian, am văzut mesajul. Asta ştiu.

— Mesajul ăla nu era pentru tine, mârâie el.

— Ei bine, l-am văzut când ţi-a căzut Blackberry-ul din buzunarul hainei în timp ce te dezbrăcăm, pentru că erai prea beat să te dezbraci singur. Ai idee cât de mult m-ai rănit mergând s-o vezi pe femeia aia?

Se face palid la faţă preţ de câteva clipe, dar sunt de neoprit – scorpia mea intimă e dezlănţuită.

— Ţii minte ce mi-ai zis azi-noapte când ai venit acasă?

Se uită la mine nedumerit, cu o expresie împietrită.

— Ei bine, aveai dreptate. Chiar aleg acest copil lipsit de apărare în defavoarea ta. Aşa face orice părinte iubitor. E ceea ce ar fi trebuit să facă şi mama ta pentru tine. Şi îmi pare rău că n-a făcut-o – altminteri, n-am fi avut conversaţia asta. Dar acum eşti un adult, trebuie să te maturizezi, să fii atent la ce se întâmplă în jurul tău şi să reacţionezi adecvat, nu ca un adolescent supărăcios. Se prea poate să nu fii încântat de acest copil. Nici eu nu-s în culmea fericirii, dat fiind momentul în care am rămas însărcinată şi atitudinea ta rece faţă de această nouă viaţă – carne din carnea ta. Dar nu-s decât două variante: sau îl creştem împreună, sau îl cresc singură. Decizia îţi aparţine. Iar cât timp tu te bălăceşti în groapa ta cu autocompătimire şi ură de sine, mă duc la serviciu. Iar când mă întorc, o să-mi mut lucrurile în camera de la etaj.

Se uită ţintă la mine, clipind cu un aer şocat.

— Iar acum, te rog să mă scuzi, dar trebuie

să mă îmbrac, închei eu cu respiraţia precipitată.

Foarte lent, Christian face un pas înapoi, iar atitudinea i se înăspreşte.

— Asta îţi doreşti? şopteşte el.

— Nu mai ştiu ce vreau, răspund eu tot în şoaptă, şi am nevoie de un efort uriaş să mimez indiferenţa în timp ce îmi vâr nonşalant vârfurile degetelor în crema hidratantă şi mi-o întind uşor pe faţă.

Mă privesc în oglindă: ochii albaştri larg deschişi, faţa palidă, dar obrajii roşii. *Te descurci de minune. Nu da înapoi. Nu da înapoi.*

— Nu mă vrei pe mine, şopteşte el.

Oh, nu… tu nu te vrei pe tine, Grey.

— Încă sunt aici, nu? ripostez eu.

Iau rimelul şi îl aplic întâi pe genele ochiului drept.

— Te-ai gândit să mă părăseşti? întreabă el în şoaptă, şi abia reuşesc să-i descifrez vorbele.

— De obicei, nu e un semn bun când soţul tău preferă compania fostei iubite, îi evit eu întrebarea, dozând dispreţul din glasul meu exact la intensitatea potrivită.

Iar acum, gloss de buze. *Fii puternică,*

Steele… ăă, Grey! îmi ţugui eu buzele lucioase în oglindă. Doamne, nici măcar nu mai ţin minte cum mă cheamă. Îmi iau cizmele, mă aşez iarăşi pe pat şi mi le pun repede în picioare, trăgându-le până deasupra genunchilor. Gata! Arăt foarte sexy doar în cizme şi lenjerie intimă – ştiu bine. Mă ridic în picioare şi mă uit impasibil la el. Christian clipeşte, iar privirea lui mi se plimbă rapid şi lacom pe trup.

— Ştiu ce faci, murmură el, iar vocea lui a căpătat o nuanţă caldă şi seducătoare.

— Serios? spun eu, dar vocea mi se frânge.

Nu, Ana… ţine-te tare!

Înghite în sec şi face un pas spre mine. Dar fac un pas în spate şi ridic mâinile.

— Nici să nu-ţi treacă prin cap, Grey, şoptesc eu ameninţător.

— Eşti soţia mea, spune el blând şi, în acelaşi timp, ameninţător.

— Sunt femeia însărcinată pe care ai abandonat-o ieri, iar dacă mă atingi am să ţip cât mă ţine gura.

Ridică sprâncenele cu un aer surprins.

— Ai ţipa?

— Ca din gură de şarpe, mijesc eu ochii.

— Nu te-ar auzi nimeni, murmură el cu o

privire intensă, şi preţ de o clipă îmi vine în minte dimineaţa noastră de la Aspen.

Nu, nu, nu!

— Vrei să mă sperii? murmur eu cu respiraţia tăiată, încercând cu bună ştiinţă să-i distrag atenţia.

Şi stratagema funcţionează. Rămâne nemişcat şi înghite în sec.

— Nu asta era intenţia mea, se încruntă el.

Abia mai pot respira. Dacă mă atinge, am să cedez. Ştiu puterea pe care o are asupra mea şi asupra trupului meu lipsit de loialitate. O ştiu bine. Nu trebuie să renunţ la furie.

— Am fost să beau cu cineva de care am fost apropiat. Am lămurit lucrurile. Nu am de gând s-o mai caut.

— Ai plecat de acasă cu gând să te vezi cu ea?

— Nu, mai întâi am încercat să dau de Flynn. Dar în cele din urmă, am ajuns la salonul de înfrumuseţare.

— Şi te aştepţi să cred că n-o să te mai vezi cu ea? şuier eu printre dinţi, neputând să-mi stăpânesc furia. Şi ce-o să faci data viitoare când o să încalc cine ştie ce graniţă imaginară? De fapt, avem aceeaşi cearta iar

şi iar – e ca şi cum am fi prinşi de roata lui Ixion[21]. Dacă am s-o dau din nou în bară, o să dai iarăşi fuga la ea?

— Nu am s-o mai văd niciodată, spune el cu o fermitate care îmi dă fiori. În cele din urmă, a înţeles ce simt.

Clipesc:

— Ce înseamnă asta?

Se îndreaptă de spate şi îşi trece o mână prin păr exasperat, furios şi tăcut. Încerc o altă abordare.

— De ce poţi să stai de vorbă cu ea, dar nu şi cu mine?

— Eram furios pe tine. Sunt furios şi acum.

— Nu mai spune! pufnesc eu. Ei bine, eu sunt furioasă pe tine în clipa asta. Furioasă pentru că ai fost atât de rece şi crud cu mine ieri, când aveam nevoie de tine. Furioasă pentru că ai spus că am rămas însărcinată în mod deliberat, când nu e aşa. Furioasă pentru că m-ai trădat.

Reuşesc să-mi suprim un suspin, iar

---

21 Ixion: personaj din mitologia greacă, care, pentru vina de a-şi fi omorât socrul şi, ulterior, de a-i fi făcut avansuri Herei, a fost legat la porunca lui Zeus de o roată de fier cu aripi, care se învârtea neîncetat.

Christian rămâne cu gura căscată şi închide ochii preţ de o clipă, ca şi cum i-aş fi dat o palmă. Înghit în sec. *Calmează-te, Anastasia.*

— Ar fi trebuit să ţin socoteala injecţiilor cu mai multă atenţie. Dar n-am făcut-o în mod deliberat. Sarcina asta e un şoc şi pentru mine, mormăi eu, încercând să păstrez o minimă decenţă. E posibil ca injecţia să nu-şi fi făcut efectul.

Se uită la mine cu un aer încruntat, fără să spună nimic.

— Chiar ai dat-o în bară ieri, şoptesc eu, simţind furia clocotind în mine. A trebuit să fac faţă la multe necazuri în ultimele săptămâni.

— Chiar ai dat-o în bară acum trei sau patru săptămâni când ai uitat să-ţi faci injecţia.

— Ei bine, Doamne fereşte să fiu perfectă ca tine!

Of, încetează, încetează, încetează! Stăm faţă în faţă, încruntându-ne unul la celălalt.

— E un spectacol pe cinste, doamnă Grey, şopteşte el.

— Mă bucur că reuşesc să te distrez chiar şi însărcinată.

Se uită la mine cu un aer impasibil.

— Trebuie să fac un duş, murmură el.

— Iar eu am făcut destul striptease.

— A fost un număr excelent, şopteşte el.

Face un pas în faţă, dar mă dau iarăşi în spate.

— Nu, spun eu.

— Nu suport că nu mă laşi să te ating.

— Ironic, nu?

Iarăşi mijeşte ochii:

— N-am rezolvat mare lucru, nu?

— Aş zice că nu. Exceptând faptul că o să mă mut din acest dormitor.

Ochii îi scapără şi i se măresc.

— Nu înseamnă nimic pentru mine.

— Exceptând situaţiile când ai nevoie de ea.

— N-am nevoie de ea. Am nevoie de tine.

— Ieri, n-ai avut nevoie de mine. Femeia aia e o limită dură pentru mine, Christian.

— A ieşit din viaţa mea.

— Mi-aş dori să te pot crede.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Ana!

— Te rog să mă laşi să mă îmbrac.

Christian oftează şi îşi trece iarăşi mâna prin păr:

— Ne vedem diseară, spune el pe un ton neutru, lipsit de emoţie.

Şi, pentru un moment, îmi vine să-l iau în braţe şi să-l consolez, dar mă abţin, pentru că sunt prea furioasă. Se întoarce şi porneşte spre baie, iar eu rămân nemişcată până aud uşa închizându-se.

Mă apropii cu paşi nesiguri de pat şi mă trântesc pe el. Zeiţa mea intimă şi vocea interioară mă aplaudă în picioare. N-am recurs la lacrimi, ţipete sau… crimă, şi nici n-am căzut pradă sexpertizei lui. Merit o medalie din partea Congresului, dar mă simt foarte deprimată. La dracu'! N-am rezolvat nimic. Suntem pe marginea unei prăpăstii. Oare e în joc însăşi căsnicia noastră? Cum de nu-şi dă seama că a fost un mare dobitoc atunci când a hotărât să dea fuga la femeia aia? Şi cum adică nu o va mai vedea niciodată? Cum naiba să-l cred? Mă uit la ceasul deşteptător – opt jumate. Mama *măsii! Nu* vreau să întârzii. Inspir adânc.

— Runda a doua a fost o remiză, Punctuleţ, şoptesc eu, lovindu-mă uşor peste pântece. Se prea poate ca tati să fie o cauză pierdută, dar sper să nu fie aşa. Of, de ce ai venit atât de devreme? Situaţia tocmai începea să fie bună.

Buzele îmi tremură, dar inspir adânc să

mă liniştesc şi îmi ţin emoţiile năvalnice în frâu.

— Haide. Să mergem la serviciu şi să ne punem pe treabă.

Nu-mi iau rămas-bun de la Christian. Încă e la duş când ies din apartament împreună cu Sawyer. După ce urc în SUV, mă uit pe geamul fumuriu şi îmi pierd stăpânirea de sine, simţind că mi se umezesc ochi. Starea mea sufletească se reflectă în cerul cenuşiu şi mohorât, şi am un ciudat sentiment de nelinişte. Încă n-am discutat despre copil. Am avut mai puţin de douăzeci şi patru de ore să asimilez vestea venirii pe lume a lui Punctuleţ. Christian a avut la dispoziţie şi mai puţin timp.

Nici măcar nu ştie cum îţi spun, mă mângâi eu pe pântece, Ştergându-mi lacrimile.

— Doamnă Grey, îmi întrerupe Sawyer reveria. Am ajuns.

— Ah, mersi. Sawyer.

— O să dau o fugă până la bufet. Vreţi să vă iau ceva?

— Nu. Mulţumesc. Nu mi-e foame.

Hannah mă aşteaptă cu cafeaua cu lapte. O miros şi simt că îmi chiorăie stomacul.

— Ăă… poţi să-mi aduci un ceai, te rog? murmur eu cu un aer stânjenit.

Ştiam eu că am un motiv pentru care nu-mi place cafeaua – Doamne, ce urât miroase!

— Te simţi bine, Ana?

Încuviinţez din cap şi dau fuga în atmosfera sigură a biroului meu. Îmi vibrează Blackberry-ul. E Kate.

— De ce te căuta Christian? mă întreabă ea fără niciun preambul.

— Bună dimineaţa, Kate. Ce mai faci?

— Lasă şmecheriile, Steele. Spune-mi, ce s-a întâmplat? începe interogatoriul inchizitorului Kavanagh.

— M-am certat cu Christian, asta-i tot.

— Ţi-a făcut rău?

Dau ochii peste cap:

— Da, dar nu cum îţi închipui tu.

Nu pot face faţă unei discuţii cu Kate în clipa asta. Ştiu că o să izbucnesc în plâns, iar acum sunt foarte mândră de mine că am reuşit să mă abţin în dimineaţa asta.

— Kate, am o întâlnire. Te sun mai încolo.

— În regulă. Te simţi bine?

— Da, răspund eu, dar în sinea mea îmi

spun: Nu! Te sun mai încolo, da?

— Bine, Ana, cum vrei tu. Ştii că poţi să te bizui pe mine.

— Ştiu, şoptesc eu, străduindu-mă să-mi ţin în frâu emoţiile stârnite de vorbele ei generoase.

N-o să plâng. N-o să plâng.

— Ray se simte bine?

— Da, şoptesc eu.

— Oh, Ana, murmură ea.

— Hai să ne oprim.

— Bine. Vorbim mai încolo.

— Da.

De-a lungul dimineţii, îmi verific din când în când e-mailul, în speranţa că am primit un mesaj de la Christian. Dar nu mi-a scris nimic. În cele din urmă, îmi dau seama că n-o să ia legătura cu mine şi că e supărat în continuare. Ei bine, şi eu sunt supărată. Mă adâncesc în muncă, făcând pauză doar la prânz, pentru nişte cremă de brânză şi un sendviş cu somon. E uimitor cât de bine mă simt după ce am mâncat.

La ora cinci, pornesc cu Sawyer spre spital, să-l văd pe Ray. Sawyer e foarte atent cu mine, ba chiar prea afabil, ceea ce mă

irită.

— Să vă aduc un ceai, mă întreabă el când ne apropiem de salonul lui Ray.

— Nu, mulţumesc, Sawyer. Nu-i nevoie.

— Vă aştept afară.

Îmi deschide uşa şi mă simt uşurată că nu-l voi mai avea în preajmă o vreme. Ray stă în capul oaselor pe pat, citind o revistă. E ras şi e îmbrăcat cu o bluză de pijama – şi-a recăpătat aerul obişnuit.

— Bună, Annie, zâmbeşte el, dar în clipa următoare se înnegurează.

— Oh, tati… mă apropii eu repede de el, şi, cu un gest care nu-i stă în fire, Ray deschide braţele larg şi mă îmbrăţişează.

— Annie, şopteşte el, ce s-a întâmplat?

Mă strânge cu putere şi mă sărută pe păr. Stând în braţele sale, îmi dau seama cât de rare au fost între noi aceste momente. Ce să însemne asta? Oare de aceea îmi place să mă ghemuiesc în poala lui Christian? După o clipă, mă desprind de el şi mă aşez pe fotoliul de lângă pat. Ray are un aer îngrijorat şi fruntea încruntată.

— Spune-i bătrânului tău tată.

Clatin din cap. În clipa asta, n-are nevoie de problemele mele.

— Nu-i nimic, tati. Arăţi bine, îl apuc eu de mână.

— Da, mi-am revenit, dar piciorul în ghips e cât se poate de plicticos.

— Plicticos? zâmbesc eu.

Zâmbeşte şi el.

— „Plicticos" sună mai bine decât „dureros".

— Oh, tati, sunt aşa de bucuroasă că te simţi bine.

— Şi eu, Annie. Mi-ar plăcea să legăn nişte nepoţei pe genunchiul acesta plicticos într-o bună zi. N-aş vrea să ratez asta pentru nimic în lume.

Mă uit la el clipind. *Mama mă-sii!* Oare ştie? Şi mă străduiesc să-mi stăpânesc lacrimile care îmi gâdila colţurile ochilor.

— Te înţelegi bine cu Christian?

— Ne-am certat, şoptesc eu cu greu din pricina nodului din gât. Dar o scoatem noi la capăt.

Ray încuviinţează din cap.

— Soţul tău e un bărbat pe cinste, îmi spune el pe un ton liniştitor.

— Are şi el momentele lui proaste. Ce ţi-au zis doctorii?

Nu vreau să discut despre soţul meu în

clipa asta – e un subiect dureros.

Când mă întorc la Escala, Christian nu e acasă.

— Christian a sunat să spună că o să lucreze până târziu, mă informează doamna Jones cu părere de rău.

— Oh. Mulţumesc că mi-aţi spus.

De ce nu m-a anunţat pe mine? Doamne, chiar îşi duce bosumflarea la un nou nivel. Îmi aduc aminte de cearta pe care am avut-o în legătură cu jurămintele de nuntă şi de supărarea lui monstru. Dar în cazul de faţă, eu sunt cea nedreptăţită.

— Ce vreţi să mâncaţi? mă întreabă doamna Jones cu o privire fermă.

— Paste.

Zâmbeşte:

— Spaghete, macaroane, spirale?

— Spaghete. Reţeta dumneavoastră de *bolognese*.

— Imediat. Şi… să ştiţi că domnul Grey a fost disperat în dimineaţa asta. Închipuindu-şi că aţi plecat. Era ca ieşit din minţi, zâmbeşte ea.

Oh…

E ora nouă, şi Christian încă nu s-a întors acasă. Stau la biroul meu din bibliotecă, întrebându-mă unde o fi. Îl sun.

— Ana, spune el pe un ton rece.

— Bună.

Inspiră discret.

— Bună, spune el cu glas mai scăzut.

— Vii acasă?

— Mai târziu.

— Eşti la birou?

— Da. Unde te aşteptai să fiu?

Cu ea.

— Bine, te las să lucrezi.

Amândoi facem o pauză, şi tăcerea se aşterne între noi.

— Noapte bună, Ana, spune el în cele din urmă.

— Noapte bună, Christian.

Apoi închide.

La naiba! Mă uit la Blackberry. Nu ştiu ce se aşteaptă să fac. N-am de gând să dau înapoi. Da, înţeleg că e supărat. Dar şi eu sunt supărată. Asta e situaţia. Nu eu mi-am pierdut cumpătul şi am dat fuga la fosta mea iubită pedofilă. Vreau să-şi dea seama că nu e un comportament acceptabil.

Mă las pe spetează, uitându-mă la masa de

biliard din bibliotecă. Îmi amintesc de ziua când am jucat o partidă împreună. Îmi lipesc mâna de pântece. Poate că pur şi simplu e prea devreme. Poate că nu trebuia să fie aşa... Şi chiar în clipa când îmi spun asta, vocea interioară strigă: *Ba nu!* Dacă am să pun capăt acestei sarcini, n-am să mi-o pot ierta niciodată – şi n-am să-l iert nici pe Christian. *Oh, Punctuleţ, ce ne-ai făcut?* Nu-s în stare să stau de vorbă cu Kate. Nu-s în stare să stau de vorbi cu nimeni. Îi trimit un mesaj prietenei mele, promiţând că am s-o sun în curând.

Pe la ora unsprezece, simt că mi se închid ochii. Ghemuindu-mă sub pătură, îmi dau în sfârşit voie să plâng, izbucnind în hohote zgomotoase, deloc elegante...

Când mă trezesc mai târziu, îmi simt capul greu. Lumina rece de toamnă se strecoară prin ferestrele mari ale camerei mele. Mă uit la ceasul deşteptător şi văd că e şapte jumate. *Unde o fi Christian?* e primul gând care îmi răsună în minte. Mă ridic în capul oaselor şi îmi trec picioarele peste marginea patului. Pe podea văd cravata argintie a lui Christian – preferata mea. Aseară, când m-

am băgat în pat, nu era aici. O iau de jos şi mă uit la ea, mângâind materialul mătăsos între policari şi arătătoare, apoi mi-o lipesc de obraz. A fost aici şi s-a uitat la mine în timp ce dormeam. În adâncul meu, se aprinde o scânteie de speranţă.

Când cobor în living, doamna Jones forfoteşte în bucătărie.

— Bună dimineaţa, spune ea cu un aer radios.

— Bună dimineaţa. Christian? întreb eu.

— A plecat deja, se întristează ea.

— Deci a venit acasă? verific eu, deşi am drept dovadă cravata lui.

— Da, răspunde ea, apoi face o pauză. Să mă iertaţi că mă bag în treburile dumneavoastră, dar să nu-l părăsiţi. E un bărbat încăpăţânat.

Încuviinţez din cap, iar doamna Jones se opreşte. Sunt sigură că expresia mea îi dă de înţeles că, în clipa asta, nu vreau să discut despre soţul meu năbădăios.

Când ajung la serviciu, îmi verific căsuţa de e-mail. Inima începe să-mi bată nebuneşte când văd un mesaj de la Christian.

De la: Christian Grey
Subiect: Portland
Data: 15 septembrie 2011, 06:45
Către: Anastasia Grey

Ana,

Astăzi mă duc cu elicopterul la Portland.

Am nişte lucruri de pus la punct cu Universitatea Washington. M-am gândit că vrei să ştii.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprise Holdings Inc.

Oh… Mi se umezesc ochii. Asta-i tot? Mi se pune un nod în stomac. La dracu'! Mi s-a făcut greaţă. Dau fuga spre baie şi reuşesc să ajung la timp, vărsând micul dejun în closet. Cad în genunchi pe podeaua cabinei şi îmi iau capul în mâini. Ce situaţie jalnică! După o vreme, se aud ciocănituri discrete în uşă.

— Ana?

E Hannah. *Mama mă-sii!*

— Da?

— Te simţi bine?

— Vin imediat.

— A venit Boyce Fox.

La dracu'!

— Condu-l în sala de şedinţe. Vin şi eu în câteva clipe.

— Vrei nişte ceai?

— Te rog.

După ce iau prânzul – încă o cremă de brânză şi un sendviş cu somon, pe care reuşesc să nu le vărs –, rămân cu privirea aţintită în gol spre monitor, aşteptând să-mi vină inspiraţia şi întrebându-mă cum o să rezolvăm Christian şi cu mine aceasta enormă problemă.

Blackberry bâzâie şi mă face să tresar. Mă uit la ecran. E Mia. Doamne, e tot ce-mi lipsea, optimismul şi energia ei debordantă. Ezit, gândindu-mă dacă nu cumva aş putea să nu-i răspund, dar învinge politeţea.

— Mia, răspund eu senin.

— Ei, bună Ana! Ce mult a trecut de când n-am mai vorbit.

E o voce de bărbat care îmi pare familiară. *Dumnezeule mare!* Simt furnicături pe pielea capului şi mi se zbârleşte tot părul de pe

trup, în timp ce adrenalina îmi inundă venele, iar lumea stă în loc.

E Jack Hyde.

Capitolul 22

— Jack, şoptesc eu cu glasul sugrumat de spaimă.

Cum a ieşit din închisoare? De ce are telefonul Miei? Sângele mi se scurge din obraji, şi mă ia cu ameţeală.

— Mă ţii minte, spune el cu glas catifelat, şi îi intuiesc zâmbetul amar.

— Da, bineînţeles, răspund eu automat, în timp ce mintea îmi turează la viteză maximă.

— Probabil te întrebi de ce te-am sunat.

— Da.

Închide!

— Nu închide. Am stat la taclale cu cumnăţica ta.

Ce? Mia! Nu!

— Ce-ai făcut? şoptesc eu, străduindu-mă să-mi stăpânesc spaima.

— Ascultă-mă bine, curvă şmecheră şi parvenită ce eşti. Mi-ai futut viaţa! Grey mi-a futut viaţa! Îmi eşti *datoare*. O am pe curvuliţa de cumnată-ta cu mine. Şi o să

plătiţi cu toţii: tu, fraieru' ăla cu care te-ai măritat şi toată familia lui de căcat.

Dispreţul şi veninul lui Hyde mă şochează. Familia lui? Ce naiba?

— Ce vrei?

— Vreau banii lui. Chiar îi vreau banii! Dacă lucrurile ar fi stat altfel, aş fi putut fi eu în locul lui. Iar banii *tu* o să mi-i aduci. Vreau cinci milioane de dolari – azi!

— Jack, n-am acces la astfel de sume.

Pufneşte cu un aer dispreţuitor.

— Ai două ore să faci rost de bani. Atât, două ore. Să nu iei legătura cu nimeni, altfel curvuliţa asta o păţeşte. Nu suna nici la poliţie, nici pe dobitocu' de bărbat-tu. Nici echipa de securitate. Am să ştiu dacă o faci. Ai înţeles?

Face o pauză, iar eu încerc să răspund, dar panica mă sugrumă.

— Ai înţeles? ţipă el.

— Da, şoptesc eu.

— Altminteri o omor.

Icnesc.

— Ţine telefonul cu tine. Să nu spui la nimeni, altfel îmi fac de cap cu ea şi o omor. Ai două ore la dispoziţie.

— Jack, am nevoie de mai mult timp. Trei

ore. Şi de unde ştiu că o ai pe cumnata mea?

Îmi închide în nas. Mă uit cu groază la telefon. Gura mi-e uscată şi simt gustul metalic al fricii. *A răpit-o pe Mia!* Şi dacă nu e adevărat? Dar posibilitatea înfiorătoare ca Mia să fi încăput pe mâinile lui îmi face stomacul să chiorăie. Iarăşi îmi vine să vărs, dar inspir adânc, încercând să-mi domolesc panica, iar greaţa dispare. Mintea mi se învârte la turaţie maximă, analizând rapid toate posibilităţile. *Să-i spun lui Christian? Să-i spun lui Taylor? Să sun la poliţie? Cum ar putea afla Jack dacă fac asta? Chiar a răpit-o pe Mia?* Am nevoie de timp – timp să mă gândesc. Dar nu pot obţine timp decât urmându-i instrucţiunile. Îmi iau poşeta şi pornesc spre ieşire.

— Hannah, trebuie să plec. Nu ştiu cât o să dureze. Anulează-mi întâlnirile din după-amiaza asta. Spune-i lui Elizabeth că am o urgenţă.

— Sigur. Ana. Totul e în regulă? se încruntă Hannah, uitându-se după mine cu îngrijorare.

— Da, strig eu în urma mea cu un aer absent, grăbindu-mă spre biroul de recepţie, unde aşteaptă Sawyer.

— Sawyer, spune el, iar el sare din fotoliu la auzul glasului meu şi se încruntă când îmi vede expresia.

— Nu mă simt bine. Te rog, du-mă acasă.

— Sigur, doamnă Grey. Vreţi să aşteptaţi aici cât aduc maşina?

— Nu, vin cu tine. Mă grăbesc să ajung acasă.

Mă uit cu groază pe fereastră, recapitulându-mi planul în minte. Mă duc acasă. Mă schimb. Caut carnetul de cecuri. Scap cumva de Ryan şi Sawyer. Mă duc la bancă. Doamne, cât loc ocupă cinci milioane? Cât cântăresc? O să am nevoie de o servietă? Oare mai întâi trebuie să sun la bancă să-i anunţ că vin? Mia. Mia! Şi dacă nu o are pe Mia? Cum să mă asigur? Dacă o sun pe Grace, o să intre la bănuieli, şi probabil am s-o pun în pericol pe Mia. Hyde mi-a zis că o să afle dacă iau legătura cu cineva. Mă uit pe geamul din spate al SUV-ului. Oare sunt urmărită? Mă uit cu atenţie la maşinile din urma noastră, iar inima îmi bate cu putere. Mi se par cât se poate de inofensive. *Oh, Sawyer, mergi mai repede, te rog*! îi surprind privirea în retrovizor, şi fruntea i se încruntă.

Sawyer răspunde la telefon, apăsând pe un buton al dispozitivului mâini libere pe care îl are în ureche.

— T... voiam să-ţi spun că doamnă Grey e cu mine.

Sawyer se uită din nou la mine în retrovizor, apoi îşi întoarce privirea spre drum şi continuă:

— Nu se simte bine. O duc la Escala... Înţeleg... da, domnule Grey.

Sawyer se uită încă o dată la mine în oglindă.

— Da, încuviinţează el şi închide.

— Taylor? şoptesc eu.

Încuviinţează din cap.

— E domnul Grey?

— Da, răspunde el cu o privire înţelegătoare.

— Sunt tot în Portland?

— Da, doamnă Grey.

Bine. Trebuie să-l protejez pe Christian. Duc mâna pe pântece şi îl mângâi cu grijă. Şi pe tine, Punctuleţ. Trebuie să vă protejez pe amândoi.

— Putem să ne grăbim un pic? Nu mă simt bine.

— Da, doamnă Grey.

Sawyer apasă pedala de accelerație, și SUV-ul se strecoară printre celelalte mașini din trafic.

Când ajungem în apartament, doamna Jones nu e acasă. Întrucât mașina ei nu era în garaj, presupun că a plecat la cumpărături cu Ryan. Sawyer se duce în biroul lui Taylor, iar eu dau fuga în cel al lui Christian. Ocolindu-i în grabă biroul, deschid repede sertarul să caut carnetul de cecuri. Îmi sare în ochi arma Leilei. Deși nu e momentul potrivit, mă irită să văd că soțul meu nu a pus revolverul într-un loc sigur. Nu știe nimic despre arme. *Doamne, ar putea să se rănească!*

După ce ezit o clipă, iau revolverul, mă asigur că e încărcat și îl vâr în betelia pantalonilor negri. S-ar putea să am nevoie de el. Înghit în sec. Până acum, am exersat doar pe ținte. N-am tras niciodată în cineva – sper că Ray o să mă ierte. Apoi mă străduiesc să găsesc carnetul de cecuri care îmi trebuie. Sunt cinci în sertar, și doar unu e pe numele amândurora: C. Grey și dna. A. Grey. În contul meu am vreo cincizeci și patru de mii de dolari. Habar n-am câți bani sunt în

contul cu care e asociat acest carnet. Dar Christian sigur are cinci milioane în el. Oare are bani şi în seif? La naiba! Habar n-am care e combinaţia cifrului. Dar parcă mi-a zis odată că are combinaţia în fişier. Trag de un sertar al fişierului, dar e închis. *Mama mă-sii!* Trebuie să mă ţin de planul iniţial.

Inspir adânc şi, cu un aer mai hotărât şi mai sigur pe mine, mă duc în dormitorul nostru. Patul a fost făcut şi simt că mi se strânge inima. Poate că ar fi trebuit să dorm aici noaptea trecută. Ce rost are să mă cert cu cineva care admite că e pervertit în cincizeci de nuanţe? Acum, nici măcar nu mai vorbeşte cu mine. Nu, n-am timp să mă gândesc la asta acum.

Îmi dau jos repede pantalonii negri şi îmi iau pe mine nişte blugi, o bluză de trening cu glugă şi o pereche de tenişi. Apoi vâr arma la spate, în betelia blugilor, şi iau din şifonier o geantă sport mare. Oare or să încapă în ea cinci milioane? Geanta cu care merge Christian la sala de forţă e pe podea. O deschid, aşteptându-mă ca echipamentul să fie murdar, dar nu – e curat şi proaspăt. Doamna Jones chiar se ocupă de tot. Răstorn echipamentul pe podea şi vâr geanta lui în a

mea. Gata, ar trebui să fie de ajuns. Mă asigur că am la mine permisul de conducere ca act de identitate pentru cei de la bancă şi mă uit la ceas. Au trecut treizeci şi nouă de minute de când m-a sunat Jack. Acum nu mai trebuie decât să ies din Escala fără să mă vadă Sawyer.

Mă apropii lent şi silenţios de holul de la intrare, ştiind bine că o cameră de supraveghere e orientată spre lift. Cred că Sawyer încă e în biroul lui Taylor. Deschid cu grijă uşa de la hol, făcând cât mai puţin zgomot cu putinţă. Închizând-o uşor în urma mea, rămân în prag, lipită de uşă, astfel încât să nu pot fi surprinsă de cameră. Îmi scot mobilul din poşetă şi îl sun pe Sawyer.

— Da, doamnă Grey.

— Sawyer, sunt în camera de la etaj. Vii, te rog, să mă ajuţi cu ceva?

Vorbesc cu glas scăzut, ştiind că biroul în care se află e la mică distanţă în spatele uşii.

— Vin imediat, doamnă Grey, spune el pe un ton nedumerit.

E prima oară când îl sun să-i cer ajutorul. Inima îmi bate frenetic şi am un nod în gât. Oare o să reuşesc? Închid telefonul şi îi ascult paşii pe hol, apoi pe treptele ce duc la

etaj. Inspir adânc încă o data, să mă liniştesc, şi mă gândesc preţ de o clipă la ciudăţenia situaţiei, încerc să scap ca un infractor din propria mea casă.

Când aud că Sawyer a ajuns la etaj, dau fuga la lift şi apăs pe buton. Uşile se deschid cu piuitul obişnuit – care e prea puternic pentru acest moment. Dau buzna înăuntru şi apăs frenetic pe butonul pentru garajul de la subsol. După o pauză chinuitoare, uşile încep să se închidă, iar în clipa următoare aud strigătul lui Sawyer.

— Doamnă Grey!

Cu puţin înainte ca uşile să se închidă de tot, îl văd apărând în hol.

— Ana! strigă el, nevenindu-i să creadă.

Dar e prea târziu.

Liftul alunecă uşor spre garaj. Am câteva minute avans faţă de Sawyer, şi ştiu că o să încerce să mă oprească. Mă uit cu jind la R8-ul meu, dar dau fuga la Saab, deschid portiera, arunc geanta sport pe scaunul pasagerului şi mă aşez la volan.

Pornesc motorul şi demarez cu scârţâit de cauciuc, apoi aştept unsprezece minute chinuitoare până se ridică bariera de la ieşire. În clipa când s-a ridicat, ies din garaj

şi îl văd în retrovizor pe Sawyer, care iese din liftul de serviciu. Expresia lui nedumerită şi ofensată mă urmăreşte până virez pe Fourth Avenue.

Răsuflu uşurată. Ştiu că Sawyer o să-l sune pe Christian sau pe Taylor, dar o să mă ocup de asta mai încolo – acum, n-am timp. Mă răsucesc stânjenită pe scaun, ştiind în adâncul meu că probabil Sawyer şi-a pierdut slujba. *Nu te gândi la asta.* Trebuie să o salvez pe Mia. Mai întâi, trebuie să ajung la bancă şi să încasez cele cinci milioane de dolari. Mă uit în retrovizor, aşteptând cu îngrijorare momentul în care SUV-ul va ţâşni din garaj, dar mă îndepărtez tot mai mult, iar Sawyer nu apare.

Banca este elegantă, modernă şi discretă. Lumea vorbeşte cu glas scăzut, podelele imprimă ecou zgomotelor, iar spaţiile sunt despărţite prin pereţi de sticlă mată, de un verde pal. Mă apropii cu paşi mari de biroul de informaţii.

— Cu ce vă pot fi de folos, doamnă? mă întâmpină o tânără cu un zâmbet larg şi nesincer.

Un moment, regret că m-am schimbat în

blugi.

— Aş vrea să retrag o sumă mare de bani.

Domnişoara Zâmbet Nesincer ridică o sprânceană şi mai nesinceră.

— Aveţi un cont la noi? întreabă ea, nereuşind să-şi ascundă sarcasmul.

— Da. Pufnesc eu. Soţul meu şi cu mine avem mai multe conturi aici. Numele lui e Christian Grey.

Ochii i se măresc un pic, iar lipsa de sinceritate e înlocuită de şoc. Mă măsoară încă o dată din cap până în picioare – de data asta, cu o combinaţie de neîncredere şi teamă.

— Pe aici, doamnă Grey, şopteşte ea.

Mă conduce într-un birou mic, cu puţină mobilă, ai cărui pereţi sunt tot din sticlă mată de culoare verde.

— Luaţi loc, vă rog, îmi face ea semn spre un fotoliu din piele neagră, aşezat lângă o masă de sticlă cu un computer ultimul răcnet şi un telefon. Ce sumă vreţi să retrageţi azi, doamnă Grey? mă întreabă ea pe un ton amabil.

— Cinci milioane de dolari, răspund eu, uitându-mă ţintă în ochii ei, ca şi când aş retrage zilnic astfel de sume.

Se albeşte la faţă.

— Înţeleg. Am să-l chem pe director. Ah, scuzaţi-mă că vă întreb, dar aveţi un act de identitate?

— Da. Dar aş vrea să vorbesc cu directorul.

— Bineînţeles, doamnă Grey, spune ea, apoi iese repede din birou.

Mă las pe speteaza fotoliului şi mă copleşeşte un val de greaţă, simţind apăsarea stânjenitoare a revolverului în şale. *Nu acum. Nu mi se poate face greaţă acum.* Inspir adânc să mă liniştesc şi, în câteva clipe, greaţa dispare. Mă uit cu nerăbdare la ceas. Două şi douăzeci.

În birou intră un bărbat de vârstă mijlocie. Are un început de chelie şi e îmbrăcat cu un costum elegant şi scump, de un negru închis, iar la gât are o cravată de aceeaşi culoare.

— Doamnă Grey, sunt Troy Whelan, îmi întinde el mâna cu un zâmbet.

După ce dăm mâna, ia loc la biroul din faţa mea.

— Colega mea mi-a spus că vreţi să retrageţi o sumă mare de bani.

— Exact. Cinci milioane de dolari.

Se întoarce spre computerul său elegant şi

tastează câteva numere.

— De obicei, cerem să fim anunţaţi dinainte când e vorba de sume mari, spune el, apoi face o pauză şi afişează un zâmbet liniştitor, dar arogant. Din fericire, noi păstrăm rezerva de lichidităţi pentru Regiunea Pacifică de Nord-Vest, se mândreşte el.

Doamne, oare încearcă să mă impresioneze?

— Domnule Whelan, mă grăbesc. Ce trebuie să fac? Am la mine permisul de conducere şi carnetul de cecuri pe numele meu şi al soţului meu. Pur şi simplu scriu un cec?

— Toate la timpul lor, doamnă Grey. Îmi puteţi arăta, vă rog, actul de identitate? spune el, trecând de la lăudăroşenia jovială la seriozitatea unui bancher.

— Poftiţi, îi întind eu permisul.

— Doamnă Grey… aici scrie Anastasia Steele.

La dracu'!

— Oh… da. Ăă…

— Am să-l sun pe domnul Grey.

— Oh, nu, nu e necesar.

Mama mă-sii!

— Sigur am la mine ceva cu numele meu de căsătorie, adaug eu, scotocind prin poşetă.

Dar oare ce pot să-i arăt? Scot portofelul, îl deschid şi dau peste o fotografie cu Christian şi cu mine – e făcută pe Fair Lady, în patul din cabina noastră. *N-am cum să-i arăt poza asta!* În cele din urmă, îmi scot cardul de credit Amex, de culoare neagră.

— Poftiţi.

— Doamna Anastasia Grey, citeşte Whelan. Da, e suficient, se încruntă el. E ceva foarte neobişnuit, doamnă Grey.

— Vreţi să-i transmit soţului meu că banca nu a fost cooperantă cu mine? întreb eu dând umerii pe spate şi fixându-l cu cea mai aspră privire de care sunt în stare.

Whelan face o pauză, schimbându-şi părerea despre mine, cred.

— Va trebui să scrieţi un cec, doamnă Grey.

— Sigur. Pentru acest cont? îi arăt eu carnetul de cecuri, încercând să-mi domolesc bătăile inimii.

— Da, pentru acela. Şi va trebui să completaţi nişte documente. Mă scuzaţi câteva clipe?

Încuviinţez din cap, iar Whelan se ridică în picioare şi iese din birou. Îmi dau seama că îmi ţin respiraţia. Nu-mi închipuiam cava fi atât de dificil. Deschid cu stângăcie carnetul de cecuri şi scot un stilou din poşetă. Pur şi simplu scriu suma? Habar n-am. Cu degete tremurătoare, scriu pe o filă: *Cinci milioane de dolari. $5 000 000.*

Doamne, sper că fac ce trebuie. Mia, gândeşte-te la Mia. Nu pot să vorbesc cu nimeni despre asta.

Îmi răsună în minte vorbele înfiorătoare şi respingătoare ale lui Hyde: *„Să nu spui la nimeni, altfel îmi fac de cap cu ea şi o omor”.*

Domnul Whelan se întoarce palid la faţă şi cu un aer ruşinat.

— Doamnă Grey, domnul Grey vrea să stea de vorbă cu dumneavoastră, murmură el, făcându-mi semn cu mâna spre telefonul de pe masa de sticlă dintre noi.

Ce? Nu!

— Aşteaptă pe linia unu. Nu trebuie decât să apăsaţi pe buton. Aştept afară.

Are eleganţa de a-şi lua un aer stânjenit. Benedict Arnold[22] ar fi mândru de Whelan.

---

22 Benedict Arnold (1741-1801) — general american

Mă încrunt la el, simţind că iarăşi mi se scurge sângele din obraji, iar el se retrage din birou.

La dracu'! La dracu'! La dracu'! Ce să-i spun lui Christian? O să-şi dea seama. O să intervină. E un pericol pentru sora lui. Întind o mână tremurândă spre telefon. Duc receptorul la ureche, încercând să-mi domolesc respiraţia precipitată, şi apăs pe butonul pentru linia unu.

— Bună, murmur eu, străduindu-mă în van să mă liniştesc.

— Mă părăseşti? îmi şopteşte el pe un ton chinuit, cu respiraţia tăiată.

Ce?

— Nu! răspund eu pe acelaşi ton.

Oh, nu. Oh, nu. Oh, nu – cum de s-a gândit la una ca asta? Din pricina banilor? Crede că vreau să-l părăsesc pentru că am venit să scot bani? Şi, într-un moment de îngrozitoare limpezime, îmi dau seama că singurul mod prin care îl pot ţine pe Christian la distanţă şi în siguranţă, şi prin care îi pot salva sora… e să mint.

— Da, şoptesc eu şi simt că mi se umezesc

---

din timpul Războiului de Independenţă (N.t.).

ochii, iar trupul îmi e săgetat de o durere mistuitoare.

De la celălalt capăt al liniei se aude un icnet, aproape un scâncet.

— Ana, eu… începe el cu glas sugrumat.

Nu! Duc mâna la gură să-mi înăbuş emoţiile intense.

— Christian, te rog, nu face asta, spun eu, stăpânindu-mi lacrimile.

— Pleci?

— Da.

— Dar de ce ai nevoie de bani? Numai despre bani a fost vorba?

Vocea lui chinuită abia se aude.

Nu! Lacrimile mi se preling pe obraji.

— Nu, şoptesc eu.

— Cinci milioane sunt suficiente?

Oh, te rog, încetează!

— Da.

— Şi copilul? şopteşte el.

Ce? Mâna îmi coboară de la gură pe pântece.

— O să am eu grijă de copil, murmur eu.

Punctuleţul meu… Punctuleţul nostru.

— Asta vrei?

Nu!

— Da, răspund eu.

Inspiră adânc.

— Ia-i pe toţi, şuieră el.

— Christian, scâncesc eu. Sunt pentru tine. Pentru familia ta. Te rog, nu face asta.

— I-ai pe toţi, Anastasia.

— Christian… încep eu şi aproape că îmi pierd cumpătul.

Îmi vine să-i spun tot: despre Jack, despre Mia, despre răscumpărare. *Te rog, ai încredere în mine*, îl implor în sinea mea.

— Am să te iubesc mereu, spune el cu glas răguşit, apoi închide.

— Christian! Nu… şi eu te iubesc.

Şi dintr-odată, toate porcăriile pe care ni le-am făcut unul altuia în ultimele zile nu mai au nicio importanţă. Am promis că n-am să-l părăsesc niciodată. *Nu te părăsesc. Îţi salvez sora.* Mă sprijin pe speteaza fotoliului, plângând zgomotos cu faţa în palme.

Sunt întreruptă de un ciocănit timid în uşă. Cu toate că nu-i răspund, Whelan intră în birou cu un aer ruşinat, uitându-se oriunde altundeva, numai la mine nu.

L-ai sunat, nenorocitule! Mă încrunt la el.

— Aveţi mână liberă, doamnă Grey. Domnul Grey a fost de acord să vă eliberăm lichidităţi. Mi-a spus că puteţi retrage orice

sumă doriţi.

— Am nevoie doar de cinci milioane de dolari, mormăi eu printre dinţii strânşi.

— Da, doamnă Grey. Vă simţiţi bine?

— Arăt ca un om care se simte bine? pufnesc eu.

— Îmi pare rău, doamnă Grey. Vreţi nişte apă?

Încuviinţez din cap cu un aer bosumflat. Tocmai mi-am părăsit soţul. Mă rog, aşa crede Christian. Vocea mea interioară ţuguie buzele: *Pentru că asta i-ai spus.*

— O rog pe colega mea să vă aducă nişte apă, cât timp mă duc să vă pregătesc banii. Vă rog să semnaţi aici, doamnă Grey… şi să semnaţi, vă rog, şi cecul, să vă pot elibera suma solicitată, spune el, aşezând un formular pe masă.

Mă semnez pe linia punctată a cecului, apoi pe formular. *Anastasia Grey.* Câteva lacrimi îmi cad pe masă, la foarte mică distanţă de acte.

— Am să iau aceste documente, doamnă Grey, şi ne va lua cam jumătate de oră să vă pregătim banii.

Mă uit repede la ceas. Jack a zis două ore – mai am timp. Încuviinţez din cap, iar

Whelan iese din birou în vârful picioarelor, lăsându-mă pradă propriului meu necaz.

După câteva clipe, minute sau ore – nu-mi dau seama –, domnişoara Zâmbet Nesincer intră în birou cu o carafe de apă şi un pahar.

— Doamnă Grey, spune ea cu glas blând, apoi aşează paharul pe masă şi îl umple.

— Mulţumesc, spun eu cu un aer recunoscător, apoi iau paharul şi îl beau până la fund.

Domnişoara Zâmbet Nesincer iese din birou, lăsându-mă cu gândurile mele confuze şi speriate. Am să rezolv cumva cu Christian… dacă nu cumva e prea târziu. Cel puţin am reuşit să-l scot din povestea asta. În clipa asta, trebuie să mă concentrez asupra Miei. Şi dacă Jack minte? Dacă n-a răpit-o? Ar fi bine să sun la poliţie.

„Să nu spui la nimeni, altfel îmi fac de cap cu ea şi o omor." Nu pot să sun. Mă sprijin iarăşi pe speteaza fotoliului, simţind pe şale prezenţa liniştitoare a revolverului. Cine ar fi crezut că o să ajung să-i fiu recunoscătoare Leilei că m-a ameninţat cândva cu o armă? Oh, Ray, cât mă bucur că m-ai învăţat să trag!

Ray! suspin eu. Se aşteaptă să-l vizitez în

seara asta. Poate că o să pot pur şi simplu să-i dau banii lui Jack, apoi el să fugă, iar eu s-o duc pe Mia acasă. *Vai, ce absurd sună!*

Blackberry-ul meu prinde viaţă, şi în birou răsună „Dragostea ta e rege". *Oh, nu!* Ce o fi vrând Christian? să răsucească cuţitul în rană?

„Numai despre bani a fost vorba?"

Oh, Christian, cum poţi să crezi una ca asta? Mă cuprinde furia. Da, furia! Şi mi-e de ajutor. Las căsuţa vocală să preia apelul. O să mă ocup mai încolo de soţul meu.

Se aude un ciocănit în uşi.

— Doamnă Grey, banii sunt pregătiţi, mă înştiinţează Whelan.

— Mulţumesc.

Mă ridic în picioare, şi camera se învârte cu mine, fiind nevoită să mă sprijin de fotoliu.

— Doamnă Grey, vă simţiţi bine?

Încuviinţez din cap şi îi arunc o privire ce vrea să spună: „Piei din calea mea!" Inspir adânc să mă calmez. *Trebuie să fac asta. Trebuie să fac asta. Trebuie să o salvez pe Mia.* Trag în jos marginea bluzei de trening, ascunzând mânerul pistolului.

Whelan se încruntă, dar îmi deschide uşa,

iar eu ies din birou cu paşi nesiguri.

Sawyer aşteaptă la intrare, cercetând holul cu atenţie. *La dracu'!* Privirile ni se întâlnesc, iar Sawyer se încruntă, aşteptând să-mi vadă reacţia. Oh, e supărat. Ridic degetul într-un gest ce vrea să spună: „Vin imediat" încuviinţează din cap şi răspunde la telefon. *Mama mă-sii! Sunt sigură că e Christian.* Mă răsucesc brusc pe călcâie, aproape izbindu-mă de Whelan, care e chiar în spatele meu, şi mă întorc cu paşi iuţi în micul birou.

— Doamnă Grey? mă întreabă Whelan cu un aer confuz, ţinându-se după mine.

Sawyer ar putea să-mi dea planul peste cap. Mă uit la Whelan.

— În hol se află o persoană pe care nu vreau s-o văd. E cineva care mă urmăreşte.

Whelan face ochii mari.

— Vreţi să sun la poliţie?

— Nu!

Pentru numele lui Dumnezeu, nu! Ce să fac? Mă uit la ceas. E aproape trei şi un sfert. Jack o să mă sune din clipă în clipă. *Gândeşte, Ana! Gândeşte!* Whelan se uită la mine cu o disperare şi o nedumerire din ce în ce mai intense. Probabil îşi închipuie că sunt nebună. *Chiar eşti nebună,* pufneşte vocea

mea interioară.

— Trebuie să dau un telefon. Mă puteţi lăsa singură câteva clipe, vă rog?

— Sigur, răspunde Whelan, încântat să părăsească biroul, din câte îmi pot da seama.

După ce închide uşa, apelez numărul Miei cu degete tremurătoare.

— Măi să fie, mi-a sosit salariul, răspunde Jack pe un ton dispreţuitor.

N-am timp de porcăriile lui.

— Am o problemă.

— Ştiu. Agentul de pază te-a urmărit la bancă.

Ce? De unde naiba ştie?

— Va trebui să scapi de el. Am o maşină care aşteaptă în spatele băncii. Un SUV negru, marca Dodge. Ai trei minute să ajungi acolo.

Dodge-ul!

— S-ar putea să-mi ia mai mult de trei minute, spun eu cu un nod în gât.

— Grey, eşti destul de deşteaptă pentru o curvă care vânează milionari. O să te descurci. Şi să-ţi arunci telefonul când ajungi la Dodge. Ai înţeles, nenorocito?

— Da.

— Da ce? pufneşte el.

— Da, am înţeles.

Apoi închide.

Mama mă-sii! Deschid uşa şi îl găsesc pe Whelan aşteptând spăşit pe hol.

— Domnule Whelan, am nevoie de ajutor să duc genţile la maşină. E parcată în spatele băncii. Aveţi o ieşire secundară?

Se încruntă:

— Da, avem o ieşire pentru personal.

— Putem să ieşim pe acolo? În felul acesta, pot evita intrusul care mă aşteaptă în holul de la intrare.

— Cum doriţi, doamnă Grey. O să chem doi angajaţi să vă ajute cu genţile şi doi agenţi de pază să vă însoţească. Veniţi cu mine, vă rog.

— Aş vrea să vă mai cer o favoare.

— Vă rog, doamnă Grey.

Două minute mai târziu, însoţitorii mei şi cu mine ieşim în stradă şi pornim spre Dodge. SUV-ul are geamuri fumurii, şi nu-mi dau seama cine se află la volan. Dar când ajungem aproape de maşină portiera şoferului se deschide şi din ea coboară o femeie îmbrăcată în negru, cu şapcă de aceeaşi culoare trasă pe ochi, coboară elegant

din maşină. *Elizabeth!* Se duce în spatele SUV-ului şi deschide portbagajul. Cei doi angajaţi ai băncii pun genţile grele în portbagaj.

— Doamnă Grey, spune Elizabeth, având tupeul să-mi surâdă, ca şi când ne pregătim să facem o plimbare de plăcere.

— Elizabeth, o salut eu pe un ton glacial. Mă bucur să te văd şi în afara serviciului.

Domnul Whelan îşi drege glasul:

— Ei bine, a fost o după-amiază interesantă, doamnă Grey.

Şi mă văd nevoită să respect convenienţele sociale, aşa că dau mâna cu el şi îi mulţumesc, în timp ce mintea mi se învârte la viteză maximă. Elizabeth? Ce naiba? Ce legătură o fi având cu Jack? Whelan şi echipa lui se întorc în bancă, lăsându-mă singură cu şefa resurselor umane de la SIP, care e implicată în răpire, extorcare şi, foarte probabil, alte infracţiuni. Dar de ce?

Elizabeth deschide portiera din spate de pe partea dreaptă şi îmi face semn să urc.

— Telefonul, doamnă Grey, îmi cere ea, uitându-se la mine cu un aer precaut.

I-l dau, iar ea îl aruncă într-un coş de gunoi din apropiere.

— În felul acesta, câinii or să ne piardă urma, spune ea pe un ton infatuat.

Cine este femeia asta? Elizabeth trânteşte portiera, apoi urcă la volan. Mă uit cu nelinişte în spate, în timp ce ea intră în trafic, pornind spre est. Maşina lui Sawyer nu se vede nicăieri.

— Elizabeth, ai primit banii. Sună-l pe Jack şi spune-i să-i dea drumul Miei.

— Cred că vrea să stea de vorbă personal cu tine.

La dracu'! Îi arunc o privire glacială în oglinda retrovizoare. Se face palidă la faţă, iar chipul său frumos se încruntă cu un aer neliniştit.

— De ce faci asta, Elizabeth? Am crezut că nu-ţi place de Jack.

Se uită iarăşi la mine în retrovizor, şi descifrez o expresie îndurerată în ochii ei.

— Ana, o să ne înţelegem bine dacă îţi ţii gura.

— Dar nu poţi să faci asta. E complet greşit ce faci.

— Taci din gură, spune, dar îmi dau seama ca nu se simte în largul ei.

— Te are cu ceva la mână? întreb eu.

Îmi aruncă o privire în oglindă şi apasă

brusc pe frână, proiectându-mă în faţă cu atâta putere, încât mă lovesc cu faţa de tetiera de la scaunul pasagerului.

— Ţi-am zis să taci din gură! mârâie ea. Şi te sfătuiesc să-ţi pui centura de siguranţă.

Şi îmi dau seama că, într-adevăr, o are la mână cu ceva. Ceva atât de îngrozitor, încât e gata să facă asta pentru el. Mă întreb ce ar putea fi? O fi furat din companie? Sau e ceva legat de viaţa ei privată? Ceva sexual? Mă trec fiori. Christian a zis că niciuna dintre fostele secretare ale lui Jack n-a vrut să vorbească. Poate că e aceeaşi poveste cu toate. De-aia voia să mi-o tragă şi mie. Mi se ridică fierea în gâtlej de scârbă.

Elizabeth iese din centrul oraşului şi porneşte spre dealurile aflate la est de Seattle. În scurtă vreme, ajungem într-o zonă rezidenţială şi reuşesc să citesc plăcuţa străzii: STRADA SOUTH IRVING. Elizabeth virează brusc la stânga pe o stradă pustie, mărginită pe o parte de un teren de joacă în paragină, iar pe cealaltă, de o parcare mare de beton, ce are pe o latură un şir de clădiri de cărămidă pustii. Intrăm în parcare şi oprim în faţa ultimei clădiri de cărămidă.

Se întoarce spre mine.

— Începe spectacolul, murmură ea.

Adrenalina îmi inundă venele.

— Nu trebuie să faci asta, şoptesc eu.

Gura i se strânge într-o linie aspră şi coboară din maşină.

O fac pentru Mia. O fac pentru Mia. Dă, Doamne, să fie bine, mă rog eu în gând. *Dă, Doamne, să fie bine.*

— Coboară, pufneşte Elizabeth, deschizându-mi brusc portiera.

La dracu'! După ce cobor, îmi simt picioarele atât de moi, încât mă întreb dacă sunt în stare să merg. Briza rece a după-amiezii poartă mirosul toamnei şi izul prăfos şi calcaros al clădirilor în paragină.

— Ia te uită cine a venit!

Jack iese pe o uşă mică, bătută în scânduri, aflată pe partea stângi a clădirii. E tuns scurt. Şi-a dat jos cerceii şi poartă costum. Costum? Se apropie de mine, emanând ură şi aroganţă. Pulsul mi se înteţeşte.

— Unde e Mia? bâigui eu – am gura atât de uscată, încât abia pot articula cuvintele.

— S-o luăm încet, nenorocito, rânjeşte Jack, oprindu-se în faţa mea – aproape că simt gustul dispreţului său. Banii? o întreabă

el pe Elizabeth, care se duce în spatele maşinii să se uite în portbagaj.

— Sunt o grămadă de bani, se minunează ea, deschizând şi închizând fermoarul fiecărei genţi.

— Şi mobilul?

— La gunoi.

— Bine, rânjeşte iarăşi Jack şi, dintr-odată, mă izbeşte peste faţă cu dosul palmei.

Lovitura feroce şi neaşteptată mă doboară la pământ, iar capul mi se izbeşte cu o pufnitură de betonul parcării. Durerea îmi explodează în craniu, pulsându-mi în creier, ochii mi se umplu de lacrimi, iar vederea mi se înceţoşează de la forţa şocului.

Scot un ţipăt slab de suferinţă şi groază. Oh, nu – *Punctuleţ!* Jack continuă cu o puternică lovitură de picior în coaste, a cărei forţă îmi expulzează tot aerul din plămâni. Strângând pleoapele cu putere, încerc să lupt cu greaţa şi durerea, străduindu-mă să inspir. *Punctuleţ, Punctuleţ, oh, Punctuleţul meu…*

— Asta e pentru SIP, curvo! ţipă Hyde.

Mă ghemuiesc cu genunchii la piept, anticipând următoarea lovitură. *Nu, nu, nu!*

— Jack! strigă Elizabeth. Nu aici. Nu în

văzul lumii, ce dracu'! Hyde face o pauză.

— O merită cu vârf şi îndesat! se uită el la Elizabeth cu un aer încântat.

Şi îmi oferă o secundă preţioasă, în care duc mâna la spate şi scot pistolul din betelia blugilor. Cu mâna tremurândă, îl iau la ţintă pe Jack şi trag. Glonţul îl loveşte chiar deasupra genunchiului, iar Hyde se prăbuşeşte în faţa mea, urlând de durere, şi îşi strânge coapsa cu mâinile, pătându-şi degetele cu sânge.

— *Pizda mă-sii!* ţipă Jack.

Mă întorc spre Elizabeth – se uită la mine cu un aer îngrozit, ridicând mâinile deasupra capului. Dar imaginea i se estompează… şi totul începe să se întunece în jur. *La dracu'…* O văd la capătul tunelului. Întunericul o învăluie cu repeziciune. Pe ea şi pe mine. De foarte departe, aud dezlănţuindu-se un adevărat iad. Inspir adânc. Scârţâit de roţi… frâne… portiere deschise… ţipete… zgomot de paşi… Revolverul îmi scapă din mână.

— Ana!

Vocea lui Christian… vocea lui Christian… vocea chinuită a lui Christian… Mia… *salveaz-o pe Mia…*

— ANA!

Întuneric… pace.

Capitolul 23

Nu simt decât durere. În cap şi în piept… o durere arzătoare. În coaste şi în braţ. Durere. Durere şi şoapte în întuneric. Unde *sunt? Înc*erc să deschid ochii, dar nu reuşesc. Şoaptele devin mai limpezi… ca un far în beznă.

— Are contuzii în zona coastelor, domnule Grey, şi o fractură craniană, dar semnele vitale sunt stabile şi puternice.

— De ce nu şi-a recăpătat cunoştinţa până acum?

— Doamna Grey a suferit o contuzie puternică la cap. Însă activitatea cerebrală e în parametri normali şi nu are niciun hematom cerebral. O să se trezească atunci când o să fie pregătită. Trebuie să aveţi răbdare.

— Şi copilul?

Tonul este şoptit şi plin de nelinişte.

— Copilul n-a păţit nimic, domnule Grey.

— Oh, slavă Domnului! spune el, şi vorbele

sale răsună ca o litanie… ca o rugăciune. Slavă Domnului!

Vai de mine… Îşi face griji pentru copil… ce copil?… Punctuleţ. Bineînţeles. Punctuleţul meu. Încerc în van să duc mâna la pântece. Nu se mişcă nimic – nimic nu răspunde la comenzi.

„Şi copilul?… Oh, slavă Domnului!"

Punctuleţ e în siguranţă.

„Şi copilul?… Oh, slavă Domnului!"

Îi pasă de copil.

„Şi copilul?… Oh, slavă Domnului!"

Vrea copilul. Oh, slavă Domnului! Mă relaxez, şi iarăşi mă învăluie inconştienţa, răpindu-mă din ghearele durerii.

Totul e greu şi dureros: membrele, capul, pleoapele, nimic nu vrea să se mişte. Ochii şi gura îmi sunt bine închise şi nu vor să se deschidă, lăsându-mă oarbă, mută şi îndurerată. Pe măsură ce mă înalţ din ceaţă, starea de conştienţă apare la orizont ca o sirenă seducătoare, dar intangibilă. În cele din urmă, zgomotele se transformă în voci.

— Nu o las singură.

Christian! E aici… Încerc să mă trezesc… Vocea lui e încordată – o şoaptă chinuită.

— Christian, trebuie să te odihneşti.

— Nu, tată. Vreau să fiu aici când se trezeşte.

— Stau eu lângă ea. Măcar atât pot să fac pentru ea după ce mi-a salvat fiica.

Mia!

— Cum se simte Mia?

— E confuză… speriată şi furioasă. O să mai treacă câteva ore până se duce efectul flunitrazepamului.

— Doamne…

— Da, ştiu. Ce prost am fost că am redus paza pentru ea. M-ai prevenit, dar Mia e foarte încăpăţânată. Fără Ana…

— Cu toţii am crezut că Hyde dispăruse din peisaj. Şi soţia mea nebună şi nesăbuită… De ce nu mi-a spus?

Vocea lui Christian e plină de nelinişte.

— Christian, linişteşte-te. Ana e o tânără remarcabilă. A fost incredibil de curajoasă.

— Curajoasă, încăpăţânată şi nechibzuită…

Vocea i se frânge.

— Hei, murmură Carrick, nu fi aşa aspru cu ea. Şi nici cu tine, fiule… Mai bine mă întorc la mama ta. E trecut de trei dimineaţa, Christian. Chiar ar trebui să te odihneşti.

Ceaţa mă învăluie din nou.

Ceaţa se împrăştie, dar habar n-am ce oră e.

— Dacă nu-i dai o bătaie la fund, al naibii să fiu dacă n-o bat cu mâna mea. Ce o fi fost în capul ei?

— Crede-mă, Ray, s-ar putea să-i trag o bătaie la fund.

*Tati! E aici. Mă lupt cu ceaţa… mă lupt… Dar iar*ăşi mă afund în inconştienţă. Nu…

— Domnule detectiv, după cum vedeţi, soţia mea nu e în stare să vă răspundă la întrebări, spune Christian pe un ton furios.

— E o femeie încăpăţânată, domnule Grey.

— Mi-aş dori să-l fi omorât pe ticălosu' ăla.

— Asta ar fi însemnat mai multă hârţogărie pentru mine, domnule Grey…

— Domnişoara Morgan şi-a dat drumul la gură, şi am aflat că Hyde e un nenorocit pervers. Vă poartă mult pică dumneavoastră şi domnului Trevelyan…

Ceaţa mă împresoară din nou şi iarăşi mă adâncesc în beznă… Nu!

— Cum adică eraţi certaţi? se aude glasul

lui Grace.

E furioasă. Încerc să mişc capul, dar singurul răspuns pe care îl primesc de la trupul meu e o tăcere indiferentă.

— De la ce v-aţi certat? continuă Grace.

— Mamă…

— Christian! De la ce v-aţi certat?

— Eram foarte furios, răspunde el, iar vocea lui e ca un scâncet.

Nu…

— Hei…

Totul se estompează în jurul meu şi iarăşi îmi pierd cunoştinţa.

Aud vorbe şoptite şi trunchiate.

— Mi-ai spus că o să tai toate legăturile, spune Grace cu glas calm şi dojenitor.

— Ştiu… răspunde Christian resemnat. Dar întâlnirea cu Elena m-a ajutat să-mi schimb părerea despre relaţia mea cu ea… După ce am aflat că Ana e însărcinată… pentru prima oară, am simţit că… ce am făcut cu Elena… a fost greşit.

— Ce a făcut ea, dragul meu… Aşa se întâmplă când ai un copil… Vezi lumea într-o nouă lumină.

— În sfârşit, ea a înţeles cum stau

lucrurile… şi am înţeles şi eu… am rănit-o pe Ana, şopteşte el.

— Întotdeauna îi rănim pe cei pe care îi iubim, dragul meu. Va trebui să-i spui cât de rău îţi pare. Să-ţi ceri iertare sincer şi să ai răbdare cu ea.

— Mi-a spus că mă părăseşte.

Nu, nu, nu!

— Ai crezut-o?

— La început, da.

— Dragul meu, întotdeauna crezi ce-i mai rău despre oameni – inclusiv despre tine. Aşa ai făcut mereu. Ana te iubeşte foarte mult, şi e limpede că şi tu o iubeşti.

— Era supărată pe mine.

— Sunt sigură. Şi eu sunt supărată pe tine în clipa asta. Cred că nu poţi fi supărat decât pe un om pe care îl iubeşti cu adevărat.

— M-am gândit la asta. Iar ea mi-a arătat de nenumărate ori cât de mult mă iubeşte… atât de mult, încât şi-a pus viaţa în pericol pentru mine.

— Aşa e, dragul meu.

— Oh, mamă, de ce nu se trezeşte? spune el, şi vocea i se frânge. Am fost la un pas s-o pierd.

Christian! Se aud scâncete înfundate. Nu…

Oh, întunericul mă învăluie din nou. *Nu…*

— A fost nevoie de douăzeci şi patru de ani să mă laşi să te ţin în braţe…

— Ştiu, mamă… Mă bucur că am stat de vorbă.

— Şi eu, dragul meu. Voi fi mereu alături de tine. Nu-mi vine să cred că o să fiu bunică.

Bunico!

Dulcea uitare mă înghite iarăşi.

Hm. Barba lui ţepoasă îmi zgârie uşor dosul palmei, în timp ce îmi strânge degetele.

— Oh, iubito, te rog întoarce-te la mine. Îmi pare rău. Îmi pare rău pentru tot. Trezeşte-te. Mi-e dor de tine. Te iubesc…

Încerc. Încerc. Vreau să-l văd. Dar trupul nu-mi dă ascultare, şi iarăşi adorm.

Simt o nevoie presantă de a face pipi. Deschid ochii. Mă aflu în mediul curat şi steril al unui salon de spital. E întuneric, iar lumina intră în încăpere doar prin geamul de pe uşă. Mă dor capul şi pieptul, dar mai presant e faptul că îmi pocneşte vezica – trebuie să fac pipi. Îmi încerc membrele. Simt

o durere în braţul drept şi văd că am o branulă fixată pe partea interioară a articulaţiei cotului. Închid repede ochii, apoi întorc capul – mă bucur că răspunde la comanda mea – şi deschid iarăşi ochii. Christian doarme în fotoliu, cu capul sprijinit pe mâinile împreunate pe patul meu. Întind mâna, bucurându-mă iarăşi că trupul se supune voinţei mele, şi îmi trec degetele prin părul său catifelat.

Christian tresare, ridicând capul atât de brusc, încât mâna îmi cade la loc pe pat.

— Bună, spun eu cu voce răguşită.

— Oh, Ana, răspunde el uşurat, cu glas sugrumat de emoţie.

Mă ia de mână, strângând-o cu putere şi lipind-o iarăşi de obrazul său cu peri aspri.

— Trebuie să merg la toaletă, şoptesc eu.

Se uită ţintă la mine, apoi se încruntă preţ de o clipă:

— Bine.

Încerc să mă ridic în capul oaselor.

— Ana, nu te mişca. Am să chem asistenta.

Se ridică în picioare cu un aer alarmat şi întinde mâna spre soneria de lângă pat.

— Te rog, şoptesc eu.

Oare de ce mă dor toate?

— Trebuie să mă ridic, adaug eu.

Doamne, ce slăbită sunt.

— Fă măcar o dată ce ţi se spune, pufneşte el exasperat.

— Chiar trebuie să fac pipi, spun eu cu glas răguşit.

Gura şi gâtlejul îmi sunt foarte uscate.

În cele din urmă, o asistentă dă buzna în salon. Are vreo cincizeci de ani, deşi părul îi e negru ca smoala, iar în urechi îi atârna nişte cercei cu perlă uriaşi.

— Doamnă Grey, bine aţi revenit printre noi. Am să-l anunţ pe dr. Bartley că v-aţi trezit, spune ea, apropiindu-se de pat. Numele meu e Nora. Ştiţi unde vă aflaţi?

— Da, la spital. Vreau să fac pipi.

— Aveţi un cateter.

Poftim? Vai, ce scârbos. Mă uit cu nelinişte la Christian, apoi înapoi la asistentă.

— Vă rog, vreau să mă ridic.

— Doamnă Grey.

— Vă rog.

— Ana, mă admonestează Christian, dar iarăşi încerc să mă ridic în capul oaselor.

— Daţi-mi voie să vă îndepărtez cateterul. Domnule Grey, sunt sigură că doamna Grey

ar vrea să aibă puţină intimitate, se uită ea la Christian, dându-i de înţeles că trebuie să iasă din salon.

— Nu plec nicăieri, se încruntă el la asistentă.

— Christian, te rog, şoptesc eu, întinzând braţul şi luându-l de mână.

Christian mă strânge uşor de mână, apoi îmi aruncă o privire exasperată.

— Te rog, îl implor eu.

— Bine! pufneşte el şi îşi trece o mână prin păr. Aveţi două minute, îi spune el asistentei printre dinţi, apoi se apleacă să mă sărute pe frunte şi, răsucindu-se pe călcâie, iese din salon.

Două minute mai târziu, Christian dă buzna în salon, în timp ce sora Nora mă ajută să mă dau jos din pat. Sunt îmbrăcată cu o rochie de spital din material subţire. Nu-mi aduc aminte când am fost dezbrăcată.

— O duc eu, spune el, apropiindu-se de noi.

— Domnule Grey, mă descurc, îl mustră asistenta.

Christian se încruntă la ea.

— La naiba, e soţia mea. O duc eu, spune

el printre dinţi, dând la o parte suportul pentru perfuzii.

— Domnule Grey! protestează asistenta.

Dar Christian n-o ia în seamă, se apleacă şi mă ridică cu grijă de pe pat. Îmi petrec braţele pe după gâtul lui, iar trupul meu protestează. Doamne, mă dor toate! Christian mă conduce la baia salonului, iar sora Nora ne urmează, împingând suportul pentru perfuzii.

— Doamnă Grey, eşti prea uşoară, bombăne el dezaprobator când mă aşează în picioare.

Abia reuşesc să-mi ţin echilibrul. Picioarele îmi sunt atât de moi încât ai zice că sunt din gelatină. Christian apasă pe butonul întrerupătorului şi, preţ de câteva clipe, sunt orbită de neonul care se aprinde pâlpâind şi ţiuind.

— Aşează-te până nu cazi, îmi spune el, fără să-mi dea drumul.

Mă aşez cu grijă pe closet.

— Lasă-mă singură, încerc eu să-l îndepărtez de mine.

— Nu, Ana. Hai, fă pipi.

Vai, ce situaţie stânjenitoare.

— Nu pot cu tine înăuntru.

— S-ar putea să cazi de pe closet.

— Domnule Grey! intervine asistenta, dar nu o luăm în seamă.

— Te rog, insist eu.

Christian ridică mâinile cu un aer resemnat.

— Bine, aştept afară, cu uşa deschisă.

Face câţiva paşi în spate, ieşind din baie, dar rămâne chiar lângă uşă, alături de asistenta furioasă.

— Întoarce-te cu spatele, te rog.

De ce sunt atât de sfioasă cu acest bărbat? Christian dă ochii peste cap, dar se supune. Iar după ce se întoarce, destind sfincterele şi savurez senzaţia de eliberare.

Îmi trec în revistă rănile: mă doare capul, mă doare pieptul, acolo unde m-a lovit Jack, şi mă dor coastele de pe partea pe care am căzut. În plus, mi-e sete şi foame. *Doamne, mi-e foarte foame.* Termin şi sunt recunoscătoare că nu trebuie să mă ridic să mă spăl pe mâini, întrucât chiuveta e foarte aproape de closet. Pur şi simplu nu am putere să mă ridic.

— Sunt gata, strig eu, ştergându-mi mâinile pe prosop.

Christian se întoarce cu faţa, intră în baie

şi mă ia iarăşi în braţe. Mi-a fost dor de braţele lui. Se opreşte şi îşi adânceşte faţa în părul meu.

— Oh, ce dor mi-a fost de tine, doamnă Grey, şopteşte el, apoi, cu asistenta forfotind în jurul lui, mă întinde la loc pe pat şi îmi dă drumul din braţe – fără tragere de inimă, din câte îmi pot da seama.

— Dacă aţi terminat, domnule Grey, aş vrea să verific starea doamnei Grey, spune asistenta cu un aer supărat.

Christian se îndreaptă de spate.

— Gata, e a dumneavoastră, spune el pe un ton mai liniştit.

Asistenta pufneşte, apoi îşi îndreaptă atenţia spre mine.

Exasperant, nu-i aşa?

— Cum vă simţiţi? mă întreabă sora Nora, iar în glasul ei se descifrează compasiunea, dar şi o undă de iritare, care presupun că e îndreptată spre Christian.

— Am dureri şi mi-e sete. Foarte sete, şoptesc eu.

— O să vă aduc nişte apă după ce vă verific semnele vitale şi vă examinează dr. Bartley.

Apoi ia brăţara tensiometrului şi mi-o

fixează în jurul antebraţului. Mă uit cu nelinişte la Christian. Are un aer epuizat – ba chiar chinuit –, ca şi cum n-ar mai fi dormit de câteva zile. Părul îi e vâlvoi, e nebărbierit de multă vreme, iar cămaşa îi e foarte şifonată. Mă încrunt.

— Cum te simţi? mă întreabă el fără să ia în seamă asistenta, aşezându-se la capătul patului.

— Sunt confuză. Am dureri. Şi mi-e foame.

— Ţi-e foame? clipeşte el cu un aer surprins.

Dau din cap.

— Ce vrei să mănânci?

— Orice. O supă.

— Domnule Grey, soţia dumneavoastră are nevoie de aprobarea medicului înainte să poată mânca.

Preţ de o clipă, Christian se uită la ea cu un aer impasibil, apoi îşi scoate Blackberry-ul din buzunarul pantalonilor şi formează un număr.

— Ana vrea supă de pui... Bine... Mulţumesc, spune el, apoi închide.

Mă uit la Nora, care mijeşte ochii la Christian.

— Taylor? întreb eu repede.

Christian încuviinţează din cap.

— Presiunea arterială e normală, doamnă Grey. Mă duc să-l chem pe domnul doctor.

Scoate brăţara tensiometrului şi, fără să mai spună nimic, iese din salon, emanând dezaprobare.

— Cred că ai înfuriat-o pe sora Nora.

— Am deseori efectul ăsta asupra femeilor, zâmbeşte el superior.

Izbucnesc în râs, dar mă opresc imediat, simţind dureri în piept.

— Da. Aşa e.

— Oh, Ana, cat mă bucur să te aud râzând.

Nora se întoarce cu o carafă de apă. Tăcem amândoi, în timp ce asistenta umple un pahar şi mi-l întinde.

— Beţi cu înghiţituri mici, mă previne ea.

— Da, doamnă, bâigui eu şi iau o binefăcătoare gură de apă rece.

Oh! Are un gust perfect! mai iau o gură, iar Christian mă urmăreşte cu atenţie.

— Mia? întreb eu.

— E teafără. Mulţumită ţie.

— Chiar o răpiseră?

— Da.

Deci am făcut bine că m-am dus cu banii.

Mă cuprinde un sentiment de uşurare. *Slavă Domnului, slavă Domnului, slavă Domnului că e teafără!* Mă încrunt.

— Cum au reuşit să pună mâna pe ea?

— Elizabeth Morgan, spune el simplu.

— Nu!

Christian încuviinţează din cap:

— A răpit-o pe Mia când ieşea de la sala de fitness.

Mă încrunt, pentru că tot nu reuşesc să înţeleg.

— Ana, o să-ţi spun toate detaliile mai încolo. Mia se simte bine, dacă ne gândim prin ce a trecut. A fost drogată. Încă e ameţită şi tulburată, dar, ca prin minune, n-a fost rănită deloc.

Christian încleştează maxilarele.

— Ce ai făcut, spune el, trecându-şi o mână prin păr, a fost incredibil de curajos şi, în acelaşi timp, incredibil de nesăbuit. Ai fi putut să mori.

Ochii lui cenuşii au o expresie sumbră şi glacială, care îmi dă de înţeles că îşi stăpâneşte furia.

— N-am ştiut ce altceva să fac, şoptesc eu.

— Ai fi putut să-mi spui! răspunde el vehement, încleştând pumnii în poala.

— Mi-a zis că o omoară dacă spun cuiva. Nu-mi puteam asuma un asemenea risc.

Christian închide ochii, iar pe chip i se aşterne o mină îngrozită.

— Am murit de o mie de ori începând de joi.

De joi?

— Ce zi e azi?

— Încă un pic şi se face sâmbătă, spune el, uitându-se la ceas. Ai fost inconştientă mai bine de douăzeci şi patru de ore.

Oh…

— Iar Jack şi Elizabeth?

— Sunt arestaţi. Dar Hyde e aici, în spital, sub pază poliţienească. A trebuit să-i scoată glonţul din genunchi, spune el cu amărăciune. Din fericire, nu ştiu exact în ce parte a spitalului e internat, altminteri probabil l-aş fi omorât cu mâna mea. Faţa i se întunecă.

Mama mă-sii! Jack e internat aici?

Mă fac palidă la faţă. „*Asta e pentru SIP, curvo!*", îmi răsună în minte vorbele lui. Stomacul gol mi se strânge, lacrimile îmi umezesc ochii şi mă trec fiori.

— Hei, spune Christian cu glas plin de grijă, aplecându-se deasupra mea.

Îmi ia paharul din mână şi mă cuprinde tandru în braţe.

— Acum eşti în siguranţă, îmi murmură el la ureche cu glas răguşit.

— Christian, îmi pare atât de rău, şoptesc eu, şi lacrimile mi se preling pe obraji.

— Sst, îmi mângâie părul, iar eu îi plâng la piept.

— Ce ţi-am zis la telefon… suspin eu. Nu aveam de gând să te părăsesc.

— Sst. Ştiu, iubito.

— Da?

Vorbele lui îmi opresc lacrimile.

— Da, mi-am dat seama. În cele din urmă. Sincer, Ana, ce a fost *în mintea ta*? mă întrebă el pe un ton încordat.

— M-ai luat prin surprindere când am vorbit la bancă, murmur eu în gulerul cămăşii lui. Cum ţi-a trecut prin cap că aş putea să te părăsesc? Credeam că mă cunoşti mai bine de atât. Ţi-am spus de nenumărate ori că n-am să te părăsesc.

— Dar după felul îngrozitor în care m-am purtat cu tine… şopteşte el, şi abia îi desluşesc vorbele. O scurtă vreme am crezut că te-am pierdut, adaugă el, strângându-mă mai tare în braţe.

— Nu, Christian. Niciodată. Voiam doar să te ţin la distanţă, ca să nu pun în pericol viaţa Miei.

Oftează, dar nu-mi dau seama dacă pentru că e furios, exasperat sau rănit.

— Cum ţi-ai dat seama că nu vreau să te părăsesc? întreb eu repede, să-l distrag de la gândurile sale.

Îmi dă părul pe după ureche.

— Când m-au sunat de la bancă, tocmai aterizasem în Seattle. Înainte de asta, Sawyer îmi spusese că ţi se făcuse rău şi că te ducea acasă.

— Deci erai în Portland când te-a sunat Sawyer din maşină?

— Ne pregăteam de decolare. Îmi făceam griji pentru tine, spune el blând.

— Serios?

Se încruntă.

— Bineînţeles că da, spune el, mângâindu-mi buza de jos cu degetul mare. Ştii bine că îmi trăiesc viaţa făcându-mi griji pentru tine.

Oh, Christian!

— Jack m-a sunat la birou, murmură el. Mi-a cerut să-i duc banii în două ore, ridic eu din umeri. Trebuia să plec, şi mi s-a părut că cea bună scuză e să spun că mi-e rău.

Gura lui Christian se strânge într-o linie aspră:

— Şi i-ai scăpat printre degete lui Sawyer. Şi el e supărat pe tine.

— Cum adică, şi el?

— Pentru că şi eu sunt supărat.

Îi ating şovăielnic faţa, mângâindu-i barba cu degetele, iar el închide ochii, plecându-şi capul în palma mea.

— Nu fii supărat pe mine, te rog, şoptesc eu.

— Sunt atât de supărat pe tine. Ce ai făcut a fost un monument de nesăbuinţă. La limita nebuniei.

— Ţi-am zis, n-am ştiut ce altceva să fac.

— Se pare că nu te preocupă deloc propria siguranţă. Iar acum, nu mai e vorba doar de tine, adaugă el pe un ton furios.

Buzele îmi tremură. Se gândeşte la Punctuleţ.

Uşa se deschide, făcându-ne să tresărim, şi în salon intră o tânără afro-americană cu halat alb peste o uniformă de spital albastră.

— Bună seara, doamnă Grey. Sunt dr. Bartley.

Apoi începe să mă examineze în detaliu: se uită în ochii mei cu o lanternă, îmi cere să-i

ating degetele, apoi să-mi ating vârful nasului, închizând întâi un ochi, apoi pe celălalt, şi îmi verifică toate reflexele. Vocea ei e blândă, iar atingerile sale, blânde – felul ei de a fi e nu doar politicos, ci şi foarte cald. I se alătură şi sora Nora, iar Christian se duce într-un colţ al salonului şi dă câteva telefoane, în timp ce doctoriţa şi asistenta se ocupă de mine. Mi-e greu să mă concentrez la Nora, la dr. Bartley şi la Christian în acelaşi timp, dar îl aud vorbind cu tatăl lui, cu mama mea şi cu Kate, spunându-le că m-am trezit. În cele din urmă, lasă un mesaj vocal pentru Ray.

Ray. Oh, la naiba... Îmi amintesc vag de vorbele lui. A venit şi el aici – da, în timp ce eram inconştientă.

Dr. Bartley îmi examinează coastele, degetele ei apăsând cu blândeţe, dar ferm.

Mă crispez.

— Coastele sunt doar lovite, nu fisurate sau rupte. Aţi fost norocoasă, doamnă Grey.

Mă încrunt. *Norocoasă?* Eu, una, n-aş fi folosit tocmai acest cuvânt. Se încruntă şi Christian, şoptindu-mi ceva. Cred că „nesăbuită”, dar nu sunt sigură.

— Am să vă prescriu nişte analgezice. Aveţi

nevoie de ele pentru coaste şi pentru durerile de cap pe care îmi închipui că le aveţi. Dar totul arată cum trebuie, doamnă Grey. Vă sfătuiesc să dormiţi în funcţie de cum o să vă simţiţi dimineaţă, s-ar putea să vă dăm drumul acasă. Dimineaţă o să vă examineze dr. Singh.

— Mulţumesc.

Se aud ciocănituri în uşă, şi în salon intră Taylor cu o cutie de carton neagră, pe care scrie cu litere crem: *Fairmont Olympic.*

Dumnezeule mare!

— Mâncare? spune dr. Bartley cu un aer surprins.

— Doamnei Grey îi e foame, spune Christian. E supă de pui.

Doctoriţa zâmbeşte.

— Supă poate să mănânce. Dar numai zeama. Nimic greu, spune ea, uitându-se la amândoi cu un aer sever, apoi iese din salon împreună cu sora Nora.

Christian trage lângă mine masa cu rotile, iar Taylor pune cutia pe ea.

— Bine aţi revenit, doamnă Grey.

— Bună, Taylor. Mulţumesc.

— Cu multă plăcere, doamnă Grey.

Cred că ar vrea să spună mai multe, dar se

abţine.

Christian desface cutia, scoţând un termos, un bol de supă, o farfurie, un şervet, o lingură, un coşuleţ cu chifle, două recipiente argintii – unu pentru sare, unu pentru piper… *Fairmont Olympic* şi-a dat toată silinţa.

— Excelent, Taylor, spune el.

Stomacul îmi chiorăie – sunt hămesită.

— Mai doriţi ceva? întreabă el.

— Nu, mersi, răspunde Christian, expediindu-l.

Taylor încuviinţează din cap.

— Mulţumesc, Taylor.

— Dumneavoastră vă mai pot aduce ceva, doamnă Grey?

Arunc o privire spre Christian:

— Doar nişte haine curate pentru Christian.

Taylor zâmbeşte:

— Da, doamnă Grey.

Christian se uită surprins la cămaşa lui.

— De câtă vreme o porţi? întreb eu.

— De joi-dimineaţă, spune el cu un zâmbet strâmb.

Taylor iese din salon.

— Şi Taylor e foarte supărat pe tine,

adaugă Christian pe un ton mustrător, apoi desface capacul termosului şi toarnă în bol nişte supă de pui cremoasă.

Şi Taylor! Dar nu mă gândesc mult la asta, întrucât supa îmi distrage atenţia. Miroase delicios şi din ea se ridică şuviţe ademenitoare de abur. Iau o lingură, şi este exact aşa cum îmi doream.

— E bună? mă întreabă Christian, aşezându-se iarăşi pe pat. Dau din cap cu entuziasm. Sunt stăpânită de o foame primară.

Fac pauze doar ca să mă şterg la gură cu şervetul.

— Povesteşte-mi ce ai făcut după ce ţi-ai dat seama ce se întâmpla de fapt, îi cer eu.

Christian îşi trece o mână prin păr şi clatină din cap:

— Vai, Ana, ce bine îmi pare să te văd mâncând.

— Mi-e foame. Povesteşte-mi.

Se încruntă:

— Ei bine, după ce m-au sunat cei de la bancă şi am crezut că lumea mea se prăbuşeşte…

Nu-şi poate ascunde durerea din glas.

Mă opresc din mâncat. *La naiba!*

— Continuă să mănânci, altfel nu-ţi mai povestesc, pe un ton ferm. Încruntându-se la mine.

Aşa că îmi continui supa. Bine, bine... Doamne, ce gust bun are. Privirea i se îmblânzeşte şi, după o clipă, îşi reia povestirea.

— În fine, la scurtă vreme după ce am terminat de vorbit cu tine, Taylor mi-a adus la cunoştinţă că Hyde a fost eliberat pe cauţiune. Cum, nu ştiu, pentru că reuşiserăm să împiedicăm orice posibilitate de cauţiune. Dar asta m-a făcut să mă gândesc mai bine la ce îmi spuseseşi la telefon... şi mi-am dat seama că ceva era în neregulă.

— N-a fost vorba niciodată de bani, pufnesc eu brusc, simţind un fior de furie în pântece. Cum ai putut să crezi una ca asta? ridic eu tonul. N-a fost niciodată vorba de banii tăi de căcat!

Dintr-odată, simt dureri în craniu şi mă crispez. Preţ de o clipă, Christian se uită la mine cu gura căscată, surprins de vehemenţa mea. Mijeşte ochii.

— Ai grijă la limbaj, mârâie el. Linişteşte-te şi mănâncă.

Mă uit la el cu un aer răzvrătit.

— Ana, mă previne el.

— Asta m-a rănit cel mai mult, Christian, şoptesc eu. Aproape la fel de mult ca faptul că te-ai văzut cu femeia aia.

Inspiră adânc, de parcă i-aş fi dat o palmă peste faţă şi, dintr-odată, capătă un aer extenuat. Închizând ochii o clipă, clatină resemnat din cap.

— Ştiu, oftează el. Şi îmi pare rău. Mai mult decât îţi închipui, adaugă el, iar în ochi i se citeşte căinţa. Mănâncă, te rog. O să se răcească.

Vocea lui e blândă şi convingătoare. Fac ce-mi spune, iar el oftează uşurat.

— Continuă, şoptesc eu, mestecând ilicit o bucată de carne de pui.

— Nu ştiam că Mia a dispărut. Am crezut că Jack te şantaja sau aşa ceva. Te-am sunat din nou, dar n-ai răspuns, se încruntă el. Ţi-am lăsat un mesaj, apoi l-am sunat pe Sawyer. Între timp, Taylor se străduia să-ţi localizeze mobilul. Ştiam că era la bancă, aşa că am mers direct într-acolo.

— Nu ştiu cum de m-a găsit Sawyer. Mi-a localizat şi el mobilul.

— Saab-ul e prevăzut cu un dispozitiv de

urmărire. Toate maşinile noastre au un asemenea dispozitiv. Când am ajuns la bancă, deja plecaseşi, şi te-am urmărit. De ce zâmbeşti?

— Cred că, în sinea mea, ştiam că o să mă urmăreşti.

— Şi ce e amuzant în asta? întreabă el.

— Jack îmi ceruse să-mi arunc telefonul. Aşa că am şterpelit din birou mobilul lui Whelan – pe al lui l-am aruncat. Pe al meu l-am pus în una dintre genţile sport, ca să poţi da de urma banilor tăi.

Christian oftează.

— Banii noştri, Ana, spune el cu glas scăzut. Mănâncă.

Şterg bolul de supă cu o bucată de pâine şi o arunc în gură. Pentru prima oară după multă vreme, mă simt sătulă – în ciuda conversaţiei noastre.

— Am terminat.

— Bravo.

Se aud ciocănituri în uşă, iar sora Nora intră din nou în salon, ţinând în mână un păhărel de hârtie. Christian îmi ia bolul din faţă şi pune totul la loc în cutie.

— Remediu pentru durere, îmi zâmbeşte Nora, arătându-mi pastila albă din păhărelul

de hârtie.

— Am voie s-o iau dacă sunt însărcinată?

— Da, doamnă Grey. E o pilulă Lortab – n-o să afecteze copilul.

Încuviinţez recunoscător din cap. Simt că-mi zvâcneşte capul. O înghit cu o gură de apă.

— Ar trebui să vă odihniţi, doamnă Grey, îmi spune Nora, apoi se uită la Christian cu un aer sever.

Christian face un semn aprobator.

Nu!

— Pleci? întreb eu, cuprinsă brusc de panică.

Nu pleca – abia am început să vorbim!

— Doamnă Grey, răspunde Christian, dacă îţi închipui că te scap din priviri măcar o clipă, te înşeli amarnic.

Nora pufneşte, dar se apleacă deasupra mea şi îmi aranjează pernele în aşa fel încât sunt nevoită să mă întind pe spate.

— Noapte bună, doamnă Grey, îmi spune ea, apoi îi aruncă încă o privire severi lui Christian şi pleacă.

După ce închide uşa în urma ei, Christian ridică o sprânceană.

— Cred că sora Nora nu mă înghite.

Stă în picioare lângă pat, cu un aer obosit, şi deşi mi-aş dori să rămână, ştiu că ar trebui si-l conving să se ducă acasă.

— Şi tu ai nevoie de odihnă, Christian. Du-te acasă. Eşti frânt de oboseală.

— Nu te las singură. Am să dorm pe fotoliu.

Mă încrunt la el, apoi mă întorc pe o parte.

— Dormi cu mine.

Se încruntă:

— Nu, nu pot.

— De ce nu?

— Nu vreau să-ţi fac rău din greşeală.

— N-ai să-mi faci rău. Te rog, Christian.

— Ai o perfuzie în mână.

— Christian, te rog.

Se uită la mine, şi îmi dau seama că e tentat de propunere.

— Te rog, ridic eu pătura, invitându-l în pat.

— La dracu', mă întind lângă tine, spune el, apoi îşi dă jos pantofii şi şosetele şi se bagă cu grijă sub pătură, luându-mă uşor în braţe.

Îmi apropii capul pe pieptul său, iar el mă sărută pe păr.

— Cred că sora Nora n-o să fie tocmai

încântată, şopteşte el pe în ton conspirativ.

Chicotesc, dar mă opresc din pricina durerii din piept:

— Nu mă face să râd. Mă doare.

— Oh, dar ador chicotitul tău, răspunde el în şoaptă cu un pic de tristeţe în glas. Îmi pare rău, iubito. Îmi pare foarte, foarte rău.

Mă sărută iarăşi pe păr şi inspiră adânc, dar nu-mi dau seama pentru ce îşi cere scuze... pentru că m-a făcut să râd? Sau pentru situaţia dificilă în care ne aflăm? Îmi aşez mâna peste inima lui, iar el îşi aşează uşor mâna peste a mea. Tăcem amândoi preţ de o clipă.

— De ce te-ai dus s-o vezi pe femeia aia?

— Oh, Ana, oftează el. Vrei să discutăm despre asta acum? Nu putem s-o lăsăm baltă? Îmi pare rău, bine?

— Trebuie să ştiu.

— Am să-ţi spun mâine, mormăie el iritat. Ah, iar detectivul Clark vrea să vorbească cu tine – mă rog, o simplă formalitate. Iar acum, dormi.

Mă sărută pe păr. Oftez din rărunchi. Trebuie să ştiu de ce. Măcar spune că regretă. Tot e ceva, încuviinţează vocea mea interioară, care se pare că azi e în toane

bune. Of, detectivul Clark. Mă înfior la gândul că va trebui să retrăiesc evenimentele de joi pentru el.

— Ştim de ce a făcut Jack toate astea?

— Îhî, murmură Christian.

Sunt liniştită de urcuşul şi coborâşul lent al pieptului său, ce îmi leagănă blând capul, învăluindu-mă în somn pe măsură ce respiraţia i se domoleşte. Dar, înainte să adorm, încerc să pun cap la cap fragmentele de conversaţie pe care le-am auzit în perioada cât am fost la graniţa conştiinţei, dar simt că îmi scapă printre degete, rămânând complet inaccesibile, însă chinuindu-mă de la marginea memoriei. Of, e frustrant şi extenuant… şi…

Sora Nora are buzele ţuguiate şi mâinile încrucişate pe piept cu un aer ostil. Duc degetul la gură.

— Vă rog, lăsaţi-l să doarmă, şoptesc eu, mijind ochii în lumina zorilor.

— Acesta este patul dumneavoastră, nu al dumnealui, şuieră ea pe un ton sever.

— Am dormit mai bine cu el lângă mine, insist eu, sărind în apărarea soţului meu – şi chiar aşa e.

Christian se mişcă, asistenta şi cu mine rămânem nemişcate.

— Nu mă atinge. Gata, s-a terminat. Doar Ana, bâiguie el în somn.

Mă încrunt. Rareori l-am auzit pe Christian vorbind în somn – e drept, poate pentru că doarme mai puţin decât mine. Până acum nu i-am auzit decât coşmarurile. Braţele lui se înfăşoară în jurul meu şi mă strâng, iar eu mă crispez.

— Doamnă Grey… se încruntă Nora.

— Vă rog, o implor eu.

Clatină din cap, se răsuceşte pe călcâie şi pleacă, iar eu mă ghemuiesc iarăşi la pieptul lui Christian.

Când mă trezesc, Christian nu mai e în salon. Soarele se revarsă prin ferestre, şi abia acum văd cum arată încăperea de fapt. Am flori! Nu le-am observat aseară. Sunt mai multe buchete. Mă întreb într-o doară de la cine or fi.

Un ciocănit discret în uşă îmi distrage atenţia, iar Carrick vâră capul pe după uşă. Zâmbeşte radios când vede că sunt trează.

— Pot să intru? întreabă el.

— Sigur.

Intră în salon şi se apropie de mine, evaluându-mă cu privirea lui perspicace. E îmbrăcat cu un costum negru – probabil e în timpul programului. Se apleacă şi mă sărută pe frunte, luându-mă prin surprindere.

— Pot să iau loc?

Încuviinţez din cap, iar Carrick se aşează pe marginea patului şi mă ia de mână.

— Draga mea fată curajoasă şi nesăbuită, nu ştiu cum ţi-aş putea mulţumi pentru ce-ai făcut pentru fiica mea. Probabil i-ai salvat viaţa. Am să-ţi fiu dator toată viaţa.

Vocea îi tremură, copleşită de recunoştinţă şi compasiune.

Of! Nu ştiu ce să spun. Îl strâng de mână, dar nu spun nimic.

— Cum te simţi?

— Mai bine. Am dureri în continuare, adaug eu cu sinceritate.

— Ţi-au dat analgezice?

— Lor… nu mai ştiu cum.

— Bine. Unde e Christian?

— Nu ştiu. Când m-am trezit, nu mai era în salon.

— N-o să lipsească mult, sunt sigur. N-a vrut să plece de lângă tine cât ai fost inconştientă.

— Ştiu.

— E un pic supărat pe tine, pe bună dreptate, de altfel, zâmbeşte el superior.

Ah, vasăzică de la el a luat Christian zâmbetul ăsta.

— Christian e mereu supărat pe mine.

— Serios? surâde Carrick cu un aer mulţumit, ca şi când ar fi un lucru bun, iar surâsul lui e molipsitor.

— Mia cum se simte?

Ochii i se întunecă şi surâsul îi dispare de pe buze.

— Se simte mai bine. Şi e al naibii de supărată. Cred că furia e reacţia firească faţă de ce i s-a întâmplat.

— E internată aici?

— Nu, e acasă. Nu cred că Grace ar lăsa-o să-i scape din ochi.

— Cunosc sentimentul.

— Iar tu trebuie să ai mai multă grijă pe viitor, mă dojeneşte el. Aş vrea să nu te mai expui la riscuri inutile – nici pe tine, nici pe nepotul meu.

Mă înroşesc. *Ştie!*

— Grace s-a uitat pe fişa ta medicală. De la ea am aflat. Felicitări!

— Ăă… mulţumesc.

Se uită la mine cu ochi blânzi, dar se încruntă din pricina expresiei mele.

— Christian o să vină în curând, spune el blând. Acest copil o să fie nemaipomenit pentru el. Dar… mai dă-i nişte timp.

Mişc uşor din cap. *Oh… dacă au stat de vorbă.*

— Trebuie să plec. Sunt aşteptat la tribunal, zâmbeşte el ridică de pe pat. Trec pe la tine mai târziu. Grace îi apreciază foarte mult pe dr. Singh şi dr. Bartley – sunt medici foarte pricepuţi.

Se aplecă şi mă sărută încă o dată.

— Vorbesc serios, Ana. N-am să te pot răsplăti niciodată pentru ce ai făcut pentru noi. Mulţumesc.

Mă uit în ochii lui şi brusc mă simt copleşită, dar reuşesc să-mi stăpânesc lacrimile. Carrick mă mângâie cu tandreţe pe obraz, apoi se răsuceşte pe călcâie şi iese din salon.

Vai de mine. Recunoştinţa lui m-a emoţionat profund. Poate că ar fi momentul să trec peste povestea cu contractul prenupţial. Vocea mea interioară mă aprobă – din nou. Clatin din cap şi cobor uşor din pat. Mă bucur să constat că sunt mult mai sigură

pe picioare decât ieri. Deşi am dormit cu Christian în pat, m-am odihnit bine şi simt că mi s-au reîmprospătat puterile. Capul încă îmi zvâcneşte, dar e o durere surdă şi enervantă, care nu seamănă cu chinul de ieri. Sunt înţepenită şi am dureri în tot corpul, dar trebuie să mă spăl – mă simt murdară –, aşa că mă duc în baie.

— Ana! strigă Christian.

— Sunt în baie, răspund eu.

Tocmai m-am spălat pe dinţi şi mă simt mai bine. Nu iau în seamă reflexia din oglindă. Doamne, ce rău arăt! Când deschid uşa, Christian stă pe pat, ţinând în mâini o tavă cu mâncare. Arată cu totul altfel: e îmbrăcat complet în negru, e bărbierit şi spălat, şi are un aer odihnit.

— Bună dimineaţa, doamnă Grey, spune el radios. Ţi-am adus micul dejun.

Are un aer tineresc şi bine dispus.

Uau! Mă urc iarăşi în pat cu un zâmbet larg pe buze. Trage lângă mine măsuţa pe rotile şi ridică şervetul de pe tavă, dând la iveală micul dejun: fulgi de ovăz cu lapte şi fructe deshidratate, clătite cu sirop de arţar, bacon, suc de portocale şi ceai Twinings. Îmi

lasă gura apă – mi-e foarte foame. Beau sucul de portocale din câteva sorbituri, apoi încep să mănânc fulgii de ovăz. Christian stă pe pat şi mă urmăreşte, zâmbind superior.

— Ce-i? întreb eu cu gura plină.

— Îmi place să te văd mâncând, spune el, dar cred că altul e motivul pentru care zâmbeşte. Cum te simţi?

— Mai bine, murmur eu printre îmbucături.

— Nu te-am văzut niciodată mâncând aşa.

Mă uit la el şi mi se strânge inima. Trebuie să aducem în discuţie micul elefant care se află cu noi în salon:

— Pentru că sunt însărcinată, Christian.

Pufneşte, iar buzele i se curbează într-un zâmbet ironic:

— Dacă aş fi ştiut că ai să mănânci cu atâta poftă după ce te las gravidă, poate că aş fi făcut-o mai devreme.

— Christian Grey! spun eu, rămânând cu gura căscată şi punând jos castronul cu fulgi.

— Nu te opri din mâncat, mă dojeneşte el.

— Christian, trebuie să discutăm despre asta.

— Ce-ar fi de discutat? O să fim părinţi,

ridică el din umeri, străduindu-se din răsputeri să pară degajat, dar pe chipul său nu se citeşte decât frica.

Dând tava la o parte, mă apropii de el şi îi cuprind mâinile în ale mele.

— Eşti speriat, şoptesc eu. Am înţeles.

Se uită la mine cu un aer impasibil şi cu ochi mari, iar mina tinerească de mai devreme îi dispare de pe chip.

— Şi eu sunt speriată, e normal, adaug eu tot în şoaptă.

— Oare ce fel de tată o să fiu? întreabă el cu glas scăzut, şi abia îi disting vorbele.

— Oh, Christian, îmi înăbuş eu un scâncet. Un tată care îşi toată silinţa. E tot ce poate face oricare dintre noi.

— Ana, nu ştiu dacă am să pot…

— Bineînţeles că o să poţi. Eşti iubitor, amuzant şi puternic. Şi o să impui limite. Copilului nostru n-o să-i lipsească nimic.

Stă nemişcat, uitându-se la mine cu o mină neîncrezătoare pe chipul său frumos.

— Da, ideal ar fi fost să mai aşteptăm, murmur eu. Să avem mai mult timp doar pentru noi doi. Dar o să fim trei şi o să creştem împreună. O să fim o familie. Iar copilul tău o să te iubească necondiţionat, la

fel ca mine.

Ochii mi se umezesc.

— Oh, Ana, şopteşte Christian cu nelinişte şi durere în glas. După ce am vorbit la telefon, am crezut că te-am pierdut. Apoi iarăşi am crezut că te-am pierdut, când te-am văzut întinsă în parcare, palidă, rece şi leşinată – mi-am văzut cu ochii toate spaimele... Dar iată cât de curajoasă şi puternică eşti... Reuşeşti să mă încurajezi şi pe mine... Şi încă mă iubeşti după tot ce am făcut.

— Da, te iubesc, Christian – cu disperare. Am să te iubesc întotdeauna.

Luându-mi uşor capul în palme, îmi şterge lacrimile cu policarii. Se uită la mine – ochi cenuşii aţintiţi în ochi albaştri –, şi nu văd decât teamă, uimire şi iubire.

— Şi eu te iubesc, murmură el, apoi mă sărută tandru, ca un bărbat care îşi adoră soţia. Am să mă străduiesc să fiu un tată bun, îmi şopteşte el pe buze.

— Ai să te străduieşti şi ai să reuşeşti. Şi să privim lucrurile în faţă: nu prea ai de ales, pentru că Punctuleţ şi cu mine n-o să plecăm nicăieri.

— Punctuleţ?

— Punctuleţ.

Ridică din sprâncene:

— Eu aveam în minte un alt nume – Junior.

— Atunci Junior.

— Dar îmi place şi Punctuleţ, zâmbeşte el sfios şi mă sărută încă o dată.

Capitolul 24

— Oricât aş vrea eu să te sărut toată ziua, ţi se răceşte micul dejun, îmi şopteşte el.

Se uită la mine cu un aer amuzat, dar acum are ochii mai întunecaţi şi mai senzuali. Dumnezeule mare, iar i s-a schimbat starea. Domnul Meu cel Schimbător.

— Mănâncă, îmi porunceşte el cu glas blând.

Înghit în sec ca răspuns la privirea lui arzătoare şi mă întind la loc în pat, având grijă să nu-mi smulg perfuzia din mână. Îmi întinde tava în faţă. Fulgii de ovăz cu lapte s-au răcit, dar clătitele încă sunt calde, întrucât au stat acoperite – ba chiar îmi lasă gura apă.

— Ştii, murmur eu printre înghiţituri, Punctuleţ s-ar putea să fie fată.

Christian îşi trece o mână prin păr.

— Două femei, ai? spune el alarmat, iar expresia senzuală îi dispare de pe chip.

Mama mă-sii!

— Ai vreo preferinţă?

— Preferinţă?

— Băiat sau fată?

Se încruntă.

— Vreau doar să fie sănătos, spune el cu glas scăzut, evident derutat de întrebare. Mănâncă, îmi porunceşte el, şi ştiu că încearcă să evite subiectul.

— Mănânc, mănânc… Doamne, stai calm, Grey!

Mă uit precaut la el. Colţurile ochilor îi sunt ridate de griji. A spus că o să-şi dea silinţa, dar ştiu că încă e speriat de copil. *Oh, Christian, şi eu sunt speriată.* Se aşează pe fotoliul de lângă pat, luând în mână un exemplar din Seattle Times.

— Iarăşi ai apărut în ziare, doamnă Grey, spune el cu amărăciune.

— Iarăşi?

— Presa de azi nu face decât să prezinte într-o formă nouă povestea de ieri, dar pare o relatare destul de exactă a faptelor. Vrei s-o citeşti?

Clatin din cap:

— Mănânc, citeşte-mi-o tu.

Zâmbeşte ironic şi începe să citească

articolul cu voce tare. Reportajul îi descrie pe Jack şi Elizabeth ca pe nişte Bonnie şi Clyde ai zilelor noastre, relatând pe scurt răpirea Miei, implicarea mea în salvarea ei şi faptul că Hyde şi cu mine suntem internaţi în acelaşi spital. De unde află presa toate detaliile astea? Trebuie s-o întreb pe Kate.

— Te rog, mai citeşte-mi ceva, îi spun lui Christian după ce termini articolul. Îmi place să te ascult.

Îmi face pe plac şi îmi citeşte un reportaj despre o prosperă afacere cu sendvişuri şi un articol despre faptul că Boeing a trebuit să amâne lansarea unui nou model de avion. Christian se încruntă în timp ce citeşte. Dar, ascultându-i vocea liniştitoare în timp ce mănânc şi ştiind că eu, Punctuleţul meu şi Mia suntem teferi cu toţii, trăiesc un minunat moment de linişte, în ciuda a tot ce s-a întâmplat în ultimele zile.

Înţeleg că soţul meu e speriat din pricina copilului, dar nu îmi dau seama de profunzimea fricii lui. Hotărăsc să vorbesc mai mult cu el despre asta. Să văd dacă pot să-l liniştesc. Ce mă uimeşte e că nu i-au lipsit modelele pozitive de părinţi: atât Grace, cât şi Carrick sunt părinţi exemplari, sau cel

puţin aşa pare. Poate că relaţia cu Scorpia Băgăcioasă l-a pervertit atât de mult. Mi-ar plăcea să pot crede asta, dar, de fapt, cred că are legătură cu mama lui naturală – cu toate că nici doamna Robinson nu i-a fost de mare ajutor. Îmi opresc şirul gândurilor, amintindu-mi o conversaţie purtată în şoaptă. La naiba! Se iveşte de la periferia memoriei, şi îmi dau seama că e din perioada când eram inconştientă. Christian stând de vorbă cu Grace. Dar amintirea se pierde în negura din mintea mea. *Of, e atât de frustrant.*

Mă întreb dacă o să-mi spună din proprie iniţiativă de ce s-a dus să se vadă cu ea sau va trebui să-l trag de limbă. Mă pregătesc să-l întreb, dar se aud ciocănituri în uşă.

Detectivul Clark intră în salon cu un zâmbet reţinut, dând de înţeles că regretă deranjul. Şi chiar are motive să-i pară rău; când îl văd, inima mi se strânge.

— Domnule Grey, doamnă Grey. Vă întrerup?

— Da, pufneşte Christian.

Dar Clark nu-l ia în seamă.

— Îmi pare bine că v-aţi trezit, doamnă Grey. Trebuie să vă pun câteva întrebări

despre după-amiaza de joi. O simplă formalitate. E un moment potrivit?

— Sigur, bâigui eu, cu toate că nu vreau să-mi reamintesc evenimentele de joi.

— Soţia mea ar trebui să se odihnească, se zbârleşte Christian.

— N-o să dureze mult, domnule Grey. Şi în felul ăsta o să scăpaţi de mine mai repede.

Christian se ridică şi îi oferă fotoliul lui Clark, apoi ia loc pe pat, lângă mine, mă ia de mână şi mi-o strânge cu un aer liniştitor.

Clark îşi termini interogatoriul în jumătate de oră. N-am aflat nimic nou, dar i-am povestit evenimentele de joi cu glas ezitant, iar Christian s-a albit la faţă şi a făcut grimase la anumite părţi.

— Mi-aş dori să fi ţintit mai sus, mormăie Christian.

— Doamna Grey ar fi făcut un serviciu femeilor din întreaga lume, încuviinţează detectivul.

Ce?

— Vă mulţumesc, doamnă Grey. Asta-i tot deocamdată.

— N-o să-l mai puneţi în libertate, nu-i aşa?

— Cred că de data asta nu va mai obţine

eliberarea pe cauţiune.

— Ştim cine i-a plătit cauţiunea? întreabă Christian.

— Nu, domnule Grey. Plata a fost făcută confidenţial.

Christian se încruntă, dar cred că are în minte câteva persoane care ar fi putut face asta. Clark se ridică să plece chiar în clipa când intră în cameră dr. Singh şi doi rezidenţi.

După o examinare amănunţită, dr. Singh decide că pot merge acasă. Christian respiră uşurat.

— Doamnă Grey, va trebui să fiţi atentă la înrăutăţirea durerilor de cap şi la înceţoşarea vederii. Dacă veţi constata vreunul dintre aceste simptome, să veniţi imediat la spital.

Încuviinţez din cap, încercând să-mi stăpânesc bucuria că mă întorc acasă. Dr. Singh dă să plece, iar Christian o roagă să stea de vorbă cu ea pe coridor, dar lasă uşa întredeschisă. Nu-i aud întrebarea, dar doctoriţa îi răspunde zâmbind:

— Da, domnule Grey, e în regulă.

Christian surâde şi se întoarce în salon cu un aer bucuros.

— Despre ce era vorba?

— Despre sex, răspunde el cu un zâmbet lasciv.

Oh. Mă înroşesc.

— Şi?

— Eşti numai bună pentru sex, rânjeşte el.

Oh, Christian!

— Mă doare capul, îi răspund eu cu un rânjet.

— Ştiu. O să fii intangibilă o vreme. Doar am întrebat.

Intangibilă? Mă încrunt, simţind o uşoară undă de dezamăgire. Nu sunt sigură că vreau să fiu intangibilă.

Sora Nora intră în salon să-mi scoată perfuzia şi îi aruncă lui Christian o privire încruntată. E una dintre puţinele femei care sunt imune la farmecul lui. Răsuflu uşurată când iese cu suportul pentru perfuzii.

— Mergem acasă? mă întreabă Christian.

— Mai întâi aş vrea să-l văd pe Ray.

— Sigur.

— Ştie că sunt însărcinată?

— M-am gândit că vrei să-i spui tu însăţi. Nu i-am spus nici mamei tale.

— Mulţumesc, zâmbesc eu, recunoscătoare că nu mi-a furat vestea-trăsnet pe care urmează să le-o dau.

— Mama mea ştie, adaugă el. Ţi-a văzut fişa medicală. A aflat şi tata. În rest, nu mai ştie nimeni. Mama a zis că, de obicei, cuplurile aşteaptă vreo douăsprezece săptămâni înainte să dea vestea… să fie sigure, îmi explică el, ridicând din umeri.

— Nu cred că sunt pregătită să-i spun lui Ray.

— Trebuie să te previn, e al naibii de supărat. Mi-a zis că ar trebui să-ţi dau o bătaie la fund.

Ce? Christian izbucneşte în râs când îmi vede expresia îngrozită.

— I-am spus că aş fi mai mult decât încântat să-i fac pe plac.

— Nu pot să cred! protestez eu, deşi îmi vine în minte ecoul unei conversaţii şoptite – da, Ray a fost aici în timp ce eram inconştientă…

Christian îmi face cu ochiul:

— Uite, Taylor ţi-a adus nişte haine curate. Te ajut să te îmbraci.

După cum m-a prevenit Christian, Ray e furios. Nu-mi amintesc să-l fi văzut vreodată atât de supărat. În mod înţelept, Christian a hotărât să ne lase singuri. Deşi e taciturn de obicei, Ray îşi umple salonul cu mustrări la

adresa mea, certându-mă pentru comportamentul iresponsabil. Iarăşi am doisprezece ani.

Oh, tată, te rog să te linişteşti. Supărarea nu-ţi face bine la presiunea arterială.

— Şi a trebuit să suport şi reproşurile maică-tii, mormăie el dând din mâini cu un aer exasperat.

— Tată, îmi pare rău.

— Şi bietul Christian! Nu l-am văzut niciodată aşa. Povestea asta l-a îmbătrânit. Amândoi am îmbătrânit câţiva ani în ultimele două zile.

— Ray, îmi pare rău.

— Maică-ta aşteaptă s-o suni, adaugă el pe un ton mai liniştit.

Îl sărut pe obraz şi, în cele din urmă, îşi încheie tirada.

— Am s-o sun. Îmi pare foarte rău. Dar mersi că m-ai învăţat să trag.

Se uită la mine cu o mândrie paternă prost camuflată.

— Mă bucur că ai ţintă bună, spune el cu un aer posac. Iar acum, du-te acasă şi odihneşte-te.

— Arăţi bine, tată, încerc eu să schimb subiectul.

— Iar tu eşti palidă.

Frica lui iese brusc la iveală. Chipul său capătă expresia pe care o avea Christian aseară.

— Mă simt bine, spun eu, luându-l de mână. Promit că n-am să mai fac niciodată aşa ceva.

Mă strânge de mână şi mă ia în braţe.

— Dacă ai fi păţit ceva… şopteşte el cu glas răguşit, şi ochii i se umezesc.

Nu sunt obişnuit ca tatăl meu vitreg să-şi arate emoţiile.

— Tată, n-am păţit nimic. Nimic care să nu poată fi vindecat cu un duş fierbinte.

Ieşim pe uşa din spate a spitalului, ca să evităm paparazzii adunaţi la intrarea din faţă, iar Taylor ne conduce la SUV.

Urcăm în maşină, iar Christian nu spune nimic, în timp ce Sawyer porneşte spre casă. Evit privirea lui Sawyer care se uită la mine în retrovizor – mi-e jenă că l-am lăsat cu buza umflată în holul băncii. O sun pe mama, care plânge încontinuu. Mare parte din drumul spre casă mă străduiesc s-o liniştesc, iar în cele din urmă tuşesc, promiţându-i că îi vom face o vizită în curând. Cât timp stau de

vorbă cu ea, Christian mă ţine de mână, mângâindu-mi degetele cu policarul. E agitat… ceva nu-i dă pace.

— Ce s-a întâmplat? întreb eu când reuşesc să scap de mama.

— Welch vrea să mă vadă.

— Welch? De ce?

— A aflat ceva despre nenorocitu' ăla de Hyde, răspunde el cu dispreţ, şi simt un fior rece pe şira spinării. N-a vrut să-mi spună la telefon despre ce-i vorba.

— Oh.

— Se întoarce în după-amiaza asta de la Detroit.

— Crezi că a descoperit o legătură?

Christian aprobă printr-o mişcare a capului.

— Ce crezi că ar putea fi?

— Habar n-am, se încruntă el cu un aer nedumerit.

Taylor intră în garajul de la Escala şi opreşte lângă lift, aşteptând să coborâm, apoi se duce să parcheze. În garaj suntem feriţi de fotografii care aşteaptă la intrarea în clădire. Christian mă ajută să cobor din maşină şi, ţinându-mă pe după mijloc, mă conduce la lift.

— Îţi pare bine că te întorci acasă?

— Da, şoptesc eu.

Dar când intru în cabina familiară a liftului, mă copleşeşte brusc gravitatea întâmplărilor prin care am trecut, şi încep să tremur.

— Hei… murmură Christian, luându-mă în braţe. Eşti acasă. Eşti în siguranţă, spune el şi mă sărută pe păr.

— Oh, Christian.

Un zăgaz pe care nici nu-l bănuiam se rupe în adâncul meu şi izbucnesc în plâns.

— Sst… şopteşte Christian, lipindu-mi capul de pieptul lui.

Dar e prea târziu. Plâng în hohote cu fruntea sprijinită de tricoul lui, amintindu-mi loviturile lui Jack – „Asta e pentru SIP, curvo!" –, cum i-am spus lui Christian că îl părăsesc – „Mă părăseşti?" – şi frica mea paralizantă: frica pentru Mia, pentru mine şi pentru Punctuleţ.

Când se deschid uşile liftului, Christian mă ia în braţe ca pe un copil şi iese în holul de la intrare. Îmi petrec braţele în jurul gâtuit său plângând liniştit.

Mă duce în baia noastră şi mă aşează cu grijă pe scaun.

— Baie? mă întreabă el.

Clatin din cap. Nu… nu… nu ca pe Leila.

— Duş?

Vocea lui e plină de îngrijorare.

Încuviinţez din cap printre lacrimi. Vreau să dau jos murdăria strânsă în ultimele zile, să spăl amintirea loviturilor lui Jack. „Curvo parvenită!”. Hohotesc în palme, în timp ce zgomotul duşului umple baia.

— Hei, susură Christian şi, îngenunchind în faţa mea, îmi depărtează palmele de pe obrajii brăzdaţi de lacrimi şi îmi cuprinde faţa în mâini.

Mă uit în ochii lui, clipind ca să îndepărtez lacrimile care îmi înceţoşează privirea.

— Eşti în siguranţă. Amândoi sunteţi în siguranţă, şopteşte el.

Punctuleţ şi cu mine. Ochii mi se umezesc din nou.

— Opreşte-te. Nu suport să te văd plângând, spune el cu glas răguşit.

Degetele lui mari îmi şterg obrajii, dar lacrimile nu contenesc.

— Îmi pare rău. Christian. Îmi pare rău pentru tot. Pentru că te-am îngrijorat, pentru că am pus totul în pericol… pentru lucrurile pe care le-am spus.

— Șșș, iubito, mă sărută el pe frunte. Îmi pare rău. Pentru tangou e nevoie de doi Ana, adaugă el cu un zâmbet strâmb. Mă rog, așa spune mama tot timpul. Și eu am spus și am făcut lucruri de care nu sunt mândru.

Ochii lui cenușii au o expresie tristă și spășită.

— Hai să te dezbrăcăm, spune el cu glas blând.

Mă șterg nas cu dosul palmei, iar el mă sărută încă o dată pe frunte.

Apoi mă dezbracă repede, trăgându-mi cu grijă tricoul peste cap. Dar nu mă mai doare capul așa de tare. Ducându-mă la duș, își da jos hainele într-un timp record, apoi vine lângă mine, sub ploaia de apă fierbinte. Mă ia în brațe și mă ține lipită de el o vreme îndelungată, în timp ce apa se revarsă liniștitor peste noi.

Eu plâng la pieptul său, iar el mă sărută din când în când pe păr și mă leagănă ușor sub apa caldă. Îi simt pielea pe pielea mea și părul de pe piept pe obraz… bărbatul pe care îl iubesc… acest bărbat frumos și neîncrezător în forțele proprii, pe care aș fi putut să-l pierd din pricina nesăbuinței mele. E un gând dureros, care îmi dă fiori, dar sunt

recunoscătoare că încă e alături de mine, în ciuda a tot ce s-a întâmplat.

Are să-mi dea câteva explicaţii, dar acum nu vreau decât să mă bucur de braţele sale protectoare şi liniştitoare în jurul meu. Şi îmi dau seama că explicaţiile trebuie să mi le dea din proprie iniţiativă. Nu pot să-l forţez – iniţiativa trebuie să fie a lui. Nu vreau să mă transform într-o soţie cicălitoare, care încearcă să smulgă mărturisiri cu cleştele de la soţul ei. Ar fi epuizant. Ştiu că mă iubeşte. Ştiu că mă iubeşte mai mult decât a iubit vreodată pe altcineva, şi pentru moment, asta e suficient. E un gând eliberator. Mă opresc din plâns şi fac un pas în spate.

— Te simţi mai bine? mă întreabă el.

Dau aprobator din cap.

— Bine. Acum, dă-mi voie să mă uit la tine, spune el şi, preţ de o clipă, nu-mi dau seama la ce se referă.

Dar Christian mă ia de mână şi îmi examinează braţul pe care am căzut când m-a lovit Jack. Am vânătăi pe umăr şi zgârieturi pe cot şi pe încheietura mâinii. Le sărută pe fiecare în parte, apoi ia de pe policioară un burete moale şi gelul de duş, iar mirosul familiar de iasomie îmi umple nările.

— Întoarce-te, spune el şi începe să-mi spele cu grijă braţul rănit, apoi gâtul, umerii, spatele şi celălalt umăr.

Mă întoarce cu umărul spre el şi îşi plimbă degetele lungi pe coastele mele, iar când ajunge la vânătaia de pe şold, mă crispez. Privirea i se întunecă, iar buzele i se strâng, oftând printre dinţi cu furie.

— Nu mă doare, murmur eu, încercând să-l liniştesc.

Mă fixează cu ochii lui scăpărători.

— Aş vrea să-l omor. Aproape am făcut-o, şopteşte el criptic.

Mă încrunt, iar expresia lui sumbră îmi dă fiori. Mai pune nişte gel de duş pe burete şi, cu o tandreţe înduioşătoare, îmi spală coastele şi fesele, apoi picioarele, aşezându-se în genunchi. Face o pauză să se uite cu atenţie la genunchi, mângâindu-mi vânătaia cu buzele, apoi continuă să-mi spele gambele şi picioarele. Întind mâna şi îl mângâi pe cap, trecându-mi degetele prin părul lui. Se ridică în picioare şi îşi plimbă degetele pe vânătaia de pe coaste.

— Oh, iubito, oftează el cu durere în glas, iar pe chip i se aşterne o mină furioasă.

— Mă simt bine, spun eu, trăgându-i capul

spre mine şi sărutându-l pe gură.

Ezită să-mi răspundă la sărut, dar când limba mea se întâlneşte cu a lui, trupul i se lipeşte de al meu.

— Nu, îmi şopteşte el după o clipă, dându-se în spate. Hai să te spălăm.

Are o mină sobră. *La naiba... Vor*beşte serios. Ţugui buzele, iar atmosfera dintre noi se înseninează într-o clipă. Surâde şi mă sărută scurt.

— Te spălăm, accentuează el. Nu te murdărim.

— Îmi place să fiu murdară...

— Şi mie, doamnă Grey. Dar nu aici, nu acum.

Ia şamponul şi, înainte să-l pot convinge să facem altceva, începe să-mi spele părul.

Şi mie îmi place să curată. Mă simt revigorată şi nu ştiu dacă e de la duş, de la plâns sau de la hotărârea de a nu-l mai trage de limbă. Mă înfăşoară într-un prosop mare, apoi îşi leagă unul în jurul şoldurilor, în timp ce eu îmi şterg părul cu mişcări precaute. Încă mă doare capul, dar e o durere surdă şi persistentă, uşor de suportat. Am nişte analgezice de la dr. Singh, dar mi-a zis să nu

le iau decât dacă am mare nevoie de ele.

În timp ce îmi şterg părul, mă gândesc la Elizabeth.

— Tot nu înţeleg cum de s-a înhăitat Elizabeth cu Jack.

— Eu înţeleg, murmură Christian pe un ton sumbru.

Deci ştie. Mă încrunt la el, dar când îi văd trupul, mintea îmi zboară în altă parte. Christian îşi şterge părul cu un prosop, iar pieptul şi umerii încă îi sunt presăraţi cu picături de apă ce strălucesc în lumina becurilor cu halogen. Face o pauză şi zâmbeşte.

— Admiri priveliştea?

— Cum ţi-ai dat seama? întreb eu, încercând să ignor faptul că am fost prinsă holbându-mă la soţul meu.

— Că admiri priveliştea? mă tachinează el.

— Nu, îl dojenesc eu. De unde ştii ce motive a avut Elizabeth.

— Mi-a sugerat detectivul Clark.

Mă uit la el cu o mină întrebătoare şi îmi vine în minte o altă amintire vagă din perioada cât am fost inconştientă. Clark era în salon. Mi-aş dori să-mi pot aminti ce a spus atunci.

— Hyde avea înregistrări video. Cu toate asistentele lui. Pe mai multe stick-uri USB.

Ce? Mă încrunt, simţind că mi se strânge pielea pe frunte.

— Înregistrări în care i-o trage lui Elizabeth şi tuturor asistentelor lui.

Oh!

— Exact. Material pentru şantaj. Îi place sexul brutal, se încruntă Christian, iar pe chip i se aşterne o expresie dezorientată, care apoi face loc dezgustului.

Se face palid la faţă, dezgustul său transformându-se în dispreţ faţă de sine. Bineînţeles, şi lui Christian îi place sexul brutal.

— Nu te gândi la asta.

Vorbele mi se desprind de pe buze înainte să le pot opri, iar Christian se încruntă.

— La ce să nu mă gândesc? întreabă el, rămânând nemişcat şi uitându-se la mine cu nelinişte.

— Nu semeni deloc cu el.

Expresia ochilor lui se înăspreşte, dar nu spune nimic, confirmându-mi că exact la asta se gândea.

— Nu semeni cu el, repet eu pe un ton ferm.

— Suntem făcuţi din acelaşi aluat.

— Ba nu, ripostez eu, deşi înţeleg de ce ar putea crede asta.

Îmi aduc aminte ce mi-a spus când zburam spre Aspen: *Tatăl lui a murit în urma unei bătăi într-un bar, iar mama şi-ar fi înecat amarul în băutură. Hyde a fost în mai multe orfelinate… şi a intrat în tot felul de necazuri. Mai ales pentru că fura maşini. A stat o vreme la şcoala de corecţie.*

— Amândoi aveţi un trecut zbuciumat şi amândoi v-aţi născut la Detroit. Asta-i tot. Christian, spun eu, sprijinind mâinile în şold, cu pumnii încleştaţi.

— Ana, încrederea ta în mine e emoţionantă, mai ales în lumina ultimelor zile. O să aflăm mai multe când o să vină Welch, încheie el, expediind subiectul.

— Christian…

Dar mă opreşte cu o sărutare.

— Ajunge, şopteşte el, şi îmi amintesc hotărârea de a nu-l mai trage de limbă.

— Şi nu te bosumfla, adaugă el. Vino, lasă-mă să-ţi usuc părul.

Şi îmi dau seama că e un subiect închis.

După ce mă îmbrac cu un tricou şi nişte pantaloni de trening, mă aşez între picioarele

lui Christian, iar el îmi usucă părul.

— Detectivul Clark ţi-a mai zis ceva cât am fost inconştientă?

— Din câte îmi amintesc, nu.

— Am auzit câteva dintre conversaţiile tale.

Peria mi se opreşte în păr.

— Serios? întreabă el pe un ton dezinvolt.

— Da. Pe cele cu Ray, cu tatăl tău, cu detectivul Clark… cu mama ta.

— Şi cu Kate?

— A venit şi Kate?

— Da, ţi-a făcut o scurtă vizită. Şi ea e supărată pe tine.

Mă răsucesc în poala lui.

— Termină cu porcăria asta – *toată lumea e supărată pe Ana!*

— Ăsta e adevărul, răspunde el, uimit de izbucnirea mea.

— Da, am fost nesăbuită, dar sora ta era în pericol.

Chipul i se înnegurează.

— Da, aşa este.

Opreşte uscătorul de păr şi îl pune pe pat, apoi mă apucă de bărbie.

— Mulţumesc, spune el, luându-mă prin surprindere. Dar gata cu nesăbuinţa. Pentru că data viitoare, am să-ţi trag o bătaie la fund

de o să vezi stele verzi.

Rămân cu gura căscată.

— N-ai face una ca asta!

— Ba da, spune el serios.

Sfinte Sisoe! Al naibii de serios.

— Am permisiune de la taică-tu, rânjeşte el.

Mă tachinează. Sau nu? Mă năpustesc asupra lui, dar se răsuceşte în aşa fel încât cad pe pat, în braţele lui. Când aterizez, simt o durere ascuţită în coaste şi mă crispez.

Christian se albeşte la faţă.

— Fii cuminte! mă dojeneşte el, înfuriindu-se preţ de o clipă.

— Scuze, bâigui eu, mângâindu-l pe obraz.

Îmi mângâie palma cu nasul, apoi o sărută tandru.

— Zău, Ana, chiar nu te îngrijeşti deloc de siguranţa ta.

Ridică marginea tricoului, aşezându-şi mâna pe pântecele meu, şi mi se taie respiraţia.

— Acum, nu mai e vorba doar de tine, şopteşte el, plimbându-şi degetele de-a lungul beteliei pantalonilor de trening.

Dorinţa fierbinte îmi explodează în vene. Gem uşor şi Christian se încordează,

oprindu-şi degetele şi uitându-se în ochii mei. Ridici mâna şi îmi dă o şuviţă pe după ureche.

— Nu, şopteşte el.

Ce?

— Nu te uita aşa la mine. Ţi-am văzut vânătăile. Şi răspunsul e nu, spune el ferm şi mă sărută pe frunte.

— Christian, mă tânguiesc eu, zvârcolindu-mă.

— Nu. Hai la culcare.

Se ridică în picioare.

— La culcare?

— Ai nevoie de odihnă.

— Am nevoie de tine.

Închide ochii şi clatină din cap, ca şi cum ar face un mare efort de voinţă. Când îi redeschide, în ochi i se citeşte o hotărâre fermă.

— Fă ce ţi se spune, Ana.

Sunt tentată să-mi dau jos hainele, dar îmi amintesc de vânătăi şi îmi dau seama că nu aşa am să-l fac să se răzgândească. În cele din urmă, încuviinţez din cap.

— Bine, spun eu, ţuguind exagerat buzele.

Christian surâde amuzat:

— O să-ţi aduc ceva de mâncare.

— Te duci să găteşti?! exclam eu, iar el râde.

— Mă duc să-ţi încălzesc ceva. A gătit doamna Jones.

— Christian, îmi încălzesc singură. Mă simt bine. Mai adineauri voiam şi facem sex, aşa că pot să merg.

Mă ridic cu greutate, încercând să-mi ascund grimasa pricinuită de coastele umflate.

— În pat! îmi porunceşte el cu ochi scăpărători, făcându-mi semn spre pernă.

— Hai şi tu, murmur eu, dorindu-mi să fi fost îmbrăcată cu ceva un pic mai tentant decât pantaloni de trening şi un tricou.

— Ana, la culcare. Acum.

Mă încrunt la el, apoi mă ridic în capul oaselor, îmi dau jos pantalonii şi îi arunc nepăsător pe podea, uitându-mă la el cu un aer încruntat. Christian zâmbeşte discret şi ridică pătura de pe pat.

— Ai auzit ce-a zis dr. Singh. Trebuie să te odihneşti, spune el cu glas mai blând.

Mă bag în pat şi pun mâinile în sân cu un aer nemulţumit.

— Aşteaptă-mă aici, spune el amuzat.

Mă încrunt şi mai tare.

Tocana cu pui a doamnei Jones e, fără îndoială, una dintre mâncărurile mele preferate. Christian mănâncă împreună cu mine, stând turceşte în mijlocul patului.

— A fost foarte bine încălzită, zâmbesc eu superior, iar el surâde. Sunt sătulă şi somnoroasă. Oare ăsta era planul lui?

— Arăţi obosită, spune el, luându-mi tava.

— Chiar sunt.

— Bine. Atunci dormi, mă sărută el. Eu mai am nişte treabă. O să lucrez aici, dacă n-ai nimic împotrivă.

Încuviinţez din cap, luptând fără succes cu pleoapele mele îngreunate. Habar n-aveam că tocăniţa de pui poate să fie atât de epuizantă.

Când mă trezesc, e deja seară. Lumina palidă a amurgului inundă camera. Christian stă pe fotoliu, uitându-se la mine, iar ochii săi cenuşii scânteiază în semiîntuneric. Ţine în mână nişte hârtii şi e palid la faţă.

Sfinte Sisoe!

— Ce s-a întâmplat? întreb eu imediat, ridicându-mă în capul oaselor fără să iau în seamă durerile de coaste.

— Welch tocmai a plecat.

La naiba!

— Şi?

— Am trăit cu nenorocitu' ăla, şopteşte el.

— Ai trăit cu el? Cu Jack?

Încuviinţează din cap cu ochi mari.

— Sunteţi rude?

— Nu, slavă Domnului!

Mă ridic în capul oaselor şi dau pătura la o parte, invitându-l lângă mine şi, spre surprinderea mea, nu ezită. Îşi dă jos pantofii şi se vâră lângă mine. Mă cuprinde cu un braţ, apoi se ghemuieşte şi îşi aşează capul în poala mea. Sunt uluită. *Ce înseamnă asta?*

— Nu înţeleg, murmur eu, trecându-mi degetele prin părul lui şi uitându-mă la el.

Christian închide ochii, iar fruntea i se încruntă, ca şi când ar încerca să-şi aducă aminte.

— După ce am fost descoperit în casa prostituatei narcomane, am fost dat în grija autorităţilor din Michigan înainte să fiu înfiat de Carrick şi Grace. O vreme, am fost încredinţat unei familii, dar nu ţin minte nimic din perioada aia.

Sunt derutată. Christian a fost încredinţat unei familii? E o noutate pentru amândoi.

— Cât timp? şoptesc eu.

— Vreo două luni. Nu-mi aduc aminte.

— Ai discutat despre asta cu Carrick şi Grace?

— Nu.

— Poate că ar fi bine. Te-ar putea ajuta să umpli spaţiile goale din memoria ta.

Mă strânge în braţe.

— Poftim, spune el, întinzându-mi hârtiile pe care le ţine în mână şi care se dovedesc a fi două fotografii.

Le iau şi aprind veioza de pe noptieră să le pot examina în detaliu. Prima înfăţişează o casă dărăpănată cu uşa de la intrare de culoare galbenă şi cu o fereastră triunghiulară în pod, între cele două ape ale acoperişului. Are o verandă şi o mică grădină în faţă. E o casă banală.

Cea de-a doua fotografie înfăţişează o familie. La prima vedere, e o familie obişnuită de muncitori: un bărbat cu soţia lui, probabil, şi copiii lor. Cei doi adulţi sunt îmbrăcaţi cu tricouri demodate şi spălăcite. Au cam patruzeci de ani. Femeia are păr blond, prins la spate, iar bărbatul e tuns foarte scurt, şi amândoi surâd călduros spre obiectiv. Bărbatul are o mână petrecută pe

după umerii unei adolescente bosumflate. Mă uit cu atenţie la ceilalţi copii: doi băieţi – gemeni identici de vreo doisprezece ani – cu păr blond deschis care zâmbesc spre aparat; mai e un băiat – e mai mic, are păr roşcat şi stă încruntat; iar în spatele lor se ascunde un băieţel cu păr roşcat şi ochi cenuşii – are ochii mari şi e speriat, poartă haine neasortate şi ţine în mână o păturică murdară.

La naiba!

— Asta eşti tu, şoptesc eu, simţind că mi se pune un nod în gât.

Ştiu că avea patru ani când i-a murit mama. Dar băieţelul din fotografie pare mult mai mic. Probabil suferea de subnutriţie. Îmi înăbuş un scâncet, şi ochii mi se umplu de lacrimi. *Vai, dragul meu Cincizeci de Vicii.*

Christian încuviinţează din cap:

— Da, sunt eu.

— Welch ţi-a adus fotografiile astea?

— Da. Nu-mi amintesc nimic din toate astea, spune el cu o voce stinsă şi liniştită.

— Nu ţii minte să fi fost încredinţat unei familii? De ce ai ţine minte? Christian, s-a întâmplat cu mult timp în urmă. Asta te îngrijorează?

— Îmi amintesc alte lucruri, de dinainte şi de după ce am trăit cu familia asta. Ţin minte când i-am cunoscut pe Grace şi Carrick, de exemplu. Dar nimic din perioada aceea… e ca şi cum a fi ştearsă cu buretele.

Inima mi se strânge şi încep să înţeleg. Dragul meu maniac al controlului vrea ca totul să fie la locul său, iar acum a aflat că îi lipseşte o bucăţică din puzzle.

— E şi Jack în fotografia asta?

— Da, e băiatul mai în vârstă.

Christian încă are ochii închişi, ţinându-se de mine ca şi cum aş fi o barcă de salvare. Îmi trec degetele prin părul lui şi mă uit la celălalt băiat din fotografie, care priveşte în obiectiv cu un aer încruntat arogant şi provocator. Îmi dau seama că e Jack. Dar e doar un copil, un băieţel de opt-nouă ani care îşi ascunde frica în spatele ostilităţii. Îmi aduc aminte ceva.

— Când m-a sunat să-mi spună că o are pe Mia, Jack mi-a zis şi că, dacă lucrurile ar fi stat altfel, ar fi putut fi el în locul tău.

Christian se înfioară:

— Nenorocitu' naibii!

— Cred că a făcut toate astea pentru că Grace şi Carrick te-au adoptat pe tine, nu pe

el?

— Cine ştie? spune el cu amărăciune. Mă doare în cur de el.

— Poate că, atunci când m-am dus la interviu, ştia că mă vedeam cu tine. Poate că tot timpul a avut în minte să mă seducă.

Simt că mi se ridică fierea în gâtlej.

— Nu cred, murmură Christian, deschizând ochii. Căutările lui în legătură cu familia mea au început abia la vreo săptămână după ce ai început să lucrezi la SIP. Barney a aflat data exactă. Şi, Ana, le-a futut pe toate asistentele lui şi le-a filmat.

Christian închide din nou ochii şi mă strânge în braţe cu putere. Stăpânindu-mi tremurul, încerc să-mi aduc aminte conversaţiile pe care le-am avut cu Hyde când am început să lucrez la SIP. În adâncul meu, ştiam că o să-mi aducă necazuri, dar nu mi-am luat în seama instinctele. Christian are dreptate, nu mă îngrijesc deloc de siguranţa mea. Îmi aduc aminte de cearta noastră în legătură cu plecarea mea la New York împreună cu Jack. Doamne, aş fi putut ajunge pe o casetă sexuală sordidă. Mi se face greaţă când mă gândesc. Şi dintr-o dată îmi amintesc de fotografiile pe care le făcea

Christian supuselor sale.

La naiba. „*Suntem făcuţi din acelaşi aluat.*" Ba nu, Christian, nu e adevărat, nu semeni deloc cu el. Încă e ghemuit în jurul meu ca un băieţel.

— Christian, cred că ar trebui să stai de vorbă cu Grace şi Carrick.

Nu vreau să-l mişc, aşa că mă răsucesc uşor şi mă întind pe pat, privindu-l în ochi.

Privirea lui cenuşie e dezorientată, amintindu-mi de băieţelul din fotografie.

— Dă-mi voie să-i sun, şoptesc eu, dar el clatină din cap. Te rog, îl implor eu.

Christian se uită ţintă la mine, iar ochii săi au o expresie chinuită şi nesigură. Pare să se gândească la cererea mea. Oh, Christian, te rog!

— Am să-i sun, şopteşte el.

— Bine. Putem să mergem la ei împreună sau poţi să te duci singur – cum vrei tu.

— Nu, or să vină ei pe la noi.

— De ce?

— Nu vreau să ieşi din casă.

— Christian, pot să fac o plimbare cu maşina.

— Nu, răspunde el pe un ton ferm, dar pe chip i se aşterne un zâmbet ironic. Oricum, e

sâmbătă seara, probabil că sunt plecaţi la un dineu.

— Sună-i. E limpede că te-a tulburat ce ai aflat. Ar putea să-ţi dea nişte lămuriri.

Mă uit la ceasul deşteptător. E aproape şapte seara.

Christian mă priveşte cu un aer impasibil.

— Bine, spune el, ca şi când i-aş fi lansat o provocare.

Ridicându-se în capul oaselor, pune mâna pe telefonul de pe noptieră.

Îl cuprind cu braţul pe după mijloc şi îmi sprijin capul de pieptul său, iar el formează numărul.

— Tată? spune el, surprins că tatăl său i-a răspuns. Ana se bine. Suntem acasă. Welch tocmai a plecat de la noi. A aflat legătura mea cu Jack… familia din Detroit căreia i-am fost încredinţaţi… Nu-mi aduc aminte nimic din perioada aia.

Christian rosteşte ultima propoziţie atât de încet, încât abia îi desluşesc vorbele. Îl îmbrăţişez, iar el mă strânge pe după umeri.

— Da… Vii?… Excelent! spune el, apoi închide. Sunt pe drum îmi explică el cu un aer surprins, şi îmi dau seama că probabil nu le-a cerut niciodată ajutorul.

— Ce bine. Ar trebui să mă îmbrac.

Braţul lui Christian se strânge în jurul meu:

— Nu pleca.

— Bine.

Mă ghemuiesc la pieptul său, uimită de cât de multe mi-a spus despre el – din proprie iniţiativă.

Christian şi cu mine îi întâmpinăm în pragul livingului, iar Grace mă ia uşor în braţe.

— Ana, Ana, draga mea Ana, şopteşte ea. I-ai salvat pe doi dintre copiii mei. Cum aş putea să te răsplătesc?

Mă înroşesc, emoţionată şi, în acelaşi timp, stânjenită de vorbele ei. Carrick mă îmbrăţişează şi el, sărutându-mă pe frunte.

Apoi mă înhaţă Mia, strivindu-mi coastele. Mă crispez şi icnesc, dar nu-şi dă seama.

— Mulţumesc că m-ai scăpat de nenorociţii ăia.

Christian se încruntă la ea:

— Mia! Ai grijă! O doare.

— Oh! Scuze!

— Nu-i nimic, murmur eu, răsuflând uşurată după ce îmi dă drumul.

Arată bine. E îmbrăcată impecabil: cu blugi negri strâmţi şi o bluză roz cu jabou. Îmi pare bine că m-am îmbrăcat cu o rochie largă şi pantofi fără toc – arăt rezonabil.

Năpustindu-se asupra lui Christian, Mia îl cuprinde pe după mijloc.

Apoi, fără să scoată un cuvânt, îi întinde fotografia lui Grace, iar ea icneşte şi, recunoscându-l imediat pe Christian, duce mâna la gură să-şi stăpânească emoţia. Carrick o cuprinde pe după umeri, uitându-se şi el la fotografie.

— Oh, dragul meu, şopteşte Grace, mângâind obrazul lui Christian.

Apare şi Taylor:

— Domnule Grey, au sosit domnişoara Kavanagh, fratele dumneaei şi fratele dumneavoastră.

Christian se încruntă.

— Mulţumesc, Taylor, bâiguie el uimit.

— L-am sunat pe Elliot şi i-am spus că venim pe la voi, surâde Mia. E o petrecere de bun-venit.

Îi arunc o privire înţelegătoare bietului meu soţ, în timp ce Grace şi Carrick se încruntă la Mia cu un aer exasperat.

— Ar fi bine să pregătim ceva de mâncat,

spun eu. Mia, îmi dai o mână de ajutor?

— Cu mare plăcere.

O conduc spre bucătărie, iar Christian îşi conduce părinţii în biroul lui.

Kate e copleşită de o furie îndreptată spre mine şi Christian, dar mai ales spre Jack şi Elizabeth.

— Ce-a fost *în capul tău*, Ana? mă întreabă pe un ton ridicat în bucătărie, făcându-i pe toţi cei din living să-şi întoarcă privirea spre noi.

— Kate, te rog! Toată lumea mi-a făcut morală pe tema asta! pufnesc eu.

Se încruntă la mine şi, preţ de o clipă, îmi închipui că urmează o lecţie marcă înregistrată Katherine Kavanagh despre cum să laşi pradă răpitorilor, dar în schimb, prietena mea mă ia în braţe.

— Doamne, uneori am impresia că n-ai deloc minte, Steele, şopteşte ea.

Mă sărută pe obraz cu lacrimi în ochi. *Kate!*

— Dacă ai şti câte griji mi-am făcut pentru tine, adaugă ea.

— Nu plânge, că încep şi eu.

Îmi dă drumul şi îşi şterge lacrimile cu un

aer stânjenit, apoi inspiră adânc, recăpătându-şi cumpătul.

— Să trecem şi la lucruri pozitive, continuă ea. Am stabilit când facem nunta. La anul, în mai. Şi bineînţeles că vreau să-mi fii domnişoară de onoare.

— Oh… Kate… Uau! Felicitări!

La naiba… Punctuleţ… Junior!

— Ce-i? mă întreabă ea, interpretându-mi greşit expresia.

— Ăă… mă bucur grozav pentru tine. În sfârşit, o veste bună.

O strâng în braţe. La naiba, la naiba, la naiba! Când o să se nască Punctuleţ? Calculez data în minte. Dr. Greene mi-a zis că sunt în săptămâna a patra sau a cincea. Deci cândva în mai? La naiba! Elliot îmi întinde un pahar de şampanie.

Mama mă-sii!

Christian iese din birou palid la faţă şi se întoarce în living cu părinţii săi. Face ochii mari când vede paharul din mâna mea.

— Kate, o salută el rece pe prietena mea.

— Christian, îi răspunde ea la fel de rece.

Oftez.

— Nu uita că iei medicamente, doamnă Grey, spune el, uitându-se la paharul din

mâna mea.

Mijesc ochii. *La naiba! Am chef să beau ceva.* Cu zâmbetul pe buze, Grace vine în bucătărie, luând un pahar din mâna lui Elliot.

— O gură n-are cum să dăuneze, şopteşte ea, făcându-mi conspirativ cu ochiul, şi dă noroc cu mine.

Christian se încruntă la amândouă, dar Elliot îi distrage atenţia, povestindu-i despre ultimul meci dintre Mariners şi Rangers.

Carrick ni se alătură în bucătărie, luându-ne pe după mijloc pe amândouă, iar Grace îl sărută pe obraz, apoi merge să ia loc pe canapea, alături de Mia.

— Cum se simte? îl întreb eu pe Carrick cu glas scăzut, uitându-ne amândoi din bucătărie la familia aşezată comod pe canapea.

Observ cu surprindere că Mia şi Ethan se ţin de mână.

— E tulburat, murmură Carrick pe un ton serios, iar fruntea i se încruntă. Ţine minte multe lucruri de pe vremea când trăia cu mama lui naturală – multe lucruri pe care mi-aş dori să le fi uitat. Dar despre perioada cât a fost încredinţat la familia din Detroit…

Face o pauză, apoi continuă:

— Sper că i-am fost de ajutor. Mă bucur că ne-a sunat. Mi-a zis că tu l-ai sfătuit.

Privirea lui Carrick se înseninează, iar eu ridic din umeri şi iau o gură de şampanie.

— Eşti o femeie foarte potrivită pentru el. Nu ascultă pe nimeni altcineva.

Mă încrunt. Nu cred că e adevărat. Îmi răsare în minte spectrul sumbru al Scorpiei Băgăcioase. În plus, Christian vorbeşte şi cu Grace. L-am auzit. Iarăşi mă simt frustrată preţ de o clipă, încercând să-mi amintesc conversaţia lor din perioada cât eram inconştientă – dar nu reuşesc nici de data asta.

— Vino să iei loc, Ana. Pari obosită. Sunt sigur că nu ne aşteptai în seara asta.

— Mă bucur să vă văd pe toţi, spun eu zâmbind.

Pentru că e adevărat – e minunat! Sunt un copil singur la părinţi care a intrat într-o familie mare şi sociabilă, şi îmi place grozav. Mă ghemuiesc lângă Christian.

— Doar o gură, şuieră el şi îmi ia paharul din mână.

— Da, Sire! flutur eu din gene, dezarmându-l complet îşi petrece braţul pe

după umerii mei şi revine la conversaţia despre baseball cu Ethan.

— Părinţii mei cred că faci minuni, mormăie Christian dând jos tricoul.

Sunt ghemuită în pat şi urmăresc numărul de striptease.

— Dar tu ştii că nu-i aşa, pufnesc eu ironic.

— Ah, nu ştiu, îşi dă el jos blugii.

— Te-au ajutat să-ţi umpli golurile din memorie?

— Pe unele dintre ele, da. Am locuit la familia Collier două luni cât timp mama şi tata au aşteptat să fie întocmite actele. Deja îl înfiaseră pe Elliot, deci erau eligibili pentru adopţie, dar legea prevede o perioadă de aşteptare – autorităţile voiau să vadă dacă nu cumva apărea vreo rudă care să mă revendice.

— Ce părere ai despre asta? şoptesc eu.

Se încruntă.

— Despre faptul că n-am nicio rudă în viaţă? Mă doare în cur. Dacă ar fi fost şi rudele la fel ca prostituata narcomană… spune el, clătinând din cap cu dezgust.

Oh, Christian! Erai copil şi îţi iubeai mama.

Îşi ia pe el pantalonii de pijama, urcă în

pat şi mă ia cu grijă în braţe.

— Încep să-mi aduc aminte perioada aia. Îmi aduc aminte mâncarea de acolo. Doamna Collier se pricepea la gătit. Şi măcar acum ştim ce avea nenorocitu' ăla cu familia mea, adaugă el, trecându-şi mâna prin păr. La dracu'! spune el brusc, întorcându-se cu faţa la mine şi uitându-se în ochii mei.

— Ce-i?

— Acum se leagă lucrurile! exclamă el cu un aer edificat.

— La ce te referi?

— Puişor! Doamna Collier îmi spunea Puişor.

Mă încrunt.

— Şi cum adică se leagă lucrurile?

— Biletul, spune el, uitându-se la mine. Biletul de răscumpărare pe care mi l-a trimis nenorocitu' suna cam aşa: „Ştii cine sunt? Pentru că eu ştiu cine eşti, Puişor".

Eu n-am impresia că lucrurile s-ar lega.

— E dintr-o carte pentru copii. Doamne! Era în casă la familia Collier. Se numea… „Tu eşti mama mea?" Uau! exclamă el cu ochi mari. Îmi plăcea grozav cartea aia.

Oh, ştiu cartea. Inima îmi tresare – Domnul meu Învechit în Rele!

— Doamna Collier îmi citea din ea.

Nu ştiu ce să spun.

— Dumnezeule mare! Deci ştia… nenorocitu' ştia.

— O să-i spui detectivului?

— Da, sigur. Cine ştie ce o să descopere detectivul Clark pe baza acestui detaliu, spune el, apoi clatină din cap, ca şi cum ar încerca să-şi limpezească mintea. Oricum, mulţumesc pentru seara asta.

Uau! Schimbare de direcţie.

— Pentru ce?

— Pentru că ai pregătit ceva de mâncare pentru ai mei într-un timp atât de scurt.

— Nu mie trebuie să-mi mulţumeşti, ci Miei şi doamnei Jones. Ţine cămara bine aprovizionată.

Clatină din cap ca şi când ar fi exasperat. De mine? De ce?

— Cum te simţi, doamnă Grey?

— Bine. Tu cum te simţi?

— Bine, se încruntă el, neînţelegându-mi preocuparea.

Oh… păi atunci… îmi plimb degetele pe pântecele lui, până la dâra de păr ce i se înalţă dinspre pubis.

Izbucneşte în râs şi mă apucă de mână:

— Oh, nu. Să nu-ţi vină vreo idee.

Mă bosumflu, iar el oftează.

— Ana, Ana, Ana, ce mă fac eu cu tine? mă sărută el pe păr.

— Chiar am o idee, mă zvârcolesc eu sub el, dar imediat renunţ din pricina durerii ce radiază dinspre coastele învineţite.

— Iubito, ai avut o zi încărcată. În plus, am o poveste de adormit copiii pentru tine.

Oh?

— Ai vrut să ştii…

Se opreşte, închide ochii şi înghite în sec. Simt că mi se zbârleşte părul. *La naiba!*

Începe cu glas blând:

— Imaginează-ţi un adolescent care încearcă să câştige nişte bani ca să-şi poată susţine în secret obiceiul de a bea.

Se întoarce pe o parte, cu faţa spre mine şi se uită în ochii mei.

— Într-o bună zi, eram în curtea din spate a familiei Lincoln strângând molozul şi gunoaiele din anexa pe care doamna Lincoln tocmai o adăugase casei lor…

Dumnezeule mare… a hotărât să-mi povestească.

Capitolul 25

Abia mai pot să respir. Oare vreau să aud ce are de spus? Christian închide ochii şi înghite în sec. Când îi deschide din nou, sunt strălucitori, dar stânjeniţi, plini de amintiri tulburătoare.

— Era o zi fierbinte de vară. Munceam din greu.

Pufneşte şi clatină din cap, brusc amuzat.

— Era o muncă epuizantă să car toate gunoaiele alea. Lucram singur, iar Ele… doamna Robinson a apărut ca din senin şi mi-a adus nişte limonadă. Am schimbat câteva vorbe, iar eu am făcut o remarcă ironică… şi ea mi-a dat o palmă. M-a lovit cu multă putere.

În mod inconştient, duce mâna la faţă şi îşi mângâie obrazul, iar ochii i se întunecă. *Dumnezeule mare!*

— Dar apoi m-a sărutat. Iar când a terminat, mi-a dat iarăşi o palmă.

Christian clipeşte, părând în continuare

derutat, chiar şi după atâta timp.

— Nu mai fusesem sărutat aşa niciodată. Nici lovit în felul ăla.

Oh. Deci s-a dat la el. La un puşti.

— Vrei să continui? întreabă Christian.

Da… Nu.

— Numai dacă vrei să-mi povesteşti, spun eu cu glas scăzut, minţindu-l în faţă şi simţind că mi se învârte capul.

— Încerc să te ajut să înţelegi.

Încuviinţez din cap într-un mod care sper că e încurajator, deşi îmi închipui că arăt ca o statuie – nemişcată, şocată şi cu ochii mari.

Se încruntă şi se uită cu atenţie la mine, încercând să-mi ghicească starea. Apoi se întoarce pe spate şi îşi aţinteşte privirea în tavan.

— Bineînţeles că în clipa aia eram derutat şi furios şi al naibii de excitat. Când o femeie mai în vârstă şi foarte sexy se dă la tine…

Clatină din cap, ca şi cum nici acum nu-i vine să creadă.

Sexy? Mi se face greaţă.

— Apoi s-a întors în casă, lăsându-mă singur în curtea din spate. S-a purtat ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat. Eram complet debusolat. Aşa că mi-am continuat

lucrul, cărând moloz şi alte resturi într-o ladă de gunoi. În seara aia, când am plecat, mi-a cerut să vin şi a doua zi. N-a scos o vorbă despre ce s-a întâmplat. Aşa că a doua zi m-am dus iar. Abia aşteptam s-o revăd, şopteşte el, ca şi cum ar fi o mărturisire întunecată – sincer, chiar aşa este.

— Nu m-a atins când m-a sărutat, murmură el, întorcând capul şi uitându-se în ochii mei. Trebuie să înţelegi… viaţa mea era un adevărat iad. Inspir adânc. Eram o erecţie ambulantă, aveam cincisprezece ani, eram înalt pentru vârsta mea, iar hormonii îmi urlau în vene. Fetele de la şcoală…

Se opreşte, dar am înţeles imaginea de ansamblu: un adolescent speriat şi singuratic, dar atrăgător. Mi se strânge inima.

— Eram furios, al dracului de furios pe toată lumea, pe mine, pe părinţii mei. Nu aveam prieteni. Terapeutul meu de atunci era un mare dobitoc. Iar ai mei mă ţineau din scurt – nu mă înţelegeau.

Îşi aţinteşte iarăşi privirea în tavan şi îşi trece o mână prin păr. Mi-aş dori să-i mângâi şi eu părul, dar rămân nemişcată.

— Nu suportam să mă atingă nimeni. Pur

şi simplu nu suportam pe nimeni în apropierea mea. Mă băteam des… Doamne, ce mă mai băteam! Am avut parte de nişte încăierări îngrozitoare. Am fost exmatriculat din două şcoli. Dar era mod de a mă elibera de presiune. Era singura formă de contact fizic pe care o toleram.

Se opreşte din nou.

— Mă rog, ai înţeles ideea. Iar când m-a sărutat, doar mi-a luat faţa în mâini. În rest, nu m-a atins.

Vorbeşte cu glas atât de scăzut, încât abia îi aud vorbele.

Probabil că doamna Robinson ştia. Poate aflase de la Grace. *Oh, bietul meu Cincizeci de Vicii.* Sunt nevoită să-mi împreunez mâinile sub pernă şi să-mi aşez capul pe ea ca să-mi controlez impulsul de a-l lua în braţe.

— Ei bine, a doua zi, m-am dus iarăşi acasă la ea, fără să ştiu la ce să mă aştept. Te scutesc de detaliile şocante, dar au urmat lucruri asemănătoare. Şi astfel a început relaţia noastră.

La dracu', e dureros să ascult toate astea.

Se întoarce iarăşi pe o parte, uitându-se la mine.

— Şi ştii ceva, Ana? Lumea mea s-a

limpezit. Totul a devenit mai clar. Era exact ce-mi trebuia. Pentru mine, ea era o gură de aer proaspăt. Lua decizii, mă elibera de toţi demonii mei, lăsându-mă să respir.

Mama mă-sii!

— Şi chiar după ce s-a terminat, lumea mea era în continuare limpede mulţumită ei. Şi a rămas aşa până te-am întâlnit pe tine.

Ce naiba să zic la asta? Îmi dă o şuviţă pe după ureche cu un gest şovăielnic.

— Mi-ai întors lumea pe dos, spune el, închizând ochii, iar când îi redeschide, au o expresie foarte sinceră. Lumea mea era ordonată, calmă şi controlată, apoi ai apărut în viaţa mea cu gura ta mare, cu inocenţa, frumuseţea şi îndrăzneala ta calmă… şi tot ce se întâmplase înainte de tine mi s-a părut plicticos, superficial, mediocru… nu mai însemna nimic pentru mine.

Vai de mine!

— M-am îndrăgostit, şopteşte el.

Mi se taie respiraţia, iar el îmi mângâie obrazul.

— Şi eu, şoptesc eu.

Expresia ochilor lui se îmblânzeşte.

— Ştiu, murmură el.

— Serios?

— Da.

Aleluia! îi zâmbesc sfios.

— În sfârşit, şoptesc eu.

Dă încet din cap.

— Şi totul s-a schimbat pentru mine. Când eram mai tânăr, Elena era centrul lumii mele. Aş fi făcut orice pentru ea. Iar ea a făcut multe pentru mine. M-a ajutat să scap de băutură şi să fiu sârguincios la şcoală… Mi-a oferit un mecanism de adaptare pe care nu-l aveam înainte şi mi-a permis să experimentez lucruri pe care nu-mi închipuiam că aş putea să le fac.

— Ai lăsat-o să te atingă, şoptesc eu.

Îşi mişcă uşor capul.

— Într-un mod nu tocmai adecvat.

Mă încrunt, întrebându-mă la ce se referă.

Ezită când îmi vede reacţia.

Spune-mi! îl îndemn eu în mintea mea.

— Când creşti cu o imagine de sine complet negativă, crezând că eşti un fel de rebut, un sălbatic imposibil de iubit, crezi că meriţi să fii bătut.

Christian… nu eşti nimic din toate astea.

Face o pauză şi îşi trece o mână prin păr:

— Ana, e mult mai uşor să înduri durerea fizică decât suferinţa interioară…

E o nouă confesiune din partea lui.

Oh.

— A reuşit să-mi canalizeze furia, continuă el, iar buzele i se strâng într-o expresie aspră. Mai ales spre mine însumi – acum îmi dau seama. Dr. Flynn mi-a tot vorbit despre asta. Dar abia de curând am înţeles adevărata natură a relaţiei noastre – atunci, de ziua mea. Mă trec fiori, amintindu-mi cum s-au sfâşiat din vorbe Christian şi Elena în ziua aceea.

— Ea avea nevoie de relaţia noastră pentru sex şi pentru a-şi exercita controlul asupra cuiva. Era o femeie singură care îşi găsea un fel de alinare cu băiatul ei de jucărie.

— Dar şi ţie îţi place controlul, şoptesc eu.

— Da, aşa e. O să-mi placă întotdeauna, Ana. Am renunţat la control pentru o scurtă perioadă. Am lăsat pe cineva să ia toate deciziile pentru mine. Pentru că eu n-o puteam face – nu eram în stare. Dar prin supunerea faţă de ea, m-am găsit pe mine însumi şi am găsit puterea de a prelua controlul asupra vieţii mele… am reuşit să preiau controlul şi să încep să iau decizii.

— Ai devenit un dominator?

— Da.

— A fost decizia ta?

— Da.

— Şi renunţarea la Harvard?

— Da, şi a fost cea mai bună decizie pe care am luat-o vreodată. Până să te întâlnesc pe tine.

— Pe mine?

— Da, răspunde el, iar buzele i se curbează într-un zâmbet blând. Cea mai bună pe care am luat-o în viaţa mea a fost să mă căsătoresc cu tine.

Vai de mine.

— Nu că ţi-ai înfiinţat propria ta companie?

Clatină din cap.

— Nu că ai învăţat să zbori?

Clatină iarăşi din cap.

— Tu ai fost cea mai bună decizie, şopteşte el, mângâindu-mi obrazul cu degetele. Iar ea ştia.

Mă încrunt:

— Ce ştia?

— Că eram îndrăgostit lulea de tine. M-a încurajat să vin în Georgia să te văd, şi mă bucur că a făcut-o. S-a gândit că o să te sperii şi o să mă părăseşti. Ceea ce ai şi făcut.

Mă albesc la faţă. Aş prefera să nu mă gândesc la asta.

— Credea că am nevoie de toate practicile pe care le presupunea stilul meu de viaţa.

— Cel de dominator? şoptesc eu.

Încuviinţează din cap.

— Era un stil care îmi permitea să ţin pe toată lumea la distanţă, care mă ajuta să deţin controlul şi mă menţinea detaşat – sau cel puţin aşa credeam. Sunt sigur că ţi-ai dat seama de ce, adaugă el pe un ton blând.

— Din pricina mamei tale naturale?

— Nu voiam să fiu rănit din nou. După care m-ai părăsit, şopteşte el, şi abia îi disting vorbele. Am fost terminat.

Oh, nu.

— Am evitat intimitatea atât de mult, încât nici nu mai ştiu cum se face.

— Te descurci bine, murmur eu.

Îi mângâi buzele cu arătătorul, iar el mi-l sărută. *Uite, stai de vorbă cu mine.*

— Îţi lipseşte?

— Ce anume?

— Acel stil de viaţă.

— Da.

Oh!

— Dar numai în măsura în care îmi

lipseşte controlul pe care mi-l oferea. Şi, sincer vorbind, planul tău nesăbuit – se opreşte –, care a salvat-o pe sora mea... adaugă el în şoaptă, pe un ton plin de uşurare, uimire şi neîncredere... m-a ajutat să înţeleg.

— Ce anume?

— Că mă iubeşti.

Mă încrunt:

— Serios?

— Da. Pentru că ai riscat atât de mult... pentru mine, pentru familia mea.

Mă încrunt şi mai tare, iar Christian ridică mâna şi îşi plimbă degetul pe fruntea mea, chiar deasupra nasului.

— Când te încrunţi, faci un „V" aici, murmură el. Îmi place să-l sărut... Uneori mă port atât de urât, şi totuşi, încă eşti alături de mine.

— De ce eşti atât de surprins că încă sunt alături de tine? Ţi-am spus că nu te voi părăsi.

— Din pricina felului în care m-am purtat când mi-ai spus că eşti însărcinată, spune el, coborându-şi degetul pe obrazul meu. Aveai dreptate. Sunt un adolescent.

La naiba... chiar am zis asta. Vocea mea

interioară se încruntă la mine. Şi psihiatrul lui a zis asta.

— Christian, ţi-am spus nişte lucruri îngrozitoare.

Dar el îşi aşează arătătorul pe buzele mele.

— Sst, meritam să le aud. În plus, asta e povestea mea, adaugă el, întinzându-se iarăşi pe spate.

— Când mi-ai spus că eşti însărcinată…

Face o pauză.

— Credeam că o să fim doar noi doi o vreme. Mă gândisem la copii, însă doar în mod abstract. Aveam ideea vagă că, într-o bună zi, o să facem un copil.

Doar unu? Nu… nu un copil singur la părinţi. Nu unul ca mine. Dar poate că nu e cel mai potrivit moment să deschid acest subiect.

— Încă eşti atât de tânără, şi ştiu că, în adâncul tău, eşti o femeie ambiţioasă.

Eu? Ambiţioasă?

— Ei bine, am simţit că mi-ai tras covorul de sub picioare. Doamne, a fost o veste atât de neaşteptată. Când te-am întrebat ce s-a întâmplat, nu mi-a trecut nicio clipă prin minte că eşti însărcinată, spune el şi oftează. Eram atât de supărat. Pe tine. Pe mine. Pe

toată lumea. Am fost copleşit de sentimentul că totul îmi scapă de sub control. Trebuia să ies din casă. M-am dus să-l văd pe Flynn, dar era la o şedinţă cu părinţii.

Christian face o pauză şi ridică o sprânceană.

— Ironia sorţii, şoptesc eu, iar Christian zâmbeşte aprobator.

— Aşa că am mers pe jos o bună bucată de timp, iar în cele din urmă… m-am trezit în faţa salonului. Elena tocmai pleca. A fost surprinsă când m-a văzut. Şi adevărul e că şi eu eram surprins că ajunsesem acolo. Şi-a dat seama că eram supărat şi m-a întrebat dacă vreau să beau ceva.

Mama mă-sii! Am ajuns la partea cea mai delicată. Pulsul mi se dublează. *Chiar vreau să aflu?* Vocea mea interioară se încruntă la mine, avertizându-mă cu o sprânceană ridicată.

— Ne-am dus la un bar liniştit şi am băut o sticlă de vin. Şi-a cerut scuze pentru felul cum s-a purtat ultima oară când s-a văzut cu noi. O doare că mama nu vrea să mai aibă de-a face cu ea – asta i-a restrâns cercul social –, dar înţelege situaţia. Am vorbit despre afaceri, care merg bine, în ciuda

recesiunii… I-am spus că vrei copii.

Mă încrunt:

— Am crezut că i-ai spus că sunt însărcinată.

Se uită la mine cu un aer sincer:

— Nu, nu i-am spus.

— De ce nu mi-ai zis asta?

Ridică din umeri:

— N-am avut când.

— Ba ai avut.

— A doua zi dimineaţă, nu te-am găsit, Ana. Iar când am dat de tine, erai atât de supărată pe mine…

Oh, aşa el

— Da, eram.

— În fine, la un moment dat – când ajunsesem la jumătatea celei de-a doua sticle de vin –, s-a aplecat spre mine şi m-a atins. Am înlemnit, şopteşte el, acoperindu-şi ochii cu braţul.

Simt mâncărimi pe pielea capului. *Ce o fi însemnând asta?*

— A văzut că m-am retras. Ceea ce ne-a şocat pe amândoi, spune el cu glas scăzut – prea scăzut.

— Christian, uită-te la mine! Îl trag uşor de braţ, iar el îl coboară şi întoarce capul spre

mine, uitându-se în ochii mei. La naiba! E palid la faţă şi are ochii larg deschişi.

— Ce? şoptesc eu.

Se încruntă şi înghite în sec.

Oh… Ce nu-mi spune? Oare vreau să ştiu?

— S-a dat la mine, spune el, şi îmi dau seama că e şocat.

Îmi fuge tot aerul din plămâni. Simt că mă sufoc şi am impresia că inima mi-a stat în loc. *Scorpia aia nenorocită!*

— A fost o clipă suspendată în timp. Mi-a văzut expresia şi a înţeles că a întrecut măsura. Am spus… nu. Nu m-am mai gândit la ea în felul ăsta de ani de zile, şi în plus – înghite în sec –, te iubesc. I-am spus că îmi iubesc soţia.

Mă uit în ochii lui. Nu ştiu ce să spun.

— S-a retras imediat. Şi-a cerut iarăşi scuze şi s-a prefăcut că a fost o glumă. Mi-a spus că se simte bine cu Isaac, că îi place ce face şi că nu ne poartă pică nici mie, nici ţie. Că îi lipseşte prietenia cu mine, dar că înţelege foarte bine că acum tu eşti centrul vieţii mele. Că atingerea ei a fost caraghioasă, dat fiind ce s-a întâmplat ultima oară când am fost toţi trei în aceeaşi cameră. Am fost întru totul de acord cu ea. Apoi ne-am luat

adio. I-am spus că n-am să mă mai văd niciodată cu ea, după care a plecat.

Înghit în sec, iar inima mi se strânge de frică.

— V-aţi sărutat?

— Nu! pufneşte el. N-aş fi suportat să fiu atât de aproape de ea.

Oh. Bine.

— Mă simţeam îngrozitor. Voiam să mă întorc acasă la tine. Dar... ştiam că mă purtasem urât. Am rămas în bar să termin sticla, apoi am dat-o pe whisky. În timp ce beam, mi-am amintit ce mi-ai spus tu odată: „Dacă ar fi fost vorba de fiul tău, cum te-ai fi simţit?". Şi am început să mă gândesc la Junior şi la felul cum am început relaţia cu Elena. Şi m-am simţit... stânjenit. Nu m-am gândit niciodată în felul ăsta.

Îmi răsare în minte o amintire... o conversaţie şoptită din perioada cât am fost inconştientă... vocea lui Christian: „Dar întâ*lnirea cu Elena m-a ajutat să-mi schimb părerea despre relaţia mea cu ea... După ce am aflat că Ana e însărcinată... pentru prima oară, am simţit că... ce am făcut cu Elena... a fost greşit". Vorbea cu Grace.*

— Asta-i tot?

— În linii mari, da.

— Oh.

— Oh?

— S-a terminat?

— Da. S-a terminat din clipa când te-am văzut prima oară. În sfârşit, am înţeles lucrul ăsta în noaptea aia – şi a înţeles şi ea.

— Îmi pare rău, bâigui eu.

Se încruntă.

— Pentru ce?

— Pentru că am fost atât de furioasă a doua zi.

Christian pufneşte.

— Iubito, îţi înţeleg furia.

Face o pauză, apoi continuă.

— Ştii, Ana, te vreau numai pentru mine. Nu vreau să te împart. N-am mai avut niciodată ce am cu tine. Vreau să fiu centrul universului tău, cel puţin pentru o vreme.

Oh, Christian.

— Eşti centrul universului meu. Asta nu se va schimba.

Buzele i se arcuiesc într-un zâmbet înţelegător, trist şi resemnat.

— Ana, şopteşte el. Pur şi simplu nu e adevărat.

Mi se umezesc ochii.

— Cum ar putea fi? murmuri el.

Oh, nu.

— La naiba. Nu plânge, Ana. Te rog, nu plânge.

Îmi mângâie faţa.

— Îmi pare rău, şoptesc eu.

Buza de jos îmi tremură, iar el mi-o mângâie cu policarul, încercând să mă liniştească.

— Nu, Ana. Să nu-ţi pară rău. O să mai ai pe cineva pe care să-l iubeşti. Şi ai dreptate. Aşa trebuie să fie.

— Punctuleţ o să te iubească şi pe tine. O să fii centrul lumii pentru Punctuleţ... Junior, şoptesc eu. Copiii îşi iubesc părinţii în mod necondiţionat, Christian. Aşa vin pe lume – programaţi să iubească. Toţi copiii... chiar şi tu ai venit la fel. Adu-ţi aminte de cartea pentru copii care îţi plăcea când erai mic. Încă o voiai pe mama ta. O iubeai.

Se încruntă, apoi îşi retrage mâna. Strânge pumnul şi îl duce la bărbie.

— Nu, şopteşte el.

— Ba da, o iubeai, spune el, iar acum lacrimile mi se preling nestingherite pe obraji. Bineînţeles că o iubeai. Nu aveai de ales. De aceea eşti atât de rănit.

Se uită la mine cu un aer îndurerat.

— De aceea eşti capabil să mă iubeşti pe mine, murmur eu. Iart-o. Şi ea a trebuit să facă faţă multor suferinţe. A fost o mamă neglijentă, dar ai iubit-o.

Se uită la mine fără să spună nimic, cu ochi bântuiţi de amintiri pe care nici măcar nu le pot bănui.

Oh, te rog, continuă să vorbeşti.

— Obişnuiam s-o pieptăn, spune el în cele din urmă. Era frumoasă.

— E suficient să mă uit la tine ca să-mi dau seama.

— Era o mamă neglijentă, şopteşte el, şi abia îi pot distinge vorbele.

Apoi închide ochii.

— Mi-e teamă că am să fiu un tată neglijent, murmură el.

Îi mângâi chipul frumos. *Oh, dragul meu Cincizeci de Umbre.*

— Christian, îţi închipui vreo clipă că te-aş lăsa să fii neglijent?

Deschide ochii şi se uită la mine câteva clipe, care îmi par o eternitate. Zâmbeşte, iar pe chip i se aşterne lent un aer uşurat.

— Nu, nu cred că m-ai lăsa.

Îmi mângâie faţa cu dosul degetelor,

uitându-se la mine cu un aer surprins.

— Doamne, ce puternică eşti, doamnă Grey. Te iubesc atât de mult, spune el şi mă sărută pe frunte. Nu ştiam că pot iubi aşa.

— Oh, Christian, şoptesc eu, încercând să-mi stăpânesc emoţiile.

— Ei bine, aşa se termină povestea mea.

— Şi ce poveste…

Zâmbeşte cu un aer trist, dar cred că se simte uşurat.

— Te mai doare capul?

— Capul?

De fapt, mai are un pic şi explodează după tot ce mi-ai spus!

— Da, te mai doare?

— Nu.

— Mă bucur. Iar acum, ar fi bine să dormi.

Să dorm? Cum aş putea să dorm după toate astea?

— Dormi, spune el pe un ton sever.

Ţugui buzele:

— Mai am o întrebare.

— Da? Ce vrei să ştii? se uită el la mine cu un aer precaut.

— De ce ai devenit brusc atât de… disponibil? Că nu-mi vine în minte un cuvânt mai bun.

Se încruntă.

— Îmi spui toate astea, îi explic eu, deşi de obicei a scoate informaţii de la tine e o încercare atât de dificilă şi chinuitoare.

— Serios?

— Ştii că e aşa.

— De ce sunt disponibil? Nu ştiu. Poate că te-am văzut aproape moartă pe beton. Sau poate pentru că urmează să fiu tată. Nu-mi dau seama. Mi-ai spus că vrei să ştii, şi n-aş vrea ca Elena să stea între noi. Nu are cum. Face parte din trecut, ţi-am spus asta de atâtea ori.

— Dacă nu s-ar fi dat la tine… aţi fi rămas prieteni?

— Ai spus că mai ai doar o întrebare.

— Scuze. Nu trebuie să-mi spui, mă înroşesc eu. Deja mi-ai spus din proprie iniţiativă mai mult decât mă aşteptam.

Privirea i se îmblânzeşte.

— Nu, spune el, nu cred că am fi rămas prieteni, dar după episodul petrecut la ziua mea, am rămas cu sentimentul că am lăsat ceva nelămurit. A întrecut măsura, şi am terminat-o cu ea. Te rog să mă crezi. N-am de gând s-o mai văd niciodată. Mi-ai spus că pentru tine e o limită dură. Înţeleg foarte bine

asta, adaugă el calm, cu un aer sincer.

Bine. Am să abandonez acest subiect. Vocea mea interioară se tolăneşte pe fotoliu. *În sfârşit!*

— Noapte bună, Christian. Mulţumesc pentru povestea ta edificatoare.

Mă apropii să-l sărut, şi buzele ni se ating scurt, iar el se retrage când încerc să-l sărut mai pasional.

— Nu face asta, şopteşte el. Îmi doresc cu disperare să fac dragoste cu tine.

— Atunci fă-o.

— Nu, ai nevoie de odihnă, şi e târziu. Dormi.

Stinge veioza de pe noptieră, cufundându-ne în întuneric.

— Te iubesc necondiţionat, Christian, murmur eu, ghemuindu-mă lângă el.

— Ştiu, şopteşte el, şi îi simt zâmbetul sfios.

*

Mă trezesc tresărind. Lumina inundă dormitorul, iar Christian nu e în pat. Mă uit la ceas şi văd că e opt fără douăzeci şi cinci. Inspir adânc şi crispez din pricina durerilor

de coaste, care nu mai sunt la fel de intense ca ieri. Cred că aş putea să mă duc la serviciu. La serviciu – da. Vreau să merg la serviciu.

E luni, şi mi-am petrecut toată ziua de ieri în pat. Christian nu m-a lăsat să ies din casă decât ca să-i fac o scurtă vizită lui Ray. Sincer, încă e un mare maniac al controlului. Zâmbesc drăgăstos. *Maniacul meu*. A fost atent, iubitor şi vorbăreţ… şi n-a pus mâna pe mine de când m-am întors acasă. Mă încrunt. Va trebui să fac ceva în legătură cu asta. Nu mă mai doare capul, durerile de coaste s-au diminuat – deşi trebuie să râd în continuare cu multă grijă –, dar mă simt frustrată. Cred că e cea mai lungă perioadă fora sex de când… ei bine, de când am făcut dragoste prima oară.

Cred că amândoi ne-am recăpătat echilibrul. Christian e mult mai relaxat; lunga lui poveste pare să fi îngropat definitiv nişte stafii – pentru el şi pentru mine. O să vedem.

Fac duş repede şi, după ce mă şterg, mă uit cu grijă în şifonier. Vreau nişte haine sexy. Ceva care l-ar putea îndemna pe Christian să treacă la acţiune. Cine ar fi

crezut că un bărbat insaţiabil ca el poate să se controleze atât de bine? Nu vreau să mă gândesc la cum anume şi-a dobândit acest control asupra propriului corp. Din noaptea când mi-a făcut mărturisiri, n-am mai vorbit niciodată despre Scorpia Băgăcioasă. Şi sper să nu mai vorbim niciodată. Pentru mine, e ca şi când nici n-ar exista.

Aleg o fustă neagră aproape indecent de scurtă şi o bluza albă cu jabou. Îmi iau nişte ciorapi până la jumătatea coapsei, cu margine de dantelă, şi pantofii cu toc înalt marca Louboutin. Puţin rimel şi gloss de buze pentru un aer natural şi, după ce mă pieptăn zdravăn, îmi las părul desfăcut. Da. Ar trebui să fie suficient.

Christian mănâncă la barul pentru micul dejun. Când mă vede, furculiţa cu omletă se opreşte în aer. Se încruntă.

— Bună dimineaţa, doamnă Grey. Pleci undeva?

— La serviciu, zâmbesc eu galeş.

— Nu cred, pufneşte Christian cu ironie şi amuzament. Dr. Singh a zis să-ţi iei o săptămână liberă.

— Christian, n-am de gând să-mi petrec ziua singură, lenevind în pat. Aş putea foarte

bine să merg la serviciu. Bună dimineaţa Gail.

— Doamnă Grey, îmi răspunde doamna Jones, încercând să ascundă zâmbetul. Vreţi să vă pregătesc ceva?

— Va rog.

— Granola?

— Aş prefera nişte ouă jumări cu pâine de secară prăjită.

Doamna Jones zâmbeşte, iar Christian îşi ia un aer surprins.

— Am înţeles, doamnă Grey, spune doamna Jones.

— Ana, n-o să te duci la serviciu.

— Dar…

— Nu, e simplu. Nu mă contrazice, spune Christian pe un ton ferm.

Mă încrunt la el, şi abia acum observ că e îmbrăcat cu aceiaşi pantaloni de pijama şi acelaşi tricou în care a dormit.

— Tu te duci la serviciu? întreb eu.

— Nu.

Oare am înnebunit?

— E luni, nu?

Christian zâmbeşte:

— Da, ultima oară când am verificat, era luni.

Mijesc ochii:

— Tragi chiulul?

— Nu vreau să te las singură acasă, nu care cumva să mă trezesc că iarăşi ai intrat în bucluc. Iar dr. Singh a zis că o să te poţi întoarce la serviciu după o săptămână, îţi aminteşti?

Mă aşez pe un taburet, lângă el, şi îmi ridic un pic fusta. Doamna Jones îmi aşează în faţă o ceaşcă cu ceai.

— Arăţi bine, spune Christian, iar eu pun picior peste picior. Foarte bine. Mai ales aici.

Îşi plimbi degetul pe pielea de deasupra ciorapului, iar pulsul mi se accelerează.

— Fusta asta e foarte scurtă, murmură el pe un ton vag dezaprobator, în timp ce îşi urmăreşte degetul cu ochii.

— Da? Nu mi-am dat seama.

Christian se uită în ochii mei, cu buzele arcuite într-un zâmbet amuzat şi, totodată, exasperat.

— Zău, doamnă Grey?

Mă înroşesc.

— Nu cred că ţinuta asta e potrivită pentru serviciu, murmură el.

— Ei bine, din moment ce nu mă duc la serviciu, observaţia ta e irelevantă.

— Irelevantă?

— Irelevantă, şoptesc eu.

Christian zâmbeşte din nou şi continuă să îşi mănânce omleta.

— Am o idee mai bună.

— Serios?

Se uită la mine pe sub genele sale lungi, iar ochii săi cenuşii se întunecă. Inspir adânc. *Vai de mine! Era şi timpul.*

— Am putea merge la casa noastră, să vedem ce progrese a făcut Elliot.

Ce? Ah! Mă tachinează! Îmi amintesc vag că trebuia să facem asta înainte ca Ray să aibă accidentul.

— Mi-ar plăcea.

— Bine, rânjeşte el.

— N-ai de lucru?

— Nu. Ros s-a întors din Taiwan. Unde totul a mers excelent. Azi, totul e bine.

— Am crezut că tu trebuia să mergi în Taiwan.

Pufneşte încă o dată:

— Ana, erai în spital.

— Oh…

— Da, oh… Aşa că azi o să-mi petrec timpul cu soţia mea, spune el luând o gură de cafea cu un plescăit.

— Timp cu soţia ta? întreb eu, fără să-mi pot ascunde speranţa din glas.

Doamna Jones îmi aşează în faţă ouăle jumări, tot cu un zâmbet prost camuflat.

Christian surâde, încuviinţând din cap:

— Timp cu soţia mea.

Mi-e prea foame ca să mai flirtez cu soţul meu.

— Mă bucur să te văd mâncând, murmură el, apoi se ridica şi mă sărută pe păr. Mă duc să fac duş.

— Ăă... pot să vin să te frec pe spate? mormăi eu cu gura plină de ouă şi pâine prăjită.

— Nu. Mănâncă.

Plecând de lângă bar, îşi trage tricoul peste cap. Mă delectez cu priveliştea spatelui şi a umerilor lui sculpturali, privindu-l cum străbate livingul cu paşi lenţi. Mă opresc din mestecat. Oare o face înadins? *De ce?*

Suntem în maşină, iar Christian conduce relaxat spre nord. Tocmai i-am lăsat pe Ray şi domnul Rodriguez să se uite la un meci de fotbal pe noul televizor cu ecran plat, pe care bănuiesc că l-a cumpărat Christian pentru salonul lui Ray.

Christian a fost foarte liniştit de când am avut „conversaţia”. E ca şi cum i s-ar fi luat o greutate de pe suflet. Stafia doamnei Robinson nu mai planează aşa de ameninţător deasupra noastră, poate pentru ca am hotărât să nu mă mai gândesc la ea – sau pentru că el a hotărât s-o lase în urmă, nu ştiu. Dar acum mă simt mai apropiată ca niciodată de el. Poate pentru că, în cele din urmă, a început să aibă încredere în mine. Sper să continue tot aşa. În plus, a început să accepte ideea că vom avea un copil. Încă nu s-a dus să cumpere pătuţ, dar am mari speranţe.

Întorc capul spre el, sorbindu-l din priviri. Are un aer relaxat şi… sexy – părul dezordonat, ochelari Ray-Ban, haina cu dungi fine, cămaşă de în şi blugi.

Îmi aruncă şi el o privire, apoi mă mângâie tandru pe picior.

— Mă bucur că nu te-ai schimbat.

E drept că mi-am pus o geacă de blugi şi m-am încălţat cu pantofi fără tocuri, dar încă sunt îmbrăcată cu fusta scurtă. Palma lui întârzie pe genunchiul meu, iar eu îmi aşez mâna peste a lui.

— Ai de gând să continui să mă tachinezi?

— Poate? zâmbeşte Christian.

— De ce?

— Pentru că pot, zâmbeşte el cu obişnuitul lui aer adolescentin.

— Pot să joc şi eu jocul ăsta, şoptesc eu.

Degetele i se urcă aţâţător pe coapsa mea.

— Dă-i drumul, doamnă Grey, spune el, iar zâmbetul i se lărgeşte.

Îl apuc de mână şi i-o aşez pe genunchiul lui.

— Ei bine, poţi să-ţi păstrezi mâinile pentru tine însuţi.

Zâmbeşte superior:

— Cum doreşti, doamnă Grey.

La naiba! Jocul ăsta o să se întoarcă împotriva mea.

Christian virează pe aleea ce duce la noua noastră casă. Opreşte lângă tastatura sistemului de securitate şi introduce codul, iar porţile metalice frumos ornamentate se deschid uşor. Mergem în viteză pe strada mărginită de copaci în al căror frunziş se amestecă verdele, galbenul şi arămiul. Iarba înaltă de pe pajişte a căpătat o culoare aurie, dar încă se mai văd din loc în loc flori sălbatice de culoare galbenă. E o zi

minunată. Soarele străluceşte, iar briza sărată dinspre Puget Sound se amestecă cu mirosul toamnei ce urmează să vină. E un loc atât de liniştit şi frumos. Şi când mă gândesc că o să locuim aici…

Aleea coteşte, şi casa ne apare în faţa ochilor. Lângă ea sunt parcate câteva camioane mari, pe care scrie. GREY CONSTRUCTION. Casa e înconjurată de schele, iar câţiva muncitor cu căşti de protecţie lucrează pe acoperiş.

Christian trage în faţa porticului şi opreşte motorul. Îi simt încântarea.

— Hai să-l căutăm pe Elliot.

— E aici?

— Aşa sper. Îl plătesc destul de mult.

Pufnesc, iar Christian zâmbeşte, apoi coborâm din maşină.

— Noroc, frate! strigă Elliot de undeva, şi amândoi ne uităm în jur. Aici, sus!

Elliot e pe acoperiş. Ne face cu mâna, zâmbind radios.

— Era şi timpul să treceţi pe aici. Rămâneţi acolo. Cobor imediat.

Mă uit la Christian. Christian ridică din umeri. Câteva minute mai târziu, Elliot apare la uşa din faţă.

— Salut, frate! dă el mâna cu Christian. Şi tu cum te mai simţi, domniţă? mă ia el în braţe şi mă învârte prin aer.

— Mai bine, mulţumesc, chicotesc eu cu respiraţia tăiată, simţind dureri în coaste.

Christian se încruntă la el, dar Elliot nu-l ia în seamă.

— Hai să mergem la baracă. O să aveţi nevoie de aşa ceva, spune el, lovindu-şi uşor casca de protecţie.

N-a mai rămas decât scheletul casei. Podelele sunt acoperite cu un material gros care seamănă cu pânza de sac, iar unii dintre pereţii vechi au fost înlocuiţi. Elliot ne conduce prin casă, explicându-ne lucrările de renovare, în timp ce muncitorii între care şi câteva femei – muncesc peste tot în jurul nostru. Mă bucur să văd că scara de piatră cu balustrada ei din fier forjat a rămas la locul ei, fiind complet acoperită cu huse împotriva prafului.

În living, peretele din spate a fost dărâmat pentru a face loc celui de sticlă conceput de Gia, iar muncitorii au început să lucreze şi la terasă. În ciuda dezordinii, priveliştea încă e minunată. Noile planuri respectă şarmul

vechii case. Gia a făcut o treabă bună. Elliot ne explică totul cu răbdare şi ne dă date estimative pentru încheierea fiecărei etape. Speră să ne putem muta aici până la Crăciun, deşi lui Christian i se pare o estimare optimistă.

Dumnezeule mare – să fac Crăciunul într-o casă ce dă spre Puget Sound. Abia aştept! Simt cum înfloreşte entuziasmul în adâncul meu. Îmi imaginez cum va fi să împodobim un brad uriaş, în timp ce un băieţel cu păr arămiu se uită fascinat la el. Elliot încheie turul în bucătărie.

— Acum, vă las să vă plimbaţi în voie, dar aveţi grijă, ne avertizează el, sunteţi pe un şantier.

— Bineînţeles. Mersi, Elliot, murmură Christian, luându-mă de mână. Îţi place? mă întreabă el, după ce rămânem singuri.

Mă uit la carcasa acestei încăperi şi mă întreb unde o să atârnăm tablourile cu ardei pe care le-am cumpărat din Franţa.

— Foarte mult. Ţie?

— Idem, zâmbeşte el.

— Ce bine. Mă gândesc să atârnăm aici tablourile cu ardei. Christian încuviinţează din cap:

— Şi vreau să atârnăm în casa asta şi fotografiile pe care ţi le-a făcut José. Trebuie să hotărăşti unde le punem.

Mă înroşesc:

— Într-un loc unde să nu le văd des.

— Ei, de ce spui asta? mă dojeneşte el, mângâindu-mi buza de jos cu policarul. Sunt pozele mele preferate. Îmi place grozav cea din biroul meu.

— Habar n-am de ce, murmur eu, sărutându-i vârful degetului.

— Există şi lucruri mai nasoale decât să mă uit toată ziua la chipul tău frumos şi zâmbitor. Ţi-e foame? mă întreabă el.

— La ce fel de foame te referi? şoptesc eu.

Christian zâmbeşte superior, iar ochii i se întunecă.

Speranţa şi dorinţa îmi inundă venele.

— Te întreb dacă vrei să mănânci, doamnă Grey, spune el şi mă sărută scurt pe buze.

Mă bosumflu în glumă şi oftez.

— Da, de câteva zile, mi-e tot timpul foame.

— Am putea merge toţi trei la un picnic.

— Tustrei? Mai vine cineva cu noi?

Christian înclină capul într-o parte:

— Peste şapte, opt luni.

*Ah… Punctuleţ. Zâm*besc prosteşte.

— M-am gândit că poate vrei să mănânci în aer liber.

— Pe pajişte? întreb eu.

Aprobă din cap.

— Sigur, surâd eu.

— Casa asta va fi un loc minunat pentru crescut copii, murmură el, uitându-se în ochii mei.

O familie! mai mult de un copil? Să deschid subiectul acum? îşi aşează palma pe pântecele meu. *Dumnezeule mare!* Îmi ţin respiraţia şi îmi pun mâna peste a lui.

— E greu de crezut, şopteşte el, şi prima oară descifrez o undă de uimire în glasul lui.

— Ştiu. Ah, uite, am dovada. O poză.

— Serios? Primul lui zâmbet?

Scot din portofel ecografia lui Punctuleţ.

— Vezi?

Christian se uită la ea cu atenţie preţ de câteva secunde.

— Oh… Punctuleţ. Da, văd, spune el cu un aer distrat şi uimit.

— Copilul tău, şoptesc eu.

— Copilul nostru, răspunde el.

— Primul dintr-un şir mai lung.

— Cum adică? întreabă el cu o expresie

alarmată în ochi.

— Aş vrea cel puţin doi.

— Doi? repetă el. N-am putea să-i luăm pe rând?

Zâmbesc:

— Sigur.

Apoi ieşim din casă, în căldura după-amiezii de toamnă.

— Când o să le spui părinţilor tăi? mă întreabă el.

— În curând, murmur eu. Lui Ray am vrut să-i spun azi-dimineaţă, dar era domnul Rodriguez acolo, ridic eu din umeri.

Christian încuviinţează din cap şi deschide portbagajul R8-ului. În el se află un coş de picnic din nuiele împletite şi pătura în carouri pe care am cumpărat-o de la Londra.

— Vino, spune el.

Coşul şi pătura le ţine într-o mână, iar cu cealaltă mă ia de mână, şi pornim împreună pe pajişte.

— Sigur, Ros, dă-i drumul.

Christian închide telefonul. E al treilea apel pe care l-a primit în timpul picnicului. Şi-a scos pantofii şi şosetele, iar acum se uită la mine cu braţele sprijinite pe genunchi.

Haina lui e aşezată pe a mea, şi amândoi ne încălzim la soare. Stau lângă el, întinsă pe pătura de picnic, şi suntem înconjuraţi de iarbă înaltă şi aurie, departe de zgomotul lucrărilor de renovare şi ascunşi de ochii curioşi ai muncitorilor. Suntem într-un rai bucolic. Îmi dă încă o căpşună, iar eu o mestec cu un aer recunoscător, uitându-mă în ochii lui din ce în ce mai întunecaţi.

— E bună? şopteşte el.

— Foarte.

— Te-ai săturat?

— De căpşune, da.

Christian surâde, iar ochii îi scapără periculos.

— Doamna Jones ne-a pregătit un excelent coş de picnic, spune el.

— Aşa e, şoptesc eu.

Schimbându-şi brusc poziţia, se întinde pe pătură, sprijinindu-şi capul pe pântecele meu. Închide ochii cu un aer mulţumit, iar eu îmi adâncesc degetele în părul lui.

Oftează din rărunchi, apoi se încruntă şi se uită la numărul de pe ecranul Blackberry-ului său, care iarăşi bâzâie. Dă ochii peste cap şi răspunde.

— Welch, îl salută el, încordându-se dintr-

odată.

Ascultă vreo două secunde, apoi sare în capul oaselor.

— Douăzeci şi patru din douăzeci şi patru… Mersi, şuieră el printre dinţi.

Starea i se schimbă instantaneu. Soţul care mă tachina şi flirta cu mine a dispărut şi a fost înlocuit de un stăpân al universului rece şi calculat. Mijeşte ochii preţ de o clipă, uitându-se la mine cu un zâmbet rece. Simt un fior pe şira spinării, iar el pune iarăşi mâna pe mobil şi formează un număr, apăsând tasta rapidă care îi este asociată.

— Ros, câte acţiuni avem la Lincoln Timber? se ridică el în genunchi.

Mă trec fiorii. *Oh, nu, ce s-o fi întâmplat?*

— Transferă acţiunile la GEH, apoi concediază comitetul director… exceptându-l pe CEO… mă doare în cur… am auzit ce ai spus, dar fă ce ţi-am cerut… mulţumesc… ţine-mă la curent.

Închide şi, preţ de o clipă, se uită impasibil la mine. Mama mă-sii! E furios.

— Ce s-a întâmplat?

— Linc, murmură el.

— Linc? Fostul soţ al Elenei?

— Exact. El e cel care i-a plătit cauţiunea

lui Hyde.

Mă uit la el cu gura căscată. Buzele lui sunt strânse într-o expresie aspră.

— Ei bine, a fost un idiot, murmur eu cu un aer uluit. Pentru că Hyde a comis alte infracţiuni cât a fost eliberat pe cauţiune.

Christian mijeşte ochii şi zâmbeşte ironic:

— Bună observaţie, doamnă Grey.

— Şi ce-ai făcut mai adineauri? mă ridic în genunchi cu faţa la el.

— I-am plătit-o.

Oh!

— Ăă… destul de impulsiv din partea ta, murmur eu.

— Sunt un tip căruia îi place să acţioneze pe moment.

— Ştiu asta.

Mijeşte ochii şi strânge din buze.

— Aveam planul ăsta în minte de mai multă vreme, spune el sec.

Mă încrunt:

— De ce?

Face o pauză, părând să cântărească ceva în minte, apoi inspiră adânc.

— Cu ceva timp în urmă, când aveam douăzeci şi unu de ani, Linc şi-a bătut crunt soţia. I-a rupt mandibula, mâna stângă şi

patru coaste, pentru că şi-o trăgea cu mine, spune el cu o expresie rece în ochi. Iar acum am aflat că a plătit cauţiunea unui individ care a încercat să mă omoare, care mi-a răpit sora şi i-a fisurat craniul soţiei mele. M-am săturat. Cred că a sosit timpul să i-o plătesc.

Mă albesc la faţă. *Sfinte Sisoe!*

— Bună observaţie, domnule Grey, şoptesc eu.

— Ana, aşa sunt eu. De obicei, nu sunt motivat de răzbunare, dar nu-l pot lăsa să scape nepedepsit pentru asta. Ce i-a făcut Elenei… mă rog, ar fi trebuit să-l dea în judecată, dar n-a făcut-o. Decizia a fost a ei. Dar cu Hyde, a întrecut măsura. Linc şi-a făcut un scop din a pricinui neplăceri familiei mele. Am să-l strivesc, am să-i sfărâm compania chiar sub nasul lui şi am să-i vând bucăţile celui care oferă mai mult. Am să-l duc la faliment.

Oh…

— În plus, zâmbeşte el superior, o să scoatem bani buni din afacerea asta.

Mă uit în ochii lui scăpărători, care dintr-odată se îmblânzesc.

— N-am vrut să te sperii, şopteşte el.

— Nu m-ai speriat, mint eu.

Ridică o sprânceană cu un aer amuzat.

— Doar m-ai luat prin surprindere, şoptesc eu, apoi înghit în sec – Christian chiar e înspăimântător uneori.

Îşi atinge uşor buzele de ale mele.

— Aş face orice să mă asigur că eşti în siguranţă. Că familia mea e în siguranţă. Că micuţul nostru e în siguranţă, murmură el, mângâindu-mă uşor pe pântece.

Oh… Mi se taie respiraţia. Christian se uită la mine cu ochi întunecaţi. Inspir adânc, cu buzele întredeschise şi, cu o mişcare lentă îmi mângâie vulva cu vârful degetelor.

Uau! Dorinţa îmi explodează în vene ca un dispozitiv incendiar. Îi cuprind capul în palme, adâncindu-mi degetele în părul lui şi îi trag gura spre mine. Christian icneşte, surprins de asaltul meu, lăsându-mi limba să i se adâncească în gură. Geme şi îmi răspunde la sărut, cu limba şi buzele flămânde după mine, şi câteva clipe ne devorăm unul pe celălalt, pierzându-ne în vălmăşagul de buze, limbi, respiraţii şi senzaţii delicioase, redescoperindu-ne unul pe celălalt.

Vai, cât îl doresc! A trecut prea mult timp. Îl vreau aici, acum, în aer liber, pe pajiştea

noastră.

— Ana, şopteşte el ca în transă.

Mâna îi alunecă pe spatele meu, până la betelia fustei, iar eu, cu degete febrile, mă străduiesc să-i deschei cămaşa.

— Ana… opreşte-te.

Se retrage cu maxilarele strânse şi mă apucă de mâini.

— Nu, şoptesc eu, muşcându-l uşor de buză. Nu, murmur eu din nou, uitându-mă la el, iar în cele din urmă îi dau drumul. Te vreau.

Inspiră adânc. Stă în cumpănă, iar indecizia i se citeşte limpede în ochi.

— Te rog, am nevoie de tine, îl implor eu cu fiecare fărâmă a fiinţei mele.

Doar facem asta atât de bine.

Geme cu un aer înfrânt şi îşi apropie gura de a mea, iar eu îmi lipesc buzele de ale lui. Cu o mână îmi ţine capul, iar pe cealaltă şi-o coboară spre talia mea, apoi mă întinde pe spate şi se întinde lângă mine, fără să-şi dezlipească o clipă gura de a mea.

Se îndreaptă de spate şi se uită în ochii mei:

— Eşti atât de frumoasă, doamnă Grey.

Îi mângâi chipul minunat:

— Şi tu, domnule Grey. Şi pe dinăuntru, şi pe dinafară.

Se încruntă, iar degetele mele îi mângâie ridurile de pe frunte.

— Nu te încrunta. Eşti frumos chiar şi atunci când te superi, şoptesc eu.

Geme încă o dată, iar gura lui o înhaţă pe a mea, apăsându-mă în iarba moale de sub pătură.

— Mi-a fost dor de tine, şopteşte el, muşcându-mă uşor de mandibulă, şi simt că îmi tresaltă inima.

— Şi mie mi-a fost dor de tine, Christian.

Îmi încleştez o mână în părul lui, iar cu cealaltă îl apuc de umăr.

Buzele sale îmi coboară pe gât, presărându-mi sărutări tandre, iar degetele lui îmi desfac cu îndemânare fiecare nasture. Dându-mi bluza la o parte, îmi sărută partea de sus a sânilor. Geme cu încântare în adâncul gâtului, iar zgomotul îmi vibrează până în adâncul pântecelui.

— Ţi se schimbă trupul, şopteşte el, mângâindu-mi sfârcul prin sutien până când se întăreşte. Îmi place, adaugă el.

Îl urmăresc plimbându-şi aţâţător limba pe sân, pe lângă marginea sutienului. În cele

din urmă, prinde cu dinţii cupa sutienului şi o trage în jos, eliberându-mi sânul şi mângâindu-l cu nasul. Atingerea lui şi briza blândă de toamnă îmi întăresc sfârcul şi mai tare, iar Christian îl cuprinde între buze, sugându-l cu putere.

— Ah! gem eu, inspirând adânc şi crispându-mă din pricina durerii ce radiază dinspre coastele învineţite.

— Ana! exclamă Christian şi se încruntă la mine cu un aer îngrijorat. Vezi, despre asta e vorba, mă dojeneşte el. Despre lipsa ta de grijă faţă de tine însăţi. Nu vreau să-ţi fac rău.

— Nu... nu te opri, scâncesc eu, iar el se uită în ochii mei, luptând cu ispita. Te rog.

— Uite aşa, spune el, schimbându-şi brusc poziţia, astfel încât acum stau călare pe el, cu fusta scurtă strânsă în jurul coapselor.

Christian îşi aşează mâinile pe pielea mea, deasupra ciorapilor.

— Gata, e mai bine aşa. Şi mă pot bucura de privelişte.

Întinde mâna şi îşi vâră arătătorul în cealaltă cupă a sutienului, eliberându-mi sânul. Îmi apucă amândoi sânii, iar eu dau capul pe spate, împingându-mi sânii în

mâinile lui primitoare şi îndemânatice. Mă trage uşor de sfârcuri şi le răsuceşte între degete până când gem, apoi se ridică şi îşi apropie faţa de a mea, aţintindu-şi ochii lacomi în ai mei. Mă sărută, continuând să-mi răsucească sfârcurile, îi desfac primii doi nasturi de la cămaşă cu mişcări febrile şi sunt copleşită de senzaţii – vreau să-l sărut peste tot, să-l dezbrac, să fac dragoste cu el chiar acum.

— Hei… murmură el, apoi mă apucă uşor de cap şi mă trage în spate cu ochi întunecaţi şi plini de promisiuni senzuale. Nu-i nicio grabă. Ia-o uşor. Vreau să te savurez.

— Christian, a trecut atât de mult timp, şoptesc eu cu respiraţia întretăiată.

— Uşor, murmură el – şi e o poruncă –, apoi mă sărută pe colţul drept al gurii. Uşor, repetă el, sărutându-mă pe colţul stâng al gurii.

Mă muşcă uşor de buza de jos:

— S-o luăm uşor.

Îşi înfige degetele în părul meu, ţinându-mă nemişcată, în timp ce limba lui îmi invadează gura, căutând, savurând, liniştindu-mă… aţâţându-mă. Vai, ce bine sărută bărbatul meu.

Îi mângâi faţa, degetele mele coborându-i şovăielnic până la bărbie, apoi pe gât, şi revin la nasturii cămăşii, desfăcându-i pe îndelete. În timp ce el continuă să mă sărute. Îi dau încet cămaşa la o parte, plimbându-mi degetele pe claviculele sale, pe pielea lui caldă şi catifelată. Îl împing uşor, întinzându-l la loc pe pătură, apoi mă îndrept de spate şi mă uit la el, simţind sub mine mădularul lui erect. Hm. Îmi plimb degetele pe buzele sale, apoi pe mandibula şi gâtul lui, trecând peste mărul lui Adam şi ajungând la adâncitura dintre clavicule. *Frumosul meu bărbat.* Mă aplec şi presar cu sărutări drumul degetelor mele. Îi muşc uşor maxilarul şi îl sărut pe gât, iar Christian închide ochii.

— Ah! geme el şi dă capul pe spate, cu buzele întredeschise într-o expresie plină de veneraţie mută, oferindu-mi un acces mai uşor la gâtul lui.

Excitat şi fascinat, Christian e o privelişte minunată… şi excitantă.

Limba îmi coboară pe sternul lui, răsucindu-se în părul de pe piept. *Hm.* Are gust bun. Şi un miros plăcut. Ameţitor. Îi sărut pe rând două dintre cicatricele sale rotunde, iar el mă apucă de şolduri, îmi

sprijin palmele pe pieptul lui şi îmi aţintesc privirea în ochii săi. Respiră precipitat.

— Vrei s-o facem? Aici? şopteşte el cu ochii umbriţi de un amestec de iubire şi dorinţă.

— Da, murmur eu, iar buzele şi limba mea coboară spre sfârcul său.

Îl sug şi îl răsucesc uşor între dinţi.

— Oh, Ana, şopteşte el.

Mă ia pe după talie şi mă ridică, apoi îşi desface nasturele şi fermoarul de la blugi, eliberându-şi mădularul. Mă aşez iarăşi pe el, savurând senzaţia mădularului tare şi fierbinte sub mine. Christian îşi ridică mâinile pe coapsele mele, oprindu-se acolo unde se termină ciorapii, iar degetele lui descriu mici cercuri pe dantela lor, astfel încât vârfurile degetelor sale mari mă ating... acolo unde vreau să fiu atinsă. Gem.

— Sper că nu ţii la chiloţii ăştia, murmură el cu ochi scăpărând de dorinţă.

Degetele lui mi se plimbă pe pântece, de-a lungul elasticului, apoi se vâră în chiloţi, aţâţându-mă, şi, în cele din urmă, îi apucă ferm şi îşi înfige degetele mari în materialul delicat, care se rupe. Palmele lui mi se lipesc iarăşi de coapse, iar cu degetele îmi mângâie din nou vulva. Ridică uşor coapsele, astfel

încât mădularul său se atinge de mine.

— Simt cât de umedă eşti, spune el cu glas senzual şi se ridică brusc de pe pătură, cuprinzându-mă iarăşi pe după mijloc.

Suntem faţă în faţă.

— O s-o luăm uşor, doamnă Grey, şopteşte el, frecându-şi nasul de al meu. Vreau să te simt pe îndelete.

Mă ridică şi – cu o lentoare frustrantă şi, în acelaşi timp, minunată – mă coboară pe mădularul său. Simt cum se adânceşte în mine fiecare centimetru sublim.

— Ah… gem eu incoerent, apucându-l de braţe.

Încerc să mă ridic, să mă frec de el, dar mă ţine nemişcată.

— Vreau să intru tot, şopteşte el, ridicându-şi pelvisul şi împingându-se în mine până la capăt.

Dau capul pe spate şi scot un strigăt – de plăcere pură.

— Vreau să te aud, murmură el. Nu, nu te mişca, simte-mă.

Deschid ochii, cu buzele îngheţate într-un *ah!* mă uit, iar el mă ţintuieşte cu privirea – ochi cenuşii, întunecaţi şi senzuali în ochi albaştri şi fascinaţi. Îşi coboară uşor

coapsele, dar nu-mi dă voie să mă mişc.

Gem, iar el mă sărută pe gât.

— E locul meu preferat – în adâncul tău, îmi şopteşte el pe piele.

— Te rog, mişcă-te, îl implor eu.

— Uşor, doamnă Grey.

Ridică iarăşi coapsele, şi plăcerea îmi inundă venele. Îi cuprind faţa în palme şi îl sărut, devorându-l.

— Iubeşte-mă, Christian. Te rog.

Îşi plimbă dinţii pe maxilarul meu, până la ureche.

— Acum, şopteşte el, ridicându-mă şi coborându-mă.

Zeiţa mea intimă se dezlănţuie. Îl împing pe pătură şi încep să mă mişc, savurând senzaţia mădularului în adâncul meu… călărindu-l… călărindu-l cu putere. Ţinându-mă pe după mijloc, Christian îşi potriveşte ritmul cu al meu. Mi-a fost dor de asta… prezenţa lui ameţitoare sub mine. Înăuntrul meu… soarele gâdilându-mi spatele, briza blândă şi mirosul dulce al toamnei. E un amestec minunat de senzaţii: atingeri, gusturi, mirosuri şi priveliştea iubitului meu soţ sub mine.

— Oh, Ana, geme el, închizând ochii, cu

capul pe spate şi gura deschisă.

Ah... ador asta! şi simt cum sporeşte excitaţia din pântece. Christian coboară mâinile pe coapsele mele, iar policarii săi îmi ating uşor vulva, şi explodez în jurul lui iar şi iar şi iar şi iar... Mă prăbuşesc pe pieptul său, apoi geme şi el, dându-şi drumul şi strigându-mi numele cu dragoste şi bucurie.

Mă strânge la piept, legănându-mi uşor capul. Hm. Închizând ochii, savurez strânsoarea braţelor sale. Am o mână pe pieptul lui şi simt cum i se domolesc bătăile inimii. Îl sărut şi îl mângâi cu nasul, minunându-mă că, în urmă cu puţină vreme, nu m-ar fi lăsat să fac asta.

— Te simţi mai bine? şopteşte el.

Ridic capul şi văd că are un zâmbet larg pe buze.

— Mult mai bine. Tu? îl întreb eu cu un zâmbet la fel de larg.

— Mi-a fost dor de tine, doamnă Grey.

Redevine serios preţ de o clipă.

— Şi mie.

— Gata cu actele de eroism, da?

— Gata, promit eu.

— Ar trebui să vorbeşti întotdeauna cu

mine, şopteşte el.

— Da, chiar, să revenim la tine, Grey…

Zâmbeşte superior:

— Bună observaţie. Am să mă străduiesc mai mult, spune el, sărutându-mă pe păr.

— Cred că o să fim fericiţi aici, şoptesc eu, închizând iarăşi ochii.

— Da. Tu, eu şi… Punctuleţ. Chiar, cum te mai simţi?

— Bine. Relaxată. Fericită.

— Mă bucur.

— Tu?

— La fel ca tine, murmură el.

Mă uit în ochii lui, încercând să-i descifrez expresia.

— Ce-i? mă întreabă el.

— Ştii, eşti foarte autoritar când facem sex.

— Te plângi?

— Nu. Dar mă gândesc… ai zis că-ţi lipseşte fostul tău mod de viaţă.

Rămâne nemişcat, uitându-se ţintă ia mine.

— Uneori, şopteşte el.

Oh.

— Ei bine, va trebui să vedem ce putem face în legătură cu asta, murmur eu şi îl sărut uşor pe buze, încolăcindu-mă în jurul

lui ca un cârcel de viţă.

Îmi vin în minte imagini cu noi doi în camera de joacă: Tallis, masa, legată de cruce, încătuşată pe pat… îmi plac futaiurile lui perverse – futaiurile noastre perverse. Da. Pot să fac aşa ceva. Pot să fac asta pentru el, cu el. Pot să fac asta pentru mine. Mă trec fiori când îmi aduc aminte de cravaşă.

— Şi mie îmi place să mă joc, murmur eu, uitându-mă la el, şi sunt răsplătită cu zâmbetul lui sfios.

— Ştii, chiar aş vrea să-ţi testez limitele.

— Ce limite?

— Limitele plăcerii.

— Oh, cred că mi-ar plăcea asta.

Zeiţa mea intimă leşină.

— Ei bine, poate când ajungem acasă, şopteşte el, lăsând această promisiune să plutească între noi.

Îl mângâi iarăşi cu nasul. Îl iubesc atât de mult.

*

Au trecut două zile de la picnic. Două zile de la promisiunea lui: *Ei bine, poate când ajungem acasă.* Dar Christian încă se poartă

mine ca şi cum aş fi de sticlă. Tot nu mă lasă la serviciu, aşa că am lucrat de acasă. Pun pe birou teancul de scrisori de la scriitori şi oftez. Christian şi cu mine n-am mai fost în camera de joacă de când am folosit cuvântul de siguranţă. Şi mi-a zis că îi lipseşte. Ei bine, şi mie… mai ales acum, că vrea să-mi exploreze limitele. Mă înrobesc, gândindu-mă ce ar putea să însemne asta. Mă uit la masa de biliard… Da, abia aştept să-mi explorez limitele.

Gândurile îmi sunt întrerupte de o muzică delicată ce umple apartamentul. Christian cântă la pian – nu e una dintre obişnuitele sale tânguiri muzicale, ci o piesă plăcută, plină de speranţă – una pe care o recunosc, dar pe care nu l-am auzit niciodată cântând-o.

Mă apropii în vârful picioarelor de intrarea în living şi mă uit la Christian stând la pian. Soarele e la apus. Cerul e de un roz opulent, iar lumina se reflectă în părul lui arămiu şi strălucitor. E amuţitor de frumos. Se concentrează asupra piesei, fără să-şi dea seama de prezenţa mea. A fost atât de deschis în ultimele zile, atât de atent cu mine – mi-a oferit detalii despre zilele lui de lucru,

despre gândurile şi planurile lui. E ca şi cum ar fi spart un baraj şi ar fi început să vorbească.

Ştiu că, peste câteva minute, va veni să vadă ce fac, ceea ce îmi dă o idee. Cuprinsă de entuziasm, plec în grabă, sperând că nu m-a observat, şi dau fuga în dormitorul nostru, dezbrăcându-mă din mers, până rămân doar în chiloţii albaştri de dantelă. Îmi iau repede pe mine un maiou albastru pal – o să-mi ascundă vânătaia. Intrând în şifonier, scot din sertar blugii spălăciţi ai lui Christian – blugii pentru camera de joacă, blugii mei preferaţi. Îmi iau Blackberry-ul de pe noptieră, împăturesc blugii cu grijă şi mă aşez în genunchi lângă uşa dormitorului. Uşa este deschisă, iar dinspre living se aud acordurile unei alte piese, una pe care n-o ştiu. Dar e tot una optimistă – e minunată. Îi scriu repede un e-mail.

De la: Anastasia Grey
Subiect: Plăcerea soţului meu
Data: 21 septembrie 2011, 20:45
Către: Christian Grey

Sir,
Aştept instrucţiunile tale.
A ta pentru totdeauna,
Dn. G x

Şi îl trimit.

Câteva clipe mai târziu, muzica se opreşte brusc. Inima îmi tresare şi începe să bată cu putere. Aştept şi iar aştept, iar în cele din urmă, Blackberry-ul meu bâzâie.

De la: Christian Grey
Subiect: Plăcerea soţului meu — ador titlul ăsta, iubito
Data: 21 septembrie 2011, 20:48
Către: Anastasia Grey

Dnă. G,
Sunt curios. Încep să te caut.
Pregăteşte-te!

Christian Grey
CEO nerăbdător, Grey Enterprise Holdings Inc.

Pregăteşte-te! Inima îmi bate cu putere, şi

încep să număr. Treizeci şi şapte de secunde mai târziu, uşa se deschide. Mă uit la picioarele lui goale, care se opresc în prag. *Hm*. Nu spune nimic. Nu spune nimic o eternitate. *La naiba!* Îmi suprim impulsul de a mă uita la el şi rămân cu privirea în pământ.

În cele din urmă, se apleacă şi ia blugii de jos. Rămâne tăcut şi intră în şifonier, în timp ce eu rămân nemişcată ca o stană de piatră. *Vai de mine... începe*. Inima îmi duduie în piept, şi savurez valul de adrenalină care îmi inundă trupul. Mă trec fiori, simţind cum se acumulează excitaţia. Oare ce o să-mi facă? Câteva clipe mai târziu, se întoarce îmbrăcat cu blugii.

— Deci vrei să te joci? murmură el.

— Da.

Nu spune nimic, şi îndrăznesc să-i arunc o privire... îi văd blugii tociţi, coapsele acoperite şi după o clipă, umflătura de sub fermoar, nasturele deschis al beteliei, dâra de păr ce i se ridică din pantaloni, buricul, abdomenul dăltuit, părul de pe piept, ochii cenuşii şi scânteietori, capul dat într-o parte. Ridică o sprânceană. Sfin*te Sisoe!*

— Da ce? şopteşte el.

Oh.

— Da, Sire.

Ochii i se îmblânzesc.

— Bravo, murmură el, mângâindu-mă pe cap. Iar acum, cred că ar fi bine să te ducem la etaj, adaugă el.

Simt că mi se lichefiază măruntaiele, iar pântecele mi se contractă într-un mod delicios, care îmi e atât de familiar.

Mă ia de mână şi mă conduce prin apartament, apoi pe scări. Când ajungem în faţa uşii de la camera de joacă, se opreşte, se apleacă şi mă sărută tandru, după care mă apucă tare de păr.

— Eşti o mare manipulatoare, să ştii, îmi şopteşte el pe buze.

— Ce?

Nu înţeleg la ce se referă.

— Nu-i nimic. Pot să trăiesc cu asta, murmură el amuzat, apoi îşi plimbă nasul pe mandibula mea şi îmi muşcă uşor urechea. Când intrăm, să îngenunchezi, aşa cum ţi-am arătat.

— Da… Sire.

Se uită la mine cu ochi plini de dragoste, fascinaţie şi gânduri perverse.

Doamne... Viaţa n-o să fie niciodată plicticoasă alături de Christian, şi o să trăiesc cu el multă vreme de acum încolo. Îl iubesc pe acest bărbat: soţul meu, iubitul meu, tatăl copilului meu, dominatorul meu uneori... Domnul meu Învechit în Rele.

Epilog

Casa cea Mare, mai 2014

Stau întinsă pe pătura de picnic în carouri şi mă uit la cerul albastru şi limpede al verii, câmpul vizual fiindu-mi încadrat de iarbă înaltă şi flori de câmp. Arşiţa după-amiezii îmi încălzeşte pielea, oasele şi pântecele. Sunt relaxată şi îmi simt trupul foarte moale. E foarte confortabil. Ba nu… e minunat. Savurez momentul – un moment de pace, de pură desfătare. Ar trebui să mă simt vinovată pentru această bucurie, pentru acest sentiment de satisfacţie – dar nu mă simt deloc vinovată. Viaţa aici şi acum e frumoasă, şi am învăţat s-o apreciez şi să trăiesc în prezent, la fel ca soţul meu. Zâmbesc şi mă trec fiori, amintindu-mi ultima noapte delicioasă pe care am petrecut-o la Escala…

*

Şuviţele cnutului îmi mângâie pântecele umflat într-un ritm chinuitor de dulce.

— Mai vrei, Ana? îmi şopteşte Christian la ureche.

— Oh, te rog, îl implor eu, trăgând de legăturile mâinilor.

Sunt legată la ochi şi atârnată de grilajul din camera de joacă. Usturimea delicioasă a cnutului îmi pişcă fesele.

— Te rog şi mai cum?

— Te rog, Sire.

Christian îşi aşează palma pe pielea mea înroşită şi mă mângâie uşor.

— Gata, gata, gata, şopteşte el, apoi coboară mâna şi îşi vâră degetele în mine.

Gem.

— Doamnă Grey, murmură el, muşcându-mă de lobul urechii. Eşti atât de umedă.

Degetele lui intră şi ies din mine, atingându-mi iar şi iar punctul dulce dinăuntru. Cnutul cade zgomotos pe podea, iar mâna lui îmi alunecă pe pântece, urcând până la sâni. Mă încordez – sunt foarte sensibili.

— Sst, spune Christian, cuprinzând unul în palmă şi mângâindu-mi uşor sfârcul.

— Ah!

Degetele sale sunt tandre şi aţâţătoare, iar plăcerea se revarsă dinspre sân spre adâncul pântecelui meu. Dau capul pe spate, împingându-mi sfârcul în palma lui, şi gem încă o dată.

— Îmi place să te aud, şopteşte Christian.

Îi simt mădularul erect pe coapsă, nasturii prohabului său apăsându-mi carnea, în timp ce degetele lui îşi continuă asaltul neînduplecat: înăuntru, afară, înăuntru, afară – într-un ritm constant.

— Vrei să termini aşa? mă întreabă el.

— Nu.

Degetele sale se opresc.

— Serios, doamnă Grey? Tu hotărăşti?

Îmi strânge sfârcul între degete.

— Nu… Nu, Sire.

— Aşa e mai bine.

— Ah, te rog, îl implor eu.

— Ce vrei, Anastasia?

— Pe tine. Întotdeauna.

Christian inspiră adânc.

— Cu totul, adaug eu cu respiraţia tăiată.

Îşi scoate degetele din mine, mă întoarce cu faţa spre el şi îmi desface legătura de la ochi. Mă uit clipind în ochii săi scăpărători şi întunecaţi. Arătătorul lui îmi mângâie buza

de jos, apoi şi-l vâră în gura mea, odată cu mijlociul, dându-mi să gust umezeala sărată a excitaţiei mele.

— Suge… şopteşte el, iar eu îmi răsucesc limba în jurul degetelor sale.

Hm… chiar şi eu am gust bun pe degetele lui.

Mâinile sale mi se ridică pe braţe, până la cătuşele de la încheieturi, şi mi le desfac. Mă întoarce cu faţa la perete şi mă trage uşor de coadă, luându-mă în braţe. Îmi răsuceşte capul într-o parte, mângâindu-mi gâtul cu buzele, până la lobul urechii, ţinându-mă lipită de el.

— Vreau să intru în gura ta, spune el cu glas catifelat şi seducător.

Trupul meu excitat se încordează şi simt o plăcere dulce şi intensă în adâncul pântecelui. Gem şi mă întorc cu faţa spre el, luându-i capul în palme şi sărutându-l apăsat – limba mea îi invadează gura, gustându-l şi savurându-l. Geme şi el, îşi aşează palmele pe fesele mele şi mă trage spre el, dar nu mi se atinge de el decât pântecele rotund. Îi muşc uşor mandibula, presărându-i sărutări pe gât, şi îmi cobor palmele pe blugii săi. Christian înclină capul

într-o parte, expunându-şi o parte mai mare din gât, iar eu îmi cobor limba până în părul de pe pieptul său.

— Ah!

Trag de betelia blugilor, desfăcându-i nasturele, şi îngenunchez în faţa lui, iar el mă apucă de umeri.

Mă uit la el pe sub gene, iar el mă fixează cu privirea. Ochii îi sunt întunecaţi şi buzele întredeschise. Îi scot mădularul şi îl iau în gură, iar el inspiră adânc. Îmi place grozav să fac asta. Să-l văd lăsându-se în voia mea, să-i ascult respiraţia precipitată şi gemetele, în timp ce se adânceşte în gâtul meu. Închid ochii şi sug adânc, savurându-i gustul şi icnetele.

Mă apucă de cap, imobilizându-mă, iar eu îmi acopăr dinţii cu buzele, adâncindu-mi şi mai mult mădularul în gură.

— Deschide ochii şi uită-te la mine, îmi porunceşte el în şoaptă.

Îmi aţintesc privirea în ochii lui scăpărători, iar el ridică şoldurile şi îmi umple gura până în fundul gâtlejului, apoi se retrage repede. Se adânceşte iarăşi în mine, iar eu îi iau mădularul în mână.

— Nu mă atinge, altfel am să te leg din

nou. Nu vreau decât gura ta, murmură el.

Vai de mine. *Deci aşa?* Îmi duc mâinile la spate şi mă uit inocent la el, cu gura plină.

— Aşa, iubito, surâde el cu glas răguşit, apoi se dă în spate şi, ţinându-mă cu blândeţe, dar ferm, se adânceşte iarăşi în mine. Ai o gură numai bună de futut, doamnă Grey.

Închide ochii şi intră în mine, iar eu îl strâng între buze, răsucindu-mi limba în jurul lui. Mă retrag, apoi îl iau şi mai mult în gură, iar şi iar şi iar, ascultând aerul care îi şuieră printre dinţi.

— Ah! Opreşte-te, spune el şi iese din mine, lăsându-mă să tânjesc după el.

Mă apucă de umeri şi mă ridică în picioare. Apucându-mă de coadă, mă sărută apăsat, asaltându-mă cu limba lui lacomă şi, în acelaşi timp, generoasă. Brusc, îmi dă drumul, mă ia în braţe şi mă duce spre patul cu patru stâlpi. Mă aşează uşor pe saltea, cu fundul pe marginea patului.

— Strânge-mi mijlocul între picioare, îmi porunceşte el.

Fac ce-mi cere şi îl trag spre mine, iar el se apleacă, îmi cuprinde capul în palme şi, rămânând în picioare, se adânceşte foarte

lent în mine.

Oh, ce bine e. Închid ochii şi îi savurez posedarea lentă.

— E bine? mă întreabă el pe un ton preocupat.

— Oh, Doamne! Da, Christian. Te rog.

Îmi strâng picioarele în jurul lui, iar el geme. Îl apuc de braţe, iar el începe să-şi mişte uşor şoldurile.

— Christian, te rog. Mai tare – n-o să mă sparg.

Geme şi începe să se mişte cu adevărat, opintindu-se în mine iar şi iar. Vai, e divin!

— Aşa! gem eu, strângându-l şi mai tare între picioare, pe măsură ce mă apropii de punctul culminant…

Geme iarăşi, adâncindu-se în mine cu putere… Sunt atât de aproape…

Oh, te rog. Nu te opri.

— Hai, Ana, şopteşte el printre dinţi, şi explodez în jurul lui, răvăşită de undele orgasmului.

Îi strig numele, iar Christian rămâne nemişcat şi geme zgomotos, dându-şi drumul în mine.

— Ana! strigă el.

Christian e întins lângă mine, mângâindu-mă pe pântece cu degetele sale lungi răşchirate.

— Cum se simte fiica mea?

— Dansează, râd eu.

— Dansează? Oh, da! Uau! O simt, zâmbeşte el, în timp ce Punctuleţ Doi se mişcă înăuntrul meu.

— Cred că deja îi place sexul, şoptesc eu.

Christian se încruntă.

— Serios? spune el pe un ton sec, apoi îşi lipeşte buzele de pântecele meu. N-o să ai parte de aşa ceva decât după treizeci de ani, domnişoară.

Chicotesc:

— Oh, Christian, ce ipocrit eşti.

— Nu, sunt un tată grijuliu, se uită el la mine, iar fruntea încruntată îi trădează îngrijorarea.

— Eşti un tată minunat, exact cum mă aşteptam, îi mângâi eu faţa frumoasă, iar el îmi zâmbeşte sfios.

— Îmi place pântecele tău, murmură el, mângâindu-l şi sărutându-l. Acum eşti mai multă.

Mă bosumflu.

— Nu-mi place să fiu mai multă.

— E minunat când îţi dai drumul.

— Christian!

— Şi abia aştept să simt iarăşi gustul laptelui tău.

— Christian! Eşti atât de pervers…

Se ridică brusc şi mă sărută apăsat, punând un picior peste ale mele şi ridicându-mi mâinile deasupra capului.

— Îţi plac futaiurile perverse, şopteşte el, frecându-şi nasul de al meu.

Surâd, molipsită de zâmbetul lui indecent.

— Da, îmi plac futaiurile perverse. Şi te iubesc. Foarte mult.

*

Deschid ochii brusc, trezită de un ţipăt de bucurie al fiului meu şi, cu toate că nu-i pot vedea nici pe el, nici pe Christian, pe buze mi se aşterne un zâmbet caraghios de bucurie. Ted s-a trezit din somn şi se zbenguie undeva în apropiere. Rămân nemişcată, minunându-mă în continuare de disponibilitatea lui Christian de a se juca. Răbdarea lui cu Teddy e extraordinară. E mult mai răbdător decât cu mine. E normal să fie aşa. Şi băieţelul meu frumos, odorul părinţilor săi, nu

cunoaşte frica. Pe de altă parte, Christian încă e prea protector – cu amândoi. Dragul, schimbătorul şi autoritarul meu Cincizeci de Vicii.

— Hai s-o căutăm pe mami. E undeva pe pajişte.

Ted îi răspunde, dar nu înţeleg ce, iar Christian râde din toată inima. E un râs minunat, plin de bucurie paternă. Nu mă pot abţine. Mă ridic în coate să-i spionez din ascunzătoarea mea.

Christian îl învârte pe Ted prin aer, făcându-l să ţipe iarăşi. După câteva clipe, se opreşte şi îl aruncă deasupra capului – mi se taie respiraţia –, apoi îl prinde în braţe. Ted strigă de bucurie, iar eu oftez uşurată. Oh, băieţelul meu, dragul meu băieţel – mereu plin de energie.

— Din nou, tati! strigă el.

Christian îi face pe plac, şi iarăşi mi se pune un nod în gât când îl aruncă în aer şi îl prinde în braţe. Sărută părul arămiu al lui Ted şi îl sărută pe obraz, apoi îl gâdilă fără milă preţ de câteva clipe. Ted râde în hohote, zvârcolindu-se şi împingându-se în pieptul lui, vrând să scape din braţele lui. În cele din urmă, Christian îl pune jos zâmbind.

— Hai s-o căutăm pe mami. Se ascunde în iarbă.

Ted surâde radios, bucurându-se de joc, şi se uită în jurul său. Apucându-l pe Christian de mână, îi arată un alt loc decât cel unde mă aflu, ceea că mă face să chicotesc. Mă întind repede pe pătură, savurând acest joc.

— Ted, am auzit-o pe mami. Ai auzit-o şi tu?

— Mami!

Auzindu-i tonul, chicotesc şi pufnesc în acelaşi timp. Doamne, seamănă atât de mult cu tatăl lui, deşi n-are decât doi ani.

— Teddy! îi răspund eu, uitându-mă la cer cu un surâs caraghios pe buze.

— Mami!

După câteva clipe, le aud paşii apropiindu-se de mine, iar în cele din urmă, apar lângă mine din iarba înaltă – mai întâi Ted, apoi Christian.

— Mami! strigă Ted, ca şi cum ar fi descoperit comoara pierdută din Sierra Madre[23], şi sare pe mine.

— Hei, dragul meu! îl strâng eu la piept,

23 Aluzie la filmul Comoara din Sierra Madre, regizat de John Huston în 1948, care îl are în rolul principal pe Humphrey Bogart. (N.t.).

sărutându-l pe obrazul bucălat.

Chicoteşte, sărutându-mă şi el, apoi se smulge din braţele mele.

— Bună, mami, îmi zâmbeşte Christian.

— Bună, tati, surâd eu, iar el îl ia pe Ted în braţe şi se aşează lângă mine, cu fiul nostru în poală.

— Ai grijă cu mami, îl dojeneşte el pe Teddy, iar eu zâmbesc – nu-mi scapă ironia situaţiei.

Christian îşi scoate din buzunar Blackberry-ul şi i-l dă lui Ted, ceea ce probabil o să ne ofere câteva minute de linişte – cel mult cinci. Teddy îl studiază cu fruntea încruntată. Are un aer foarte serios, iar ochii lui albaştri sunt foarte concentraţi, la fel ca ai tatălui său când îşi citeşte e-mailurile. Christian îi mângâie părul cu nasul, şi inima mi se umflă de bucurie când îi văd. Două boabe de fasole într-o păstaie: fiul meu stă liniştit – pentru câteva clipe, cel puţin – în poala soţului meu. Bărbaţii mei preferaţi din întreaga lume.

Bineînţeles, Ted e cel mai frumos şi mai talentat copil de pe planetă, dar sunt mama lui, deci e normal să gândesc aşa. Iar Christian este… ei bine, este el însuşi. Cu

blugi şi tricou alb, arată la fel de sexy ca de obicei. Ce am făcut ca să câştig un asemenea premiu?

— Arăţi bine, doamnă Grey.

— Şi tu, domnule Grey.

— Nu-i aşa că mami e frumoasă? îi şopteşte el la ureche lui Ted, dar fiul nostru îl dă la o parte, fiind mai interesat de Blackberry-ul lui tati.

— Nu poţi să-l scoţi din ale lui, chicotesc eu.

— Ştiu, zâmbeşte Christian şi îl sărută pe păr. Nu-mi vine să cred că mâine o să facă doi ani, spune el pe un ton melancolic, apoi întinde mâna şi îşi lipeşte palma de pântecele meu. Hai să facem mulţi copii, spune el.

— Cel puţin încă unu, zâmbesc eu, iar el îmi mângâie abdomenul umflat.

— Cum se mai simte fiica mea?

— Bine. Cred că doarme.

— Bună ziua, domnule Grey. Bună, Ana.

Amândoi ne întoarcem şi o vedem apărând din iarba înaltă pe Sophie, fiica de zece ani a lui Taylor.

— Sopiaaa! ţipă Ted încântat, apoi sare din poala lui Christian lăsând Blackberry-ul deoparte.

— Am primit două îngheţate de la Gail, spune Sophie. Pot să-i dau una lui Ted?

— Sigur, spun eu.

Vai de mine, o să se murdărească de sus până jos.

— Gheţată! întinde Ted mâna, iar Sophie îi dă o îngheţată pe băţ – deja a început să se scurgă.

— Dă-o la mama să vadă cum e, spun eu, ridicându-mă în capul oaselor.

Îi iau îngheţata din mână şi o bag repede în gură, lingând stratul topit de pe ea. Hm... afine – rece şi delicioasă.

— A mea! protestează Ted cu indignare în glas.

— Poftim.

Îi înapoiez îngheţata, care acum pare să se scurgă mai puţin, iar el o bagă direct în gură şi zâmbeşte.

— Pot să-l iau pe Ted la o plimbare? întreabă Sophie.

— Sigur.

— Nu vă îndepărtaţi prea mult.

— Nu, domnule Grey, spune Sophie cu o expresie serioasă în ochii ei mari şi căprui.

Cred că îi e un pic teamă de Christian. Întinde mâna, iar Teddy i-o ia cu dragă

inimă, apoi pleacă împreună prin iarba înaltă, iar Christian îi urmăreşte cu privirea.

— Christian, n-or să păţească nimic. Ce li s-ar putea întâmpla aici?

Se încruntă la mine preţ de o clipă, iar eu mă aşez în poala lui.

— În plus, continui eu, Ted e înnebunit după Sophie.

Christian zâmbeşte şi îmi mângâie părul cu nasul:

— Sophie e o fată încântătoare.

— Aşa e. Şi foarte frumoasă. Un înger blond.

Christian rămâne nemişcat şi îşi lipeşte mâinile de pântecele meu.

— Fată, ai? spune el cu o undă de nerăbdare în glas, iar eu îl cuprind pe după gât.

— Nu trebuie să-ţi faci griji în legătură cu fiica ta în următoarele trei luni. E în siguranţă la mine în burtă. Da?

Mă sărută după ureche şi îmi apucă între dinţi marginea lobului.

— Cum spui tu, doamnă Grey, murmură el, apoi îmi muşcă lobul.

Icnesc.

— Mi-a plăcut noaptea trecută, spune el.

Ar trebui să facem asta mai des.

— Şi mie.

— Şi chiar am putea, dacă n-ai mai lucra…

Dau ochii peste cap, iar el mă cuprinde în braţe şi îmi surâde pe pielea gâtului.

— Dai ochii peste cap, doamnă Grey?

Ameninţarea lui implicită şi senzuală îmi dă fiori, dar, întrucât suntem în mijlocul pajiştii, cu copiii în prejmă, nu-i iau în seamă invitaţia.

— Grey Publishing are un autor în topul bestsellerurilor din *New York Times*: vânzările lui Boyce Fox sunt fenomenale. În plus, departamentul de cărţi electronice a explodat, şi, în sfârşit, am în jurul meu echipa pe care mi-o doresc.

— Şi faci bani pe criza asta, adaugă Christian cu mândrie în glas. Da… îmi place să te văd desculţă şi însărcinată în bucătăria mea.

Mă dau în spate, să-i văd faţă, iar el se uită la mine cu ochi luminoşi.

— Şi mie îmi place asta, murmur eu, iar el mă sărută, fără să-şi ia mâinile de pe pântecele meu.

Văzând că e în toane bune, hotărăsc să abordez un subiect delicat:

— Te-ai mai gândit la propunerea mea?

Rămâne nemişcat.

— Ana, răspunsul e nu.

— Dar Ella e un nume atât de frumos.

— N-am de gând să-mi botez fiica după mama mea. Nu. Punct.

— Eşti sigur?

— Da, spune el şi, luându-mă de bărbie, se uită în ochii mei emanând exasperare. Ana, renunţă. Nu vreau ca fiica mea să fie pângărită de trecutul meu.

— Bine. Îmi pare rău.

La naiba… nu vreau să-l supăr.

— Aşa e mai bine. Nu mai încerca să rezolvi problema asta mormăie el. M-ai făcut să recunosc că am iubit-o, m-ai târât la mormântul ei. Ajunge.

Oh, nu. Mă răsucesc şi îl încalec, luându-i capul în palme.

— Îmi pare rău. Zău. Nu te supăra pe mine, te rog.

Îl sărut pe buze, apoi pe colţul gurii. După o clipă, îmi face semn cu mâna spre celălalt colţ, iar eu zâmbesc şi îl sărut. Îmi face semn şi spre nas. Îl sărut acolo. Christian zâmbeşte şi îşi aşează mâinile pe fundul meu.

— Oh, doamnă Grey, ce mă fac eu cu tine?

— Sunt sigură că o să-ţi vină o idee, murmur eu.

Surâde şi, răsucindu-se brusc, mă întinde pe pătură.

— Ce-ai zice dacă aş pune-o în practică acum? şopteşte el cu un zâmbet lasciv.

— Christian! rămân eu cu gura căscată.

Brusc, strigătul ascuţit al lui Ted. Christian sare în picioare cu uşurinţa elegantă a unei pantere şi o ia la fugă spre locul de unde s-a auzit ţipătul. Pornesc în urma lui cu pas molcom. În sinea mea, nu sunt la fel de îngrijorată precum Christian – n-a fost un ţipăt care să mă facă să urc scările câte două odată să văd ce s-a întâmplat.

Christian îl ia în braţe pe Ted. Băieţelul nostru plânge neconsolat şi face semn cu mâna în jos, spre locul unde zace îngheţata lui, topindu-se în iarbă.

— A scăpat-o, spune trist Sophie. Aş fi putut să i-o dau pe a mea, dar am terminat-o.

— Oh, Sophie. Nu-ţi face griji, draga mea, o mângâi eu pe păr.

— Mami! plânge Ted, întinzând mâinile

spre mine.

Fără tragere de inimă, Christian mi-l dă mie să-l ţin în braţe.

— Gata, gata, îl liniştesc eu.

— Gheţata, scânceşte el.

— Ştiu, dragul meu. O să merg la doamna Taylor şi o să luăm alta.

Îl sărut pe păr... vai, ce frumos miroase. Miroase a băieţelul meu.

— Gheţata, se smiorcăie el, iar eu îl iau de mână şi îi sărut degetele lipicioase.

Simt gustul îngheţatei pe degete.

Ted se opreşte din plâns şi se uită la mână.

— Bagă degetele în gură.

Îmi dă ascultare.

— Gheţată! exclamă el.

— Da, îngheţată.

Zâmbeşte. Băieţelul meu schimbător – la fel ca tatăl lui. Mă rog, măcar are o scuză: abia împlineşte doi ani.

— Mergem la doamna Taylor?

Ted încuviinţează din cap, cu zâmbetul său frumos de copil.

— Îl laşi pe tati să te ducă în braţe?

Clatină din cap şi îşi petrece braţele pe după gâtul meu, strângându-mă cu putere şi lipindu-şi faţa de gâtul meu.

— Cred că şi tati vrea să guste îngheţata, îi şoptesc eu la urechiuşă.

Ted se încruntă la mine, apoi se uită la mâna lui şi i-o întinde lui Christian, Christian zâmbeşte şi îşi vâră în gură degetele lui Ted.

— Hm… gustos.

Ted chicoteşte şi întinde mâinile spre Christian, dând de înţeles că vrea să-l ţină în braţe tatăl lui. Christian îmi zâmbeşte şi îl ia pe Ted de la mine, ţinându-l cu o mână pe coapsă.

— Sophie, unde e Gail?

— Era în casa cea mare.

Mă uit la Christian. Zâmbetul lui a devenit dulce-amar, şi mă întreb la ce se gândeşte.

— Eşti aşa de bună cu el, murmură el.

— Cu micuţul ăsta? îl ciufulesc eu pe Ted. Da, pentru că ştiu cum sunteţi de fapt voi, bărbaţii Grey.

Izbucneşte în râs:

— Aşa e, doamnă Grey.

Teddy se zvârcoleşte – acum, micul meu încăpăţânat vrea să meargă pe jos. Îl iau de o mână, iar Christian de cealaltă, şi pornim spre casă, legănându-l între noi tot drumul, în timp ce Sophie merge cu pas săltat în faţa

noastră.

Îi fac cu mâna lui Taylor, care, în una dintre puţinele lui zile libere, stă în faţa garajului, îmbrăcat în blugi şi un maiou, meşterind la o motocicletă veche.

*

Mă opresc lângă uşa de la camera lui Ted şi îl ascult pe Christian citindu-i o poveste.

— *Eu sunt Lorax-ul! Vorbesc în numele copacilor…*[24]

Arunc o privire înăuntru şi văd că Teddy a adormit, dar Christian continuă să-i citească. Când deschid uşa, ridică uşor capul şi închide cartea. Duce un deget la buze şi porneşte sistemul de supraveghere de lângă pătuţ. Îi aranjează pătura şi îl mângâie pe obraz, apoi se ridică şi se apropie de mine în vârful picioarelor, fără să facă un zgomot. Abia mă abţin să nu chicotesc.

Când ajunge pe hol, mă ia în braţe.

— Doamne, îl iubesc, dar mă simt uşurat când adoarme, îmi şopteşte el pe buze.

---

24 Dr. Seuis, *The Lorax*, Random House, New York. 1971. (N.red.).

— Sunt întru totul de acord cu tine.

Se uită la mine cu ochi blânzi.

— Nu-mi vine să cred că e cu noi de doi ani.

— Ştiu.

Îl sărut şi, preţ de o clipă, mă întorc în timp la ziua în care s-a născut Teddy: cezariana de urgenţă, neliniştea paralizantă a lui Christian, calmul imperturbabil al doctoriţei Greene, în timp ce Punctuleţ era la ananghie. Mă trec fiori când îmi amintesc.

*

— Doamnă Grey, sunteţi în travaliu de cincisprezece ore. Contracţiile dumneavoastră s-au încetinit, deşi v-am administrat Pitocin. Trebuie să facem o cezariană – copilul are de suferit, îmi explică dr. Greene pe un ton ferm.

— Era şi timpul, ce dracu'! mormăie Christian alături de ea, dar dr. Greene nu-l ia în seamă.

— Christian, stai liniştit, îl strâng eu de mână.

Vocea mea e slabă şi totul e înceţoşat – pereţii, aparatele, oamenii în halate verzi…

Nu vreau decât să dorm. Dar mai întâi am ceva important de făcut… Oh, da…

— Voiam să-l nasc în mod natural…

— Doamnă Grey, vă rog! Cezariană.

— Te rog, Ana, mă imploră Christian.

— Şi apoi o să pot dormi?

— Da, iubito, da, răspunde Christian – vorbele lui sunt ca un scâncet – şi mă sărută pe frunte.

— Vreau să-l văd pe Punctuleţ.

— Ai să-l vezi.

— Bine, şopteşte el.

— În sfârşit, mormăie dr. Greene. Fă-mi legătura cu anestezistul, îi spune ea unei asistente. Dr. Miller, pregăteşte-te de o cezariană, îi spune ea anestezistului. Doamnă Grey, o să vă mutăm în blocul operator.

— Mă mutaţi? întrebăm deodată Christian şi cu mine.

— Da. Acum.

Şi brusc începem să ne mişcăm – repede –, iar luminile de pe tavan se contopesc într-o bandă lungă şi strălucitoare în timp ce sunt purtată pe coridor.

— Domnule Grey, va trebui să vă schimbaţi în uniformă de spital.

— Ce? întreabă el.

— Acum, domnule Grey.

Christian mă strânge de mână, apoi îmi dă drumul.

— Christian, strig eu cuprinsă de panică.

Trecem prin alte două uşi, iar după o clipă, o asistentă îmi aşează un mic paravan pe piept. Uşa se deschide şi se închide, şi e atât de multă lume în încăpere. E atât de zgomotos… vreau acasă.

— Christian? mă uit eu în jur, căutând chipul soţului meu.

— Se întoarce imediat, doamnă Grey.

Câteva clipe mai târziu, apare lângă mine în uniformă de spital albastră şi îl iau de mână.

— Mi-e frică, şoptesc eu.

— Nu, iubito, nu. Sunt aici. Să nu-ţi fie frică. Ana mea e puternică.

Mă sărută pe frunte şi îmi dau seama din tonul lui că ceva nu e în regulă.

— Ce s-a întâmplat?

— Ce?

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Totul e în regulă. Iubito, eşti epuizată, asta-i tot, spune el, dar în ochi i se citeşte spaima.

— Doamnă Grey, a sosit anestezistul. O să vă facă o anestezie epidurală, apoi o să începem.

— Are o nouă contracţie.

Pântecele mi se încordează ca şi cum ar fi strâns de o bandă de oţel. La dracu'! O îndur şi pe aceasta, strivind mâna lui Christian. E o durere epuizantă. Mă simt atât de obosită. Simt cum mi se împrăştie anestezicul în corp… În jos, spre picioare. Mă concentrez asupra feţei lui Christian. La cuta dintre sprâncenele lui. E încordat. Şi îngrijorat. De c*e o fi îngrijorat?*

— Simţiţi, doamnă Grey? mă întreabă vocea doctoriţei Greene din spatele paravanului de pe piept.

— Ce să simt?

— Nu simţiţi nimic.

— Nu.

— Bine. Dr. Miller, să începem.

— Te descurci bine, Ana.

Christian e palid la faţă şi are sudoare pe frunte. E speriat. *Nu fi speriat, Christian. Nu fi speriat.*

— Te iubesc, şoptesc eu.

— Oh, Ana, suspină el. Şi eu te iubesc – atât de mult.

Simt o smulgere ciudată în adâncul meu. E prima oară când simt aşa ceva. Christian aruncă o privire dincolo de micul paravan şi se albeşte la faţă, dar se uită în continuare fascinat.

— Ce s-a întâmplat?

— Sucţie! Gata…

Dintr-odată, se aude un plâns ascuţit şi furios.

— Aveţi băiat, doamnă Grey. Scorul Apgar? întreabă ea pe cineva din sală.

— Nouă, i se răspunde.

— Pot să-l văd? suspin eu.

Christian dispare din câmpul meu vizual şi, după câteva clipe, reapare ţinându-l în braţe pe fiul meu, care e înfăşurat într-o pătură albastră. Are faţa roz şi e acoperit cu mucus alb şi cheaguri de sânge. Copilul meu. Punctuleţul meu… Theodore Raymond Grey.

Mă uit la Christian şi văd că are lacrimi în ochi.

— Iată-l pe fiul tău, doamnă Grey, şopteşte el cu glas încordat şi răguşit.

— Fiul nostru, şoptesc eu. Ce frumos el

— Aşa e, spune el şi aşterne o sărutare pe fruntea frumosului nostru băiat, chiar sub un smoc de păr negru.

Theodore Raymond Grey nu-şi dă seama ce se întâmplă. Plânsul de mai devreme a încetat, iar acum doarme cu ochii închişi. E cea mai frumoasă privelişte pe care am văzut-o vreodată. Atât de frumoasă încât încep să plâng.

— Mulţumesc, Ana, şopteşte Christian.

Şi el are lacrimi în ochi.

*

— Ce-i? mă întreabă Christian, ridicându-mi bărbia.

— Mi-am amintit de naşterea lui Ted.

Christian se face palid la faţă şi îmi cuprind pântecele cu palmele.

— Nu vreau să trec încă o dată prin asta. De data asta, o să alegem cezariana de la început.

— Christian, eu…

— Nu, Ana. Data trecută, ai fost la un pas de moarte. Nu.

— N-am fost la un pas de moarte.

— Am spus nu, spune el pe un ton ferm, şi îmi dau seama că nu are rost să-l contrazic, dar apoi se uită în ochii mei, şi privirea i se îmblânzeşte. Îmi place cum sună Phoebe,

şopteşte el, mângâindu-mi nasul cu al său.

— Phoebe Grey? Phoebe… Da. Şi mie îmi place, zâmbesc eu.

— Bine. Iar acum, vreau să pregătesc cadoul pentru Ted.

Mă ia de mână şi coborâm la parter. E foarte nerăbdător – a aşteptat toată ziua clipa asta.

— Crezi că o să-i placă? se uită la mine cu un aer neliniştit.

— Foarte mult. Preţ de două minute. Christian, are doar doi ani.

Christian a terminat de montat trenuleţul de lemn pe care i l-a cumpărat lui Teddy. I-a cerut lui Barney să modifice două dintre motoraşele trenuleţului în aşa fel încât să funcţioneze cu energie solară, la fel ca elicopterul pe care i l-am făcut lui Christian cadou acum câţiva ani. Christian abia aşteaptă să răsară soarele – pentru că vrea să se joace şi el cu trenuleţul, cred. Şinele acoperă mare parte din podeaua de piatră a verandei.

Mâine o să dăm o petrecere de familie de ziua lui Ted. Or să vină Ray, José şi toată familia Grey, inclusiv Ava, verişoara lui Ted –

fiica de două luni a lui Kate şi Elliot. Abia aştept să stau de vorbă cu Kate şi să văd cum s-a adaptat la rolul de mamă.

Mă uit în zare, la soarele care apune în spatele Peninsulei Olimpice. Casa este exact aşa cum mi-a promis Christian, iar priveliştea mă încântă la fel ca prima oară când am venit aici. Pur şi simplu îmi taie respiraţia: apus de soare peste Puget Sound. Christian mă ia în braţe.

— O privelişte minunată.

— Aşa e, răspunde Christian, şi mă întorc cu faţa spre el.

Se uită în ochii mei şi îmi aşterne o sărutare tandră pe buze.

— E o privelişte foarte frumoasă, murmură el. Preferata mea.

— E căminul nostru.

Zâmbeşte şi mă sărută din nou:

— Te iubesc, doamnă Grey.

— Şi eu te iubesc, Christian. Pentru totdeauna.

Nota autoarei

Ştiu că în ziua de azi nu poţi să intri într-o bancă americană şi să retragi cinci milioane de dolari. Iată conversaţia pe care Ana nu a auzit-o:

— Troy Whelan.

— Christian Grey la telefon. Am vorbit cu soţia mea. Dă-i banii. Orice sumă vrea.

— Domnule Grey, nu pot…

— Transformă în lichidităţi cinci milioane din capitalurile mele. Ia din următoarele firme: Georges, PKC, Atlantis Corps, Ferris şi Umatic. Un milion din fiecare.

— Domnule Grey, e ceva foarte neobişnuit. Trebuie să mă consult cu domnul Forlines.

— Joc golf cu el săptămâna viitoare, adaug eu. Fă ce ţi-am zis. Whelan, ce dracu'! Găseşte o cale, altminteri închid conturile şi mut tranzacţiile GEH la altă bancă. Ai înţeles?

Whelan tace.

— Şi o să ne ocupăm de hârţogărie mai încolo, continui eu pe un ton mai împăciuitor.

— Da, domnule Grey.

Materiale suplimentare

Primul Crăciun al lui Cincizeci de Umbre

Puloverul e aspru şi miroase a nou. Totul e nou. Am o nouă mămică. E doctoriţă. Are un stetoscop pe care mi-l vâr în urechi şi îmi aud inima E bună şi zâmbitoare. Zâmbeşte tot timpul. Are dinţi mici şi albi.

— Mă ajuţi să împodobesc bradul, Christian?

În încăperea cu canapele mari se află un brad înalt. Am mai văzut brazi înainte. Dar numai în poveşti. Nu într-o cameră, lângă canapele. Noua mea casă are multe canapele. Nu doar una. Nu doar una maro şi lipicioasă.

— Uite.

Noua mea mamă îmi arată o cutie plină cu globuri de Crăciun. Multe globuri strălucitoare.

— Sunt ornamente pentru brad.

Or-na-men-te. Or-na-men-te. Repet cuvântul în minte. Or-na-men-te.

— Iar astea… continuă ea, scoţând un

şirag lung cu floricele pe el. Astea sunt beculeţe. Întâi punem beculeţele în brad, apoi îl împodobim.

Îmi pune mâna pe creştetul capului. Rămân nemişcat. Dar îmi place să-i simt degetele în păr. Îmi place să fiu lângă noua mămică. Miroase frumos. A curat. Şi nu mă atinge decât pe păr.

— Mamă! strigă cineva.

E Lelliot. E mare şi gălăgios. Foarte gălăgios. Vorbeşte tot timpul. Eu nu vorbesc deloc. Nu am cuvinte. Am cuvinte doar în minte.

— Elliot, dragul meu, suntem în living.

Dă buzna în cameră. A fost la şcoală. Are în mână un desen. Un desen pe care l-a făcut pentru noua mea mămică. E şi mămica lui Lelliot. Mami se aşează în genunchi în faţa lui, îl ia în braţe şi se uită la desen. E o casă cu o mămică, un tătic, un Lelliot şi un Christian. Christian e foarte mic în desenul lui Lelliot. Lelliot e mare. Are un zâmbet larg, iar Christian un chip trist.

Vine şi tati. Se apropie de mami. Îmi strâng păturica în mâini. O sărută pe Noua Mămică, şi Noua Mămică nu se teme. Zâmbeşte. Îl sărută şi ea. Strâng iarăşi păturica.

— Bună, Christian.

Tati are o voce puternică şi blândă. Îmi place vocea lui. Nu vorbeşte niciodată tare. Nu ţipă niciodată. Nu ţipă ca... Îmi citeşte cărţi când mă bag la culcare. Îmi citeşte despre o pisică şi o pălărie şi ouă verzi şi şuncă. N-am văzut niciodată ouă verzi. Tati se apleacă şi se face mic.

— Ce ai făcut azi?

Îi arăt bradul.

— Ai cumpărat un brad? Un brad de Crăciun?

Spun da dând din cap.

— E un brad frumos. Tu şi mami aţi ales foarte bine. E o treabă importantă să alegi bine bradul.

Mă mângâie şi el pe cap, iar eu rămân nemişcat şi îmi strâng cu putere păturica. Tati nu-mi face rău.

— Tati, ia uite ce am desenat!

Lelliot e supărat când tati vorbeşte cu mine. Lelliot e supărat pe mine. Îl lovesc pe Lelliot când e supărat pe mine. Noua Mămică se supără pe mine când fac asta. Lelliot nu mă loveşte. Lui Lelliot îi frică de mine.

Luminile din brad sunt frumoase.

— Dă-mi voie să-ţi arăt. Cârligul se bagă prin urechea globului apoi îl poţi agăţa în copac.

Mami pune or-na… or-na-men-tul în brad.

— Încearcă şi tu cu acest clopoţel.

Clopoţelul sună. Îl scutur. E un sunet vesel. Îl scutur iarăşi. Mami zâmbeşte. Un zâmbet larg. Un zâmbet special pentru mine.

— Îţi place clopoţelul, Christian?

Spun da dând din cap şi scutur iarăşi clopoţelul, care scoate un clinchet vesel.

— Ai un zâmbet minunat, dragul meu.

Mami clipeşte şi se şterge la ochi cu mâna. Mă mângâie pe păr.

— Îmi place să te văd zâmbind.

Mâna ei îmi coboară pe umăr. Nu. Mă dau în spate şi îmi strâng păturica. Mami e tristă, apoi bucuroasă. Mă mângâie pe păr.

— Punem clopoţelul în copac?

Capul meu spune da.

— Christian, trebuie să-mi spui când ţi-e foame. Poţi să faci asta. Poţi s-o iei pe mami de mână, să o duci în bucătărie şi să-i faci semn cu mâna.

Întinde spre mine degetul ei lung. Unghia ei e lucioasă şi roz. E o unghie frumoasă. Dar

nu-mi dau seama dacă noua mea mămică e supărată pe mine sau nu. Am mâncat tot la masa de seară. Macaroane cu brânză. Au fost bune.

— Nu vreau să-ţi fie foame, dragul meu. Ai înţeles? Vrei nişte îngheţată?

Capul meu spune *da!* Mami îmi zâmbeşte. Îmi plac zâmbetele ei. Sunt mai bune decât macaroanele cu brânză.

Bradul e frumos. Mă uit la el şi îmi strâng păturica în mâini. Luminile clipesc şi sunt de diferite culori, iar or-na-men-te-le sunt şi ele de diferite culori. Îmi plac cele albastre. Iar în vârful bradului e o stea mare. Tati l-a ridicat în braţe pe Lelliot, şi Lelliot a pus steaua în vârf. Lui Lelliot îi place să pună steaua în vârf. Şi eu vreau să pun steaua în brad… dar nu vreau să mă ridice tati în braţe. Nu vreau să mă ia în braţe. Steaua e strălucitoare.

Lângă brad e pianul. Noua mea mămică mă lasă să ating bucăţile negre şi albe ale pianului. Negre şi albe. Îmi plac sunetele albe. Sunetul negru e greşit. Dar îmi place şi sunetul negru. Trec de la alb la negru. De la alb la negru. De la negru la alb. Alb, alb, alb, alb. Negru, negru, negru, negru. Îmi place cum sună. Îmi place mult cum sună.

— Vrei să cânt pentru tine, Christian?

Noua mea mămică ia loc. Atinge bucăţile negre şi albe, şi se aude o melodie. Apasă pedalele de sub pian. Uneori e zgomotos, alteori e liniştit. Cântecul e vesel. Şi lui Lelliot îi place când ne cântă mami. Mami cântă despre o răţuşcă urâtă. Mami măcăne amuzant. Lelliot măcăne şi el, apoi ridică mâinile şi dă din ele ca şi când ar fi o pasăre. Lelliot e amuzant.

Mami râde. Lelliot râde. Râd şi eu.

— Îţi place cântecul, Christian? mă întreabă mami, şi chipul ei iarăşi e vesel şi trist.

Am un cio-rap. E roşu şi are pe el un bărbat cu căciulă roşie şi o barbă mare şi albă. E Moş Crăciun. Moş Crăciun aduce cadouri. Am văzut poze cu Moş Crăciun. Dar până acum Moş Crăciun nu mi-a adus niciodată cadouri. Eram obraznic. Moş Crăciun nu le aduce cadouri copiilor obraznici. Acum sunt cuminte. Noua mea mămică spune că sunt cuminte, foarte cuminte. Noua mea mămică nu ştie. Nu trebuie să-i spun niciodată… dar sunt obraznic. Nu vreau ca noua mea mămică să

afle.

Tati agaţă cio-ra-pul deasupra şemineului. Şi Lelliot are un cio-rap. Lelliot ştie să citească cuvântul de pe cio-rapul lui. Cuvântul e: Lelliot. Şi pe cio-ra-pul meu e un cuvânt. Christian. Noua mimică mi-l citeşte pe litere: C-H-R-I-S-T-I-A-N.

Mami stă pe patul meu. Îmi citeşte o poveste. Îmi ţin păturica în mâini. Am o cameră mare. Uneori, camera e întunecată şi visez urât. Vise urâte despre ce s-a întâmplat înainte. Noua mea mămică vine lângă mine când visez urât. Se întinde lângă mine şi îmi cântă în şoaptă, şi mă ia somnul. Are un miros nou şi plăcut. Noua mea mamă nu e rece. Nu ca… nu ca… Iar visele mele urâte dispar când doarme lângă mine.

A venit Moş Crăciun. Moş Crăciun nu ştie că am fost obraznic. Mă bucur că nu ştie. Am un trenuleţ, un avion, un elicopter şi o maşină. Elicopterul meu zboară. Elicopterul meu e albastru. Zboară în jurul bradului. Zboară deasupra pianului şi aterizează pe bucăţile albe. Zboară deasupra mămicii şi zboară deasupra lui tăticu şi zboară

deasupra lui Lelliot, care se joacă cu nişte cărămizi Lego. Elicopterul zboară prin casă. Prin sufragerie, prin bucătărie. Zboară pe lângă uşa de la biroul lui tati. Apoi la etaj, în dormitorul meu, în dormitorul lui Lelliot, în dormitorul lui tăticu şi mămica. Zboară prin casă, pentru că e casa mea. Casa în care trăiesc.

Faceţi cunoştinţă cu Cincizeci de Umbre

Luni, 9 mai 2011

— Mâine, mormăi eu, expediindu-l pe Claude Bastille. Care stă în pragul biroului meu.

— Golf săptămâna asta, Grey? zâmbeşte Bastille cu un pic de aroganţă, ştiind că are asigurată victoria pe terenul de golf.

Se răsuceşte pe călcâie şi pleacă, iar eu mă încrunt în urma lui. Vorbele lui de despărţire mi-au pus sare pe rană, pentru că, în ciuda eforturilor eroice pe care le-am făcut la sală azi-dimineaţă, antrenorul meu personal tot a reuşit să mă bată. Bastille e singurul care mă poate bate, iar acum vrea să-mi administreze o înfrângere şi pe terenul de golf. Detest sportul ăsta, dar se fac atât de multe afaceri pe terenurile de golf, încât trebuie să-i îndur lecţiile… şi, cu toate că nu-mi place s-o recunosc, Bastille chiar reuşeşte să-mi amelioreze tehnica.

Mă uit spre zgârie-norii din Seattle şi simt cum mi se strecoară în suflet obişnuitul plictis. Am o stare la fel de anostă şi de mohorâtă precum vremea de afară. Zilele mi se succed iară nicio deosebire între ele, şi am nevoie de o distracţie. Am lucrat tot weekendul, iar acum n-am stare în biroul meu. N-ar trebui să mă simt aşa – nu după câteva trânte cu Bastille –, dar aşa mă simt.

Mă încrunt. Adevărul e că singurul lucru care a reuşit să-mi captiveze interesul în ultima vreme a fost decizia de a trimite două vase comerciale cu marfă în Sudan. Apropo – Ros trebuia să vină deja cu datele contabile şi detaliile logistice. *De ce naiba întârzie?* Cu gând să aflu unde e, pun mâna pe telefon şi, înainte să sun, arunc o privire spre agendă.

Fir-ar să fie! Va trebui să îndur un interviu cu insistenta domnişoară Kavanagh pentru revista studenţească a Universităţii Washington. *De ce dracu' oi fi acceptat?* Urăsc interviurile – întrebări insipide de la idioţi insipizi şi prost informaţi. Îmi bâzâie telefonul – e Andrea.

— Da, pufnesc eu, ca şi cum ea ar fi de vină.

— Domnule Grey, a venit să vă vadă

domnişoara Anastasia Steele.

— Steele? O aşteptam pe Katherine Kavanagh.

— A venit domnişoara Anastasia Steele, domnule Grey.

Mă încrunt. Urăsc neprevăzutul.

— Invit-o în birou, bombăn eu, dându-mi seama că am tonul unui adolescent bosumflat, dar puţin îmi pasă.

Vasăzică aşa… domnişoara Katherine Kavanagh nu e disponibilă. Îl cunosc pe taică-su. Am făcut afaceri cu el – e proprietarul companiei Kavanagh Media. Pare un om de afaceri perspicace şi un om raţional. Acest interviu e o favoare pentru el – una de care am să profit când se va ivi momentul. Şi trebuie să recunosc că eram vag curios în legătură cu fiica lui, voiam să văd dacă aşchia a sărit departe de trunchi.

Aud gălăgie după uşă şi mă ridic în picioare chiar în clipa când un vârtej alcătuit din păr castaniu şi lung, mâini albe şi ghete mari dă buzna în biroul meu, împiedicându-se de prag. Dau ochii peste cap, îmi suprim enervarea instinctivă în faţa unei asemenea stângăcii şi dau fuga spre fata care a căzut în patru labe pe podea. O apuc pe după umerii

slabi şi o ajut să se ridice.

Ochii ei limpezi şi stânjeniţi, de un albastru deschis, se întâlnesc cu ai mei şi mă ţintuiesc locului. Au o culoare extraordinară – un azuriu neprihănit – şi, preţ de o clipă îngrozitoare, mă gândesc că poate citi în mine ca într-o carte deschisă. Mă simt… expus. E un gând care mă intimidează. Are o faţă mică şi plăcută, iar obrajii i s-au colorat într-un roz inocent. Mă întreb într-o doară dacă are toată pielea aşa – perfectă – şi cum ar arăta înroşită de muşcătura unei nuiele. La d*racu'! Îmi* întrerup gândurile nărăvaşe, alarmat de direcţia în care au luat-o. Ce d*racu' ai în cap, Grey? Fat*a asta e mult prea tânără. Se uită la mine cu gura căscată, şi aproape că dau iarăşi ochii peste cap. Mda, *drăguţă, nu-i decât o faţă, iar frumuseţea mea e superficială. Vre*au să alung această privire sinceră şi admirativă din ochii ei mari şi albaştri.

Să înceapă spectacolul, Grey. Hai să ne distrăm un pic.

— Domnişoara Kavanagh? Sunt Christian Grey. Vă e bine? Vreţi să luaţi loc?

Iarăşi se îmbujorează. Simţind iarăşi că stăpânesc situaţia, o studiez cu atenţie. E

foarte atrăgătoare, în felul ei stângaci – suptă, cu pielea albă şi cu o coamă de culoarea mahonului, pe care elasticul abia i-o poate ţine în frâu. O brunetă. Mda, e atrăgătoare. Întind mâna, iar ea bâiguie începutul unei scuze stânjenite şi dă mâna cu mine. E o mână micuţă, cu pielea rece şi catifelată, dar strânsoarea ei e surprinzător de fermă.

— Domnişoara Kavanagh este bolnavă, aşa că m-a trimis pe mine. Sper că nu vă deranjează, domnule Grey.

Vorbeşte încet, cu o muzicalitate ezitantă, şi clipeşte neregulat, fluturându-şi genele lungi peste ochii ei mari şi albaştri.

Incapabil să-mi suprim amuzamentul din glas, pricinuit de intrarea ei nu tocmai elegantă în biroul meu, o întreb cum o cheamă.

— Anastasia Steele. Studiez literatura engleză cu Kate, ăă… Katherine… ăă… domnişoara Katherine Kavanagh, la WSU Vancouver.

Vasăzică o tipă emoţionată, ruşinoasă şi literată, ai? Aşa o recomandă şi ţinuta: e îmbrăcată oribil, ascunzându-şi trupul firav sub un pulover inform şi o fustă evazată de

culoare maro. *Doamne, n-are niciun pic de gust vestimentar?* Se uită cu un aer stânjenit prin baroul meu – oriunde, numai la mine nu, observ eu cu o ironie amuzantă.

Cum poate fata asta să fie jurnalistă? N-are pic de încredere în sine. E şarmant de agitată, sfioasă, blândă… supusă. Clatin din cap, uimit de direcţia gândurilor mele inadecvate. Mormăind o platitudine, o invit să ia loc, apoi observ că se uită cu interes la tablourile din birou. Înainte să mă pot opri, mă trezesc dându-i explicaţii:

— E un artist local, Trouton.

— Sunt minunate. Ordinarul transformat în extraordinar, spune ea pe un ton visător, copleşită de frumuseţea rafinată a tablourilor mele. Are un profil delicat – vârful nasului uşor ridicat în sus, buze cărnoase şi moi –, iar vorbele ei au reuşit să exprime exact sentimentele mele. „*Ordinarul ridicat la rang de extraordinar*". O observaţie perspicace. Domnişoara Steele e inteligentă.

Mormăi aprobator, şi roşeaţa iarăşi îi cuprinde uşor obrajii. Iau loc în faţa ei şi încerc să-mi stăpânesc gândurile.

Scoate din geanta ei uriaşă o foaie şifonată şi un reportofon cu minidisc. Un reportofon

cu minidisc? *N-au dispărut odată cu casetele VHS?* Doamne, ce neîndemânatică e – scapă de două ori aparatul pe masa mea Bauhaus. E limpede că e prima oară când face asta, dar dintr-un motiv pe care nu-l înţeleg, mi se pare amuzantă. De obicei genul ăsta de stângăcie agitată mă scoate din sărite, dar acum îmi ascund zâmbetul sub degetul arătător şi îmi stăpânesc impulsul de a-i arăta cum să-l pornească.

Pe măsură ce devine din ce în ce mai agitată, îmi trece prin minte că aş putea să-i rafinez abilităţile motorii cu ajutorul unei cravaşe. Folosită cu îndemânare, cravaşa poate cuminţi chiar şi cele mai nărăvaşe persoane. E un gând care mă face să mă răsucesc în scaun. Se uită la mine şi îşi muşcă buza de jos. *La dracu'!* Cum de nu i-am remarcat gura cărnoasă până acum?

— Scuze, nu-s obişnuită cu asta.

Îmi dau seama, dragă, îmi spun ironic în sinea mea, dar în clipa asta mi se rupe, pentru că nu-mi pot lua ochii de la gura ta.

— Relaxează-te, domnişoară Steele.

Iarăşi am nevoie de o clipă să-mi stăpânesc gândurile năbădăioase. *Grey… încetează, acum!*

— Vă deranjează dacă vă înregistrez răspunsurile? mă întreabă ea cu un aer candid, plin de speranţă.

Îmi vine să râd. *Nu pot să cred.*

După ce te-ai chinuit atât să pregăteşti reportofonul, te-ai gândit să mă întrebi?

Clipeşte şi face ochii mari, derulată preţ de o clipă, iar eu simt înţepătura nefamiliară a vinovăţiei. *Nu fi porc, Grey.*

— Nu, nu mă deranjează, mormăi eu, întrucât nu vreau să fiu responsabil de expresia de pe chipul ei.

— V-a explicat Kate, adică domnişoara Katherine Kavanagh, pentru ce este interviul?

— Da. Va apărea în ziarul studenţesc, în numărul dedicat absolvirii, pentru că anul acesta eu o să înmânez diplomele absolvenţilor.

De ce dracu' oi fi acceptat chestia asta, habar n-am. Sam de la departamentul de relaţii publice mi-a spus că e o onoare şi că departamentul de ştiinţele mediului din Vancouver are nevoie de publicitate pentru a atrage fonduri suplimentare, cu care să completeze subvenţia acordată de mine.

Domnişoara Steele clipeşte şi se uită la

mine cu ochii ei mari şi albaştri, ca şi cum vorbele mele i-ar fi pricinuit o surpriză, şi la dracu' – are un aer dezaprobator! Nu s-a informat deloc înainte de interviu? Ar fi trebuit să ştie asta. Mă dezumflu dintr-odată. E... neplăcut – nu la aşa ceva mă aştept de la un om căruia îi acord o parte din timpul meu.

— Bun. Aş avea câteva întrebări, domnule Grey.

Îşi dă o şuviţă pe după ureche, distrăgându-mi atenţia de la iritarea mea.

— Mă gândeam eu, bombăn sec.

Hai s-o facem să se simtă stânjenită. Şi ea chiar se suceşte cu un aer stânjenit, apoi îşi vine în fire, se îndreaptă şi îşi dă umerii mici în spate. Se apleacă în faţă, porneşte reportofonul şi se uită cu un aer încruntat la însemnările ei de pe foaia mototolită.

— Sunteţi foarte tânăr ca să fi ridicat un asemenea imperiu. Cărui fapt vă datoraţi succesul?

Doamne! Nu poate mai bine de atât? Ce întrebare banală. Niciun grăunte de originalitate. Dezamăgitor. Debitez obişnuitul răspuns despre faptul că am o echipă alcătuită din americani excepţionali. Oameni

în care am încredere – atât cât pot avea încredere în oameni – şi pe care îi plătesc bine etc. Dar, domnişoară Steele, adevărul e că sunt un geniu în domeniul meu. Pentru mine, e floare la ureche. Cumpăr companii prost conduse, aflate la ananghie, şi le pun la punct, iar dacă sunt complet compromise, le iau capitalul şi le vând celui care oferă mai mult. Trebuie doar să ştii diferenţa dintre cele două situaţii – şi, de fiecare dată, ai nevoie de oameni pricepuţi pe care să-i pui în funcţiile de conducere. Ca să reuşeşti în afaceri, ai nevoie de oameni pregătiţi, iar eu evaluez oamenii mai bine decât multă lume.

— Poate sunteţi doar norocos? spune ea pe un ton calm.

Norocos? Simt că mă enervez. *Norocos?* Nu-i vorba de noroc, domnişoară Steele. Pare o tânără modestă şi cuminte, dar ce-i cu întrebarea asta? Nimeni nu m-a întrebat vreodată dacă sunt norocos. Trebuie să munceşti mult, să-ţi faci o echipă, să o supraveghezi îndeaproape, să o pui la îndoială, dacă e nevoie, iar dacă nu se ridici la înălţime, o dai afară fără milă. *Asta fac şi o fac bine. N-are nicio legătură cu norocul!* Făcând paradă de erudiţia mea. Citez vorbele

unui industriaş american pe care îl apreciez foarte mult.

— Păreţi a fi un maniac al controlului, spune ea şi pare foarte serioasă.

Poate că ochii ei candizi chiar pot citi în mine ca într-o carte deschisă. Sunt personificarea controlului.

Mă încrunt la ea:

— Oh, exercit controlul asupra tuturor lucrurilor, domnişoară Stele.

Şi aş vrea să-l exercit şi asupra ta, chiar aici şi acum.

Ochii i se măresc. Îmbujorarea atrăgătoare îi acoperă iarăşi faţa, şi iarăşi îşi muşcă buza de jos. Îmi continui răspunsul, încercând să-mi iau atenţia de la gura ei.

— În plus, poţi să dobândeşti o putere imensă dacă te asiguri pe tine însuţi, în reveriile tale secrete, că ai fost născut ca să controlezi lucrurile.

— Aveţi senzaţia că deţineţi o putere imensă? mă întreabă ea cu voce calmă şi liniştitoare, dar îşi încruntă uşor fruntea delicată, iar în ochii ei se citeşte dezaprobare.

Devin şi mai iritat. Oare încearcă să mă enerveze în mod deliberat? Ce mă calcă pe nervi? întrebările ei, atitudinea ei sau faptul

că mi se pare atrăgătoare?

— Am peste patruzeci de mii de angajaţi, domnişoară Steele. Asta îmi dă un anumit sentiment de responsabilitate – putere, dacă vrei. Dacă ar fi să decid că nu mai sunt interesat de afacerea de telecomunicaţii şi aş vinde-o, după cel mult o lună, douăzeci de mii de oameni ar avea dificultăţi cu achitarea creditelor ipotecare.

Răspunsul meu o lasă cu gura căscată. Aşa e mai bine. *Acum ai înţeles, domnişoară Steele?* Simt că îmi recapăt echilibrul.

— Nu aveţi un consiliu de conducere în faţa căruia să daţi socoteală?

— Sunt proprietarul companiei. Nu am de dat socoteală niciunui consiliu, răspund eu tăios.

Ar trebui să ştie asta. Ridic o sprânceană cu un aer mustrător.

— În afară de munca dumneavoastră, vă mai interesează şi altceva? continuă ea în grabă, interpretându-mi corect reacţia.

Ştie că sunt enervat şi nu-mi dau seama de ce, dar asta îmi face mare plăcere.

— Mă interesează diverse lucruri, domnişoară Steele. Foarte diverse, zâmbesc eu.

Îmi trec prin minte imagini cu ea în tot felul de poziţii în camera mea de joacă: încătuşată pe cruce, legată de mâini şi de picioare pe pat, întinsă pe băncuţa pentru biciuit. *La dracu'! De unde vin toate astea?* Şi iarăşi apare îmbujorarea. E un fel de mecanism de apărare. *Calmează-te, Grey.*

— Dar dacă munciţi atât de mult, cum vă relaxaţi?

— Să mă relaxez? surâd eu – vorbele astea sună ciudat în gura ei.

În plus, de unde să fac rost de timp să mă relaxez? Habar n-are câte companii conduc? Dar se uită la mine cu ochii ei albaştri şi candizi, şi, spre surprinderea mea, mă trezesc gândindu-mă la întrebarea ei. Cum mă relaxez? Navighez, pilotez, fut… pun la încercare limitele unor brunete micuţe ca ea şi le disciplinez… E un gând care mă face să mă răsucesc în scaun, dar îi răspund calm, omiţând cele două hobby-uri preferate.

— Investiţi în industrie. De ce tocmai în acest domeniu?

Întrebarea ei mă aduce brusc în prezent.

— Îmi place să construiesc lucruri. Îmi place să ştiu cum funcţionează lucrurile: ce le pune în mişcare, cum să le construiesc şi

să le dezasamblez. Şi iubesc navele. Ce-aş mai putea spune?

Navele mele transportă alimente în întreaga lume – duc mărfuri de la cei care au la cei care nu au. Cum să nu-ţi placă asta?

— Acum mi s-a părut că a vorbit inima dumneavoastră, nu logica şi statistica.

Inimă? Eu şi inima! Nu, draga mea. Inima mea a fost mutilată cu mult timp în urmă, iar acum e de nerecunoscut.

— Posibil. Deşi există oameni care ar spune că nu am inimă.

— De ce ar spune una ca asta?

— Pentru că mă cunosc bine, zâmbesc eu ironic.

De fapt, nimeni nu mă cunoaşte atât de bine – în afară de Elena, poate. Mă întreb ce ar zice de micuţa domnişoară Steele. Fata asta e un ghem de contradicţii: sfioasă, neliniştită, deşteaptă şi al naibii de excitată. *Gata, recunosc. E o bucăţică tentantă.*

Îmi pune următoarea întrebare în mod mecanic:

— Prietenii dumneavoastră ar spune că sunteţi uşor de cunoscut?

— Sunt o persoană foarte discretă, domnişoară Steele. Mă străduiesc din

răsputeri să-mi protejez intimitatea. Nu dau interviuri prea des…

Făcând ceea ce fac, ducând viaţa pe care o duc, am nevoie de intimitate.

— De ce aţi acceptat să-l acordaţi pe ăsta?

— Pentru că sunt un binefăcător al universităţii şi, pe cât se pare, n-am reuşit să scap de insistenţele domnişoarei Kavanagh. Ne-a bătut la cap şi pe mine, şi pe angajaţii mei de la PR, şi admir genul ăsta de tenacitate.

Dar mă bucur că ai venit tu în locul ei.

— Investiţi, de asemenea, în tehnologiile agricole. De ce sunteţi interesat de acest domeniu?

— Nu putem să mâncăm bani, domnişoară Steele, şi pe această planetă sunt prea mulţi oameni care nu au ce să mănânce, răspund eu, uitându-mă ţintă în ochii ei, cu o mină indescifrabilă.

— Sună foarte filantropic. E un lucru care vă pasionează? Să-i hrăniţi pe cei sărmani?

Se uită la mine cu un aer curios, ca şi cum aş fi o enigmă pe care caută s-o dezlege, dar nu vreau ca ochii ei mari şi albaştri să privească în adâncul sufletului meu întunecat. Nu vreau să discut acest subiect.

Niciodată.

— E o afacere profitabilă, ridic din umeri, prefăcându-mă plictisit, şi îmi imaginez cum ar fi să-i fut gura aia mare, încercând să-mi distrag atenţia de la gândurile despre cei care suferă de foame.

Da, e o gură care are nevoie de antrenament. Acum, gândul ăsta mi se pare atrăgător, şi mi-o imaginez stând în genunchi în faţa mea.

— Aveţi o filozofie? Dacă da, care este ea? mă întreabă ea mecanic.

— Nu am o filozofie ca atare. Poate un principiu călăuzitor – cel enunţat de Carnegie: „Un om care dobândeşte capacitatea de a intra în deplina posesie a propriei sale minţi poate să intre în posesia oricărui alt lucru pe care este îndreptăţit să-l posede". Sunt un tip aparte, foarte motivat. Îmi place să exercit control: asupra mea şi asupra celor din jurul meu.

— Deci, vreţi să posedaţi lucruri? mă întreabă ea cu ochi mari.

Da, dragă. Pe tine, de exemplu.

— Vreau să merit să le posed, dar da, în esenţă, asta vreau.

— Vorbiţi ca un cumpărător final, spune

ea cu o undă de dezaprobare în glas, ceea ce iarăşi mă calcă pe nervi. Vorbeşte ca un copil de bani gata, care a avut mereu tot ce şi-a dorit, dar, uitându-mă mai cu atenţie la hainele ei – sunt cumpărate de la Walmart sau poate de la Old Navy –, nu-mi dau seama că nu e aşa. N-a crescut într-o familie înstărită.

Aş putea avea grijă de tine.

Uau, de unde dracu' a ieşit asta? Deşi, dacă mă gândesc bine, chiar am nevoie de o nouă supusă. Cât a trecut de când m-am despărţit de Susannah? Două luni? Şi iată-mă salivând după bruneta asta mititică. Încerc să zâmbesc şi îi dau dreptate. Nu-i nimic în neregulă cu consumul – la urma urmelor, consumul este cel care ţine în picioare ce a mai rămas din economia americană.

— Aţi fost adoptat. Cât de mult credeţi că a influenţat acest lucru felul în care sunteţi acum?

Ce legătură are asta cu preţul petrolului? Mă încrunt la ea. Ce întrebare ridicolă! Dacă aş fi rămas cu prostituata narcomană, probabil că aş fi fost mort de mult. Evit întrebarea cu un non-răspuns, încercând să-

mi păstrez calmul, dar tipa insistă, cerându-mi să-i spun la ce vârstă am fost adoptat. *Închide-i gura, Grey!*

— Asta nu e o informaţie cu caracter public, domnişoară Steele, răspund eu pe un ton glacial.

Ar trebui să ştie chestia asta. Acum are un aer spăsit. Ce bine.

— De dragul muncii, a trebuit să vă sacrificaţi viaţa de familie.

— Asta nu e o întrebare, ripostez eu.

Se înroşeşte din nou şi îşi muşcă buza aia blestemată, dar e suficient de cuviincioasă cât să-şi ceară scuze.

— Aţi fost nevoit să vă sacrificaţi viaţa de familie din cauza muncii dumneavoastră?

Ce treabă am eu cu familia?

— Am o familie. Am un frate, o soră, şi doi părinţi iubitori. Nu mă interesează să-mi lărgesc familia mai mult de-atât.

— Sunteţi gay, domnule Grey?

Ce pizda mă-sii! Nu pot să cred că mi-a pus întrebarea asta! E întrebarea pe care, spre amuzamentul meu, familia mea nu îndrăzneşte să mi-o pună. Dar cum îşi permite? Trebuie să fac eforturi să-mi suprim pornirile: îmi vine s-o smulg de pe scaun, s-o

pun pe genunchi şi s-o bat zdravăn la fund, apoi s-o fut pe birou, cu mâinile legate strâns la spate. Ar fi un bun răspuns la întrebarea ei. Cât de enervantă e femeia asta! Inspir adânc să mă liniştesc. Pare foarte stânjenită de propria ei întrebare, ceea ce îmi produce o încântare vindicativă.

— Nu, Anastasia, nu sunt, ridic eu din sprâncene, dar îmi păstrez o mină impasibilă.

Anastasia. E un nume frumos. Îmi plac mişcările limbii când îl pronunţ.

— Îmi cer scuze. E... ăă, scris aici, spune ea şi îşi dă părul pe după ureche cu un gest nervos.

Cum, nu ştie propriile ei întrebări? Sau poate că nu-s ale ei. O întreb şi se face palidă la faţă. La naiba, chiar e foarte atrăgătoare – într-un mod discret. Ba chiar aş spune că e frumoasă.

— Ăă... nu. Kate – domnişoara Kavanagh – ea a formulat întrebările.

— Sunteţi colege de redacţie la ziar?

— Nu, e colega mea de cameră.

Nu-i de mirare că nu ştie pe ce lume se află. Mă scarpin în bărbie, întrebându-mă dacă să-i fac sarcina foarte, foarte dificilă.

— Te-ai oferit tu să faci acest interviu?

întreb eu şi sunt răsplătit cu un aer supus: ochi mari, neliniştiţi de reacţia mea.

Îmi place efectul pe care îl am asupra ei.

— N-am avut încotro. Nu se simte bine, spune ea cu glas firav.

— Asta explică multe.

Ciocăne cineva şi de după uşă apare Andrea.

— Domnule Grey, scuzaţi-mă că vă întrerup, dar aveţi programată următoarea întâlnire în două minute.

— Încă n-am terminat, Andrea. Te rog să anulezi următoarea întâlnire.

Andrea ezită, uitându-se la mine cu gura căscată, iar eu ţintă în ochii ei. *Afară! Acum! Sunt ocupat cu micuţa domnişoară Steele.* Andrea se face roşie ca racul, dar îşi vine în fire imediat.

— Am înţeles, domnule Grey, spune ea şi, răsucindu-se pe călcâie, ne lasă singuri.

Îmi întorc atenţia înapoi la făptură captivantă şi frustrantă din faţa mea.

— Unde rămăseserăm, domnişoară Steele?

— Vă rog, nu vreau să vă stric programul.

Oh, nu, draga mea. Acum e rândul meu. Vreau să ştiu dacă se ascunde vreun secret în spatele acestor frumoşi ochi albaştri.

— Aş dori să aflu şi eu nişte lucruri despre tine. Aşa mi se pare corect.

Mă las pe spetează şi duc degetele la buze, iar ea aruncă o privire spre gura mea şi înghite în sec. *Oh, da, acelaşi efect ca de obicei.* Şi e plăcut să-mi dau seama că nu e complet imună la farmecul meu.

— Nu sunt multe de aflat, spune ea, înroşindu-se din nou.

O intimidez. Bine.

— Ce planuri ai după absolvire?

Ridică din umeri.

— Nu mi-am făcut niciun plan, domnule Grey. Vreau doar să trec de examenele finale.

— Compania noastră are un excelent program pentru proaspeţii absolvenţi.

Pizda mă-sii! Ce mi-o fi venit să spun asta? Încalc o regulă de aur: niciodată să nu ţi-o tragi cu o angajată. Dar, Grey, nu i-o tragi acestei tipe! Are un aer surprins şi iarăşi îşi adânceşte dinţii în buza de jos. *De ce e atât de excitant gestul ăsta?*

— Oh, am să ţin minte, bâiguie ea. Deşi nu sunt sigură că mi-aş găsi locul aici.

De ce naiba? Ce are compania mea?

— De ce spui asta? întreb eu.

— E evident, nu?

— Pentru mine, nu. Sunt uimit de răspunsul ei.

Iarăşi se agită şi duce mâna la reportofon. *Căcat! Pleacă!* Îmi recapitulez mental programul pentru după-amiaza asta şi îmi dau seama că nu am nicio treabă care să nu suporte amânare.

— Vrei să-ţi arăt sediul?

— Îmi închipui că sunteţi extrem de ocupat, domnule Grey, iar eu am un drum lung de făcut.

— Te întorci la Vancouver cu maşina? întreb eu, uitându-mă pe fereastră.

E un drum lung, şi plouă. La dracu'! Nu e bine să conducă pe o vreme ca asta, dar n-o pot împiedica. E un gând care mă irită.

— Păi, te-aş ruga să conduci cu grijă, spun eu pe un ton mai aspru decât intenţionam.

Îşi face de lucru cu reportofonul. Vrea să iasă din biroul meu şi nu-mi dau seama de ce, dar nu vreau s-o las să plece.

— Ai aflat tot ce voiai? adaug eu, făcând o încercare evidentă de a-i prelungi şederea.

— Da, domnule Grey, spune ea calm.

Răspunsul ei mă dă pe spate – sonoritatea acestor vorbe care ies din gura ei mare – şi preţ de o clipă îmi imaginez cum ar fi să am

gura asta la dispoziţia mea.

— Vă mulţumesc pentru interviu, domnule Grey.

— Plăcerea a fost de partea mea, domnişoară Steele, răspund eu – şi e adevărat, pentru că de mult n-am mai fost atât de fascinat de cineva, ceea ce mă tulbură.

Se ridică în picioare, iar eu îi întind mâna, dornic s-o ating.

— Pe data viitoare, domnişoară Steele, spun eu cu glas scăzut, iar ea îşi aşează mâna mică în a mea.

Da, vreau s-o biciuiesc şi s-o fut pe fata asta în camera de joacă. S-o leg şi s-o fac să mă dorească… să aibă nevoie de mine, să aibă încredere în mine. Înghite în sec. N-o să se întâmple, Grey.

— Domnule Grey, mă salută ea din cap, retrăgându-şi mâna repede… prea repede.

La dracu'! n-o pot lăsa să plece aşa. E limpede că abia aşteaptă să plece. În timp ce o conduc, mă lovesc simultan iritarea şi inspiraţia.

— Vreau să mă asigur că ieşiţi teafără pe uşă.

— Foarte înţelept din partea

dumneavoastră, domnule Grey, ripostează ea.

Vasăzică domnişoara Steele poate să şi muşte! Iese din birou, iar eu o urmez zâmbind. Andrea şi Olivia se uită la mine cu un aer şocat. *Mda, conduc fata până la ieşire.*

— Ai vreo haină? întreb eu.

— Da.

Mă încrunt la Olivia, care zâmbeşte prosteşte. Stagiara sare imediat de pe scaun şi aduce o haină bleumarin. O iau şi mă încrunt la ea, sugerându-i să ia loc. Doamne, ce enervantă e această Olivia! Tot timpul stă pe lângă mine.

Hm. Haina chiar e de la Walmart. Domnişoara Anastasia Steele ar trebui să fie mai bine îmbrăcată. Îi ţin haina şi, când i-o aşez pe umerii slăbuţi, îi ating pielea de la baza gâtului. Simţind contactul, rămâne nemişcată şi se face palidă la faţă. Da! Chiar e impresionată de mine. Ceea ce îmi produce o mare plăcere. Când ajunge lângă lift, apăs pe buton, iar ea se agită lângă mine.

Oh, aş putea să te scap de agitaţia asta, draga mea.

Uşile se deschid, iar ea urcă repede în cabină şi se întoarce cu faţa spre mine.

— Anastasia, murmur eu în chip de rămas-bun.

— Christian, şopteşte ea.

Uşile se închid, iar numele meu rămâne suspendat în aer – ciudat, nefamiliar şi al naibii de sexy.

Măi să fie! Ce-a fost asta?

Trebuie să aflu mai multe despre fata asta.

— Andrea, spun eu aspru în drum spre birou, fă-mi legătura cu Welch – acum.

Iau loc pe scaun şi, cât aştept telefonul, mă uit la tablourile de pe pereţi, amintindu-mi vorbele domnişoarei Steele: „*Ordinarul transformat în extraordinar*". Ar fi putut foarte bine să se descrie pe sine cu aceste cuvinte, îmi bâzâie telefonul.

— Domnul Welch aşteaptă la telefon, spune Andrea.

— Fă-mi legătura cu el.

— Da, domnule Grey.

— Welch, am nevoie de informaţii despre cineva.

Sâmbătă, 14 mai 2011

Anastasia Rose Steele

Data naşterii:	10 septembrie 1989, Montesano, Washington
Adresă:	Strada Sawyer Green nr. 1114, ap. 7, Haven Heights, Vancouver, Washington, 98888
№ Mobil:	360 959 4352
№ Asigurării sociale:	987-65-4320
Date bancare:	Wells Fargo Bank, Vancouver, Washington, 98888
№ Cont:	309361
Sold:	683,16
Ocupaţie:	studentă Facultatea de Arte Liberale, WSU, Vancouver
Specializare princ.	literatură engleză
Media generală	10
Educaţie anterioară:	Liceul Montesano
Scor SAT[25]	2150

25 În Statele Unite, scorul SAT este criteriul de admitere la facultate, similar bacalaureatului de la noi. (N.t.).

Serviciu	Magazinul de feronerie Clayton's. NW Vancouver Drive, Portland, Oregon (jumătate de normă)
Tatăl:	Franklin A. Lambert
Data naşterii:	1 septembrie 1969; decedat: 11 septembrie 1989
Mama:	Carla May Walks Adams căsătorită cu Frank Lambert: 1 martie 1989 — 11 septembrie 1989 (rămasă văduvă) căsătorită cu Raymond Steele: şase iunie 1990 – doisprezece iulie 2006 (divorţ) căsătorită cu Stephen M. Morton: şaisprezece august 2005 — 31 ianuarie 2007 (divorţ) căsătorită cu Robin (Bob) Adams: 6 aprilie 2009
Afiliere politică:	necunoscută
Afiliere religioasă:	necunoscută

Orientare sexuală:	necunoscută
Relaţii amoroase:	nu se cunoaşte niciuna până în prezent

Mă uit pe acest raport pentru a suta oară de când l-am primit acum două zile, încercând să-mi fac o idee în legătură cu enigmatica domnişoară Anastasia Rose Steele. Nu mi-o pot scoate din cap pe femeia asta, ceea ce începe să mă enerveze. În ultima săptămână, în timpul unor şedinţe extrem de plicticoase, m-am trezit derulându-mi în minte interviul cu ea. Degetele sale neîndemânatice pe reportofon, felul în care îşi dădea părul pe după ureche, muşcatul buzei. Da. Muşcatul buzei mă seduce de fiecare dată.

Iar acum, iată-mă parcat în faţă la Clayton's, modestul magazin de feronerie de la marginea Portlandului în care lucrează Anastasia Steele.

Eşti un prost, Grey. Ce cauţi în locul ăsta?

Ştiam că o să ajung aici. Toată săptămâna… ştiam că trebuie să o văd încă o dată. Am ştiut-o din clipa în care mi-a rostit numele în lift şi a dispărut în cotloanele

sediului meu. Am încercat să rezist. Am aşteptat cinci zile – cinci zile nenorocite! – să văd dacă pot s-o uit. *Şi nu-mi stă în fire să aştept. Nu suport să aştept... în nicio împrejurare.* N-am urmărit nicio femeie până acum. Femeile pe care le-am avut ştiau foarte bine ce aşteptam de la ele. Acum, temerea mea este că domnişoara Steele e prea tânără şi s-ar putea să nu fie interesată de ce am eu de oferit... cine ştie... Oare ar fi o bună supusă? Clatin din cap. Nu pot afla decât într-un singur mod... aşa că iată-mă stând ca un imbecil într-o parcare de la periferie, într-o zonă jalnică a Portlandului.

Informaţiile pe care le-am aflat despre ea nu sugerează nimic remarcabil – cu excepţia ultimei rubrici, care mi-a rămas întipărită în minte. E motivul pentru care am venit aici. *De ce n-ai avut niciun iubit, domnişoară Steele?* Orientare sexuală necunoscută – poate e lesbiană. Pufnesc, pentru că mi se pare puţin probabil. Îmi amintesc întrebarea pe care mi-a pus-o în timpul interviului, stânjeneala ei evidentă, felul în care i s-a colorat faţa în roz pal. *La dracu'!* De când am cunoscut-o, am tot suferit din pricina acestor gânduri caraghioase.

De asta te afli aici!

Abia aştept s-o văd din nou – ochii ei albaştri m-au urmărit până şi în vise. Lui Flynn nu i-am spus nimic despre ea, şi îmi pare bine, pentru că acum mă port ca un hărţuitor. *Poate că ar trebui să-i spun.* Dau ochii peste cap – nu vreau să mă bată la cap cu ultima lui porcărie: terapia orientată spre soluţie. Pur şi simplu am nevoie de o distracţie… iar în clipa asta, singura distracţie pe care mi-o doresc lucrează ca vânzătoare într-un magazin de feronerie.

Ai făcut atâta drum. Hai să vedem dacă micuţa domnişoară Steele e la fel de atrăgătoare pe cât îţi aminteşti. Să înceapă spectacolul, Grey! Cobor din maşină şi traversez parcarea până la intrarea în magazin. Când intru, se aude nota monotonă a unei sonerii electronice.

Magazinul e mult mai mare decât pare de afară şi, cu toate că e ora prânzului magazinul e liniştit pentru o zi de duminică. Sunt multe standuri cu porcăriile pe care te aştepţi să le găseşti într-un astfel de loc. Am uitat de posibilităţile pe care nu le poate oferi un asemenea magazin. De obicei, îmi fac cumpărăturile online, dar dacă tot sunt aici,

poate n-ar fi rău să mă aprovizionez cu câte ceva… Bandă cu arici, inele pentru chei – mda. *Am* s-o găsesc pe minunata domnişoară Steele şi am să mă distrez un pic.

Am nevoie de doar trei secunde să dau de ea. E aplecată deasupra tejghelei, uitându-se cu atenţie la ecranul unui computer şi, în acelaşi timp, luându-şi prânzul – un sendviş. Cu un aer nonşalant, îşi şterge o firimitură de la gură şi o vâră în gură, sugându-şi degetul. Mădularul îmi zvâcneşte în pantaloni. *Ce pizda mă-sii! Parcă aş avea paişpe ani!* Reacţia mea e al naibii de iritantă. Poate că acest răspuns adolescentin o să dispară dacă o leg, o fut şi o biciuiesc… nu neapărat în ordinea asta. Mda, de asta am nevoie.

E foarte absorbită de ceea ce face, aşa că am ocazia s-o studiez pe îndelete. Lăsând la o parte gândurile perverse, e o tipă atrăgătoare – foarte atrăgătoare. E aşa cum o ţineam minte.

După câteva clipe, ridică privirea şi rămâne nemişcată, ţintuindu-mă cu ochii ei inteligenţi şi perspicace, de un albastru minunat, ce par să citească în mine ca într-o carte deschisă. Pur şi simplu se holbează la

mine cu gura căscată – şocată, cred – şi numi dau seama dacă e o reacţie bună sau nu.

— Domnişoară Steele. Ce surpriză plăcută.

— Domnule Grey, şopteşte ea cu glas şovăielnic.

Ah, deci e emoţionată – reacţie bună.

— Eram prin zonă. Trebuie să cumpăr nişte lucruri. E o plăcere să te văd din nou, domnişoară Steele.

O mare plăcere. E îmbrăcată cu blugi şi un tricou mulat, nu în porcăriile informe pe care le purta când a venit să-mi ia interviul. Are picioare lungi, talie subţire şi sâni perfecţi. Continuă să se uite la mine cu gura căscată, şi sunt nevoit să-mi înfrâng impulsul de a întinde mâna să-i ridic mandibula. *Am zburat de la Seattle numai ca să te văd pe tine şi, la cum arăţi în clipa asta, aş zice că a meritat efortul.*

— Ana. Numele meu e Ana. Cu ce vă pot fi de folos, domnule Grey?

Inspiră adânc, îşi îndreaptă umerii, aşa cum a făcut şi la interviu, şi afişează un zâmbet fals – zâmbetul rezervat pentru clienţi, sunt sigur.

Să înceapă jocul, domnişoară Steele.

— Aş avea nevoie de câteva lucruri. Să

începem cu bride de prindere.

Întredeschide buzele şi inspiră adânc.

Ai fi surprinsă dacă ai afla ce pot face cu câteva bride, domnişoară Steele.

— Avem de lungimi diferite. Să vă arăt?

— Te rog. După dumneata, domnişoară Steele.

Iese din spatele tejghelei şi îmi face semn spre unul dintre culoarele ce despart standurile. E încălţată cu tenişi. Mă întreb într-o doară cum ar arăta cu nişte tocuri foarte înalte. Marca Louboutin… doar Louboutin.

— Sunt la articolele electrice, pe culoarul opt.

Vocea îi tremură şi se înroşeşte… iarăşi.

Chiar e intimidată de mine. Speranţa îmi înfloreşte în piept. Deci nu e lesbiană. Zâmbesc ironic.

— După dumneata, murmur eu şi întind mâna, invitând-o să mă conducă.

Lăsând-o să o ia înainte, am ocazia să-i admir fundul fantastic. Chiar e o tipă pe cinste: plăcută, politicoasă şi frumoasă, cu toate trăsăturile fizice pe care le apreciez la o supusă. Dar întrebarea de un milion de dolari este: oare poate să fie o supusă?

Probabil că nu ştie nimic despre acest stil de viaţă – stilul meu de viaţă –, dar îmi doresc foarte mult să o familiarizez cu el. *Te pripeşti, Grey.*

— Aţi venit în Portland cu afaceri? mă întreabă ea, întrerupându-mi şirul gândurilor.

Vorbeşte tare, mimând o atitudine indiferentă. Îmi vine să râd, ceea ce e îmbucurător – femeile mă fac să râd rareori.

— Eram în vizită la divizia agricolă a WSU, care îşi are sediul în Vancouver.

E o minciună. *Adevărul e că am venit să te văd pe tine, domnişoară Steele.*

Se înroşeşte, iar eu mă simt ca dracu'.

— În prezent, le finanţez nişte cercetări cu privire la rotaţia culturilor şi ştiinţa solului.

Măcar aici n-am minţit.

— Toate astea fac parte din planul cu hrănirea planetei? întreabă ea cu un uşor zâmbet.

— Ceva de genul ăsta, murmur eu.

Cumva îşi râde de mine? Ce mi-ar plăcea s-o opresc, dacă într-adevăr asta face. Dar cum să încep? Poate cu o cină, nu cu un interviu obişnuit… ar fi o noutate pentru mine – să scot la cină o potenţială supusă.

Ajungem la standul cu bride, care sunt aşezate pe lungimi şi culori. Îmi plimb degetele pe pachete cu un aer absent. Aş putea s-o invit la cină pur şi simplu. Ca şi cum ar fi o întâlnire? Oare ar accepta? Mă uit la ea, văd că îşi priveşte degetele împreunate. Nu mă poate privi în faţă… Promiţător. Aleg bridele cele mai lungi – sunt mai flexibile: poţi să prinzi cu ele ambele glezne sau ambele încheieturi ale mâinilor.

— Astea sunt bune, murmur eu, iar ea se înroşeşte din nou.

— Mai doriţi ceva? întreabă ea repede – fie e foarte amabilă, fie vrea să scape de mine, nu-mi dau seama.

— Aş vrea şi nişte scotch de hârtie.

— Faceţi renovări în casă?

Îmi vine să pufnesc, dar mă abţin:

— Nu, nu fac renovări.

N-am mai ţinut o bidinea în mână de multă vreme. E un gând care mă face să zâmbesc – am oameni care se ocupă de porcăriile astea.

— Pe aici, murmură ea cu un aer stânjenit. Scotch-ul e pe culoarul pentru decoraţiuni.

Haide, Grey. N-ai mult timp la dispoziţie. Fă conversaţie cu ea.

— Lucrezi de mult aici?

Bineînţeles că deja ştiu răspunsul – spre deosebire de alţii, eu fac cercetări. Se înroşeşte din nou. Doamne, ce sfioasă e fata asta. N-am nicio şansă cu ea! Se răsuceşte pe călcâie şi porneşte spre culoarul deasupra căruia scrie: DECORAŢIUNI. O urmez cu dragă inimă. *La dracu', parcă aş fi un căţeluş.*

— De patru ani, bâiguie ea când ajungem la standul cu scotch-uri.

Se apleacă şi îmi arată două role de lăţimi diferite.

— Am s-o iau pe asta, spun eu.

Scotch-ul mai lat e mult mai bun când vine vorba să acoperi gura cuiva. Când îmi întinde rola, vârfurile degetelor ni se ating preţ de o clipă. Simt un fior în pântece. *Pizda mă-sii!*

Se face palidă la faţă.

— Altceva? întreabă ea cu glas scăzut şi răguşit.

Doamne, am asupra ei acelaşi efect pe care îl are ea asupra mea. *Poate că...*

— Nişte sfoară, cred.

— Pe aici, spune ea şi o ia înainte pe culoar, dându-mi o nouă ocazie să-i apreciez fundul minunat.

— Ce fel de sfoară căutaţi? Avem din fibre sintetice sau naturale… împletită… din sârmă…

La dracu'! Încetează! Îmi spun în sinea mea, încercând să-mi alung din minte imaginea acestei tipe atârnate de tavanul camerei de joacă.

— O să iau cinci metri de frânghie din fibre naturale, te rog. Degetele îi tremură uşor, dar îmi măsoară cu precizie cinci metri de sfoară. Scoate un cutter din buzunarul drept şi taie sfoara cu un gest rapid, o înfăşoară cu grijă şi o leagă cu un nod. *Impresionant.*

— Ai fost la cercetaşi când erai mică?

— Nu mă pasionează activităţile organizate în grup, domnule Grey.

— Dar ce te pasionează, Anastasia?

Mă uit ţintă în ochii ei, iar irisurile ei se dilată sub privirea mea. *Da!*

— Cărţile, şopteşte ea.

— Ce fel de cărţi?

— Oh, ştiţi, cărţi obişnuite. Clasice. Mai ales, literatură britanică.

Literatură britanică? Brontë şi Austen, pun pariu. Numai romantici plini de floricele şi inimioare. La dracu'! Asta nu-i bine.

— Mai aveţi nevoie de ceva?

— Nu ştiu. Îmi mai recomanzi ceva? întreb eu, dornic să-i văd reacţia.

— Faceţi singur lucrările? spune ea cu un aer surprins.

Îmi vine să izbucnesc în hohote de râs. *Oh, draga mea, nu pun eu mâna când vine vorba de reparaţii prin casă.* Încuviinţez din cap, stăpânindu-mi amuzamentul, iar ea mă măsoară din priviri. Uau, mă evaluează! *Măi să fie!*

— O salopetă, răspunde ea în cele din urmă.

E cel mai surprinzător lucru pe care l-am auzit din gura ei mare şi atrăgătoare, după ce m-a întrebat dacă sunt gay.

— Doar nu vreţi să vă distrugeţi îmbrăcămintea, spune ea, făcând semn cu mâna spre blugii mei, şi iarăşi e stânjenită.

Nu mă pot abţine:

— Păi, nu mai bine îi dau jos?

— Ăă… bâiguie ea.

Se face roşie ca sfecla şi coboară privirea.

— O să-mi iau o salopetă. Doamne fereşte să-mi stric vreun obiect de îmbrăcăminte, murmur eu ca s-o scot din încurcătură.

Fără să scoată o vorbă, se răsuceşte pe călcâie şi porneşte cu pas grăbit pe culoar,

iar eu mă ţin iarăşi după fundul ei atrăgător.

— Mai aveţi nevoie de ceva? mă întreabă ea cu respiraţia tăiată, întinzându-mi o salopetă.

Încă e stânjenită – e roşie la faţă şi stă cu ochii în pământ. Doamne, cât mă excită!

— Cum merge lucrul la articol? o întreb eu, în speranţa că o să se relaxeze un pic.

Ridică privirea şi afişează un zâmbet scurt, părând uşurată.

— Nu eu îl scriu, ci Katherine. Domnişoara Kavanagh. Colega mea de cameră, ea e scriitoarea. E foarte mulţumită de el. Este redactorul-şef al ziarului şi a fost distrusă că n-a putut să realizeze interviul ea însăşi.

E cea mai lungă frază pe care mi-a adresat-o de când ne cunoaştem – şi a vorbit despre altcineva, nu despre ea. *Interesant.*

Înainte să pot spune ceva, adaugă:

— Singura ei problemă e că nu are nicio poză originală cu dumneavoastră.

Vasăzică tenacea domnişoară Kavanagh vrea fotografii publicitare, ai? N-am niciun motiv să refuz. În felul ăsta, o să petrec mai mult timp cu adorabila domnişoară Steele.

— Ce fel de fotografii vrea?

Se uită la mine preţ de o clipă, apoi clatină

din cap.

— Păi, mâine o să fiu tot aici. Şi o să ştiu ce poze vrea…

Aş putea rămâne în Portland. Să lucrez de la hotel. Poate îmi iau o cameră la Heathman. Îi cer lui Taylor să vină încoace, să-mi aducă laptopul şi nişte haine. Sau îl rog pe Elliot – dacă nu cumva e ocupat să şi-o tragă cu cineva, – ocupaţia lui de bază în weekend.

— Dar aţi fi dispus să veniţi la o şedinţă foto? întreabă ea, neputându-şi ascunde uimirea.

Încuviinţez scurt din cap. *Ai fi surprinsă dacă ai afla ce sunt dispus să fac numai ca să fiu cu tine, domnişoară Steele… de fapt, chiar şi eu sunt surprins.*

— Kate va fi încântată… dacă reuşim să găsim un fotograf.

Zâmbeşte, iar faţa i se luminează ca o dimineaţă de vară. Doamne, fata asta îmi taie respiraţia!

— Dă-mi de ştire cum rămâne pentru mâine, spun eu, scoţând o carte de vizită din portofel. Uite cartea mea de vizită. Am trecut acolo numărul de mobil. Va trebui să suni înainte de zece dimineaţa.

Iar dacă nu mă sună, mă întorc la Seattle

şi las baltă aventura asta caraghioasă – e o perspectivă care mă întristează.

— Bine, spune ea, continuând să zâmbească.

— Ana!

Ne întoarcem amândoi şi vedem la capătul culoarului un tânăr îmbrăcat cu haine de zi scumpe. Se uită la Anastasia Steele cu un zâmbet până la urechi. *Cine dracu e fraieru' ăsta?*

— Ăă, scuzaţi-mă o clipă, domnule Grey.

Se apropie de el, iar nenorocitu' o strânge cu putere în braţe. Îmi îngheaţă sângele în vene. E un răspuns primar. *Ia-ţi dracului labele de pe ea!* Încleştez pumnii, dar mă liniştesc un pic văzând că ea nu face nici cel mai vag gest să-i răspundă la îmbrăţişare.

Încep o conversaţie în şoaptă. *Căcat! Poate că informaţiile lui Welch sunt false.* Poate că tipul ăsta e iubitul ei. Pare de o seamă cu ea, şi nu-şi poate lua ochişorii lacomi de la ea. Tipul se dezlipeşte de ea şi o priveşte cu atenţie, rămânând cu braţul sprijinit pe umărul ei. Pare un gest relaxat, dar ştiu că, de fapt, îşi afirmă drepturile şi îmi cere să mă dau la o parte. Anastasia pare stânjenită, trecând de pe un picior pe altul.

Căcat! Ar trebui să plec. Apoi ea îi spune ceva şi se depărtează de el, atingându-i braţul, nu mâna. E limpede că nu sunt apropiaţi. *Ce bine.*

— Ăă, Paul, dânsul e Christian Grey. Domnule Grey, el e Paul Clayton. Fratele lui e proprietarul magazinului, îmi explică ea, aruncându-mi o privire ciudată, pe care n-o înţeleg. Îl cunosc pe Paul de când am început să lucrez aici, deşi nu ne vedem aşa de des. S-a întors de la Princeton, unde studiază managementul afacerilor.

Deci fratele şefului, nu iubitul ei. Mă simt surprinzător de uşurat, ceea ce mă face să mă încrunt. *Femeia asta chiar mi-a intrat sub piele.*

— Domnule Clayton, îl salut eu, adoptând în mod intenţionat un ton rece.

— Domnule Grey, spune el, strângându-mi uşor mâna.

Căcat, are palma umedă!

— Doar nu sunteţi acel Christian Grey! De la Grey Enterprise Holdings?

Într-o clipă, devine din posesiv servil.

Da, chiar eu sunt, fraiere!

— Uau… vă pot ajuta cu ceva din magazinul nostru?

— Anastasia s-a ocupat deja de mine, domnule Clayton. A fost toarte amabilă.

Iar acum, cară-te!

— Foarte bine, răspunde Paul. Vorbim mai târziu, Ana.

— Sigur, Paul, spune ea, iar individul ne lasă singuri – slavă Domnului!

Îl urmăresc cu privirea ducându-se spre partea din spate a magazinului.

— Mai doriţi ceva, domnule Grey?

— Nu, atât. Mormăi eu.

La dracu'! Nu mai am timp – şi încă n-am aflat dacă am s-o mai văd. Trebuie să aflu dacă există vreo posibilitate ca ea să ia în calcul ce am eu în minte. Cum aş putea s-o întreb? Oare sunt pregătit să-mi iau o nouă supusă, una care nu ştie nimic? La naiba! O să aibă nevoie de o pregătire intensă. Gem în sinea mea, gândindu-mă la toate posibilităţile interesante pe care mi le oferă această situaţie… al naibii să fiu, eforturile de a o convinge vor fi jumătate din plăcere. Dar oare o să fie interesată? Sau am înţeles totul greşit?

Se întoarce în spatele tejghelei şi îmi introduce cumpărăturile în calculator, fără să-mi arunce vreo privire. Uită-te la mine, ce

naiba! Vreau să-i văd încă o dată minunaţii ochi albaştri, să-mi dau seama ce e în mintea ei.

În cele din urmă, ridică privirea.

— Patruzeci şi trei de dolari, vă rog.

Asta-i tot?

— Doriţi o sacoşă? mă întreabă ea, adoptând o atitudine de vânzător profesionist, iar eu îi întind cardul Amex.

— Te rog, Anastasia, răspund eu, şi numele ei – un nume frumos pentru o fată frumoasă – mi se desprinde uşor de pe buze.

Îmi împachetează repede cumpărăturile şi le pune în sacoşă. Gata. Trebuie să plec.

— Mă suni dacă vrei să vin la şedinţa foto?

Încuviinţează din cap şi îmi înapoiază cardul.

— Bine. Pe mâine, poate.

Nu pot să plec pur şi simplu. Trebuie să-i dau de înţeles că mă interesează.

— Încă ceva, Anastasia. Mă bucur că domnişoara Kavanagh n-a putut veni să-mi ia interviul.

Savurându-i expresia uluită, îmi pun sacoşa pe umăr şi ies din magazin.

Da, în ciuda raţiunii, o vreau. Acum, trebuie să aştept… să aştept… iarăşi.

Asta e tot… deocamdată.

Vă mulţumesc din suflet că mi-aţi citit cartea.

E. L. James

— Sfârşit —